DE LA AUTOAREA SERIEI *APOCALIPSA ELEMENTELOR*

COROANA DE OASE AURITE

JENNIFER L. ARMENTROUT

LITERA

MOON

JENNIFER L. ARMENTROUT

COROANA DE OASE AURITE

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ: BIANCA MATEESCU
EDITURA LITERA
BUCUREŞTI, 2021

Editura Litera tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19 e-mail: contact@litera.ro www.litera.ro
Jennifer L. Armentrout
Coroana de oase aurite

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.
ISBN 978-606-33-8185-0 ISBN EPUB 978-606-33-8436-3

Dedicată eroilor: cei din domeniul asistenţei medicale, personalul de intervenţie de urgenţă, lucrătorii esenţiali şi cercetătorii care au muncit neobosit şi neîncetat pentru a salva vieţi şi pentru a ţine magazinele deschise peste tot în lume, riscându-şi astfel viaţa, precum şi pe cea a celor dragi lor. Vă mulţumesc!

Capitolul unu

— Coborâţi săbiile, a poruncit Regina Eloana, ridicând bărbia în timp ce se lăsa într-un genunchi.

Părul de culoarea onixului i-a strălucit lucios în lumina soarelui. Emoţia pură ce se revărsa din ea a îmbibat podelele templului din Odăile lui Nyktos, amară şi fierbinte, cu gust de suferinţă şi un soi de furie neajutorată. S-a răspândit spre mine, înţepându-mi pielea şi frecându-se de... ceva *primitiv* din mine.

— Şi plecaţi-vă în faţa... în faţa *ultimei* descendente a celor străvechi, cea care poartă în ea sângele Regelui Zeilor. Închinaţi-vă în faţa noii voastre Regine.

Sângele Regelui Zeilor? Noua voastră Regină? Nu avea niciun sens. Nici cuvintele ei, nici faptul că-şi dăduse jos coroana.

O răsuflare prea firavă mi-a pârjolit gâtlejul în timp ce l-am privit pe bărbatul de lângă Regina Atlantiei. Regele

încă purta coroana pe păru-i bălai, dar oasele din care era făcută erau de un alb spălăcit. Nu se compara câtuşi de puţin cu coroana aurită, strălucitoare, pe care Regina o aşezase la picioarele statuii lui Nyktos. Am aruncat o privire la lucrurile îngrozitoare şi zdrobite împrăştiate pe podelele albe ce fuseseră cândva imaculate. Eu le făcusem asta, eu adăugasem sângele la ce căzuse din cer, umplând fisurile înguste din marmură. Nu m-am uitat însă la asta sau la orice altceva, ci m-am concentrat cu toată fiinţa la *el.*

Stătea tot într-un genunchi, holbându-se la mine dintre săbiile pe care şi le încrucişase la piept. Părul umed, negru-albăstrui în lumina soarelui atlantian, i se cârlionţa pe pielea de nuanţă nisipoasă a frunţii lui. Dungi roşii îi brăzdau pometţii înalţi şi angulari, curba mândră a maxilarului coborând spre buzele care îmi zdrobiseră cândva inima. Buze care apoi lipiseră la loc cioburile, rostind adevărul. S-a uitat drept spre mine cu ochii aurii strălucitori, ba chiar s-a plecat în faţa mea, atât de nemişcat, încât nu eram convinsă că răsuflase cu adevărat; încă îmi amintea de o pisică sălbatică şi izbitor de frumoasă din peşteri pe care o văzusem cândva în copilărie într-o cuşcă din palatul reginei Ileana.

Fusese multe lucruri pentru mine. Un străin într-o odaie slab luminată, primul care m-a sărutat. Un paznic care a jurat să-şi dea viaţa pentru mine. Un prieten care a privit dincolo de vălul Fecioarei şi m-a văzut cu adevărat, care mi-a înmânat o sabie ca să mă protejez, în loc să mă forţeze să păşesc într-o colivie de aur. O legendă învăluită în întuneric şi coşmaruri, care a uneltit să mă trădeze. Un Prinţ al unui regat despre care toţi crezuseră că se pierduse în negura timpului şi a războiului, care a trecut prin grozăvii de neînchipuit şi care, totuşi, a reuşit să găsească fărâme din cel care fusese odinioară. Un frate

care ar face orice, care ar săvârşi orice faptă ca să îşi salveze familia. Poporul. Un bărbat care şi-a deschis sufletul şi inima în faţa mea – numai a mea.

Primul pentru mine.

Paznicul meu.

Prietenul meu.

Trădătorul meu.

Partenerul meu.

Soţul meu.

Sufletul meu pereche.

Cel care este *totul* pentru mine.

Casteel Da'Neer a îngenuncheat în faţa mea şi s-a holbat la mine de parcă aş fi fost singura persoană din întregul regat. Nu a trebuit să mă concentrez, ca înainte, ca să ştiu ce simţea. Sentimentele lui erau larg deschise în faţa mea. Emoţiile lui erau un caleidoscop de gusturi mereu diferite: răcoros şi înţepător, intens şi condimentat şi dulce precum căpşunele înmuiate în ciocolată. Buzele lui neînduplecat de ferme şi neostenit de tandre i s-au depărtat, dând la iveală o urmă de colţi ascuţiţi.

— Regina mea, a rostit el uşor, şi acele două cuvinte fumurii mi-au alinat pielea.

Cadenţa vocii lui a potolit acel ceva străbun dinlăuntrul meu, care voia să apuce furia şi teama ce emanau din toţi ceilalţi, să le răsucească şi să le întoarcă spre ei, să le dea într-adevăr un motiv de teamă şi să se adauge la lucrurile făcute ţăndări de pe podea. Buzele i s-au curbat în sus într-o parte şi în obrazul drept i s-a ivit o gropiţă.

M-am cutremurat, ameţită de uşurare la văzul acelei gropiţe enervant de stupide şi de adorabile. M-am temut că, atunci când avea să vadă ce făcusem, urma să se teamă. Şi nu îl puteam învinui pentru asta. Ce făcusem ar fi trebuit să înspăimânte pe oricine, dar nu şi pe Casteel. Căldura ce le conferea ochilor lui culoarea aceea de miere

lichidă îmi dădea de înţeles că nu era câtuşi de puţin înfricoşat. Ceea ce era uşor tulburător. Dar el era Cel întunecat, indiferent că-i plăcea sau nu să fie numit aşa.

Şocul iniţial s-a mai estompat, iar adrenalina care îmi pulsa prin vene s-a domolit. Iar când a dispărut de tot, mi-am dat seama că *mă durea.* Umărul şi tâmpla îmi zvâcneau. Îmi simţeam partea stângă a feţei umflată – şi nu avea nimic de-a face cu vechile cicatrice. O durere surdă îmi pulsa în picioare şi în braţe, şi aveam o senzaţie bizară în tot trupul, de parcă mi s-ar fi înmuiat genunchii. M-am legănat în briza caldă şi sărată...

Casteel s-a ridicat rapid, şi, deşi nu ar fi trebuit, m-a surprins viteza cu care s-a mişcat. Într-o clipită doar, s-a ridicat din genunchi şi a ajuns cu un pas mai aproape de mine, moment în care s-au întâmplat mai multe lucruri deodată.

Bărbaţii şi femeile care se aflau în spatele părinţilor lui Casteel, îmbrăcaţi cu tunici albe şi pantaloni largi, asemenea celor întinşi pe podea, s-au pus şi ei în mişcare. Lumina s-a reflectat în banderolele de aur de pe bicepşii lor când şi-au ridicat săbiile şi s-au apropiat de părinţii lui Casteel, protejându-i. Unii dintre ei s-au întins după arbaletele pe care le purtau pe spate. Probabil erau un soi de gardieni.

Brusc, cel mai mare vârcolac pe care l-am văzut vreodată a mârâit în semn de avertizare. Kieran şi tatăl Vonettei se aflau în dreapta mea. Jasper oficiase căsătoria dintre mine şi Casteel în Capul Spessa. Fusese de faţă când Nyktos îşi arătase aprobarea preschimbând pentru scurt timp ziua în noapte. Dar acum, vârcolacul şi-a tras înapoi buzele de culoarea oţelului, dezvelindu-şi colţii ce ar fi putut sfâşia carnea şi ar fi putut frânge oase. Îi era loial lui Casteel, totuşi, instinctul îmi spunea că nu-i avertiza doar pe gardieni.

Un alt mârâit s-a auzit din stânga mea. În umbrele copacului sângeriu care încolţise în locul în care sângerasem şi care atinsese o înălţime uriaşă în doar câteva secunde, un vârcolac cafeniu a pătruns pe furiş în câmpul meu vizual, cu capul plecat şi ochii de un albastru glacial. *Kieran.* S-a holbat la Casteel. Nu înţelegeam de ce s-ar comporta aşa faţă de Prinţ, mai ales Kieran. Fusese legat de Casteel la naştere, sortit să i se supună şi să-l protejeze cu orice preţ. Dar pentru Casteel era mai mult decât un vârcolac legat de el. Erau fraţi, dacă nu de sânge, atunci prin prietenia lor, şi ştiam că se iubeau reciproc.

În clipa de faţă, felul în care Kieran îşi ţinea urechile lăsate pe spate nu transmitea câtuşi de puţin *iubire.*

O senzaţie de nelinişte m-a pătruns când Kieran s-a lăsat pe labele din spate şi muşchii netezi ai picioarelor i s-au încordat când s-a pregătit să-l atace... pe Casteel.

Mi s-a pus un nod în stomac. Nu era bine. Nimic din toate acestea nu era cum trebuia să fie.

— Nu, am scrâşnit eu, cu voce răguşită aproape de nerecunoscut până şi pentru mine.

Kieran nu a părut să mă audă sau să-i pese. Dacă s-ar fi purtat ca de obicei, aş fi presupus că doar încerca să mă ignore, dar de data aceasta era diferit. *El* era diferit. Ochii îi erau mai strălucitori decât îi văzusem vreodată şi ceva nu era în regulă cu ei pentru că... nu erau doar albaştri acum. Avea pupilele albe-argintii şi strălucitoare, ca o aură ce infiltra albastrul cu tentacule subţiri. Mi-am întors capul spre Jasper. Şi ochii lui se schimbaseră. Mai văzusem lumina aceea stranie. Aşa se întâmplase şi cu pielea mea când îi vindecasem picioarele lui Beckett... Era aceeaşi strălucire argintie pe care o emanasem cu câteva minute în urmă.

Junghiuri de surpriză reci ca gheaţa l-au străbătut pe Casteel în timp ce a privit spre vârcolac, şi apoi l-am simţit

emanând o senzaţie de... *uşurare.*

— Aţi ştiut cu toţii.

Vocea lui Casteel s-a umplut de uimire, lucru pe care nu îl simţea niciunul dintre cei care stăteau în spatele lui. Nici măcar atlantianul cu păr roşcat-cafeniu nu mai zâmbea relaxat. Emil ne-a privit cu ochii mari, emanând o doză zdravănă de teamă; la fel şi Naill, care păruse mereu întru totul netulburat de orice, chiar şi atunci când fusese depăşit numeric în luptă.

Casteel şi-a vârât lent săbiile în teacă. Şi-a coborât mâinile goale pe lângă corp.

— Aţi ştiut toţi că se întâmpla ceva cu ea. De aceea…

S-a oprit, şi maxilarul i s-a încleştat.

Mai mulţi gardieni s-au dus în faţa Regelui şi a Reginei, înconjurându-i...

O străfulgerare de blană albă a ţâşnit în faţă. Cu coada trasă în spate, Delano a râcâit gresia cu labele. Şi-a ridicat capul şi a urlat. M-am zbârlit toată când am auzit sunetul acela sinistru, totuşi frumos.

În depărtare, s-au auzit scâncete scurte şi lătraturi, tot mai puternice cu fiecare secundă. Frunzele copacilor conici înalţi ce despărţeau templul de Golful lui Saion au tremurat în timp ce, dedesubt, din pământ, a răsunat un huruit puternic. Păsări în nuanţe albastre şi galbene şi-au luat zborul din copaci, împrăştiindu-se spre cer.

— Pe toţi zeii! a zis Emil şi s-a întors spre scările templului. A dat să-şi scoată săbiile din teci. Convoacă tot oraşul, fir-ar să fie!

— Ea e de vină.

Cicatricea adâncă ce-i brăzda fruntea vârcolacului mai în vârstă ieşea în relief. Alastir, care se afla în afara cercului de gardieni care se formase în jurul părinţilor lui Casteel, emana o senzaţie puternică de neîncredere.

— Ba nu e ea de vină, a ripostat Casteel.

— Ba este, a confirmat Regele Valyn, holbându-se la mine cu un chip care avea să fie cândva al lui Casteel. Reacţionează la ea. De aceea cei care se aflau pe drum cu noi s-au preschimbat pe neaşteptate. Ea i-a chemat la ea.

— Ba nu... Nu am chemat pe nimeni, i-am spus eu lui Casteel, cu vocea frântă.

— Ştiu, mi-a răspuns Casteel pe un ton mai blând, privindu-mă în ochi.

— Dar a făcut-o, a insistat mama lui. Poate că nu îţi dai seama de asta, dar i-ai chemat.

Mi-am întors privirea spre ea şi am simţit cum mi se strânge pieptul. Era întocmai cum îmi închipuisem că trebuie să fie mama lui Casteel. Uluitoare. Regală. Puternică. Acum, calmă, chiar dacă era în continuare plecată într-un genunchi, aşa cum fusese calmă şi când mă văzuse prima dată şi îşi întrebase fiul: „Ce-ai făcut? Ce ai adus înapoi?” Am tresărit, temându-mă că vorbele ei aveau să mă însoţească mult timp de acum înainte.

Casteel mi-a privit chipul cu ochii lui aurii, iar trăsăturile i s-au ascuţit.

— Dacă idioţii din spatele meu şi-ar coborî săbiile în loc să le ridice împotriva *soţiei* mele, nu am avea o colonie întreagă de vârcolaci pe punctul de-a se năpusti asupra noastră, s-a răstit el. Nu fac decât să reacţioneze la ameninţare.

— Ai dreptate, a încuviinţat tatăl lui în timp ce şi-a ajutat cu blândeţe soţia să se ridice.

Rochia ei liliachie era îmbibată cu sânge în dreptul genunchiului şi la tiv.

— Dar întreabă-te de ce vârcolacul legat de tine păzeşte pe *altcineva.*

— Nici că-mi pasă în clipa de faţă, i-a răspuns Casteel, în timp ce sunetul a sute – sau poate chiar mai multe – de labe lovind pământul s-a auzit şi mai aproape. Doar nu

vorbea serios. Trebuia să-i pese, pentru că era o întrebare afurisit de bună.

— Ba trebuie să-ţi pese, l-a avertizat mama lui, cu un tremur uşor în vocea-i altminteri fermă. Legăturile au fost frânte.

Legăturile? Cu mâinile tremurânde, cu ochii mari, am privit spre scările templului, spre Emil, care se dădea uşor în spate. Naill avea săbiile în mâini acum.

— Are dreptate, a spus Alastir, pielea din jurul gurii lui părând şi mai albă. Il simt... Il simt: *notam-ul* primitiv. Semnul ei. Pe toţi zeii! Cu vocea tremurândă, s-a împleticit în spate, aproape călcând pe coroană. S-au frânt toate.

Nu aveam habar ce era un *notam,* dar, în toată confuzia şi în panica ce se înfiripa, mi s-a părut ceva ciudat la ce spusese Alastir. Dacă ar fi fost adevărat, atunci el de ce nu se preschimbase în vârcolac? Să fi fost, oare, pentru că îşi frânsese deja legătura de vârcolac cu fostul Rege al Atlantiei, cu ani în urmă?

— Uită-te la ochii lor, i-a poruncit regina încet, arătând spre ceea ce văzusem şi eu deja. Ştiu că nu înţelegi. Sunt lucruri pe care nu a fost niciodată nevoie să le înveţi, Hawke. Vocea i-a tremurat şi i s-a îngroşat când i-a folosit porecla, un nume despre care crezusem cândva că era doar o minciună. Ce trebuie să ştii acum este că ei nu îi mai slujesc liniei fundamentale. Nu eşti în siguranţă. Te rog, l-a implorat ea. Te rog, ascultă-mă, Hawke!

— Cum? am rostit eu cu voce cârâită. Cum s-a putut frânge legătura?

— Asta nu are importanţă acum. Chihlimbariul ochilor lui Casteel devenise aproape luminescent. Acum, sângerezi, a zis el, de parcă ăsta ar fi fost cel mai important lucru în momentul de faţă.

Dar nu era.

— Cum? am repetat eu.

— Are legătură cu ceea ce eşti, a zis Eloana, şi mâna stângă i s-a strâns pumn în poalele rochiei. Ai sânge de zeu în tine...

— Ba sunt muritoare, i-am spus eu.

O şuviţă groasă şi închisă la culoare i s-a desprins din coc când a clătinat din cap.

— Da, eşti muritoare, dar te tragi dintr-o zeitate, copiii zeilor. E de ajuns o picătură de sânge divin... A înghiţit în sec, apoi a continuat: S-ar putea să ai mai mult de-o picătură, dar ce se află în sângele tău, ce se află în *tine* înlătură orice jurământ depus de vârcolaci.

Mi-am amintit atunci ce mi-a spus Kieran în New Haven despre vârcolaci. Zeii le dăruiseră o înfăţişare de muritori lupilor *kiyou,* cândva sălbatici, pentru a le servi drept îndrumători şi protectori copiilor zeilor: zeităţilor. Kieran îmi mai împărtăşise atunci un lucru care explica reacţia reginei.

Am privit spre coroana care se afla la picioarele statuii lui Nyktos. O picătură de sânge divin uzurpa orice pretenţie la tronul atlantian.

Pe toţi zeii, aveam şanse mari să leşin. Şi cât de stânjenitor ar fi fost asta?

Eloana a privit spre spinarea rigidă a fiului ei.

— Dacă te apropii de ea acum, te vor considera o ameninţare pentru ea. Te vor sfâşia în bucăţi.

Inima mi-a bătut neregulat, apoi mi-a stat în loc, cuprinsă de panică. Casteel părea pe punctul de-a face întocmai. În spatele meu, unul dintre vârcolacii mai mici s-a năpustit în faţă, lătrând şi clănţănind din dinţi.

Mi s-au încordat toţi muşchii.

— Casteel...

— E în regulă, mi-a zis el, fără să îşi mute privirea de la mine. Nimeni nu îi va face rău lui Poppy. Nu voi îngădui aşa ceva. A tras aer în piept, adânc, apăsat. Şi tu ştii asta,

da?

Am încuviinţat din cap, căci răsuflăm prea rapid, prea superficial. Era singurul lucru pe care-l înţelegeam în clipa aceea.

— E totul în regulă. Doar te protejează. Apoi Casteel mi-a zâmbit, dar încordat. S-a uitat în stânga mea, la Kieran. Nu ştiu tot ce se petrece acum, dar voi, cu toţii, vreţi să o ţineţi în siguranţă. Şi eu vreau asta. Ştiţi că nu i-aş face niciodată rău. Mai degrabă mi-aş smulge inima din piept decât să o rănesc. E rănită. Trebuie să mă asigur că e în regulă şi nimic nu mă va opri să o fac. Nu a clipit în timp ce l-a privit pe Kieran drept în ochi, şi s-a auzit un sunet ca un tunet, semn că ceilalţi vârcolaci ajunseseră la scările templului. Nici măcar voi. Oricare dintre voi. Vă voi nimici pe toţi cei care vă veţi pune între mine şi ea.

Mârâitul lui Kieran s-a adâncit, şi am simţit revărsându-se dinspre el o emoţie pe care nu o mai simţisem până atunci şi care a început să mă umple. Semăna cu furia, dar era mai veche. Şi se simţea ca acel bâzâit din sângele meu. Antică. Primitivă.

Şi, într-o clipă, am văzut cu ochii minţii cum aveau să se desfăşoare lucrurile. Kieran avea să atace. Sau poate Jasper. Văzusem rănile pe care le putea provoca un vârcolac, dar Casteel nu avea să se lase învins cu uşurinţă. Avea să facă întocmai cum făgăduise. Avea să nimicească tot ce stătea între mine şi el. Vârcolacul avea să moară, şi, dacă avea să-l rănească pe Kieran sau chiar să facă ceva mai rău de-atât, Casteel nu doar că urma să aibă mâinile mânjite de sângele vârcolacului, ci faptele lui aveau să-i însemneze sufletul până în ziua morţii sale.

Un val de vârcolaci a ajuns în vârful scărilor templului, mici şi mari, într-o multitudine de culori. Odată cu sosirea lor, mi-am dat seama de un lucru înspăimântător: Casteel era incredibil de puternic şi neverosimil de rapid. Avea să-i

doboare pe mulţi dintre ei. Dar avea să cadă odată cu ei.

Avea să moară.

Casteel avea să moară din pricina mea, pentru că eu îi chemam pe vârcolacii aceia şi nu ştiam cum să opresc asta. Inima îmi bătea cu putere, neregulat. Un vârcolac de lângă trepte îl pândea pe Emil, care continua să se dea în spate. Un altul îl urmărea pe Naill, în timp ce acesta îi vorbea cu blândeţe, încercând să se înţeleagă raţional cu creatura. Ceilalţi se apropiaseră de gardienii care îi înconjurau pe Rege şi Regină şi câţiva... O, pe toţi zeii, câţiva se furişau în spatele lui Casteel. Era un adevărat haos, şi vârcolacii de necontrolat...

Am icnit, şi au început să-mi treacă prin minte o mulţime de gânduri, cu repeziciune, eliberându-mă de durere şi de agitaţie. Ceva se întâmplase în mine, de făcuse ca acea picătură de sânge divin să frângă legăturile. Eram mai presus de jurămintele pe care le depuseseră, ceea ce... ceea ce însemna că acum mi se supuneau *mie.*

— Opreşte-te, am poruncit eu, când Kieran s-a năpustit asupra lui Casteel, care-şi arăta la rândul lui colţii. Kieran! Opreşte-te! Nu-l vei răni pe Casteel! Am simţit un vâjâit uşor în sânge şi am rostit mai tare: Opriţi-vă cu toţii! Acum! Nu veţi ataca!

A fost de parcă cineva a apăsat un comutator în minţile vârcolacilor. Într-o clipă, erau toţi pregătiţi să atace, iar în clipa următoare s-au lăsat pe burtă şi şi-au pus capetele pe labele din faţă. Încă le simţeam furia, puterea de demult, dar se redusese deja, se estompa în valuri statornice.

Emil şi-a coborât sabia.

— A fost... la fix. Mulţumesc!

Am răsuflat apăsat şi am simţit un tremur în braţe. Am privit prin templu, la toţi vârcolacii întinşi pe jos, şi mai că

nu-mi venea să cred că funcţionase. Întreaga-mi fiinţă voia să se revolte împotriva confirmării spuselor Reginei, dar, pe toţi zeii, nu prea puteam nega. Cu gâtlejul uscat, m-am uitat la Casteel.

S-a holbat la mine, făcând din nou ochii mari. Nu puteam respira. Nu reuşeam să-mi încetinesc bătăile inimii îndeajuns încât să-mi dau seama de ceea ce simţea.

— Nu îmi va face rău. O ştiţi cu toţii, am zis eu cu voce tremurată, privindu-i pe Jasper şi pe Kieran. Mi-aţi spus că este singura persoană din ambele regate alături de care sunt în siguranţă. Acest lucru nu s-a schimbat.

Urechile lui Kieran au zvâcnit, apoi el s-a ridicat şi s-a dat în spate. S-a întors şi mi-a înghiontit mâna cu nasul.

— Mulţumesc, am şoptit eu, închizând scurt ochii.

— Ca să ştii şi tu, a murmurat Casteel, cu genele-i dense pe jumătate plecate, ce-ai făcut acum, ce-ai zis... mă fac să simt tot felul de lucruri întru totul nepotrivite în clipa de faţă.

Am râs slab, tremurat.

— E ceva de-a dreptul în neregulă cu tine.

— Ştiu. Partea stângă a buzelor i s-a curbat şi gropiţa şi-a făcut apariţia. Dar îţi place asta la mine, la nebunie.

Aşa era. Pe toţi zeii, zău de nu era aşa.

Jasper şi-a scuturat blana, în timp ce îşi legăna capul mare când spre mine, când spre Casteel. S-a întors într-o parte, scoţând un sunet aspru, ca un pufăit. Atunci, ceilalţi vârcolaci s-au pus în mişcare, ieşind de după copacul sângeriu. I-am privit trecând la trap pe lângă mine – pe lângă Casteel şi ceilalţi – cu urechile ciulite şi dând din cozi, alăturându-li-se celor care coborau pe scări, şi plecând din templu. Dintre vârcolaci au mai rămas doar Jasper, fiul lui şi Delano, iar senzaţia de încordare haotică a dispărut.

O şuviţă groasă închisă la culoare i-a căzut peste frunte

lui Casteel.

— Ai emanat din nou o strălucire argintie când le-ai poruncit vârcolacilor să se oprească, mi-a zis el. Nu foarte tare, nu ca înainte, dar păreai ţesută din raze de lună.

Aşa făcusem? Mi-am privit mâinile. Îmi păreau normale.

— Nu... Nu ştiu ce se întâmplă, am şoptit eu, cu picioarele tremurându-mi. Nu ştiu ce se petrece.

Mi-am ridicat privirea spre el şi l-am văzut făcând un pas în faţă, apoi încă unul. Nu am auzit niciun mârâit de avertizare. Nimic. Gâtlejul a început să mă ardă. Puteam simţi... cum ochii mi se umpleau de lacrimi. *Nu aveam să plâng.* Şi-aşa totul devenise o harababură şi fără ca eu izbucnesc în hohote de plâns isterice. Dar eram atât de obosită. *Sufeream* – şi nu doar fizic.

Când am călcat pentru prima dată în acest templu şi am privit la apele limpezi ale Mărilor lui Saion, m-am simţit *acasă.* Şi am ştiut că avea să fie dificil. Să dovedim autenticitatea uniunii noastre nu avea să fie nici pe departe la fel de dificil precum ar fi fost să-i facem pe părinţii lui Casteel şi pe cei din regat să ne accepte. Trebuia în continuare să-l găsim pe fratele lui, pe Prinţul Malik. Şi pe al meu.

Trebuia să ne ocupăm de regina şi regele Ascendenţilor. Viitorul nostru nu avea să fie deloc uşor, dar sperasem.

Acum, mă simţeam ca o nesăbuită. Atât de naivă! Vârcolacul mai bătrân din Capul Spessa, cel pe care l-am ajutat să se vindece după luptă, mă avertizase în legătură cu oamenii din Atlantia. „Ei nu te-au ales”. Iar acum, mă îndoiam că aveau să o facă vreodată.

Am tras aer în piept, sacadat, şi i-am şoptit lui Casteel:

— Nu mi-am dorit nimic din toate astea.

Am văzut cum i s-a încordat gura.

— Ştiu. Vocea îi era aspră, dar atingerea palmei lui peste obrazul pe care nu îl simţeam umflat era blândă. Şi-

a coborât fruntea spre a mea şi, când i-am simţit carnea pe a mea, m-a străbătut un şoc de conştientizare, ce s-a răsfirat ca undele prin mine când şi-a strecurat mâna în părul meu încâlcit. Ştiu, Prinţeso, a şoptit el, iar eu am strâns tare din ochi, ca să alung imboldul şi mai puternic de a plânge. E în regulă. Va fi totul în regulă. Îţi promit!

Am încuviinţat din cap, deşi ştiam că nu îmi putea garanta una ca asta. Nu mai putea. M-am forţat să înghit nodul de emoţie ce mi se pusese în gât.

Casteel m-a sărutat pe fruntea însângerată şi apoi şi-a ridicat capul.

— Emil? Poţi să aduci veşminte de pe calul lui Delano şi al lui Kieran, ca să se poată preschimba fără să traumatizeze pe careva?

— Bucuros, i-a răspuns atlantianul.

Aproape că am râs.

— Cred că goliciunea lor va fi cel mai puţin traumatizant lucru de astăzi.

Casteel nu a spus nimic şi mi-a atins din nou obrazul, înclinându-mi capul într-o parte. Şi-a plecat apoi privirea spre câteva dintre pietrele care se aflau încă la picioarele mele. Un muşchi de-a lungul maxilarului i-a zvâcnit. Şi-a ridicat privirea spre mine, şi am văzut că avea pupilele dilatate; mai era vizibilă doar o fâşie subţire de culoare chihlimbarie.

— Au încercat *să te omoare cu pietre?*

Am auzit un icnet uşor, probabil de la mama lui, dar nu m-am uitat să văd. Nu voiam să le văd chipurile. Nu voiam să ştiu ce simţeau în clipa aceea.

— M-au acuzat că lucrez cu Ascendenţii şi mi-au spus că sunt devoratoare de suflete. Le-am zis că nu sunt. Am încercat să vorbesc cu ei, am rostit eu degrabă şi am dat să-l ating, dar m-am oprit. Nu ştiam ce efect ar fi avut atingerea mea. La naiba, nu ştiam ce aş putea face nici

fără să ating pe cineva. Am încercat să mă înţeleg cu ei, dar au început să arunce cu pietre, am continuat eu. Le-am spus să se oprească. Le-am zis că e de ajuns şi... Nu ştiu ce-am făcut... Am dat să privesc peste umărul lui, dar Casteel părea să ştie ce anume căutam. M-am oprit şi am adăugat: Nu am vrut să-i ucid.

— Te-ai apărat. Pupilele i s-au contractat când m-a văzut holbându-mă. Ai făcut ce a trebuit să faci. Te-ai apărat...

— Dar nu i-am atins, Casteel, am şoptit eu. A fost ca în Capul Spessa, în timpul luptei. Îi mai ţii minte pe soldaţii care ne-au înconjurat? Când au căzut, am simţit ceva în mine. Am simţit acelaşi lucru aici. De parcă ceva dinlăuntrul meu a ştiut ce să facă. Le-am luat furia şi... am făcut întocmai cum *ar face* un Devorator de Suflete. Am luat-o de la ei şi apoi le-am înapoiat-o.

— Nu eşti o Devoratoare de Suflete, a rostit Regina Eloana de undeva din apropiere. În clipa în care *eather-ul* din sângele tău a devenit vizibil, cei care te-au atacat ar fi trebuit să ştie întocmai ce erai. Ce eşti.

— *Eather?*

— Unii i-ar spune magie, mi-a răspuns Casteel, schimbându-şi poziţia, încercând parcă să mă blocheze, ca să nu-i pot vedea mama. L-ai mai văzut.

— Ceaţa?

A încuviinţat din cap.

— Este esenţa zeilor, ceea ce se află în sângele lor, ceea ce le conferă abilităţile pe care le au şi puterea de a crea tot ce au. În realitate, nimeni nu-i mai spune aşa, nu de când zeii s-au dus la culcare, iar zeităţile au murit rând pe rând. M-a privit în ochi, întrebător. Ar fi trebuit să ştiu. Pe toţi zeii, ar fi trebuit să-mi dau seama...

— Poţi spune asta acum, i-a zis mama lui. Dar ce motiv ai fi avut să te gândeşti la o astfel de posibilitate? Nimeni nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva.

— În afară de tine, i-a răspuns Casteel.

Şi avea dreptate. Ştiuse, fără îndoială. Ce-i drept, străluceam când a ajuns ea, dar ştiuse fără îndoială dinainte.

— Pot explica, a zis ea.

Chiar atunci, Emil şi-a făcut din nou apariţia, cărând două desagi. Ne-a ocolit pe toţi şi le-a lăsat să cadă lângă Jasper, după care s-a îndepărtat cu spatele.

— Se pare că sunt multe lucruri care trebuie explicate, a remarcat Casteel calm. Dar va trebui să aştepte. A privit scurt spre obrazul meu stâng, şi muşchiul acela de-a lungul maxilarului i-a zvâcnit din nou. Trebuie să te duc într-un loc sigur unde... Unde să te pot îngriji.

— O poţi duce în vechile tale odăi din locuinţa mea, i-a zis Jasper, făcându-mă să tresar. Nici măcar nu îl auzisem preschimbându-se. Am dat să mă uit la el, dar am văzut piele în timp ce se întindea după desagă.

— E bine aşa. Casteel a luat ceea ce părea a fi o pereche de pantaloni de la Jasper. Mulţumesc!

— Vei fi în siguranţă acolo? am întrebat eu, iar Casteel a zâmbit strâmb.

— Va fi în siguranţă acolo, a răspuns Kieran.

M-am întors, şocată de sunetul vocii lui Kieran. Şi nu m-am oprit. Era multă piele maro-roşcată la vedere, dar el stătea pur şi simplu acolo, de parcă nu ar fi fost gol în faţa tuturor celor rămaşi. Pentru prima oară, chiar nu mi-a fost deloc greu să ignor faptul că era gol. L-am privit în ochi. Erau normali: de un albastru uluitor, intens, fără aura albă-argintie.

— Ai fost la un pas de a-l ataca pe Casteel.

Kieran a încuviinţat din cap şi a luat pantalonii de la Casteel.

— Categoric, a confirmat Casteel.

L-am privit din nou pe soţul meu.

— Şi tu ai ameninţat că-l vei nimici.

Gropiţa din obrazul lui stâng s-a ivit din nou.

— Aşa am făcut.

— De ce zâmbeşti? Asta nu ar trebui să te facă să zâmbeşti. M-am holbat la el, în timp ce ochii mă usturau de la lacrimi prosteşti. Numi păsa că nu eram singuri. Să nu se mai întâmple niciodată. M-ai auzit? M-am întors spre Kieran, care a ridicat dintr-o sprânceană în timp ce şi-a tras pantalonii peste şoldurile zvelte. M-aţi auzit amândoi? Nu voi îngădui aşa ceva. Nu voi...

— Şşşttt! Casteel m-a atins uşor pe obraz, atrăgându-mi privirea din nou spre el, apropiindu-se de mine. Era suficient de aproape pentru ca piepturile noastre să se atingă la fiecare răsuflare. Nu se va mai întâmpla, Poppy. Şi-a trecut rapid degetul mare sub ochiul meu stâng. Aşa e?

— Aşa e. Kieran şi-a dres vocea. Eu nu...

Apoi a tăcut.

Însă tatăl lui, nu.

— Câtă vreme Prinţul nu ne dă motive ca să ne purtăm altfel, îl vom proteja cu aceeaşi înverşunare cu care te vom proteja pe tine.

Noi. Adică întreaga rasă a vârcolacilor. La asta se referise Alastir când spusese că toate legăturile fuseseră frânte. Aveam o mulţime de întrebări, dar mi-am lăsat capul pe pieptul lui Casteel. Nu a fost prea grozav, căci am simţit un junghi de durere în cap. Nu mi-a păsat, deoarece am tras aer în piept şi am simţit un miros intens de condimente şi pin. Casteel m-a cuprins cu grijă pe după umeri, şi mi s-a părut... Mi s-a părut că l-am simţit cutremurându-se lângă mine.

— Stai aşa, a zis Kieran. Unde e Beckett? Era cu tine când ai plecat.

Casteel s-a tras uşor în spate.

— Aşa este. S-a oferit să-ţi arate templul. S-a holbat la mine, mijind ochii. El te-a adus aici.

Mi s-a făcut pielea de găină. *Beckett.* Mi s-a strâns pieptul cu putere când m-am gândit la tânărul vârcolac care fugărise fluturi mai tot drumul până aici. Tot nu-mi venea să cred că mă condusese aici ştiind ce mă aştepta. Dar mi-am amintit gustul amar al fricii care îl cuprinsese în ziua aceea în Capul Spessa. Fusese îngrozit de mine.

Sau să fi fost îngrozit de altceva?

Emoţiile lui fuseseră foarte confuze. Trecuse de la a se purta normal în preajma mea, fericit şi zâmbitor, la a se simţi brusc temător şi neliniştit, ca atunci când mă adusese aici.

— A dispărut înainte să apară ceilalţi, i-am spus lui Casteel. Nu ştiu unde s-a dus.

— Găseşte-l pe Beckett, a poruncit el, iar Delano, încă în înfăţişarea lui de vârcolac, şi-a înclinat capul. Naill? Emil? Mergeţi cu el!

Asiguraţi-vă că mi-l aduceţi pe Beckett viu.

Ambii atlantieni au încuviinţat din cap şi au făcut o plecăciune. Nimic din tonul lui Casteel nu sugera că partea cu „viu” ar fi fost neapărat un lucru bun.

— E doar un copil. L-am privit pe Delano luând-o la goană, făcându-se rapid nevăzut împreună cu Naill şi Emil. Era speriat. Şi acum, că mă gândesc mai bine…

— Poppy. Casteel şi-a pus vârfurile degetelor pe obrazul meu, chiar sub un punct dureros. Şi-a plecat capul, trecându-şi uşor buzele peste tăietură. Am două lucruri de spus: Dacă Beckett a avut ceva de-a face cu asta, nu-mi pasă ce sau cine e şi al naibii să fiu de-mi pasă de felul cum se simţea.

Apoi a rostit cu voce tare, până l-au putut auzi toţi cei rămaşi în templu, inclusiv părinţii lui:

— Orice faptă împotriva soţiei mele este o proclamaţie

de război împotriva *mea.* Soarta le e deja pecetluită. Şi în al doilea rând?

Şi-a coborât şi mai mult capul. De data aceasta, şi-a trecut buzele peste ale mele într-un sărut uşor ca pana. Abia de l-am simţit, dar tot a reuşit să-mi pună un nod în stomac. Apoi şi-a ridicat capul şi mi-am dat seama după trăsăturile lui: nemişcarea intensă a prădătorului care se concentrează pe prada lui. Il mai văzusem aşa, chiar înainte să-i sfâşie inima lui Landell în New Haven.

Casteel şi-a întors capul într-o parte, uitându-se la singurul vârcolac rămas, care stătea acum în două picioare.

— Tu.

Capitolul doi

Alastir Davenwell era sfetnicul părinţilor lui Casteel. Iar când Regele Malec îşi trecuse amanta, pe Izbeth, prin Ascensiune, Alastir o avertizase pe Regina Eloana, frângând astfel legătura dintre el şi regele care fusese exilat şi cel mai probabil acum era mort. Numai zeii ştiau câţi atlantieni salvase Alastir de-a lungul anilor, ajutându-i să scape din Solis şi de Ascendenţi, care se foloseau de sângele lor pentru a crea şi mai mulţi vampiri.

Cine ştie cât de diferit ar fi stat lucrurile pentru familia mea dacă l-ar fi găsit pe Alastir? Ar fi putut fi încă în viaţă, ar fi putut trăi fericiţi şi împliniţi în Atlantia. Şi fratele meu, Ian, ar fi fost tot acolo, în schimb, acum se afla în Carsodonia şi cel mai probabil era unul dintre ei... un Ascendent.

Am înghiţit în sec, alungând gândurile cu pricina. Nu era momentul potrivit pentru ele. Îmi plăcea de Alastir. Fusese binevoitor cu mine de la bun început. Dar, mai important

de atât, ştiam că Prinţul Casteel îl respecta şi ţinea la el. Casteel ar fi suferit nespus dacă Alastir jucase vreun rol în toate acestea.

Sinceră să fiu, speram că nici Alastir, nici Beckett nu fuseseră implicaţi, dar nu mai credeam de mult în coincidenţe. Iar în noaptea aceea în care Ascendenţii veniseră la Capul Spessa? înţelesesem atunci despre Alastir un lucru care nu îmi picase bine. Uitasem despre asta la sosirea Ascendenţilor şi apoi din pricina a tot ce se întâmplase după aceea, dar acum mi-a venit din nou în minte.

Casteel plănuise cândva să se căsătorească cu Shea, fiica lui Alastir, dar apoi fusese capturat de către Ascendenţi, iar Shea îi trădase pe el şi pe fratele lui în încercarea de a-şi salva viaţa. Toată lumea, inclusiv Alastir, credea că Shea murise eroic, dar eu cunoşteam adevărata tragedie a felului în care pierise. Totuşi, Alastir avea şi o strănepoată, o femeie vârcolac, şi atât el, cât şi Regele Valyn sperau ca aceasta să se căsătorească cu Casteel la întoarcerea acestuia în regat. O spusese în timpul cinei, pretinzând că crezuse că Casteel îmi spusese deja. Nu eram eu prea convinsă, dar nu despre asta era vorba acum.

Nu puteam fi singura căreia toate aceste lucruri i se păreau... stranii. Fiica lui Alastir? Şi acum, strănepoata lui? Mă îndoiam că nu existau o mulţime de alte femei vârcolaci sau atlantiene care ar fi fost, de asemenea, potrivite să se căsătorească cu Casteel, mai ales că el nu dăduse niciun semn că ar fi fost interesat de o astfel de uniune.

Nimic din toate aceste lucruri nu-l făcea pe Alastir vinovat, însă *era* într-adevăr straniu.

Vârcolacul se holba la Casteel, părând de-a dreptul stupefiat.

— Nu ştiu ce crezi că a făcut Beckett sau ce ar avea asta de-a face cu mine, dar nepotul meu nu s-ar implica niciodată în aşa ceva. E doar un pui. Şi aş...

— Taci naibii din gură! a mârâit Casteel, în timp ce eu mă uitam pe furiş peste umărul lui.

Vârcolacul s-a făcut alb ca varul.

— Casteel...

— Nu mă face să repet, l-a întrerupt el, întorcându-se spre gardieni. Luaţi-l pe Alastir!

— Ce? a răbufnit Alastir, când jumătate dintre gardieni se întoarseră spre el, în timp ce ceilalţi priveau agitaţi ba la Casteel, ba la singurul Rege şi la singura Regină pe care îi cunoşteau.

Regele a mijit ochii la fiul lui.

— Din câte ştim noi, Alastir nu a săvârşit nicio fărădelege.

— Poate că nu. Poate că este întru totul nevinovat, la fel ca strănepotul lui. Dar, până nu vom şti cu siguranţă, vreau să fie reţinut, a zis Casteel. Luaţi-l, altfel o voi face eu.

Jasper a înaintat, mârâind gutural, în timp ce muşchii i s-au întins sub pielea de muritor. Gardienii s-au foit agitaţi.

— Staţi aşa! a strigat Alastir, cu obrajii plini de pete, în timp ce furia pulsa în jurul lui. Nu are autoritatea necesară pentru a le porunci gardienilor Coroanei.

În mintea mea, Garda Coroanei semăna foarte mult cu Garda Regală care îi slujea pe Ascendenţi. Gardienii regali primeau ordine doar de la regina Ileana, de la regele Jalara şi de la cine ştie ce Ascendenţi regali care tronau peste vreun oraş.

— Corectează-mă dacă greşesc cumva. Eu sunt de părere că nu greşesc, dar s-au întâmplat şi lucruri mai stranii de atât, a zis Casteel, iar eu m-am încruntat. Mama şi-a dat jos coroana şi le-a spus tuturor celor de faţă să se

închine în faţa noii Regine... care se întâmplă să fie soţia mea. Prin urmare, conform tradiţiei atlantiene, înseamnă că eu sunt Rege, neavând importanţă pe capul cui se află coroana.

Inima mi-a luat-o la galop. Rege. Regină. Nu putea fi vorba despre noi.

— Nu ţi-ai dorit niciodată tronul sau însemnele care vin odată cu coroana, s-a răstit Alastir. Ai petrecut decenii întregi încercând să-ţi eliberezi fratele, ca să poată urca pe tron. Şi totuşi, acum vrei să-l revendici? Deci ai renunţat într-adevăr la fratele tău?

Am tras scurt aer în piept, inundată de un val de furie. Alastir, dintre toţi, ştia cât de mult însemna pentru Casteel să-l găsească şi să-l elibereze pe Malik. Iar cuvintele lui fuseseră sfâşietoare. Am simţit atunci din partea lui Casteel ceea ce simţisem prima dată când îl văzusem: o suferinţă pe care o resimţeam aidoma cioburilor de gheaţă pe pielea mea. Casteel suferea mereu, chiar dacă durerea se mai domolise câte puţin în fiecare zi; agonia pe care o simţea din pricina fratelui său nu era niciodată prea departe de suprafaţă. Abia de curând îşi îngăduise să simtă şi altceva în afară de vină, de ruşine şi de chin.

Nici măcar nu mi-am dat seama că înaintasem, până n-am văzut că nu mă mai aflam sub umbra copacului sângeriu.

— Casteel nu a renunţat la Malik, m-am răstit eu înainte să-mi găsesc afurisitul de pumnal şi să-l azvârl înspre cealaltă parte a templului. Il vom găsi şi-l vom elibera. Malik nu are nicio legătură.

— Zeilor mari!

Eloana şi-a dus mâna la gură şi s-a întors spre fiul ei. Trăsăturile i s-au încordat de durere, şi, într-o clipă, o durere adâncă s-a rostogolit dinspre ea în valuri puternice. Nu am reuşit să o văd, însă mâhnirea ei era ca o umbră

perpetuă care o urmărea, la fel ca în cazul lui Casteel. Mi-a lovit sensurile, zgâriindu-mi pielea ca nişte cioburi de sticlă îngheţată.

— *Hawke,* ce-ai făcut?

M-am concentrat asupra lui Valyn, oprind conexiunea cu mama lui Casteel înainte să fiu copleşită. O mâhnire ascuţită şi pulsândă îl înconjura, străpunsă de un val de furie usturătoare, disperată. Dar şi-a înăbuşit-o cu o forţă pe care nu puteam să nu o admir şi invidiez deopotrivă. S-a aplecat şi i-a şoptit ceva soţiei lui. Ea a închis ochii şi a încuviinţat din cap.

Zeilor mari, n-ar fi trebuit să spun aşa ceva.

— Îmi pare rău. Mi-am împreunat strâns mâinile. Nu am...

— Nu ai de ce să îţi ceri iertare, mi-a zis Casteel, uitându-se la mine peste umăr şi căutându-mi privirea.

L-am simţit emanând o energie caldă şi dulce, care a mai umbrit puţin durerea ca de gheaţă.

— Eu ar trebui să îmi cer iertare, a rostit Alastir ţâfnos, spre surprinderea mea. Nu ar fi trebuit să îl amestec pe Malik în discuţie. Aveai dreptate.

Casteel l-a privit cu atenţie, şi mi-am dat seama că nu ştia cum să reacţioneze la scuzele lui Alastir. Nici eu nu ştiam. În schimb, s-a concentrat asupra părinţilor lui.

— Cel mai probabil ştiu ce credeţi. Acelaşi lucru pe care l-a crezut şi Alastir. Consideraţi căsătoria mea cu Penellaphe o altă uneltire zadarnică pentru a-l elibera pe Malik.

— Şi nu este? a întrebat mama lui în şoaptă, cu ochii înlăcrimaţi. Ştim că ai răpit-o ca să te foloseşti de ea.

— Aşa este, a confirmat Casteel. Dar nu de aceea ne-am căsătorit. Nu de aceea suntem împreună.

Înainte, mă deranja să aud toate aceste lucruri. Adevărul despre cum am ajuns eu şi Casteel în punctul

acesta era incomod, dar nu mă mai făcea să mă simt de parcă nu reuşeam să-l cuprind. Mi-am coborât privirea spre inelul de pe degetul meu arătător şi spre spirala aurie vibrantă din palma stângă. Colţurile gurii mi s-au ridicat. Casteel venise după mine şi plănuise să mă folosească, dar acest lucru se schimbase cu mult înainte ca oricare dintre noi să-şi dea seama. Nu mai avea importanţă *cum* ajunsesem acolo.

— Îmi doresc să cred asta, i-a spus mama lui în şoaptă.

Îngrijorarea ei era apăsătoare, precum o pătură aspră, prea groasă.

Poate că îşi *dorea* să creadă, dar era limpede că nu credea.

— Mai trebuie să discutăm despre un lucru, a zis Valyn şi şi-a dres vocea. Era limpede că şi el se îndoia de motivaţia fiului lui. În clipa de faţă, nu eşti Rege, nici ea Regină. Eloana a avut o răbufnire plină de patos când şi-a dat jos coroana, a zis el, strângându-şi uşor soţia de umeri.

Am simţit adânc în suflet felul în care chipul Reginei s-a zbârcit drept reacţie la comentariul soţului ei.

— Trebuie să aibă loc o încoronare, care să se desfăşoare fără a fi contestată.

— Să i se conteste revendicarea? Jasper a râs şi şi-a încrucişat braţele peste piept. Şi dacă nu ar fi fost căsătorită cu un moştenitor, revendicarea ei nu ar fi putut fi contestată. Ştii asta. O ştim cu toţii.

Am avut aceeaşi senzaţie ca atunci când m-am aflat pe marginea stâncii, în munţii Skotos. Nu îmi doream tronul. Nici Casteel nu şi-l dorea.

— Chiar şi aşa, a răspuns Valyn tărăgănat, mijind ochii, până vom descoperi cine a fost implicat şi până vom fi avut timp să vorbim despre toate astea, Alastir ar trebui ţinut într-un loc în care să fie în siguranţă.

Alastir s-a întors spre el.

— Dar este...

— Un lucru pe care îl vei accepta cu graţie, l-a întrerupt Valyn, reducându-l pe vârcolac la tăcere dintr-o singură privire, şi era destul de limpede de unde moştenise Casteel abilitatea cu pricina. Este atât în folosul tău, cât şi al tuturor celorlalţi. Dacă te vei împotrivi, sunt convins că Jasper, Kieran şi fiul meu îţi vor sări la beregată numaidecât. Şi, în clipa de faţă, nu pot promite că îi voi opri.

Casteel şi-a coborât bărbia şi a zâmbit, un zâmbet rece ca prima suflare de iarnă. I se puteau zări vârfurile colţilor.

— O voi face. Alastir s-a uitat când la Jasper, când la Prinţ. Şi-a coborât mâinile pe lângă corp şi a tras apăsat aer în piept. Şi-a aţintit ochii albaştri ca gheaţa asupra lui Casteel. Eşti ca un fiu pentru mine. Ai fi fost fiul meu dacă soarta nu ne-ar fi pregătit tuturor un alt destin, a zis el, şi mi-am dat seama că se gândea la fiica lui.

Sinceritatea din cuvintele lui, durerea pură pe care o simţea l-au spintecat adânc şi s-au revărsat peste el precum o ploaie rece ca gheaţa, accentuându-se când Casteel nu a spus nimic. Era uimitor că reuşise să-mi ascundă o durere atât de intensă.

— Adevărul celor întâmplate aici va ieşi la iveală. Toată lumea va şti că nu eu sunt ameninţarea.

Am simţit-o în clipa aceea, în timp ce mă holbam la Alastir. O răbufnire de... hotărâre şi dârzenie oţelită ce-i pompa fierbinte în vene. S-a întâmplat rapid, dar am simţit instinctiv, ca o văpaie, un avertisment pe care nu l-am înţeles întru totul. Am făcut un pas în faţă.

— Casteel...

Nu m-am mişcat însă îndeajuns de rapid.

— Protejaţi-vă Regele şi Regina, a poruncit Alastir.

Mai mulţi gardieni s-au pus în mişcare, înconjurându-i pe părinţii lui Casteel. Unul dintre ei şi-a dus mâna la spate.

Valyn s-a răsucit.
— Nu o face!
Jasper a ţâşnit în faţă, preschimbându-se în mijlocul saltului, în timp ce Eloana a ţipat cu vocea răguşită:
— Nu!
O săgeată l-a nimerit pe vârcolac în umăr, oprindu-l în aer. S-a prăbuşit, revenind la înfăţişarea lui de muritor, şi s-a izbit de marmura crăpată. M-am împleticit în spate, şocată, în timp ce Jasper a încremenit şi pielea i-a căpătat o nuanţă de gri pal. Oare...?
Mi-a stat inima când am auzit chelălăieli ascuţite şi mârâituri de sub templu. Ceilalţi vârcolaci...
O săgeată a spintecat văzduhul, nimerindu-l pe Kieran când a sărit spre mine. Un ţipăt mi s-a înţepenit în gâtlej în timp ce m-am aruncat spre el. S-a oprit înainte să cadă, iar spatele i s-a îndreptat brusc, după care i s-a arcuit. Tendoanele gâtului i-au ieşit în relief când privirile ni s-au întâlnit. Avea irisurile de o nuanţă argintie-albăstruie luminoasă. S-a întins după săgeata care-i ieşea din umăr: o vergea subţire din care se scurgea un lichid gri.
— Fugi, mi-a zis el mârâit, făcând un pas rigid, nefiresc, spre mine. *Fugi!*
Am fugit spre el, apucându-l de braţ, chiar pe când un picior i s-a îndoit. Pielea lui... Zeilor, pielea lui era ca o bucată de gheaţă. Am încercat să-l sprijin, dar era prea greu, aşa că a căzut pe spate chiar pe când Casteel a ajuns lângă mine şi m-a cuprins pe după talie, îngrozită, am privit cum pielea roşiatică a lui Kieran a căpătat aceeaşi nuanţă de gri pal şi nu... am mai simţit nimic. Nimic din partea lui. Nimic din partea lui Jasper. Nu puteau fi... Nu se putea întâmpla una ca asta.
— Kieran...?
Casteel m-a întors brusc, împingându-mă în spatele lui, şi a răbufnit într-un urlet plin de furie, cu gust de mânie

incandescentă. Ceva l-a lovit, îndepărtându-l de lângă mine. Mama lui a ţipat, şi mi-am ridicat brusc capul: am văzut-o pe Regina Eloana lovindu-l pe un gardian în faţă cu cotul. S-a auzit un pârâit de os, iar ea a ţâşnit înainte, însă un alt gardian a apucat-o din spate.

— Opriţi-vă! Opriţi-vă chiar acum! a poruncit Eloana. Vă ordon!

Groaza şi-a înfipt ghearele în mine când am văzut săgeata ieşind din partea de jos a spatelui lui Casteel... Şi din ea se scurgea acea substanţă gri stranie. Dar a rămas în faţa mea, cu sabia în mână. Sunetul huruitor pe care l-a scos era o făgăduinţă a morţii. A păşit în faţă...

O altă săgeată a fost trasă dinspre intrarea templului, nimerindu-l pe Casteel în umăr, şi l-am văzut pe Valyn înfigând o sabie adânc în stomacul unui bărbat care ţinea un arc. Săgeata i-a străpuns piciorul lui Casteel, azvârlindu-l pe spate. L-am prins pe după talie când şi-a pierdut echilibrul, dar, asemenea lui Kieran, era prea greu. S-a prăbuşit, scăpând sabia din mână, care a căzut zdrăngănind pe podeaua din marmură. Trupul lung i s-a încordat şi capul i s-a dat pe spate. Tendoanele gâtului i s-au umflat când am picat lângă el, fără ca măcar să simt impactul asupra genunchilor. Un lichid gri se scurgea din răni, amestecându-se cu sânge, în timp ce buzele i s-au tras la o parte, dezvelindu-i colţii. Venele de sub piele i s-au umflat şi i s-au închis la culoare. „Nu. Nu. Nu.”

N-am putut respira când i-am întâlnit ochii sălbatici, dilataţi. „Nu se poate întâmpla aşa ceva!” Cuvintele acelea mi-au răsunat de nenumărate ori în minte în timp ce m-am aplecat peste el şi i-am cuprins obrajii cu mâinile tremurânde. Am ţipat când i-am simţit pielea mult prea rece. Nicio fiinţă vie nu era atât de rece. Zeilor mari, sub pielea lui nici măcar nu se mai simţea carne.

— Poppy, eu... a icnit el şi s-a întins după mine. O

peliculă gri i-a acoperit albul ochilor şi apoi irisurile, estompându-le nuanţa chihlimbarie intensă.

A încremenit cu privirea aţintită pe un punct aflat dincolo de mine. Pieptul nu i se mişca.

— Casteel, am şoptit eu, încercând să-l scutur, dar pielea lui, ca întregul trup, de altfel, se... făcuse tare ca piatra. Era împietrit, cu spatele arcuit şi un picior curbat, cu braţul întins spre mine. *Casteel.*

Nu am primit niciun răspuns.

Mi-am deschis larg simţurile spre el, căutând cu disperare o urmă de emoţie, orice. Dar nu am simţit nimic. Era de parcă ar fi dormit adânc de tot sau de parcă ar fi fost...

Nu. Nu. Nu. Nu putea să fi pierit. Nu putea să fie mort.

Trecuseră doar câteva secunde de când Alastir dăduse ordinul iniţial până când Casteel ajunsese întins în faţa mea, cu trupul secătuit de vitalitate.

Am privit rapid peste umăr. Nici Jasper, nici Kieran nu se mişcau, iar pielea lor se făcuse gri-închis, ca fierul.

M-a inundat o agonie alimentată de panică, înţelenindu-se în jurul inimii ce-mi bătea năvalnic, şi mi-am pus mâinile pe pieptul lui Casteel, căutându-i pulsul.

— Te rog! Te rog, am şoptit eu, în timp ce ochii mi se umpleau de lacrimi. *Te rog!* Nu-mi face una ca asta. Te rog!

Nimic.

Nu am simţit nimic în el, în Kieran sau în Jasper. Un zumzăit s-a pornit în miezul fiinţei mele când m-am holbat la Casteel... Soţul meu. Sufletul meu pereche. Cel care era *totul* pentru mine.

Il pierdusem.

Pielea a început să-mi vibreze, şi o furie adâncă întunecată şi uleioasă s-a stârnit înlăuntrul meu. Îmi lăsa o aromă metalică în gâtlej şi îmi ardea ca un foc în vene.

Avea gust de *moarte.* Şi nu o moarte ca aceea petrecută aici... ci una finală.

Furia s-a umflat şi a crescut, până n-am mai putut s-o controlez. Nici măcar n-am încercat s-o opresc în timp ce lacrimile mi s-au prelins pe obraji, căzând pe pielea lui de culoarea fierului. Mânia s-a dezlănţuit, lovind văzduhul şi pătrunzând în piatră. Am simţit cum templul începe să se cutremure din nou uşor. Cineva a ţipat, dar deja nu mai percepeam cuvintele.

M-am aplecat peste Casteel şi i-am ridicat sabia căzută, trecându-mi buzele peste buzele lui nemişcate, reci ca piatra. Lucrul acela *antic* din mine a pulsat şi a zvâcnit ca mai înainte atunci când m-am ridicat deasupra soţului meu şi m-am întors. Un vânt tăios a suflat peste podeaua templului, stingând torţele. Frunzele copacului sângeriu au zornăit ca nişte oase uscate când am apucat mai strâns sabia scurtă. Nu i-am văzut pe părinţii lui Casteel. Nu l-am văzut nici măcar pe Alastir.

În faţa mea stăteau zeci de oameni, toţi înveşmântaţi în alb, înarmaţi cu săbii şi pumnale. Chipurile le erau ascunse de măşti de metal cunoscute, ca acelea purtate de Descendenţi. Ar fi trebuit să fiu îngrozită la vederea lor.

Dar nu au făcut decât să mă *înfurie.*

Puterea aceea primitivă m-a umplut, invadându-mi simţurile. Mi-a redus la tăcere toate emoţiile, până a mai rămas una singură: *răzbunare.* Nu mai exista nimic în afară de ea. Nici empatie. Nici milă.

Eram eu.

Şi totuşi, eram cu totul altceva.

Nu era nici urmă de nor pe cerul de deasupra mea, care a rămas de un albastru uluitor. Nu a plouat cu sânge, dar carnea mi-a *scânteiat.* Sclipiri albe-argintii mi-au dansat pe piele şi au sfârâit, în timp ce coarde înmănuncheate s-au întins dinspre mine, înfăşurând coloanele ca nişte pânze

de păianjen scânteietoare şi răsfirându-se pe podea, formând o reţea de nervuri sclipitoare. Furia mea devenise o entitate tangibilă, o forţă vie de care nu puteau scăpa. Am făcut un pas în faţă, iar stratul de piatră de deasupra s-a sfărâmat sub cizma mea.

Bucăţi minuscule de piatră şi praf s-au desprins, alunecând în jos. Câţiva dintre atacatorii mascaţi s-au dat în spate când au apărut fisuri subţiri în statuile zeilor. Crăpăturile de-a lungul podelei s-au mărit.

Un atacator mascat a ieşit din şir şi a dat năvală spre mine. Lumina soarelui s-a reflectat în lama sabiei când a ridicat-o. Nu m-am mişcat. Vântul mi-a suflat şuviţele de păr încâlcite. A urlat când a încercat să mă lovească cu mânerul sabiei...

I-am prins braţul, parând lovitura, şi l-am înjunghiat adânc în piept cu sabia lui Casteel. Tunica i s-a mânjit de roşu, şi el s-a cutremurat, apoi a căzut într-o parte. Alţi patru m-au atacat, şi m-am răsucit pe sub braţul unuia dintre ei, lovind în acelaşi timp în sus cu sabia, spintecându-i gâtul altuia. M-am rotit şi am înfipt sabia prin masca de metal. A ţâşnit sânge. Am simţit o durere ascuţită şi arzătoare în spate când mi-am pus piciorul în pieptul bărbatului şi am împins, ca să scot sabia din craniul lui.

Am simţit o mână apucându-mă şi m-am întors, lovind cu sabia în stomacul atacatorului. Am smucit mânerul sabiei, trăgând-o prin stomacul bărbatului, ţipând de furie. Mânia aceea a pulsat în aerul din jurul meu, iar o statuie aflată aproape de partea din spate a templului s-a rupt în două. Bucăţi de piatră au căzut pe podea.

O altă undă de durere mi-a străbătut piciorul. M-am întors, fluturând sabia într-un arc înalt. Lama nu a întâmpinat mai deloc rezistenţă. Un pumnal mi-a căzut în mână, iar un cap şi o mască s-au rostogolit în direcţii

opuse. Cu coada ochiului l-am văzut pe unul dintre Descendenţi apucând trupul ţeapăn al lui Kieran de braţe. Am întors pumnalul în mână, mi-am dus braţul în spate şi l-am azvârlit. Lama s-a înfipt sub mască, iar atacatorul a picat pe spate, ţinându-se de gât.

Am zărit mişcare. Un val de atacatori mascaţi au străbătut în goană templul. Am văzut o lumină albă-argintie şi am auzit o voce, o voce de femeie, şoptind înlăuntrul meu: „Nu aşa trebuia să se întâmple”.

Am văzut-o într-o străfulgerare: părul ca lumina lunii, mâinile adânc înfipte în pământ. Am ştiut cumva inerent că se afla în locul în care stătea acum acest templu, dar într-o altă vreme, pe când lumea era încă un loc necunoscut. Şi-a lăsat capul pe spate, ţipând cu un soi de furie plină de durere ce pulsa neostenit în mine. O lumină albă-argintie a îmbibat pământul, emanând din locul pe care îl atingea ea. Pământul s-a crăpat, şi degete subţiri, de un alb decolorat, şi-au săpat drum din ţărână peste tot în jurul ei; oase şi doar atât. Am auzit-o din nou. „M-am săturat, m-am săturat de tot.”

Şi eu la fel.

M-am cutremurat, imaginea femeii estompându-se când am aruncat sabia într-o parte. În golul din mintea mea, mi-am închipuit coardele strălucitoare desfăşurându-se de pe coloane. Aşa au făcut, în faţa mea, atârnând ca o pânză fină peste o duzină de atacatori. Mi-am dorit să se simtă şi ei aşa cum mă simţeam eu. Frântă. Răvăşită. Pierdută.

Oase au pârâit. Braţe şi picioare s-au rupt. Spinări s-au frânt. Au căzut ca nişte butaşi zdrobiţi.

Alţii s-au întors cu spatele la mine, ca să fugă. Nu aveam să le-o îngădui. Aveau să plătească. Aveau să guste cu toţii din mânia mea şi să se înece în ea. Aveam să dărâm clădirea şi apoi să sfâşii întregul regat doar ca să mă asigur de asta. Aveau să simtă ce se afla înlăuntrul meu,

ce stârniseră. Întreit.

Furia s-a revărsat din mine într-un alt ţipăt, şi am înaintat cu paşi apăsaţi, ridicându-mi braţele. Coardele s-au ridicat de la podea. În mintea mea, au crescut şi s-au înmulţit, întinzându-se dincolo de Odăile lui Nyktos, până la copacii şi oraşul de dedesubt. Am dat să mă ridic...

În haosul din jurul meu, l-am văzut pe *el.* Alastir se afla în partea din faţă a templului, chiar în afara razei de acţiune a furiei şi a energiei care pulsau în jurul meu. Nu am simţit teamă din partea lui, ci doar acceptare; se holba la mine de parcă s-ar fi aşteptat la asta.

Alastir m-a privit drept în ochi.

— Nu eu sunt ameninţarea la adresa Atlantiei, mi-a spus el. Tu eşti. Tu ai fost mereu.

Am simţit o explozie de durere în ceafă, atât de bruscă şi de copleşitoare, încât nimic nu a mai putut opri întunericul ce m-a învăluit degrabă.

Am căzut în neant.

Capitolul trei

Ce floricică frumoasă!
Ce mac drăguţ!
Culege-l şi priveşte-l sângerând!
Nu mai e aşa frumos...

Mi-am venit în fire, trăgând adânc în piept aer cu iz de pământ umed şi de descompunere. Poezioara aceea îngrozitoare îmi răsuna în minte, iar capul mă durea când am deschis ochii şi-am icnit, înăbuşindu-mi un ţipăt.

Două orbite întunecate şi goale se holbau la mine dintr-un craniu murdar şi prăfuit.

În timp ce inima îmi bătea cu putere în piept, m-am ridicat brusc şi m-am dat în spate. Am reuşit să mă

deplasez doar circa treizeci de centimetri şi-apoi am simţit ceva smucindu-se tăios şi strângându-se dureros în jurul braţelor şi al picioarelor. Am scrâşnit din dinţi şi mi-am înăbuşit un scâncet când am simţit o durere ascuţită la încheieturile mâinilor şi sub genunchi. Cineva îmi dăduse jos puloverul şi mă lăsase doar în furoul mult prea subţire pe care-l purtasem pe dedesubt. Orice îngrijorare pe care aş fi simţit-o în privinţa puloverului şi a pantalonilor de care fusesem dezbrăcată sau a faptului că, acum, corsajul strâns al furoului nu prea reuşea să ascundă mare lucru a dispărut când m-am holbat la mâinile mele.

Oase... Oase lustruite de culoarea fildeşului erau răsucite în jurul încheieturilor mâinilor. Oase şi... lujeri. Şi o parte dintre ele mi se înfigeau în piele. Mi-am ridicat cu grijă un picior, respirând rapid, şi-am văzut acelaşi tip de legături chiar sub genunchi. La o cercetare mai amănunţită, am văzut că nu erau lujeri, ci păreau a fi un soi de rădăcini. Pe gambe aveam dâre de sânge uscat; m-am întins spre cătuşă şi...

M-am oprit când am simţit o durere încinsă în încheieturi.

— Zeilor, am şuierat eu printre dinţi şi m-am lăsat cu grijă pe spate, sprijinindu-mă de ceva dur, umed şi rece.

Să fi fost, oare, un zid?

Cu gâtlejul uscat, am urmărit cu privirea oasele şi rădăcinile înmănuncheate până în punctul în care se împreunau cu zidul. Gâfâiam scurt, neregulat, şi m-am uitat la... *creatura* de lângă mine. Mănunchiuri de păr blond subţire şi aţos atârnau de craniu. Din veşmintele ei mai rămăseseră doar câteva petice zdrenţuite, întunecate de timp şi de murdărie. Nu aveam idee dacă fusese mascul sau femelă, însă era limpede că se afla aici de decenii... poate chiar de secole întregi. Un soi de suliţă se sprijinea de pieptul cadavrului, cu lama de o culoare

neagră calcaroasă. Mi-a îngheţat sângele-n vene când am văzut aceeaşi împletitură de oase şi rădăcini în jurul încheieturilor mâinilor şi al gleznelor scheletului. Mi s-a pus un nod în gât, care mi-a tăiat răsuflarea, când mi-am ridicat privirea şi-am văzut ce se afla de cealaltă parte a cadavrului: şi mai multe rămăşiţe, încătuşate în acelaşi fel. Şi apoi altele şi încă un rând... toate proptite de-a lungul zidului. Zeci de rămăşiţe.

Zeilor!

Am privit în jur cu ochii larg căscaţi. Pe coloane gri cu negru situate în centru şi mai în spate erau prinse torţe ce străluceau portocalii, luminând...

M-am umplut de groază când am văzut câteva plăci de piatră înălţate: cutii lungi şi pătrate situate între două şiruri de stâlpi. Zeilor mari! Ştiam ce erau. *Sarcofage.* Sarcofage înfăşurate în lanţuri de oase şi rădăcini, cu legături atârnate peste ele.

Mă aflam într-o criptă.

Şi era limpede că nu eram prima care era ţinută captivă aici.

Mi s-a strâns gâtlejul de panică, fiindu-mi şi mai greu să respir în aerul rece şi umed. Inima-mi bătea înnebunitor de repede. Mi s-a făcut greaţă şi mi s-a strâns stomacul când am cercetat umbrele de dincolo de sarcofage şi de pilaştri. Nu îmi aminteam cum am ajuns aici sau cât timp am...

Casteel.

O imagine a lui mi s-a creionat în minte: se întindea spre mine, în timp ce pielea i s-a făcut gri şi i s-a întărit. Am simţit în piept o apăsare ce-mi măcina inima. Am închis strâns ochii, ca să alung lacrimile ce dădeau să mă podidească, însă în zadar. Am continuat să-l văd, cu spatele arcuit şi trupul contorsionat, cu ochii întunecându-i-se, cu privirea devenindu-i fixă. Nu se putea să fi pierit. Nici Kieran sau Jasper. Trebuiau să fie bine. Trebuia doar

să ies de aici şi să-i găsesc.

Am dat să mă ridic...

Legăturile s-au strâns, înfigându-se mai adânc. Un ţipăt răguşit s-a desprins de pe buzele-mi uscate, şi am căzut în spate spre zid. Am tras adânc aer în piept şi mi-am ridicat braţul, ca să văd mai bine lanţul. Pinteni. Oasele aveau pinteni ascuţiţi pe ele.

— La naiba, am şoptit eu, înfiorându-mă când mi-am auzit vocea.

Trebuia să mă liniştesc. Nu puteam intra în panică. Vârcolacii...

Aveau să mă audă, nu-i aşa? Parcă aşa spuseseră Casteel şi ceilalţi. Că îmi auziseră sau îmi simţiseră suferinţa şi răspunseseră. Iar în clipa de faţă *categoric* sufeream.

Însă îi auzisem scâncind de durere după ce Jasper şi Kieran fuseseră săgetaţi. Niciunul dintre ei nu mai ajunsese în partea de sus a templului după aceea. Dacă erau şi ei...?

Mi-am acoperit faţa cu mâinile. Lanţul îmi îngăduia s-o fac fără să mă doară.

— Opreşte-te, mi-am spus eu.

N-ar fi avut cum să-i ucidă pe toţi vârcolacii.

Ei.

Adică, Alastir.

Furia şi neîncrederea s-au războit înlăuntrul meu, şi m-am concentrat ca să-mi reglez respiraţia. Aveam să ies de aici. Aveam să-i găsesc pe Casteel, pe Kieran şi pe ceilalţi. Trebuiau să fie bine cu toţii.

Şi apoi aveam să-l ucid pe Alastir. Lent şi dureros.

Mi-am făgăduit acest lucru şi m-am forţat să expir lent, regulat, apoi mi-am lăsat mâinile în jos. Mai fusesem înlănţuită şi altă dată. În New Haven nu fusese chiar atât de rău ca acum, dar mă mai aflasem în situaţii neplăcute

cu ducele Teerman şi cu Lord Mazeen. Aşa cum făcusem în trăsură, cu Lord Chaney, care aproape că fusese năpădit de setea de sânge, trebuia să-mi păstrez calmul. Nu puteam ceda în faţa panicii. Altminteri, aveam să îmi pierd stăpânirea de sine.

Aşa cum se întâmplase în Odăile lui Nyktos.

Ba nu. Nu mă pierdusem cu firea când îi ucisesem pe oamenii aceia. Fusesem în continuare prezentă. Doar că nu... îmi păsase îndeajuns încât să mă stăpânesc, încât să reduc din puterea care prinsese viaţă în mine. Nici măcar nu mă simţeam vinovată în clipa de faţă. Şi nici nu credeam că urma să am remuşcări mai târziu.

Picioarele şi spatele mă dureau de la rănile pricinuite de lame. M-am uitat la locul în care legăturile mele se împreunau cu zidul. Lanţul nu era prins cu vreun inel, nici nu era îngropat în zid, ci făcea cumva *parte* din el... De parcă ar fi fost o excrescenţă a lui.

Ce naiba de criptă mai era şi asta?

Nu puteam sparge piatra, însă oasele... oasele şi rădăcinile erau fragile prin comparaţie. Mi-am răsucit cu grijă încheietura mâinii, cât să creez o tensiune care să nu-mi apese pe piele. Cu cealaltă mână am apucat cealaltă lungime de oase împletite cu rădăcini...

— Eu n-aş face-o.

Mi-am întors brusc capul în direcţia vocii masculine. Se auzise dinspre umbrele de dincolo de pilaştrii luminaţi.

— Nu sunt oase obişnuite, a continuat vocea bărbătească, ci ale străbunilor.

Buza mi s-a curbat şi-am slăbit imediat strânsoarea.

Un chicot jos s-a auzit dinspre umbre, iar eu am încremenit din nou. Râsul acela... mi se părea uşor familiar. La fel şi vocea.

— Şi întrucât sunt oase de zeităţi, poartă în ele magia primitivă, *eather*-ul, a adăugat el. Ştii ce înseamnă asta,

Penellaphe? Oasele acelea nu pot fi frânte, impregnate de un altul care poartă sângele zeilor în el. Vocea s-a apropiat, iar eu m-am încordat. Era o tehnică destul de arhaică creată chiar de zei, menită să-i imobilizeze pe cei care deveniseră prea periculoşi… O ameninţare prea mare. Se spune că Nyktos însuşi le-a insuflat putere oaselor celor morţi. Faptă pe care a săvârşit-o pe când a domnit peste cei morţi din Ţinuturile Umbrelor. Pe când era Făuritorul de Ţărână, Cel Binecuvântat, Aducătorul de Moarte şi Păzitorul de Suflete. *Zeul primitiv* al oamenilor de rând şi al sfârşitului.

Ţinuturile Umbrelor? A domnit peste cei morţi? Nyktos era zeul vieţii, regele tuturor zeilor. Rhain era zeul oamenilor de rând şi al sfârşitului. Era prima dată când auzeam despre Ţinuturile

Umbrelor, dar mi-am dat seama după nume că era un loc despre care sigur n-aş fi vrut să aflu mai multe.

— Dar divaghez, a zis el, şi am zărit în întuneric conturul întunecat şi neclar al unui bărbat.

Am mijit ochii, privindu-l cu atenţie, dar… nu am simţit nimic dinspre el.

— Dacă tragi de legăturile acelea, pur şi simplu se vor strânge. Dacă vei continua să tragi, îţi vor sfârteca şi carnea, şi oasele. În cele din urmă, îţi vor reteza membrele cu totul. Nu trebuie să mă crezi pe cuvânt; aruncă doar o privire spre cel de lângă tine.

Nu voiam să mă uit, să îmi mut privirea de la silueta aceea neclară, dar nu m-am putut abţine. Am aruncat o privire spre cadavrul de lângă mine, lângă el, şi am văzut rămăşiţele scheletice ale unei mâini.

Zeilor mari!

— Din fericire, tu doar porţi în tine sângele zeilor. Nu eşti o zeitate, ca ei. Ai sângera şi ai muri rapid. Cât despre zeităţile precum cea de lângă tine? a zis bărbatul, şi mi-am

îndreptat din nou atenţia asupra lui. Masa neclară se apropiase şi mai mult; se oprise acum chiar la marginea strălucirii învăpăiate. Ei bine, a devenit tot mai slăbit şi mai înfometat, până când trupul a început să i se devoreze singur. Cel mai probabil doar asta în sine a durat secole întregi.

Secole? M-am cutremurat.

— Probabil te întrebi ce-ar fi putut face ca să merite o pedeapsă atât de îngrozitoare. Ce-au făcut el şi ceilalţi care se află de-a lungul zidurilor şi în sicrie? a întrebat el.

Şi, da, o parte din mine chiar se întreba.

— Au devenit prea periculoşi. Prea puternici. Prea... imprevizibili.

S-a oprit, iar eu am înghiţit în sec. Era cât se poate de logic să presupun că cei încătuşaţi de zid şi cei din faţa mea erau zeităţi.

— Au devenit o ameninţare prea mare. La fel ca tine.

— Ba nu sunt o ameninţare, am mârâit eu.

— Nu eşti? I-ai ucis pe mulţi.

Degetele mi s-au încovoiat.

— M-au atacat fără motiv. L-au rănit pe... Vocea mi-a tremurat. I-au rănit pe vârcolaci. Pe Prinţul lor. Pe...

— Sufletul tău pereche? a sugerat el. O unire nu doar a inimilor, ci şi a sufletelor. Un lucru rar şi mai puternic decât orice spiţă. Mulţi ar considera acest lucru un miracol. Ia spune-mi, acum îl mai consideri un miracol?

— Da, am mormăit eu fără şovăială.

A râs, şi, din nou, râsul lui mi s-a părut întru câtva familiar.

— Atunci, te vei simţi uşurată să afli că sunt toţi în siguranţă. Regele şi Regina, cei doi vârcolaci, până şi Prinţul, a zis el, iar mie se prea poate să mi se fi tăiat răsuflarea. Dacă nu mă crezi, poţi avea încredere în însemnul marital.

Inima mi s-a poticnit. Nici măcar nu mă gândisem la asta. Casteel îmi spusese că însemnul se estompa atunci când unul din parteneri murea. Aşa aflaseră unii că sufletul lor pereche se stinsese din viaţă.

O parte din mine nu voia să se uite, dar trebuia s-o fac. Am simţit un gol în stomac când mi-am privit mâna stângă. Mi-a tremurat când am întors-o. Spirala aurie din palma mea licărea slab.

Am simţit un junghi de uşurare, atât de ascuţit, încât a trebuit să-mi duc mâna la gură ca să nu ţip din toţi rărunchii. Însemnul era încă acolo. Casteel era în viaţă. M-am cutremurat din nou, şi mi s-a pus un nod dureros în gât, de la lacrimi. Era *în viaţă.*

— Ce drăguţ, a şoptit el. Atât de drăguţ!

M-a năpădit o senzaţie de nelinişte ce mi-a ştirbit pe alocuri din sentimentul de uşurare.

— Dar ar fi fost rănit grav dacă nu ai fi fost oprită, mi-a zis el. Ai fi dărâmat tot templul. Iar el ar fi căzut odată cu el. Poate chiar l-ai fi ucis. Ştii că-ţi stă în putere s-o faci? Eşti îndeajuns de puternică.

Mi-a stat inima în piept.

— Nu l-aş răni niciodată.

— Poate că nu intenţionat. Dar, din câte am înţeles, s-ar părea că nu prea reuşeşti să te stăpâneşti. De unde ştii ce-ai fi făcut?

Am dat să neg ce spusese, dar mi-am lăsat în schimb capul pe spate, pe zid, tulburată. Nu... Nu ştiam prea bine ce devenisem în templu, însă nu-mi pierdusem controlul. Dar fusesem şi plină de dorinţa de răzbunare, precum străfulgerarea stranie a femeii pe care o văzusem în mintea mea. Fusesem dispusă să-i ucid pe toţi cei care fugiseră de mine. Fusesem pregătită să distrug întregul regat. Oare aş fi făcut-o? Golful lui Saion era plin de oameni nevinovaţi. Sunt convinsă că m-aş fi oprit înainte

să se ajungă la asta.

Mă minţeam singură.

Crezusem că Prinţul fusese grav rănit, dacă nu chiar ucis. Nu m-aş fi oprit. Nu înainte să-mi astâmpăr nevoia de răzbunare. Şi nu aveam idee de ce anume ar fi fost nevoie pentru asta.

Aerul din jurul meu s-a acrit, şi cu greu am reuşit să alung gândul din minte; aveam să mă stresez mai târziu din pricina lui.

— Ce i-ai făcut? Dar celorlalţi?

— Eu nu am făcut nimic.

— Ba pe naiba! m-am răstit eu.

— N-am tras nicio săgeată. Nici măcar nu eram acolo, a răspuns el. *Ei,* în schimb, au folosit o toxină extrasă din umbriţă, o floare care creşte în cele mai estice regiuni ale Munţilor lui Nyktos. Provoacă paralizie şi convulsii, după care întăreşte pielea. E un proces destul de dureros înainte ca aceia afectaţi să cadă în somnul cel adânc. În cazul Prinţului va dura puţin mai mult până se va trezi, din câte am auzit. Câteva zile. Aşa că-mi închipui că probabil se va întâmpla mâine?

Câteva... zile? Mâine?

— Cât timp am fost leşinată?

— Două zile. Poate trei.

Pe toţi zeii!

Nici nu voiam să mă gândesc cât de tare mă rănisem la cap, de n-am mai ştiut de mine atâta vreme. Dar ceilalţi nu fuseseră loviţi de atâtea ori precum Casteel. Kieran probabil era deja treaz. La fel şi Jasper. Şi poate că ceilalţi...

— Ştiu la ce te gândeşti, mi-a întrerupt bărbatul şirul gândurilor. Crezi că vârcolacii îţi vor simţi chemarea. Că vor veni după tine. N-o vor face. Oasele anulează *notam*-ul primordial. De asemenea, neutralizează orice abilităţi,

reducându-te la ceea ce eşti în esenţă: muritoare.

Oare de aceea nu percepeam nicio emoţie din partea lui? Nu era chiar ceea ce-mi dorisem să aud. Panica ameninţa să-şi înfigă din nou ghearele în mine, dar silueta neclară s-a apropiat iar, păşind în lumina torţei.

Am încremenit când l-am văzut pe bărbatul îmbrăcat în negru. Fiecare părticică din mine s-a revoltat împotriva a ceea ce vedeam. Nu avea nicio logică. Era imposibil. Dar i-am recunoscut părul brunet, zbârlit, maxilarul încleştat şi buzele subţiri. Acum, ştiam de ce râsul lui mi se părea atât de cunoscut.

Era comandantul Gărzii Regale.

Comandantul Jansen.

— Dar ai murit, am rostit eu uşor, holbându-mă la el când a păşit printre pilaştri.

A ridicat dintr-o sprânceană întunecată.

— De ce-ai crede aşa ceva, Penellaphe?

— Ascendenţii au descoperit că Hawke nu era cine pretindea a fi la scurt timp după plecarea noastră. Mi-am amintit ce-mi zisese Lord Chaney în trăsură. Au zis că Descendenţii s-au înfiltrat printre cele mai înalte ranguri ale Gărzii Regale.

— Aşa este, dar nu m-au prins. A zâmbit din colţul gurii şi a înaintat, trecându-şi uşor degetele peste lateralul unui sicriu.

M-am holbat la el, confuză.

— Nu... Nu pricep. Eşti Descendent? Eşti de partea Prinţului...?

— Sunt de partea Atlantiei. Apoi s-a mişcat rapid, străbătând distanţa dintre noi în mai puţin de o clipită. A îngenuncheat, aşa că ne aflam acum la acelaşi nivel. Nu sunt Descendent.

— Nu mai spune! Viteza uimitoare îl cam dăduse de gol. Atunci, ce *eşti?*

Zâmbetul lui îngust s-a lărgit. Trăsăturile i s-au ascuţit, i s-au îngustat... şi apoi s-a *preschimbat.* S-a micşorat în înălţime şi în lăţime, iar noul trup se pierdea pur şi simplu în veşmintele cu care fusese îmbrăcat Jansen. Pielea i-a devenit mai bronzată şi mai netedă. Într-o clipă, părul i s-a închis la culoare, până s-a făcut negru şi i s-a lungit, iar ochii i s-au deschis la culoare şi i s-au albăstrit.

Câteva secunde mai târziu, Beckett stătea îngenuncheat în faţa mea.

Capitolul patru

— Pe toţi zeii! am cârâit eu, îndepărtându-mă de... *arătarea* din faţa mea.

— Te-am speriat cumva? m-a întrebat Jansen Beckett cu vocea tânărului vârcolac... rostită de un chip identic cu cel al strănepotului lui Alastir.

— Eşti... eşti un metamorf.

A încuviinţat din cap.

N-am putut să mă opresc din holbat, creierul meu nereuşind să accepte faptul că în faţa mea se afla Jansen, nu Beckett.

— N-am... N-am ştiut că metamorf îi pot lua chipul altcuiva.

— Cele mai multe spiţe de metamorfi rămase pot doar să ia o înfăţişare de animal sau au... alte abilităţi, mi-a zis el. Sunt singurul care poate face asta şi care poate menţine mult timp înfăţişarea altcuiva. Vrei să ştii cum de pot face asta?

Voiam, da, dar am tăcut.

Din fericire pentru mine, era dornic de vorbă.

— Trebuie doar să am asupra mea ceva care le aparţine. De obicei, o şuviţă de păr e de ajuns. Vârcolacii sunt

incredibil de uşor de replicat.

Nu reuşeam nicicum să pricep cum de putea fi cineva uşor de replicat.

— Iar ei... ar şti că ai făcut-o? Că ţi-ai însuşit înfăţişarea lor?

Jansen a clătinat din cap, zâmbind, având în continuare trăsăturile băieţeşti ale lui Beckett.

— De obicei, nu.

Nici măcar nu mă puteam gândi cum ar fi fost să-şi însuşească cineva identitatea altcuiva sau cum ar fi putut să o facă fără permisiunea celuilalt. Mi se părea o profanare îngrozitoare, mai ales dacă o făceai pentru a păcăli pe cineva...

Atunci, am priceput şi m-am umplut din nou de furie.

— *Tu* ai fost, am spus eu mânioasă. Nu adevăratul Beckett m-a condus spre templu, ci tu.

— Am ştiut mereu că în spatele vălului se ascundea o fată isteaţă, a rostit el şi apoi şi-a reluat trăsăturile proprii.

A fost la fel de şocant ca prima transformare.

M-am simţit destul de uşurată să aflu că nu vârcolacul cel tânăr şi jucăuş mă condusese într-o capcană.

— Cum? Cum de nu şi-a dat nimeni seama? Cum de eu... M-am oprit brusc. În templu, când îi citisem emoţiile, se simţiseră de parcă i-ar fi aparţinut lui Beckett.

— Cum de n-aţi ştiut tu sau Prinţul nostru? Sau măcar Kieran sau Jasper? Când metamorfii îşi însuşesc identitatea altcuiva, îi preiau caracteristicile în asemenea măsură, încât ar fi extrem de dificil să descifrezi adevărul. Uneori, poate fi greu chiar şi pentru noi să ne amintim cine suntem cu adevărat.

I-am citit îngrijorarea de pe chip, însă expresia a dispărut atât de rapid, încât nu eram convinsă că văzusem bine.

— Desigur, Prinţul nostru ştia că sunt metamorf. Mulţi

ştiu. Dar e limpede că nimeni nu se aştepta la un asemenea grad ridicat de manipulare. Nici măcar nu mă căuta careva.

— Beckett e în regulă?

Jansen şi-a întors privirea de la mine.

— Ar fi trebuit să fie. I s-a dat o poţiune care să-l adoarmă. Aşa era planul: ca el să doarmă îndeajuns de mult încât să-i pot lua locul.

Mi s-a strâns inima-n piept.

— Dar nu s-a întâmplat aşa?

— Nu. Jansen a închis scurt ochii. Am subestimat cantitatea de poţiune de care era nevoie pentru ca un tânăr vârcolac să nu se trezească. S-a trezit când am intrat în odaia lui, a zis el lăsându-se pe spate şi trecându-şi mâna peste faţă. A fost o întâmplare nefericită.

Am simţit amăreală în gât.

— L-ai ucis?

— A trebuit să o fac.

Mi s-a tăiat răsuflarea şi m-am holbat la metamorf. Nu-mi venea să cred.

— Era doar un copil!

— Ştiu. Şi-a lăsat mâna jos. Nu ne-a făcut plăcere, dar trebuia făcut.

— Ba nu trebuia. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Era un copil şi era nevinovat.

— Mor mereu fiinţe nevinovate. Ţi-ai petrecut toată viaţa în Solis. Ştii foarte bine cum stau lucrurile.

— Şi asta înseamnă că e în regulă să-i rănim pe alţii?

— Nu. Însă scopul scuză mijloacele. Oamenii din Atlantia vor înţelege, a ripostat Jansen.

Nu-mi puteam închipui cum ar fi putut *înţelege* cineva uciderea unui copil.

— Şi de ce-ţi pasă? Ai privit fără să faci nimic în timp ce oamenii erau flămânziţi, abuzaţi şi dăruiţi în timpul

Ritualului. Nu ai mişcat un deget pentru ei.

— Pe atunci, nu ştiam adevărul! m-am răstit eu, alungând lacrimile.

— Şi asta înseamnă că era în regulă?

— Nu, nu înseamnă că era în regulă, am spus eu, iar el a căscat uşor ochii. Dar nu am stat mereu cu mâinile-n sân. Am făcut ce-am putut.

— Nu a fost de-ajuns.

— Nici nu am spus că ar fi fost. Am tras aer în piept, tremurat. De ce faci asta?

— Este de datoria mea să opresc orice ameninţare la adresa Atlantiei.

Am râs răguşit, nevenindu-mi să cred.

— Mă cunoşti doar. Mă cunoşti de ani întregi. Ştii că nu sunt o ameninţare. N-aş fi făcut nimic în templu dacă n-aş fi fost ameninţată.

— Aşa spui acum. Într-o zi însă, lucrurile se vor schimba, mi-a zis el. E ciudat cât de mică e lumea. Mi-am asumat rolul cu pricina doar pentru ca Prinţul Casteel să poată ajunge la tine. Am trăit ani întregi în minciună pentru ca el să o poată captura pe Fecioară şi să o folosească pentru a-şi elibera fratele şi pentru a recâştiga din pământul care ni s-a furat. Habar n-aveam ce erai sau de ce erai Fecioara.

— Iar faptul că s-a căsătorit cu mine ţi s-a părut o trădare? am presupus eu.

— De fapt, nu, mi-a răspuns el, surprinzându-mă. Putea în continuare să ducă la bun sfârşit ce voise să facă. Ba probabil că ar fi fost mai bine pentru el să fii soţia, nu prizoniera lui.

— Atunci, de ce? Pentru că sunt... Pentru că port în mine o picătură din sângele zeilor?

— O picătură? a râs Jansen. Fata mea, ştiu ce-ai făcut în templu. Trebuie să ai mai multă încredere în tine însăţi.

M-am aprins şi am acceptat furia care m-a cuprins,

agăţându-mă de ea. Era o tovarăşă mult mai bună ca mâhnirea.

— N-am mai fost *fată* de ani întregi, deci nu-mi zice aşa.

— Îmi cer iertare. Şi-a plecat capul. Aş fi gata să pun rămăşag că ai mai mult decât o picătură. Linia ta genealogică trebuie să fi rămas destul de nealterată ca să poţi manifesta astfel de aptitudini zeieşti.

S-a mişcat brusc, apucându-mă de bărbie.

Am încercat să mă eliberez din strânsoarea lui, dar m-a ţinut strâns. Mi-a cercetat chipul cu ochii întunecaţi, de parcă ar fi căutat ceva.

— Ce straniu că nu mi-am dat seama mai înainte. Ar fi trebuit să o fac.

Am întins mâna şi l-am apucat de antebraţ. Cătuşa de la încheietura mâinii s-a strâns în semn de avertisment.

— Ia-ţi mâna de pe mine!

— Sau ce, Fecioară? Zâmbetul i s-a accentuat, iar furia mi s-a înteţit. Nu-mi poţi face nimic fără să te răneşti pe tine. Tocmai am zis că ai fost mereu isteaţă. Nu-mi dovedi contrariul.

O furie neajutorată împungea disperarea adânc înrădăcinată pe care o simţeam pentru că nu mă puteam apăra.

— Dă-mi drumul!

Jansen mi-a dat drumul şi s-a ridicat brusc. S-a uitat înspre grămada de oase de lângă mine, iar eu m-am chinuit să respir. Inima îmi bătea mult prea rapid.

— Am ştiut că n-ar fi fost înţelept din partea mea să mai zăbovesc în Masadonia, mi-a zis el. Aşa că am plecat la scurt timp după voi. Pe drum spre Capul Spessa, m-am întâlnit cu Alastir. Atunci, am aflat ce erai.

Mi-am înfipt unghiile în palme.

— Deci Alastir a ştiut ce eram?

— Nu când te-a văzut prima dată.

A înghiontit ceva cu piciorul, iar obiectul s-a rostogolit pe podeaua prăfuită. Era braţul dezmembrat al scheletului. Mi s-a întors stomacul pe dos.

— M-am ascuns până a sosit momentul potrivit şi apoi mi-am însuşit identitatea lui Beckett.

— Deci n-ai făcut nimic când armatele de Ascendenţi mai că ne-au învins. Au murit oameni, iar tu n-ai făcut nimic? am zis eu pe un ton dispreţuitor.

M-a privit brusc în ochi.

— Nu sunt laş.

— Tu ai spus-o, am zis, zâmbind cu buzele strânse. Nu eu.

Nu s-a mişcat preţ de o clipă îndelungată.

— Nu a fost uşor să privesc cum armatele au descins asupra Capului Spessa. Să mă ascund a fost unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le-am făcut vreodată. Dar, spre deosebire de gardienii aceia falşi, eu sunt un protector al Atlantiei, un adevărat gardian al tărâmului. Ştiam că scopul meu este mult mai măreţ decât posibila cădere a Capului Spessa sau chiar şi decât moartea Prinţului nostru.

— Un adevărat gardian? M-am gândit la femeile care se trăgeau dintr-o spiţă lungă de războinici, femei care săriseră de pe meterezele care înconjurau Capul Spessa şi care mânuiau săbii, mai neînfricate decât îl văzusem vreodată pe comandant fiind. Am râs cu asprime. Eşti fad şi jalnic în comparaţie cu gardienii.

Singurul avertisment care mi-a dat de ştire că se mişcase, că răbufnise, a fost durerea ce mi-a explodat în faţă, în obraz. Am simţit gust metalic în gură.

— Înţeleg că lucrurile sunt foarte confuze şi stresante pentru tine, mi-a zis el, pe un ton încărcat de o compătimire prefăcută, şi apoi s-a ridicat şi a făcut un pas în spate. Dar, dacă mă mai insulţi vreodată, nu voi

răspunde pentru faptele mele.

O senzaţie deopotrivă rece şi fierbinte mi-a străbătut pielea. Obrazul îmi zvâcnea când mi-am întors capul spre el şi l-am privit în ochi.

— Vei muri, am promis eu, zâmbind când l-am văzut înroşindu-se la faţă, furios. De mâna mea şi într-un fel demn de un *laş* ca tine.

A ţâşnit spre mine. De data aceasta, durerea ascuţită a adus cu ea întunericul, de care nu am reuşit să scap, oricât m-am străduit.

Scrâşnind din dinţi din pricina presiunii generate de legăturile din jurul încheieturilor, am întins lent mâna spre stânga, holbându-mă la suliţa din pieptul scheletului. Picături de sânge proaspete au căzut pe piatră şi m-am oprit, răsuflând tremurat.

Am aşteptat, dându-mi seama că legăturile se mai slăbeau puţin cu fiecare centimetru câştigat, lucru pe care l-am descoperit printr-un proces dureros de lent.

M-am căznit să respir adânc, regulat, şi mi-am sprijinit tâmpla de zid, în timp ce braţul îmi zvâcnea. Habar n-aveam cât trecuse de când îmi pierdusem cunoştinţa. Probabil câteva ore. Poate chiar mai mult de atât, întrucât junghiurile de foame resimţite se transformaseră din valuri sporadice într-o senzaţie de măcinare adâncă, constantă a măruntaielor. Şi mi-era frig... îmi simţeam fiecare părticică din mine rece.

Am privit la sicriele de piatră. Oare lor de ce li se acordase onoarea de-a avea un loc de odihnă cuvenit, iar celor sprijiniţi de ziduri, nu? Era doar una dintre numeroasele întrebări pe care le aveam. Ce-i drept, nu era câtuşi de puţin cea mai importantă dintre ele, însă preferam să mă gândesc la asta decât să mă întreb de ce mai eram în viaţă.

Jansen pretinsese că eram o ameninţare. Şi poate că

orice ar fi fost acel ceva ce se trezise în mine în templu era într-adevăr o ameninţare. Poate chiar *eram* o ameninţare. Dar atunci de ce mă ţinuseră în viaţă? Sau oare asta plănuiseră de la bun început? Să mă închidă în cripta asta şi să mă lase aici până muream de foame sau de înfometare, până ajungeam doar o movilă prăfuită de oase sprijinite de zid?

Mi s-a strâns gâtlejul ca într-o menghină, de panică, îngreunându-mi respiraţia. Însă am înăbuşit sentimentul. Nu puteam ceda în faţa fricii care începuse să mă bântuie ca o umbră. Aveam să ies de aici – fie pe cont propriu, fie Casteel avea să mă găsească.

Ştiam că mă căuta. Probabil începuse de cum se trezise. Şi, la nevoie, avea să distrugă întregul regat. Avea să mă găsească.

Aveam să ies de aici.

Dar, înainte de toate, aveam nevoie de o armă.

Pregătindu-mă pentru durerea ce avea să urmeze, mi-am întins lent braţul. Am atins uşor mânerul prăfuit al suliţei. M-am înfiorat, entuziasmată, în timp ce legăturile s-au strâns în jurul încheieturii, înfigându-mi-se în carne. Am simţit o durere acută...

De undeva din întunericul din criptă am auzit sunet de piatră frecându-se pe piatră, aşa că m-am oprit. Ignorând pulsaţiile intense din mână, mi-am tras-o înapoi în poală, unde sânge proaspăt mi-a îmbibat furoul. M-am holbat înspre umbre, străduindu-mă să-mi dau seama cine sosise.

— Văd că, în sfârşit, te-ai trezit.

Mâinile mi s-au strâns pumn când am auzit vocea lui Alastir.

O clipă mai târziu, l-am văzut trecând pe sub o torţă aprinsă. Arăta la fel ca în templu, doar că tunica lui neagră, cu fir de aur, nu avea mâneci.

— Am trecut şi mai înainte, să văd cum eşti, dar

dormeai.

— Eşti un ticălos trădător, m-am răstit eu.

Alastir s-a oprit între două morminte de piatră.

— Ştiu că eşti furioasă. Ai tot dreptul să fii. Jansen mi-a mărturisit că şi-a pierdut cumpătul şi te-a lovit. Îmi cer iertare pentru asta. Să lovim pe cineva lipsit de apărare nu face parte din jurământul pe care l-am depus.

— Nu-mi pasă că m-a lovit, am şuierat eu, încruntându-mă la Alastir. Îmi pasă însă de faptul că l-ai trădat pe Casteel. Că ai jucat un rol în moartea strănepotului tău.

Şi-a înclinat capul, şi umbrele i-au ascuns cicatricea crestată de pe frunte.

— Tu consideri trădare lucrurile pe care le-am făcut. Eu le consider neorânduieli necesare pentru ca Atlantia să fie în siguranţă.

Pieptul şi sângele îmi ardeau de furie.

— Aşa cum i-am spus şi lui Jansen, n-am făcut decât să mă apăr. Să-i apăr pe Casteel, pe Kieran şi pe Jasper. Nu aş...

— Nu ai fi făcut niciodată ceea ce ai făcut dacă nu ai fi crezut că o astfel de reacţie era justificată? m-a întrerupt el. Ai fost forţată să foloseşti puterea pe care o ai în sânge împotriva altora?

Pieptul mi s-a ridicat şi mi-a coborât apăsat.

— Da.

— Cu mult timp în urmă, pe când zei cu nume de mult uitate erau treji şi coexistau cu muritorii, faptele muritorilor erau guvernate de reguli. Zeii îi protejau, ajutându-i în vremuri de restrişte, ba chiar le făceau şi favoruri celor mai credincioşi dintre ei, a zis el.

— Nu mi-ar păsa de lecţia asta de istorie nici dacă viaţa mea ar depinde de ea, am spus eu furioasă.

— Au fost însă şi judecătorii, juraţii şi călăii muritorilor atunci când le-au considerat faptele jignitoare sau

neîntemeiate, a continuat Alastir de parcă n-aş fi spus nimic. Problema era că doar zeii alegeau ce anume era şi ce nu era o faptă care să atragă pedeapsa. Nenumăraţi muritori au pierit de mâna acelor zei pentru jigniri neînsemnate, cum ar fi faptul că au stârnit furia unui zeu. În cele din urmă, fraţii mai tineri s-au răsculat împotriva zeilor. Însă tendinţa de-a reacţiona fără a gândi, deseori alimentată de pasiune sau de alte emoţii volatile, imprevizibile, şi de-a reacţiona într-o manieră violentă era o trăsătură căreia până şi zeii i-au căzut pradă... mai ales cei mai vârstnici dintre ei. De aceea au adormit.

— Mulţam că mi-ai împărtăşit! m-am răţoit eu. Dar încă nu mi-ai explicat de ce l-ai trădat pe Prinţ. De ce te-ai folosit de Beckett ca să-ţi duci planul la bun sfârşit.

— Am făcut ceea ce a trebuit să fac, pentru că trăsătura violentă a zeilor a fost moştenită de copiii lor, a afirmat el. Zeităţile au fost chiar mai haotice în gândire şi purtare ca înaintaşii lor. Unii au crezut că de vină a fost influenţa muritorilor, întrucât zeii dinaintea lor coexistaseră cu muritorii, dar nu trăiseră împreună cu ei. Au rămas în Câmpiile Elizee, în timp ce copiii lor au locuit pe tărâmul muritorilor.

Câmpiile Elizee? Ţinuturile Umbrelor? Părea de-a dreptul o amăgire, iar răbdarea mea atârna deja de un fir de păr. Eram *cât pe ce* să risc să-mi pierd mâna, doar ca să apuc suliţa şi să o azvârl spre ticălos.

— Nu ştiu dacă a fost sau nu vorba despre influenţa muritorilor, dar, după ce zeii au ales să adoarmă, zeităţile au devenit...

— Prea puternice şi prea periculoase, l-am întrerupt eu. Ştiu. Am auzit deja.

— Dar ţi-a povestit Jansen ce-au făcut ca să-şi merite soarta? Sunt convins că ţi-ai dat seama până acum că toţi cei înmormântaţi aici sunt zeităţi. Şi-a ridicat braţele,

arătând spre sarcofage şi cadavre. Ţi-a spus de ce atlantienii fundamentali s-au răsculat împotriva lor, aşa cum înaintaşii lor s-au răsculat împotriva zeilor iniţiali? Ţi-a spus ce monştri au devenit?

— Era prea ocupat ca să mă lovească, aşa că n-am mai ajuns la partea asta, am răspuns eu batjocoritor. Deci nu.

— Simt că trebuie să-mi cer din nou iertare pentru asta.

— Du-te dracului! am cârâit eu, urându-i scuzele... urând sinceritatea aparentă din cuvintele lui. Şi chiar vorbea serios. Nu aveam nevoie de abilitatea mea ca să-mi dau seama de asta.

A ridicat din sprâncene, apoi a revenit la o mină neutră.

— Zeităţile au construit Atlantia, dar aproape că au distrus-o în lăcomia şi în setea lor de viaţă... în dorinţa lor de neastâmpărat de-a avea mai mult. Mereu *mai mult.* Nu cunoşteau limite. Dacă îşi doreau ceva, îl luau sau îl creau. Uneori, spre folosul regatului. O mare parte din structura internă pe care o vezi aici există datorită lor. Dar, cel mai adesea, acţiunile lor au fost doar în folosul propriu.

Lucrurile pe care mi le spunea îmi aminteau foarte mult de Ascendenţi. Şi ei stăpâneau conduşi doar de dorinţele lor.

M-am holbat la el.

— Deci sunt o ameninţare de care trebuie să vă ocupaţi deoarece provin dintr-o zeitate, care se poate sau nu să fi avut probleme cu gestionarea furiei? Am râs sugrumat. De parcă n-aş avea pic de autonomie şi-aş fi doar un produs secundar a ceea ce se află în sângele meu?

— S-ar putea să ţi se pară incredibil acum, Penellaphe, dar abia ceai început Sacrificiul. Mai devreme sau mai târziu, vei începe să manifeşti aceleaşi impulsuri haotice şi violente ca ei. Poate că eşti periculoasă acum, dar, în cele din urmă, vei deveni cu totul altceva.

Am zărit ca printr-o străfulgerare imaginea femeii stranii

cu părul ca lumina lunii.
— Ba, mai rău de-atât, în adâncul tău eşti muritoare... Adică, mult mai uşor de influenţat ca un atlantian sau ca un vârcolac. Iar din pricina mortalităţii tale vei fi şi mai înclinată spre alegeri impulsive.
Imaginea femeii s-a estompat, şi m-am holbat la el.
— Te înşeli. Muritorii sunt mult mai prudenţi şi mai protectori când vine vorba despre viaţă.
Alastir a ridicat dintr-o sprânceană.
— Şi, dacă lucrurile ar fi stat cum zici tu, te tragi din cei născuţi din carnea şi focul celor mai puternici zei. Abilităţile tale seamănă uimitor de mult cu ale celor care, dacă se înfuriau, puteau deveni rapid catastrofici, cu firi mistuitoare. Familii întregi au fost decimate pentru că cineva l-a jignit pe unul dintre ei. Oraşe întregi au fost nimicite pentru că o singură persoană a săvârşit o fărădelege împotriva lor. Însă au plătit cu toţii: bărbaţi, femei şi copii, mi-a spus el.
Pe lângă furie, am început să mă simt tot mai neliniştită.
— Apoi au început să se întoarcă unul împotriva altuia, distrugându-se reciproc în lupta lor pentru a stăpâni Atlantia. Iar pe parcurs au eradicat spiţe întregi. Când urmaşii lui Saion au fost ucişi, ceerenii s-au răsculat împotriva zeităţilor răspunzătoare. Nu au murit pentru că au căzut în depresie, nici nu este adevărat că spiţa lor s-ar fi diluat atât de mult încât a dispărut în cele din urmă. O altă zeitate i-a ucis. Multe dintre spiţele cu pricina au murit de mâna unei zeităţi... Una despre care mulţi au crezut că era diferită. Gura i s-a încordat de furie. Până şi eu am crezut asta cândva. Cum să nu cred că era diferit? La urma urmei, era un urmaş al Regelui Zeilor. Nu putea fi asemenea celorlalţi.
— Malec? am presupus eu.
Alastir a încuviinţat din cap. Dar mulţi s-au înşelat. *Eu*

m-am înşelat. A fost cel mai rău dintre toţi.

Încordându-mă, l-am privit înaintând şi coborând pe podeaua de piatră din faţa mea. S-a aşezat oftând apăsat, sprijinindu-şi braţul pe genunchiul îndoit şi privindu-mă cu atenţie.

— Nu mulţi oameni au ştiut de ce era în stare Malec. De puterile divine pe care le avea. Când le folosea, lăsa foarte puţini martori în urmă, însă eu ştiam ce putea face. Regina Eloana ştia. Regele Valyn ştia. M-a privit cu ochii-i albaştri reci. Abilităţile lui semănau mult cu ale tale.

Am icnit.

— Ba nu e adevărat.

— Putea simţi emoţii, ca empaţii. Se credea că spiţa lor se trăgea din cea în care se născuse Malec şi că se amestecase cu o spiţă de metamorfi. Unii credeau că de aceea zeii îi favorizau pe empaţi. Că aveau mai mult *eather* în ei decât alţii, a continuat el. Malec putea vindeca răni cu atingerea lui, dar o făcea rareori, pentru că nu se trăgea doar din zeul vieţii, ci şi din zeul morţii, din Nyktos. Regele Zeilor înseamnă ambii. Iar abilităţile lui Malec aveau o latură întunecată. Putea lua emoţia şi o putea folosi împotriva altora, asemenea empaţilor. Însă putea face mult mai mult de-atât.

Nu putea fi adevărat.

— Îşi putea trimite voinţa în ceilalţi, frângându-le şi zdrobindu-le trupurile fără să-i atingă. Putea *deveni* moarte. Alastir m-a privit în ochi, în timp ce eu am clătinat din cap. Îmi placi. Ştiu că s-ar putea să nu mă crezi şi înţeleg dacă e aşa. Dar îmi pare rău, pentru că ştiu că Prinţul ţine mult la tine. La început, nu am crezut, dar acum ştiu că relaţia voastră este reală. Va suferi. Însă acesta e sângele pe care-l porţi în tine, Penellaphe. Te tragi din Nyktos. Porţi în tine sângele Regelui Malec, mi-a zis el, privindu-mă. Fac parte dintr-o spiţă veche de

oameni care au jurat să protejeze Atlantia şi secretele ei. De aceea am fost dispus să frâng legătura cu Malec. Şi de aceea nu-ţi pot îngădui să faci ceea ce aproape că a reuşit el să facă.

Mi-era greu să pricep pe deplin că purtam în mine orice fel de sânge divin. Era limpede că nu puteam nega că nu eram doar pe jumătate atlantiană şi pe jumătate muritoare. O persoană de obârşie amestecată nu putea face lucrurile pe care le făcusem eu. Nici măcar un atlantian fundamental nu era în stare de aşa ceva. Însă cineva care se trăgea din Nyktos? Din Regele Malec?

Zeitatea care-l crease pe primul Ascendent? Acţiunile lui duseseră la mii de morţi, dacă nu chiar la mai multe.

Asta aveam în sânge?

Nu-mi venea să cred ce-mi spunea Alastir. Mi se părea la fel de imposibil ce pretinsese ducesa Teerman, cum că regina Solisului ar fi fost bunica mea. Asta chiar *era* imposibil. Ascendenţii nu puteau avea copii.

— Cum aş putea să mă trag din Malec? am întrebat eu, chiar dacă mi se părea imposibil.

— Malec a avut numeroase amante, Penellaphe. Unele dintre ele au fost muritoare. Altele, nu, mi-a spus el. Şi a avut copii cu unele dintre ele... Odrasle care s-au răspândit în tot regatul, care s-au aşezat în zone îndepărtate, la vest de aici. Nu este deloc imposibil. Sunt mulţi alţii ca tine – cei care nu au ajuns la vârsta Sacrificiului. Eşti urmaşa lui.

— Alţii care nu au ajuns... M-am oprit, o nouă grozăvie începând să prindă contur în mintea mea. Pe toţi zeii, oare Alastir, Jansen şi cine ştie câţi alţii erau răspunzători de moartea unor... copii, de-a lungul a secole întregi?

— Dar nu este vorba doar despre spiţa din care te tragi, Penellaphe. Am fost avertizaţi în privinţa ta cu mult timp în urmă. A fost scris în oasele tizei tale, înainte ca zeii să adoarmă, mi-a zis Alastir.

A început să mă mănânce pielea.

— Odată vărsat cel din urmă sânge ales, marea uneltitoare născută din carnea şi focul Primitivilor se va trezi ca Vestitoarea şi Aducătoarea de Moarte şi de Distrugere în tărâmurile dăruite de zei. Feriţi-vă, căci sfârşitul va veni dinspre vest, pentru a distruge estul şi pentru a nimici tot ce se află între ele.

M-am holbat la el, mută de uimire.

— Tu eşti Aleasa, născută din carnea şi focul zeilor. Şi vii dinspre vest, în tărâmurile dăruite de zei, mi-a zis Alastir. În privinţa ta ne-a avertizat tiza ta.

— Faci... Faci toate astea din pricina spiţei din care mă trag şi a unei *profeţii?*

Am râs aspru, cutremurându-mă. Fiecare generaţie a avut legendele ei despre profeţii şi poveşti despre sfârşitul lumii. Erau doar fabule.

— Nu eşti obligată să mă crezi, dar am ştiut... Cred că am ştiut dintotdeauna. S-a încruntat şi a mijit uşor ochii la mine. Am simţit-o când te-am privit prima oară în ochi. Erau vechi. Primitivi. Am văzut moarte în ochii tăi, chiar şi atunci, cu atâţia ani în urmă.

Mi-a stat inima-n piept, apoi a început să-mi bată cu repeziciune.

— Poftim?

— Ne-am mai întâlnit. Fie erai prea mică atunci ca să-ţi aminteşti, fie evenimentele din noaptea aceea au fost prea traumatice, a zis Alastir, şi fiecare părticică din mine s-a încins, apoi s-a răcit. În New

Haven, când te-am văzut prima dată, nu mi-am dat seama că tu ai fost. Mi-ai părut într-adevăr familiară, şi gândul acesta m-a tot sâcâit. Ochii tăi aveau ceva cunoscut. Dar abia când mi-ai zis cum îi chema pe părinţii tăi am ştiut întocmai cine erai. Coralena şi Leopold. Cora şi *leul* ei.

Am tresărit, având impresia că podeaua criptei se mişcase sub mine. Nu puteam vorbi.

— Te-am minţit, mi-a zis el uşor. Când am spus că voi întreba dacă auzise careva despre ei sau dacă încercase cineva să-i ajute să fugă în Atlantia. N-am avut de gând să întreb pe nimeni. Nu aveam de ce, pentru că o făcusem chiar eu.

Inima îmi bătea iute, însă mi-am revenit din stupoare.

— Ai fost acolo în noaptea aceea? în noaptea în care Temuţii au atacat hanul?

A încuviinţat din cap în lumina pâlpâitoare a torţelor din spatele lui.

O imagine a tatălui meu a prins contur în mintea mea: trăsăturile îi erau înceţoşate şi se tot uita pe fereastra hanului după ceva sau după cineva. Mai târziu în noaptea aceea, îi spusese cuiva care zăbovea în ungherele umbrite ale minţii mele: „Ea e fiica mea”.

Nu mai puteam... Nu mai puteam respira în timp ce mă holbam la Alastir. Vocea lui. Râsul lui. Mi se păruseră mereu familiare. Crezusem că îmi aminteau de Vikter. Mă înşelasem.

— Venisem să mă întâlnesc cu ei, să-i ajut să călătorească în siguranţă, mi-a zis el, cu vocea tot mai istovită.

„Ea nu ştie”, îi spusese tatăl meu acelei umbre din amintirea mea pe care nu am reuşit niciodată să o desluşesc întru totul. Străfulgerări de imagini mi s-au derulat cu iuţime în minte, instantanee ale unor amintiri... aduceri-aminte de care nu eram convinsă că erau reale sau fărâme de coşmaruri. Tata... zâmbise straniu înainte să se uite peste umăr. „Am înţeles”, i-a răspuns atunci vocea fantomă. Acum, ştiam cui îi aparţinuse vocea cu pricina.

— Părinţii tăi n-ar fi trebuit să împărtăşească nimănui ce

ştiau. Alastir a clătinat din nou din cap, de data aceasta cu tristeţe. Şi ai avut dreptate când ai presupus că încercau să evadeze din Solis, să se îndepărteze cât mai mult posibil de regat. Aşa au făcut.

Cunoşteau adevărul. Însă, vezi tu, Penellaphe, mama şi tatăl tău au ştiut mereu ce erau Ascendenţii.

M-am tras brusc în spate, abia simţind durerea din încheieturi şi din picioare.

— Ba nu.

— Ba da, a insistat el.

Dar nu se putea să fie aşa. Ştiam că părinţii mei fuseseră oameni buni. Îmi *aminteam* asta. Oamenii buni n-ar fi stat cu mâna-n sân, fără să mişte un deget, dacă ar fi ştiut adevărul despre Ascendenţi. Dacă şi-ar fi dat seama de ceea ce se întâmpla când copiii erau dăruiţi în timpul Ritualului. Oamenii buni nu tăceau. *Nu* erau părtaşi la aşa ceva.

— Mama ta era una dintre preferatele reginei false, dar nu era o doamnă de onoare menită să facă Ascensiunea. Era o slujnică a reginei.

O slujnică? Mi s-a părut oarecum familiar. În haosul învolburat din mintea mea am văzut... femei care erau mereu în preajma reginei. Femei în negru care nu vorbeau niciodată şi care hoinăreau prin sălile palatului ca nişte umbre. Mă... mă speriaseră în copilărie. *Da.* Acum, îmi aminteam. Cum de uitasem de ele?

— Slujnicele ei erau gărzile ei personale. Alastir s-a încruntat, iar cicatricea de pe frunte i s-a adâncit. Casteel ştie bine ce coşmar erau.

Am ridicat o mână şi am încremenit. Casteel fusese ţinut captiv de regină timp de cinci decenii, torturat şi folosit de ea şi de alţii. Fusese eliberat înainte să se nască mama mea, însă fratele lui îi luase locul.

Dar mama mea, mama mea blândă, dulce şi neajutorată

n-ar fi putut fi aşa. Dacă ar fi fost una dintre gărzile personale ale reginei, fie ele de coşmar, fie nu, ar fi fost instruită să se lupte. S-ar fi...

S-ar fi putut apăra singură.

Nu înţelegeam. Nu ştiam dacă era vreun sâmbure de adevăr în tot ce-mi spunea. Ştiam însă *un adevăr.*

— Tu, am spus eu încet, şi întreaga fiinţă mi-a amorţit în timp ce mă holbam la cel cu care mă împrietenisem. În care avusesem încredere. Tu ai fost. *Tu* i-ai trădat, nu-i aşa?

— Nu eu ţi-am doborât tatăl. Nu eu ţi-am trădat mama, a răspuns el. Dar, în cele din urmă, nu are importanţă. I-aş fi ucis oricum. Te-aş fi ucis şi pe tine.

Am răbufnit într-un râs aspru, în timp ce măruntaiele mi s-au încâlcit de furie şi neîncredere.

— Dacă nu tu, atunci cine? Temuţii?

— Au fost şi Temuţi acolo în noaptea aceea. Porţi cicatricele pe care ţi le-au lăsat. Au fost conduşi drept spre uşile hanului, mi-a spus fără să clipească. Nici măcar o dată. *El* i-a condus acolo. Cel întunecat.

— Mincinosule! am strigat eu. Casteel nu a avut nimic de-a face cu ce s-a întâmplat.

— Nici n-am spus aşa ceva. Ştiu că n-a fost el, deşi n-am văzut chipul ascuns de gluga mantiei pe care o purta când a venit la han, a răspuns Alastir. În noaptea aceea, erau alte lucruri în joc. Un întuneric care nu se afla în sfera mea de influenţă. Mă aflam acolo ca să-ţi ajut părinţii. Asta făceam pe atunci. Dar, când mi-au zis ce puteai face, am ştiut... am *ştiut* din cine te trăgeai. Aşa că, atunci când întunericul a sosit la uşă, l-am lăsat să intre.

Nu ştiam dacă-l credeam sau dacă avea măcar importanţă dacă părinţii mei muriseră sau nu de mâna lui. Jucase oricum un rol în moartea lor şi ne lăsase pe mine, pe Ian şi pe toţi ceilalţi de acolo să murim. Mă lăsase să fiu

sfârtecată de gheare şi colţi. Durerea aceea. Noaptea aceea. Mă bântuise toată viaţa.

A răsuflat tremurat.

— L-am lăsat să intre şi am plecat, crezând că partea cea mai murdară a sarcinii mele se încheiase. Dar ai supravieţuit, aşa că iată-ne aici!

— *Da,* am rostit eu huruit, cu un mârâit care, oricând altcândva, m-ar fi surprins. Iată-mă! Şi acum? Mă vei ucide? Sau mă vei lăsa să putrezesc?

— De-ar fi atât de simplu. S-a sprijinit într-o mână. Şi nu te-aş lăsa niciodată aici, să mori atât de lent. E mult prea barbar.

Oare auzea ce spunea?

— Şi să mă legi cu oase şi rădăcini nu e? Să ne laşi pe mine şi pe familia mea să murim nu e barbar?

— A fost un rău necesar, a zis el. Dar nu te putem ucide pur şi simplu. Poate că am fi putut să o facem înainte de sosirea ta...

Înainte ca *notam*-ul primitiv să se statornicească. Dar nu acum. Vârcolacii te-au văzut. Te-au simţit.

L-am privit cu atenţie.

— Tu de ce nu te-ai preschimbat, ca restul? Din ce-au zis Regele şi Regina, am rămas cu impresia că nu-şi puteau controla înfăţişarea; că au fost nevoiţi să răspundă chemării mele.

— E din pricină că nu mai pot lua o înfăţişare de vârcolac. Când mi-am încălcat jurământul faţă de Regele Malec, am rupt legătura dintre mine şi latura mea de vârcolac. Aşa că nu am simţit *notam-ul* primitiv.

M-au străbătut scântei de şoc. Nu ştiusem asta.

— Dar atunci... mai eşti vârcolac?

— Am în continuare durata de viaţă şi forţa unui vârcolac, dar nu mai pot lua înfăţişarea mea reală. Privirea i s-a înceţoşat. Uneori, se simte ca un membru lipsă:

inabilitatea de-a simţi când mă preschimb. Însă am făcut ce am făcut ştiind întru totul care aveau să fie consecinţele. Nu mulţi ar fi făcut-o.

Zeilor, trebuie să fi fost de neîndurat pentru el. Trebuie să se fi simţit... aşa cum mă simţisem eu când fusesem forţată să port vălul, în parte, eram impresionată de loialitatea lui Alastir faţă de Atlantia şi faţă de Regină. Şi spunea multe despre caracterul lui: cine era ca om, ca vârcolac şi ce era dispus să facă în slujba regatului.

— Ai făcut toate lucrurile pe care le-ai făcut, dar nu vrei să mă ucizi?

— Dacă te-am ucide, ai deveni o martiră. S-ar isca o răscoală, un alt război, când adevărata luptă se află, de fapt, la vest de noi. Se referea la Solis, la Ascendenţi. Vreau să evit asta. Să evit crearea şi mai multor probleme pentru regatul nostru. Şi, curând, nu vei mai fi problema noastră.

— Dacă n-ai de gând să mă ucizi sau să mă laşi aici să mor, nu prea pricep ce plănuieşti să faci, m-am răstit eu.

— Le voi da Ascendenţilor ce şi-au dorit cu disperare să păstreze, a zis el. Pe tine.

Capitolul cinci

Nu se poate să-l fi auzit bine. Nu se putea să plănuiască să facă ce spusese.

— Nu va şti nimeni până nu va fi prea târziu, mi-a zis el. Nu vor mai putea ajunge la tine, aşa cum s-a întâmplat cu toţi ceilalţi pe care i-au luat Ascendenţii.

— Nici... Nici măcar nu are sens ce zici, am spus eu, uluită să-mi dau seama că vorbea serios.

— Nu are?

— Nu! am exclamat eu. Din mai multe motive. Începând

cu felul în care plănuiţi să mă duceţi acolo.

Alastir mi-a zâmbit, ceea ce m-a făcut să mă simt şi mai neliniştită.

— Penellaphe, draga mea, nu te mai afli între Pilaştrii Atlantiei, ci în Cripta Celor Uitaţi, ascunsă adânc în munţii Skotos. Şi de va afla cineva că te afli aici, tot nu va reuşi să te găsească, pentru că vom fi deja plecaţi până atunci.

Am simţit cum mi se răceau măruntaiele. Nu-mi venea să cred.

— Cum ai trecut de gardieni?

— Cei care nu şi-au dat seama de prezenţa noastră au simţit sărutul umbriţei.

— Şi cei care şi-au dat? am întrebat eu, ghicind deja ce se întâmplase cu ei. Aţi ucis gardienii?

— Am făcut ce trebuia făcut.

— Zeilor! am şoptit eu, înăbuşind panica şi furia ce se învolburau înlăuntrul meu. Au protejat Atlantia. Au...

— Nu erau adevăraţii gardieni ai Atlantiei, m-a întrerupt el. Dacă ar fi fost, te-ar fi nimicit de cum ţi-ai făcut apariţia.

Am făcut o grimasă şi m-am forţat să respir regulat.

— Şi dacă mă vei preda lor, explică-mi mai exact cum de nu voi fi o problemă pentru Atlantia, ţinând cont că mă înapoiezi celor care plănuiesc să se folosească de sângele meu pentru a crea mai mulţi vampiri.

Şi-a ridicat greutatea de pe mână şi s-a îndreptat de spate.

— Asta plănuiesc să facă?

— Ce altceva ar putea plănui? am întrebat eu. Mi-am amintit brusc ce-mi spusese ducesa Teerman în Capul Spessa. Pretinsese că regina Ileana avea să fie încântată să afle că m-am căsătorit cu Prinţul, că aveam să pot face ceea ce ea nu reuşise: să distrug regatul din interior. I-am alungat vorbele din minte înainte să se amestece cu

spusele lui Alastir cum că aş fi fost o ameninţare. Ducesa Teerman spusese multe minciuni înainte să moară, începând cu faptul că regina Ileana ar fi fost bunica mea, deşi era vampir, iar ei erau incapabili să zămislească. Mai pretinsese şi că Tawny făcuse Ascensiunea, cu ajutorul sângelui Prinţului Malik. Nici asta nu-mi venea să cred.

Alastir m-a privit în tăcere preţ de-o clipă.

— Haide, Penellaphe. Chiar crezi că Ascendenţii nu au ştiut că au avut un descendent al lui Nyktos în mâinile lor timp de aproape nouăsprezece ani? Sau poate mai mult de-atât?

„Ian.”

Mi s-a tăiat răsuflarea. Se referea la Ian.

— Mi s-a spus că Ian a făcut Ascensiunea.

— Nu aş avea de unde să ştiu asta.

— Dar crezi că regina Ileana şi regele Jalara ştiau că suntem descendenţi ai lui Nyktos? Nu mi-a răspuns, ceea ce m-a făcut să simt imboldul de-a mă năpusti asupra lui. Ce s-ar schimba dacă ar şti?

— Te-ar putea folosi ca să creeze alţi vampiri, a încuviinţat el, sau ştiu de ce eşti în stare, ştiu ce s-a scris despre tine şi plănuiesc să te folosească împotriva Atlantiei.

Mi s-a pus un nod în stomac. Ideea de-a fi dată pe mâinile Ascendenţilor era îndeajuns de înspăimântătoare în sine, însă gândul că aş fi putut fi folosită împotriva Atlantiei... împotriva lui Casteel?

— Atunci, îngăduie-mi să te întreb din nou: cum de nu e problema Atlantiei dacă vor... M-am tras iute spre zid, făcând ochii mari. Stai aşa! Ai zis că foarte puţini oameni ştiau ce putea face Malec, că darurile mele sunt ca ale lui. Ar fi putut ghici că eu şi Ian avem sânge de zei în noi, dar cum ar fi putut şti spiţa din care ne tragem?

M-am aplecat cât de în faţă am putut. Lucrezi cu

Ascendenţii, nu-i aşa?

A strâns din buze.

— Unii dintre Ascendenţi au trăit în timpul domniei lui Malec.

— Până ca Jalara să se lupte cu atlantienii în Pompay, Malec nu se mai afla pe tron, am zis eu. Ba, mai mult, a reuşit să ţină marea majoritate a atlantienilor în întuneric în ce priveşte abilităţile lui, în ce priveşte din cine se trăgea. Şi totuşi, un Ascendent oarecare ştia toate astea? Un Ascendent care reuşise să supravieţuiască războiului? Căci cu siguranţă nu era vorba despre Jalara sau Ileana. Ei se trăgeau din insulele Vodina, unde sunt gata să pariez că făcuseră Ascensiunea. Am strâmbat din gură, dezgustată. Pretinzi că eşti un adevărat protector al Atlantiei, dar ai uneltit împreună cu duşmanii ei. Cu cei care i-au ţinut captivi pe ambii voştri prinţi? Pe cei care...

— Nu are câtuşi de puţin de-a face cu fiica mea, a zis el, iar eu mi-am închis gura. Toate lucrurile pe care le-am făcut au fost pentru coroană şi pentru regat.

Pentru coroană? O senzaţie rece îngrozitoare mi s-a răspândit în piept, în timp ce mintea îmi zbura de la o descoperire la alta. Am dat să spun ceva, dar m-am oprit înainte să apuc să rostesc întrebarea al cărei răspuns voiam să îl aflu.

— Ce e? a întrebat Alastir. Nu ai de ce să faci pe tăcuta acum. Ştim amândoi că nu eşti aşa.

Mi-am ridicat privirea spre el, şi mi s-au încordat umerii.

— Părinţii lui Casteel au ştiut ce aveai de gând să faci? Ripostaseră în templu, dar ar fi putut fi o prefăcătorie. Au ştiut?

Alastir m-a cercetat cu atenţie.

— Are vreo importanţă?

Da, avea.

— Da.

— Nu ştiu nimic despre asta, a zis el. Se poate să fi presupus că... frăţia noastră s-a răsculat din nou, dar nu au fost implicaţi. Nu le vor plăcea lucrurile în care am fost implicat, dar cred că vor înţelege la un moment dat că au fost necesare. A tras adânc aer în piept, lăsându-şi capul pe spate. Iar, dacă nu va fi aşa, atunci şi ei vor fi trataţi ca o ameninţare.

Am făcut din nou ochii mari.

— Pui... am bâiguit eu. Pui la cale o lovitură de stat.

M-a privit brusc.

— Ba nu. Salvez Atlantia.

— Salvezi Atlantia colaborând cu Ascendenţii, punându-i pe oamenii din regat într-un pericol şi mai mare şi răsturnând coroana sau făcându-le ceva şi mai rău de-atât dacă nu sunt de acord cu acţiunile ale? E lovitură de stat în toată regula. Şi trădare.

— Doar dacă le-ai jurat credinţă capetelor încoronate, a contracarat el. Şi nu cred că se va ajunge la asta. Eloana şi Valyn ştiu amândoi că pentru a proteja Atlantia s-ar putea să fim nevoiţi să recurgem la fapte dezgustătoare.

— Şi crezi că Prinţul va fi de acord cu asta? am întrebat eu. Că, după ce mă vei preda Ascendenţilor, va renunţa pur şi simplu şi va trece peste? Că se va căsători cu strănepoata ta, după ce fiica ta...

M-am oprit înainte să dau la iveală ce făcuse, de fapt, Shea. Nu i-am ascuns informaţiile cu pricina de dragul lui. Zeilor mari, nici vorbă! Mă ardea cu sălbăticie dorinţa de a-i vedea chipul când avea să afle despre ce făcuse fiica lui, dar m-am oprit din respect faţă de Casteel, faţă de ce fusese nevoit să facă.

Alastir s-a holbat la mine, cu maxilarul încleştat.

— Te-ai fi potrivit cu Casteel, dar nu ai fi fost niciodată fiica mea.

— Categoric nu, am zis eu, înfigându-mi unghiile în

palme. A trebuit să se scurgă câteva clipe înainte să-mi recapăt încrederea că aş fi putut vorbi din nou. Casteel m-a ales pe mine. Nu se va răzgândi şi nu se va căsători cu strănepoata ta sau cu vreo altă rudă pe care o vei perinda prin faţa lui. Il forţezi doar să-şi rişte viaţa şi viitorul Atlantiei. Pentru că va veni după mine.

M-a privit cu ochii pali.

— Nu cred că se va ajunge la asta.

— Atunci, te amăgeşti singur.

— Nu e vorba că aş crede că va renunţa la tine, mi-a zis el. Pur şi simplu, nu cred că va avea ocazia să încerce să te salveze.

Tot corpul mi s-a încordat.

— Dacă-l răneşti cumva...

— Nu vei face nimic, Penellaphe. Nu te afli în postura de-a face ceva, mi-a zis el apăsat, iar eu mi-am înăbuşit un ţipăt de furie şi frustrare. Însă nu plănuiesc să-i fac rău Prinţului. Şi mă rog la zei să nu se ajungă vreodată la asta.

— Şi atunci, ce... în clipa aceea mi-am dat seama. Crezi că Ascendenţii mă vor ucide?

Alastir nu a spus nimic.

— Chiar că *te amăgeşti* singur. Mi-am lăsat capul pe spate, sprijinindu-l de perete. Ascendenţii au nevoie de mine. Au nevoie de sânge atlantian.

— Ia spune-mi, Penellaphe, ce vei face când vei ajunge în mâinile lor? în clipa în care vei scăpa de oase. Îi vei ataca, nu-i aşa? îi vei ucide pe cât mai mulţi dintre ei, ca să te eliberezi şi să te întorci la Prinţul nostru.

Avea dreptate.

Aveam să ucid pe oricine şi pe toţi cei care aveau să se pună între mine şi Casteel, pentru că meritam să fim împreună. Meritam un viitor împreună, o şansă să ne explorăm reciproc secretele. Să ne iubim. Meritam... *să trăim* pur şi simplu. Aş fi făcut orice ca să mă asigur că aşa

avea să fie.

Alastir a continuat să mă privească.

— Şi care crezi că este singurul lucru pe care Ascendenţii îl preţuiesc mai mult decât puterea? Supravieţuirea. Nu vor avea aceste oase care să te ţină legată. Şi, dacă vor crede că nu te pot controla, dacă vor crede că reprezinţi un risc prea mare, te vor ucide. Dar, înainte să se întâmple asta, îmi închipui că îi vei doborî pe mulţi dintre ei.

Mi s-a făcut greaţă, şi mi-am forţat mâinile să se relaxeze.

— Ucizi doi iepuri dintr-o lovitură?

A încuviinţat din cap.

— Şi dacă vei reuşi, planul tău tot va eşua. Crezi că Prinţul nu va şti că tu şi toţi aşa-numiţii protectori m-aţi predat lor? Că vârcolacii nu vor şti?

— Va exista în continuare riscul unei răscoale, a recunoscut el, însă este destul de scăzut. Vezi tu, îi vom face să creadă că ai evadat şi că ai ajuns pe mâinile Ascendenţilor. Nu vor şti niciodată că noi te-am dat pe mâna lor. Furia lor se va întoarce împotriva Ascendenţilor, aşa cum ar fi trebuit să se-ntâmple dintotdeauna. Toţi Ascendenţii vor fi ucişi, iar cei care-i sprijină vor cădea împreună cu ei. Atlantia va lua înapoi ceea ce-i aparţine. Vom redeveni un regat măreţ.

Ceva din felul lui de-a vorbi mi-a dat de înţeles că, dacă mi-aş fi putut folosi darul, aş fi simţit mândrie şi aroganţă din partea lui. Mi-a lăsat impresia şi că aş fi simţit setea lui după *mai mult.* Nu credeam câtuşi de puţin că singurul lucru care-l motiva era salvarea Atlantiei. Nu ţinând cont de faptul că planul lui primejduia şi mai mult regatul. Nu ţinând cont de faptul că planul ăsta putea fi în folosul lui dacă el supravieţuia.

— Am o întrebare, am zis eu şi mi-am auzit stomacul

chiorăind.

Alastir a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ce se va întâmpla cu tine dacă va ajunge rege Malik sau Casteel? Vei fi în continuare sfetnic?

— Regele şi Regina îşi vor alege sfetnicul. De obicei, un vârcolac legat sau un aliat de încredere.

— Cu alte cuvinte, nu tu? Cum Alastir nu a spus nimic am ştiut că descoperisem ceva. Deci orice influenţă pe care o deţii acum asupra coroanei, asupra Atlantiei, s-ar putea reduce sau ai putea chiar s-o pierzi cu totul?

Nu a spus nimic.

Şi, întrucât Jasper era cel care vorbea în numele vârcolacilor, ce influenţă ar mai fi avut Alastir? Şi ce fel de putere îşi dorea să exercite?

— Ce vrei să spui, Penellaphe?

— Am crescut printre curteni regali şi alţi Ascendenţi, aşa că am aflat de la o vârstă foarte fragedă că orice relaţie de prietenie şi de cunoştinţă, orice petrecere sau dineu la care era invitat sau pe care o găzduia cineva şi fiecare căsnicie stabilită de rege şi de regină erau mutări ce aveau de-a face cu puterea. Fiecare alegere şi decizie erau bazate pe felul în care puteai păstra, influenţa sau dobândi puterea. Nu cred că este o caracteristică pe care o au doar Ascendenţii. Am văzut-o şi la muritorii bogaţi. Am văzut-o în rândul gardienilor regali. Mă îndoiesc că vârcolacii sau atlantienii sunt diferiţi.

— Unii nu sunt, a confirmat Alastir.

— Mă consideri o ameninţare din pricina sângelui pe care-l port şi din pricina lucrurilor pe care le pot face. Dar nici măcar nu mi-ai dat o şansă să dovedesc că nu sunt doar suma faptelor săvârşite de strămoşii mei. Poţi alege să mă judeci pe seama a ceea ce-am făcut ca să mă apăr, pe mine şi pe cei pe care-i iubesc, însă eu nu-mi regret faptele, i-am spus. Poate că nu simţi *notam*-ul primitiv,

dar, dacă ai plănuit ca strănepoata ta să se mărite cu Casteel pentru a-i uni pe vârcolaci şi pe atlantieni, atunci nu îmi dau seama de ce nu ai sprijini şi uniunea noastră. De ce nu i-ai da şansa de a întări coroana şi Atlantia. Nu este însă tot ce-ţi doreşti, nu-i aşa?

I s-au umflat nările, şi-a continuat să mă privească, fără să spună nimic.

— Tatăl lui Casteel îşi doreşte răzbunare, la fel ca tine. Nu-i aşa? Pentru ce i-au făcut fiicei tale. Însă Casteel nu vrea să meargă la război. Ştii asta. Încearcă în schimb să salveze vieţi în timp ce dobândeşte pământ. Aşa cum a făcut la Capul Spessa.

Era întocmai ce plănuise Casteel: să negociem pentru pământ şi eliberarea prinţului Malik. Eu aveam să-mi găsesc fratele şi să mă ocup de ceea ce devenise sau nu. Regele Jalara şi regina Ileana nu aveau să rămână pe tron, nici măcar dacă aveau să fie de acord cu tot ce le impunea Casteel. Nu puteau rămâne pe tron. Avea să-i ucidă pentru chinurile pricinuite fratelui său şi lui însuşi. În mod straniu, ideea cu pricina nu mă mai făcea să mă zvârcolesc, cu inima împărţită. Încă era greu să împac imaginea reginei care mă îngrijise după moartea părinţilor mei cu cea a femeii care îi torturase pe Casteel şi pe mulţi alţii, însă văzusem îndeajuns ca să ştiu că felul în care se purtase cu mine nu era suficient pentru a şterge grozăviile la care îi supusese pe alţii.

Acum însă, dacă lucrurile aveau să iasă aşa cum îşi dorea Alastir, planul acela nu mai avea cum să devină realitate.

— Ce-a făcut în Capul Spessa a fost impresionant, dar nu este de ajuns, a spus Alastir, pe un ton sec. Şi dacă am putea revendica mai mult pământ, tot n-ar fi de ajuns. Eu şi Regele Valyn vrem ca Solis să plătească, nu doar pentru pierderile noastre personale, ci şi pentru ceea ce le-au

făcut Ascendenţii multora din neamul nostru.

— E de înţeles.

Mi-era destul de greu să-mi dau seama în ce se putea să se fi preschimbat Ian. Darămite Tawny, prietena mea atât de bună la suflet, de plină de viaţă şi de dragoste! Dacă o transformaseră într-o

Ascendentă, aşa cum pretinsese ducesa Teerman, şi mie mi-ar fi fost greu să nu-mi doresc să văd Solisul arzând din temelii.

— Deci nu eşti de acord cu planul lui Casteel, am zis eu. Îţi doreşti vărsare de sânge, dar, mai important de atât, îţi doreşti influenţa necesară pentru a obţine toate astea. Şi acum, vezi cum puterea aceea ţi se scurge printre degete, deşi n-am revendicat nici măcar o clipă coroana.

— Nu are importanţă dacă îţi doreşti sau nu coroana. Câtă vreme trăieşti, îţi aparţine. Este dreptul tău din naştere, iar vârcolacii se vor asigura că va deveni a ta, a zis el, vorbind despre poporul lui de parcă n-ar mai fi făcut parte din el. Şi poate că nici nu se mai simţea parte din el. Nu ştiam şi nici nu-mi păsa. Aşa cum a fost şi al lui Casteel, a continuat el. Nu contează dacă deteşti această răspundere la fel de mult ca Prinţul.

— Casteel nu detestă această răspundere. Sunt convinsă că în viaţa lui a făcut mai multe pentru cei din Atlantia decât ai făcut tu de când ţi-ai încălcat jurământul faţă de Malec, m-am răstit eu, furioasă. El doar…

— Refuză să creadă că fratele lui este o cauză pierdută şi, prin urmare, refuză să îşi asume răspunderea tronului, lucru care ar fi fost în interesul Atlantiei. I s-a încleştat un muşchi al maxilarului. Aşadar, cade pe mine să fac ce este mai bine pentru regat.

— Pe tine? am râs eu. Tu-ţi doreşti ce e mai bine pentru tine. Motivele tale nu sunt altruiste. Eşti la fel ca toţi ceilalţi care sunt înfometaţi după putere şi răzbunare. Şi

ştii ce?

— Ce? s-a răstit el, în timp ce faţada lui de calm a început să se crape.

— Planul tău va da greş.

— Aşa crezi?

Am încuviinţat din cap.

— Şi nu vei supravieţui. Dacă nu vei muri de mâna mea, atunci vei pieri de-a lui Casteel. Te va ucide. Şi nu-ţi va smulge inima din piept. Ar fi prea rapid şi prea nedureros. Se va asigura că vei avea parte de o moarte dureroasă.

— Sunt dispus să accept consecinţele pentru tot ce am făcut, mi-a răspuns el, ridicându-şi bărbia. Dacă moartea este soarta mea, aşa să fie. Măcar Atlantia va fi în siguranţă în ce te priveşte.

Cuvintele lui m-ar fi tulburat dacă n-aş fi băgat de seamă cum i s-a încordat gura sau cum a înghiţit în sec. Aşa că i-am zâmbit, cum făcusem când îl privisem în ochi pe ducele Teerman.

Alastir s-a ridicat brusc.

— Poate că planul meu va eşua. E posibil. Aş fi nesăbuit dacă nu aş lua această posibilitate în calcul, drept care am făcut-o. M-a privit în ochi. Însă, dacă va eşua, nu vei fi eliberată, Penellaphe. Aş prefera să se pornească un război în rândul poporului meu, decât să văd coroana pe capul tău şi pe tine dezlănţuindu-te asupra Atlantiei.

La un moment dat, un bărbat sau o femeie cu chipul acoperit de masca de bronz a Descendenţilor mi-a adus de mâncare. A aşezat tava la îndemâna mea şi apoi s-a dat iute în spate fără să spună ceva, făcându-mă să mă-ntreb dacă Alastir şi aşa-numiţii *protectori* jucaseră cumva vreun rol în atacul din timpul Ritualului. Nu Casteel poruncise atacul săvârşit în numele Celui întunecat, însă fusese oricum organizat şi bine plănuit. Cineva pornise un incendiu ca să-i atragă pe mulţi dintre gardienii de pe

Metereze departe de castel, iar Jansen s-ar fi putut asigura de asta.

Mi-am încleştat maxilarul şi m-am holbat la felia de brânză şi la bucata de pâine înfăşurate lejer într-o fâşie de pânză, lângă care se afla un pahar cu apă. Când Casteel avea să afle că nu fusese trădat doar de Alastir, ci şi de Jansen, furia lui avea să fie de neînduplecat.

Iar durerea lui?

Avea să fie la fel de cruntă.

Însă ce simţeam eu când mă gândeam la faptul că Alastir fusese implicat în moartea părinţilor mei? O furie ce-mi mistuia pielea. Fusese de faţă. Venise ca să-mi ajute familia şi, în schimb, o trădase. Şi ce mi-a spus, cum că părinţii mei ar fi ştiut adevărul despre Ascendenţi? Era limpede că aflaseră adevărul şi apoi fugiseră. Nu însemna că ştiuseră ani întregi şi nu făcuseră nimic în privinţa asta.

Iar mama mea? O slujnică? Dacă era adevărat, de ce nu a ripostat în noaptea aceea?

Sau oare nu-mi aminteam eu că o făcuse?

Erau atâtea lucruri pe care nu mi le puteam aminti din noaptea cu pricina, lucruri despre care nu reuşeam să-mi dau seama dacă erau reale sau doar coşmaruri. Nu-mi venea să cred că le uitasem. Oare le blocasem pentru că mă temeam de ele? Ce altceva uitasem?

Oricum, nu ştiam dacă slujnicele reginei aveau sau nu rolul de gardian. Şi nici nu credeam că mai fusese implicat vreun întuneric în noaptea cu pricina, în afară de cel al lui Alastir. Simţul lui distorsionat al onoarei şi al echităţii nu-l lăsa să-şi asume răspunderea pentru ce făcuse. Îi condusese cumva pe acei Temuţi la noi, după care îi lăsase pe toţi cei din han să moară. Doar pentru că purtam în mine sângele zeilor.

Doar pentru că eram urmaşa Regelui Malec.

Unei părţi din mine încă nu-i venea să creadă toate

aceste lucruri... Părţii aceleia vechi din mine care nu reuşise să priceapă ce anume, în afară de un dar pe care nu mi s-a îngăduit să-l folosesc sau de faptul că mă născusem cu căiţă, mă făcuse îndeajuns de specială încât să devin Aleasa. Binecuvântata. Fecioara. Mi-am amintit atunci de când eram mică şi obişnuiam să mă ascund noaptea după tronul reginei Ileana, în loc să mă duc în odaia mea, pentru că mă temusem mereu de întuneric. Era aceeaşi parte din mine care îmi îngăduise să-mi petrec după-amiezile împreună cu fratele meu, prefăcându-mă că părinţii mei se plimbau prin grădină, nu că erau morţi. Mi s-a părut că fusesem incredibil de tânără şi de naivă.

Dar nu mai eram acea fetiţă. Nu mai eram tânăra Fecioară. Sângele meu explica darurile cu care mă născusem şi de ce devenisem Fecioara, felul în care darul meu se amplificase şi de ce-mi strălucea pielea. Explica şi neîncrederea, şi agonia pe care le simţisem din partea Reginei Eloana. Ştiuse întocmai din cine mă trăgeam şi probabil i se făcuse greaţă la gândul că fiul ei se căsătorise cu urmaşa unui bărbat care o trădase în mod repetat, aproape distrugând regatul.

Cum să mă primească vreodată cu braţele deschise, acum că ştia adevărul?

Oare Casteel avea să mă mai poată privi vreodată la fel?

Pieptul mi s-a strâns dureros în timp ce mă holbam la mâncare. Oare aveam să mă bucur măcar de ocazia de a-l revedea pe Casteel? Secundele s-au preschimbat în minute în timp ce am încercat să nu mă mai gândesc la ce plănuise Alastir. Nu puteam stărui prea mult asupra celui mai pesimist scenariu care mi se derula în minte. Altminteri, senzaţia de panică pe care o izgonisem ar fi pus stăpânire peste mine.

Nu aveam să îngădui ca planul lui Alastir să reuşească. Nu *puteam* îngădui aşa ceva. Cu prima ocazie, trebuia ori

să evadez, ori să ripostez. Iar asta însemna că aveam nevoie de forţă. Trebuia să mănânc.

M-am întins cu grijă, am rupt o bucată de brânză şi am gustat cu băgare de seamă din ea. Era cam fadă. Bucata de pâine din care am gustat după aceea era categoric râncedă, dar le-am mâncat rapid pe amândouă, apoi am băut apa, încercând să nu mă gândesc la gustul ei granulos sau la cât era probabil de murdară.

După ce am terminat, m-am concentrat asupra suliţei. Şi de-aş fi reuşit s-o iau de la sărmanul suflet de lângă mine, tot n-aş fi reuşit s-o ascund. Dar poate că, dacă aş fi reuşit să-i rup lama, aş fi avut şanse mai mari s-o ascund. Am tras aer în piept, care mi s-a părut... straniu de apăsător, apoi am întins mâna spre suliţă şi m-am oprit numaidecât. Nu din cauza legăturilor, care nu se strânseseră.

Am înghiţit în sec, şi mi-a stat inima în piept. Am simţit o aromă dulceagă stranie în gâtlej şi... furnicături pe buze. Le-am atins cu vârfurile degetelor şi nu mi s-a părut că aş fi simţit apăsarea. Am încercat să înghit din nou în sec, dar mi s-a părut ciudat... ca şi cum mecanica gâtlejului mi-ar fi încetinit.

Mâncarea. Gustul *nisipos* al apei.

Zeilor mari!

Gustul acela dulceag. Poţiunile pentru somn pe care tămăduitorii le preparau în Masadonia îţi lăsau un gust dulceag, zaharat. Refuzasem poţiunile acelea dintr-un motiv anume, oricât de puţin reuşeam să dorm. Erau puternice şi te făceau să-ţi pierzi întru totul cunoştinţa, ore întregi, lăsându-te cu desăvârşire neajutorat.

Mă drogaseră.

Aşa plănuia Alastir să mă mute. Aşa plănuia să mă ducă Ascendenţilor. Avea să-mi poată scoată legăturile în siguranţă, pentru că aveam să fiu fără cunoştinţă. Iar când aveam să-mi vin în fire...

Erau şanse mari să mă aflu din nou în mâna Ascendenţilor.

Şi cel mai probabil că planul lui Alastir avea să se împlinească, pentru că nu le-aş fi permis niciodată Ascendenţilor să mă folosească, pentru absolut *nimic.*

Furia împotriva lor, şi împotriva mea însăşi, a răbufnit în mine, înlocuită lent de o senzaţie de panică, şi m-am împleticit spre zid. Aproape că nici n-am simţit durerea legăturilor care s-au strâns. M-am întins, disperată, după suliţă. De-aş fi reuşit să pun mâna pe lamă, măcar aş fi avut o armă, în pofida legăturilor din oase şi rădăcini. Am încercat s-o apuc, însă n-am reuşit să-mi ridic braţul. Il simţeam de parcă n-ar mai fi făcut parte din mine. Picioarele mi-au devenit grele, amorţite.

— Nu, nu, am şoptit eu, împotrivindu-mă căldurii viclene ce mi se infiltra în muşchi, în piele.

Însă în zadar.

Amorţeala a pus stăpânire peste trupul meu, îngreunându-mi pleoapele. De data aceasta, neantul m-a învăluit fără nicio durere. Pur şi simplu, am adormit, ştiind că la trezire avea să mă aştepte un coşmar.

Capitolul şase

Când am deschis ochii, am văzut că tavanul criptei era acoperit de luminiţe scânteietoare. Buzele mi s-au depărtat, şi am tras câteva guri adânci de aer... proaspăt şi curat. Nu vedeam, de fapt, tavanul, nici luminiţe. Ci stele. Eram afară; nu mai eram în criptă.

— Fir-ar! a înjurat un bărbat din dreapta mea. S-a trezit.

Trupul meu a reacţionat imediat la sunetul vocii. Am dat să mă ridic...

Am simţit cum mă apasă ceva peste tot, apoi un val de

durere ascuţită, înţepătoare. Mi-am încleştat maxilarul, ca să nu urlu de durere, când mi-am ridicat capul de pe o suprafaţă plată şi dură. Eram legată cu oase de fildeş împletite cu rădăcini groase şi închise la culoare de la piept până la genunchi.

— E-n regulă. Nu va reuşi să se elibereze.

Am privit în direcţia din care se auzise vocea. Comandantul Jansen se afla în stânga mea, cu chipul ascuns de o mască de vârcolac argintie. S-a întors spre mine. În spatele lui am văzut rămăşiţele fărâmiţate ale unui zid de piatră scăldat în lumina lunii, iar dincolo de el – doar întuneric.

— Unde mă aflu? am întrebat eu cu vocea răguşită.

Şi-a înclinat capul într-o parte; ochii îi erau simple umbre în fantele înguste ale măştii.

— Te afli printre rămăşiţele oraşului Irelone. A făcut un semn amplu cu mâna. Atât a mai rămas din cândva măreţul castel Bauer.

Irelone? Numele mi se părea oarecum familiar. A durat câteva momente pentru ca mintea să mi se limpezească suficient de mult ca să-mi aduc aminte de hărţile vechi, cu cerneala lor ştearsă, create înainte de Războiul Celor Doi Regi. Irelone... Da, numele mi-era cunoscut. Fusese un oraş-port situat la nord-est de unde se afla acum Carsodonia. Oraşul căzuse înaintea Pompay-ului, în timpul războiului. Zeilor mari, asta însemna că...

Mă aflam în Ţinuturile Pustii.

Inima îmi bătea cu putere-n piept. Oare cât timp dormisem? Câteva ore sau câteva zile? Nu ştiam unde anume în munţii Skotos se aflase cripta celor uitaţi. Se prea putea ca criptele să se fi aflat la poalele munţilor, la o zi şi jumătate de mers călare în nordul regiunilor exterioare ale Ţinuturilor Pustii.

Cu gâtlejul uscat, mi-am ridicat capul doar cât să privesc

în jur. Zeci de aşa-numiţi protectori se aflau în centrul a ceea ce ar fi putut fi cândva antreul castelului şi de-a lungul marginilor structurii dărăpănate, toţi cu chipurile ascunse sub măşti de bronz lucioase. Era o privelişte desprinsă din cele mai negre coşmaruri. Oare Alastir se număra printre ei?

În întunericul de dincolo de ruine se putea zări văpaia unei singure torţe.

— Au sosit, a anunţat un bărbat cu mască. Ascendenţii.

Mi s-a tăiat răsuflarea când am văzut mai multe torţe aprinzându-se, aruncând o strălucire portocalie peste grămezi de pietre şi pământ căzute ce refuzaseră să găzduiască o nouă viaţă în sutele de ani care trecuseră de atunci. S-au format umbre, şi am auzit sunete de copite şi roţi înaintând pe pământul bătătorit.

— Că-ţi vine sau nu să crezi, mi-a spus Jansen, apropiindu-se şi aplecându-se deasupra mea, cu mâinile sprijinite de piatră, nu i-aş dori nimănui soarta ta.

L-am privit în ochi şi m-am umplut de furie.

— Mi-aş face mai multe griji în privinţa sorţii tale, nu a mele.

Jansen s-a holbat în jos la mine preţ de o clipă, apoi şi-a vârât mâna în buzunarul pantalonilor.

— Ştii ce, mi-a zis el, ridicându-şi mâna în care ţinea acum o bucată de pânză, când ai fost Fecioara, măcar ştiai când să taci din gură.

— Voi...

Mi-a vârât bucata de material în gură, legându-i capetele la ceafă, reducându-mi astfel la tăcere ameninţările. Mi s-a făcut greaţă de la gustul ei şi de la junghiul de neputinţă pe care l-am simţit.

A ridicat dintr-o sprânceană, apoi s-a îndepărtat de lespedea de piatră, ducându-şi mâna spre mânerul unei săbii scurte. Umerii i s-au încordat, şi mi-am dorit să-i pot

vedea mina. S-a întors cu spatele spre mine, în timp ce alţi câţiva şi-au tras săbiile.

— Fiţi alerţi! s-a răstit el. Dar nu atacaţi!

Bărbaţii mascaţi au ieşit din câmpul meu vizual chiar pe când scârţâitul roţilor de trăsură s-a oprit. Am privit cum au dus torţele în faţă şi le-au înfipt în pământ în jurul rămăşiţelor dărăpănate ale castelului Bauer şi m-am gândit doar la clipa următoare, ba chiar doar la clipa aceea. Inima îmi bătea nebuneşte. Nu-mi venea să cred ce se întâmpla. Mi-am răsucit capul într-o parte, sperând să disloc legăturile, dar nu s-au clintit.

Am început să intru în panică pe când o umbră întunecată s-a apropiat de ceea ce rămăsese din treptele castelului şi le-a urcat lent. O siluetă înveşmântată în negru şi roşu se afla în mijlocul zidurilor pe jumătate prăbuşite. Am încremenit, însă inima a continuat să-mi bată cu putere, izbindu-se de piept.

Nu se putea întâmpla aşa ceva.

Două mâini palide au ridicat gluga mantiei, apoi au coborât-o pe spate, dând la iveală chipul unei femei pe care nu o recunoşteam. Avea părul de culoarea razelor de soare, pieptănat pe spate de pe chipu-i rece şi angular. A înaintat, lovind piatra cu călcâiele. Nu le-a aruncat nici măcar o privire celorlalţi. Nu părea să se teamă deloc de prezenţa lor sau de săbiile pe care le ţineau în mâini. Era concentrată doar asupra mea, iar eu m-am întrebat cum de puteau împărţi acelaşi spaţiu. Oare atât de puternice să fi fost nevoia protectorilor de-a scăpa de mine şi dorinţa Ascendenţilor de-a mă revendica? Şi oare Ascendenţii m-ar fi luat fără să încerce să-i captureze pe toţi atlantienii din mijlocul lor, care erau cu toţii plini de sângele după care tânjeau cu atâta disperare?

Zeilor, o parte bolnavă a mea spera că era o capcană. Că Ascendenţii aveau să se năpustească asupra lor. S-ar fi

potrivit de minune.

M-am forţat să nu schiţez nicio reacţie când Ascendenta a trecut de picioarele mele şi-a făcut o grimasă când a zărit lanţurile din oase şi rădăcini.

— Ce e asta? a întrebat ea pe un ton rece.

— Ca să o ţină... calmă, a răspuns Jansen de undeva din spatele meu. Va trebui să i le daţi voi jos. Căluşul? Păi, era cam nepoliticoasă. Sugerez să-l lăsaţi la locul lui cât mai mult timp posibil.

„Ticălosul”, am rostit eu în gând, fierbând de furie, privind-o pe Ascendentă apropiindu-se.

— Îmi pare destul de calmă acum. S-a holbat la mine, la cicatricile mele, cu ochi ce păreau să fi înghiţit noaptea cu totul. A răsuflat, cutremurându-se. Ea este, i-a zis cuiva care a rămas în întuneric şi s-a întins spre mine. Am simţit atingerea degetelor ei reci pe frunte şi am tresărit. Pe buzele-i roşii ca sângele i s-a ivit un zâmbet. Va fi bine, Fecioară. Te vom duce acasă. Acolo unde e locul tău. Regina ta va fi foarte...

Ascendenta s-a smucit în spate, fără vreun avertisment, şi-am simţit ceva ud şi cald împroşcându-mă pe faţă şi pe gât. Ne-am coborât privirea în acelaşi timp şi-am făcut amândouă ochii mari când am văzut săgeata groasă înfiptă adânc în pieptul ei.

Buzele i s-au retractat, dându-i la iveală colţii în zigzaguri, şi a scos un mârâit piţigăiat.

— Ce naiba...

O altă săgeată i-a străpuns capul, fărâmiţând oase şi ţesuturi. Era o privelişte atât de neaşteptată şi de bruscă, încât la început nici măcar n-am auzit strigătele. Puteam doar să mă holbez la locul în care se aflase... în car*e fusese* capul ei. Dintr-odată, ceva uriaş şi alb a ţâşnit în câmpul meu vizual, doborând un bărbat mascat.

„Delano.”

M-a inundat un val de uşurare atât de brusc, încât am ţipat, sunetul fiind înăbuşit de căluş. Veniseră. Mă găsiseră. Mi-am întors capul într-o parte şi în cealaltă, forţându-mă să mă uit cât mai departe posibil. Un alt vârcolac a ţâşnit în faţă, unul uriaş şi cu blana închisă la culoare. A străbătut ca o săgeată podeaua ruinelor, muşchii lui puternici încordându-se când a sărit peste unul dintre zidurile pe jumătate dărâmate. Vârcolacul a dispărut în noapte, dar am auzit apoi un ţipăt strident din întuneric. Vârcolacul prinsese un Ascendent.

— *Poppy.*

Mi-am smucit capul spre dreapta şi m-am înfiorat când l-am văzut pe Kieran. Nu arăta câtuşi de puţin ca ultima dată când îl văzusem: pielea lui avea acum o nuanţă maronie caldă, care contrasta cu veşmintele-i negre. Am dat să mă întind spre el, dar m-am oprit, şuierând de durere.

Kieran a înjurat şi mi-a scos căluşul, măsurându-mă cu ochii lui pali din cap până-n picioare.

— Cât de grav eşti rănită?

— Nu sunt. M-am forţat să nu mă mişc, ignorând senzaţia ca de bumbac pe care mi-o lăsase căluşul în gură. E din pricina legăturilor. Sunt...

— Oasele unei zeităţi. S-a strâmbat de dezgust şi s-a întins spre cel care se afla chiar sub gâtul meu. Ştiu ce sunt.

— Ai grijă, l-am avertizat eu. Au pinteni în ele.

— Voi fi bine. Numai... nu te mişca, mi-a poruncit el, şi muşchii braţului gol i s-au încordat când a tras de primul şir de legături.

M-au năpădit o mie de întrebări, dar am rostit-o mai întâi pe cea mai importantă dintre ele.

— Casteel...

— Il eviscerează pe un idiot care poartă o afurisită de

mască de Descendent, mi-a răspuns el, apucând osul şi rădăcinile cu ambele mâini.

Chiar dacă mi s-a părut extrem de grotesc, mi-am întors capul în cealaltă parte, încercând să-l găsesc cu privirea...

— Stai locului, Poppy.

— Încerc.

— Încearcă mai din greu, s-a răstit Kieran, mijind ochii la pielea sfâşiată de pe încheieturile mele. Cât timp ai fost legată cu astea?

— Nu ştiu. Nu foarte mult, am zis eu.

Privirea pe care mi-a aruncat-o Kieran mi-a dat de înţeles că ştia că minţeam.

— Sunteţi bine cu toţii? Tatăl tău?

A încuviinţat din cap în timp ce un bărbat lat în umeri şi-a făcut apariţia la câţiva paşi în spatele lui. Avea părul blond prins într-un coc jos. M-a străbătut o undă de şoc când bărbatul s-a întors într-o parte şi şi-a înfipt sabia în pieptul unui bărbat, smulgându-i masca de Descendent.

Era tatăl lui Casteel. Era aici. Nu ştiu dacă era din pricina foamei sau a senzaţiei de panică rămasă la gândul că în doar câteva secunde m-aş fi aflat din nou în ghearele Ascendenţilor sau din pricina vorbelor lui Alastir, dar am simţit cum mi se strânge gâtlejul şi cum mă podidesc lacrimile în timp ce m-am holbat la Regele Valyn. Era aici, luptând ca să mă elibereze.

— Cred că tata îşi varsă mânia sfâşiind Ascendenţi împreună cu Naill şi Emil, mi-a zis Kieran.

— S-ar părea că la fel face şi tatăl lui Casteel, am rostit eu uşor, sugrumată de emoţiile intense care mă năpădeau.

Nu-mi venea să cred că Valyn era aici. Era incredibil de periculos pentru el să se afle atât de departe de Atlantia. Dacă vreunul dintre Ascendenţi ar fi ştiut că el era cel îmbrăcat complet în negru, ar fi roit cu toţii în jurul lui. Cu

siguranţă ştia care erau riscurile, şi totuşi era aici, ajutându-l pe Casteel. Ajutându-mă pe *mine.*

Kieran a pufnit.

— De-ai şti tu!

Încă aveam atât de multe întrebări, însă trebuia să mă asigur că Kieran ştia cu ce aveau de-a face.

— Nu a fost doar mâna lui Alastir. Nu ştiu dacă el este aici, dar comandantul Jansen este. Poartă o mască de Descendent argintie.

Maxilarul i s-a încleştat când a rupt legătura în două. Capetele au căzut în lateral.

— Ai mai recunoscut pe cineva?

— Nu. Inima îmi bătea cu putere. Dar... Beckett... Nu era el la templu. El e... Vocea mi s-a frânt. Nu a fost el.

Kieran a apucat al doilea şir de legături.

— Poppy...

— Beckett e mort, i-am spus eu, iar el m-a privit brusc în ochi, încremenind. L-au ucis, Kieran. Nu cred că au plănuit s-o facă, dar s-a întâmplat. E mort.

— Fir-ar, a mârâit el, punându-se din nou în mişcare.

— Jansen a luat înfăţişarea lui Beckett. El a plecat de la Capul Spessa cu noi. Nu Beckett. Jansen a mărturisit totul, iar Alastir mi-a zis că a plănuit să mă dea pe mâna Ascendenţilor.

— Evident, a răspuns Kieran sarcastic, rupând încă un set de oase şi rădăcini. Idiotul naibii!

Am râs, şi mi s-a părut un râs aspru şi nelalocul lui în toiul strigătelor de durere şi al mârâiturilor furioase din jurul meu. Mi s-a părut însă la fel de greşit, dar straniu de minunat, că puteam râde din nou. Râsul mi s-a estompat când m-am holbat la încruntătura lui Kieran. I-am spus apoi în şoaptă:

— Alastir a spus că mă trag din Nyktos. Că sunt înrudită cu Regele Malec şi că a fost de faţă în noaptea în care au

murit părinţii mei. A fost...

O mişcare din spatele lui Kieran mi-a captat atenţia. Un bărbat mascat gonea spre noi...

Înainte să apuc să-l avertizez pe Kieran, *el* era deja acolo, înalt şi întunecat ca noaptea care se furişa printre ruine, cu părul negru-albăstrui răscolit de vânt. Întreaga-mi fiinţă s-a întors spre Casteel, care şi-a înfipt sabia stacojie în stomacul protectorului, împlântând-o în zidul din spatele siluetei mascate. Casteel s-a întors, apucându-l pe un altul de braţ. Un huruit întunecat i s-a desprins din gâtlej, şi l-a tras pe om spre el. Cu dinţii dezveliţi, şi-a plecat capul pe gâtul omului, sfârtecându-i pielea, *străpungându-i* în acelaşi timp pieptul cu mâna. Şi-a ridicat capul şi l-a scuipat pe protector cu propriul sânge.

Casteel a azvârlit cadavrul la pământ şi şi-a ridicat privirea spre un altul, în timp ce sângele-i curgea din gură.

— Ce e?

Bărbatul mascat s-a întors şi-a luat-o la goană.

Casteel a fost mai rapid ca el, ajungându-l din urmă într-o clipită. Şi-a înfipt pumnul în spatele bărbatului şi apoi şi-a tras brusc braţul înapoi, scoţând ceva alb şi pătat cu sânge şi ţesut. Şira spinării. Zeilor mari, era *şira spinării* bărbatului mascat.

Kieran m-a privit în ochi.

— E puţin cam furios.

— Puţin? am şoptit eu.

— În regulă, e furios de-a binelea, s-a corectat Kieran, apucând legăturile situate chiar sub sânii mei. Şi-a pierdut minţile căutându-te. Nu l-am mai văzut niciodată aşa. Mâinile i-au tremurat uşor când a apucat lanţurile de oase şi rădăcini. *Niciodată*, Poppy.

— Eu... M-am oprit când l-am văzut pe Casteel întorcându-se. Privirile ni s-au întâlnit, şi Nyktos însuşi ar fi putut să apară în faţa mea şi tot n-aş fi fost în stare să-mi

mut privirea de la el. Trăsăturile-i ascuţite şi ochii lui emanau o furie de nedescris. Se mai putea vedea doar o fâşie subţire de chihlimbariu, însă am zărit în privirea lui şi uşurare, şi ceva atât de potent, de puternic, încât nu aveam nevoie de niciun dar ca s-o simt.

Vântul i-a ridicat marginile mantiei când a pornit spre mine. Un gardian a ieşit din întuneric; purta uniforma neagră a Gărzii Regale şi venise împreună cu Ascendenţii. Casteel a pivotat, l-a apucat de gât şi i-a înfipt sabia în piept.

— Îl iubesc, am şoptit eu.

Kieran s-a oprit lângă picioarele mele.

— Abia acum ţi-ai dat seama?

— Nu.

L-am urmărit cu privirea pe Casteel, care a scos un pumnal din lateral şi l-a azvârlit în noapte. Am priceput după ţipătul ascuţit şi mult prea rapid care s-a auzit că îşi atinsese ţinta. Fiecare părticică din mine a vibrat de nevoia de a-l atinge, de a-i simţi trupul sub mine, ca să pot şterge amintirea pielii lui de ultima dată când l-am atins. Am răsuflat tremurat.

— Cum m-aţi găsit?

— Casteel a ştiut că trebuiau să fie implicaţi şi alţii din Garda Coroanei, mi-a zis Kieran. Le-a explicat foarte clar că, dacă nu avea să afle cine anume, avea să înceapă să-i ucidă pe toţi.

Mi s-a pus un gol în stomac când l-am privit în ochi pe Kieran. Nu a fost nevoie să întreb.

— Şi-a folosit forţa de constrângere. Aşa i-a găsit pe patru dintre ei, dar unul singur ştia cu adevărat ceva, mi-a zis el. El ne-a spus unde erai şi ce fusese plănuit. Am ajuns la cripte cu doar câteva ore după plecarea voastră, dar n-am rămas cu mâna goală.

Eram prea plină de speranţă ca să întreb, dar am făcut-o

oricum:

— Alastir?

Un rânjet sălbatic i-a apărut pe faţă.

— Da.

Slavă zeilor! Am închis scurt ochii. Uram cât de trădat probabil se simţea Casteel, dar măcar Alastir nu era liber.

— Poppy? a zis Kieran, apucând ultima legătură de oase. Presupun că, şi dacă te voi ruga frumos să stai deoparte la bătălia asta, tot nu mă vei asculta, aşa-i?

M-am ridicat şovăielnic, aşteptându-mă să simt durere. N-am simţit însă nimic în afară de durerile de dinainte.

— Cât timp m-au ţinut captivă?

I-am văzut nările umflându-i-se.

— Au trecut şase zile şi opt ore.

„Şase zile."

Pieptul mi s-a ridicat brusc.

— M-au ţinut legată de zidul unei cripte pline cu rămăşiţe de zeităţi. M-au drogat şi au plănuit să mă dea pe mâna Ascendenţilor, i-am zis eu. Nu, n-am de gând să stau deoparte.

— Desigur, a oftat el.

S-a rupt şi ultimul os, iar Kieran l-a tras la o parte. De cum a dispărut, am simţit un val de furnicături pe ceafă şi pe şira spinării, ce s-a ramificat, urmând traseul nervilor. Centrul pieptului mi s-a încălzit, şi abia atunci mi-am dat seama că răceala pe care o simţisem nu era doar o consecinţă a criptei umede şi reci ca gheaţa în care mă ţinuseră. O simţisem şi din pricina oaselor. Aveam impresia că sângele mi-a năvălit din nou în părţi ale corpului care amorţiseră. Dar nu era sânge, nu-i aşa? Era... *eather*-ul. Senzaţia de furnicături nu era însă deloc dureroasă, ci mai degrabă ca un val de uşurare.

Un bâzâit a început în centrul pieptului şi mi s-a desprins apoi de pe buze, vibrând. Simţurile mi s-au deschis şi

întins, conectându-mă cu cei din jurul meu. Am simţit teama amară, îmbibată în sudoare, şi arsura ascuţită, acidă a urii. Nu am încercat să le opresc. Am lăsat ca instinctul, acea cunoaştere primitivă ce se trezise în Odăile lui Nyktos, să preia controlul. Mi-am coborât picioarele de pe suprafaţa înălţată chiar pe când Casteel l-a doborât pe un bărbat ce părea a fi un Ascendent, tatăl lui luptând alături de el. M-am ridicat, năpădită de un val de putere stârnit de simplul fapt că puteam sta în picioare după ce fusesem ţintuită locului atât de mult timp de legăturile din oase şi rădăcini.

Kieran a ridicat o sabie căzută şi s-a holbat la ea, încruntat.

— Ţine, mi-a zis el, întinzându-mi arma.

Am clătinat din cap şi am făcut un pas; dezobişnuite de a-mi susţine greutatea, picioarele mi-au tremurat uşor. Bâzâitul din piept s-a înteţit, *eather-ul* din sânge intensificându-se în timp ce mi-am ţinut simţurile larg deschise. Oamenii aceştia voiau să mă rănească. *O făcuseră*, de fapt. Şi le făcuseră rău lui Casteel, lui Kieran şi tuturor celorlalţi. Îl uciseseră pe Beckett. Niciunul dintre ei nu merita să trăiască.

Marginile razei vizuale mi s-au albit, şi-am văzut cu ochii minţii cum coardele subţiri albe-argintii au ţâşnit din mine, sfârâind pe podea şi reconectându-se cu ceilalţi. Furia mea li s-a alăturat emoţiilor zdrobitoare ce-mi inundau simţurile. Am tras adânc aer în piept, absorbind sentimentele tuturor, lăsând ca ura, teama şi simţul lor distorsionat al echităţii să-mi îmbibe pielea şi să devină parte din mine. Emoţiile cu pricina s-au împletit cu coardele din mintea mea. Am absorbit totul, simţind furtuna toxică vibrând în mine. Nu aveau să aibă timp să regrete ce făcuseră. Aveam să-i distrug. Aveam să-i nimicesc...

Atunci, mi-am amintit cuvintele lui Alastir. „Eşti periculoasă acum, dar vei deveni cu totul altceva.”

Neliniştea mi-a explodat în măruntaie, dispersând coardele argintii din mintea mea. Oamenii aceştia meritau orice le-aş fi făcut. Nu avea importanţă ce spusese Alastir. Dacă îi ucideam, nu aveam să o fac pentru că nu mă puteam controla şi nu aveam să o fac pentru că eram imprevizibilă sau haotic de violentă, aşa cum se presupunea că erau zeităţile. Voiam doar să guste la rândul lor din emoţiile lor, voiam doar ca urâţenia aceea să fie ultimul lucru pe care aveau să-l simtă. Îmi doream asta mai mult decât...

Mi-o doream prea mult, deşi n-ar fi trebuit să mi-o doresc deloc.

Nu-mi făcea plăcere să ucid, nici măcar pe Temuţi. Uciderea era doar o realitate dură ce n-ar fi trebuit să fie dorită sau savurată.

Tulburată, am tras adânc aer uscat în piept şi am făcut ceea ce trebuia să fac mereu atunci când mă aflam într-o mulţime sau în preajma celor care îşi proiectau emoţiile în spaţiul din jurul lor. Mi-am închis simţurile, alungând din mintea mea ţesătura argintie de lumină. Bâzâitul din piept s-a domolit, dar mintea mea, nu. Mă oprisem. Atât aveam nevoie să ştiu ca să-mi dovedesc că vorbele lui Alastir fuseseră o minciună. Nu eram o entitate haotică şi violentă incapabilă să se controleze.

Kieran a venit lângă mine, poziţionându-se astfel încât să mă poată vedea şi pe mine, dar să vadă şi tot ce se întâmpla în jurul nostru. Şi-a desfăcut mantia.

— Te simţi bine?

— Nu sunt un monstru, am şoptit eu.

S-a crispat.

— Poftim?

Am înghiţit în sec, clătinând din cap.

— Nimic, i-am răspuns eu, bâlbâindu-mă uşor. Eu... L-am privit apoi pe Regele Valyn doborând un alt bărbat mascat. El şi Casteel luptau cu aceeaşi forţă elegant de brutală. Sunt bine.

Kieran mi-a acoperit umerii cu materialul moale, făcându-mă să tresar.

— Eşti sigură?

— Da. L-am privit în ochi în timp ce mi-a închis nasturele chiar sub gât. Abia atunci mi-am amintit că eram îmbrăcată doar cu afurisitul de furou subţire. A apropiat apoi jumătăţile mantiei. Mulţumesc! Voi sta deoparte de data asta, am zis eu.

— Aş vrea să le mulţumesc zeilor, a murmurat Kieran, dar acum chiar sunt îngrijorat.

— Sunt bine. L-am urmărit cu privirea pe Casteel, care s-a răsucit, doborându-i sabia unui protector. Lama a zăngănit pe podeaua de piatră, în timp ce Casteel şi-a dus sabia în spate, pregătit să-i aplice lovitura fatală. Masca bărbatului a strălucit în lumina lunii: era argintie.

„Jansen."

— Casteel, opreşte-te! am strigat eu.

S-a oprit, răsuflând apăsat, cu pieptul ridicându-i-se şi coborându-i, şi şi-a îndreptat sabia spre Jansen. Aveam să mă minunez mai târziu de faptul că se oprise fără şovăială. Fără întrebări. Am înaintat.

— I-am făcut o promisiune.

— Parcă ziceai că vei sta deoparte de data asta, mi-a spus Kieran, ţinând pasul cu mine.

— Aşa este, i-am răspuns eu. Însă el e diferit.

Casteel s-a încordat când mi-a auzit cuvintele şi-a înaintat atât de rapid, încât am crezut că avea să-i dea oricum lovitura fatală. Dar nu a făcut-o. A apucat partea din faţă a măştii argintii şi i-a smuls-o de pe faţă.

— Ticălosule!

A aruncat masca pe jos.

Jansen s-a uitat când la Casteel, când la tatăl lui.

— Ea va...

— Ţine-ţi naibii gura, a mârâit Casteel, dându-se într-o parte.

Am înaintat cu paşi apăsaţi, simţind piatra rece sub picioarele-mi desculţe, cu Kieran în urma mea. Când am trecut pe lângă Casteel, mi-a apăsat mânerul sabiei lui în palmă şi m-a sărutat uşor pe obraz cu buzele-i însângerate.

— Poppy, mi-a zis el, şi sunetul vocii lui a reuşit să facă o spărtură mică în zidul pe care-l construisem în jurul darurilor mele.

Am perceput tot ce simţea în clipa aceea. Furia fierbinte şi acidă, sentimentul înviorător de uşurare, cu aromă lemnoasă, şi căldura tuturor sentimentelor ce le purta pentru mine. Şi, ţinând cont de tot ce trăise înainte, amărăciunea fricii şi a panicii.

M-am cutremurat când m-am holbat la Jansen.

— Sunt în regulă.

Casteel mi-a strâns mâna în care ţineam acum sabia lui.

— Nu e nimic în regulă la toate astea.

Avea dreptate.

Chiar nu era.

Dar ştiam ce anume ar fi făcut ca lucrurile să fie puţin mai în regulă, fie că era drept, fie că nu.

M-am eliberat din strânsoarea lui Casteel.

— Ce ţi-am făgăduit? l-am întrebat pe Jansen.

Comandantul Gărzii Regale s-a întins după sabia lui căzută, însă eu m-am mişcat mai iute şi-am înfipt sabia în el. A gemut şi s-a împleticit în spate, căzând în genunchi. M-a privit furios şi şi-a împreunat mâinile peste lamă, de parcă ar fi putut opri ceea ce avea să se întâmple.

— Ţi-am zis că te voi ucide.

I-am împins lent sabia în piept, zâmbind când i-am simţit oasele frângându-se sub presiunea sabiei, apoi ţesutul mai moale sfârtecându-se.

A început să-i curgă sânge pe la colţul gurii.

— Îmi ţin mereu făgăduinţele.

— Şi eu, a scrâşnit el, viaţa stingându-i-se din privire în timp ce mâinile i-au alunecat de pe lamă, cu pielea de pe palme şi degete sfâşiată de muchiile-i ascuţite.

„Şi eu?”

Fără vreun avertisment, ceva m-a smucit în spate cu o asemenea forţă, încât am simţit o durere învăpăiată în piept. N-am mai putut strânge sabia în mână. Mişcarea a fost atât de bruscă, atât de intensă, încât, preţ de-o clipă, n-am mai simţit nimic, ca şi cum m-aş fi detaşat cumva de trupul meu. Pentru mine, timpul s-a oprit, dar oamenii se mişcau în continuare, şi l-am văzut, ca într-o străfulgerare, pe Jasper sărind în spatele unui protector, înfigându-şi dinţii în gâtul bărbatului mascat. Am văzut ceva căzându-i din mână. Un arc... O arbaletă.

Mi-am coborât lent privirea. Roşu. Atât de mult roşu peste tot! Şi aveam o săgeată înfiptă în piept.

Capitolul şapte

Mi-am ridicat uluită privirea spre Casteel. În ochii nu i se mai vedea aproape deloc nuanţa chihlimbarie, iar peste trăsături i s-a aşternut o groază cum nu mai văzusem până atunci. Şocul resimţit de el a pătruns prin zidurile mele de protecţie, sfărâmându-le, copleşindu-mi simţurile.

Am deschis gura şi-am simţit un gust metalic îngrozitor în gâtlej. Un lichid colcăia de fiecare dată când încercam să răsuflu, revărsându-mi-se peste buze.

— Casteel?

M-a năpădit un val de durere mistuitoare şi desăvârşită. M-au trecut valuri de agonie, reducându-mi fiecare răsuflare. Nu mai simţisem niciodată aşa ceva. Nici măcar în noaptea aceea de la han. Toate simţurile mi s-au închis, oprindu-mi darul. Nu mai simţeam nimic în afară de durerea mistuitoare ce-mi ardea în piept, în plămâni şi în fiecare terminaţie nervoasă.

Zeilor mari! Durerea a adus cu ea o groază ascuţită, un adevăr de care nu puteam scăpa. M-am simţit alunecoasă, udă şi rece *pe dinăuntru.* Am tras aer în piept şi m-am întins după săgeată. Sau am încercat s-o fac. Ori de câte ori încercam să trag aer în piept, mă înecam cu el, iar aerul care reuşea să treacă de gâtlej îmi pârâia şi clipocea în piept. Degetele mi-au alunecat pe suprafaţa netedă a săgeţii de hematit, iar picioarele... mi-au *dispărut* pur şi simplu. Sau aşa mi s-a părut. Mi s-au tăiat genunchii.

Am simţit cum sunt prinsă de nişte braţe, care mi-au oprit căderea, şi, preţ de o clipă, mirosul bogat de condimente şi de pin l-a eclipsat pe cel metalic al sângelui care-mi ţâşnea din rană. Mi-am ridicat capul.

— Te-am prins. E-n regulă. Te-am prins. M-a privit cu ochii-i mari, chihlimbarii, cu pupilele dilatate... şi pline de frenezie. S-a uitat scurt, *înnebunit,* spre pieptul meu. Apoi mi-a privit din nou chipul şi mi-a zis: Te vei face bine.

Nu mă simţeam bine. Zeilor mari, nu mă simţeam deloc bine.

Am simţit aerul mişcându-se, şi Kieran şi-a făcut apariţia lângă noi. Pielea lui de obicei închisă la culoare era acum nespus de palidă. Şi-a pus mâna la baza săgeţii, încercând să oprească sângerarea.

Atingerea lui era chinuitoare. M-am răsucit, încercând să mă îndepărtez de el.

— Mă *doare,* am bâiguit eu.

— Ştiu. Îmi pare rău. Ştiu că doare. Casteel s-a uitat

scurt la Kieran. Poţi vedea cât de adânc a pătruns?

— Nu văd bavurile de pe săgeată, a zis el, privind peste umărul meu.

M-am cutremurat, ştiind că săgeţile acestea aveau cozile crestate ca unele pe care le folosisem şi eu, menite să provoace daune cât mai mari.

— Sângele, Cas. E prea mult.

— Ştiu, s-a răstit Casteel, şi-am auzit în spatele nostru un sunet arţăgos, ca un mârâit, *cărnos* şi *ud,* care a înăbuşit ce-a spus după aceea.

Kieran m-a apucat de umărul stâng, şi tot corpul mi s-a cutremurat de durere. Am ţipat. Sau poate că doar am icnit. Am simţit ceva ud şi cald împroşcându-mi buzele. Era de rău. Am privit înnebunită când la Casteel, când la Kieran. Ştiam că era de rău. O simţeam. Simţeam săgeata şi nu puteam respira adânc şi... nu-mi mai puteam simţi vârfurile degetelor.

— Îmi pare rău. Încerc să-ţi ţin trupul ferm, ca să nu mişcăm săgeata. Îmi pare rău. Îmi pare rău, Poppy, mi-a zis Kieran de nenumărate ori.

O spunea întruna, şi-mi doream să se oprească, pentru că mi se părea că vorbea prea şoptit, prea tulburat. El nu se tulbura niciodată. Aveam impresia că ştia deja ceea ce încerca să-mi zică trupul meu.

Casteel a dat să se mişte, iar eu am încercat să mă ghemuiesc, să mă răsucesc, ca să scap de durere, să-mi folosesc picioarele. Însă... pulsul mi-a luat-o razna, şi mi-am rotit cu frenezie privirea în jur, cuprinsă de panică.

— Nu... Nu-mi simt... picioarele.

— Voi îndrepta lucrurile. Îţi promit! Voi îndrepta totul, mi-a jurat Casteel, iar eu m-am holbat peste umărul lui la cerut nocturn... la fiecare stea strălucitoare ca un diamant ce dispărea.

Casteel a îngenuncheat şi m-a lăsat uşor în jos. M-a

întors cu partea dreaptă spre pieptul lui.

— Cât e de grav? a întrebat tatăl lui Casteel, făcându-şi apariţia în spatele lui, privind în jos cu ochii mari, cu trăsăturile-i familiare pronunţate.

— Nu o putem scoate, a zis Casteel.

— Nu, a încuviinţat Kieran, cu voce groasă, apăsată şi cumva încordată.

Norii care acopereau stelele erau acum negri ca tăciunele. Mâna lui Kieran i-a alunecat pe pieptul meu, şi şi-a mutat-o iute la loc. De data aceasta, nu m-a mai durut aşa tare.

— Cas, omule...

— Nu i-a nimerit inima, l-a întrerupt Casteel. Nu ar fi... Vocea i s-a frânt, iar eu am tresărit, forţându-mă să mă concentrez asupra lui. I se scursese toată culoarea din piele. Nu i-a nimerit inima.

— Cas...

A clătinat din cap, mângâindu-mă pe obraz, ştergându-mă sub gură.

— Îi pot da sânge...

— *Cas*, a repetat Kieran, iar Regele Valyn şi-a pus mâna pe umărul lui Casteel.

— Vei fi bine, mi-a zis el. Îţi voi lua durerea. Îţi promit!

I-am simţit mâna de pe bărbie tremurând, iar Casteel... nu tremura mai niciodată, însă acum tremura din tot corpul.

— Îţi promit, Poppy!

Îmi doream să-l ating, dar îmi simţeam braţele îngreunate şi inutile. M-am forţat să trag o gură de aer, dar era umed şi înţepător.

— Nu... Nu mă mai doare atât... de tare.

— E bine, a zis el şi mi-a zâmbit... sau s-a străduit s-o facă. Nu încerca să vorbeşti. Bine? îţi voi da nişte sânge...

— Fiule, i-a spus tatăl lui. Nu îi poţi da. Chiar dacă ai

putea...

Casteel şi-a dezvelit colţii şi s-a smucit din strânsoarea tatălui lui.

— Pleacă naibii de lângă noi!

— Îmi pare rău, a rostit Regele Valyn în şoaptă, apoi şi-a făcut apariţia Jasper, mârâind, forţându-l pe tatăl lui Casteel să se dea în spate.

Un fulger a spintecat cerul întunecat.

— Nu asta mi-am dorit pentru tine... pentru voi. Îmi pare rău...

— Cas, a spus Kieran pe un ton scrâşnit, aproape implorator.

Casteel şi-a muşcat încheietura mâinii, rupând pielea. Din rană s-a scurs sânge de un roşu aprins, şi mi-am dat seama, pe când priveam fulgerele albe-argintii ce spintecau cerut, că nu mai simţeam deloc durere. Trupul mi-era amorţit şi...

— *Rece.* Mi-e... frig din nou.

— Ştiu. Buzele şi bărbia lui Casteel erau pătate de sânge proaspăt. Şi-a coborât încheietura mâinii în dreptul gurii mele şi mi-a ridicat capul, sprijinindu-mi-l în îndoitura cotului. Bea, Prinţeso! Bea pentru mine!

I-am simţit sângele pe buze, cald şi copios. L-am simţit în gâtlej, dar nu i-am simţit gustul, nu l-am putut înghiţi. Era deja atât de mult sânge acolo. Am început să intru în panică.

— Cas...

— Ce e? a întrebat el cu glas tunător.

— Ascultă-mă! Te rog, Cas, ascultă-mă! Nu i-a nimerit inima. Kieran s-a aplecat spre el, apucându-l de ceafă. Uită-te la sânge! I-a nimerit o arteră şi cel puţin un plămân. Ştii că asta...

O străfulgerare intensă a explodat deasupra ruinelor, orbindu-mă pentru o clipă, urmată de un bubuit puternic.

Piatra a crăpat. Cineva a strigat. Am auzit un ţipăt. Podeaua de piatră s-a cutremurat când obiectul lovit de fulger a căzut.

— *Nu. Nu. Nu.* Deschide ochii, m-a implorat Casteel.

Mi se închiseseră?

— Haide! Nu face asta. Nu-mi face asta. *Te rog!* Deschide ochii! Te rog, Poppy! Bea! M-a cuibărit la pieptul lui, apăsându-şi încheietura de gura mea. Te rog! Poppy, bea!

Treptat, i-am văzut din nou chipul, dar neclar, de parcă liniile şi unghiurile i-ar fi fost mânjite. Am clipit rapid, încercând să-mi limpezesc privirea.

— Aici erai, mi-a zis el, cu pieptul ridicându-i-se şi coborându-i mult prea rapid. Rămâi cu mine! Bine? Ţine ochii deschişi! Rămâi cu mine!

Voiam să o fac. Pe toţi zeii, îmi doream mai mult ca orice să o pot face, dar eram obosită. Somnoroasă. I-am şoptit asta – sau, cel puţin, cred că am făcut-o. Nu eram convinsă, însă nu avea importanţă. M-am concentrat asupra chipului lui, asupra şuviţei închise la culoare, asupra sprâncenelor lui expresive, şerpuite. Mi-am îmbibat privirea în genele lui dense şi în pomeţii lui înalţi, angulari. Am cercetat fiecare centimetru al trăsăturilor lui izbitoare, de la curba aspră a maxilarului la gura lui plină, bine proporţionată, întipărindu-mi-le în memorie. Pentru că ştiam... Ştiam că, atunci când aveam să închid din nou ochii, nu aveam să-i mai deschid vreodată. Voiam să-mi amintesc chipul lui când lumea avea să se întunece. Voiam să-mi aduc aminte cum mă simţeam când mă ţinea în braţe, când îi auzeam vocea şi când mă săruta. Voiam să-mi amintesc cum zâmbea când îl ameninţam şi cum i se luminau şi încălzeau ochii ori de câte ori îl provocam. Voiam să îmi amintesc mândria pe care o simţeam emanând din el când îi reduceam la tăcere pe cei din jurul

meu, cu vorba sau cu sabia. Voiam să-mi aduc aminte cu câtă reverenţă îmi atingea cicatricele, de parcă n-ar fi fost demn de ele... de mine.

Am văzut un alt fulger deasupra noastră, lovind pământul şi încărcând aerul cu electricitate. Bucăţi de piatră au sărit în aer. Tatăl lui Casteel a strigat ceva, şi-am auzit un cor de urlete dimprejur. Dar m-am concentrat asupra lui Casteel. Avea ochii sticloşi şi genele umede.

Plângea.

Casteel *plângea.*

Lacrimi i se prelingeau pe obraji, lăsând dâre scânteietoare în urma lor, pe sângele uscat, rostogolindu-se la nesfârşit... Şi atunci, am ştiut... Am ştiut că eram pe moarte. Şi Casteel o ştia. Cu siguranţă o ştia. Voiam să-i spun atât de multe lucruri, voiam să fac şi să schimb atât de multe lucruri împreună cu el. Viitorul fratelui lui. Al lui Ian. Al oamenilor din Atlantia şi din Solis. Viitorul *nostru.* Oare i-am mulţumit vreodată că a privit dincolo de văl? Sau pentru că nu m-a forţat niciodată să dau înapoi? Oare i-am spus cât de mult mi-a schimbat viaţa, cât de mult însemna asta pentru mine, chiar şi atunci când am crezut că-l uram... chiar şi atunci când *mi-am dorit* să-l urăsc? Cred că i-am spus, dar nu mi se părea de ajuns. Şi mai era ceva. Îmi doream un ultim sărut. Un ultim zâmbet. Voiam să-i văd din nou gropiţele alea caraghioase şi să le sărut. Voiam să-i dovedesc faptul că era demn de mine, de dragoste şi de viaţă, indiferent de ce se petrecuse sau de ce făcuse în trecut. Dar, of, zeilor, nu ne mai rămăsese timp pentru asta.

Am răzbit prin valul de panică şi prin sentimentul de estompare, de înec, prin senzaţia că nimic din toate acestea nu mi se părea real. Mi-am mişcat buzele. Le-am forţat să se mişte, dar niciun sunet nu s-a desprins de pe ele.

Casteel... *a răbufnit.*

Şi-a lăsat capul pe spate şi a răcnit. A *răcnit,* iar sunetul a răsunat peste tot în jurul nostru, reverberând prin mine. Am simţit piatra crăpându-se şi despicându-se sub mine. Rădăcini groase, ca nişte sfori, cenuşii, au ieşit din pământ. Kieran a căzut în fund când s-au prelins peste picioarele mele, peste spatele lui Casteel. A crescut un copac. A crescut nespus de repede! Fulgere au spintecat din nou cerul, unul după altul, preschimbând noaptea în zi, în timp ce scoarţa groasă şi lucioasă s-a întins tot mai sus, formând sute de ramuri. Muguri mici aurii au umplut ramurile. Apoi s-au deschis în frunze de culoarea sângelui.

Casteel şi-a plecat capul, cu o privire sălbatică şi pierdută, ca în dimineaţa în care se trezise din coşmar. A prins una dintre rădăcinile de pe abdomenul meu şi s-a holbat la ea preţ de-o clipă, după care a rupt-o, aruncând-o la o parte.

— Nu-ţi pot da drumul. Nu o voi face. Nu acum. Niciodată. Şi-a pus mâna pe obrazul meu, dar abia de-am simţit-o. Kieran, trebuie să scoţi săgeata. Eu... Eu nu pot... Vocea i s-a frânt. Am nevoie de tine. Nu o pot face eu.

— Ai de gând să... Kieran s-a aplecat în faţă. Fir-ar! Da. Bine. A smuls rădăcinile. Să o facem!

Să facă... ce anume?

Kieran a apucat săgeata.

— Iertare, zeilor milostivi, a rostit el. Trebuie să te mişti iute. Cu puţin noroc, vei avea doar câteva secunde la dispoziţie, şi apoi...

— Apoi mă voi ocupa de orice va urma, i-a spus Casteel răspicat.

— Ba nu, l-a contrazis Kieran. *Noi* ne vom ocupa de orice va urma. Împreună.

— Casteel, opreşte-te! a strigat tatăl lui. Îmi pare rău, dar nu poţi face aşa ceva!

Am auzit panică în vocea lui. Atât de multă panică, încât a umplut văzduhul.

— Ştii ce se va întâmpla. Nu voi îngădui una ca asta. Mă poţi urî tot restul vieţii, dar nu voi îngădui una ca asta. Gardieni, prindeţi-l!

— Ţine-i departe de mine, a mârâit Casteel. Ţine-i pe toţi departe de noi, altfel jur pe zei că le voi smulge inimile din piept. Nu-mi pasă dacă inima îi aparţine celui care mi-a dat viaţă. Nu mă veţi opri.

— Priveşte în jur! i-a strigat tatăl lui. Zeii ne vorbesc chiar acum. Nu poţi face una ca asta...

— Nici zeii nu mă vor opri, a jurat Casteel.

Huruitul acela răsunător a zguduit pământul, tot mai rapid şi mai puternic. Urlete şi scâncete au răbufnit printre bubuiturile de tunet. S-au auzit... S-au auzit *ţipete.* Bocete piţigăiate de durere şi mârâituri guturale, vibrante. Jasper a pătruns în câmpul meu vizual, ghemuindu-se peste picioarele mele, între Kieran şi Casteel. Am zărit o scăpărare de blană albă dându-ne târcoale. Sunetele pe care le scoteau vârcolacii, urletele acelea tânguite, jeluitoare îmi bântuiau fiecare răsuflare mult prea superficială, mult prea scurtă pe care reuşeam să o trag.

— Nu se va apropia nimeni de noi, a zis Kieran, înaintând. Dacă o va face careva, nu va rămâne multă vreme în picioare.

— Bine, a zis Casteel. Nu voi fi prea de...

Un văl de întuneric s-a aşternut peste mine, şi am avut impresia că mă prăbuşesc. L-am văzut neclar, apoi din nou limpede.

— ... Iar ea s-ar putea să fie diferită... Promite-mi că te vei asigura că va fi în siguranţă!

— Mă voi asigura că *amândoi* veţi fi în siguranţă, i-a zis Kieran.

Apoi l-am auzit pe Casteel vorbind.

— Uită-te la mine, mi-a poruncit el, întorcându-mi capul spre el, deşi pleoapele îmi erau mult prea grele. Ţine-ţi ochii deschişi şi uită-te la mine!

Am deschis ochii, răspunzând dorinţei lui, şi... nu mi-am putut lua privirea de la ochii lui. I-am văzut pupilele contractându-se.

— Continuă să te uiţi la mine, Poppy, şi ascultă-mă!

Avea o voce blândă şi joasă, şi aveam impresia că era *pretutindeni,* peste tot în jurul meu şi în mine. Am putut doar să mă supun.

— Te iubesc, Penellaphe. Pe *tine.* Inima ta aprigă, inteligenţa ta şi puterea pe care o ai. Îmi place nespus de mult capacitatea ta de-a da dovadă de o bunătate nesfârşită. Îmi place că mă accepţi. Că eşti înţelegătoare. Sunt îndrăgostit de tine şi voi fi şi când îmi voi da ultima suflare şi chiar şi după aceea, în Vâlcea. Casteel şi-a coborât capul şi şi-a lipit buzele de ale mele. Ceva umed mi s-a prelins pe obraz. Însă nu am de gând să ajung prea curând în Vâlcea. Şi *nu* te voi pierde. *Niciodată.* Te iubesc, Prinţeso, şi, chiar dacă mă vei urî pentru ce voi face, îmi voi petrece tot restul vieţii ispăşindu-mi fapta. S-a smucit în spate, răsuflând apăsat. Acum!

Kieran a smuls săgeata, şi-am simţit-o prin amorţeala rece care îmi învăluise trupul. Întregul corp mi s-a cutremurat, şi am continuat să mă smucesc şi să zvâcnesc. Am simţit cum mă apasă ceva pe cap, pe piept, cum se întinde şi se răsuceşte...

Casteel s-a mişcat iute ca fulgerul. Mi-a tras capul pe spate şi şi-a înfipt dinţii în gâtul meu. Eram confuză. Nu pierdusem deja suficient sânge? Gândurile îmi erau neclare, iar ce făcea Casteel nu avea nicio logică. Mă...

O, zeilor, mă trecea prin Ascensiune!

Groaza şi-a înfipt ghearele în mine. Nu voiam să mor, dar nu voiam nici să devin ceva inuman. Rece, violentă şi

fără suflet. Şi asta era ce le lipsea Ascendenţilor, nu-i aşa? De aceea nu puteam simţi nimic din partea lor. Nu aveau suflet care să le alimenteze emoţiile. Nu puteau simţi nici cele mai elementare sentimente. Eu nu...

O durere incandescentă mi-a risipit toate gândurile, şocându-mi inima şi-aşa şovăielnică. Arsura muşcăturii lui nu s-a estompat când şi-a închis gura peste rană. Nu a fost înlocuită de acel supt senzual, vlăguit, în timp ce-mi sugea sângele. Nu am simţit nici vreo căldură splendidă şi seducătoare şi tot mai intensă. Am simţit doar foc pe piele şi înlăuntrul meu, arzându-mi prin fiecare celulă. Era mai rău decât atunci când fusesem prinsă în trăsură cu Lord Chaney, dar acum nu mă puteam împotrivi. Nimic nu funcţiona. Nu mă puteam îndepărta de durere. Era prea intensă, iar ţipătul pe care nu-l puteam vocifera mi-a ricoşat din craniu şi-a explodat înspre cer, sub formă de fulgere argintii ce s-au întins de la un nor la altul şi apoi s-au izbit de ruinele castelului şi peste tot împrejurul lui. Lumea întreagă a părut a se cutremura şi frunze stacojii au căzut din copac peste umerii lui Casteel, acoperindu-i spatele lui Kieran şi aşezându-se în blana argintie a lui Jasper.

Inima... mi-a şovăit. Am simţit-o. O, zeilor, am simţit cum mi-a stat o clipă-n loc, apoi două, după care a încercat, lent, să ţină pasul, să pornească din nou. Şi apoi s-a poticnit. Totul s-a oprit în mine. Plămânii. Muşchii. Toate organele. Aveam ochii larg deschişi şi privirea fixă, iar trupul mi s-a căznit să respire, să găsească uşurare, după care... moartea s-a furişat nespus de dulce şi m-a înghiţit cu totul. M-am înecat în aroma ei întunecată, intensă şi condimentată.

Capitolul opt

Nu mai exista deloc lumină, nici culoare, şi am plutit o vreme acolo, nepriponită, pustie şi rece. Nu gândeam. Nu simţeam. Pur şi simplu, existam în neant...

Până am văzut o particulă de lumină argintie ce părea să se afle la o lume distanţă de mine. Lumina a pâlpâit, crescând cu fiecare pulsaţie. Lujeri subţiri s-au prelins din marginile ei, întinzându-se prin vid. Am plutit încet spre ea.

Sunetul s-a ivit fără avertisment: o voce atât de profundă şi de puternică, încât m-a găsit în neant şi m-a prins, nelăsându-mă să mai alunec spre lumina argintie. Vocea aceea m-a ţinut captivă.

— Bea! Continuă să bei, mi-a poruncit. Aşa. Înghite! Bea, Prinţeso, bea pentru mine...

Am auzit cuvintele acelea la nesfârşit; mi s-a părut o veşnicie întreagă, apoi au dispărut, şi m-am trezit din nou în nemişcare. Nu se mai vedea nicio lumină argintie. Doar un întuneric cald şi gol cu un miros dulce şi liniştitor de... liliac.

Am rămas acolo până m-au înconjurat străfulgerări de culori şterse. Nuanţe de roşu. Nuanţe argintii. Nuanţe aurii. Se roteau toate la un loc, şi am alunecat printre ele, căzând înapoi prin nopţi, prin ani, până am redevenit mică şi neajutorată, stând în faţa tatălui meu.

Îl vedeam limpede: părul îi era roşu ca arama în lumina felinarului. Maxilarul pătrăţos îi era acoperit de o barbă de câteva zile. Nasul drept. Ochii de culoarea pinului.

— Ce floricică frumoasă! Ce mac drăguţ! Tata s-a aplecat spre mine şi m-a sărutat pe creştet. Te iubesc mai mult decât toate stelele de pe cer.

— Te iubesc mai mult decât toţi peştii din mare.

— Asta-i fata mea! I-am simţit mâinile tremurându-i pe obraji. Cora?

Mama a venit spre noi, cu chipul palid.

— Ar fi trebuit să îţi dai seama că vă găsi o cale de a veni aici. S-a uitat peste umăr. Ai încredere în el?

— Da, i-a spus el, iar mama m-a luat de mâini. Ne va duce spre siguranţă...

Vântul a străbătut hanul, vuind ca un tunet, venind parcă dintr-un loc străin. Am auzit voci, nu ale tatei sau ale mamei, ci de sus, de dincolo de vârtejul de culori aflat în celălalt capăt al neantului.

— Cine a mai rămas? am auzit rostind o voce bărbătească, aceeaşi care m-a găsit pe când pluteam spre lumina argintie, doar că acum era răguşită şi estompată, istovită şi slăbită.

— Doar noi, i-a răspuns o altă voce profundă, încordată. Nu trebuie să ne facem griji în privinţa gardienilor. Cred că Jasper a hotărât că ar fi cel mai bine... să nu mai existe.

— Tatăl meu?

— Nu e o problemă momentan. A urmat o pauză. Nu vom ajunge înapoi în Golful lui Saion, dar este... S-a oprit preţ de-o clipă. Va trebui să ne descurcăm, în caz că ea... Crezi că te poţi mişca?

Preţ de-o clipă îndelungată, nu am auzit niciun răspuns.

— Nu... Nu ştiu.

Am căzut din nou, alunecând iarăşi înapoi prin ani.

— Rămâi cu mămica, puiule! Tata mi-a atins obrajii, abătându-mi atenţia de la voci. Rămâi cu ea şi găseşte-l pe fratele tău! O să mă întorc repede după voi.

Tata s-a ridicat şi s-a răsucit spre uşă, spre bărbatul care stătea acolo, privind prin crăpătura mică dintre panouri.

— Îl vezi?

Bărbatul de lângă uşă, al cărui păr îmi aducea aminte de plajele Mării de Lână, a încuviinţat din cap.

— Ştie că sunteţi aici.

— Ştie că ea e aici.

— Oricum ar fi, îi conduce încoace. Dacă reuşesc să intre...

— Nu le vom îngădui să intre, a zis tata, întinzând mâna după mânerul sabiei. Nu o pot lua. Nu putem lăsa să se întâmple asta.

— Nu, a încuviinţat bărbatul uşor, privindu-mă peste umăr cu ochii albaştri stranii. Nu voi îngădui să se-ntâmple.

— Vino, Poppy, mi-a zis mama şi m-a tras de mână...

Vocea m-a tras dincolo de culori şi de neant.

— Nu ştiu ce se va întâmpla mai departe.

Mi s-a părut mai aproape, dar şi mai obosit ca ultima dată când l-am auzit. Fiecare cuvânt rostit părea să necesite un efort ce devenea tot mai repede imposibil pentru el.

— Respiră. Inima îi bate. Trăieşte.

— Asta e tot ce contează, a răspuns cealaltă voce, mai puţin încordată. Trebuie să te hrăneşti.

— Sunt bine...

— Ba pe naiba! Abia ai reuşit să te urci pe cal şi să rămâi pe el. Ai pierdut prea mult sânge, l-a contrazis celălalt. Se va trezi în cele din urmă, şi ştii ce se va întâmpla. Nu o vei putea îngriji. Ai vrea ca Naill sau Emil să te slujească pe tine sau ai prefera să o slujească pe...

— Naill, s-a răstit el. Cheamă-l pe Naill, fir-ar să fie!

A urmat un chicot aspru, şi am alunecat din nou. Cândva, mai târziu, am auzit pe cineva spunând:

— Odihneşte-te! Voi veghea asupra voastră.

Mi-am pierdut din nou cunoştinţa, dar de data aceasta a fost diferit. Am dormit. Am dormit adânc, auzind doar fragmente de cuvinte. Dar, în locul acela, am devenit... conştientă de faptul că aveam părţi corporale. Un trup. Am simţit o atingere caldă şi umedă pe frunte, pe obraz. Era

moale. O cârpă. Mi-a trecut peste buze şi pe sub ele, de-a lungul gâtului şi între sâni. A dispărut, şi apoi am auzit sunete, clipocitul apei, după care am simţit din nou cârpa, trecându-mi peste braţele goale şi printre degete. Era o senzaţie plăcută. M-a liniştit, îngăduindu-mi să alunec din nou într-un somn adânc şi să cad iarăşi.

Am redevenit o copilă care se ţinea strâns de braţul însângerat al mamei ei.

Reuşiseră să intre, aşa cum ne avertizase bărbatul acela. Strigăte. S-au auzit atât de multe strigăte şi ţipetele stridente ale făpturilor ălora de la fereastră, care zgâriau şi râcâiau la geam.

— Trebuie să-mi dai drumul, scumpa mea! Trebuie să te ascunzi, Poppy...

Mama a încremenit, apoi şi-a smucit braţul din strânsoarea mea.

Şi-a vârât mâna în ghetele de piele de capră în care-mi plăcea să-mi târşâi picioarele şi să mă prefac că eram mai în vârstă şi mai mare. A scos ceva din ele, ceva negru ca tăciunele, subţire şi ascuţit. S-a mişcat atât de rapid, mai rapid decât o văzusem vreodată mişcându-se, rotindu-se când s-a ridicat, cu ţepuşa neagră în mână.

— Cum ai putut să faci aşa ceva? a întrebat mama, iar eu am zbughit-o spre marginea dulapului.

Şi apoi m-am ridicat deasupra culorilor, din nou în neant, dar nu eram singură.

O femeie era acolo, cu părul lung plutind în jurul ei, într-o nuanţă atât de pală, încât părea tors din lumina lunii. Trăsăturile ei îmi erau cunoscute. O mai văzusem în minte, în templu. Dar acum, mi s-a părut că semăna puţin cu mine. Avea pistrui pe puntea nasului şi pe obraji. Avea ochii de culoarea ierbii sărutate de rouă, dar în spatele pupilelor se întrezărea o lumină. O strălucire albă-argintie ce se scurgea, fisurând verdele vibrant.

Şi-a mişcat buzele, spunând ceva. Genele i-au coborât, şi o lacrimă i s-a prelins din colţul ochiului... o lacrimă roşie ca sângele. Cuvintele ei m-au zdruncinat, ca un şoc rece ca gheaţa. Dar apoi a dispărut; şi eu la fel.

O senzaţie de înţepături şi furnicături a fost primul lucru de care am devenit conştientă. A început în tălpi şi apoi s-a târât în sus peste coapse, răspândindu-se după aceea în tot trupul. A urmat o senzaţie de căldură. M-a cuprins febra, uscându-mi gâtlejul deja pârjolit. Sete. Mi-era atât de *sete.* Am încercat să deschid gura, dar mi-am simţit buzele pecetluite.

Mi-am încovoiat degetele de la picioare, şi la început nu mi-a plăcut senzaţia. Restul trupului a devenit conştient de faptul că aveam o pătură peste mine şi o saltea dedesubt. Pielea mi s-a părut prea sensibilă, materialul prea înţepător.

Mi-era atât de sete!

Degetele mi-au zvâcnit pe abdomenul gol. Pielea mi s-a părut crestată, neuniformă. M-am concentrat asupra gurii mele, dorindu-mi ca buzele să mi se depărteze. De-aş fi putut să le deschid, aş fi putut cere... apă. Ba nu. Nu voiam apă. Voiam altceva.

Nu-mi era sete. Mi-era... foame. Eram *lihnită.* Mi-am forţat buzele să se depărteze şi-am reuşit să trag uşor aer în piept. Am simţit diverse arome. Pin proaspăt. Ceva sălbatic. Am început să simt furnicături pe piele şi-am simţit cum mi se strânge, devenind şi mai sensibilă. Urechile îmi vibrau de sunete. O briză ca o şoaptă. Un evantai vâjâind lent. Sunetul era plăcut, dar eu eram goală, un vid pustiu.

Mi-era atât de foame.

Mi-era atât de foame, încât *mă durea.* Interiorul gurii îmi zvâcnea, şi aveam impresia că mă uscam pe dinăuntru, că gura mi se sfrijea şi devenea fărâmicioasă. Am început să

am crampe musculare şi m-am căznit să deschid ochii. Aveam impresia că îmi fuseseră cusuţi, dar mi-era foame şi trebuia să deschid ochii. Mi s-a părut c-a trecut o viaţă-ntreagă înainte să reuşesc să îmi depărtez genele.

Totul era o învălmăşeală înceţoşată şi neclară de umbre şi pete de lumină. Am clipit de câteva ori, aproape temându-mă că nu aveam să mai pot deschide ochii, dar am reuşit s-o fac. Privirea mi s-a limpezit. O lampă de gaz emana o lumină uşoară, iluminând ziduri gri şi un scaun vechi, uzat...

Un scaun care nu era gol.

Un bărbat stătea tolănit în el, cu pielea de un bej-maroniu, cu părul închis la culoare tuns foarte scurt. S-a frecat la ochi, şi un sentiment straniu mi s-a înrădăcinat în piept, o senzaţie pe care am încercat s-o pricep. Dar, orice ar fi fost, îmi tot scăpa printre degete. Eram prea lihnită ca să mă concentrez. Aveam nevoie de...

Bărbatul a oftat, şi muşchii mi s-au încordat. Picioarele mi s-au încovoiat, iar durerea din stomac şi din piept s-a intensificat. Gâtlejul mi s-a strâns şi inima a început să-mi bată cu putere în piept, pe măsură ce foametea a pus stăpânire pe mine. Nici măcar nu mi-am dat seama că mă mişcasem, că mă ridicasem în şezut, până nu mi-am simţit părul căzându-mi peste umeri, făcându-mi pielea să se strângă. Bărbatul şi-a coborât mâna.

O undă de şoc i-a străbătut trăsăturile şi totodată pielea mea înfierbântată ca o ploaie rece ca gheaţa. Mi-am strâns picioarele sub mine, încordându-mă.

S-a aplecat în faţă, apucând braţele scaunului cu atâta forţă, încât tendoanele i-au pocnit şi venele...

— Încă îţi simt *notam*-ul.

Cuvintele lui nu aveau nicio însemnătate. Foamea mi-a străpuns pieptul, şi mi-am coborât bărbia, dezvelindu-mi dinţii. M-am concentrat cu toată fiinţa pe gâtlejul lui, pe

locul în care jur că-i vedeam pulsul bătând.

— Fir-ar! a şoptit el, ridicându-se.

Am ţâşnit din pat şi m-am năpustit asupra lui. M-a prins de încheieturile mâinilor, împleticindu-se în spate. S-a lovit cu dosul genunchilor de scaun. Dezechilibrându-se, a căzut pe scaun, iar eu l-am urmat, căznindu-mă să mă întind, căţărându-mă pe scaun.

— Zeilor! Eşti rapidă. Şi eşti foarte puternică, a mârâit el, în timp ce braţele i-au tremurat de la efortul de-a mă ţine în frâu.

Şuviţe de păr roşcat mi-au căzut peste faţă când mi-am ridicat capul.

A icnit, şi ochii albaştri i s-au mărit.

— Fir-ar să fie!

M-am năpustit asupra lui. Scaunul a gemut sub greutatea noastră. Un braţ i-a cedat, şi m-am aruncat spre gâtul lui, cu gura larg deschisă, cu stomacul strâns...

Am simţit un braţ apucându-mă de după talie, oprindu-mă. Un altul m-a apucat peste sâni, trăgându-mă în spate, lipindu-mă de o piele dură şi caldă. În timpul contactului a avut loc o descărcare statică ce m-a făcut să tresar. Senzaţia aceea... Mirosul acela de condimente şi pin. Am scâncit strident şi m-am întins, încercând să-l apuc pe bărbat când a sărit din scaun, cu tunica neagră şifonată şi pătată de... De sânge? De sângele meu. M-am holbat la el, simţind că nu era muritor. Era *altceva.* Ceva ce-mi aparţinea.

— Nu-l vrei pe el, am auzit o voce dănţuindu-mi pe lângă ureche. Nu va fi la fel de gustos. Mă vrei pe mine.

— În orice altă situaţie, a spus bărbatul cu ochi albaştri ca gheaţa, poate că m-aş fi simţit jignit.

Mi-am simţit măruntaiele plesnind de foame. Pielea mă ustura de disperare. Muream de foame şi eram copleşită de durere. Totul *mă durea.* Pielea, oasele, muşchii. Părul.

Un sunet jos, ca un murmur, a izvorât dinlăuntrul meu, formând în cele din urmă cuvinte aspre, guturale.

— Mă *doare.*

— Ştiu. Ţi-e foame. Dar nu-l poţi mânca pe Kieran. M-ar întrista puţin.

Nu-mi păsa dacă-l întrista. Mi-am azvârlit capul pe spate, lovindu-l în maxilar. A mârâit, dar nu şi-a slăbit strânsoarea, ci m-a apucat mai strâns.

— Ai grijă, a spus bărbatul numit Kieran. E mult mai puternică.

— O ţin bine, s-a răstit el, ţinându-mă strâns în faţa lui. Probabil ar trebui să te îndepărtezi de ea.

Celălalt bărbat nu s-a mişcat, în timp ce acela care mă ţinea şi-a mutat braţul, ridicându-şi încheietura peste umărul meu. Am simţit un miros în aer. M-am potolit, dar inima a început să-mi bată mai repede. Am tras adânc aer în piept. Mirosea *minunat,* copios şi decadent. Durerea chinuitoare s-a intensificat.

— Ochii ei, a spus celălalt, în timp ce acela care mă ţinea şi-a coborât braţul... încheietura mâinii. Încheietura mâinii care îi *sângera.* Nu sunt negri. Sunt tot verzi.

L-am simţit pe bărbat încremenind în spatele meu.

— *Poftim?*

Uitând de cel din faţa mea, i-am apucat braţul şi-am muşcat rapid, închizându-mi gura peste cele două răni deschise şi trăgând adânc. Bărbatul s-a smucit şi a icnit.

— *Zeilor!*

Prima gură din sângele lui a fost ca un şoc pentru simţurile mele, înţepătoare şi dulce. Mi-a alunecat pe gâtlej, cald şi dens. M-a lovit în pieptul gol, în stomacul gol, alinând durerea. Am gemut, tremurând, în timp ce crampele musculare au început să se relaxeze. Umbrele colorate în roşu din mintea mea au început să se subţieze şi fragmente de gânduri au început să-mi pătrundă prin

foame. Frânturi de...

Am simţit o mână încovoindu-se sub maxilar, ridicându-mi gura de pe încheietura mâinii.

— Nu!

Am intrat în panică. Foamea dureroasă a prins din nou viaţă. Aveam nevoie... Aveam nevoie *de mai mult.*

— Uită-te la mine!

M-am împotrivit strânsorii lui, m-am zbătut în strânsoarea lui, însă era *puternic.*

Bărbatul mi-a întors capul.

— *Opreşte-te!* I-am simţit respiraţia dansându-mi pe buze şi cuvintele lui mi s-au părut diferite, mai blânde, mai profunde. Ecoul lor a răsunat în mine. Nu te mai lupta cu mine şi deschide ochii, Penellaphe!

Vocea lui a pătruns prin foame, la fel ca înainte, pe când pluteam spre întuneric. Respiraţia mi-a încetinit, pe măsură ce trupul meu i-a ascultat porunca. Ochi chihlimbarii mă priveau, luminoşi şi învolburaţi de particule aurii. Nu mi-am putut întoarce privirea... Nu m-am putut mişca, chiar dacă m-a inundat un val de durere ascuţită, ca sârma ghimpată.

— *Poppy*, a şoptit el, ochii aceia stranii, învolburaţi, licărindu-i umezi. Nu ai devenit Ascendentă.

Ştiam că vorbele lui ar fi trebuit să aibă o logică pentru mine. O părticică îndepărtată şi fragmentată din fiinţa mea ştia că ar fi trebuit să înţeleg. Dar nu puteam gândi dincolo de foame... Nu mă puteam concentra la altceva.

— Nu înţeleg, a spus celălalt bărbat. Chiar dacă avea sânge de zei în ea, era totuşi muritoare.

Cel care mă ţinea şi-a mutat mâna de la bărbia mea şi mi-a atins buzele. Am simţit imboldul puternic de a-i muşca degetul, dar nu mă puteam împotrivi lui. Strânsoarea lui nu-mi îngăduia; mi-a împins uşor buza de sus la o parte.

— Nu are colţi, a zis el, întorcându-şi din nou privirea spre mine.

M-am simţit... Am simţit cum confuzia înţepătoare a fost înlocuită treptat de o senzaţie pământoasă şi lemnoasă de uşurare.

— Ştiu ce e asta. E setea de sânge. Îi este sete de sânge, dar nu a devenit Ascendentă. De aceea încă simţi *notam*-ul primitiv. Şi-a tras degetul mare la o parte şi s-a cutremurat. Hrăneşte-te, mi-a şoptit el, dându-mi drumul.

S-au desfăcut legături pe care nu le puteam vedea sau simţi. Mă puteam mişca. Şi-a ridicat din nou încheietura mâinii, şi m-am agăţat de el. Mi-am închis din nou gura peste rana lui. Sângele nu mai curgea la fel de nestingherit ca înainte, dar l-am supt oricum, sorbind cu nesaţ.

— Ai grijă, l-a avertizat celălalt bărbat... Care era vârcolac. I-ai dat mult sânge şi n-ai băut nici pe departe suficient.

— Sunt bine. Ar trebui să pleci.

— Nici gând, a mârâit vârcolacul. Te-ar putea răni.

Cel din care mă hrăneam a chicotit aspru.

— N-ar trebui să-ţi faci griji mai mult pentru bunăstarea ei?

— Îmi fac griji pentru amândoi.

Bărbatul a oftat.

— Lucrurile ar putea deveni... intense.

A urmat o clipă de tăcere.

— Sunt deja.

Ar fi trebuit să mă îngrijoreze ce spusese vârcolacul şi asprimea felului în care vorbise cel din care mă hrăneam. Şi chiar m-a îngrijorat puţin. Nu ştiam sigur de ce, însă m-am pierdut din nou în cel care mă ţinea, în gustul şi esenţa lui. Abia de l-am simţit mişcându-se, aşezându-se şi trăgându-mă în poala lui, strângându-mă la pieptul lui,

ţinându-şi în tot acest timp încheietura mâinii în dreptul gurii mele. Conta doar sângele lui. Mă trezea. Un *dar* care-mi scânteia în vene, umplând din nou golul din mine şi pătrunzând până în întunericul din mintea mea. Pelicula groasă de întunecime s-a crăpat, şi-au început să pătrundă frânturi mici din *mine.*

I-am simţit degetele atingându-mi uşor obrazul, apucându-mi şuviţe de păr şi împingându-le peste umărul meu. M-am încordat, însă m-am relaxat când am văzut că nu mă îndepărta. M-a atins din nou, trecându-şi degetele prin părul meu, cu mângâieri liniştitoare, alinătoare. Îmi plăcea asta. Atingerea era... specială pentru mine. Cândva, fusese interzisă, dar el... *el* încălcase regula aceea de la bun început.

— Poppy, a şoptit el.

„Poppy.”

Adică eu.

— Îmi pare rău, mi-a zis el, cu vocea aspră. Îmi pare rău că te-ai trezit în starea asta şi n-am fost de faţă. Cred că... am leşinat. Îmi pare nespus de rău. Ştiu cum este să-ţi fie sete de sânge. Ştiu că te poţi pierde în ea. Dar te vei regăsi. Nu mă îndoiesc de asta câtuşi de puţin. Eşti atât de puternică. A continuat să-şi plimbe degetele peste scalpul meu, şi mi-am slăbit strânsoarea în timp ce vorbea. Conta doar gustul sângelui lui, şi, cu fiecare înghiţitură, golul din mine se micşora şi umbrele din mintea mea se fisurau şi mai mult.

— Zeilor, sper că înţelegi cu adevărat cât de puternică eşti! Sunt mereu uluit de tine. Am fost mereu uluit de tine încă din noaptea aceea de la Perla Roşie.

Respiraţiile sacadate mi s-au uniformizat. Bătăile năvalnice ale inimii şi pulsul au început să încetinească, şi am văzut cu ochii minţii culori: un cer albastru, fără nori, şi lumina caldă a soarelui. Ape negre ce licăreau ca iazuri de

obsidian şi un pământ nisipos care se simţea cald sub picioarele mele. Palme împreunate şi el şoptind: „Nedemn”. Imaginile acestea, gândurile acestea îi aparţineau. A continuat să vorbească încet.

— Eşti curajoasă, atât de-al naibii de curajoasă. Mi-am dat seama de asta la Perla Roşie. Să fii Fecioara, să fii crescută aşa cum ai fost tu crescută şi să-ţi doreşti în continuare să trăieşti... Mi-am dat seama că erai curajoasă. În noaptea aceea pe Metereze, când ai urcat în... afurisita aia de cămaşă de noapte? A chicotit aspru. Nu te-ai ascuns. Nici atunci, nici când te-ai dus să le uşurezi durerea celor blestemaţi de Temuţi. Ai făcut singură alegeri de mai multă vreme decât îţi dai seama, Poppy... de mai multă vreme decât crezi tu. Ai ales mereu atunci când conta cel mai mult şi ai făcut-o cunoscând consecinţele. Pentru că eşti curajoasă. Nu ai fost niciodată Fecioara. Nu ai fost niciodată cu adevărat neajutorată. Erai deşteaptă, puternică şi curajoasă. A răsuflat apăsat. Nu cred că ţi-am mai spus asta. N-am avut încă ocazia s-o fac. Când mi-ai cerut să te sărut sub salcie? în adâncul fiinţei mele, am ştiut atunci că ţi-aş fi dat orice mi-ai fi cerut. Încă aş face-o. Orice vrei tu, mi-a promis el cu voce răguşită, afundându-şi degetele în părul meu. Îţi aparţine. Orice. Totul. Poţi să iei totul. Mă voi asigura de asta.

Am simţit un val de căldură fremătând prin mine, alungând senzaţia de înţepături din piele. I-am înghiţit esenţa intensă şi apoi am respirat şi mi s-a părut a fi prima mea respiraţie reală. Nu m-a durut, nici nu a stârnit din nou acea senzaţie de pustietate, ci s-a întâmplat cu totul altceva. *Sângele...*

Sângele *lui...*

Era ca un foc lichid ce-a aţâţat un alt soi de nevoie în mine, în care am plonjat cu capul înainte. M-am aplecat în faţă şi mi-am apăsat sânii de pieptul lui gol. Atingerea m-a

lăsat înfometată într-un fel cu mult diferit de cel dinainte, însă la fel de intens. M-am foit în poala lui. Am gemut amândoi. Instinctul a preluat controlul, trupul meu ştiind ce-mi doream – ce-mi *trebuia* – în timp ce sorbeam din încheietura lui. Mi-am frecat şoldurile de ale lui şi am tremurat când am simţit senzaţia intensă de încordare din abdomen.

Sângele lui... Zeilor! Pielea mă furnica acum, mult prea sensibilă. Sfârcurile mă dureau în timp ce se frecau de părul fin de pe pieptul lui. Am scâncit, apăsându-mă de mădularul lui întărit, prin pantaloni. Il voiam... Ba nu, aveam nevoie *de el.*

— Orice vrei, mi-a zis el, ca un jurământ. Îţi voi da.

Pe el. Îl voiam pe el.

Ţinându-i încheietura mâinii la gură, mi-am pus mâna pe pieptul lui şi l-am împins... tare. A căzut pe spate, iar eu mi-am înclinat şoldurile, frecându-mă de mădularul lui lung. Cu o forţă şocantă, ne-a ridicat pe amândoi doar cât să-şi dea jos pantalonii cu o mână până în dreptul coapselor. Am gemut slab când l-am simţit, fierbinte şi tare, pe trupul meu.

— Fir-ar! a icnit el, tremurând din tot corpul, cât era de mare.

Şi apoi s-a mişcat din nou, ridicându-mă dintr-o mişcare fluidă şi balansându-mi şoldurile. M-a lăsat în jos pe el, până m-a pătruns adânc. Încheietura mâinii mi-a înăbuşit ţipătul de surpriză când l-am simţit încordându-se şi împingându-şi şoldurile în sus. Cu degetele încovoiate, m-am lăsat în jos, în ritm cu el, încolăcindu-mă pe după braţul lui, bând cu nesaţ.

— Bea prea mult, a spus celălalt bărbat, vocea răsunându-i mai aproape. Trebuie s-o opreşti.

Chiar şi cu mintea tulburată de poftă, chiar dacă simţeam o tensiune tot mai încordată în mine, am ştiut că

cel care se mişca sub mine şi în mine nu avea să mă oprească. M-ar fi lăsat să iau totul. M-ar fi lăsat să-l secătuiesc. Ar fi făcut-o pentru că...

— Pe toţi zeii! a mârâit vârcolacul.

Într-o clipă, i-am simţit braţul pe după talie şi degetele apăsându-mi sub maxilar. Mi-a tras capul pe spate, dar nu m-am împotrivit, pentru că sângele bărbatului însemna totul pentru mine.

Cel de sub mine s-a ridicat în şezut şi şi-a încolăcit braţul pe după şoldurile mele, chiar sub braţul celuilalt. M-a străbătut un vârtej brusc de furnicături. S-a întins pe după strânsoarea vârcolacului, m-a apucat de păr cu pumnii şi şi-a apăsat fruntea de a mea. Sub mine şi-a mişcat trupul magnific într-un ritm furios. Tot trupul mi s-a încordat, şi apoi fulgere mi-au zburdat prin vene. Muşchii mi s-au strâns în jurul lui, contractându-se. Ţipătul meu s-a amestecat cu strigătul lui răguşit, în timp ce îşi mişca cu furie şoldurile, urmându-mă în extazul sălbatic şi lipsit de raţiune ce mi-a zguduit tot corpul. Încet, tensiunea s-a scurs din mine, lichefiindu-mi muşchii. Nu ştiam cât timp a trecut, dar, în cele din urmă, mâna de sub maxilarul meu şi-a slăbit strânsoarea şi unul din braţe mi-a dat drumul. Obrazul mi-a căzut pe un umăr cald, şi am stat aşa, cu ochii închişi şi respirând superficial, în timp ce mă ţinea strâns la piept, cu mâna încă încâlcită în părul meu, la ceafă. A încuviinţat din cap, şi vârcolacul a plecat. Am auzit zgomotul unei uşi din apropiere, semn că ieşise, însă am rămas locului, sătulă şi relaxată. Căldura sângelui ce mi se scurgea prin vene s-a răcit. Sângele lui...

Sângele lui Hawke.

Sângele lui *Casteel.*

Neantul din mintea mea s-a sfărâmat într-o clipită. M-au inundat o mulţime de gânduri, îmbinate cu amintiri. S-au strecurat în cele mai adânci părţi ale mele, înlănţuindu-se

cu o senzaţie de individualitate. Mai întâi, m-am simţit şocată: mă durea şi nu-mi venea să cred ce făcuse Alastir în Odăile lui Nyktos şi toate lucrurile care se petrecuseră după aceea.

Avusesem încredere în el.

Îmi… dorisem ca toţi cei din templu să mă accepte, dar ei mă numiseră Devoratoare de Suflete. Mă făcuseră *târfă.* Mi-au spus... că eram Fecioara, însă nu eram nimic din toate astea. Furia a alungat groaza; o mânie ce mi-a pătruns în fiecare os din trup. Am simţit furia vâjâind în miezul fiinţei mele, ciocnindu-se de frenezia ce creştea în adâncul meu. Aveau să plătească pentru ce-mi făcuseră. Fiecare dintre ei avea să afle întocmai ce eram. Nu aveam să mă mai las vreodată doborâtă astfel. Nu aveau să reuşească...

Dar nu o făcuseră deja?

Încă puteam simţi săgeata înfigându-se în mine, sfâşiindu-mi părţi vitale ale corpului. Gustasem din moarte. O *simţisem:* nu mai putusem respira, inima nu-mi mai bătuse şi nu mai putusem vorbi. Fusesem pe moarte, dar mai simţisem şi un alt soi de durere, una învăpăiată care mă sfâşiase. „Bea! Nu te opri! Aşa. Înghite! Bea, Poppy, bea pentru mine...” încă simţeam pe gâtlej şi pe buze gustul de citrice şi zăpadă. Încălzea şi umplea şi acum acea pustietate chinuitoare şi dureroasă din mine. M-am cutremurat, şi mâna de pe ceafa mea a încremenit. Zeilor, chiar reuşiseră! Mă trecuse prin… Ascensiune.

Oare la ce se gândise? „Nu te voi pierde. Niciodată. Te iubesc mult, Prinţeso.” Nu se gândise, de fapt. Ci doar... simţise.

Am simţit brusc de parcă un cufăr s-ar fi deschis în mintea mea, azvârlind capacul cât colo. M-am umplut de emoţii: aproape 19 ani de emoţii care nu se reduceau doar la ce se întâmplase în templu, la amintiri şi convingeri,

experienţe şi sentimente. Au venit şi coşmaruri, încărcate cu disperare şi deznădejde. Dar şi vise pline de uimire şi de şansă. Vise debordând de nevoie, dorinţă şi *dragoste.*

M-am aşezat atât de repede, încât mi-am pierdut echilibrul. Am simţit un braţ cuprinzându-mă pe după talie, oprindu-mă înainte să-i pic din poală. Printre şuviţele de păr răvăşite, l-am văzut, l-am văzut *cu adevărat.*

Fruntea îi era acoperită de păr închis la culoare, ciufulit. Avea gura încordată şi umbre sub ochii de o nuanţă de topaz strălucitoare. Nu ne-am mişcat şi n-am vorbit, ci doar ne-am holbat unul la celălalt. Nu ştiam la ce se gândea şi, în clipa aceea, abia de ştiam ce gândeam *eu.* Se întâmplaseră atât de multe, atâtea lucruri pe care nu le înţelegeam, cum ar fi cum de eram aici după ce făcusem Ascensiunea, după ce făcuse un lucru de neconceput ca să mă salveze. Mi-am amintit panica din vocea tatălui lui când îl implorase să nu o facă... Să nu repete istoria. Iar el riscase oricum... Zeilor, riscase totul. Şi eram în viaţă datorită lui. Eram aici graţie lui. Dar nimic din toate acestea nu avea sens.

Ascendenţii erau de necontrolat după ce se transformau, periculoşi pentru muritori, darămite pentru un atlantian fundamental. Uneori, era nevoie de ani întregi până să-şi poată controla setea, dar cel mai de necrezut era că încă simţeam toate acele emoţii ameţitoare, palpitante şi înspăimântătoare. Puteam simţi *dragoste* şi nu credeam că vreun Ascendent era în stare să simtă un astfel de miracol. Nu înţelegeam. Poate era un soi de vis? Poate trecusem în nefiinţă şi mă aflam în Vâlcea, unde mă aştepta un paradis etern. Dacă aşa stăteau lucrurile, nu eram convinsă că voiam să ştiu.

Mi-am ridicat mâna tremurândă şi i-am atins obrazul cald.

— *Casteel.*

Capitolul nouă

Casteel s-a cutremurat şi a rostit în şoaptă:

— Poppy-

— E real? am întrebat eu.

Particulele aurii din ochii lui s-au învolburat cumplit.

— Nu există nimic mai real decât clipa de faţă.

Nu ştiu cine s-a mişcat primul. Eu. El. Amândoi în acelaşi timp? Nu avea importanţă. Gurile ni s-au atins, într-o manieră deloc tandră. M-a apucat de ceafă, strângându-şi mâna pumn în părul meu. M-am agăţat de el şi mi-am înfipt degetele în umerii lui. A fost un sărut nimicitor, solicitant şi dureros. Ne-am revendicat reciproc. Buzele ni s-au contopit. Dinţii ni s-au ciocnit. Ne-am îmbrăţişat cu sălbăticie, iar sărutul, felul în care ne ţineam în braţe au devenit cu totul altceva. Şi-a coborât mâinile spre şoldurile mele şi m-a tras spre el, şi l-am simţit întărindu-se din nou, lipit de mine.

— Am nevoie de tine, a gemut el cu buzele lipite de-ale mele. Am nevoie de tine, Poppy.

— Îţi aparţin, i-am spus, repetând ce-i zisesem deja. Acum însă, mi s-a părut un jurământ imposibil de frânt. Pentru totdeauna.

— Pentru totdeauna, a repetat el.

M-a ridicat din poala lui, a sărit în picioare şi s-a întors, aşezându-mă în centrul a ceea ce mi-am dat seama că era un pat destul de îngust. Am zărit scurt zidurile întunecate şi lumina soarelui care pătrundea întreruptă prin scândurile crăpate ale uşii încăperii, după care l-am mai văzut doar pe el.

Casteel.

Soţul meu.

Sufletul meu pereche.
Salvatorul meu.
Zeilor, mă... *salvase*, crezând că săvârşise fapta interzisă a Ascensiunii. Îşi asumase riscul înţelegând că aveam să devin vampir. Tatăl lui nu reuşise să-l oprească. Nici zeii. Nimeni nu reuşise să-l oprească, pentru că nu voise să renunţe la mine. Refuzase să mă piardă.
Pentru că mă iubea.
Şi acum, se urca pe mine, cu o atenţie sălbatică şi posesivă. Fiecare muşchi din corp mi s-a încordat. Picioarele mi s-au încovoiat când şi-a trecut mâna în sus peste coapsa mea, pielea aspră a palmei lui creând o senzaţie delicioasă de frecare. Nu-mi puteam întoarce privirea de la ochii lui învăpăiaţi, intenşi. Eram întru totul fascinată de ei... de el. Şi-a trecut braţul pe sub talia mea şi m-a întors pe burtă. M-am cutremurat, surprinsă. Am dat să mă ridic, însă i-am simţit căldura trupului pe spatele meu, apăsându-mă în pătura aspră. M-a sărutat pe şira spinării, pe şolduri şi apoi pe fese, făcându-mă să mă înfior.
— Dacă îmi vei spune vreodată să te pup în fund, mi-a zis el, ţine minte că am făcut-o deja.
Am râs gutural, atât sunetul, cât şi fapta în sine luându-mă prin surprindere.
— Nu cred că voi uita.
— Foarte bine.
M-a ridicat pe genunchi şi şi-a folosit coapsa ca să-mi depărteze şi mai tare picioarele. Mi-am înfipt degetele în materialul aspru şi m-am cutremurat, anticipând ce avea să urmeze.
— Nu voi rezista prea mult, m-a avertizat el. Nici tu.
Nu puteam gândi, nu puteam respira cu el ţinându-şi braţul pe după talia mea şi cealaltă mână pe şoldul meu. Nu s-a mişcat. Pulsul îmi vibra.

— Cas... am rostit eu şi am ţipat ascuţit când m-a pătruns.

M-a tras în spate, spre el, pătrunzându-mă din nou, de nenumărate ori, într-un ritm păcătos de sălbatic. Mi-a lipit spatele de pieptul lui şi s-a împuns cu şoldurile în dosul meu, ridicându-şi mâna de pe şoldul meu şi punându-şi-o la baza gâtului meu. Şi-a lipit buzele de tâmpla mea umedă.

— Te iubesc!

M-am destrămat, fărâmiţându-mă în o mie de bucăţele, în timp ce extazul m-a izbit cu o forţă ce l-a făcut să mârâie apăsat. L-am simţit strângându-mă mai tare în braţe. Încă o împunsătură adâncă şi a explodat, strigându-mi numele. Gâfâind şi alunecos, acoperit de o peliculă fină de sudoare, ne-a coborât pe amândoi pe pat. Pătura îmi zgâria pielea, dar eram sătulă, moale şi atât de al naibii de uşurată că eram în viaţă, încât nu puteam să mă îngrijorez de faptul că materialul avea să mă irite. Nu ştiu cât am stat nemişcaţi, eu pe burtă şi Casteel întins pe jumătate peste mine, dar senzaţia pe care mi-o lăsa greutatea lui mă subjuga, la fel şi inima lui pe care o simţeam bătând cu sălbăticie lipită de spatele meu.

Cândva mai târziu, am sfârşit din nou în braţele lui, cuibărită la pieptul lui. Ne aflam acum la capul patului îngust. Nici măcar numi aminteam cum ajunsese, acolo, dar m-a ţinut în braţe în timp ce şi-a trecut o mână tremurândă peste capul meu şi prin părul meu. Am rămas aşa vreme îndelungată... Mi s-a părut că ore întregi.

— Cum te simţi? m-a întrebat Casteel, cu voce aspră. Te doare ceva?

Am clătinat uşor din cap.

— Nu chiar. Simţeam dureri, dar neînsemnate. Nu... Nu înţeleg. Eram pe moarte. Mi-am ridicat capul şi am privit în jos spre pieptul meu, dându-mi la o parte şuviţele de păr

încâlcite. Între sâni am văzut o bucată de piele rozalie lucioasă cu o formă întru câtva circulară. Săgeata mă străpunsese. Iar tu... mi-ai supt sângele până mi-am simţit inima cedând şi apoi mi-ai dat sângele tău.

— Da. Şi-a apăsat degetele chiar sub rana abia vizibilă, şi m-a străbătut un val de conştientizare. N-am putut renunţa la tine. N-am vrut s-o fac.

Am vrut să-l privesc în ochi, dar se holba la rană, cu fruntea încreţită.

— Dar nu simt setea de sânge... Ei bine, *am simţit-o.* Mi-era atât de foame! Nu mi-a mai fost niciodată atât de foame.

Am înghiţit în sec, dorindu-mi să uit senzaţia aceea. Dorindu-mi să uit că şi Casteel trăise asta de nenumărate ori, timp de decenii întregi. Oare cum reuşise să se regăsească? Mă uimea de-a dreptul, şi eram îndrăgostită de el.

„Te iubesc.” Cuvintele acelea mi-au răsunat la nesfârşit în minte... cuvinte tatuate pe pielea mea şi întipărite în oasele mele. Ce simţeam pentru el era mult mai puternic decât orice cuvânt, însă şi ele erau importante. Dintre toţi oamenii, cunoşteam foarte bine puterea de a-ţi spune părerea, de a o putea face cu sinceritate şi într-o manieră deschisă, fără şovăială. Ştiam că era important să nu mă abţin acum, pentru că, atunci când stătusem întinsă în ruine, în timp ce sângele mi se scursese din corp, nu mă gândisem că aveam să mai am vreodată ocazia să-i spun acele cuvinte.

L-am strâns de mijloc şi l-am privit din nou în ochi.

— Te iubesc!

Mâna i s-a oprit sub părul meu, la jumătatea spatelui.

— Poftim? a şoptit el.

Făcuse ochii o idee mai mari şi avea pupilele uşor dilatate. Mi-am dat seama că era surprins şi am simţit-o ca

pe o suflare de aer rece pe pielea mea. De ce părea atât de uluit? Nu avea cum să nu ştie deja.

Însă Casteel nu putea citi emoţiile aşa cum o făceam eu. Îi spusesem cum mă făcea să mă simt şi i-o demonstrasem când îmi dusesem lama la gât în timpul bătăliei din Capul Spessa. Fusesem mai mult decât pregătită să-mi pun capăt vieţii dacă ar fi însemnat să i-o salvez pe a lui, însă nu rostisem niciodată cuvintele în sine.

Şi aveam nevoie să o fac. O nevoie disperată.

Mi-am apăsat vârfurile degetelor de obrazul lui şi am tras superficial aer în piept.

— Te iubesc, Casteel, am zis eu. I-am simţit pieptul încremenindu-i lângă al meu şi apoi umflându-se brusc. Te...

Casteel m-a sărutat, mişcându-şi buzele peste ale mele cu blândeţe, cu tandreţe. A fost un sărut dulce şi lent, de parcă ar fi fost prima dată când buzele ni se împreunau, de parcă atunci aş fi învăţat ce formă avea gura mea şi cum se simţea când se lipea de-a lui. S-a cutremurat, şi ochii mi s-au umplut de lacrimi.

S-a tras în spate doar cât să-şi sprijine fruntea de a mea.

— Nu am... Şi-a dres vocea în timp ce mi-am trecut degetele de-a lungul maxilarului lui. Adică, mă gândeam... Mă gândeam că mă iubeşti. Credeam că mă iubeşti... sau poate că aveam nevoie să cred asta... însă nu cred că am ştiut-o vreodată cu adevărat.

Vocea i s-a îngroşat din nou, şi şi-a întins mâna, ştergând o lacrimă care mi se prelinsese pe obraz. A trecut o clipă, şi pieptul i s-a umflat din nou, brusc. În clipa aceea, numeroasele măşti pe care le purta Casteel s-au crăpat şi au căzut, aşa cum se întâmplase la ruine, când îşi dăduse capul pe spate şi uriaşe.

— Ştiam că ţii la mine. Dar să mă iubeşti? Pur şi simplu, nu ştiam dacă ai putea să o faci după... tot ce s-a

întâmplat. Nu te-aş fi învinuit de n-ai fi fost în stare să mă iubeşti. Nu după ce...

— Nu are importanţă ce-ai făcut în trecut. Înţeleg de ce ai făcut toate acele lucruri. Am trecut peste. Degetele mi s-au încâlcit în şuviţele moi de la ceafa lui. Te iubesc. Aş face… Am înghiţit în sec. Aş face orice pentru tine, Cas. Aşa cum ai făcut tu pentru mine. Orice...

Mi-a găsit din nou gura, iar de data aceasta... oh, zeilor, a adâncit sărutul. M-am topit când mi-a lins buzele, depărtându-le. Fiori mici mi-au erupt în tot corpul, şi ne-am sărutat până am rămas amândoi fără suflare.

— *Cas*, a repetat el, cu buzele lipite de ale mele. Nu ştii cât am aşteptat să te aud spunându-mi aşa.

— De ce?

Nu-mi dădusem seama că-i folosisem porecla.

— Nu ştiu. Doar cei în care am cel mai mult încredere îmi spun aşa. A râs uşor, apoi s-a tras mai în spate şi mi-a cuprins cu grijă obrajii în palme. Ştii, nu-i aşa? M-a privit în ochi. Ce însemni pentru mine? Ce simt pentru tine?

— Da.

Mi-a mai şters o lacrimă cu degetul mare.

— N-am ştiut niciodată că oamenii pot simţi aşa ceva. Că eu aş putea simţi aşa ceva pentru cineva. Dar o simt... Te iubesc.

M-am cutremurat, şi pieptul mi s-a umplut de dragoste, speranţă, anticipare şi o sută de alte emoţii sălbatice care mi se păreau nespus de stranii după tot ce se întâmplase. Şi totuşi, mi se păreau atât de îndreptăţite.

— Cred că s-ar putea să încep să plâng şi mai tare.

Şi-a plecat capul, sărutând o lacrimă ce mi se prelinsese pe obraz. Am reuşit să îmi vin în fire când m-a sărutat pe tâmplă, pe frunte şi apoi pe puntea nasului şi m-a luat de mâna stângă. Cu ochii închişi, m-a sărutat scurt de-a lungul însemnului marital auriu. L-am privit în tăcere preţ

de câteva momente, pierzându-mă puţin în el.

Mi-a atins verigheta de pe degetul arătător.

— Nu... am vrut ca prima dată când ai văzut Atlantia, căminul *tău,* să fie o experienţă îngrozitoare. Am vrut să vezi frumuseţea căminului *nostru*, a poporului nostru. Ştiam că nu avea să fie uşor. A înghiţit în sec, apăsat. Alastir a avut dreptate când a spus că unii dintre oamenii noştri sunt superstiţioşi şi prudenţi când vine vorba despre nou-sosiţi, dar am vrut să te simţi bine-venită. Mai presus de orice, am vrut să te simţi în siguranţă. Urăsc din tot sufletul că s-a întâmplat tot ce s-a întâmplat şi îmi pare rău. Îmi pare nespus de rău!

— Nu e vina ta. Ai făcut tot posibilul ca să te asiguri că eram în siguranţă.

— Oare? a contracarat el. Ştiam că s-ar putea ca oamenii să se împotrivească. Ştiam că unii îşi vor dori să se răzbune. Le-am supraestimat dorinţa de supravieţuire. Nu ar fi trebuit să te las să pleci aşa. Ar fi trebuit să fiu acolo. Nu am reuşit să te protejez...

— Opreşte-te! M-am aplecat în faţă şi i-am cuprins obrazul cu mâna liberă. Nu a fost vina ta, am repetat eu. Te rog, nu crede aşa ceva. Nu...

Am tras scurt aer în piept. Nu-mi fusese niciodată uşor să-mi împărtăşesc sentimentele, nici măcar după ce am rostit acele cuvinte incredibil de puternice. Cum să-mi fie, când fusesem crescută astfel încât să n-o fac niciodată? Dar aveam nevoie să şoptesc cuvintele acelea. Trebuia s-o fac, deoarece simţeam muşcătura tăioasă a vinei.

— N-aş suporta să ştiu că te crezi răspunzător. Nu vreau ca asta să te macine. N-ai dat greş. Nu ştiu unde aş fi fost acum de n-ai fi fost tu. Nici măcar nu ştiu dacă aş fi fost în viaţă.

N-a spus nimic, ci doar a închis ochii şi şi-a întors capul, împingându-şi obrazul în palma mea.

Mi-am trecut degetul mare peste buza lui de jos.

— Dar ştiu sigur că aş fi... aş fi *mai puţin* decât sunt. Nu m-aş simţi... de parcă aş fi întreagă. Şi asta ţi se datorează ţie. Am mai tras o dată aer în piept. Când am văzut prima dată Pilaştrii Atlantiei şi am stat în Odăile lui Nyktos, mi s-a părut într-adevăr că eram acasă. M-a încercat un sentiment de îndreptăţire... cum e şi ceea ce simt pentru tine. Mi s-a părut *îndreptăţit* să fiu aici. Şi poate că are de-a face cu obârşia mea. Nu ştiu ce este acum Atlantia pentru mine sau ce va deveni, însă nu are importanţă. Mi-am dat seama de cât de adevărată era afirmaţia asta şi m-am simţit nespus de uşurată. Ar fi fost minunat ca Atlantia şi părinţii lui Casteel să mă accepte, însă era mult mai important că noi doi ne acceptam reciproc. Asta conta când închideam ochii noaptea şi când îi deschideam din nou dimineaţa. Tu eşti temelia care mă ajută să rămân în picioare. Tu eşti acoperişul şi zidurile mele. Adăpostul meu. *Tu* eşti căminul meu.

Genele i s-au ridicat, iar chihlimbariul din ochi i s-a învolburat cu sălbăticie.

— Şi tu eşti asta pentru mine, Poppy.

— Atunci, te rog să nu te învinuieşti. Te rog! Altminteri, voi... Nu ştiu ce aş face, dar sunt convinsă că nu ţi-ar plăcea.

— Are de-a face cu înjunghiatul?

M-am holbat la el.

— Pentru că probabil mi-ar plăcea asta.

Am oftat.

— Cas.

A zâmbit uşor.

— Voi încerca să nu mă învinovăţesc. În regulă? Vina pe care o simt nu va dispărea imediat, dar îmi voi da silinţa. Pentru tine.

— Pentru noi, l-am corectat eu.

— Pentru noi.

Am răsuflat uşor şi am încuviinţat din cap, deşi voiam ca vina aceea să dispară imediat.

— Am ştiut că aveam să te revăd, chiar şi când m-au ţinut prizonieră. Mi-am trecut mâna în jos peste pieptul lui tare şi fin ca satinul. Ştiam că fie aveam să mă eliberez singură, fie aveai să mă găseşti tu. Şi aşa a fost. M-ai găsit.

— Cum să nu te găsesc? a întrebat el. Te voi găsi mereu. Orice ar fi.

Inima mi s-a strâns, şi i-am cuprins obrazul cu mâna.

— Însă când m-a lovit săgeata şi stăteam întinsă acolo? Am crezut că nu aveam să-ţi mai simt vreodată îmbrăţişarea, că nu aveam să-ţi mai simt vreodată sărutul sau să-ţi văd gropiţele prosteşti.

A zâmbit larg, şi gropiţa din obrazul stâng şi-a făcut apariţia.

— Îţi plac la nebunie gropiţele mele.

Mi-am trecut degetul mare peste adâncitură.

— Aşa este. Mi-am plecat capul şi mi-am lipit buzele de locul în care îmi ţinusem degetul mare. Ce-am simţit mai devreme, când m-am trezit, când mi-a fost... foame... N-am mai simţit niciodată aşa ceva. Nevoia aceea? A fost înfricoşătoare, iar eu... Am închis scurt ochii. Cunoşti foarte bine senzaţia. Ai fost lăsat să ajungi în punctul acela de nenumărate ori în perioada în care Ascendenţii te-au ţinut prizonier. Nu ştiu cum ai reuşit să te descurci. L-am privit în ochi şi am adăugat: Ai zis că sunt puternică, însă tu eşti cea mai puternică persoană pe care o ştiu.

— Urăsc faptul că a trebuit să simţi acea senzaţie. Ştiam că avea să se întâmple, mai ales dacă ai fi făcut Ascensiunea. Ar fi trebuit să...

— Ai fost acolo. M-ai fi lăsat să mă hrănesc în continuare.

A continuat să mă privească în ochi.

— La nevoie, ţi-aş fi dat şi ultima picătură de sânge din corpul meu.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

— Nu poţi face aşa ceva. N-ar fi trebuit să mă laşi să beau atât de mult. Şi tu a trebuit să bei sânge, nu-i aşa? l-am întrebat eu, amintindu-mi conversaţia. Te-ai... hrănit din Naill.

— Aşa este, şi sunt bine. Sângele mi se reface rapid, a zis el, însă nu eram aşa convinsă că-l credeam. A tras adânc aer în piept. Şi-a pus mâna peste a mea, ridicând-o şi sărutându-mă în palmă. Îţi mai este foame?

— Nu. Nu mă mai simt aşa acum. Te simt doar pe tine.

— Sângele meu...

— Nu. Nu la asta mă refer.

Ce-i drept, îi simţeam sângele curgând prin mine, întunecat şi copios, dar se domolise. Nu mă mai îmboldea... Nu ne mai îmboldea spre un abandon nesăbuit...

Zeilor mari!

Mi-am dat seama că Kieran fusese de faţă. Fusese în încăpere când ne... când eu şi Casteel ne împreunaserăm prima dată. Mă împiedicase să beau prea mult sânge. M-am crispat şi-am privit peste umăr, aproape aşteptându-mă să-l văd pe vârcolac. N-am recunoscut deloc încăperea.

— Kieran a plecat, mi-a spus Casteel, răsfirându-şi degetele pe obrazul meu. Mi-a întors privirea spre el. A rămas doar pentru că era îngrijorat.

— Ştiu... am răspuns eu, uşor bâlbâit. Îmi aminteam. „îmi fac griji pentru amândoi.” Am aşteptat să simt că mă copleşeşte un sentiment de ruşine şi m-am simţit într-adevăr stingherită, însă nu avea de-a face cu lucrurile pe care le văzuse Kieran, ci cu faptul că... încercasem să-l mănânc pe Kieran.

— Nu-ţi va purta ranchiună pentru asta.

— Am încercat să-l mănânc pe Kieran în timp ce eram goală.

— Probabil tocmai de-aceea nu-ţi va purta ranchiună.

— Nu e amuzant, am zis eu, holbându-mă la el.

— Nu e?

O parte a buzelor i s-a curbat în sus, iar gropiţa şi-a făcut din nou apariţia în obrazul lui.

Gropiţa aia al naibii de prostească.

— Nu pricep. Cum de-am ajuns de la a încerca să-l mănânc pe Kieran la a te mânca pe tine şi apoi la asta? Adică, simt emoţii. Mă simt *normal.* Nu aşa se simte un vampir preschimbat de curând, nu-i aşa? Sau să fie din pricină că m-am hrănit din tine? Inima îmi bătea cu putere. Ţi se pare că am pielea rece? Am colţi? Mi-am amintit vag că unul din ei zisese că nu aveam, dar mi-am dus oricum mâna la gură, să mă asigur.

Casteel mi-a prins mâna şi mi-a tras-o de lângă faţă.

— Nu ai colţi, Poppy. Şi ochii tăi... au tot culoarea unui izvor atlantian. Vampirii preschimbaţi de curând nu se satură de sânge, oricât s-ar hrăni. Ştiu asta. I-am văzut în orele şi zilele care au urmat transformării, mi-a zis el, şi am urât faptul că el a trecut prin aşa ceva. Dacă ai fi fost vampir, mi-ai fi sărit la beregată chiar acum. Nu te-aş simţi caldă şi moale în braţele mele sau în jurul mădularului meu, mi-a zis el, iar eu m-am îmbujorat tare. Nu ai făcut Ascensiunea.

— Dar asta nu... Am privit dincolo de pat, spre uşi. *Lumina soarelui.* Ascendenţii puteau sta în lumina indirectă a soarelui fără să fie afectaţi. Dar în lumina directă a soarelui? Aia era o cu totul altă poveste.

M-am mişcat înainte să-mi dau bine seama de ceea ce făceam, sărind din poala lui Casteel. Probabil l-am luat prin surprindere, pentru că s-a întins după mine, dar nu m-a

prins. Sau poate eram foarte rapidă acum. Nu ştiam prea bine cum stăteau lucrurile.

— Poppy! a strigat Casteel când am ajuns la uşă. Să nu cumva să...

Am apucat mânerul şi-am deschis larg uşa. Aerul rece s-a revărsat în odaie, iar eu am ieşit într-un pridvor mic. Lumina soarelui pătrundea în el, îmbibând podeaua de piatră crăpată cu o lumină rece. Mi-am întins braţul, iar urechile m-au usturat când l-am auzit pe Casteel îngânând o înjurătură. Lumina mi s-a revărsat peste degete şi apoi peste toată mâna.

Casteel m-a prins de după mijloc şi m-a tras în spate, lipindu-mă de pieptul lui.

— Fir-ar să fie, Poppy!

M-am holbat la mâna mea, la pielea mea şi am aşteptat să se-ntâmple ceva înfricoşător.

— Nu se întâmplă nimic.

— Slavă zeilor! a mârâit el, strângându-mă tare. S-ar putea însă ca eu să fac infarct chiar în clipa asta.

M-am încruntat.

— Atlantienii pot face infarct?

— Nu.

— Atunci, eşti bine, i-am răspuns eu, muşcându-mi buza când mi-am dat seama de umezeala dintre coapsele mele.

Şi-a lăsat fruntea pe tâmpla mea.

— E discutabil. În clipa de faţă, am impresia că o să-mi sară inima din piept.

S-a auzit un zgomot aspru, un pufăit, care mi-a atras atenţia spre rândul de pomi deşi pe jumătate uscaţi. Semănase tare de tot cu un râs. Preţ de-o clipă, am uitat întru totul ce făceam. Am mijit ochii spre ramurile joase golaşe, cadaverice, ce ajungeau până la pământ. Un vârcolac cu blana de un alb pur stătea ghemuit printre copaci.

Delano.

Şi-a ciulit urechile şi apoi şi-a înclinat capul într-o parte.

Şi cam pe atunci mi-am dat seama că eram goală-puşcă.

— O, zeilor! M-am îmbujorat peste tot. Sunt goală.

— Întocmai, a murmurat Casteel, întorcându-se astfel încât să mă acopere. A pus mâna pe uşă. Îmi pare rău, i-a zis el lui Delano.

Vârcolacul a făcut din nou zgomotul acela aspru, ca un râs, iar Casteel a închis uşa. M-a întors apoi imediat cu faţa spre el.

— Nu pot să cred c-ai făcut aşa ceva.

— Eu nu pot să cred că m-a mai văzut cineva goală, am murmurat eu, iar Casteel s-a holbat la mine de parcă priorităţile mele ar fi fost întru totul greşite. Şi poate că aşa era. M-am concentrat din nou. Dar ai spus că nu am făcut Ascensiunea...

— Dar nu înseamnă că ştiu ce s-a întâmplat. Nu aveam idee ce s-ar fi putut întâmpla dacă ieşeai în soare.

M-a apucat de umeri, iar simţurile mele împrăştiate s-au conectat cu emoţiile lui. Am simţit cum senzaţia apăsătoare de îngrijorare se amestecă deodată cu prospeţimea sentimentului de uşurare. În spatele lor, o aromă condimentată şi afumată se împletea cu una dulceagă.

— Putea să nu se întâmple nimic sau pielea ta putea să înceapă să se descompună, şi atunci te-aş fi pierdut *din nou.* Pieptul i s-a umflat brusc, şi particulele aurii din ochi i-au scânteiat puternic. Pentru că *te-am pierdut,* Poppy. Ţi-am simţit inima oprindu-se. Însemnul din palma mea a început să se şteargă. Te pierdeam, iar tu însemni totul pentru mine.

M-am cutremurat.

— Îmi pare rău!

— Nu-ţi cere scuze, mi-a spus el. Nimic din ce s-a întâmplat n-a fost din vina ta, Poppy. Doar că... Nu mă pot simţi din nou aşa.

— Nici nu vreau să te simţi din nou aşa. M-am apropiat de el, şi m-a strâns în braţe. Şi nu am vrut să te fac să te simţi din nou aşa.

— Ştiu. M-a sărutat pe tâmplă. Ştiu. Hai să stăm pur şi simplu! în regulă?

M-a dus înapoi spre pat.

M-am aşezat pe pat, iar el s-a aplecat şi şi-a ridicat pantalonii. Mi-am muşcat buza în timp ce l-am privit ridicându-şi-i, lăsând prohabul descheiat. Îi atârnau indecent de jos în talie când s-a întors. Mai era un scaun în odaie, unul de lemn, pe care am văzut o grămăjoară de haine.

— Jasper a găsit câteva haine şi o pereche de cizme despre care s-a gândit că ţi-ar veni. Un furou, o pereche de pantaloni şi un pulover, îţi zic sincer că nu ştiu unde le-a găsit şi nici nu cred că vreau să ştiu. Mi-a adus furoul şi un pulover maro-închis. Dar sunt curate.

— Unde suntem? am întrebat eu în timp ce mi-a făcut semn să-mi ridic braţele. Am făcut cum mi-a cerut. Eram în... Irelone, nu-i aşa?

Acolo m-au dus?

În lumina slabă, am văzut cum i se încordează un muşchi de la maxilar când mi-a trecut furoul peste cap. Materialul era moale şi mirosea a aer proaspăt.

— Nu mai suntem în Irelone, nici în Ţinuturile Pustii. Suntem la poalele munţilor Skotos, într-o cabană de vânătoare veche pe care o folosim uneori înainte sau după ce pătrundem în munţii Skotos. De fapt, nu suntem foarte departe de Capul Spessa, dar n-am vrut să…

Casteel nu şi-a terminat fraza, iar eu m-am ridicat în genunchi, lăsând ca furoul să cadă la locul lui. Ştiam la ce

se gândea. Nu voiseră să mă ducă în Capul Spessa, în caz că făcusem Ascensiunea şi aş fi devenit de necontrolat.

Încă uluită de faptul că eram în viaţă şi că nu devenisem vampir, n-am spus nimic când mi-a tras puloverul gros peste cap. Era puţin înţepător, dar cald. Am ridicat gulerul şi l-am adulmecat uşor. Mirosea puţin a fum de lemn, dar, din cine ştie ce motiv, mi s-a părut că mirosea şi a... liliac.

Atunci, mi-am *amintit.*

Mi-am ridicat privirea spre Casteel, care mă privea cu o sprânceană ridicată în timp ce-şi încheia în sfârşit prohabul pantalonilor. Am dat drumul puloverului.

— Când mi-ai dat prima dată din sângele tău, în New Haven, cred... că ţi-am văzut amintirile. Sau ţi-am simţit emoţiile. Am simţit atunci miros de liliac şi acum l-am simţit din nou, i-am spus eu, gândindu-mă la florile din peştera din Capul Spessa. De data aceasta, când am băut din sângele tău, te gândeai cumva la când neam căsătorit?

— Da.

— Dar cum de ţi-am văzut amintirile? Şi înainte, şi acum? Nu e acelaşi lucru cu a citi emoţiile cuiva.

— Se poate întâmpla când doi atlantieni se hrănesc. Şi-a plecat capul, trecându-şi uşor buzele peste fruntea mea. Fiecare din ei poate percepe amintiri. Cred că asta s-a întâmplat.

M-am gândit la acea primă dată în New Haven. Mă oprise chiar pe când ajunsesem la amintirile lui.

De data aceasta, nu mă mai oprise.

— Tu mi-ai putut citi amintirile? am întrebat eu.

— Nu m-am hrănit niciodată îndeajuns de mult timp din tine ca să încerc, mi-a răspuns el, şi am simţit un tremur mic şi straniu de anticipare. Dar în clipa asta îmi doresc să fi ştiut la ce te gândeşti.

— Mă gândeam că... Am tras adânc aer în piept. Zeilor, mă gândeam la tot. Gândurile îmi ricoşau din eveniment în

eveniment, din conversaţie în conversaţie. Ştii ce am făcut în Odăile lui Nyktos? După... ce ai fost atacat?

S-a aşezat lângă mine.

— Am auzit.

Mi-am coborât mâinile spre puloverul care mi se strângea în poală. Mi se păreau normale.

— Când am fost în Odăile lui Nyktos şi săgeata aceea te-a lovit şi trupul ţi-a devenit rece şi gri, am crezut că ai murit. Am crezut că nu aveam să-mi mai revin vreodată. Am uitat de însemn, am recunoscut eu, întorcându-mi mâna pe partea cealaltă. Iat-o: spirala aurie lucea uşor. Într-un fel... Nu ştiu. Mi-am pierdut cumpătul.

— Te-ai apărat, m-a corectat el. Asta ai făcut.

Am încuviinţat din cap, holbându-mă în continuare la însemn, în timp ce gândul mi-a zburat de la templu la cripte, la Alastir, care fusese ferm convins că aveam să fiu la fel de haotic de violentă precum străbunii.

Capitolul zece

— Ştiu că s-au întâmplat multe, mi-a zis Casteel, apucând cu blândeţe o şuviţă din părul meu şi dându-mi-o după ureche. Şi ştiu că lucrurile sunt al naibii de derutante acum, dar crezi că mi-ai putea spune ce s-a întâmplat? Ştiu unele lucruri, mi-a zis el. Am reuşit să obţin câteva informaţii de la Alastir şi de la ceilalţi folosindu-mi forţa de constrângere, dar nu e ca şi cum ar exista un ser al adevărului şi nici nu-i pot forţa să-mi spună totul. Trebuie să pun întrebări precise şi cel mai mult mă interesa să te găsesc şi să aflu cine ar mai fi putut fi implicat. Aşa că vreau să aud de la tine. Cred că singura cale de-a începe să pricepem ce s-a întâmplat aici e să luăm lucrurile pe rând.

Mi-am mutat privirea de la mâinile mele spre el.

— Pot.

Mi-a zâmbit şi m-a atins pe obraz.

— E în regulă dacă îl aduc şi pe Kieran? Va trebui să audă toate astea.

Am încuviinţat din cap.

Casteel m-a sărutat în locul în care mă atinsese cu câteva secunde înainte, apoi s-a ridicat, îndreptându-se spre uşă, iar eu mi-am privit din nou mâinile. Au trecut doar câteva momente, şi apoi Kieran s-a strecurat înapoi în odaie. L-am privit pe furiş, deschizându-mi şovăielnic simţurile în timp ce s-a holbat la mine şi s-a apropiat de pat. Nu ştiam ce anume mă aşteptam să simt din partea lui, însă am simţit doar o îngrijorare apăsătoare şi o prospeţime ce mi-a amintit de aerul de primăvară. Uşurare.

Kieran a îngenuncheat în faţa mea, iar Casteel s-a întors lângă mine.

— Cum te simţi?

— Bine şi puţin confuză, am recunoscut eu. Am o mulţime de întrebări.

Un colţ al gurii vârcolacului s-a curbat în sus.

— Sunt de-a dreptul şocat, a murmurat el, ochii lui palizi licărind a amuzament.

— Îmi pare rău că am încercat să te mănânc.

Mi-am simţit obrajii calzi. Kieran a zâmbit.

— E în regulă.

— Ţi-am zis eu că nu-ţi va purta ranchiună, mi-a spus Casteel.

— Nu ar fi prima oară când un atlantian înfometat ar încerca să mă mănânce, a zis Kieran, iar eu am ridicat din sprâncene. Acum, aveam şi mai multe întrebări, dar mi-a venit brusc în minte o amintire.

Când mă trezisem, fusesem prea pierdută în setea de

sânge ca să-mi dau seama că nu fusesem mânjită de sânge. Şi ar fi trebuit să fiu. Îmi cursese atât de mult sânge din rană.

— Tu m-ai curăţat, nu-i aşa? M-ai şters de sânge.

— Nu mi s-a părut potrivit să vă las plini de sânge, a zis el, ridicând din umeri, de parcă ar fi fost o faptă neînsemnată. N-am vrut să vă treziţi cu o astfel de privelişte.

M-am uitat la el, şi mi s-a strâns gâtlejul de emoţie. Am reacţionat fără să mă gândesc prea mult, aplecându-mă în faţă. Nu ştiam dacă şi-a dat seama ce voiam să fac sau dacă îşi făcea griji că aveam să încerc din nou să-i sfâşii beregata, însă m-a prins fără să se răstoarne, chiar dacă s-a clătinat puţin. Şi-a împreunat mâinile în jurul meu fără şovăială, ţinându-mă la fel de strâns precum îl ţineam eu. Am simţit mâna lui Casteel pe spate, în talie, chiar sub braţele lui Kieran, şi am rămas toţi trei aşa o vreme.

— Mulţumesc! am şoptit eu.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti pentru asta. Şi-a urcat mâna până pe ceafa mea şi s-a tras în spate cât să mă privească în ochi. Măcar atât am putut să fac şi eu.

— Dar n-ai făcut doar atât, a zis Casteel, întinzându-şi braţul şi prinzându-l de umăr. Te-ai asigurat că am ajuns aici în siguranţă şi ai stat de veghe. Ai făcut tot ce era nevoie şi mai mult de-atât. Îţi rămân dator.

Kieran şi-a ridicat mâna de pe ceafa mea şi l-a prins pe Casteel de antebraţ, iar privirea lui palidă a întâlnit-o pe cea chihlimbarie a soţului meu.

— Am făcut tot ce-am putut, s-a corectat el.

Când i-am văzut împreună, m-a năpădit un nou val de emoţie. Mi-am amintit ce se spusese în Odăile lui Nyktos, cum că legăturile dintre atlantieni şi vârcolaci se frânseseră. Am simţit o durere în piept când m-am desprins din strânsoarea lui Kieran şi m-am uitat când la

unul, când la celălalt.

— Legătura chiar s-a frânt? am întrebat eu. Legătura dintre voi?

Casteel s-a holbat la Kieran, şi a trecut astfel o clipă îndelungată.

— Da.

Durerea din piept mi s-a accentuat.

— Ce înseamnă asta mai exact?

Kieran s-a uitat scurt la mine.

— Conversaţia asta poate aştepta...

— Conversaţia asta poate avea loc acum. Mi-am încrucişat braţele. Alastir şi Jansen mi-au spus câteva lucruri când eram în criptă, le-am zis eu, înfiorându-mă în sinea mea şi simţind răbufniri de furie din partea ambilor. Nu ştiu cât din ce mi-au spus era adevărat, dar nici nu mi-au explicat cum faptul că sunt o descendentă a unei zeităţi...

Am tras scurt aer în piept când m-am gândit la cine pretindea Alastir că făcea parte din spiţa mea. Oare Casteel ştia?

— Nu înţeleg cum înlătură acest fapt ceva ce există de-o veşnicie. Nu sunt o zeitate.

— Nu cred că ştim prea bine ce eşti, a spus Casteel.

— Nu sunt o zeitate, am protestat eu.

— Faptul că eşti aici, tu, nu un vampir, înseamnă că nimic nu este exclus, a adăugat Kieran.

Ba eu aveam să exclud categoric opţiunea asta.

— Dar, în orice caz, eşti o urmaşă a zeilor. Singura în viaţă. Ai...

— Dacă mai aud o dată că am sânge de zeu în mine, s-ar putea să ţip, l-am avertizat eu.

— În regulă, atunci. Kieran s-a ridicat, scărpinându-se pe faţă, apoi s-a aşezat de cealaltă parte a mea. Avea maxilarul acoperit cu o barbă scurtă, de câteva zile. Din

pricina sângelui pe care-l porţi în tine, lupii *kiyou* au primit o înfăţişare de muritori. Nu pentru a le sluji liniilor fundamentale, ci pentru a le sluji copiilor zeilor. Dacă zeităţile n-ar fi... S-a oprit, clătinând din cap. Când zeii le-au dăruit lupilor *kiyou* înfăţişare de muritori, am fost legaţi de ei şi de copiii lor la un nivel instinctiv ce se transmite din generaţie în generaţie. Iar legătura aceea instinctivă te recunoaşte.

Înţelegeam ce zice, judecând la rece, dar, în adâncul meu, mi se părea întru totul o nebunie.

— E pur şi simplu... Sunt doar Poppy, cu sau fără sângele zeilor în mine...

— Ba nu eşti doar Poppy, şi nu are nimic de-a face cu faptul că nu ai devenit vampir, a zis Casteel, punându-şi o mână pe umărul meu. Şi vorbesc serios, Prinţeso. Nu pot spune cu certitudine că nu eşti un soi de zeitate. Lucrurile pe care te-am văzut făcându-le? Lucrurile pe care *am văzut* şi despre care am auzit că le-ai făcut? Nu semeni cu niciunul dintre noi, şi încă nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama de asta când te-am văzut strălucind prima dată.

— Tu cum de n-ai ştiut? am întrebat eu, ridicându-mi privirea spre Kieran. Dacă sângele meu e cu adevărat atât de puternic, cum de niciun vârcolac nu a ştiut ce eram?

— Ba cred că am ştiut, Poppy, mi-a răspuns Kieran. Dar, asemenea lui Casteel, nu am făcut legătura între lucrurile pe care le vedeam sau pe care le simţeam în preajma ta.

Atunci, am început să pricep.

— De aceea ai spus că miroseam a mortăciune...

— Am spus că miroseai *a moarte,* m-a corectat Kieran, oftând. Nu că miroseai a mortăciune. Moartea înseamnă putere, acel soi vechi de putere.

— Moartea înseamnă putere? am repetat eu, neînţelegând prea bine de ce afirmaţia lui avea logică.

Însă apoi am priceput. Viaţa şi moartea sunt două feţe ale aceleiaşi monede. Nyktos este...

— Este zeul vieţii şi al morţii, a zis Kieran şi s-a uitat spre Casteel. Aşa se explică de ce sângele ei ţi s-a părut bătrân.

— De-a dreptul antic, a murmurat Casteel, iar eu am dat să mă încrunt. Sângele ei are un gust antic.

Chiar nu voiam să mai vorbească despre gustul sângelui meu.

— Lui Delano i s-a părut că m-a auzit strigându-l când eram închisă în odaia aceea din New Haven...

— Pentru siguranţa ta, a ripostat Casteel.

I-am ignorat comentariul, încă enervată de faptul că fusesem ţinută închisă în încăperea cu pricina.

— Eram destul de... emoţională în momentul acela. Oare asta înseamnă chemarea? Aţi reacţionat cumva la emoţiile mele?

Kieran a încuviinţat din cap.

— Într-un fel, da. Seamănă cu legătura pe care o avem cu atlantienii. O emoţie extremă ne avertiza deseori că cei de care eram legaţi erau ameninţaţi. Puteam simţi emoţia cu pricina.

M-am gândit la spusele lui.

— Au avut loc descărcări de energie statică ori de câte ori m-a atins vreun vârcolac, am murmurat eu. Semnele fuseseră prezente, dar, aşa cum spusese mama lui Casteel, de ce-ar fi bănuit cineva aşa ceva, ţinând cont că ultimele zeităţi muriseră cu ani în urmă? Mi se păruse atunci că până şi Alastir fusese confuz... din pricina anvergurii puterilor pe care le aveam. Dar cum să nu fi avut şi alte abilităţi uimitoare dacă mă trăgeam într-adevăr din Regele Zeilor?

Ei bine, probabil că abilitatea de a-i ucide pe oameni folosindu-mă de propriile lor emoţii ar fi fost considerată o

capacitate uimitoare. Una înfricoşătoare. De ce nu mă puteam preschimba şi eu în ceva – cum ar fi, un dragon?

Asta ar fi fost, într-adevăr, incredibil.

— Chiar mă trag din Nyktos? Aşa a spus Alastir, dar întrucât Nyktos este părintele zeilor...

— E o expresie, m-a corectat Casteel. Nyktos nu este părintele zeilor. Este regele lor. Alastir a spus adevărul – sau cel puţin el credea că era adevărul, a zis el, iar maxilarul i s-a încleştat.

Am răsuflat apăsat.

— De ce-am putut face lucrurile pe care le-am făcut în Odăile lui Nyktos? Ce s-a schimbat? Sacrificiul? am întrebat eu, referindu-mă la procesul prin care treceau atlantienii când nu mai îmbătrâneau ca muritorii şi începeau să dezvolte simţuri ascuţite, trecând în acelaşi timp prin numeroase schimbări fizice. Casteel credea că de aceea aşteptaseră Ascendenţii până acum ca să mă treacă prin Ascensiune. Sângele meu avea să le fie mai de folos acum, că putea crea mai mulţi Ascendenţi.

Oare Ascendenţii ştiau despre sângele pe care-l purtam în mine? Oare regina Ileana ştiuse în tot acest timp? Credeam că Alastir păstrase legătura cu Ascendenţii. Oare sângele meu ar mai funcţiona acum, că aproape...

Acum, că aproape murisem.

Şi poate chiar murisem puţin. Mi-am amintit cum plutisem spre o lumină argintie, fără trup sau gânduri. Şi ştiam că, dacă aş fi ajuns la ea, nici măcar Casteel nu m-ar mai fi putut ajunge.

— Aşa cred, a zis Casteel, şi-am simţit într-o parte căldura emanată de trupul lui, care mi-a întrerupt şirul gândurilor. Cred că faptul că ne aflam pe pământ atlantian şi sângele pe care ţi l-am dat au jucat un rol important în întărirea sângelui pe care-l porţi în tine.

— Şi presupun că ce s-a întâmplat în Odăile lui Nyktos

doar a încheiat procesul? M-am lăsat pe Casteel. A trezit... lucrul ăsta din mine?

— Ceea ce se află în tine nu este un *lucru,* Poppy, a zis Casteel şi şi-a coborât privirea spre mine. Este o putere. Este magie. Este *eather*-ul care se trezeşte în tine, devenind parte din tine.

— Nu sunt convinsă că asta mă face să mă simt mai bine.

A zâmbit strâmb.

— Te-ar face dacă nu te-ai mai gândi la obârşia ta ca fiind un *lucru.* Dar, ţinând cont de tot ce s-a întâmplat, chiar n-ai avut timp să te împaci cu toate.

Nu îmi imaginam cum aş fi putut să mă împac cu asta nici dacă aş fi avut timpul necesar.

— Nu-mi...

— Nu-ţi doreşti asta, a terminat Kieran în locul meu, privindu-mă cu ochii glaciali.

— Nu vreau... Am închis scurt ochii... Nu vreau să intervin între voi doi. Nu vreau să intervin între niciun vârcolac şi atlantianul de care a fost legat.

Nu vreau să fiu monstrul care m-a avertizat Alastir că voi deveni.

— Poppy... a dat Casteel să spună ceva.

— Nu poţi să-mi spui că nu te-a afectat faptul că legătura dintre tine şi Kieran s-a rupt, l-am întrerupt eu. Eraţi cât pe ce să vă sfâşiaţi reciproc în templu. Nu mi s-a părut deloc just. Mi s-a pus un nod de emoţie în gât. Nu mi-a plăcut.

— Dacă ne-ai fi cunoscut când eram mai tineri, probabil ai fi crezut că ne uram, mi-a zis Casteel, strângându-mă uşor de umăr. Ne-am luat la bătaie pentru lucruri mult mai puţin importante decât tine.

— Ar trebui să mă simt mai bine? am întrebat eu. Pentru că nu te descurci deloc bine la asta.

— Presupun că ai dreptate, mi-a zis Casteel şi m-a atins pe obraz, apoi mi-a împins capul pe spate, ca să ne putem privi în ochi. Ascultă-mă, e ciudat să ştiu că legătura nu mai există. Nu te voi minţi în privinţa asta. Însă este o uşurare să ştiu că legătura a trecut la tine, că nu doar Kieran, ci toţi vârcolacii te vor proteja. Este unul dintre modurile în care am reuşit să-ţi luăm urma spre criptele din munţii Skotos şi spre Ţinuturile Pustii. Te-au simţit. Dacă nu te-ar fi putut simţi, nu am fi ajuns la tine la timp, mi-a spus el, şi mi s-a strâns stomacul când l-am auzit. Nu pot să fiu furios sau supărat din pricina asta. Nu când ştiu ce-ar fi dispus să facă Kieran ca să se asigure că vei fi în siguranţă.

Buza de jos mi-a tremurat.

— Dar e prietenul tău cel mai bun. Este ca un frate pentru tine.

— Şi încă sunt. Legăturile sunt lucruri stranii, Poppy. Kieran şi-a pus mâna peste mâna pe care Casteel o ţinea pe umărul meu, iar eu m-am cutremurat. Însă loialitatea mea faţă de Cas nu a avut niciodată de-a face cu o legătură creată când niciunul din noi nu putea nici măcar să meargă singur în picioare. Şi nici nu va avea vreodată. Nu ai de ce să-ţi faci griji în privinţa noastră. Şi mă îndoiesc că ai de ce să-ţi faci griji în privinţa celorlalţi vârcolaci legaţi. Cei mai mulţi dintre noi am cultivat prietenii care nu pot fi rupte. Aşa că doar… ţi-am făcut loc şi ţie.

Mi-au făcut loc şi mie.

— Îmi... place cum sună asta, am şoptit eu, cu voce răguşită.

Kieran m-a bătut uşor peste umăr – sau, mai bine zis, peste mâna lui Casteel. Poate peste amândouă.

— Crezi că ne-ai putea spune ce-ţi aminteşti? a întrebat Casteel o clipă mai târziu, şi i-am făcut semn că da.

Trebuie să ştiu întocmai ce s-a petrecut la templu. Despre ce-aţi vorbit tu şi ticălosul ăla de Jansen când s-a dat drept Beckett. Cum s-a purtat. Vreau să ştiu tot ce ţi-au spus oamenii. M-a privit în ochi şi a adăugat: Ştiu că nu va fi uşor, dar trebuie să ştiu tot ce-ţi aminteşti.

Am încuviinţat din cap. I-am spus totul şi mi-a fost mai uşor decât credeam că avea să fie. Toate lucrurile petrecute îmi umpluseră pieptul de durere, însă nu am îngăduit ca sentimentul acela să crească sau să-mi stea în cale. Casteel n-ar fi permis aşa ceva. Cât am vorbit, n-am simţit mai nimic din partea lui. Nu era momentul pentru emoţii. Era nevoie doar de fapte.

— Profeţia despre care mi-a spus? am zis eu, uitându-mă când la unul, când la celălalt. Aţi auzit vreodată despre ea?

— Nu, a zis Casteel, clătinând din cap. Mi s-au părut doar aiureli, mai ales partea despre zeiţa Penellaphe. Pare jignitor să asociezi astfel de tâmpenii cu zeiţa înţelepciunii.

Eram întru totul de acord.

— Dar se poate să existe şi să nu fi auzit voi despre ea?

— Nu. Noi nu avem profeţii, a confirmat Kieran. Nu credem în ele. Pare să fie mai degrabă ceva ce ţine de muritori.

— Nu sunt foarte crezute nici în Solis, însă există, le-am spus eu. Nici eu n-am crezut-o. Mi s-a părut prea convenabilă şi prea precisă, dar sunt multe lucruri pe care nu le ştiu sau în care nu cred.

— Ei bine, cred că nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa ei, mi-a zis Casteel.

Am încuviinţat din cap, iar gândurile mi-au zburat în altă parte.

— Când a început să plouă cu sânge, au zis că erau lacrimile zeilor, i-am spus eu. Au luat-o ca pe un semn că făceau ceea ce trebuia.

— S-au înşelat.
— Ştiu, am spus eu.
— Ştii cum ai reuşit să-i opreşti? a întrebat Kieran. Cum ţi-ai folosit abilităţile?
— E o întrebare dificilă. Nu prea ştiu cum să explic; pot doar să spun că am ştiut pur şi simplu ce să fac. M-am încruntat şi mi-am apăsat palma în centrul pieptului. Sau că a fost ca un fel de instinct pe care nu mi-am dat seama că-l am. Pur şi simplu, am ştiut ce să fac.
— *Eather*-ul, m-a corectat Casteel uşor.
— *Eather-ul*, am repetat eu. Cumva... am văzut ce urma să se-ntâmple cu ochii minţii, şi s-a întâmplat. Ştiu că sună straniu...
— Ba nu. S-a întors în faţa mea. Când folosesc constrângerea, *eather-ul* îmi dă abilitatea de-a o face. Văd cu ochii minţii ce vreau să facă persoana cu pricina în timp ce spun asta cu glas tare.
— Ah. Deci e... ca şi cum ţi-ai proiecta gândurile?
A încuviinţat din cap.
— S-ar părea că la fel ai făcut şi tu. Tot aşa ne dăm seama şi dacă avem de-a face cu un fundamental sau cu o altă spiţă... în funcţie de cantitatea de *eather* pe care o simţim.
— S-a scris că şi zeii simţeau ori de câte ori era folosit, a zis Kieran. Il simţeau ca pe o mişcare seismică.
M-am gândit la tot ce-mi spuseseră.
— Totuşi, e straniu. Când îi uşurez cuiva durerea, mă gândesc la lucruri fericite... frumoase. Şi apoi... Mi-am dat ochii peste cap şi am oftat. Apoi proiectez sentimentele cu pricina în persoana respectivă.
Casteel mi-a zâmbit larg.
— Presupun că e cam acelaşi lucru. A clătinat din cap. Crezi că o poţi face din nou?
Mi s-a pus un nod în stomac.

— Nu ştiu. Nu ştiu dacă aş vrea s-o fac...

— Ar trebui să vrei, a zis el şi m-a privit în ochi, iar maxilarul i s-a încleştat. Dacă te vei afla vreodată într-o astfel de situaţie sau în orice situaţie în care nu te poţi apăra fizic, nu ezita. Ascultă-ţi instinctul acela! Lasă-l să te ghideze. Nu te va îndruma greşit, Poppy. Te va ţine în viaţă, iar asta e tot ce contează.

— Sunt de acord cu tot ce-a spus Cas, a intervenit Kieran, doar că eu ştiu că-ţi poţi folosi puterile, că ştii cum s-o faci. Erai pe punctul de-a le folosi la ruine, înainte să-l vezi pe Jansen, dar te-ai oprit. M-a privit în ochi, cercetător. Te-ai oprit şi ai spus că nu eşti un monstru.

Casteel, aflat de cealaltă parte a mea, a încremenit într-o manieră nefirească.

— De ce? a întrebat Casteel. De ce-ai spune aşa ceva?

Kieran avea dreptate. Ştiam cum să folosesc *eather*-ul. Trebuia doar să mi-l închipui. Cunoaşterea exista, ca un soi de instinct străvechi.

— Poppy, mi-a zis Casteel, pe un ton mai blând. Vorbeşte cu mine! Vorbeşte cu noi!

— Eu...

Nu ştiam de unde să încep. Gândurile îmi erau încă teribil de împrăştiate. M-am uitat când la unul, când la celălalt.

— Aţi intrat în cripte?

— Da, a confirmat Casteel. Pe fugă.

— Deci aţi văzut zeităţile înlănţuite acolo, lăsate să moară? încă mi se făcea greaţă când mă gândeam la soarta lor. M-au ţinut la un loc cu ele. Nu ştiu cât timp. Vreo două zile? Alastir şi Jansen mi-au spus că zeităţile deveniseră periculoase. Le-am povestit ce-mi spuseseră Jansen şi Alastir despre copiii zeilor. Mi-au spus că şi eu aveam să devin periculoasă. Că eram o ameninţare la adresa Atlantiei şi că de aceea făceau... ce făceau. Chiar

atât de violente au fost zeităţile?

Kieran l-a privit pe Casteel peste capul meu şi a spus:

— Zeităţile au pierit înainte să ne naştem noi.

— Dar? am insistat eu.

— Dar am auzit că erau predispuse la fapte de furie şi violenţă. Puteau fi imprevizibile, a spus Casteel cu grijă, iar eu m-am încordat. Însă nu au fost mereu aşa. Şi nu erau toate aşa. Dar n-avea nicio legătură cu sângele lor, ci cu vârsta.

M-am încruntat.

— Ce vrei să spui?

Casteel a răsuflat apăsat.

— Ţie ţi se pare că durata de viaţă a unui atlantian este de neînchipuit, însă o zeitate este ca un zeu. Sunt practic nemuritoare, în loc să trăiască 2 000 sau 3 000 de ani, au trăit de două sau de trei ori mai mult, mi-a zis el, şi mi-a stat inima-n loc. Oricine ar trăi atâta, a continuat el, ar deveni apatic sau plictisit, nerăbdător şi intolerant. Pur şi simplu... au îmbătrânit prea mult şi au devenit reci.

— Reci? Ca Ascendenţii?

— Într-un fel, da, mi-a zis el. De aceea au adormit zeii. Doar aşa şi-au putut păstra o urmă de empatie şi compasiune. Zeităţile, însă, nu au ales niciodată somnul.

— Deci şi dacă ar fi să păţeşti la fel, a zis Kieran, atrăgându-mi privirea spre el, ai avea mii de ani la dispoziţie înainte să sosească momentul să tragi un pui de somn drăguţ şi lung.

Am dat să mă încrunt, dar spusele lui Kieran m-au izbit cu viteza şi greutatea unei trăsuri scăpate de sub control. Inima a început să-mi bată năvalnic, şi m-am holbat mai întâi la el, apoi la Casteel. Am simţit furnicături peste tot pe piele şi m-am străduit să formez cuvintele:

— Acum, sunt... Acum, sunt nemuritoare?

Capitolul unsprezece

Casteel a tras adânc aer în piept.

— Ştiu doar că ţi-am băut tot sângele rămas, iar când ţi-am simţit inima oprindu-se, a zis el şi şi-a dres vocea, ţi-am dat din sângele meu. Sângele meu ţi-a repornit inima şi a făcut-o să bată în continuare şi tot el ţi-a hrănit trupul. Nu mai ai strop de sânge de muritor în tine.

Buzele mi s-au depărtat în timp ce încercam să pricep ce-mi spunea... şi ce însemnau toate astea.

— Şi mai ştiu ceva, a continuat el, şi m-am înfiorat uşor. Nu... te simt muritoare.

— Nici eu, a adăugat Kieran. Nu mai miroşi a muritor.

— Dar... cum mă simţiţi? A ce miros? am întrebat eu şi mi s-a părut că Kieran nu prea voia să răspundă la întrebare. Miros şi mai tare a moarte?

A clipit lent.

— Îmi doresc să n-o fi spus niciodată.

— Aşa miros? am întrebat eu.

Kieran a oftat.

— Miroşi a mai multă putere. O putere absolută. Desăvârşită. N-am mai mirosit niciodată aşa ceva.

— Nu te simt nici ca atlantiană, nici ca Ascendentă, mi-a zis Casteel, apucându-mă uşor de bărbie şi ridicându-mi privirea spre a lui. N-am mai adulmecat niciodată pe cineva ca tine. Nu ştiu dacă asta înseamnă că te simt ca pe o zeitate sau nu. Părinţii mei ar şti mai bine. Poate chiar şi Jasper, dar era foarte tânăr când s-a aflat ultima dată prin preajma zeităţilor, aşa că nu sunt chiar convins în privinţa lui. A continuat, înainte să apuc să-i cer să-l găsească numaidecât pe Jasper: Şi nici măcar nu ştiu dacă vei mai avea nevoie de sânge.

Zeilor mari!

— Nici măcar nu m-am gândit la asta.

Inima mea proaspăt repornită avea să cedeze. Vampirii aveau nevoie de sânge, de muritori sau de atlantieni, aproape zilnic, în timp ce un atlantian putea rezista săptămâni întregi fără să se hrănească. Nu ştiam cum stăteau lucrurile în cazul zeităţilor şi al zeilor. Nu ştiam dacă aveau sau nu nevoie de sânge. Nimeni nu-mi vorbise despre asta şi nici eu nu mă gândisem la aşa ceva.

— Oare zeităţile şi zeii au nevoie de sânge?

— Nu cred, a răspuns Casteel. Însă zeităţile erau foarte reţinute în privinţa slăbiciunilor şi a nevoilor lor. Zeii cu atât mai mult. Tot ce se poate.

Puneam rămăşag că mama lui ar fi ştiut. Însă, şi dacă aveau nevoie de sânge, chiar nu avea nicio importanţă pentru mine. Nu eram nici zeitate, nici zeiţă.

— Nici măcar nu ştiu dacă mă pot gândi la asta acum. Nu pentru că mi s-ar părea un lucru respingător sau ceva de genul...

— Ştiu. E doar diferit şi prea copleşitor acum. Însă ne vom da seama împreună. Mi-a dat o şuviţă de păr la o parte de pe faţă. Deci nu ştiu dacă eşti sau nu muritoare, Poppy. Este o întrebare la care va trebui să răspundem treptat.

Nemuritoare.

Să trăiesc mii de ani? Nu puteam nici măcar să mă gândesc la aşa ceva. Nu reuşisem să pricep întru totul nici când fusesem Fecioara şi credeam că aveam să fac Ascensiunea. Ideea de-a trăi sute de ani mă înspăimântase. În mare, pentru că Ascendenţii erau foarte reci şi de neatins. Ştiam că atlantienii şi vârcolacii nu erau aşa, însă tot era greu de înţeles.

Şi, chiar dacă aveam să descopăr că eram nemuritoare, Casteel nu era, chit că mai putea trăi o sută sau mai bine de o sută de vieţi de muritori înainte să înceapă cu

adevărat să îmbătrânească. Însă tot avea s-o facă şi, în cele din urmă, urma să moară. Iar dacă eu eram cumva... altceva, atunci nu aveam să mor.

Am înăbuşit senzaţia inutilă de panică ce începea să pună stăpânire peste mine, lăsând-o pentru o altă zi... cum ar fi după ce aveam să aflu dacă eram într-adevăr nemuritoare sau nu.

Am încuviinţat din cap, simţindu-mă destul de raţională în clipa aceea.

— În regulă, am spus eu, trăgând adânc şi lent aer în piept. Vom vedea ce se-ntâmplă pas cu pas. Apoi mi-a venit o idee şi m-am uitat la Kieran. Te vei bucura să auzi asta: Am o întrebare.

— Sunt de-a dreptul încântat.

Doar că licărirea din ochii lui mi-a dat de înţeles că se bucura că eram în viaţă şi că-i puteam pune întrebări.

— Dacă vârcolacii au fost legaţi de zeităţi, cum de nu le-au protejat în timpul războiului? am întrebat eu.

— Mulţi au făcut-o şi mulţi au murit făcând-o, mi-a zis Kieran, şi mi-am simţit umerii încordându-se. Însă nu toate zeităţile au fost ucise. Au mai rămas câteva şi după război, cele care nu erau deloc interesate să domnească. Vârcolacii au devenit foarte protectori în privinţa lor, dar după război a urmat o perioadă dură, în care relaţiile dintre vârcolaci şi atlantieni au fost încordate. Potrivit istoriei noastre, un strămoş de-al soţului tău s-a ocupat de asta.

— Poftim?

M-am uitat la Casteel.

— Da. Elian Da’Neer. A invocat un zeu ca să-l ajute să domolească situaţia.

— Şi zeul i-a răspuns?

— Nyktos însuşi, împreună cu Theon şi Lailah, zeul armoniei şi al războiului şi zeiţa păcii şi a răzbunării, mi-a

zis el, şi ştiam sigur că făcusem ochii cât cepele. Au vorbit cu vârcolacii. N-am idee ce s-a spus, nici măcar nu sunt convins că vreunul dintre vârcolacii care mai sunt în viaţă astăzi mai ştie, însă prima legătură între vârcolaci şi un atlantian a avut loc în urma acelei prime întâlniri, iar lucrurile s-au potolit.

— Strămoşul tău a fost primul legat?

Casteel a rânjit şi a încuviinţat din cap.

— Da.

— Uau! Am clipit, uluită. Acum, chiar că aş vrea să ştiu ce s-a spus.

— Şi eu. S-a uitat la mine şi-a zâmbit din nou, cercetându-mă cu privirea, însă zâmbetul nu i-a ajuns până la ochi. Poppy.

— Ce e?

M-am întrebat dacă începusem cumva să strălucesc din nou, aşa că mi-am coborât privirea spre pielea mea şi am văzut că părea normală.

— Nu eşti un monstru, mi-a zis el, iar mie mi s-a tăiat răsuflarea. Nici astăzi. Nici mâine. Nici în veci şi pururi.

Am zâmbit când l-am auzit şi mi-a crescut inima în piept. Ştiam că o credea cu adevărat. Îi puteam simţi sinceritatea, dar ştiam şi că Alastir nu minţise în privinţa zeităţilor. Spusese adevărul, indiferent că era vorba despre adevărul în care credea el sau cel real. Totuşi, mai existau câţiva care se aflaseră prin preajma zeităţilor. Ei aveau să ştie dacă într-adevăr se purtaseră aşa pentru că îmbătrâniseră prea mult şi deveniseră prea pline de amărăciune… sau din altă cauză.

Părinţii lui Casteel ar fi trebuit să ştie.

— Ştiu că e puţin cam dificil să schimbăm subiectul, mi-a zis Kieran, şi, din cine ştie ce motiv, mi-a venit să râd de tonul lui sec.

— Ba nu, chiar vreau să schimbăm subiectul, am zis eu,

dând la o parte o şuviţă de păr care-mi căzuse din nou peste faţă. De fapt, cam trebuie s-o fac, ca să nu-mi explodeze capul.

Kieran a rânjit ironic.

— N-am vrea să se întâmple aşa ceva. Ar face mult prea multă mizerie, şi am rămas fără prosoape curate, mi-a zis el, iar eu am râs uşor. Privirea palidă i s-a încălzit. Jansen ţi-a spus cumva despre oricine altcineva care ar fi putut fi implicat? Cas l-a constrâns pe Alastir să ne spună tot ce ştia, dar fie chiar nu ştia cine mai era implicat, fie au fost îndeajuns de deştepţi încât să se asigure că nimeni nu avea să le ştie identitatea.

— Ca şi când s-ar fi aşteptat să folosească cineva forţa de constrângere asupra lor? am zis eu, iar ei au încuviinţat din cap. O mişcare deşteaptă din partea lor. Mi-am strâns buzele şi m-am gândit la conversaţia cu ei. Nu. Nu a numit pe nimeni, dar amândoi au vorbit de parcă ar fi făcut parte dintr-un soi de... grupare. Nu ştiu ce să zic. Parcă Alastir a spus ceva despre o frăţie, şi toţi cei pe care i-am văzut, mai puţin când am ajuns prima dată în Odăile lui Nyktos, erau bărbaţi... Cel puţin, din câte mi-am dat eu seama. Nu ştiu dacă erau într-adevăr implicaţi în ce spunea Alastir sau dacă au fost cumva manipulaţi să facă ce-au făcut, însă ştiu că Alastir trebuie să fi colaborat cu Ascendenţii. A insinuat că ştiau de ce eram în stare şi că plănuiau să mă folosească împotriva Atlantiei. Le-am spus ce credea Alastir că aveau să facă Ascendenţii, însă gândul mi se-ntorcea mereu la ducesă. S-a gândit că Ascendenţii aveau să mă ucidă când aveam să-i atac, dar avea şi un plan de rezervă. N-am priceput atunci ce-a vrut să spună când mi-a zis că nu aveam să mai fiu vreodată liberă. Probabil le-a poruncit celorlalţi să mă ucidă dacă planul cu Ascendenţii avea să eşueze. A zis că ar fi preferat să îşi vadă oamenii războindu-se între ei decât să... mă dezlănţui eu asupra

lor.

— E un idiot, fir-ar să fie, a mârâit Casteel, ridicându-se de pe pat. La început, o parte din mine a vrut să-i acorde prezumţia de nevinovăţie, în Odăile lui Nyktos. Să creadă că era doar al naibii de prost.

— Cred că nimeni nu s-a gândit că ar face aşa ceva, a zis Kieran. Să meargă până într-acolo încât să te trădeze... Să-i trădeze pe părinţii tăi. Să-l ucidă pe Beckett? Nu e omul pe care-l ştiu eu.

Casteel a înjurat din nou, trecându-şi mâna prin păr. Am simţit o senzaţie de tristeţe pe umeri. Nu puteam alunga imaginea lui Beckett în înfăţişarea lui de vârcolac, dând din coadă şi ţopăind pe lângă noi când ajunseserăm în Capul Spessa. Sentimentul de furie s-a amestecat cu cel de tulburare.

— Îmi pare rău.

Casteel s-a întors spre mine.

— De ce-ţi ceri tu scuze?

— Îl respecţi pe Alastir şi ţii la el. Ştiu sigur că te doare.

— Într-adevăr, dar asta este. Şi-a înclinat capul într-o parte. N-ar fi însă prima trădare din partea cuiva din neamul lui.

O durere mi-a străpuns pieptul, chiar dacă el şi-a blocat emoţiile.

— Motiv pentru care îmi pare şi mai rău, căci ţi-ai petrecut ultimele câteva decenii protejându-l de adevăr.

Am văzut cum i s-a încordat un muşchi de la maxilar. A trecut o clipă îndelungată înainte ca Kieran să spună:

— Cred că Alastir ţine la familia ta, dar îi este loial regatului înainte de toate. Apoi părinţilor lui Casteel şi după aceea lui însuşi şi lui Malik. Singurul motiv la care m-aş putea gândi pentru care s-ar implica în aşa ceva este că şi-a dat cumva seama de ceea ce eşti înaintea tuturor şi ştia ce ar însemna asta pentru Atlantia şi pentru Coroană.

Nu le spusesem că Alastir fusese implicat în moartea părinţilor mei şi nu credeam că era un lucru pe care să-l fi descoperit nici când îl constrânseseră să spună tot. Mi s-a strâns stomacul, şi am simţit o vibraţie în piept.

— Căci chiar ştia.

S-au holbat amândoi la mine.

— A fost de faţă în noaptea în care Temuţii au atacat hanul. Era acolo ca să-mi ajute părinţii să se mute în Atlantia, am zis eu, clătinând din cap. Au avut încredere în el. I-au spus ce puteam face, şi el a ştiut încă de pe atunci ce însemna asta. Mi-a zis că părinţii mei ştiau ce făceau Ascendenţii, că mama a fost o... slujnică. M-am uitat la Casteel şi am văzut că încremenise. Nu mi-am amintit de ele până nu le-a menţionat el, dar apoi mi-am adus aminte că văzusem femei îmbrăcate în negru care se aflau deseori în preajma reginei Ileana. Nu ştiu însă dacă amintirea era aievea.

Am văzut cum i s-a strâns gura, încordată.

— Slujnicele sunt reale. Sunt ocrotitoarele personale şi cohorta Reginei de Sânge, mi-a zis el, şi m-am cutremurat. Nu ştiu dacă mama ta s-a numărat printre ele. Nu prea îmi dau seama cum ar fi putut să fie. Ai spus că nu s-a apărat, iar ele erau antrenate în toate metodele de ucidere cunoscute.

— Nu ştiu, am recunoscut eu. Nu-mi amintesc să se fi luptat, dar... Avusesem acele străfulgerări cu ea ţinând ceva în mână în noaptea aceea. Chiar nu ştiu, însă Alastir mi-a zis că nu i-a ucis el. Că altceva i-a condus pe Temuţi acolo. A spus că Cel întunecat a făcut-o. Nu tu, altcineva.

— Mi se par doar aiureli, a bombănit Kieran. Mi se pare şi că a avut mare noroc că Temuţii şi-au făcut apariţia ca să se ocupe de treburile lui murdare.

Eram de acord cu el, însă, din nou, nu puteam alunga acele străfulgerări ce-mi zăboveau la limita conştiinţei.

Erau însă ca fumul. Când încercam să le apuc, îmi alunecau printre degete.

Am oftat.

— În mare parte, purtarea lui faţă de mine a fost o prefăcătorie. Ceea ce mă durea, pentru că Alastir... îmi amintea puţin de Vikter. A venit de mai multe ori la mine ca să mă întrebe dacă aveam nevoie de ajutor ca să evadez, ca să-mi spună că nu voia să fie complice la forţarea mea de a mă căsători. Am crezut că asta însemna că era un om bun.

— Se poate să fi fost o ofertă reală la început, mi-a zis Kieran. Cine ştie?

— Şi, după aceea, a avut un motiv ascuns ca să-mi facă aceeaşi ofertă? M-am uitat la Casteel. Nu ţi se pare straniu că voia să te căsătoreşti cu strănepoata lui?

— Nu era singurul care voia asta, a zis Casteel. Şi tatăl meu o voia.

— Iar el e sfetnicul tatălui tău, am subliniat eu. Pur şi simplu, mi se pare straniu că ar vrea asta, ţinând cont că ai fost logodit cu fiica lui. Poate că nu e chiar atât de ciudat, din moment ce au trecut atât de mulţi ani de atunci, dar pur şi simplu... mi se pare ciudat.

— E ciudat, însă nu nemaiauzit. A mijit ochii, gânditor. Îmi vin în minte mai multe exemple de văduve şi văduvi care, ani mai târziu, au avut relaţii cu fraţii sau surorile celor decedaţi.

Nici măcar nu puteam concepe aşa ceva. Nu pentru că aş fi judecat pe cineva aflat într-o astfel de situaţie, ci pentru că mi-aş fi făcut griji că celălalt s-ar fi îngrijorat că ar fi fost doar un înlocuitor.

— Ştiu că ar fi avut mai mult control asupra Coroanei dacă te-ai fi căsătorit cu o persoană pe care ar fi putut s-o controleze şi că era pe punctul de-a pierde orice influenţă mai avea asupra Atlantiei dacă te căsătoreai cu mine, el

ştiind ce sunt cu adevărat. Nu cred câtuşi de puţin că motivele lui aveau de-a face doar cu dorinţa de a proteja Atlantia. Cred că voia să păstreze controlul şi că plănuia efectiv o lovitură de stat. I-am şi spus ce credeam.

Casteel a afişat un zâmbet lent, ca o umbră.

— Aşa ai făcut?

— Da. Am rânjit uşor. N-a fost prea fericit. A protestat mult.

— A protestat prea mult? a întrebat Kieran.

Am încuviinţat din cap.

— Am impresia că el chiar credea că făcea ceea ce trebuia, însă eu cred că voia doar să-şi păstreze influenţa şi să se răzbune.

— Are sens, a zis Casteel. Şi tata îşi doreşte răzbunare, ca Alastir. Malik n-ar fi vrut să fie război şi ştia că nici eu nu vreau. Atât tata, cât şi Alastir au fost impresionaţi de ce s-a făcut în Capul Spessa.

— Însă Alastir nu credea că era de ajuns, am zis eu, amintindu-mi răspunsul lui. A spus că nu era de ajuns nici pentru tatăl tău.

— Nu a fost, a recunoscut Casteel. Iar Alastir nu a fost un admirator al planului meu, ca să negocieze. Vrea vărsare de sânge în Solis. Tata, la fel. Alastir crede că fratele meu este o cauză pierdută.

Şi-a încrucişat braţele peste piept, şi am simţit gustul iute şi înţepător al angoasei. Am dat să mă duc lângă el, ca să-i alin durerea. M-am forţat însă să mă opresc, pentru că îmi mai ceruse cândva să nu o fac. Mi-am împreunat mâinile şi l-am ascultat în continuare.

— Şi poate că s-a gândit că, dacă Gianna ar fi fost mireasa mea, m-ar fi putut influenţa.

Gianna.

Nu ştiam ce să cred despre femeia vârcolac pe care, din câte ştiam eu, nu o cunoscusem, nici nu o văzusem

vreodată. Casteel nu avusese niciodată de gând să se căsătorească cu ea şi, din spusele lui, nici ea nu păruse deloc interesată de el. Nu ea era de vină pentru dorinţa tatălui lui sau a lui Alastir. Cel puţin, aşa-mi tot spuneam în sinea mea. Alastir nu o menţionase deloc.

— Oricare ar fi fost motivaţiile lui, a zis Kieran, nu mai contează acum.

Presupuneam că avea dreptate, deoarece Casteel îl găsise, şi ştiam că vârcolacul nu mai răsufla.

Casteel a înaintat şi a îngenuncheat în faţa mea. M-a luat de mâini, şi, când m-am uitat la el, i-am simţit furia faţă de el însuşi şi faţă de familia lui, eclipsată însă de furia pentru ceea ce îndurasem şi de îngrijorarea lui.

— Îmi pare rău că a trebuit să afli adevărul astfel. Mi-a ridicat mâinile, ţinându-mă de ele. Nici nu-mi pot închipui cum te-ai simţit.

— Am vrut să-l ucid, am recunoscut eu.

Şi-a coborât buzele spre mâinile mele şi le-a sărutat pe amândouă.

— Ei bine, Prinţeso, îţi aminteşti când ţi-am spus că ţi-aş da orice ţi-ai dori?

— Da?

A zâmbit din nou. De data aceasta, zâmbetul lui făgăduia vărsare de sânge.

— Alastir e încă în viaţă.

— Poftim? am întrebat eu în şoaptă.

— Ne-am asigurat că a fost închis înainte să ne îndreptăm spre Ţinuturile Pustii, a zis Kieran. Ne-am gândit că cel mai bine ar fi fost să-l ţinem în viaţă, în caz că nu aveam să te găsim la timp.

Casteel m-a privit drept în ochi.

— Poţi să faci ce vrei cu el, Poppy.

Am aflat că aveam să traversăm munţii Skotos direct, fără oprire. Din spusele lui Kieran, aveam să ajungem de

cealaltă parte înainte de lăsarea serii, pentru că ne aflam deja foarte aproape de munţi. M-am simţit uşurată să aud asta, pentru că nu muream câtuşi de puţin de nerăbdare să petrec încă o noapte în munţi, înconjurată de ceaţă, încă mă bântuia faptul că data trecută aproape că picasem în gol de pe stâncă şi chiar n-aveam nevoie să repet isprava.

Mintea încă îmi zburda în toate părţile când Kieran a plecat ca să-i pregătească pe vârcolacii şi pe atlantienii rămaşi; amintirile îmi treceau de la o descoperire la alta. Însă, pe când am folosit odăiţa de îmbăiat, după care m-am întors în încăperea sărăcăcioasă, am evitat să mă gândesc la trei lucruri.

La partea cu nemurirea şi tot ce avea de-a face cu ea. În mod surprinzător, nu mi-a fost deloc greu să nu mă gândesc la asta, deoarece nu mă simţeam câtuşi de puţin diferit faţă de cum fusesem înainte ca săgeata să mă lovească în piept. Şi nu mi se părea nici că aş fi arătat diferit. Nu exista oglindă în odaia de îmbăiat, ca să confirm, însă Casteel nu-mi spusese nimic. Mă simţeam ca de obicei.

Nu mi-am îngăduit să mă gândesc nici la treaba cu regina, lucru pe care, slavă zeilor, nici Kieran, nici Casteel nu-l aduseseră în discuţie. Probabil aş fi sfârşit în colţul cabanei de vânătoare dacă ar fi făcut-o.

Mai era însă un al treilea lucru, la care nu reuşeam nicicum să nu mă gândesc. Tot la câteva clipe, îmi venea în minte cu cine pretindea Alastir că aş fi fost înrudită. L-am privit pe Casteel îmbrăcându-se cu o tunică groasă. Oare ştia? Oare Alastir îi spusese când îl capturaseră? Poate că nu o făcuse. Nu eram nevoită să spun nimic. Probabil cel mai bine ar fi fost să nu ştie. Pentru că... oare cum s-ar fi simţit să afle că era căsătorit cu urmaşa regelui care aproape distrusese Atlantia? Iar mama lui? Mi s-a

întors stomacul pe dos şi a început să mă roadă. Ce părere ar fi avut ea despre asta?

Sau oare ştia deja? Oare de aceea îl întrebase pe Casteel ce adusese cu el? Regele Valyn luptase alături de Casteel, dar asta nu însemna că nu ştia. Alastir sosise înaintea noastră şi, chiar dacă părinţii lui nu fuseseră implicaţi, ar fi putut totuşi să ştie cu cine eram înrudită.

Iar tatăl lui... Mi-am amintit cum a strigat la Casteel să se oprească... să nu-mi dea sângele lui. Tatăl lui ştiuse ce avusese Casteel de gând să facă, şi, zeilor mari, acelaşi lucru îl făcuse şi Malec cu sute de ani în urmă, când, din disperare, îşi preschimbase amanta, pe Izbeth, în primul vampir.

A fost ca o reluare tragică a istoriei, doar că nu mă preschimbasem în vampir. Însă Regele Valyn nu ştia asta.

— Unde e tatăl tău? am întrebat eu şi-am ridicat una din cizmele pe care mi le găsise Jasper.

— Emil şi alţi câţiva l-au escortat înapoi în Atlantia. Momentan, se află sub supraveghere, a răspuns el.

Mi-am ridicat privirea dinspre cizmă.

— Crezi că e necesar? Să fie supravegheat?

Casteel a încuviinţat din cap şi şi-a vârât una din săbii în teacă, pe lateral.

— Cel mai probabil, presupune că te-am preschimbat în vampir, a zis el, oglindindu-mi gândurile de mai devreme. Dacă l-am fi trimis pur şi simplu înapoi în Atlantia, s-ar fi întors numaidecât.

— Ca să ce? M-am încălţat cu cizma din piele moale, uzată. Mă strângea puţin peste pulpă, dar aveam să mă descurc. Ca să-mi taie capul? am întrebat eu, oarecum în glumă.

— Ar încerca şi-ar fi dispus să moară încercând, mi-a zis el direct.

Am încremenit.

— Casteel...

— Ştiu că sună dur. S-a aplecat, a apucat cealaltă cizmă şi mi-a adus-o lângă scaunul de lemn pe marginea căruia stăteam. Dar şi dacă ai fi o Ascendentă însetată de sânge care ar încerca să le sfâşie beregatele tuturor celor care s-ar apropia de tine, tot aş distruge pe oricine ar încerca să-ţi facă rău.

Mi-a tresăltat inima-n piept, plină de dorinţă, şi m-am holbat la el.

— Nu ştiu dacă să mă simt îngrijorată sau flatată.

— Să optăm pentru flatată. A îngenuncheat, cu cizma în mână. Şi recunoscătoare că nu se va ajunge la asta. Când te va vedea, va şti că nu ai devenit Ascendentă... Sau cel puţin nu vampir.

Dar atunci, ce? Speram ca el sau oricine altcineva să-mi răspundă.

— Mă pot încălţa şi singură.

— Ştiu. Dar mă face să mă simt util. Te rog, îngăduie-mi să fiu util!

— Doar pentru că ai spus „te rog”, am murmurat eu, ridicându-mi piciorul.

A rânjit scurt.

— Cum te simţi? Sincer? Şi nu mă refer doar la partea fizică.

Nu m-am mişcat în timp ce mi-a tras cizma în sus pe picior.

— Sunt... sunt bine, am zis eu, holbându-mă la şuviţele închise la culoare de pe fruntea lui. E doar puţin straniu, pentru că... mă simt la fel. Nu mă simt de parcă s-ar fi schimbat ceva. Adică, poate că, de fapt, chiar nu s-a schimbat nimic? am zis eu. Poate doar m-ai vindecat...

— Am făcut mai mult de-atât, Poppy. Şi-a ridicat privirea spre mine în timp ce mi-a fixat cizma la locul ei. Inima ţi s-a oprit. Dacă aş fi fost o secundă sau două mai lent, ai fi

trecut în nefiinţă. M-a privit drept în ochi, şi mi s-a pus un gol în stomac. Iar eu nu te simt la fel.

M-am prins de marginea scaunului.

— Chiar nu înţeleg ce înseamnă asta. Eu mă simt la fel.

— E greu de explicat, dar e ca un soi de combinaţie între miros şi instinct. Şi-a pus mâinile pe genunchii mei. Când te ating, recunosc senzaţia pe care mi-o lasă pielea ta în suflet şi în inimă. Eşti în continuare Poppy, dar nu mai simt sânge de muritor în venele tale şi nu te mai simt la fel la nivel instinctiv.

— Ah, am şoptit eu.

S-a holbat la mine preţ de-o clipă.

— Asta e tot ce ai de spus în privinţa asta? Eşti sigură?

— E tot ce pot spune acum.

M-a cercetat din priviri şi a încuviinţat din cap.

— Nici măcar nu pot începe să-mi închipui toate lucrurile care probabil îţi trec acum prin minte.

Am râs sec, tuşind.

— Atât de multe! în legătură cu unele dintre ele m-aş putea pierde cu firea mai târziu. Dar...

— Ce e? m-a îmboldit Casteel încet.

Am dat să spun ceva, apoi m-am oprit, după care am încercat din nou. O parte din mine încă îşi dorea să tacă, să nu-l aducă în discuţie pe Regele Malec, însă... nu voiam ca între noi să persiste vreun lucru nespus. Nu după tot ce se întâmplase. Nu după tot ce riscase pentru mine. Nu după ce aproape ne pierduserăm unul pe celălalt.

Şi, chiar dacă lucrurile pe care le aveam de spus aveau să-l şocheze, nu puteam crede că aveau să bage zâzanie între noi. Eram... împreună. Eram prea puternici pentru asta.

Am apucat mai strâns marginea scaunului.

— Alastir ţi-a spus, cumva, ceva când l-ai prins din urmă? Despre mine? în afară de faptul că aş fi un pericol

pentru Atlantia, lucru pe care sunt convinsă că l-a menţionat.

— Mi-a spus câteva lucruri, mi-a zis el, însă nici n-am avut prea mult timp la dispoziţie, nici nu aveam chef să ascult prea multe în afară de ceea ce aveam nevoie să aflu ca să te găsesc. Mi-a strâns uşor genunchii. De ce?

Am înghiţit în sec.

— Mi-a zis că sunt urmaşa lui Nyktos şi că... mă trag din Regele Malec.

M-a privit, şi n-am simţit niciun val de şoc sau groază radiind dinspre el.

— Aşa mi-a zis şi mie.

— Da?

Casteel a încuviinţat din cap, aşa că l-am întrebat:

— Şi nu te deranjează?

S-a încruntat, întrebător.

— De ce m-ar deranja?

— De ce? am repetat eu, puţin uluită. El a creat primul vampir. Ţi-a trădat mama...

— Da, *el* a făcut toate astea. Nu tu. Şi-a luat mâinile de pe genunchii mei şi le-a aşezat peste mâinile mele. Mi-a descleştat lent degetele. Nici măcar nu ştim dacă este adevărat.

— A spus că abilităţile lui Malec semănau foarte mult cu ale mele... Că atingerea lui era vindecătoare şi că-şi putea folosi abilităţile ca să-i rănească pe oameni fără ca măcar să-i atingă, am zis.

— Eu n-am auzit niciodată aşa ceva, a replicat Casteel şi şi-a întrepătruns degetele cu ale mele.

— A zis că doar câţiva oameni ştiau ce putea face cu adevărat, că părinţii tăi ştiu.

— Atunci, va trebui să ne confirme ei.

M-am încordat.

— Mama ta...

— Mama mea nu-ţi va purta ranchiună din pricina obârşiei tale, m-a întrerupt el. S-ar putea să fie un şoc pentru ea. S-ar putea chiar să-i aducă aminte de lucruri pe care s-a străduit să le uite, dar nu te va considera răspunzătoare de faptele săvârşite de-o rudă îndepărtată de-a ta.

Îmi doream nespus de mult să cred asta. Şi poate avea dreptate. Îşi cunoştea mama, însă îmi tot venea în minte felul în care aceasta se holbase la mine atunci când mă întâlnise, precum şi lucrurile pe care le spusese. Se poate totuşi să fi fost doar din pricina şocului.

— De ce n-ai spus nimic despre asta?

— Pentru că am crezut sincer că nu are importanţă, mi-a zis el, şi-am simţit aroma de vanilie a sincerităţii din cuvintele lui. Habar n-aveam dacă ţi-a spus şi ţie sau dacă era adevărat. Sincer să fiu, nu prea are sens din punctul meu de vedere. Din câte ştiu, nu explică abilităţile pe care le ai sau de ce sunt atât de puternice. Faptul că aveţi daruri asemănătoare nu înseamnă că te tragi din el. S-a ridicat, trăgându-mă de pe scaun, şi m-a cuprins pe după talie. Dar, şi dacă te tragi din spiţa lui, tot nu are importanţă. Nu te schimbă cu nimic. M-a privit cu ochii chihlimbarii strălucitori. Chiar ai crezut că m-ar deranja?

— N-am crezut că va interveni între noi, am recunoscut eu. Doar că... nu vreau să fiu înrudită cu el. Nu vreau s-o fac pe mama ta să se simtă şi mai prost decât se simte deja sau decât se va simţi din pricina mea.

— Pot înţelege asta, dar ştii ce? a zis el, sprijinindu-şi fruntea de-a mea. Nu-mi fac griji în legătură cu felul în care se va simţi ea. Îmi fac griji în privinţa ta... în privinţa tuturor lucrurilor prin care ai trecut. Ai fost atât de afurisit de puternică. Ai fost atacată, luată prizonieră şi apoi aproape că ţi-ai pierdut viaţa. Şi-a pus mâna pe obrazul meu, chiar peste cicatrice. Nu ştim de ce nu ai trecut prin

Ascensiune sau dacă ai trecut prin ea, dar încă nu ştim în ce anume te-ai preschimbat. Şi, pe lângă toate astea, ai suferit şoc după şoc: de la faptul că ai aflat adevărul despre Ascendenţi, la faptul că te temi pentru fratele tău şi pentru Tawny, la faptul că ai aflat că ai sânge de zeu în tine…

— Păi, dacă le enumeri pe toate aşa, cred că s-ar putea să am nevoie să mă aşez, am comentat eu.

M-a sărutat pe puntea nasului.

— Dar nu te-ai aşezat, ci stai în picioare. Faci faţă situaţiei, şi al naibii să fiu de nu sunt uluit de tine în clipa asta. Dar mai ştiu şi că încă nu ai priceput întru totul toate aceste lucruri, ceea ce mă îngrijorează. Îmi tot spui că eşti bine de fiecare dată când te întreb cum te simţi, dar ştiu că nu poate fi adevărat.

— Sunt bine.

„în mare parte.” Mi-am lipit obrazul de pieptul lui. Trebuia să fiu bine, pentru că nimic din ce se întâmplase din clipa în care păşisem în Odăile lui Nyktos nu schimba faptul că trebuia să-i găsim pe fratele lui şi pe al meu…

„Ian.”

M-am tras în spate, făcând ochii mari.

— O, zeilor! Nici măcar nu m-am gândit la asta. Un val de speranţă a răbufnit în mine, relaxându-mi muşchii încordaţi. Dacă eu n-am devenit vampir, atunci se poate ca nici Ian să nu fi devenit vampir. Ar putea fi ca mine. Ce sunt eu. S-ar putea să nu fie ca ei.

Un val de prudenţă l-a străbătut pe Casteel.

— Se poate, Poppy, a zis el, pe un ton precaut. Dar a fost văzut doar noaptea. Şi este căsătorit cu o Ascendentă.

Restul lucrurilor, pe care nu voia să le zică, au atârnat nerostite în aerul cabanei de vânătoare prăfuite. Se putea ca Ian să nu fi fost fratele meu de sânge sau se putea să nu fi avut acelaşi părinte, cel care purta în el *eather*-ul. N-

aveam de unde să ştiu. Însă faptul că nu-l văzuse pe Ian ziua şi că era căsătorit cu o Ascendentă nu însemnau că şi devenise Ascendent. Sentimentul de speranţă care mă încerca acum nu era la fel de neîntemeiat şi de naiv ca acela din urmă cu o săptămână, şi trebuia să ţin bine de el.

Ceea ce am şi făcut.

Casteel s-a asigurat că n-am dat fuga în soarele târziu de dimineaţă când am ieşit în porticul mic al verandei şi l-am văzut pe Kieran aşteptând între un cal negru masiv, Setti, şi unul maro. Setti a nechezat uşor, scuturându-şi coama neagră lucioasă. Casteel mi-a încetinit paşii, lăsându-mă să ies treptat în soare.

În afară de faptul că mi-a plăcut să-l simt pe faţă, nu s-a întâmplat nimic.

L-am mângâiat pe Setti preţ de-o clipă, scărpinându-l după ureche, şi am cercetat copacii din jurul cabanei. Din când în când, am văzut câte o străfulgerare argintie, albă sau neagră printre ramurile joase şi noduroase. Pădurile din jurul cabanei erau acoperite cu o pătură de frunze maronii, încreţite, şi altele mai strălucitoare, mai verzi. De parcă un val de aer rece ar fi trecut pe-acolo, izbind frunzişul. Însă ne aflam la poalele munţilor Skotos şi puteam vedea munţii îmbibaţi în ceaţă tronând deasupra copacilor. Oare flora de aici n-ar fi trebuit să fie obişnuită cu aerul răcoros?

În timp ce Casteel termina de legat desagii, am apucat şaua şi m-am săltat pe Setti. După ce m-am aşezat în şa, m-am uitat în jur şi i-am văzut pe Kieran şi pe Casteel, precum şi pe un atlantian cu pielea închisă la culoare, holbându-se la mine. Naill tocmai ieşise de după cabana de vânătoare. Cei trei se holbau de parcă aş fi făcut un salt pe spate direct pe spinarea calului.

— Ce e? am întrebat eu, atingându-mi părul încâlcit. Nu

fusese niciun pieptene în cabană, şi eram convinsă că arătam de parcă aş fi fost prinsă într-o rafală de vânt. Naill a ridicat din sprâncene şi a clipit lent.

— A fost... impresionant.

M-am încruntat.

— Ce anume?

— Tocmai te-ai săltat pe Setti, a zis Casteel.

— Şi? am întrebat eu, iar colţurile gurii mi s-au curbat în jos.

— N-ai folosit scara, a punctat Kieran, în timp ce Naill a încălecat pe calul de lângă el.

— Poftim? M-am încruntat şi mai tare. Eşti convins?

Trebuia să o fi folosit. Nici vorbă să fi reuşit să mă urc pe Setti fără să-mi pun piciorul pe scară sau fără ajutor. Calul era mult prea înalt ca să fi reuşit aşa ceva, şi nici nu aveam atâta putere în partea de sus a trupului încât s-o fac fără un avânt zdravăn.

Şi probabil oricum aş fi eşuat într-un mare hal.

— Cu siguranţă n-ai folosit-o, a confirmat Naill.

S-a holbat la mine oarecum mirat, însă bănuiam că avea de-a face mai mult cu faptul că nu eram vampir.

— Vino, a zis Casteel şi s-a întins spre mine, mişcându-şi mâinile. Coboară puţin.

— Dar tocmai am urcat.

— Ştiu, însă va dura doar o secundă. Şi-a mişcat din nou degetele. Vreau să văd ceva.

Am oftat, l-am apucat de mâini şi l-am lăsat să mă ridice de pe Setti, care ne privea cu un aer curios. Speram din suflet că nu se aşteptau să mă urc din nou în şa în timp ce mă priveau.

— Ce e?

Casteel mi-a dat drumul la mâini şi s-a dat în spate.

— Loveşte-mă! Tare. De parcă chiar ai vrea să mă loveşti.

Fruntea mi s-a încreţit.
— De ce vrei să te lovesc?
Naill şi-a încolăcit braţele peste oblâncul şeii.
— E o întrebare bună.
— Loveşte-mă! m-a îndemnat Casteel.
— Nu vreau să te lovesc.
— Asta ar fi o premieră, mi-a răspuns el, iar ochii i-au licărit în lumina soarelui.
— Nu vreau să te lovesc *acum,* m-am corectat eu.
Casteel a tăcut preţ de-o clipă, apoi s-a întors spre Kieran şi Naill.
— Băieţi, v-am povestit vreodată despre când am găsit-o pe Poppy cocoţată pe o fereastră, strângând la piept o carte?
Am mijit ochii chiar pe când Naill a spus:
— Nu, însă am o mulţime de întrebări.
— Cas, am zis eu.
Mi-a zâmbit agale, a avertisment.
— Avea o carte... E preferata ei. Ba chiar a luat-o cu ea când am plecat din Masadonia.
— Ba nu am luat-o, am zis eu.
— Se simte stingherită, a continuat el, pentru că e o carte despre sex. Şi nu orice carte despre sex. E plină de tot soiul de lucruri murdare şi de neînchipuit...
Am înaintat brusc şi l-am pocnit în stomac.
— Fir-ar! a mârâit Casteel şi s-a îndoit de spate, în timp ce Naill a fluierat uşor. Zeilor!
Mi-am încrucişat braţele.
— Eşti mulţumit acum?
— Da, a zis el, răsuflând şuierat. De fapt, voi fi după ce voi putea respira din nou.
Mi-am dat ochii peste cap.
— Fir-ar! Casteel şi-a ridicat privirea spre mine, cu ochii uşor măriţi. Eşti... puternică.

— Ţi-am spus eu, a comentat Kieran. Ţi-am spus că e puternică. Mi-am amintit că, într-adevăr, Kieran îi zisese, după ce încercasem să-l mănânc. Mi s-a pus un nod în stomac şi braţele mi s-au relaxat şi mi-au căzut pe lângă corp.

— Crezi că sunt mai puternică?

— Dacă cred? Casteel a râs. Ştiu sigur. Mereu ai lovit cu putere, însă de data asta a fost cu totul altceva.

— De fapt, nici nu te-am lovit pe cât de tare aş fi putut, am zis eu. S-a holbat la mine.

— Atunci, la naiba!

— Nu-mi cere să te lovesc din nou. N-o voi face, i-am spus eu. Mi-a zâmbit agale, şi am simţit pe limbă... o aromă de condimente delicioase.

— E ceva foarte în neregulă cu tine, am bombănit eu.

Pe când m-am întors cu spatele la el, am văzut că gropiţa dreaptă îşi făcuse apariţia pe chipul lui. În mai puţin de-o secundă a fost lângă mine, sărutându-mi colţurile buzelor.

— Îmi place asta, a zis el, punându-şi mâinile pe şoldurile mele. Mult de tot.

Înroşindu-mă până la rădăcinile părului, n-am zis nimic, ci am apucat şaua. De data aceasta, Casteel m-a ridicat uşor, deşi probabil n-aş fi avut nevoie. S-a săltat apoi în şa în spatele meu şi-a apucat frâiele. Chiar nu ştiam ce să cred despre posibilitatea că eram mai puternică. Mintea mea nu mai putea cuprinde şi asta. Aşa că am adăugat-o pe lista de lucruri la care să mă gândesc mai târziu şi m-am întors spre Naill.

— Mulţumesc!

S-a holbat la mine, şi fruntea i s-a încreţit.

— Pentru ce anume?

— Pentru că l-ai ajutat pe Casteel în Irelone. Pentru că m-ai ajutat pe mine, am zis eu.

A rânjit, uitându-se la Casteel, apoi la mine, şi a clătinat din cap.
— Cu plăcere, Penellaphe!
— Poţi să-mi spui Poppy, am zis eu, gândindu-mă că pe cei care ne ajutaseră îi puteam considera prieteni.
Nu avea importanţă dacă o făcuseră pentru că se simţiseră obligaţi faţă de Casteel sau nu. Pentru mine nu avea importanţă.
Rânjetul i s-a mărit, preschimbându-se într-un zâmbet izbitor.
— Cu plăcere, *Poppy!*
Simţind cum mă îmbujorez din nou, m-am uitat în jur.
— Unde sunt Delano şi Jasper? am întrebat eu, iar Casteel l-a mânat pe Setti spre pădure. Şi ceilalţi?
— Sunt peste tot în jurul nostru, a zis Casteel, înghiontindu-l pe Setti înainte.
— Nu au cai? M-am încruntat spre creştetul lui Kieran. Unde ţi-e calul?
Kieran a clătinat din cap.
— Trecerea prin munţii Skotos va fi rapidă şi anevoioasă. Consumăm mai puţină energie dacă suntem în înfăţişarea noastră de vârcolaci. În plus, aşa putem acoperi o distanţă mult mai mare.
Ha! Nu ştiusem asta. L-am privit pe Kieran luând-o înaintea noastră. Când s-a apropiat de copaci, s-a aplecat şi-a apucat tivul tunicii. Mi-am dat seama că era deja desculţ. Şi-a tras tunica peste cap, dezbrăcându-se. Muşchii netezi întinşi de-a lungul spatelui i s-au strâns mănunchiuri, iar braţul i s-a încordat când şi-a aruncat cămaşa într-o parte.
— Mi se pare o risipă, am bombănit eu, privind tunica neagră plutind preţ de câteva clipe, apoi aterizând lent pe pământ.
Pantalonii i-au urmat câteva secunde mai târziu.

Naill a oftat şi şi-a îmboldit calul înainte. S-a lăsat în lateralul şeii, jos de tot, şi şi-a întins braţul după hainele aruncate.

— Ar fi trebuit să le las acolo, ca să te-ntorci în regat în fundu' gol.

L-am văzut cu coada ochiului pe Kieran ridicând braţul şi arătându-i degetul mijlociu. Mi-am spus că n-ar trebui să mă uit, însă ştiam că era pe punctul de-a se preschimba, un lucru cât se poate de fascinant. Nu m-am putut abţine. M-am uitat pe furiş, ţinându-mi privirea îndreptată spre nord.

Nu că asta m-ar fi ajutat prea mult.

Kieran s-a înclinat în faţă şi, preţ de-o clipă, am văzut mai mult decât ar fi trebuit. Apoi s-a preschimbat, pielea subţiindu-se şi întunecându-se. Oasele i-au pârâit şi i s-au întins, îmbinându-se din nou. O blană cafenie i-a apărut pe spinare, acoperindu-i muşchii tot mai groşi şi mai mari. A izbit pământul cu labele, împroşcând cu frunze şi ţărână. Câteva secunde. Durase doar câteva secunde, după care Kieran dădea deja târcoale în faţa noastră în înfăţişarea lui de vârcolac.

— Nu cred că mă voi obişnui vreodată să văd asta, am şoptit eu.

— Care parte? a întrebat Casteel. Când se preschimbă sau când se dezbracă?

Naill a fornăit şi s-a îndreptat în şa, vârând straiele lui Kieran în desaga lui.

— Niciuna, am recunoscut eu, ridicându-mi privirea spre copaci, chiar când am intrat în pădure. Coroanele le erau deformate, ramurile – răsucite în jos, de parcă o mână mare le-ar fi apăsat, încercând să le împingă în jos. Aşa sunt mereu copacii?

— Aşa erau când am ajuns la cabană, a răspuns Casteel, cuprinzându-mă cu braţul pe după mijloc, în timp ce frunze

şi ramuri subţiri pârâiau sub copitele lui Setti. Însă e prima dată când arată aşa.

— Ce-ar fi putut provoca asta?

— Probabil o furtună a naibii de straşnică a trecut pe-aici, a zis el, iar, când am aruncat o privire spre Naill, am văzut că şi el se uita în sus la ei.

Din câte ne puteam da seama, copacii erau îndoiţi şi deformaţi.

Ce fel de furtună ar fi putut face asta? Tulburată de privelişte, am tăcut pe măsură ce-am înaintat. În scurtă vreme, am ajuns la ceaţa ce ascundea munţii. Era atât de densă şi de albă, de ziceai că-i supă. Deşi ştiam că nu avea să mă rănească, tot m-am încordat când l-am văzut pe Kieran săltând prin ea. Atunci, i-am zărit şi pe ceilalţi vârcolaci ţâşnind din pădurea bântuitoare din jurul nostru şi pătrunzând fără şovăială în ceaţă. I-am văzut pe Jasper şi pe Delano, care au venit de-o parte şi de cealaltă a noastră, alăturându-li-se cailor. Lujeri subţiri de ceaţă li se încolăceau pe după picioare şi pe după trupuri.

Delano şi-a ridicat capul, înaintând prădalnic între calul lui Naill şi Setti, şi m-a privit. I-am făcut stângace cu mâna şi m-am gândit cum Beckett dispăruse în ceaţă prima dată când intraserăm în munţii Skotos.

Doar că nu fusese Beckett.

Cu inima grea, am privit în faţă, pregătindu-mă să pătrund în neantul opac. Am mijit ochii. Ceaţa nu mai părea chiar atât de densă precum îmi aminteam. Sau *se mişca,* rotindu-se şi subţiindu-se.

— Iată ceva diferit, a zis Casteel şi m-a strâns mai tare pe după mijloc.

Ceaţa s-a împrăştiat când am intrat, despărţindu-se şi formând o potecă pentru noi. M-am răsucit spre spate, uitându-mă în urma noastră. Ceaţa s-a îmbinat la loc, formând o masă densă, aparent impenetrabilă. M-am

răsucit la loc şi am văzut câţiva vârcolaci în faţă, blana lor lucind în lumina soarelui.

Nerăbdătoare să văd priveliştea uluitoare a copacilor aurii ai lui Aios, mi-am ridicat privirea de cum am ieşit din ce mai rămăsese din ceaţă.

— Pe toţi zeii! a şoptit Naill.

Casteel s-a încordat în spatele meu, iar Setti a încetinit, scuturând agitat din cap. În faţa noastră, vârcolacii se opriseră la rândul lor, cu trupurile încordate, rigide, privind în sus. Buzele mi s-au depărtat, şi m-am înfiorat toată.

Roşu.

Frunze de un stacojiu-închis licăreau asemenea a milioane de băltoace de sânge în lumina soarelui.

Copacii aurii ai lui Aios se preschimbaseră cu toţii în copaci sângerii.

Capitolul doisprezece

Sub o cupolă sclipitoare rubinie, în loc de aurie, am urcat munţii Skotos într-un ritm dur ce nu ne-a prea dat timp să ne întrebăm ce se întâmplase cu copacii lui Aios. Nu că Naill sau Casteel ar fi avut vreun răspuns. Le simţeam şocul şi neliniştea la fel de puternic precum le simţisem emanând dinspre vârcolaci pe când scoarţa copacilor maiestuoşi şi năvalnici lucea roşie, în loc de aurie.

Ne-am împărţit în grupuri, ca prima oară, deşi prin tufişurile înţepătoare pătrundeau doar lujeri subţiri de ceaţă ce se încovoiau printre muşchii denşi ce acopereau solul din pădurea de pe munte. Kieran şi Delano au rămas cu noi, şi am urcat într-un ritm statornic. Nu se auzeau sunete de păsări sau de alte animale şi, deşi ramurile, încărcate de frunze stacojii lucioase, se legănau deasupra

noastră, nu se auzea nici ecoul vântului. Nimeni nu vorbea. Doar Casteel m-a întrebat dacă mi-era foame, iar Naill mi-a întins plosca, pretinzând că whisky-ul avea să ne ţină de cald pe măsură ce înaintam. După câteva ore de mers, ne-am oprit doar cât să ne ocupăm de nevoile personale, să hrănim caii şi pentru ca Naill şi Casteel să-şi ia mantiile pe ei. După ce Casteel m-a înfăşat practic în pătura pe care o luase de la cabană, ne-am văzut de drum prin munţii care erau în continuare frumoşi, chit că într-o manieră tăcută şi tulburătoare. Mă tot holbam la frunzele de deasupra mea şi la cele de un roşu-închis ce căzuseră pe pământ şi care se iţeau de după stânci şi tufişuri. Îţi lăsau impresia că tot muntele se preschimbase într-o Pădure Sângerie vastă... în care nu erau Temuţi.

Oare ce preschimbase copacii aurii care crescuseră la poalele munţilor şi de-a lungul lanţului muntos după ce zeiţa Aios se culcase undeva în munte? întrebarea mă bântuia tot mai tare cu fiecare oră ce se scurgea. Poate că-mi plăcea să mă bălăcesc în negare din când în când, dar nu putea fi doar o coincidenţă schimbarea care avusese loc aici şi ce mi se-ntâmplase mie. Până acum, câte un copac crescuse rapid de trei ori în locurile în care sângerasem, iar în ruinele castelului Bauer, rădăcinile lui păruseră să se strângă în jurul meu... în jurul meu şi al lui Casteel, de parcă ar fi încercat să ne tragă sub pământ sau să ne protejeze. Nu ştiam sigur, dar îmi aminteam limpede că Kieran rupsese rădăcinile lucioase de un gri-închis.

Rădăcini identice cu cele înfăşurate în jurul lanţurilor din oase.

Oare faptul că aproape murisem afectase copacii de aici? Şi pădurea deformată de lângă cabana de vânătoare? Oare potenţiala pierdere a mortalităţii să fi fost furtuna care răvăşise pădurile şi schimbase copacii lui Aios în

copaci sângerii? însă cum? Şi de ce? Şi oare o afectase pe zeiţa care dormea pe-aici pe undeva? Cea despre care Casteel şi Kieran credeau că se trezise ca să mă împiedice să plonjez în gol, spre moarte?

Speram că nu.

În pofida naturii tulburătoare a munţilor şi a ritmului brutal în care înaintam, epuizarea s-a ţinut scai de mine, şi-am început să mă las tot mai tare în îmbrăţişarea lui Casteel. Ori de câte ori clipeam, mi-era din ce în ce mai greu să deschid din nou ochii spre razele de soare ce pătrundeau prin golurile din frunzişul de deasupra noastră.

Pe sub pătură, mi-am încolăcit uşor degetele în jurul braţului lui Casteel şi mi-am mutat privirea spre Kieran şi Delano, care alergau unul lângă celălalt în faţa noastră. Gândurile au început să-mi rătăcească, iar ochii au început să mi se închidă. Nu ştiam cât dormisem după ce Casteel îmi dăduse sângele lui şi ajunsesem la cabană. Nu mă gândisem să întreb, însă aveam impresia că dormisem destul de mult. Dar nu fusese un somn adânc. Cel puţin, nu în întregime, pentru că visasem. Acum, îmi aminteam. Visasem despre noaptea în care muriseră părinţii mei, iar visele acelea fuseseră diferite de cele dinainte. Mama scosese ceva din cizmă... ceva lung, subţire şi negru. Nu reuşeam să vizualizez obiectul, oricât m-aş fi străduit să-mi amintesc, însă mai fusese cineva acolo, cineva cu care vorbise, care nu semănase câtuşi de puţin cu vocea pe care o auzisem în trecut, cea care vorbise cu tatăl meu şi despre care ştiam acum că-i aparţinea lui Alastir. Nu fusese el, ci o siluetă înveşmântată în negru. Ştiam că mai visasem şi alte lucruri, însă mintea mea obosită nu reuşea să şi le amintească. Oare visasem amintiri vechi ce ieşeau în sfârşit la lumină? Sau îmi fuseseră implantate în minte, devenind parte din imaginaţia mea din pricina lucrurilor pe care mi le spusese Alastir despre Cel întunecat?

Ce nu se simţise însă ca un vis, ci real, fusese femeia pe care o văzusem. Cea cu părul lung, blond-argintiu, care îmi umpluse mintea şi în Odăile lui Nyktos. Îşi făcuse apariţia pe când nu mai eram trup, fără substanţă sau gândire, plutind în neant. Semănase puţin cu mine. Avea mai mulţi pistrui, părul diferit şi ochii stranii, în nuanţe verzi întrepătrunse cu argintiu, ce mi-au amintit de cum arătaseră ochii vârcolacilor când veniseră la mine în Odăile lui Nyktos.

O lacrimă sângerie i se prelinsese pe obraz. Asta însemna că trebuia să fie zeiţă, însă nu ştiam nicio zeiţă care să fi fost descrisă cu astfel de trăsături. M-am încruntat, istovită, şi am încercat să mă îndrept în şa. Îmi şi spusese ceva... care mă şocase. Aproape că-i auzeam vocea în minte, însă, la fel ca în cazul viselor despre noaptea de la han, în mod frustrant, claritatea vorbelor ei exista doar la periferia conştiinţei.

Casteel m-a mişcat, astfel încât capul să mi se sprijine mai bine pe pieptul lui.

— Odihneşte-te, m-a îndemnat el uşor. Am eu grijă de tine. Te poţi odihni.

Nu mi s-a părut drept, ţinând cont de faptul că nimeni altcineva nu se putea odihni, însă n-am reuşit să mă împotrivesc îmbierii. N-a fost un somn foarte adânc. Lucruri pe care voiam să le uit m-au urmărit. M-am trezit înapoi în cripte, legată de zid. Mi-am întors capul într-o parte, şi mi s-a făcut greaţă.

Zeilor mari!

Eram faţă-n faţă cu unul dintre cadavre, cu orbitele goale ca nişte tuneluri pline de neant, şi s-a *cutremurat.*

Maxilarul i s-a descleştat, împroşcând praf, iar o voce răguşită, seacă, s-a desprins din gura-i descărnată.

— Eşti aidoma nouă. Dinţii i s-au desprins din maxilare, fărâmiţându-se. Vei sfârşi întocmai ca noi.

M-am tras cât de în spate am putut, simţind legăturile cum mi se strâng în jurul încheieturilor mâinilor şi ale picioarelor.

— Nu e real...

— Eşti întocmai ca noi, a repetat un altul, întorcându-şi brusc capul spre mine. Vei sfârşi întocmai ca noi.

— Ba nu! Ba nu! M-am zbătut în legături, simţind oasele cum îmi sfâşie pielea. Nu sunt un monstru. Nu sunt.

— *Nu eşti*, am auzit o voce blândă spunându-mi, venind parcă de pretutindeni şi de nicăieri anume, în timp ce cadavrele ce zăceau de-a lungul zidului au continuat să tremure şi să se mişte, oasele lor frecându-se unele de alte, măcinându-se.

Mi s-a părut că era vocea lui... Delano?

— Eşti meyaah Eiessa. Trezeşte-te!

Creatura de lângă mine şi-a deschis gura, ţipând, mai întâi silenţios, apoi urlând prelung, ascuţit...

— Trezeşte-te, Poppy! Poţi să te trezeşti. Îţi voi purta eu de grijă. „Casteel.” L-am simţit strângându-mă tare cu braţul, trăgându-mă cât mai aproape de pieptul lui, în timp ce muşchii puternici ai lui Setti se mişcau sub noi. Eşti în siguranţă. Nimeni nu te va răni. I-am simţit gura pe tâmpla mea, caldă şi mângâietoare. Niciodată.

Cu inima bătându-mi nebuneşte, am tras adânc aer în piept. Oare ţipasem? Am clipit rapid, căznindu-mă să-mi eliberez mâinile dintre braţele lui Casteel şi pătură. Am reuşit să-mi eliberez una şi mi-am şters iute obrajii reci, pe măsură ce ochii mi s-au ajustat la urmele slabe de lumină şi la frunzele întunecate, aproape negre, de deasupra noastră. Am înghiţit în sec, aruncând o privire spre Naill, care privea drept înainte, apoi în faţa noastră. Lupul alb alerga alături de cel cafeniu, cu capul întors spre noi, cu urechile ciulite. Preţ de-o clipă, privirile ni s-au intersectat, şi i-am simţit îngrijorarea. Bâzâitul din pieptul meu s-a

preschimbat într-un vâjâit, şi s-a deschis o cale aparte de-a lungul legăturii pe care o aveam cu emoţiile vârcolacului, ca o funie mai evidentă ce alimenta şi altceva, nu doar sentimentele. O senzaţie elastică, uşoară ca pana, ce n-avea nicio legătură cu uşurarea. Era aproape ca un semn înfierat... Un însemn al lui Delano, ce marca ceea ce era în străfundul fiinţei lui... Unic, specific lui.

Vârcolacul a sărit peste un bolovan, întrerupând contactul vizual, apoi a trecut înaintea lui Kieran. Am răsuflat sacadat.

— Poppy? a zis Casteel, mângâindu-mă pe bărbie şi apoi pe lateralul gâtului. Eşti bine? a întrebat el, cu voce joasă.

Mi-am mutat privirea dinspre Delano şi am încuviinţat din cap.

— Sunt bine.

Degetele i s-au potolit, apoi şi-a coborât mâna, ridicându-mi şuviţele de păr.

— Ce-ai visat?

— Criptele, am recunoscut eu şi mi-am dres vocea. Am... ţipat cumva? Sau am spus ceva?

— Nu, mi-a zis el, iar eu le-am mulţumit în gând zeilor. Ai început să te foieşti. Ai tresărit. S-a oprit, apoi a adăugat: Vrei să vorbeşti despre asta?

Am clătinat din cap.

A tăcut preţ de câteva momente, apoi a spus:

— Te-au simţit. Au simţit ce visai. Şi Kieran, şi Delano. S-au tot uitat încoace, mi-a zis el, iar eu am privit spre cei doi vârcolaci.

Goneau pe pământul care nu mai era chiar atât de acoperit de muşchi.

— Delano a început să urle. Atunci, te-am trezit.

— Eu... Crezi că are de-a face cu lucrul acela primitiv? am zis eu, întrebându-mă dacă auzisem într-adevăr vocea lui Delano.

Nu prea avea logică, întrucât răspunsese cu aceleaşi cuvinte pe care le rostisem eu în vis.

— Cu *notam-ul* primitiv? îmi închipui că da.

M-am lăsat pe Casteel şi mi-am ridicat privirea. Copacii începeau să se rărească şi puteam vedea petice de cer zugrăvite în nuanţe intense de roz şi albastru-închis.

— Am trecut munţii Skotos?

— Da, mi-a confirmat el.

Aerul era mult mai cald decât fusese înainte să adorm. Am continuat să călărim, în timp ce tot cerul s-a întunecat, iar pământul de sub noi s-a netezit şi nivelat. Casteel a desfăcut puţin pătura cu care eram înfăşată când am trecut de ultimii copaci, iar ceilalţi vârcolaci au ieşit din toate părţile, alăturându-se grupului. M-am răsucit şi-am privit în urma lui Casteel, însă era prea întuneric pentru a mai putea vedea copacii lui Aios.

Nici măcar nu voiam să-mi închipui ce gândiseră oamenii din Atlantia când văzuseră copacii schimbându-se. Mi-a stat inima-n piept când mi-am întors privirea din nou înainte, spre solul muntos, crestat. N-am recunoscut ţinutul, deşi aerul părea să se-ncălzească din ce în ce mai tare.

— Unde suntem? am întrebat când l-am zărit pe vârcolacul argintiu uriaş din faţa noastră. Jasper înainta cu uşurinţă printre bolovani, sărind de la unul la altul, urmat de ceilalţi vârcolaci.

— Am ieşit puţin mai la sud de Golful lui Saion, mi-a explicat Casteel. Mai aproape de mare, lângă Stâncile lui Ione. Aici, se află un vechi templu.

— S-ar putea să fi văzut stâncile din Odăile lui Nyktos, mi-a zis Naill, încetinindu-şi calul atunci când terenul a început să fie mai denivelat, dar probabil nu şi templul.

— Aici ne aşteaptă tata şi aici este ţinut Alastir, mi-a zis Casteel.

M-am îndreptat în şa, prinzând pătura înainte să cadă şi să se încurce în jurul picioarelor lui Setti. Peisajul era presărat cu chiparoşi care se îndeseau în depărtare. În aer se simţea un miros sărat.

— Ne putem opri aici sau ne putem continua drumul spre Golful lui Saion, mi-a zis Casteel. Ne putem ocupa de Alastir acum sau mai târziu. Ţine de tine.

N-am ezitat, chiar dacă însemna că trebuia să dau piept cu tatăl lui Casteel ca să mă ocup de Alastir.

— Ne ocupăm de asta acum.

— Eşti sigură?

— Da.

Ceva ce aducea a mândrie a plutit dinspre Casteel spre mine, şi m-a sărutat pe obraz.

— Atât de puternică.

Am auzit dinspre stânga sunetul unei ape curgătoare. În lumina lunii, apa lucea dinspre versantul munţilor Skotos, străbătând năvalnic fâşia lată de pământ. Se rostogolea, vărsându-se de pe stânci, ajungând la pietrele de dedesubt.

Cerul era acoperit de o puzderie de stele, şi apoi, printre copacii înalţi, am putut vedea lumina creaţă a unei mulţimi de torţe ce aruncau o strălucire portocalie peste coloane, aproape la fel de înalte precum chiparoşii din jur.

Kieran i s-a alăturat tatălui lui, şi-au ţâşnit printre copaci, gonind spre treptele late ale templului împrejmuit. Pe colonadă am văzut bărbaţi înveşmântaţi în negru şi-am ştiut fără să întreb că erau oamenii lui Casteel şi gardienii Atlantiei. Cei în care avea încredere.

În timp ce câţiva dintre vârcolaci au urcat treptele, Casteel l-a îmboldit pe Setti să încetinească.

— Cel mai probabil, ne vom vedea mai întâi cu tata. Trebuie să vadă că nu ai devenit o Ascendentă.

Am încuviinţat din cap, simţind o energie plină de

nelinişte şi ceva mai dureros de-atât zumzăind înlăuntrul meu.

— *Abia după aceea* ne vom ocupa de Alastir, a continuat Casteel, mutându-şi braţul din jurul taliei mele. Şi-a trecut mâna peste abdomenul meu, şi m-am înfiorat când i-am simţit atingerea. Am scos toate informaţiile pe care le-am putut obţine de la Alastir şi care ne-ar putea fi de folos, aşa că presupun că ştii cum se va încheia seara aceasta, nu-i aşa?

M-a cuprins o senzaţie de nelinişte, dar totodată de determinare. Ştiam cum avea să se încheie seara. Senzaţia de hotărâre mi s-a impregnat în piele, pătrunzându-mi până în oase şi umplându-mi pieptul. Mi-am ridicat bărbia.

— Cu moarte.

— De mâna ta sau de a mea? a întrebat el, sărutându-mă uşor pe maxilar.

— De-a mea.

Eu şi Casteel am urcat treptele spre Templul lui Saion, ţinându-ne de mână. Aproape două duzini de vârcolaci dădeau târcoale colonadei, în timp ce Jasper şi Kieran stăteau în faţa uşilor la fel de întunecate precum cerul şi aproape la fel de înalte ca templul.

Aerul s-a umplut de aroma înţepătoare a nesiguranţei şi de savoarea mai proaspătă, de lămâie, a curiozităţii, când cei care aşteptau între coloane l-au observat pe Casteel şi apoi pe mine. Au simţit la rândul lor orice era acel lucru despre care simţise şi Casteel că se schimbase la mine. Mi-am dat seama după felul în care s-au crispat gardienii, ducându-şi mâinile spre teci şi apoi oprindu-se şi înclinându-şi capetele într-o parte, încercând să înţeleagă ce anume simţeau. N-am simţit frică din partea lor, nici din partea gardienilor, nici din partea celorlalţi. Am vrut să-l întreb pe unul dintre ei ce simţeau când se uitau la mine,

ce anume-i mânase să-şi apuce săbiile şi apoi să se oprească. Totuşi, Casteel m-a strâns mai tare de braţ, ca să nu mă duc spre una dintre femeile spre care o pornisem.

Pe de altă parte, numai zeii ştiau cum arătam în clipa aceea, cu părul încreţit şi ciufulit, cu pantalonii şi cizmele prea strâmte, cu mantia lui Casteel peste o tunică împrumutată ce-mi era mult prea mare. Se putea probabil să mă creadă un Temut.

Unul dintre atlantieni a înaintat când am ajuns în capătul scărilor. Era Emil. Părul lui roşcat-cafeniu părea mai roşu în lumina torţei. L-a privit pe Casteel, apoi pe mine. Nările i s-au umflat, şi a înghiţit în sec. Chipul arătos i-a pălit puţin când a apucat mânerul sabiei şi s-a plecat uşor din mijloc.

— Mă simt uşurat să vă văd, Alteţă.

Am tresărit uşor. Folosirea titlului formal m-a luat puţin prin surprindere, şi a durat o clipă ca să-mi aduc aminte că eram soţia lui Casteel, aşa că era titlul meu formal. Nu avea nimic de-a face cu toată povestea cu coroana.

— La fel şi eu, am spus eu, zâmbind.

Am simţit o undă nouă de şoc din partea lui Emil în timp ce m-a privit de parcă nu-i prea venea a crede că mă aflam acolo. Ţinând cont de starea în care mă văzuse ultima oară, nu-l puteam învinui.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor!

Aceeaşi expresie pe care o avusese Naill mai devreme, când îi mulţumisem, a apărut şi pe chipul lui Emil acum, însă acesta a încuviinţat din cap. S-a întors spre Casteel.

— Tatăl tău e înăuntru şi nu e prea încântat.

— Pun rămăşag că nu, a murmurat Casteel.

Emil a zâmbit din colţul gurii chiar pe când Naill ni s-a alăturat.

— Nici cei câţiva atlantieni şi muritori care au venit ca

să încerce să-l elibereze pe Alastir.

— Cum a mers? a întrebat Casteel.

— A fost puţin... cam sângeros. Emil şi-a privit Prinţul, şi ochii i-au licărit în lumina torţei. Cei care mai sunt în viaţă sunt ţinuţi împreună cu Alastir pentru... plăcerea ta.

Casteel şi-a lăsat capul pe spate, zâmbind încordat, întunecat.

— A mai aflat cineva că tata e ţinut aici?

— Nu, a răspuns Emil. Mama ta şi gardienii Coroanei cred că încă este cu tine.

— Perfect. Casteel s-a uitat spre mine. Eşti pregătită?

Am încuviinţat din cap.

Emil a început să se dea în spate, dar s-a oprit.

— Aproape c-am uitat.

Şi-a vârât mâna pe sub tunică, într-o parte. M-am crispat când am auzit un sunet jos, în semn de avertisment, al lui Jasper, care a făcut un pas în faţă, plecându-şi capul. Casteel s-a mutat aproape imperceptibil lângă mine, şi trupul i s-a încordat. Atlantianul a privit agitat peste umăr la vârcolacul uriaş.

— Îi aparţine, a zis el. Doar i-l înapoiez.

L-am privit scoţând un pumnal a cărui lamă a strălucit roşiatică în lumina focului. Mi s-a blocat aerul în gâtlej când l-a întors, întinzându-mi-l cu mânerul de os înspre mine. Era pumnalul meu de hematit. Cel pe care mi-l dăruise Vikter când împlinisem 16 ani. În afară de amintirile despre Vikter, care-şi riscase cariera şi cel mai probabil şi viaţa ca să se asigure că mă puteam apăra, pumnalul acesta era singurul lucru ce-mi rămăsese de la el.

— Cum... Mi-am dres vocea, apucând strâns osul de vârcolac rece. Cum l-ai găsit?

— Din pură întâmplare, cred, a zis el, dându-se imediat în spate şi aproape ciocnindu-se de Delano, care se

furişase-n tăcere în spatele lui. Ne-am dus câţiva ca să căutăm dovezi, şi l-am văzut pe jos sub copacul sângeriu.

Am înghiţit în sec.

— Mulţumesc!

Emil a încuviinţat din cap, iar Casteel l-a prins pe atlantian de umăr. Am apucat pumnalul, vârându-l sub mantia pe care o purtam, şi am înaintat, străbătând colonada lată. Un tânăr zvelt stătea lângă zid, şi mai că n-am recunoscut trăsăturile melancolice, blânde şi aproape fragile ale lui Quentyn Da'Lahr. Nu zâmbea... Nu pălăvrăgea, debordând de energie ca de obicei, ci s-a apropiat de noi cu paşi şovăielnici. În clipa în care simţurile mi s-au conectat cu emoţiile lui, mi s-a tăiat răsuflarea când am simţit gustul înţepător al angoasei care-l încerca. Simţeam nesiguranţă în el şi gustul acru al vinovăţiei, dar şi un gust subiacent... amar. *Teamă.* Mi s-a strâns pieptul în timp ce simţurile mele au încercat să descifreze cu repeziciune dacă teama lui era îndreptată spre mine sau... Apoi mi-am amintit că fusese apropiat de Beckett. Cei doi fuseseră prieteni. Oare ştia ce păţise prietenul lui sau încă avea convingerea că Beckett fusese implicat în atac? Nu ştiam sigur, dar nu puteam crede nicicum că Quentyn fusese implicat. Altminteri, n-ar fi fost aici acum.

Casteel şi-a mutat privirea chihlimbarie calmă spre tânărul atlantian, dar, înainte să apuce să spună ceva, Quentyn s-a lăsat pe un genunchi, plecându-şi capul bălai în faţa noastră.

— Îmi pare rău, a zis el, vocea tremurându-i uşor. N-am ştiut ce avea Beckett de gând să facă. Dacă aş fi ştiut, l-aş fi împiedicat...

— N-ai pentru ce să-ţi ceri iertare, i-am zis eu, neputând să-l las pe tânărul atlantian să poarte-n suflet o vină nemeritată. Mi-am dat seama că probabil ceilalţi nu aflaseră ce se petrecuse de fapt. Beckett nu a fost vinovat

de nimic.

— Dar el... Quentyn şi-a ridicat capul, privindu-mă cu ochii aurii înlăcrimaţi. Te-a condus spre Odăile lui Nyktos şi...

— N-a fost el, i-a explicat Casteel. Beckett n-a săvârşit nicio fărădelege împotriva mea sau a lui Penellaphe.

— Nu pricep. Atlantianul s-a umplut de confuzie şi uşurare şi s-a ridicat şovăielnic. Atunci, pe unde-a umblat, Alteţă... Vreau să spun, Casteel. E cu voi?

Lui Casteel i-a zvâcnit un muşchi de la maxilar, aşa că l-am strâns de mână.

— Beckett n-a plecat din Capul Spessa, Quentyn. A fost ucis de cei care au conspirat împreună cu unchiul lui.

Nu mi-am dat seama dacă ceilalţi au reacţionat în vreun fel când au auzit despre moartea tânărului vârcolac. Am simţit doar valul tot mai mare de tristeţe ce creştea cu repeziciune în Quentyn, după o lovitură brutală de negare. Durerea îi era atât de sfâşietoare şi de intensă, încât a explodat în aerul sărat din jurul nostru, îngroşându-se când mi s-a depus pe piele. L-am auzit pe Casteel spunându-i că-i părea rău şi l-am văzut pe Quentyn clătinând din cap. Durerea lui... era extremă, şi o parte îndepărtată a mea s-a întrebat dacă era cumva prima pierdere reală pe care o suferea. Era mai în vârstă ca mine, chiar dacă părea mai tânăr, însă în ani atlantieni era încă nespus de tânăr. S-a străduit să nu-şi arate durerea, strângând din buze şi încordându-şi spatele într-un mod nefiresc. Încerca să-şi păstreze cumpătul în timp ce Prinţul lui îi vorbea şi în timp ce vârcolacii, atlantienii şi gardienii îl înconjurau. Din păcate, era o bătălie pe care o pierdea, pe măsură ce suferinţa îl străbătea în valuri pulsânde. Casteel nu l-ar fi învinuit dacă şi-ar fi pierdut cumpătul, însă am simţit că Quentyn voia să fie văzut drept curajos şi puternic. Şi uram asta. Îi uram şi mai mult pe cei

răspunzători de durerea pe care le-o pricinuiseră altora şi de vieţile pe care le furaseră.

Am reacţionat fără să mă gândesc, din pur instinct. Aveam să cuget mai târziu, obsesiv, la toate lucrurile care ar fi putut decurge prost, din moment ce nu ştiam ce efect urma să aibă atingerea mea acum. Mi-am eliberat mâna din a lui Casteel şi am aşezat-o pe braţul lui Quentyn. M-a privit, făcând ochii mari. Avea lacrimi pe gene.

— Îmi pare rău, am şoptit eu, dorindu-mi să fi putut spune ceva mai bun de-atât, mai de ajutor, mai plin de inspiraţie, însă cuvintele rareori puteau alina durerea pricinuită de o pierdere.

Aşa că am făcut ce ştiam: m-am gândit la momentele fericite din viaţa mea, la emoţii calde şi pline de speranţă. M-am gândit la cum m-am simţit când Casteel mi-a spus că mă iubeşte, la cum m-am simţit când mi-am dat seama că mă iubea încă din Capul Spessa. Am luat emoţiile acelea şi le-am lăsat să pătrundă în sufletul lui Quentyn.

S-a cutremurat, şi i-am simţit mâhnirea şi neîncrederea pulsând intens, apoi estompându-se cu repeziciune. Pielea din jurul gurii i s-a destins şi umerii încordaţi i s-au relaxat. A răsuflat apăsat, şi n-am mai simţit deloc tristeţe. I-am dat drumul la braţ, ştiind că păsuirea aceasta nu avea să dureze veşnic. Din fericire, îi putea oferi un răstimp în care să se împace în intimitate cu moartea fratelui lui.

— Ochii tăi, a şoptit Quentyn, clipind lent. Sunt ciudaţi... în lumina torţei, am văzut că s-a îmbujorat. Vreau să spun că sunt foarte drăguţi. Ciudaţi într-un fel drăguţ.

Am ridicat din sprâncene şi m-am uitat la Casteel.

Trăsăturile feţei i se destinseseră.

— Strălucesc, a murmurat el, aplecându-se uşor spre mine. De fapt, nu-ţi strălucesc ochii cu totul. Şi-a înclinat capul într-o parte. Ai filamente de lumină. Filamente de lumină argintie în irisuri.

Ochi fisuraţi.

Casteel s-a uitat spre locul în care aşteptau Kieran şi Delano şi-a văzut acelaşi lucru pe care l-am văzut şi eu. Ochi de un albastru pal brăzdaţi de o lumină albă-argintie.

Ochi precum cei ai femeii pe care o văzusem într-un vis despre care ştiam că nu era vis... Femeia care-mi vorbise. Fiecare părticică a fiinţei mele a ştiut în clipa aceea că ceea ce-mi spusese era *răspunsul* la tot.

Capitolul treisprezece

Casteel s-a întors spre mine, mi-a luat o mână şi şi-a apropiat-o de gură.

— Nu mai strălucesc. M-a sărutat pe articulaţiile degetelor, iar gestul lui a domolit o mare parte din încordarea care începuse să se furişeze în trupul meu. Şi-a plecat capul şi mi-a şoptit la ureche: Mulţumesc pentru ce-ai făcut pentru Quentyn.

Am clătinat din cap, iar el m-a sărutat pe pielea brăzdată de cicatrice a obrazului. Ţinându-şi degetele întrepătrunse cu ale mele, le-a făcut semn gardienilor.

Doi dintre ei au înaintat, ducându-şi mâinile în dreptul inimii şi plecându-se, apucând fiecare de câte un mâner al uşilor negre. S-a auzit un hârşâit pe piatră când le-au deschis. Strălucirea lumânărilor s-a revărsat peste colonadă, iar Jasper a intrat cu paşi apăsaţi, blana argintie lucindu-i în lumină. Fiul lui şi apoi Delano l-au urmat, iar eu şi Casteel am înaintat, eu încă ţinând strâns pumnalul din os de vârcolac, ascuns de mantie. Ceilalţi vârcolaci ne-au flancat, înaintând pe lângă coloanele groase ce străjuiau cele patru ziduri ale încăperii interioare: coloane din piatră neagră la fel de reflectorizante precum templele din Solis. I-am privit pe vârcolaci hoinărind printre pilaştrii lucioşi, cu

urechile plecate şi ochii de un albastru glacial luminos, păşind maiestuos prin încăpere, dându-i târcoale bărbatului înalt, cu umeri laţi, care stătea pe una dintre numeroasele bănci de piatră din centrul Templului lui Saion, cu spatele la noi. Stătea cu spatele drept şi urmărea cu privirea traseul parcurs de vârcolaci.

— Tată, l-a strigat Casteel, iar uşa s-a închis în urma noastră cu o bufnitură surdă.

Regele Atlantiei s-a ridicat lent, precaut, apoi s-a întors, ducându-şi mâna într-o parte, unde ar fi trebuit să-i fie teaca cu sabia. Fusese greu de citit în Odăile lui Nyktos, însă acum, când ne privea ba pe mine, ba pe fiul lui, n-a reuşit să-şi controleze la fel de bine emoţiile.

A tresărit şi a făcut un pas în spate, lovindu-se cu picioarele de banca din spatele lui.

— Nu ai...

S-a oprit, şi pielea mi s-a răcit când i-am simţit şocul ca pe o detunătură glaciară. S-a holbat la mine cu buzele depărtate, cu ochii mari, iar pupilele i s-au dilatat atât de repede, încât mai era vizibilă doar o fâşie îngustă de auriu.

Mi s-a uscat gura şi am simţit imboldul de a-mi închide simţurile. Le-am lăsat însă deschise în timp ce el a făcut un pas înainte. Kieran şi-a întors brusc capul spre el, şi un mârâit jos a răsunat în încăpere, însă tatăl lui Casteel părea să nu mai audă nimic şi a rostit cu voce răguşită:

— Erai pe moarte.

M-am înfiorat când mi-am amintit.

— Aşa este.

Şuviţe de păr deschis la culoare i-au alunecat peste barba scurtă aspră de pe maxilar şi obraji.

— Nu mai puteai fi salvată, a scrâşnit el, iar Kieran a părut să se relaxeze, dându-se în spate, chiar dacă tatăl lui Casteel a mai făcut un pas şovăielnic spre noi. Te-am văzut. Ţi-am văzut rana şi cât ai sângerat. Nu mai puteai fi

salvată, decât dacă...

— I-am golit sângele rămas şi i l-am dat pe-al meu, a spus Casteel. De aceea e acum aici. Am trecut-o prin Ascensiune.

— Dar...

Regele părea să nu-şi mai găsească cuvintele.

Am tras aer în piept, superficial, şi mi-am găsit vocea.

— Pot umbla în lumina soarelui... De fapt, am călărit toată ziua în soare. Nu sunt rece la atingere şi simt emoţii, i-am zis eu. Şi nu simt nevoia de-a le sfâşia tuturor beregata.

Casteel m-a privit, şi am simţit o undă de amuzament din partea lui.

— Ce e? am şoptit eu. Simt că e nevoie să subliniez asta.

— N-am spus nimic.

Am mijit ochii la el şi apoi m-am concentrat din nou asupra tatălui său.

— Încerc să spun că nu sunt vampir.

Regele Valyn a tras adânc aer în piept, şi, odată cu răsuflarea aceea, am simţit cum şocul care-l încerca s-a retras tot mai mult, estompându-se din ce în ce mai tare. Însă nu prea credeam că chiar îşi învinsese surprinderea atât de repede. Îşi înăbuşea emoţiile, ascunzându-le într-un loc în care nu le puteam ajunge cu uşurinţă; aşa cum făcea fiul lui când nu voia să-i cunosc emoţiile. O parte din fiinţa mea, undeva în centrul pieptului, a început să vibreze de energie şi îşi dorea să se înfigă în zidurile pe care le clădise, să le găsească marginile fragile şi să le descojească, expunând...

Ba nu.

Nu-mi doream asta.

Nu-mi doream asta dintr-o multitudine de motive – mai precis, pentru că ar fi fost o siluire uriaşă. Era dreptul

oricui să mă ţină la distanţă. Era singurul motiv care conta, dar, în plus, nici măcar nu eram convinsă că aş fi putut face aşa ceva.

Tatăl lui şi-a dres vocea, captându-mi din nou atenţia.

— Nu pot să cred c-ai făcut-o, Casteel. S-a dat în spate şi s-a aşezat pe bancă, întinzându-şi un picior. N-am încercat să-i citesc din nou emoţiile. Ştiai ce s-ar fi putut întâmpla.

— Ştiam întocmai ce s-ar fi putut întâmpla, i-a răspuns Casteel. Ştiam riscurile şi aş face-o din nou şi dacă ar fi devenit Ascendentă.

Inima mi-a tresăltat uşor, de fericire, însă tatăl lui Casteel nu părea deloc impresionat.

— Ştii ce s-a întâmplat cu regatul nostru, cu oamenii noştri, în urma unei astfel de fapte... şi erai dispus să rişti să se repete?

— Dacă ţi se pare şocant ce-am făcut, atunci trebuie să înţelegi că voi face orice şi totul pentru *soţia mea.* Casteel şi-a privit tatăl în ochi. Niciun risc nu e prea mare, nimic nu e prea sacru. Pentru că ea este *totul* pentru mine. Nimic nu e mai de preţ ca ea; absolut *nimic.*

Buzele mi s-au depărtat, şi am tras aer în piept, sacadat, holbându-mă la Casteel. Mi s-a pus un nod mic şi încâlcit de emoţii în gât.

— Nu mă-ndoiesc de asta, fiule. Am fost de faţă când ţi-ai venit în simţiri şi ţi-ai dat seama că nu mai era. Nu te-am mai văzut niciodată aşa. Nu voi uita niciodată cum erai, a zis tatăl lui, iar eu mi-am întors capul spre el. Era a doua oară când o spunea cineva. Şi pot chiar şi să-nţeleg nevoia ta de-a o proteja. Pe toţi zeii, chiar înţeleg. Şi-a trecut mâna peste faţă, apoi şi-a scărpinat barba. Dar ca Rege nu pot fi de acord cu ce-ai făcut.

Casteel şi-a tras mâna din a mea, şi câţiva dintre vârcolaci s-au uitat la Rege. O furie rece, de-a dreptul

înspăimântătoare, a început să clocotească în Casteel, acel soi de furie despre care ştiam că se numărase printre motivele pentru care ajunsese să fie cunoscut drept Cel întunecat.

— Nu mi-am dat seama că ţi-am cerut permisiunea.

Inima mi s-a poticnit când tatăl lui a pufnit dispreţuitor.

— Cred că e evident, ţinând cont că fapta a fost deja săvârşită.

— Şi? l-a provocat Casteel pe o voce mult prea blândă.

Prea calmă.

M-am înfiorat, şi palma mi s-a umezit pe mânerul pumnalului din os de vârcolac. Am simţit o senzaţie intensă de precauţie din partea vârcolacilor. Au devenit straniu de nemişcaţi.

— Staţi aşa, am zis eu, neştiind prea bine dacă mă adresam lor sau tuturor făpturilor vii din încăpere. Casteel a riscat enorm, şi mulţi ar considera că n-ar fi trebuit s-o facă, însă a făcut-o. S-a isprăvit. Nu sunt vampir. M-am gândit atunci la foamea de sânge pe care o simţisem la trezire. Sau cel puţin nu sunt ca restul. Şi, deşi s-ar putea să merite dojana...

Tatăl lui a ridicat dintr-o sprânceană, iar Casteel s-a încruntat la mine.

— Mi se pare uşor irelevantă în clipa de faţă, am zis eu apăsat.

— Ai dreptate, a zis Regele Valyn un moment mai târziu. Are noroc. Sau tu ai. Sau eu şi întregul popor avem, pentru că nu ai devenit Ascendentă. Atâta lucru ştiu şi eu. Dacă ai fi devenit Ascendentă, fiul meu ştie ce-aş fi fost obligat să fac. M-a privit drept în ochi. Şi o spun, deşi ştiu că cel mai probabil nici măcar n-aş reuşi să ajung la tine înainte să mă sfâşie vârcolacii de faţă, pe care îi cunosc de sute de ani. Şi-a privit atunci fiul. Ai fi pornit un război, care ne-ar fi făcut slabi în faţa adevăratei ameninţări ce se află la vest.

Trebuie să înţelegi asta.

Casteel a zâmbit strâmb, iar eu m-am crispat când i-am văzut zâmbetul dispreţuitor.

— Ştiu care ar fi fost urmările acţiunilor mele.

— Şi totuşi?

— Iată-ne aici, a răspuns el.

Am tras scurt aer în piept când am simţit furia incandescentă ce-a pătruns prin zidurile înălţate de tatăl lui.

— Da, iată-ne aici, aparent hotărâţi să ne călcăm reciproc pe bătături. Nu e şi cazul meu. Eu, una, nu vreau să agasez pe nimeni... Ştiţi voi, cea care a fost atacată nu o dată, ci de două ori, apoi săgetată-n piept cu o arbaletă, m-am răstit eu, şi şi-au întors amândoi privirea spre mine. Şi, totuşi, eu trebuie să vă spun vouă să încetaţi naibii odată!

Regele m-a privit, clipind des.

— De ce-mi aminteşte de mama ta, Cas?

— Pentru că şi ea ar zice ceva de genul, a răspuns ea. Sau probabil a spus deja ceva de genul, mai puţin partea cu săgetatul.

Mi-am dat ochii peste cap.

— În regulă, ei bine, aşa cum am spus, nu sunt Ascendentă – sau cel puţin nu ca toţi ceilalţi. Putem să convenim cu toţii asupra acestui fapt, da? Deci ştiţi cumva ce sunt? am întrebat eu şi apoi am râs stânjenită.

Câţiva dintre vârcolaci m-au privit curioşi. Mi s-a părut foarte ciudat acum, c-am spus-o cu voce tare.

— Am auzit lucruri mai stranii de-atât, mi-a zis Casteel, ceea ce m-a făcut să-i arunc o privire curioasă. N-am mai simţit nimic ca ea, i-a zis Casteel tatălui său, pe un alt ton decât cel letal de calm care prezicea mereu ceva rău. Dar nu mai e muritoare.

Era bizar să aud asta, deşi ştiam deja.

— Aşa este, nu e muritoare.

Tatăl lui m-a cercetat cu atâta atenţie, încât mi-a fost greu să stau pur şi simplu locului, fără să reacţionez. Mai ales că doar cei care se holbaseră la cicatricele mele mă priviseră vreodată atât de atent. Cred că în clipa aceea nici măcar nu le-a observat.

— Şi nu eşti vampir. Niciunul dintre ei nu poate umbla în lumina soarelui sau sta printre noi atât de curând după preschimbare şi să rămână atât de calm.

— Aşa mă gândeam şi eu, a zis Casteel. Ştii cumva ce s-a-ntâmplat?

Preţ de-o clipă îndelungată, tatăl lui n-a răspuns. M-am concentrat asupra lui, însă chiar n-am simţit nimic din partea lui.

— Trebuie să aibă legătură cu moştenirea ei. Cu spiţa ei, a zis el. Trebuie să fi jucat cumva un rol în toate astea. O simt... Nu înţeleg ce simt.

Am simţit semnale de avertizare, ce aveau de-a face cu gustul amar de conflict care mi-a umplut brusc gura. Oare ştia mai multe decât spunea? Instinctul îmi zicea că da. Am aruncat o privire-n jur prin încăpere şi i-am văzut doar pe vârcolacii din rândul nostru. Am tras adânc aer în piept.

— Alastir mi-a spus cu cine sunt înrudită...

— Pot doar să-mi închipui ce ţi-a spus Alastir, m-a întrerupt Regele Valyn. S-ar putea ca o parte să fie adevărată. S-ar putea ca altă parte să nu fie. Şi s-ar putea ca eu şi soţia mea să-ţi putem confirma o parte dintre lucrurile pe care ţi le-a spus.

Mi-a tresăltat inima-n piept şi am simţit căldura trupului lui Casteel într-o parte, când s-a mutat mai aproape de mine.

— Însă?

— Însă e o conversaţie pe care nu o voi purta fără ca Eloana să fie de faţă, a zis el, şi am simţit un alt junghi în

piept. M-a privit drept în ochi. Ştiu că e greu pentru tine că-ţi cer să aştepţi, însă e o conversaţie la care trebuie să fie de faţă.

Mi se cerea să mai aştept până să aflu dacă eram într-adevăr înrudită cu Regele Malec... Să amân posibilitatea de-a afla de ce n-am devenit vampir atunci când Casteel m-a trecut prin Ascensiune. Bineînţeles că nu voiam s-o fac, însă m-am uitat la Casteel. M-a privit scurt, apoi s-a uitat la tatăl lui.

— Ceri un lucru greu, tată.

— Ştiu, însă, aşa cum tu ai face orice pentru soţia ta, şi eu voi face orice ca să o protejez pe-a mea.

— De ce anume trebuie protejată? a întrebat Casteel.

— De o istorie care ne-a bântuit secole întregi, a răspuns tatăl lui, iar eu m-am înfiorat. S-a ridicat lent. Deci poţi încerca să mă forţezi, dar nu voi spune nimic până nu va fi de faţă şi Eloana. O puteţi chema chiar acum, dacă vreţi, dar mă gândesc că aveţi alte lucruri mai urgente de care să vă ocupaţi.

„Alastir."

— Şi mai cred c-ai vrea să discut cu mama ta înainte să afle că m-ai ţinut închis aici, a adăugat tatăl lui, pe un ton uşor sarcastic. În plus, aşa veţi avea timp să vă odihniţi... amândoi. Aţi călătorit întruna şi aţi avut de-a face cu multe. Dar ţine de voi.

Casteel m-a privit în ochi şi, deşi mi-a fost greu, am încuviinţat din cap.

— Eşti sigură? m-a întrebat el, pe un ton jos.

— Sunt, am confirmat eu, deşi îmi venea să urlu de frustrare.

Tatăl lui a tras adânc aer în piept.

— Vă mulţumesc. Cred că avem cu toţii nevoie de răstimpul acesta, a zis el, şi-am simţit ghemotoace mici de nelinişte cum prind rădăcină în sufletul meu.

Alastir îmi spusese că părinţii lui Casteel nu erau implicaţi, însă cu siguranţă avea un motiv întemeiat de voia să amâne conversaţia, de voia ca soţia lui să fie de faţă.

— Cred că ar fi foarte înţelept din partea noastră să le ascundem toate astea celor care nu au fost de faţă la ruine, ne-a sfătuit el.

Cu alte cuvinte, nimeni nu trebuia să afle că Prinţul mă trecuse prin Ascensiune.

— Şi ca toţi cei care au fost de faţă să jure că vor păstra secretul.

— De acord, a zis Casteel.

— Dar simţiţi ceva diferit la mine, nu-i aşa? M-am uitat când la unul, când la celălalt. Oare cei care mă pot simţi nu-şi vor da seama?

— Vor şti doar că nu eşti nici vampir, nici muritoare. Ceea ce simt nu le va spune ce s-a petrecut, a explicat el, lucru care m-a liniştit pe moment.

Dar cum rămânea cu copacii lui Aios? Trebuie să fi fost un semn pentru oamenii din Atlantia că se petrecuse ceva.

— Deci pot pleca acum? l-a întrebat el pe fiul lui, şi n-am reuşit să-mi dau seama dacă vorbea serios sau nu.

Casteel a încuviinţat din cap. Kieran şi ceilalţi l-au urmat pe Rege când s-a îndreptat spre noi, oprindu-se la câţiva paşi şi holbându-se la fiul lui. Niciunul nu a spus nimic. Nu eram atât de naivă încât să cred că relaţia lor nu fusese afectată, chiar dacă îmi doream ca lucrurile să nu fie aşa. Speram doar să se poată repara.

Regele Valyn m-a privit.

— Îmi pare rău pentru ce-ai păţit la sosire şi pentru cele întâmplate de-atunci încoace. Nu aşa este Atlantia. Nici Eloana, nici eu n-am fi permis să se-ntâmple aşa ceva dacă am fi ştiut ce pusese la cale Alastir, mi-a zis el, în timp ce un val de empatie a pătruns prin zidurile pe care

le clădise, ajungând până la mine. Şi mai ştiu că scuzele mele nu pot schimba sau îndrepta cele petrecute... Posibilul rezultat al unei astfel de trădări şi al unei astfel de răutăţi. Şi asta a fost fapta săvârşită de Alastir şi de cei care au conspirat împreună cu el.

Am încuviinţat din cap.

— E...

M-am oprit înainte să-i spun că era în regulă. Pentru că nu era... Nimic din toate astea nu era în regulă. Aşa că doar am încuviinţat din nou din cap.

Regele Valyn s-a întors spre fiul lui.

— Pot doar să presupun ce plănuieşti să faci cu Alastir şi cu cei ţinuţi prizonieri dedesubt, dar vreau să mă asiguri că nu va supravieţui până-n zori. Dacă va fi încă-n viaţă, va fi executat mâine-dimineaţă, i-a spus el lui Casteel. Iar, cât timp port coroana, e un ordin de care mă voi asigura personal să fie îndeplinit.

Deşi m-am bucurat că nu cerea îndurare pentru Alastir, m-a străbătut un val de nelinişte când am auzit partea cu coroana. Ştiam la ce se referea fără să fie nevoit s-o spună mai clar de-atât. Nu se aştepta să mai poarte multă vreme greutatea coroanei.

— Nu va mai fi în viaţă până mâine, l-a asigurat Casteel. Niciunul dintre ei nu va mai fi.

Regele Valyn a încuviinţat din cap şi apoi a şovăit preţ de-o clipă.

— Veniţi la noi când sunteţi pregătiţi. Vă vom aştepta.

L-am privit pe tatăl lui Casteel ocolindu-ne, vârcolacii dându-se la o parte din calea lui.

— Aşteaptă! Te rog!

Conştientă de privirea intensă a lui Casteel asupra mea, m-am întors spre tatăl lui, care se oprise în faţa uşii. S-a uitat spre mine.

— Ai fost la ruine în Ţinuturile Pustii. Mulţumesc că l-ai

ajutat pe Casteel... Că m-ai ajutat pe mine, am spus eu, sperând că nu avea să se dovedească ulterior că am fost o nătângă pentru că i-am mulţumit. Mulţumesc!

Regele Valyn şi-a înclinat capul într-o parte.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Faci parte din familie acum. Bineînţeles că te-aş ajuta.

„Acasă.

Kieran stătea în faţa mea în înfăţişarea lui de vârcolac în timp ce mă aflam printre chiparoşi, sub razele de lună răzleţe. Marginea stâncii dădea spre apele acum întunecate din Golful lui Saion, în care se reflectau nuanţele de albastru-închis şi negru ale cerului nocturn. De aici puteam vedea luminile oraşului licărind ca stelele printre copaci şi văi. Părea un tablou frumos, aproape ireal. Îmi aducea întru câtva aminte de Carsodonia, dar acolo, chiar şi în timpul nopţii, golful ar fi fost plin de corăbii care transportau încontinuu oameni şi mărfuri. Însă aici era linişte; se auzeau sunetul cascadelor şi strigătele îndepărtate ale păsărilor de noapte, iar eu m-am simţit deopotrivă şocată şi uşurată să mă simt ca atunci când am stat în Odăile lui Nyktos.

Încă mă simţeam acasă.

Să fi fost, oare, spiţa din care mă trăgeam, *eather*-ul, care recunoştea pământul, aerul şi marea? Să fi fost moştenirea mea atât de puternică? Căci chiar nu crezusem că aveam să mă simt aşa după atac.

O briză caldă mi-a suflat o şuviţă încâlcită peste faţă. Am prins-o şi-am împins-o în spate, în timp ce curentul de aer mi-a ridicat marginile mantiei pe care o purtam. Oare părinţii mei, sau măcar cel cu sânge de atlantian în el, s-ar fi simţit aşa când ar fi văzut Atlantia? Dacă ar fi reuşit să ajungă până aici? Mi s-a strâns pieptul de durere şi furie, şi-a trebuit să mă lupt din răsputeri ca să-mi înăbuş sentimentele şi să nu le îngădui să pună stăpânire pe

mine. De le-aş fi permis, nodul acela urât de emoţii ce mi s-a aşezat în piept s-ar fi eliberat şi... nu puteam îngădui să se întâmple aşa ceva. Nu acum.

Am simţit ceva apăsându-mă pe picior şi şold şi, când mi-am coborât privirea, l-am văzut pe Kieran sprijinindu-se de mine. Aşa cum se întâmpla adesea cu Delano, mi-a fost greu să ignor imboldul de a-l mângâia sau de a-l scărpina pe cap. Rămăsese afară, cu mine, după ce Casteel mă condusese spre un pavilion din piatră din spatele Templului lui Saion şi apoi se dusese în subteran, împreună cu alţi câţiva, ca să-l aducă pe Alastir din cripte.

Nu era aceeaşi criptă în care mă ţinuseră pe mine, însă Casteel mă rugase să rămân la suprafaţă. Mi-am închipuit că o făcuse pentru că nu voia să fiu înconjurată din nou de morţi şi să-mi amintesc de timpul petrecut printre ei. Abilitatea lui de anticipare era un alt lucru pentru care aveam să fiu mereu recunoscătoare.

M-am întors din nou spre mare şi am accesat iarăşi sentimentul de speranţă pe care-l simţisem când îmi dădusem seama că exista şansa ca Ian să fie ca mine. Dacă era ca mine, atunci putea veni aici. I-ar fi plăcut la nebunie. Ştiam asta, deşi văzusem foarte puţin din regat. Şi s-ar fi simţit împăcat aici. Iar când avea să vadă marea... Cât de limpede era ziua şi cât de întunecată noaptea? Abia aşteptam să descopăr poveştile pe care avea să fie inspirat să le spună. Am zâmbit uşor.

Kieran s-a ridicat, cu urechile ciulite, auzind zgomotul de paşi cu câteva momente înaintea mea. Poate că eram eu mai puternică, dar se pare că nu dezvoltasem auzul straşnic al atlantienilor... Bineînţeles, de ce aş fi făcut-o?

Am privit peste umăr. Emil se apropia lent de noi, conştient de faptul că Kieran nu era singurul vârcolac dintre copaci.

— A sosit momentul? am întrebat eu.

Emil a încuviinţat din cap şi s-a oprit la câţiva paşi de mine. Când Alastir l-a văzut pe Cas singur, a crezut c-ai murit. Nu l-am corectat. Cas s-a gândit că, dacă te credea moartă, ar fi fost mai dispus să vorbească, să-i incrimineze şi pe alţii care au fost implicaţi. Însă ticălosul nu zice prea multe.

— Însă zice totuşi ceva?

I-am văzut maxilarul încleştându-i-se.

— Nimic care să trebuiască repetat.

— Lasă-mă să ghicesc! A spus că doar a făcut ce trebuia ca să protejeze Atlantia şi că eram o ameninţare la adresa ei? am presupus eu, iar privirea atlantianului s-a oţelit. Şi îmi mai închipui că a spus-o pe un ton incredibil de politicos şi de spăsit.

— Cam aşa ceva, a zis Emil batjocoritor, lucru care nici nu m-a surprins, nici nu m-a dezamăgit.

Ce altceva ar fi putut spune Alastir? Să admită că nu mai fusese nimeni la han în noaptea aceea? Nu ar fi contat oricum. Niciunul dintre noi nu avea nevoie să audă ceva anume din partea lui. Cel puţin, eu nu-mi doream să aud nimic din partea lui.

— Cred că de aceea l-a şi lăsat Casteel să creadă c-ai murit. Cred că-l amuză deja expresia pe care cel mai probabil o va avea Alastir când îşi va da seama că a dat greş. Vino, a spus Emil şi-a dat să se-ntoarcă. Cas ne va chema când va vrea să ne arătăm.

Dar oare chiar dăduse greş?

„Da."

Am tresărit, şi inima mi-a tresăltat. M-am uitat spre Kieran, şi mi s-a făcut pielea de găină. Kieran se uita tot la Emil, cu ochii albaştri-argintii.

— Oare am... M-am oprit. Nici vorbă să-l fi auzit pe Kieran în mintea mea. Nici măcar Casteel nu putea comunica aşa. Dar oare nu auzisem şi vocea lui Delano

mai devreme? Doar că atunci dormisem.

— Te simţi bine? m-a întrebat Emil, evident îngrijorat.

— Da. Da, am repetat eu mai apăsat. M-am aplecat rapid, ridicând pumnalul din os de vârcolac de unde-l lăsasem, pe pământ. Sunt pregătită.

L-am urmat în linişte pe Emil prin crângul des, întorcându-ne spre lumina emanată de focul de pe pavilion. M-am oprit când Emil şi-a ridicat mâna, făcându-ne semn să facem linişte. Ne aflam încă la câţiva metri depărtare de pavilion, însă îl puteam vedea pe Casteel.

Se afla în centrul structurii, cu braţele pe lângă corp, cu capul uşor înclinat. Îi puteam vedea doar curba izbitoare a obrazului şi colţul ridicat al buzelor lui pline. Îmbrăcat tot în negru, părea un spirit al nopţii, invocat pentru răzbunare.

Mi-am vârât pumnalul sub pliurile mantiei şi i-am privit pe gardieni cum aduc circa o duzină de bărbaţi din spatele templului, toţi legaţi cu mâinile la spate. Muşchii mi s-au încordat când Naill l-a adus pe cel din urmă. Chipul brăzdat de cicatrice al lui Alastir era lipsit de orice emoţie când l-au aliniat lângă ceilalţi.

Ura mi-a mistuit sufletul când el şi ceilalţi au fost forţaţi să îngenuncheze. Părinţii mei. Casteel. Părinţii lui. Eu. Cu toţii am avut încredere în el, iar el nu doar că plănuise să mă dea pe mâna Ascendenţilor, ci şi poruncise să fiu ucisă. Şi, într-un fel, nu dăduse greş. Chiar fusesem ucisă. Casteel mă salvase, şi mă trezisem drept altceva.

„Nu are importanţă ce crede Alastir despre mine”, mi-am zis în sinea mea, privindu-l pe Casteel înaintând triumfător, îndreptându-se spre bărbaţii fără nume dinspre care emana aroma sângerândă şi amară a fricii. Nu făcusem nimic ca să merit ce-mi făcuseră ei şi Alastir. Doar mă apărasem. Părinţii mei doar avuseseră încredere în el. Am apucat mai strâns pumnalul.

Casteel s-a mişcat incredibil de rapid.

Nici măcar nu mi-am dat seama de ceea ce făcuse până când bărbatul aflat cel mai departe de Alastir nu a picat în faţă. Alţi cinci i-au urmat ca nişte piese de domino, şi am văzut lumina lunii reflectându-se în sabia-i lunecoasă până s-a oprit la doar câţiva centimetri de gâtul lui Alastir. Le tăiase capul. Tuturor, mai puţin lui Alastir. În doar câteva clipite.

Am inspirat aerul ce a părut să părăsească trupul lui Alastir. Vârcolacul era atât de nemişcat, încât părea din piatră.

— Ţi-ai trădat Regele şi Regina, a zis Casteel, cu o voce lipsită de emoţie.

Iar eu... n-am simţit nimic din partea lui în timp ce ţinea lama îmbibată-n sânge a sabiei la gâtul lui Alastir.

— M-ai trădat şi ai trădat Atlantia. Dar nu sunt cele mai grave păcate pe care le-ai săvârşit.

Alastir şi-a întors capul cât să-şi ridice privirea spre Casteel.

— Am făcut...

— Un lucru de neconceput, a spus Casteel.

— Profeţia...

— Doar aiureli, s-a răstit Casteel.

Alastir a tăcut doar câteva clipe.

— Îmi pare rău că te-am făcut să suferi, Casteel. A trebuit s-o fac. Trebuia să mă ocup de ea. Sper că vei înţelege asta într-o bună zi.

Casteel s-a cutremurat, şi l-am simţit înfuriindu-se, o furie incandescentă, precum minereul topit folosit pentru a fabrica oţelul. Preţ de-o clipă, am crezut că avea s-o facă; că urma să-i curme pe loc viaţa lui Alastir. Şi, sinceră să fiu, nu l-aş fi învinuit. Dacă Alastir i-ar fi făcut aşa ceva lui Casteel, nu m-aş fi putut înfrâna.

Însă Casteel, da.

Cu o stăpânire de sine uluitoare, şi-a tras sabia de lângă gâtul lui Alastir şi-a coborât-o, ştergând lent arma de tunica pe care o purta Alastir.

Insultat, Alastir s-a îmbujorat şi mai tare.

— Tu eşti răspunzător de anii de coşmaruri care au năpăstuit-o pe Poppy, nu-i aşa? a întrebat Casteel, terminând de şters sabia. Şi apoi te-ai împrietenit cu ea. Ai privit-o drept în ochi şi i-ai zâmbit, ştiind în tot acel timp c-ai lăsat-o să moară într-un mod îngrozitor.

Alastir s-a holbat drept în faţă.

— Aşa este.

— Poate că Temuţii i-au sfâşiat pielea, dar, în cele din urmă, tu eşti răspunzător de durerea ei; atât de cicatricele vizibile, cât şi de cele ascunse. Ar trebui să te ucid doar pentru asta. Casteel şi-a vârât sabia în teacă. Însă n-o voi face.

— Poftim? a bâiguit Alastir, întorcându-şi brusc capul spre el. Îmi... oferi o păsuire?

— Îmi pare rău, a spus Casteel, deşi nu părea câtuşi de puţin spăsit.

Emil avea dreptate. Chiar *era* amuzat.

— Cred că m-ai înţeles greşit. Am spus c-ar trebui să te ucid, însă n-o voi face. N-am spus că nu vei muri în noaptea asta.

S-a uitat peste umăr, înspre copaci.

Spre locul în care aşteptam noi.

Emil a încuviinţat din cap şi s-a dat la o parte. Eu am înaintat.

Am auzit doar o răsuflare aspră în timp ce m-am îndreptat spre ei. Alastir a făcut ochii mari. Privirile ni s-au întâlnit, prelung. Un huruit gutural de avertizare s-a auzit din spatele meu. Am simţit o blană caldă frecându-se de mâna mea când Kieran a înaintat ameninţător, venind în dreptul meu.

Cu inima straniu de calmă, am ţinut pumnalul sub mantie, în timp ce Alastir şi-a ridicat privirea spre mine, şocat.

— Cum... Chipul arătos, cu cicatrice, i s-a contorsionat când şi-a revenit din uimire şi pe trăsături a început să i se creioneze furia. Ura lui era o entitate tangibilă. Fă-o! Te provoc! Nu va conta. Lucrurile nu se sfârşesc cu mine. Vei dovedi c-am avut dreptate. Vei...

Cu o rotire amplă a mâinii, i-am împlântat adânc în gât lama de hematit, iar cuvintele lui pline de otravă s-au oprit cu un gâlgâit.

Am îngenuncheat, prinzându-l pe Alastir de umăr înainte să cadă la pământ. Acum, ne priveam drept în ochi; şocul provocat de rană a înlocuit ura din privirea lui. Habar n-aveam ce se vedea-n privirea mea sau dacă se vedea ceva.

— Din noaptea aceasta, nu mă voi mai gândi niciodată la tine, i-am făgăduit eu, ştergând lama de tunica lui, aşa cum făcuse Casteel. Am vrut doar să ştii.

A dat să spună ceva, însă din gură i-a curs doar sânge. M-am ridicat şi i-am dat drumul. S-a prăbuşit la pământ, smucindu-se, sângerând din abundenţă.

— Păi, a zis Casteel tărăgănat, clar nu va fi deloc o moarte rapidă. Am privit preţ de-o clipă cum piatra s-a închis la culoare în lumina lunii, apoi m-am uitat la Casteel.

— M-am înşelat. Unii nu merită onoarea unei morţi rapide.

I-a zvâcnit un colţ al gurii şi-o urmă de gropiţă şi-a făcut apariţia când m-a privit.

— Ce făptură mică uimitoare şi răutăcioasă!

M-am întors şi l-am văzut pe Kieran trecând pe lângă mine spre trupul care se zvârcolea pe pământ. Şi-a pus laba uriaşă pe spatele lui Alastir, înfigându-şi ghearele în el şi ridicându-şi capul spre cer. Un urlet adânc a spintecat

tăcerea nopţii, răsunând prin văi şi peste mare. Mi s-a făcut pielea de găină. Era un sunet bântuitor, ce-a părut să atârne în aer şi după ce şi-a coborât capul.

A trecut o clipită doar.

De jos, de lângă marea întunecată, i-a răspuns un urlet prelung, tânguit. Apoi un altul de mai departe, după care încă unul. Apoi *sute* de vârcolaci din oraş au răspuns chemării lui Kieran, scâncetele şi lătraturile lor fiind înăbuşite doar de zgomotul răsunător de paşi pe pământ; de iureşul de trupuri ce ieşeau în goană dintre copaci; de miile de gheare ce se înfigeau în pământ şi piatră.

Au venit.

Ca unul dintre acele valuri ce se izbeau necontenit de stâncile de sub noi, au venit ca nişte străfulgerări de blană şi colţi, mari şi mici. Au venit şi-au devorat.

Capitolul paisprezece

Zorii s-au ivit în nuanţe intense de roz şi albastru în timp ce străbăteam o potecă străjuită de copaci ce ocolea Templul lui Saion, împreună cu conştientizarea faptului că plăcerea pe care ţi-o aducea răzbunarea era, din păcate, de scurtă durată.

Nu regretam că-i luasem viaţa lui Alastir sau că nu mă asigurasem că urma să aibă parte de-o moarte rapidă. Doar că-mi doream să nu fi fost necesar. Voiam ca soarele să se înalţe peste o zi care să nu fie umbrită de moarte.

Mi-am dat seama că încă strângeam în mână pumnalul din os de vârcolac doar când Casteel mi-a descleştat în tăcere degetele de pe el şi l-a vârât în teaca pe care o purta într-o parte.

— Mulţumesc, am şoptit eu.

M-a privit brusc, cu ochii de nuanţa topazului

scânteietor. Am crezut că avea să spună ceva, însă nu a zis nimic în timp ce vârcolacii s-au ridicat dintre tufişuri şi copaci. Erau atât de mulţi, unii mari, alţii mici, poate doar uşor mai mari ca Beckett. Mi s-a strâns pieptul când i-am privit mergând alături de noi. Erau cu toţii alerţi, cu urechile ciulite.

Mă tot gândeam la ce le făcuseră lui Alastir şi celorlalţi... La sunetele de carne sfâşiată şi la trosnetul oaselor. Noaptea aceasta avea să-mi rămână întipărită în memorie vreme îndelungată. M-am întrebat dacă fapta cu pricina îi deranjase cumva la stomac.

Nu am întrebat totuşi, pentru că m-am gândit că era o întrebare cam nepotrivită.

Însă, în clipa de faţă, mă concentram mai mult să păşesc. Fiecare pas necesita energie, care mi se consuma rapid. Se putea să fi fost istovită din lipsă de somn, pentru că străbătusem munţii Skotos a doua oară, de la lipsa de odihnă din timpul primei călătorii sau de la tot ce se întâmplase de când sosisem în Atlantia. Se putea să fi fost şi o combinaţie între toate acele lucruri. Probabil că şi Casteel era la fel de epuizat, însă vestea bună era că eram din nou expusă luminii soarelui şi pielea nu mi se deteriora, nici nu făcea vreun alt lucru la fel de tulburător.

Era un semn bun.

— Mai rezişti? m-a întrebat el încet pe când ne-am apropiat de Setti, al cărui păr licărea ca onixul în lumina soarelui matinal.

Păştea.

Am încuviinţat din cap, gândindu-mă că probabil nu aşa îşi dorise Casteel să se desfăşoare întoarcerea noastră acasă. Oare cât trecuse de când îşi văzuse ultima oară părinţii? Ani întregi. Şi iată *cum* trebuia să-i întâmpine, cu un atac asupra lui, a mea şi posibil cu râcă între el şi tatăl lui.

Am simţit o apăsare în piept când unul dintre gardieni l-a adus pe Setti spre noi. Mi-am ridicat privirea spre munţii Skotos care tronau peste noi şi am văzut coronamentul roşu sclipitor.

Peisajul Atlantiei se schimbase pe veci, dar oare ce însemna asta?

— Poppy? m-a strigat Casteel încet.

Mi-am dat seama că mă aştepta, aşa că mi-am mutat privirea de la munţi şi am apucat şaua lui Setti. N-am aflat dacă aveam suficientă forţă ca să mă trag în sus, aşa cum făcusem lângă cabana de vânătoare. Casteel m-a ridicat şi apoi a încălecat şi el.

Kieran ni s-a alăturat, în înfăţişarea lui de muritor, îmbrăcat cu straiele pe care Naill le adusese cu noi. A încălecat pe unul dintre cai, şi-am văzut umbrele ce începuseră să i se adune sub ochi. Cu toţii eram obosiţi, aşa că nu m-a surprins că am plecat de la templu în tăcere, urmaţi de vârcolaci. Nu i-am văzut pe Emil sau pe Naill la plecare, nici pe Quentyn.

Ne-a luat ceva vreme ca să ne deplasăm printre stânci şi să ieşim în lanul de flori sălbatice roz şi albastre. M-am uitat spre copacii din celălalt capăt al câmpului, însă n-am reuşit să văd Odăile lui Nyktos de pe drum. M-am întrebat în ce stare o fi templul acum. Am oftat şi mi-am întors privirea în faţă. Mi-a tresăltat inima în piept când am privit înainte şi am văzut din nou Pilaştrii din Atlantia. Coloanele din marmură şi calcar erau atât de înalte, încât aproape că ajungeau până la nori. Însemne umbrite erau sculptate în piatră într-o limbă necunoscută. Acesta era locul de odihnă al lui Theon, zeul armoniei şi al războiului, şi al surorii lui, Lailah, zeiţa păcii şi a răzbunării. Coloanele erau conectate la un zid la fel de înalt precum Meterezele ce înconjurau capitala Solisului şi care se întindea cât vedeam cu ochii.

„Acasă.

Încă mă simţeam acasă. Îmi dădeam seama din felul în care îmi tresălta inima; din sentimentul că lucrurile erau aşa cum trebuiau să fie. M-am uitat peste umăr, la Casteel, ca să-i spun ce simţeam, însă am simţit furia ce clocotea în el. Mi-a umplut gura precum acidul, şi i-am simţit îngrijorarea ca pe o smântână mult prea groasă pe gâtlej.

— Sunt bine, i-am spus eu.

— Aş vrea să nu mai spui asta. A apucat mai strâns frâiele. Nu eşti bine.

— Ba sunt, am insistat eu.

— Eşti obosită. Casteel şi-a petrecut larg braţul pe după mijlocul meu. Ai trecut prin multe. Nu ai cum să fii bine.

M-am holbat la locul în care ţinea de frâie. Uneori, mă întrebam dacă îmi putea simţi emoţiile sau citi gândurile. Nu putea, însă mă cunoştea mai bine decât cei care mă ştiuseră ani întregi. Era oarecum uimitor cum de ajunsese să mă cunoască atât de bine într-un răstimp atât de scurt. Însă, în clipa de faţă, mai că mi-aş fi dorit să nu mă ştie atât de bine. Am clipit, alungând lacrimi fierbinţi şi inutile. Nici măcar nu înţelegeam de ce mă simţeam brusc atât de emoţionată, însă nu voiam să se îngrijoreze din pricina asta. Am dat să-l ating, dar m-am oprit şi mi-am coborât mâna în poală.

— Îmi pare rău, am şoptit eu.

— Pentru ce?

Am înghiţit în sec şi mi-am ridicat privirea spre spatele lui Kieran.

— Pur şi simplu... pentru tot.

Casteel s-a crispat în spatele meu.

— Vorbeşti serios?

— Da?

— Mai exact, în ce constă acest *tot* pentru care-ţi ceri iertare?

Mă îndoiam că ar fi fost de ajuns să repet cuvântul.

— Tocmai mă gândeam că nu ţi-ai văzut părinţii de ani în şir şi că ar fi trebuit să ai parte de-o primire frumoasă... fericită. În schimb, s-a întâmplat tot ce s-a întâmplat. Şi Alastir... Am clătinat din cap. L-ai cunoscut de mult mai mult timp ca mine. Cu siguranţă, trădarea lui te deranjează. Şi m-am gândit la Odăile lui Nyktos şi mă întrebam cât de deteriorate trebuie să fie acum. Pun pariu că templul a fost acolo de mii de ani. Şi-am venit eu şi...

— Poppy, te voi opri acum. Pe de-o parte, îmi vine să izbucnesc în râs...

— Şi mie, a zis Kieran din faţa noastră.

Am mijit ochii la vârcolac.

— Pe de altă parte, nu mi se pare câtuşi de puţin amuzant să-ţi ceri iertare pentru lucruri pe care nu le poţi controla.

— Sunt de-acord, a zis şi Kieran.

— Conversaţia asta nu te priveşte, *Kieran*, m-am răstit eu.

Vârcolacul a ridicat dintr-un umăr.

— Îmi ziceam şi eu părerea. Continuaţi! Eu şi tatăl meu ne vom preface că nu vă putem auzi.

M-am încruntat la el şi am aruncat o privire spre Jasper, care călărea în faţa noastră, în înfăţişarea lui de muritor. Habar n-aveam când se preschimbase.

— Uite ce e, mi-a zis Casteel, încet, când vom ajunge într-un loc privat, va trebui să vorbim despre multe lucruri. Şi după ce voi fi avut ocazia să mă asigur că ţi s-au vindecat rănile.

— Ce răni?

Casteel a oftat în spatele meu.

— Din moment ce se pare că n-ai observat, ţin să-ţi spun că încă erai acoperită de vânătăi după ce *te-ai odihnit* în cabana de vânătoare.

După ce mă trecuse prin Ascensiune şi devenisem... cine ştie ce eram acum.

— Sunt...

— Nu-mi spune din nou că eşti bine, Poppy.

— Nu asta voiam să spun, am minţit eu.

— Îhâm. M-a tras mai aproape de el, aşa că m-am lăsat pe pieptul lui. Momentan, trebuie doar să ştii că nimic din ce s-a întâmplat nu este din vina ta. Tu n-ai făcut nimic greşit, Poppy. Nu eşti răspunzătoare de nimic din ce s-a petrecut. Înţelegi asta? Crezi asta?

— Ştiu asta. N-am făcut nimic ca să provoc toate aceste lucruri, i-am zis, şi aşa era.

Nu mă învinuiam pentru faptele altora, însă eram în continuare o prezenţă perturbatoare, indiferent că voiam sau nu să fiu. Era un alt soi de vină.

Am tăcut amândoi, şi mi-am îndreptat privirea dincolo de Kieran, spre Golful lui Saion, acel oraş vast. Clădiri de culoarea fildeşului şi a nisipului, unele pătrate, altele circulare, licăreau sub soarele pal, presărate peste dealurile înalte şi vălurite şi peste văi. Unele structuri erau pe cât de înalte, pe atât de late, situate mai aproape de sol. Mi-au amintit din nou de templele din Solis, doar că acestea nu erau construite din piatra neagră reflectorizantă din care erau clădite cele din Solis, ci captau soarele, venerându-l. Alte clădiri erau mai înalte chiar şi decât castelul Teerman, turnurile lor lustruite înălţându-se cu eleganţă spre cer. Şi puteam vedea că toate acoperişurile erau acoperite de ceva verde. Copaci se înălţau din ele şi lujeri se revărsau de pe ele, încărcate cu flori în nuanţe intense de roz, albastru şi mov.

Golful lui Saion era aproape cât Carsodonia de mare şi era doar unul dintre oraşele Atlantiei. Nici nu puteam să-mi închipui cum arăta Evaemon, capitala Atlantiei.

Primele semne de viaţă pe care le-am văzut au fost la

fermele din afara oraşului. Vaci şi oi pufoase păşteau pe câmpuri. Capre ciuguleau buruieni şi crengi joase pe lângă drum. Livezi cu fructe galbene erau amestecate printre diverse culturi mai retrase de la drumul principal, iar dintre chiparoşii acoperiţi de muşchi se iţeau zidurile crem ale locuinţelor. Erau numeroase clădiri printre copaci, toate spaţiate şi îndeajuns de mari încât să adăpostească o familie de mărime decentă. Nu se compara deloc cu Masadonia sau Carsodonia, unde predominau conacele şi moşiile întinse, iar muncitorii fie se deplasau din oraş, fie locuiau în nişte barăci dărăpănate de pe proprietăţi.

Animalele n-au băgat de seamă vârcolacii care veneau în urma noastră când am trecut pe lângă ferme. Poate că erau obişnuite cu prezenţa acestora sau poate simţeau că nu erau o ameninţare la adresa lor. Oare fermierii sau locuitorii oraşului îi auziseră pe vârcolaci în toiul nopţii, când veniseră la Templul lui Saion? Probabil fusese un sunet straşnic.

Însă gândurile la urletele vârcolacilor au fost abandonate când m-a străbătut un val de energie plină de nelinişte. Oraşul ni s-a înfăţişat dintr-odată înainte.

Nu avea porţi, nici ziduri interioare sau clădiri stivuite una peste alta. În aer nu se simţea mirosul de oameni forţaţi să locuiască în spaţii înguste şi înghesuite. Era primul iz pe care-l simţeai când intrai în Masadonia sau în Carsodonia. Îmi amintea mereu de suferinţă şi de disperare, însă Golful lui Saion mirosea a fructe din livezile din apropiere şi a sare dinspre mare. Fermele şi chiparoşii acoperiţi de muşchi se continuau pur şi simplu cu oraşul, ceea ce era o declaraţie în sine.

Nu exista nicio separaţie între cei care hrăneau oraşul şi mesele pe care stătea mâncarea.

Văzând asta, m-a cuprins un val de credinţă şi de şansă, şi m-am ridicat puţin mai drept în şa. Nu ştiam prea multe

despre politica atlantiană şi ştiam că regatul avea problemele lui. Începea rapid să fie suprapopulat, situaţie pe care Casteel spera să o poată rezolva întru câtva negociind cu oficialii din Solis şi revendicând pământurile situate la est de New Haven, o parte vastă şi în mare nelocuită a Solisului. Poate că unii nici măcar nu observau cât de importantă era această diferenţă, însă ea avea un impact uriaş şi era dovada că, dacă Atlantia putea s-o facă, atunci şi Solisul putea.

Însă cum s-ar fi putut duce la îndeplinire o astfel de sforţare? Dacă eu şi Casteel reuşeam să o detronăm pe Regina din Sânge, Solisul avea să rămână aşa cum era, doar că avea să fie mai sigur pentru muritori, deoarece numai Ascendenţii care erau de acord să-şi controleze setea aveau să rămână în viaţă. Însă puterea avea să le revină în continuare celor avuţi, iar cei mai avuţi erau din rândul

Ascendenţilor. Propăşeau într-un sistem stratificat, care avea să fie mai greu de zdrobit decât avea să fie oprirea Ritualurilor şi a uciderii inocenţilor.

Şi oare puteau avea încredere că majoritatea Ascendenţilor aveau să se schimbe? Oare noul rege şi noua regină care aveau să-i înlocuiască pe cei care domneau acum peste Coroana de Sânge aveau să fie de acord? Oare Solisul avea să se schimbe cu adevărat? Trebuia să încercăm. Era singurul mod în care puteam evita războiul şi preveni şi mai multă distrugere şi nenumărate decese. În primul rând, trebuia să-i convingem pe regina Ileana şi pe regele Jalara că, spre deosebire de ce spusese ducesa despre uniunea mea cu Prinţul, ea avea să însemne, de fapt, nimicirea Ascendenţilor, nu prăbuşirea Atlantiei. Atât ducesa, cât şi Alastir se înşelaseră... Şi muriseră.

Într-un fel, Ascendenţii începuseră să se prăbuşească

atunci când o creaseră pe Fecioară şi îi convinseseră pe cei din Solis că fusesem *aleasă* de zei... Zei despre care muritorii credeau că erau treji şi că vegheau mereu. Ascendenţii mă transformaseră cumva în liderul lor şi într-un simbol al Solisului pentru cei pe care-i controlau prin manipulare. Căsătoria mea cu Casteel avea să îndeplinească două scopuri. Avea să demonstreze că atlantienii nu erau răspunzători pentru acea năpastă numită Temuţi, o altă minciună pe care o ţesuseră Ascendenţii ca să-şi acopere faptele necurate şi ca să stârnească şi mai multă teamă, pentru a le fi mai uşor să-i controleze pe oameni. Iar oamenii din Solis aveau să creadă că zeii fuseseră de acord ca Aleasa să se împreuneze cu un atlantian. Din pricina vieţii pe care o duceau, ne aflam în avantaj. Ascendenţii aveau să rămână la putere doar dacă înţelegeau acest lucru. Căci, dacă s-ar fi răzvrătit împotriva mea, regatul lor de minciuni s-ar fi crăpat sub picioarele lor. Casteel avusese dreptate când zisese că regina Ileana era isteaţă. Chiar era. Trebuia să fie de acord cu propunerea noastră. Aveam să prevenim un război catastrofic şi poate că aveam să remodelăm şi Solisul în acelaşi timp, să-i dăm o formă mai bună.

Însă, în străfundul fiinţei mele, exista o voce stranie ce semăna cu a mea, însă nu-mi aparţinea, şi care izvora din acelaşi loc din care părea să se fi trezit şi lucrul acela antic din mine. Vocea aceea mi-a şoptit ceva ce m-a tulburat şi îngrozit.

Uneori, războiul nu poate fi prevenit.

Două coloseie mari se aflau de-o parte şi de cealaltă a drumului pe care treceam, amintindu-mi de ruinele din Capul Spessa. Interiorul coloanelor era străjuit de statui ale zeilor, iar zidurile exterioare situate cel mai departe de drum erau mai înalte, pline de rânduri de scaune. Pe fiecare treaptă ce ducea în interiorul structurilor erau

aşezate buchete de flori de un mov aprins. Structurile erau goale, la fel ca pavilioanele pe lângă care am trecut, acoperămintele lor aurii şi albastre unduindu-se uşor în briza caldă şi în interiorul clădirilor cu ferestre şi acoperişuri, însă nu pentru mult timp.

— Casteel, a spus Kieran, pe un ton de avertizare.

— Ştiu. Casteel m-a strâns mai tare cu braţul. Speram să reuşim să ajungem mai departe de-atât înainte să fim depistaţi. E limpede că nu se va-ntâmpla aşa. Străzile se vor umple curând.

Vocea aceea stranie din mine şi neliniştea pe care mi-o stârnea s-au estompat curând, pe măsură ce oamenii au început să iasă încet, cu precauţie. Bărbaţi. Femei. Copii. N-au părut să-i observe pe Jasper sau pe Kieran, de parcă ar fi fost ceva obişnuit să-l vadă pe cel dintâi călărind la bustul gol. Şi poate chiar aşa era. În schimb, s-au holbat la mine şi la Casteel. Am simţit confuzie emanând dinspre toţi cei la care mă uitam. Păreau încremeniţi, apoi un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat în albastru, a strigat:

— Prinţul nostru! Prinţul Casteel! Prinţul nostru s-a întors!

Mulţimea a icnit la unison, ca o rafală de vânt. Uşi de la prăvălii şi de la case s-au deschis mai în jos pe drum. Probabil nu ştiuseră că Prinţul îşi revenise după efectul umbriţei. Mă întrebam ce ştiau mai exact despre cele petrecute în Odăile lui Nyktos. Oare ploaia de sânge nu căzuse şi peste oraş? Cu siguranţă văzuseră copacii lui Aios, chiar dacă munţii nu se vedeau acum de clădirile înalte.

Străzile s-au umplut de strigăte de entuziasm şi de ovaţii, pe măsură ce oamenii vociferau şi ieşeau valuri-valuri din clădiri sau se aplecau pe ferestre. Şi-au ridicat braţele, tremurând, strigând numele lui Casteel, iar alţii îi lăudau pe zei. Un bărbat mai în vârstă a căzut în genunchi

şi şi-a împreunat mâinile la piept. *Plângea.* Şi nu era singurul. Femei. Bărbaţi. Mulţi plângeau făţiş şi-i strigau numele. Casteel s-a foit în spatele meu, pe când eu am făcut ochii cât soarele. Nu... mai văzusem niciodată aşa ceva. Niciodată.

— Unii... dintre ei plâng, am şoptit eu.

— Cred că s-au temut că murisem, a zis el. A trecut ceva vreme de când n-am mai fost pe-acasă.

Nu eram convinsă că acela era motivul. Din ce văzusem în New Haven şi în Capul Spessa, era foarte iubit şi respectat de oamenii lui. Mi s-a strâns gâtlejul când am privit în jur şi-am văzut o negură de feţe încântate şi zâmbitoare. Nu se întâmpla nimic de genul ăsta atunci când Ascendenţii treceau prin oraşele lor. Nici măcar atunci când regina sau regele se arătau în public, lucru care, din câte-mi aminteam eu, se întâmplase rareori. Fuseseră întâmpinaţi mereu de tăcere.

Oamenii s-au oprit brusc, iar ovaţiile lor s-au transformat în şoapte. La început, nu mi-am dat seama din ce cauză.

Vârcolacii.

Probabil rămăseseră în urmă la un moment dat, însă acum ajunseseră din nou în dreptul nostru. Străbăteau tiptil strada şi cercetau cu privirea trotuarele, mişcându-se printre muritori şi atlantieni deopotrivă. Nu mârâiau, nici nu se repezeau la oameni, însă erau clar încordaţi.

Am simţit furnicături pe piele când oamenii şi-au mutat privirea de la Casteel la vârcolaci şi apoi la mine. M-am crispat, simţindu-i cum se holbează la veşmintele mele însângerate şi murdare şi la vânătăile cu siguranţă vizibile. La *cicatrice.*

— Dacă s-ar fi putut, aş fi ales altă cale spre casa lui Jasper, mi-a zis Casteel încet, când am cotit pe un drum unde clădirile se înălţau spre nori, iar apele cristaline ale Mărilor lui Saion începeau să se întrezărească în spatele

structurilor.

Uitasem de oferta pe care i-o făcuse Jasper în Odăile lui Nyktos. Era grăitor faptul că mergeam spre locuinţa lui, nu a familiei lui Casteel.

— Însă asta e calea cea mai puţin populată.

Asta era zona cea mai puţin populată? Dar erau… zeilor mari, erau câteva *mii* de oameni pe străzi acum, la ferestre, pe balcoane şi pe terase năpădite de iederă.

— Ştiu că e copleşitor, a continuat el, şi-mi pare rău că n-am putut amâna momentul.

L-am prins de mâna pe care şi-o ţinea uşor pe şoldul meu. De data aceasta, nu m-am mai abţinut. L-am strâns de ea.

Casteel şi-a întors mâna şi mi-a răspuns la gest. Nu ne-am dat drumul la mâini.

Pe de-o parte, aş fi vrut să-mi întorc privirea, să nu-mi îngădui să simt ce simţeau oamenii, însă atunci aş fi fost o laşă. Mi-am lăsat simţurile deschise, le-am lăsat să se întindă doar îndeajuns încât să le întrezăresc emoţiile, în cazul în care aş fi pierdut controlul asupra… forţei de care eram cu adevărat capabilă. Inima îmi bătea năvalnic în piept şi gândurile îmi zburdau în toate părţile, aşa că îmi era greu să mă concentrez, dar, după câteva clipe, am simţit… gustul înţepător al confuziei şi apoi aroma mai uşoară, mai elastică, a curiozităţii emanând dinspre oamenii din Atlantia.

Nu se simţea teamă. Nici ură.

Doar curiozitate şi confuzie. Nu mă aşteptasem la asta. Nu după cele petrecute în templu. M-am lăsat pe Casteel şi mi-am sprijinit capul pe pieptul lui. Se putea ca emoţiile mulţimii să se schimbe după ce aveau să afle ce făcusem şi ceea ce se putea sau nu să fiu. Însă, în clipa de faţă, nu aveam să-mi fac griji în privinţa asta. Am dat să-mi închid ochii, şi chiar atunci mi-a atras atenţia un material

albastru-închis.

O femeie cu părul alb se afla la balconul unuia dintre zgârie-nori, iar vântul îi sufla rochia albastră pe care o purta. Ţinându-se de balustrada neagră, s-a lăsat încet într-un genunchi şi şi-a dus pumnul la pieptu-i subţire. Şi-a plecat capul, iar vântul i-a suflat părul alb ca zăpada. La un alt balcon, un bărbat cu părul lung cărunt împletit într-o cosiţă groasă a făcut la fel. Iar pe trotuare...

Bărbaţi şi femei a căror piele şi ale căror trupuri purtau semnele trecerii timpului au îngenuncheat printre cei rămaşi în picioare.

— *Liessa!* a strigat unul dintre bărbaţi, lovind trotuarul cu palma, făcându-mă să tresar. *Meyaah Liessa!*

Setti şi-a ridicat capul când doi copii au ieşit în goană dintr-o clădire, unul din ei să fi avut cel mult cinci ani, cu părul lung, castaniu, plutind în urma lor. Unul din ei s-a preschimbat pe loc, înclinându-se în faţă, în timp ce spinarea i s-a acoperit de o blană cu dungi albe şi maronii. Vârcolacul era foarte micuţ şi scâncea, şi ţopăia, cu urechile săltându-i, în timp ce celălalt copil, probabil doar cu un an mai mare, alerga pe lângă el.

Casteel a apucat mai strâns frâiele, în timp ce copilul striga:

— *Liessa! Liessa!*

„Liessa!” Mai auzisem cuvântul acesta când avusesem coşmarul acela în munţii Skotos şi-l auzisem în vis pe Delano. Şi el rostise aceleaşi cuvinte. Sau cel puţin aşa visasem că spusese.

Un copil mai mare l-a apucat pe cel mai mic şi s-a întors, fugind după cel care se preschimbase. Bărbaţi şi femei mai tineri şi-au făcut apariţia pe trotuare şi la ferestre, ţinându-şi bebeluşii pe şold şi îngenunchind. Alţii emanau valuri glaciale de şoc pe măsură ce lumea a-nceput să scandeze *„Liessa”* tot mai tare.

— Ce înseamnă? l-am întrebat pe Casteel chiar pe când un alt copilaş s-a preschimbat într-o făptură mică şi blănoasă pe care unul dintre vârcolacii mai mari care veneau în urma noastră a îmboldit-o înapoi pe trotuar.

Fetiţa sau băieţelul l-a ciupit şi-apoi s-a apucat să-şi urmărească propria coadă.

— E în atlantiana veche, limba zeilor, mi-a zis Casteel, cu voce răguşită. Şi-a dres glasul şi m-a strâns din nou de mână. *Meyaah Liessa.* Înseamnă „Regina mea”.

Capitolul cincisprezece

Casa lui Jasper se afla pe o faleză cu vedere spre mare şi spre un şir lung de case din oraş. Numai zgârie-norii şi o casă ca un palat de pe o altă stâncă se mai aflau la fel de sus. Am presupus că a doua era reşedinţa Regelui şi a Reginei şi nu ştiam dacă se întorseseră deja în Golful lui Saion sau dacă auziseră strigătele.

Meyaah Liessa.

Regina mea.

Era unul dintre cele trei lucruri la care reuşisem să nu mă gândesc de când mă trezisem în cabana de vânătoare. *Regină.* Încă nu puteam pricepe şi nici măcar n-aveam de gând să încerc, ci am privit spre tulpinile florilor albe şi violete ce atârnau din numeroase coşuri împletite situate la jumătatea zidurilor din curte. Aveam să mă gândesc la asta după ce mă îmbăiam, dormeam şi mâneam ceva.

Când ne-am apropiat de grajduri, mi-a atras privirea centrul curţii. Apa clipocea şi se revărsa peste mai multe niveluri ale unei fântâni arteziene dintr-o piatră de culoarea miezului nopţii şi chiar mai reflectorizantă ca materialul folosit la construcţia templelor din Solis.

Un bărbat în pantaloni de culoarea pielii şi cu o cămaşă

albă largă a venit în goană dinspre un grajd. S-a uitat la Jasper, apoi la Kieran şi după aceea la Casteel. Am văzut surprinderea de pe chipul lui. S-a plecat adânc.

— Alteţă.

— Harlan, l-a salutat Casteel. Ştiu c-a trecut ceva vreme de când nu m-ai mai văzut, dar nu trebuie să-mi spui aşa.

Nu m-am putut abţine şi m-am gândit cum ar fi fost ca Ascendenţii, darămite regele sau regina, să fi îngăduit o astfel de familiaritate. Cei care nu i se adresaseră ducelui Teerman formal avuseseră tendinţa să dispară la scurt timp după aceea.

Harlan a încuviinţat din cap, iar Jasper a descălecat.

— Da, Alteţă... S-a oprit, zâmbind sfios. Da, a trecut ceva vreme.

Când bărbatul a luat frâiele lui Setti, am văzut că avea ochii de un căprui-închis. Era fie muritor, fie din spiţa metamorfilor. Am vrut să întreb, dar mi s-a părut o întrebare cam nepoliticoasă. Şi-a ridicat privirea spre mine, zăbovind puţin asupra feţei mele, apoi mutându-şi privirea.

— Harlan, aş vrea să-ţi prezint pe cineva care este nespus de importantă pentru mine, a zis Casteel, în timp ce Kieran s-a întors spre noi. Ea este soţia mea, Penellaphe.

Soţia mea.

Cu toate acestea, inima mi-a tresăltat în piept, ca o prostuţă.

— Soţia ta? Bărbatul a clipit lent o dată, de două ori. Apoi a zâmbit cu gura până la urechi. Felicitări, Alteţă... Felicitări. Uau! Nu ştiu ce e mai surprinzător: că te-ai întors sau că te-ai căsătorit.

— Îi place să facă furori, a comentat Kieran bătându-şi uşor calul pe lateral. În caz c-ai uitat.

Harlan a chicotit şi s-a scărpinat în claia de păr blond.

— Cred c-am uitat. M-a privit din nou. E o onoare să vă cunosc, Alteţă.

Apoi a făcut o plecăciune cu mult mai multă emfază.

Kieran a ridicat dintr-o sprânceană şi mi-a zis pe muteşte: „Alteţă”.

Dacă n-aş fi fost atât de obosită şi deloc interesată să las din nou o primă impresie proastă, aş fi sărit de pe Setti şi l-aş fi pocnit drept în moacă. Tare de tot. În schimb, am reuşit să-mi dezlipesc limba de cerul gurii.

— Mulţumesc, am îngânat eu, sperând că nu o rostisem pe un ton chiar atât de straniu precum mi se păruse mie. Nici mie nu trebuie să-mi spui aşa, ci Penellaphe.

Bărbatul a rânjit, dar am avut impresia că sugestia mea i-a intrat pe-o ureche şi i-a ieşit pe cealaltă.

— Setti a fost călărit vreme îndelungată. I-ar prinde bine o îngrijire mai acătării, i-a zis Casteel, abătându-i, din fericire, atenţia de la mine.

— Mă voi asigura că vor fi bine îngrijiţi şi el, şi ceilalţi. Harlan a apucat frâiele şi l-a frecat pe Setti pe bot.

Casteel a descălecat cu o eleganţă fluidă ce m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva era un puţ nesecat de energie, apoi s-a întins numaidecât după mine. L-am prins de mâini, iar el m-a ridicat din şa şi m-a lăsat pe pământ, lângă el. Şi-a coborât mâinile pe şoldurile mele şi le-a ţinut acolo. Mi-am ridicat privirea spre el, iar el s-a aplecat şi m-a sărutat pe frunte. Sărutul acela dulce mi-a făcut inima să se strângă.

— Doar câteva minute, a murmurat el, dându-mi peste umăr câteva şuviţe de păr încâlcite, şi vom fi singuri.

Am încuviinţat din cap. M-a cuprins cu braţul, şi ne-am întors amândoi.

Kieran şi Jasper se opriseră în faţa noastră, însă cei care mi-au atras atenţia au fost vârcolacii care nu reveniseră la forma lor de muritori. Veniseră după noi în curte şi erau…

zeilor mari, trebuie să fi fost cu sutele. Dădeau târcoale în jurul grajdurilor şi pe moşie. Câteva zeci dintre ei au sărit pe zidurile curţii. Alţii s-au căţărat pe treptele late ale conacului şi s-au aşezat între piloni. S-au dat la o parte, creând o cărare între noi şi uşile din bronz. Însă înainte ca eu şi Casteel să apucăm să ne mişcăm, s-au preschimbat. Toţi deodată. Blana li s-a rărit, transformându-se în carne. Oasele le-au trosnit, şi s-au micşorat, îmbinându-se din nou. Membrele li s-au îndreptat, iar ghearele li s-au retras, până au devenit unghii. În câteva secunde, îşi luaseră toţi înfăţişarea lor de muritori. Era multă piele la vedere; mai multă decât aş fi avut vreodată nevoie să văd. Obrajii au început să mi se încălzească în timp ce mă străduiam să nu mă uit, ei bine... nicăieri. Am dat să-l întreb pe Casteel ce se-ntâmpla, însă vârcolacii s-au mişcat la unison.

Şi-au strâns mâinile drepte pumn. Şi le-au dus în centrul pieptului şi apoi s-au lăsat într-un genunchi, plecându-şi capetele, aşa cum făcuseră cei de pe stradă. Cu toţii! Cei din curte, cei de pe zid, cei de pe trepte şi cei dintre piloni.

M-a luat uşor cu ameţeală când Jasper şi Kieran s-au întors spre noi şi le-au urmat exemplul.

— Pentru mine, n-au făcut niciodată aşa ceva, a zis Casteel pe sub mustaţă.

Kieran şi-a ridicat capul doar cât să-l văd zâmbind afectat.

— Nu ştiu de ce-o fac pentru mine.

Şi-a plecat privirea spre mine, încruntat.

— Pentru că ai sânge de...

— Ştiu, am zis eu, şi inima a început să-mi bată iar cu putere. Ştiu, dar...

Cum să exprim în cuvinte că mi se părea o nebunie? Oamenii se plecaseră înaintea mea şi pe când fusesem Fecioara, însă acum era diferit şi n-avea deloc de-a face cu faptul că aceşti oameni *goi* se prosternau înaintea mea.

Deşi şi asta mi se părea un punct important.

Kieran s-a ridicat, privindu-l pe Casteel în ochi. A încuviinţat din cap. Habar n-aveam cum comunicau unul cu celălalt dacă legătura dintre ei nu mai exista. La naiba, n-aveam idee cum o făcuseră nici când existase o legătură între ei. I-a zis ceva lui Jasper, iar tatăl lui s-a preschimbat din nou în vârcolac. Ceilalţi i-au urmat exemplul, şi m-am întrebat din nou cum de acţionau toţi la unison. I-am privit îndepărtându-se de casă, împrăştiindu-se prin curte şi dincolo de ziduri, întrebându-mă dacă era un soi de impuls instinctiv sau ceva mai mult de-atât.

Casteel şi-a mutat mâna pe spatele meu şi-a înaintat.

— Păi, a fost distractiv, nu-i aşa?

Mi-am înălţat privirea spre el, cu sprâncenele ridicate.

— A fost cam multă… goliciune.

A zâmbit strâmb şi şi-a coborât privirea spre mine.

— Te vei obişnui pe parcurs, a zis Kieran în timp ce urca scările.

Nu eram aşa convinsă.

— Mai degrabă, vei fi forţată să te obişnuieşti, a zis Casteel când Kieran a intrat prin uşile deschise. Vârcolacii cam au impresia că hainele sunt stânjenitoare.

M-am gândit la toţi pantalonii şi la toate cămăşile pe care păreau să le folosească şi puteam să înţeleg oarecum de ce aveau impresia asta.

A suflat o briză caldă, vânturând perdele transparente, când Kieran ne-a condus pe lângă câteva saloane mari pline cu scaune supradimensionate în nuanţe vibrante. În aer se simţea un iz de scorţişoară ce a zăbovit în văzduh când l-am urmat pe un palier acoperit. N-am văzut nici urmă de mama lui Kieran sau de oricine altcineva şi m-am întrebat dacă ea fusese printre vârcolacii de afară.

Am ajuns din nou înăuntru, într-o aripă diferită a casei, străbătând un alt coridor lung, aparent interminabil. Am

încetinit şi am oftat când am trecut pe lângă o altă uşă.

— Câţi oameni locuiesc aici?

— Depinde de perioada anului, mi-a răspuns Kieran. Uneori, toate camerele sunt pline şi mai sunt cei care vin şi pleacă, cei care au nevoie de găzduire temporară.

— Ah, am răspuns eu, oftând în sinea mea când am mai trecut pe lângă două uşi. Cât de lung e coridorul?

— Nu mai e mult, a zis el, iar Casteel m-a masat alinător pe spate, cu mişcări circulare lente.

O clipă mai târziu, coridorul a cotit, şi i-am văzut capătul... Slavă zeilor! Kieran s-a oprit în faţa unor uşi duble crem.

— M-am gândit c-ai vrea să stai în vechile tale odăi.

— Ai stat des aici? l-am întrebat eu pe Casteel, care şi-a luat mâna de pe spatele meu.

Mi-a lipsit numaidecât greutatea ei.

A încuviinţat din cap, deschizând una din uşi.

— Părinţii mei nu vin des pe-aici, mai ales după tot ce s-a-ntâmplat cu Malik, a răspuns el, şi mi-am zis că era logic. Prefer să fiu aici decât pe o moşie goală.

Nici nu-mi puteam închipui cât de mare era casa părinţilor lui, cea de-aici sau cea din capitală, dacă a lui Jasper avea mărimea asta.

— Mă voi asigura că bagajele voastre vor fi aduse de la grajduri, a zis Kieran.

— Ar fi nemaipomenit. Mulţumesc! Casteel s-a uitat la el şi s-a întins spre mine, luându-mă de mână. Vom avea nevoie de puţin timp înainte să primim oaspeţi.

Kieran a zâmbit amuzat.

— Mă voi asigura că mama înţelege asta.

Din cine ştie ce motiv, am simţit un gol în stomac la gândul de a o cunoaşte pe mama lui Kieran.

Apoi Kieran a plecat, cu o viteză impresionantă. Poate că se temea că aveam să-ncep să-i pun întrebări. N-avea

de unde să ştie că nu trebuia să-şi facă griji în privinţa asta. Casteel a deschis mai tare uşa, şi am intrat târşâit în odaie.

Unde era patul?

Doar la asta mă gândeam când am străbătut podelele acoperite cu gresie crem spre locul în mijlocul căruia erau aranjate un divan de culoarea perlei şi două scaune late. În spatele zonei de zi se aflau o masă cu picioare din marmură sculptate cu lujeri şi două scaune cu spătar înalt tapiţate cu un material gri gros. Un şezlong era aşezat în faţa unor uşi închise, cu zăbrele, iar deasupra un ventilator de tavan zumzăia agale.

— Dormitorul e într-acolo, a zis Casteel şi a păşit printr-o arcadă rotunjită dinspre dreapta.

Aproape că m-am împiedicat când am intrat în odaie.

— E cel mai mare pat pe care l-am văzut vreodată, am zis eu, holbându-mă la patul cu patru piloni şi la perdelele albe transparente care-l acopereau.

— Da? m-a întrebat el, trăgând la o parte perdelele dintr-o parte şi legându-le de piloni. Patul din locuinţa mea din Evaemon e şi mai mare.

— Păi... Mi-am dres vocea. Felicitări!

Mi-a zâmbit larg peste umăr şi mi-a scos pumnalul din teacă, aşezându-l pe noptieră, apoi şi-a scos săbiile. Lângă un dulap mare am recunoscut desagile, cele de la prima noastră intrare în Atlantia. Oare cât timp stătuseră aici, aşteptându-ne? M-am întors uşor. De partea cealaltă a patului erau aşezate mai multe scaune. Un alt set de uşi cu zăbrele dădeau spre ceea ce părea a fi o verandă, şi-am văzut un ventilator de tavan şi mai mare, cu lamele în formă de frunze, ce se învârteau, mişcând aerul.

— Stai aşa, am zis eu, întorcându-mi brusc privirea din nou spre el. Ai propria locuinţă?

— Da. A terminat de legat perdelele de la pat şi s-a

îndreptat de spate. Am odăi în casa familiei mele, la palat, dar am şi o căsuţă în oraş.

Eram convinsă că-l ştiam pe Casteel mai bine decât majoritatea, însă mai erau atâtea lucruri pe care trebuia să le aflu despre el. Lucruri care nu erau deloc importante, precum şi lucrurile care-l făcuseră să devină persoana care era astăzi. Pur şi simplu, nu avuseserăm timpul necesar pentru a ne descoperi cu adevărat reciproc secretele, şi îmi doream să avem timp de aşa ceva la fel de dureros precum îmi doream să-mi ţin în braţe fratele, să o văd din nou pe Tawny şi să aflu că nu devenise Ascendentă, după cum pretinsese ducesa. Mi-o doream la fel de tare precum îmi doream să-l văd pe Casteel reunit cu fratele lui şi ca Malik să fie sănătos şi întreg.

Şi aproape că pierdusem ocazia de-a petrece mai mult timp împreună.

Casteel s-a dat într-o parte, întorcându-mă. Am văzut uşa deschisă din spatele lui. Lumina slabă a soarelui îmbăia pereţii acoperiţi cu gresie de culoarea fildeşului şi se reflecta dintr-o cadă mare din porţelan. Atrasă înainte, se prea poate să mi se fi tăiat răsuflarea când am văzut cât de mare era cada şi că toate sticlele de pe rafturi erau pline de săruri colorate, creme şi loţiuni. Nu mi-am putut dezlipi însă privirea de la ceea ce se afla în colţul odăii de baie. Mai multe ţevi coborau din tavan, fiecare dintre ele prevăzute cu câte un cap oval plin de găuri mici. Podeaua de sub ele era adâncită, iar în centrul ei se afla o... scurgere mare. Într-o parte a încăperii, sub fereastră, exista o bancă acoperită cu gresie încorporată în zid.

— Acela e duşul, mi-a zis Casteel din spatele meu. Odată pornit, apa curge de deasupra.

M-am holbat în gol.

— Robinetele de la chiuvetă sunt la fel ca acelea de la duş şi de la cadă. Mânerul vopsit cu roşu este pentru apă

caldă, iar cel albastru este pentru apă rece. Doar îl răsuceşti... Poppy? Părea amuzat. Priveşte!

Uluită, mi-am mutat privirea de la duş şi l-am privit răsucind mânerul roşu. A început să curgă apă în chiuvetă.

— Vino aici! Casteel mi-a făcut semn să înaintez. Simte apa. Va fi rece preţ de câteva secunde.

M-am dus lângă el şi mi-am vârât mâna sub jetul de apă. Era rece, apoi mai puţin rece, după care a devenit călduţ şi apoi fierbinte de-a dreptul. Am icnit şi mi-am tras mâna în spate, privindu-l în ochi, uluită.

Gropiţa din obrazul lui drept s-a adâncit.

— Bine ai venit în tărâmul în care ai apă fierbinte la îndemână!

Eram uluită. Lui Tawny i-ar fi plăcut la nebunie odaia asta.

Probabil n-ar mai fi plecat de-aici, ci ar fi cerut să i se servească cina în acest loc. Tristeţea a ameninţat să mi se furişeze în suflet şi să înăbuşe bucuria, şi mi-a fost greu s-o alung şi să-mi îngădui să mă bucur de clipa aceea. Am dat să-mi înmoi mâna în apă din nou, însă Casteel m-a oprit.

— Hei! M-a luat de mână. Te poţi juca toată ziua cu robinetele şi cu apa, dar lasă-mă să te-ngrijesc mai întâi.

Mi-am ridicat privirea şi-am dat să-i spun că nu era nevoie, însă mi-am văzut reflexia şi-am încremenit, nemaiputând nici să gândesc.

Era prima dată când mă vedeam de când mă trezisem în cabană. Nu mă puteam opri din holbat şi nu din pricina părului meu ciufulit şi murdar. Mi-am coborât mâinile pe marginea chiuvetei şi m-am holbat la reflexia mea.

— Ce faci? m-a întrebat Casteel.

— Arăt... Arăt la fel, am zis eu, uitându-mă la fruntea pronunţată, la linia nasului şi la lăţimea gurii. Şi totuşi, nu.

Mi-am ridicat o mână, atingându-mi cicatricea de pe

obrazul stâng. Casteel m-a privit la rândul lui în oglindă.

— Cicatricele ţi se par cumva... mai şterse?

L-am întrebat pentru că mie aşa mi se păreau. Erau în continuare clar vizibile, cea de la linia părului, care îmi brăzda fruntea, şi cealaltă de-a lungul tâmplei, amintindu-mi că fusesem cât pe ce să-mi pierd un ochi. Cicatricele nu păreau a fi mai deschise ca pielea, ca înainte, ci păreau a avea aceeaşi nuanţă rozalie ca restul feţei, iar pielea nu se mai simţea la fel de aspră, nici nu mai părea atât de crestată.

— N-am observat, a zis Casteel, şi l-am privit în oglindă.

Am simţit... surprindere din partea lui. Era adevărat. Chiar nu observase diferenţa, pentru că nu observase, de fapt, niciodată cicatricele în sine. Pentru el nu fuseseră niciodată *importante.*

Dacă era posibil aşa ceva, se prea poate să mă fi îndrăgostit şi mai tare de el în clipa aceea.

— Sunt puţin mai şterse, a continuat el, cu capul aplecat într-o parte. Trebuie să fi fost efectul sângelui meu... A cantităţii lui. Se poate să-ţi mai fi vindecat din rănile vechi.

Mi-am coborât privirea spre braţul meu şi-am privit... *cu adevărat.* Pielea mi-era mai puţin lucioasă şi pătată.

— Mă uimeşte, a zis el, că primul lucru pe care-l observi sunt cicatricele.

— Pentru că cicatricele par să fie primul lucru pe care-l văd oamenii când se uită la mine, am zis eu.

— Nu cred că ăsta e primul lucru pe care-l observă, Poppy. Nici înainte, a zis el, dându-mi o şuviţă de păr peste umăr. Şi cu siguranţă nu acum.

Cu siguranţă nu acum.

Mi-am ridicat din nou capul şi am privit dincolo de cicatricele şi de bruma de pistrui de pe nas, la ochi. Erau verzi, aşa cum îmi aminteam că erau ochii tatei, dar şi ei erau diferiţi. Nu se observa chiar din prima, însă apoi am

văzut-o.

Strălucirea argintie din spatele pupilelor.

— Ochii mei...

— Sunt aşa din Templul lui Saion, mi-a zis el.

Am clipit o dată, de două ori. Au rămas la fel de fiecare dată.

— Nu aşa arată când strălucesc, nu?

A clătinat din cap.

— Lumina aceea din spatele pupilelor se prelinge în porţiunea verde. E mult mai intensă.

— Ah, am şoptit eu.

— Cred că e de la *eather-ul* din tine, mi-a zis el, întorcându-se spre mine.

— Ah, am repetat eu, gândindu-mă că probabil era acelaşi lucru care făcea ca ochii lui Casteel şi ai celorlalţi atlantieni să devină luminoşi şi învolburaţi.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Asta-i tot ce ai de spus acum, că ţi-ai văzut ochii? „Ah?”

— Ochii mei... îi simt la fel, am spus eu.

Chiar nu ştiam ce altceva să zic.

Colţul buzelor i-a zvâcnit.

— Şi sunt tot cei mai frumoşi ochi pe care i-am văzut vreodată.

M-am întors şi mi-am ridicat privirea spre el.

— Nu te deranjează nimic din toate astea? Moştenirea mea? Ceea ce sunt, orice ar fi asta?

Zâmbetul strâmb i-a pierit.

— Am discutat despre asta când am vorbit despre Malec.

— Aşa este, dar... când m-ai cunoscut, eram Fecioara. M-ai crezut muritoare şi apoi ai aflat că eram pe jumătate atlantiană. Dar acum, ştii că mă trag dintr-un zeu şi nici măcar nu ştii ce sunt cu adevărat, am subliniat eu. Nici

măcar darurile mele nu mai sunt la fel. *Mă schimb.*

— Şi?

— Şi?

— Când m-ai cunoscut, ai crezut că eram un gardian muritor care a jurat să te protejeze. Dar apoi ai aflat că eram atlantian şi Prinţ, a contracarat el. Ţi-a schimbat asta părerea despre mine?

La început da, însă...

— Nu. N-a făcut-o.

— Atunci, de ce ţi-e atât de greu să crezi că nu se schimbă nimic nici pentru mine? Eşti tot Poppy. M-a atins pe obraz. Oricât de mult te-ai schimba, în inima ta vei rămâne aceeaşi.

M-am privit din nou în oglindă şi am văzut un chip cunoscut care îmi era însă deopotrivă necunoscut, în feluri mărunte de tot. În inima mea simţeam că sunt aceeaşi... şi speram ca asta să nu se schimbe.

Capitolul şaisprezece

— Haide, a repetat Casteel, luându-mă de mână. Lasă-mă să te privesc!

— Ţi-am spus, sunt bine.

M-a luat de lângă oglindă şi m-a condus înapoi în dormitor.

— Iar eu ţi-am spus să nu mai zici asta, pentru că ştiu că nu eşti.

— Nici măcar nu simt vânătăile de care mi-ai zis, am spus eu când m-a aşezat lângă pat.

M-a privit cu ochii lui galbeni-bruni.

— Ştiu că sunt răni care nu se văd cu ochiul liber şi-aş vrea să nu mai încerci să le ascunzi de mine.

Am tăcut.

— Cred că avem multe de vorbit. Mi-a apucat marginea tunicii şi-a ridicat. Dar, înainte să vorbim despre orice altceva, trebuie să discutăm despre un lucru foarte important. Mi-a făcut semn să-mi ridic braţele, aşa că l-am ascultat. Aerul mi-a trecut peste braţele dezgolite, şi l-am privit cum aruncă tunica la o parte. Furoul simplu cu care eram îmbrăcată era mult mai subţire şi mai potrivit pentru climatul de-aici, însă bretelele subţiri şi corsajul aproape transparent, cu şnururi, nu ascundeau prea multe.

S-a uitat la bretea, trecându-şi un deget peste ea, apoi pe sub materialul subţire.

— Bretelele astea minuscule şi caraghioase, a zis el, trecându-şi vârfurile colţilor peste buza de jos.

— Despre asta vrei să vorbeşti?

Am simţit furnicături pe piele când şi-a trecut degetul peste corsajul furoului, peste sânul meu. Sfârcurile mi s-au încordat şi întărit când m-a privit din nou în ochi.

— Cred că bretelele astea sunt foarte importante şi distrag atenţia, dar nu despre asta trebuie să vorbim, mi-a răspuns el. Aşază-te, Poppy! Ştiu că eşti epuizată.

Mi-am coborât privirea spre pantalonii mei prăfuiţi.

— Voi murdări patul dacă mă aşez.

— Atunci, va trebui să-ţi dai jos pantalonii.

Am ridicat din sprâncene.

— Încerci să mă dezbraci?

— Poppy, a zis el mieros, dându-mi câteva şuviţe de păr peste umăr. Când *nu* încerc eu să te dezbrac?

Am râs uşor.

— Bine spus. Mi-am întins mâna spre prohabul pantalonilor, ştiind că doar mă tachina şi că-i făcea plăcere şi simţindu-mă uşurată să descopăr că încă-mi făcea şi mie plăcere, în pofida tuturor lucrurilor care se întâmplaseră. Mi-am descheiat nasturii.

— Cizmele, mi-a amintit el. Poftim, ţine-te de umerii

mei!

Casteel a îngenuncheat în faţa mea, şi, când l-am văzut, cu umerii laţi, cu buclele şi onduleurile ce i se uscaseră dezordonat şi i se revărsau acum peste frunte şi cu genele-i dese închise la culoare, aproape că m-am înmuiat toată. Era nespus de frumos. Era curajos.

Era inteligent. Era bun şi tolerant. Era feroce.

Şi era *al meu.*

Mi-am pus mâinile, uşor tremurânde, pe umerii lui. Mi-a dat repede cizmele jos cât m-am ţinut de el. Au urmat pantalonii, după care am rămas în faţa lui doar în furoul ce-mi ajungea până la coapse.

Casteel a rămas pe loc, privindu-mi picioarele. Privirea i-a zăbovit nu pe cicatricele vechi din noaptea în care am fost atacată de Temuţi, ci mai degrabă pe petele vinete şterse, vânătăi recente făcute de cine ştie ce. Şi-a trecut privirea peste tot corpul meu: peste braţe, peste pielea de deasupra sânilor, peste chipul meu.

Când m-a privit, ochii îi erau ca nişte aşchii chihlimbarii glazurate.

— Dacă cei care te-au făcut să suferi, chiar dacă doar pentru o clipă, ar mai fi fost în viaţă acum, i-aş fi sfâşiat în bucăţi, membru cu membru. Mă rog să fi avut parte de o moarte lentă şi dureroasă.

— Pentru cei mai mulţi dintre ei n-a fost lentă. I-am văzut cu ochii minţii apucându-şi capetele şi ţipând, în timp ce trupurile li s-au contorsionat. Însă a fost dureroasă pentru toţi, am adăugat eu.

— Foarte bine. M-a privit drept în ochi. Să nu simţi o secundă de vină sau de milă. Niciunul nu merită, cu atât mai puţin Alastir.

Am încuviinţat din cap.

— Îţi promit că, dacă au mai fost implicaţi alţii, vor fi găsiţi şi vor plăti. E valabil şi pentru oricine altcineva care

încearcă să te ameninţe. Indiferent despre cine e vorba.

Vorbea serios, şi am ştiut instinctiv că nimeni nu făcea excepţie.

Nici măcar părinţii lui.

— Iar eu îţi promit acelaşi lucru ţie. Nu voi îngădui nimănui să-ţi facă rău, am jurat eu şi am simţit o vibraţie în piept.

— Ştiu. Casteel m-a luat de mâini şi m-a tras în jos, până m-am aşezat pe marginea patului moale. A trecut o clipă îndelungată înainte să vorbească din nou. Sunt soţul tău, da? a întrebat el, rămânând ghemuit.

Am ridicat din sprâncene când am auzit întrebarea-i neaşteptată.

— Da?

— Ce-i drept, nu ştiu eu prea multe despre ce înseamnă să fii soţ, mi-a zis şi mi-a aşezat mâinile în poală.

Chiar nu ştiam unde voia să ajungă cu asta.

— Ştii ce este gravat pe inelele noastre?

Am clătinat din cap.

— Este în atlantiana veche, mi-a zis el. Pe ambele scrie la fel. *Mereu şi pentru totdeauna.* Despre noi doi e vorba.

— Da, am şoptit eu, şi gâtlejul mi s-a strâns. Aşa este.

— E limpede că nu am experienţă în ce priveşte căsnicia, dar tot eşti soţia mea. Asta înseamnă că nu ne mai prefacem, da? Că vom fi mereu şi pentru totdeauna sinceri unul cu celălalt.

— Da, am zis şi am încuviinţat din cap.

— În legătură cu orice lucru, chiar şi atunci când nu vrei să-mi fac griji. Ştiu că eşti puternică şi incredibil de rezistentă, însă nu trebuie să fii mereu puternică atunci când eşti cu mine. Când eşti cu mine, e în regulă să nu fii în regulă, mi-a zis el, şi mi s-a tăiat răsuflarea. E de datoria mea, ca soţ al tău, să mă asigur că te simţi îndeajuns de în siguranţă încât să fii sinceră. Nu trebuie să te prefaci că

eşti în regulă cu tot ce s-a întâmplat, Poppy.

Ah... Ah, zeilor!

Cuvintele lui m-au zdrobit. Lacrimi mi-au pârjolit gâtlejul şi mi-au umplut ochii. Am făcut singurul lucru matur pe care-l puteam face. Mi-am plesnit mâinile peste faţă.

— Poppy, a şoptit Casteel, apucându-mă de încheieturile mâinilor. Cred că te-a durut.

— Aşa e, am zis eu cu voce înăbuşită. Nu vreau să plâng.

— Şi faptul că te plesneşti peste faţă te-ajută?

— Nu.

Am râs, iar umerii mi s-au cutremurat, iar genele mi s-au umezit de lacrimi.

— N-am vrut să te fac să plângi.

M-a tras uşor de braţe, însă nu mi-am dat mâinile jos de pe faţă.

— Atunci, nu spune lucruri incredibil de drăguţe şi de încurajatoare.

— Ai prefera să spun ceva răutăcios şi descurajator?

— Da.

— Poppy, a zis el tărăgănat, desprinzându-mi mâinile de pe faţă. Mi-a zâmbit strâmb, ceea ce l-a făcut să pară incredibil de tânăr. E în regulă să plângi. E în regulă să fii vulnerabilă. A fost probabil cea mai îngrozitoare întoarcere acasă din toate timpurile. Ultima săptămână a fost de groază – şi nu în sensul distractiv.

Am râs din nou, un râs care s-a preschimbat în plânset. De data aceasta, m-am lăsat copleşită de emoţii. M-am frânt, şi, aşa cum a promis, Casteel a fost de faţă ca să prindă bucăţile, să le ţină la un loc şi în siguranţă până aveam să reuşesc să le îmbin din nou. Am sfârşit cumva pe podea, în poala lui, cu braţele şi picioarele strâns încolăcite în jurul lui.

Şi nu m-am mai prefăcut. Pentru că nu eram în regulă.

Nu eram în regulă cu toate lucrurile care se întâmplaseră, cu ce ar fi putut prevesti şi ce însemnau ele, când nici măcar nu ştiam ce eram acum. Nu eram în regulă nici cu faptul că aflasem că părinţii mei fuseseră trădaţi de cineva în care avuseseră încredere, că încercaseră cu adevărat să scape din Solis, împreună cu mine şi cu Ian, dar că nu reuşiseră să o facă, că îşi riscaseră viaţa pentru mine... pentru noi. Trădarea aceea mă durea... O durere pulsândă, intensă. Toate acele lucruri la care am încercat să nu mă gândesc s-au izbit de mine – şi cine... ar fi putut fi în regulă cu ele?

Secundele s-au preschimbat în minute, iar minutele s-au adunat unul după altul. Lacrimile i-au umezit pieptul lui Casteel. Nu plânsesem aşa nici când îl pierdusem pe Vikter. Atunci, fusese o răbufnire de emoţii mai dură, însă Casteel... fusese de faţă şi atunci. Şi, în timp ce mă ţinea în braţe, cu obrazul lipit de creştetul meu, mângâindu-mă în sus şi-n jos pe spate, nu mi-am făcut griji că aş fi putut fi considerată o persoană slabă. În timp ce mă legăna uşor în faţă şi în spate, nu m-am temut că voi fi mustrată pentru că îmi arătasem emoţiile. Era un lucru pe care nu mi-l îngăduisem nici măcar cu Vikter, deşi ştiam că nu m-ar fi judecat. M-ar fi lăsat să plâng până n-aş mai fi putut şi apoi mi-ar fi spus să mă ocup de situaţie. Şi, uneori, de asta şi aveam nevoie, doar că acum nu era una dintre acele dăţi, iar de la moartea părinţilor mei şi plecarea lui Ian în Carsodonia, nu mă mai simţisem niciodată îndeajuns de în siguranţă încât să fiu atât de vulnerabilă ca acum.

Şi ştiam de ce puteam fi aşa cu Casteel. Era o dovadă în plus a sentimentelor pe care le simţeam atât de profund când îmi deschideam simţurile faţă de el. Mă înecam de-a dreptul în gustul de căpşune înmuiate în ciocolată.

Dragoste.

Dragoste şi acceptare.

Nu ştiu câtă vreme am rămas aşa, dar mi s-a părut că a durat o eternitate până când m-am oprit din plâns. Mă dureau puţin ochii, însă mă simţeam mai uşoară.

Casteel şi-a întors capul, sărutându-mă apăsat pe obraz.

— Eşti în stare să faci primul tău duş? După care vom mânca ceva şi, în cele din urmă, din păcate, vom găsi alte veşminte. Apoi vom vorbi despre toate celelalte lucruri.

La început, creierul mi s-a blocat la partea cu *duşul*, apoi la partea cu *toate celelalte lucruri.* Toate celelalte lucruri însemnau întâlnirea cu părinţii lui, toată treaba cu Regina şi... ei bine, toate celelalte.

— Sau putem mânca mai întâi. Tu decizi, mi-a zis el. Ce ţi-ar plăcea să faci?

— Cred că mi-ar plăcea un duş, Cas.

Am icnit când m-a ciugulit de deget.

A făcut ochii mari, strălucitori ca două nestemate de citrin.

— Iartă-mă! Să te aud vorbind aşa... mă răscoleşte.

Întrucât aveam o idee destul de clară despre cât de răscolit era, m-am încins şi eu. Am privit peste umărul lui şi m-am entuziasmat.

— Va fi ciudat să mă spăl în picioare.

— Îţi va plăcea la nebunie. Apoi s-a ridicat, trăgându-mă cu uşurinţă după el. Forţa lui mă şoca de fiecare dată, şi nu eram convinsă că aveam să mă obişnuiesc vreodată cu ea.

L-am urmat în baie. O lumină slabă pătrundea prin fereastra de deasupra băncii. Casteel a răsucit mânerul unei lămpi de pe măsuţa de toaletă, şi o strălucire aurie blândă s-a întins pe podeaua din gresie. L-am privit aşezând două prosoape groase pe un suport mic dintre cadă şi duş, pe care nici măcar nu-l observasem mai devreme.

Casteel s-a dezbrăcat fără pic de sfială, ceea ce era

fascinant şi de invidiat. Nu mi-am putut lua privirea de la el când a păşit în adâncitură şi-a început să se joace cu robinetele de pe perete.

Din multiplele ţevi de deasupra a început să curgă apă, ca o ploaie deasă. Ar fi trebuit să mă concentrez asupra farmecelor care făceau posibil un astfel de lucru, însă am rămas hipnotizată de el: de părul închis la culoare de pe gambele lui, de lăţimea umerilor şi a pieptului lui şi de muşchii zvelţi, întinşi ai abdomenului său. Trupul lui era dovada că rareori petrecea vreo zi lenevind. Mă fascina întru totul, de la liniile precise ale pieptului, de la cât de indecent de lung era, la viaţa pe care o dusese şi pe care o puteai urmări în cicatricele palide de pe pielea lui de culoarea bronzului.

Trupul lui era, zeilor, o capodoperă de perfecţiune şi defecte. Nici măcar însemnul înfierat al Emblemei Regale, cercul străpuns prin mijloc de o săgeată, de pe coapsa dreaptă nu-i ştirbea frumuseţea brută.

— Când mă priveşti aşa, îmi pierd tot mai mult bunele intenţii pe care le aveam de-a te lăsa să te bucuri de primul tău duş, mi-a zis el, cu apa prelingându-i-se pe umeri când a trecut pe sub jet. Şi să le înlocuiesc cu intenţii nepotrivite.

M-am încins în timp ce mă jucam cu tivul furoului. Mi-am coborât privirea sub muşchii abdominali încordaţi, sub buric. Se întărise, iar pielea căpătase o nuanţă mai închisă. Am simţit cum mi s-a strâns stomacul, tăios şi brusc, şi apoi m-a încercat aceeaşi senzaţie între picioare.

El a tras scurt aer în piept.

— Cred că eşti interesată de intenţiile alea nepotrivite.

— Şi dacă aş fi?

— Mi-ar fi foarte greu să nu cedez în faţa lor, a zis el, şi ochii i s-au luminat. Ceea ce-ar fi o problemă.

Pulsul îmi bătea ameţitor.

— Nu-mi dau seama de ce-ar fi o problemă.

— Care ar fi problema? Dacă te-aş pătrunde în clipa de faţă, nu cred că m-aş putea controla. S-a oprit în faţa mea şi şi-a plecat capul. Şi-a trecut buzele peste cochilia urechii şi un deget pe sub breteaua furoului. Te-aş ţintui de perete, cu mădularul şi colţii atât de adânc înfipte în tine, încât niciunul din noi n-ar şti unde începe unul şi unde se sfârşeşte celălalt.

M-au străbătut valuri strânse de pulsaţii intense, dureroase. Mintea mi s-a concentrat pe amintirea colţilor lui zgâriindu-mi pielea, pe muşcătură şi pe durerea scurtă înlocuită apoi de plăcere.

— Tot nu-mi dau seama de ce-ar fi o problemă.

Un sunet adânc şi aspru i s-a desprins din gâtlej.

— Asta pentru că nu m-ai văzut pierzându-mi controlul.

— Te-ai controlat în trăsură? După lupta de la Capul Spessa?

— Da. Şi-a înclinat capul, şi am zvâcnit din tot corpul când am simţit un colţ ascuţit pe lateralul gâtului.

Durerea aceea ispititoare mi s-a cuibărit între picioare, pulsând.

— Dar în dimineaţa în care te-ai trezit flămând şi...

Am icnit când mi-a alinat cu limba zona pe care mi-o tachinase cu colţii.

— Şi mi-am pus gura între picioarele tale şi gustul tău mi s-a scurs pe gâtlej?

M-am înfiorat şi am închis agale ochii.

— Da. În dimineaţa aceea, am bâiguit eu. Atunci, n-ai fost în control.

— Tu m-ai tras, Poppy. Şi-a strecurat degetele sub ambele bretele ale furoului şi l-a tras încet în jos, peste sfârcurile în care simţeam furnicături. Nu mi-am pierdut controlul nici atunci.

— Şi după... după ce m-am hrănit din tine? am întrebat

eu, înghiţind în sec anevoios. În cabana de vânătoare?

— Şi atunci am fost în control, Poppy.

Am rămas fără aer. Dacă într-adevăr nu-şi pierduse controlul în niciuna dintre ocaziile pe care le menţionasem, nu eram convinsă că-mi puteam închipui cum ar fi fost atunci când şi l-ar fi pierdut.

Pe când furoul mi s-a adunat în talie şi-apoi a căzut la podea, m-am trezit dorindu-mi în mod scandalos să aflu.

— Acum, mi-aş pierde controlul. Şi-a trecut degetele peste curba umărului meu şi apoi peste sânul meu. Atingerea lui era uşoară ca pana, însă spatele mi s-a arcuit. Şi-a trecut buzele peste obrazul meu în timp ce-şi rotea degetul mare în cercuri înnebunitoare peste un sfârc în care simţeam furnicături. Te-aş gusta peste tot. Aş bea din gâtul tău. Aş bea de-aici, mi-a şoptit el cu buzele lipite de-ale mele, cuprinzându-mi sânul cu mâna, fremătându-l.

Am icnit când i-am simţit cealaltă mână strecurându-se între coapsele mele.

— Cu siguranţă aş bea de-aici.

Putea... Putea bea *de-acolo?*

— Nu mă deranjează niciunul dintre aceste lucruri.

Din nou, zgomotul acela aspru, plin de dorinţă.

— Trupul tău a trecut prin multe, Poppy, şi într-un răstimp foarte scurt. Poate că te simţi bine. Poate chiar eşti bine, dar, cu nici două zile în urmă, abia de-ai mai avut o picătură de sânge în tine. Nu voi risca hrănindu-mă din tine. Nu astăzi. Aşa că unul din noi trebuie să fie responsabil.

Am izbucnit într-un râs răguşit.

— Tu eşti cel responsabil?

— Evident.

Şi-a trecut degetul prin umezeala ce se aduna în centrul fiinţei mele, aţâţând focul care mi se aprinsese deja în vene.

— Nu cred că ştii ce înseamnă să fii responsabil.

— S-ar putea să ai dreptate. Casteel m-a sărutat, trăgându-mă de buza de jos. Aşa că tu trebuie să fii cea responsabilă.

— Dar nu vreau să fiu.

A chicotit, cu gura lipită de a mea, apoi m-a sărutat din nou, retrăgându-şi mâna dintre coapsele mele.

— Duş, mi-a amintit el... sau poate şi-a amintit sieşi.

Când m-a luat de mână, am simţit o dezamăgire destul de stânjenitor de intensă, mai ales când s-a întors şi bărbăţia lui lungă şi tare mi s-a frecat de coapsă. M-a străbătut un alt impuls de desfrânare când m-a condus spre duş. A intrat sub jet şi s-a întors spre mine, în timp ce apa-i uda părul, curgându-i peste umeri, iar picături, picături *calde,* mă stropeau pe braţul întins. M-a privit înflăcărat, din cap până-n picioare, cu atâta intensitate, încât am simţit-o ca pe o mângâiere fizică.

Am tremurat în timp ce am rămas pur şi simplu locului, îngăduindu-i să mă privească oricât voia. N-a fost un lucru chiar uşor. M-am împotrivit imboldului de-a mă acoperi cât m-a ţinut de mână. Nu era vorba că nu m-aş fi simţit în largul meu în preajma lui sau că aş fi fost ruşinată de numeroasele mele imperfecţiuni, ci de faptul că, oricât m-aş fi antrenat cu arme şi oricât mi-aş fi antrenat corpul, nu aveam să am niciodată talia îngustă şi nici şoldurile suple ca doamnele de onoare din Solis.

Îmi plăceau prea mult brânza, costiţa şi orice lucru acoperit cu ciocolată.

Nu mă stânjeneau nici cicatricele mele. Nu când el mă privea cum o făcea acum, de parcă era foarte posibil să fi fost o zeitate sau o zeiţă. Nu când cicatricele cu pricina, la fel ca ale lui, erau o dovadă a vieţii pe care o dusesem şi a lucrurilor cărora le supravieţuisem.

Doar că... expunerea aceasta era nouă pentru mine. Îmi

petrecusem cea mai mare parte a vieţii înveşmântată din bărbie până la podea şi cu mai mult de jumătate de faţă acoperită. Ştiam cum să mă ascund. Abia acum învăţam cum să mă las văzută. M-am împotrivit imboldului aceluia, simţindu-mă uşor ameţită de mândrie şi conştientizare şi tot mai în largul meu cu fiecare secundă ce trecea.

— Eşti frumoasă. Vocea lui Casteel era ca o noapte de vară înmiresmată. Şi eşti a mea.

Eram, întru totul.

Iar gândul acesta nu mi-a provocat mâncărimi pe piele, şi limba nu-mi ardea de nerăbdare să nege. Nu era o afirmaţie bazată pe dominanţă sau pe control, pe care le cunoşteam la perfecţie, ci era pur şi simplu adevărul. *Eram* a lui.

Şi el era al meu.

Casteel m-a tras în faţă, iar eu m-am dus. Am simţit apa revărsându-se peste mine şi am ţipat uşor când am simţit-o pulverizându-se peste pielea mea.

— Ai uitat că suntem la duş? m-a întrebat el, dându-mi drumul la mână.

— Cred că da.

Mi-am întors mâinile cu palmele în sus şi-am privit apa adunându-se în băltoace mici. Era aproape prea fierbinte, întocmai cum îmi plăcea. Mi-am lăsat capul pe spate şi am icnit când apa mia curs pe faţă şi prin păr. Era ca o aversă de ploaie încălzită. M-am întors în cerc, lent, încântată de senzaţia pe care mi-o lăsa apa pe piele, chiar şi pe părţile rănite şi dureroase.

Am deschis ochii şi l-am privit. Zâmbea... cu adevărat. Un zâmbet rar, cu ambele gropiţe la vedere.

— Arăt ca o neghioabă?

— Arăţi perfect.

Am rânjit şi m-am mutat sub cealaltă ţeavă, din care apa cădea mai grea. Mi-a lipit părul de faţă, şi am râs. Mi-

am dat la o parte şuviţele de păr şi l-am văzut apucând una dintre sticlele de pe raftul de lângă robinete. Lichidul era transparent şi mirosea a lămâie şi a pin.

Casteel s-a îmbăiat în timp ce eu m-am jucat cu apa, trecând de la un cap de duş – aşa-mi zisese că se numeau – la altul. Când a terminat, a venit în spatele meu, ţinând în mână săpun din acela cu miros ispititor.

— Închide ochii, mi-a poruncit.

L-am ascultat, desfătându-mă cu senzaţia pe care mi-o lăsau degetele lui pe scalp cât m-a săpunit.

— M-aş putea obişnui cu asta, am şoptit.

— Şi eu. S-a apropiat de mine, şi i-am simţit mădularul înfierbântat pe spate, în talie. Lasă-ţi capul pe spate şi ţine-ţi ochii închişi!

Am făcut cum mi-a cerut. M-a sărutat uşor pe buze, iar eu am zâmbit. Apoi mi-a adunat părul, clătind săpunul. Era mult mai uşor într-un duş. Trebuia doar să stau în picioare.

S-ar putea să mă mut într-un duş şi să nu mai plec de-acolo.

Ideea a devenit şi mai atractivă când Casteel a plecat de lângă mine şi s-a întors cu un obiect pătrat plin de săpun. Mi-a trecut buretele moale peste braţe, piept, abdomen şi apoi pe spate, talie, formând clăbuci peste tot. A avut grijă la tăieturile mici de la pietre, şi mi s-a strâns inima când am văzut cu câtă tandreţe îmi purta de grijă. Pieptul mi s-a umflat de toată dragostea pe care i-o purtam, şi a început să mă doară, ba chiar l-am simţit greu, în timp ce buretele a dispărut, înlocuit de palmele săpunite mai aspre ale lui Casteel.

Am închis din nou ochii, şi mintea mi-a rătăcit către locuri pure şi păcătoase în timp ce a reluat cu mâinile traseul pe care îl străbătuse buretele cu doar câteva minute înainte. M-am gândit la ce spusese că ar face cu colţii şi cu... mădularul. Sângele mi s-a încins când focul

acela s-a aţâţat din nou înlăuntrul meu. Oare ar fi putut s-o facă aici, sub duş? Mi se părea destul de alunecos, dar, dacă o putea face cineva, acel cineva era cu siguranţă Casteel.

Şi-a trecut mâinile peste sânii mei. Mi-am lăsat capul pe spate, pe pieptul lui, iar el a zăbovit cu mâinile pe sânii mei. Mi-am muşcat buza când şi-a trecut o mână peste abdomenul meu. Mi s-a strâns pielea şi-am simţit vârtejuri joase de plăcere formându-se. Am icnit când i-am simţit degetele pe sfârcul întărit. Cu cealaltă mână şi-a croit drum sub buric. Trupul meu a reacţionat fără să mă gândesc, şi mi-am depărtat coapsele. — îţi place duşul? m-a întrebat el cu o voce groasă, răguşită. Ştia întocmai cât de mult îmi plăcea, iar faptul că ştiam că putea simţi că eram excitată m-a înflăcărat şi mai tare, în loc să mă stânjenească. Am încuviinţat oricum din cap.

— Oare te porţi responsabil acum?

— Desigur. Şi-a strecurat mâna între coapsele mele. Sunt doar meticulos, a zis el, rotindu-şi degetul mare peste mănunchiul de nervi de-acolo.

Am icnit şi m-am ridicat pe vârfuri. Buzele mi s-au depărtat, mânate de o dorinţă adâncă. Am gemut, şi şoldurile mi s-au arcuit spre mâna lui.

M-a sărutat pe umăr şi şi-a desprins uşor mâinile. Am deschis brusc ochii şi-am dat să mă-ntorc spre el.

— N-am terminat, a zis el, înainte să apuc să zic ceva. Picioarele tale trebuie curăţate.

Am ridicat din sprâncene.

— Vorbeşti serios?

Avea ochii ca două iazuri de miere caldă.

— Foarte serios.

Nici că-mi păsa de picioarele mele.

— Casteel...

— Nu mi-aş ierta-o niciodată dacă primul tău duş nu ţi s-

ar părea la fel de eficient precum o baie, mi-a zis el, iar eu m-am împotrivit imboldului de a-mi da ochii peste cap. Dar ar trebui să te aşezi. Pari cam... roşie-n obraji.

— Mă întreb de ce.

A chicotit jos, şi m-am gândit preţ de-o clipă să-l lovesc, însă m-am hotărât să n-o fac, chiar dacă o merita cu adevărat pentru că mă tachina într-un asemenea hal. I-am îngăduit să mă conducă la bancă şi m-am aşezat, icnind uşor, surprinsă, când mi-am dat seama că peste spaţiul cu pricina cădea o pâclă fină de apă.

Casteel şi-a mai săpunit o dată mâinile, apoi a îngenuncheat în faţa mea.

— Stai comod?

Am aruncat o privire între picioarele lui şi am încuviinţat din cap. Era cât se poate de afectat de toate astea.

— Bine. Este foarte important să te simţi comod.

Avea picături de apă pe gene. Şi-a încolăcit o mână pe după glezna mea. A rânjit, privindu-mă când mi-a ridicat piciorul. Mi s-a tăiat răsuflarea când mi-a pus piciorul pe umărul lui. În poziţia asta... ah, zeilor, eram întru totul expusă.

Am răsuflat tremurat când l-am privit mutându-şi privirea spre centrul meu. O urmă de colţ şi-a făcut apariţia între buzele-i depărtate, şi mi-am simţit măruntaiele răsucindu-se într-un mod cât se poate de delicios. Mi-am întins palmele pe banca netedă în timp ce şi-a trecut mâinile săpunite în sus peste gamba mea, apoi peste coapsă. Mi-am ţinut răsuflarea când degetele lui au ajuns la încreţitura dintre şold şi coapsă. Şi-a trecut mâna peste piciorul meu, pe interior, frecându-şi încheieturile degetelor de zona mea cea mai sensibilă. Mi s-a tăiat răsuflarea complet.

Casteel s-a oprit cu mâna acolo şi m-a privit în ochi.

— Încă te simţi comod?

— Da, am şoptit eu.

A zâmbit, în felul acela senzual de crud al lui, iar trupul a început să mi se încordeze într-un mod plăcut. Şi-a coborât mâna, în timp ce pâcla de apă a continuat să-mi ude pielea. Când a terminat, mi-a coborât piciorul înapoi pe podea şi l-a ridicat pe celălalt. Am simţit un suflu de aer mai rece peste pielea înfierbântată. A repetat acţiunile de mai înainte, trecându-mi săpunul printre degete, peste talpă, apoi tot mai sus pe picior. M-am încordat, aproape plesnind de nerăbdare, iar inima mi-a bătut cu putere când şi-a trecut din nou încheieturile degetelor peste miezul meu. Şi-a coborât din nou mâna pe piciorul meu, a şters săpunul şi şi-a plecat capul, sărutându-mi cicatricea crestată de pe interiorul genunchiului.

Casteel şi-a încolăcit braţul în jurul gambei mele, dar nu mi-a aşezat piciorul pe podea, ci s-a apropiat de mine, depărtându-mi picioarele cu umerii lui laţi.

Mi-a tresăltat inima în piept, şi am făcut ochii mari. M-a străbătut un val de tremurături încordate. Nici măcar în dimineaţa aceea în care se trezise din coşmar şi fusese aproape însetat de sânge nu fusesem atât de expusă în faţa lui. Am simţit fluturi în piept şi apoi în stomac.

— Încă... te asiguri că eşti meticulos? am întrebat eu cu voce răguşită.

— Da. Cred că mi-a scăpat un loc. M-a sărutat deasupra cicatricei vechi. Cred că văd multe alte locuri care mi-au scăpat. Şi doar mă ştii, sunt un perfecţionist. Şi nici n-aş vrea ca locurile alea să se simtă excluse. Tu ai vrea aşa ceva?

— Nu.

Inima îmi bătea cu atâta putere, încât m-am întrebat dacă o putea vedea cumva, dar, când mi-am plecat privirea spre el, mi-am văzut doar sfârcurile umflate printre şuviţe de păr ude de culoarea cuprului. Mi s-a tăiat

şi mai tare răsuflarea când m-am văzut: umerii îmi erau lipiţi de marmură, sânii împinşi în faţă şi picioarele larg depărtate pentru Casteel. Cu ochii deschişi, mi-am lăsat capul pe spate, pe zid. L-am privit în timp ce părul lui ud îmi tachina pielea.

— Dar aici? M-a sărutat pe interiorul coapsei, trecându-şi palma în sus pe piciorul meu. Sau aici? Buzele lui au găsit una dintre cicatricele acelea crestate de pe interiorul coapselor mele. Şi-a mutat capul, trecându-şi uşor buzele peste carnea pulsândă dintre picioarele mele, iar eu m-am smucit. Da, cred că locul acesta este extrem de murdar şi de singur.

N-am mai auzit nimic când şi-a plecat capul. Am gemut gutural când i-am simţit limba umedă. Am închis brusc ochii şi i-am deschis doar când mi-a spus:

— Trebuie să-i acord o atenţie deosebită acestei zone. M-a mai lins o dată, de data aceasta rotindu-şi limba peste mănunchiul de nervi încordaţi. S-ar putea să dureze ceva.

Am tremurat când mi-a atins pielea cu limba, apoi şi-a strecurat-o înlăuntrul meu. O răbufnire ameţitoare de plăcere mi-a şocat simţurile. Şi-a înclinat din nou capul şi m-a lins adânc, lent şi minunat de indecent. Şoldurile mi s-au ridicat, urmând ritmul atingerilor lui… al atingerilor lui tachinatoare, uşoare. Făcea un lucru decadent, şi nu-mi închipuisem niciodată aşa ceva când mă gândisem la îmbăiat.

Acum, ori de câte ori aveam să mă aflu lângă apă, nu aveam să mă pot gândi la altceva.

Şoldurile mi-au zvâcnit când am simţit un deget lung înlocuindu-i limba, trecând uşor peste carnea umflată, apoi pătrunzându-mă uşor la fiecare trecere. Trupul îmi devenea ca un infern.

— Cas, am zis eu uşor, tremurând, tot mai aproape de prăpastie.

S-a oprit, ridicându-şi privirea spre mine. Ochii îi erau luminoşi acum.

— Ar trebui să te ţii de bancă.

M-am prins cu mâini tremurânde de marginea ei. A zâmbit din colţul gurii.

— Ce fată bună!

Şi-a plecat capul, şi i-am simţit răsuflarea fierbinte pe piele. A trecut o clipită doar. I-am simţit buzele şi apoi frecuşul erotic al unui colţ...

Am ţipat când am simţit înţepătura ascuţită şi scurtă şi m-am cutremurat, străbătută de o undă de şoc. Am simţit vârtejuri încordate de plăcere arzătoare străbătându-mi picioarele şi şira spinării. Aveam ochii larg deschişi, dar jur că am văzut izbucniri de lumină albă. Apoi mi-a cuprins cu gura mănunchiul de nervi care pulsau şi m-a pătruns cu degetul. M-a supt adânc şi apăsat, aţâţându-mă şi înflăcărându-mi şi dâra de sânge care ştiam că mi se scurgea. Trupul mi s-a ridicat de pe bancă, mâinile mi-au alunecat...

Şi-a pus cealaltă mână pe abdomenul meu, apăsându-mă înapoi pe bancă. S-a ospătat din mine, pătrunzându-mă neostenit cu degetul. M-a *devorat*, şi m-am pierdut, de bunăvoie, în senzaţiile intense care mă inundau, înghiţită de geamătul pe care l-a dezlănţuit pe pielea mea. M-am zvârcolit, într-o disperare nebunească. Senzaţiile pe care mi le stârnea erau copleşitoare şi, totuşi, neîndestulătoare. Plăcerea aproape că aducea a durere învăluită în frumuseţe. Era palpitantă şi înspăimântătoare, pe măsură ce căldura intensă s-a încolăcit tot mai adânc şi tot mai strâns în mine.

— Cas, am gemut eu din nou, fără să-mi recunosc vocea când şi-a luat mâna de pe abdomenul meu.

Am alunecat în faţă pe marginea băncii şi m-am sprijinit în celălalt picior. Mi-am plecat capul şi mi-am văzut

şoldurile ridicându-se de pe marmură şi m-am frecat de degetul lui, de gura lui, cu mişcări circulare. Mi s-a întipărit în minte imaginea aceea, cu mine frecându-mă cu înflăcărare de el. I-am văzut muşchii braţului relaxându-se şi încordându-se în timp ce-şi mişca mâna între picioarele lui, şi imaginea aceea mi s-a întipărit pe piele. Şi-a ridicat privirea, şi ne-am uitat unul la celălalt, în ochi, în timp ce îşi mişca braţul tare, repede şi smucit, împingându-mă peste muchie. M-am destrămat, ţipându-i numele, iar el a strigat răguşit, cu gura lipită de pielea mea. M-am fărâmiţat, de nenumărate ori, spărgându-mă în cioburi învelite în plăcere. A fost o eliberare devastatoare şi splendidă în intensitatea ei, în valuri nesfârşite ce m-au lăsat moale pe marmură. Când şi-a scos uşor degetul din mine, am simţit răbufniri micuţe de plăcere.

A zâmbit cu buzele lipite de pielea mea umflată.

— Dulceaţa supremă.

Casteel m-a înfăşurat într-un prosop. Înainte să apuc să fac un pas măcar, m-a ridicat pe braţe.

L-am prins de umăr.

— Pot să merg şi singură.

— Ştiu.

M-a dus în dormitorul plin de umbre.

— Nu e o necesitate.

— Tot ce are de-a face cu tine e o necesitate.

Casteel m-a aşezat pe pat şi, într-o clipită, m-a întors pe-o parte şi s-a aşezat lângă mine. Era gol-goluţ şi deloc stânjenit, în timp ce eu eram înfăşurată în prosopul pufos.

— Deci ţi-a plăcut primul duş?

Am zâmbit larg şi m-am îmbujorat.

— A fost... transformator.

— Sunt de acord. A zâmbit din colţul gurii şi s-a întins spre mine, dându-mi o şuviţă udă la o parte de pe faţă. Ţi-e foame?

Am încuviinţat din cap, înăbuşind un căscat.

— Să văd ce reuşesc să găsesc. S-a aplecat peste mine şi m-a sărutat.

Un sărut dulce şi molcom, ce mi-a învăluit inima în căldură şi lumină.

Apoi s-a retras şi s-a ridicat de pe pat, iar eu l-am privit cu ochii pe jumătate deschişi în timp ce s-a dus spre dulapul din stejar. S-a îmbrăcat cu o pereche de pantaloni negri. Când s-a întors spre mine, a scos din teacă pumnalul din os de vârcolac.

— Vârcolacii patrulează chiar acum pe-afară.

Am ridicat din sprâncene.

— Da?

Imediat a încuviinţat din cap, iar eu m-am încruntat, somnoroasă.

— Tu de ce poţi să-i simţi, iar eu, nu?

— Pentru că sunt special, a răspuns el cu un zâmbet afectat.

Mi-am dat ochii peste cap.

A chicotit.

— Nu-i simt. Îi aud. Dar tot sunt special, a adăugat el, iar eu am oftat.

M-am gândit la ce am crezut că se întâmplase cu Kieran şi Delano.

— Crezi că legătura aia primitivă înseamnă că-i pot simţi într-un mod diferit?

— Cred că vrei să spui *notam*-ul primitiv.

— Ce-o fi.

— Ce vrei să spui prin *a-i simţi* într-un mod diferit?

— Nu ştiu exact. Am ridicat uşor din umeri. De vreo două ori după ce m-am trezit în cabană, mi s-a părut că i-am auzit pe Delano şi pe Kieran în minte.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Poftim?

— Da, le-am auzit vocile în minte. Am oftat. Mai ţii minte când eram în Skotos şi am visat? L-am auzit pe Delano răspunzând la o întrebare din timpul coşmarului şi l-am auzit spunând că eram... *Liessa* lor, i-am zis eu. Şi apoi, jur că l-am auzit pe Kieran când aşteptam lângă Templul lui Saion. N-am apucat să-i întreb pe niciunul, dar în cazul lui Delano i-am simţit mai mult decât emoţiile când m-am concentrat asupra lui, în munţi. Am simţit de parcă...

Nu ştiu cum să-ţi explic, dar mi s-a părut a fi urma lui unică, însemnul lui. N-am mai simţit niciodată aşa ceva. Ştiu că pare ireal...

— Nu cred că pare ireal, mi-a zis Casteel, încruntându-se. Cred că orice e posibil. Clar ar trebui să-l întrebăm pe Kieran dacă te-a auzit sau dacă ştie dacă e măcar posibil aşa ceva. Ştiu că noi doi nu puteam s-o facem atunci când eram legaţi.

Am strâns din buze şi am încuviinţat din cap.

Casteel s-a holbat la mine preţ de-o clipă.

— Eşti întru totul unică, Poppy. Ştii asta, da?

Am ridicat din nou din umăr, cu mişcări leneşe.

Casteel a zâmbit uşor, scurt.

— Eşti în siguranţă aici, mi-a zis el şi a aşezat pumnalul lângă mâna mea. Dar, pentru orice eventualitate, dacă intră cineva în încăpere, înjunghie-l mai întâi şi pune întrebări mai târziu. E o mentalitate cu care ar fi trebuit să te obişnuieşti până acum.

— De ce are toată lumea impresia că înjunghii oameni la greu?

Casteel s-a holbat la mine, apoi s-a uitat spre pieptul lui.

— Mă rog, am bombănit eu. Ai meritat-o.

— Aşa este. A zâmbit larg, şi-a pus genunchiul pe pat şi s-a aplecat peste mine. Mă întorc imediat.

— Voi fi aici. Am apucat pumnalul. Să sperăm că fără să mai înjunghii pe cineva.

Gropiţa dreaptă şi-a făcut apariţia în obrazul lui, iar Casteel şi-a plecat capul şi m-a sărutat chiar deasupra frunţii, apoi mai jos, pe cicatrice.

— Prinţeso?

Am zâmbit uşor. Ceea ce începuse ca o poreclă devenise realitate.

— Da?

Şi-a mişcat gura peste a mea.

— Te iubesc!

Am zâmbit şi mai larg, şi inima mi-a tresăltat uşor în piept.

— Şi eu te iubesc!

Am auzit un sunet aspru, ca un huruit.

— Nu mă voi sătura niciodată să te aud spunând-o. Poţi s-o spui de nenumărate ori, de 100 000 de ori, şi tot mi se va părea că o aud pentru prima oară.

Mi-am ridicat capul şi l-am sărutat. N-a prea vrut să plece, dar a făcut-o în cele din urmă, iar eu mi-am mutat privirea obosită spre uşile cu zăbrele. Afară se înnoptase, şi m-am străduit să aud zgomotele care fuseseră atât de clare pentru Casteel. Am auzit doar bâzâitul jos al insectelor şi melodiile păsărilor de noapte. Am apucat mai strâns mânerul de os rece al pumnalului.

Casteel nu avea de ce să-şi facă griji. În caz că avea să intre cineva în odaie, aveam să fiu pregătită.

Capitolul şaptesprezece

La întoarcerea lui Casteel, m-am gândit că era uşurat să afle că nu fusese nevoie să înjunghii pe nimeni.

Sau poate că nu.

Cred că-i plăcea când înjunghiam oameni. Mai ales pe el.

S-a întors cu o sticlă de vin şi un platou cu diverse cărnuri feliate şi cubuleţe de brânză. Erau şi bucăţele mici de ciocolată cu lapte, şi se poate să fi înfulecat vreo trei deodată. Mă îmbrăcasem cu o cămaşă crem veche, de genul tunică, de-ale lui Casteel, asemănătoare cu cea pe care o purta el acum. Mă ajutase să-mi suflec mânecile mult prea lungi. Tunica mă acoperea mai mult decât ar fi făcut-o un furou sau mai mult decât o făcuse cămaşa aia de noapte. Deşi aveam multe de vorbit, stomacul plin, vinul şi lucrurile pe care mi le făcuse la duş lucrau împotriva noastră. În cele din urmă, am adormit când Casteel a dus platoul în camera de zi şi eram doar pe jumătate conştientă când s-a întors în pat, lipindu-şi trupul lung de-al meu şi strângându-mă la pieptul lui.

Am dormit, un somn adânc în care nu pătrundeau nici măcar visele. La un moment dat m-am trezit, pe când lumina gri a zorilor începea să se strecoare în odaie, şi am folosit somnoroasă odaia de baie. Când m-am întors în pat, Casteel s-a înfăşurat imediat pe după mine. Nu ştiu cât am dormit a doua oară, dar, când am deschis ochii, am văzut o lumină de lampă slabă. M-am foit sub pătura uşoară şi-am simţit un picior.

— Bună seara, a zis Casteel tărăgănat.

M-am rostogolit pe spate şi mi-am ridicat privirea.

Casteel stătea proptit de tăblia patului, îmbrăcat în pantaloni negri şi o cămaşă albă asemănătoare celei pe care o purtam eu. Răsfoia o carte cu copertă de piele.

— Am despachetat bagajele cu care am venit şi ţi-am agăţat veşmintele în dulap. Kirha, mama lui Kieran şi a Nettei, ţi-a mai adus câteva straie care crede că ţi s-ar potrivi şi a recomandat o croitoreasă, deşi îmi cam place ideea să nu ai prea multe variante de îmbrăcat.

Nu eram deloc surprinsă să-l aud spunând asta.

— Cât e ora?

— E aproape 20.00. S-a uitat la mine. Ai dormit timp de aproape 24 de ore.

Zeilor mari, nu mai dormisem atât de multă vreme.

— Îmi pare rău...

— Nu-ţi cere iertare. Aveai nevoie de odihnă. Şi eu la fel, a zis el. Deşi începusem să mă simt cam singur.

— Tu cât ai... Am mijit ochii, holbându-mă la cartea pe care o ţinea în mână. Mi se părea îngrozitor de cunoscută. Ce citeşti?

— Cartea ta preferată. M-a privit insinuant, şi-am sărit în şezut. Ştii, am o teorie în ce o priveşte pe domnişoara Willa Colyns.

— Nu pot să cred că încă ai afurisitul ăla de jurnal.

— În capitolul 23 menţionează un lucru care m-a pus pe gânduri. Şi-a dres glasul. „Andre a fost cel mai dezinhibat amant al meu...”

— Nu trebuie să-mi citeşti pasajul ca să-mi spui teoria.

— Nu sunt de acord, mi-a răspuns el. „Căuta cu neruşinare plăcerea, dar era la fel de dispus să o ofere; însă cea mai seducătoare armă a seducţiei nu era bărbăţia ***lui.”*** M-a privit. Îţi mai aminteşti ce înseamnă bărbăţie?

— Da, Casteel, îmi amintesc.

A zâmbit afectat şi-a revenit la afurisitul ăla de jurnal.

— Unde eram? Ah, da. Ceva în legătură cu bărbăţia lui.

— De ce-ţi place să rosteşti atât de des cuvântul?

— Pentru că ţie îţi place să-l auzi.

— Ba nu.

Mi-am dat părul la o parte de pe faţă.

— Nu mă mai întrerupe. E o observaţie foarte importantă, a răspuns el. „însă cea mai impresionantă armă a seducţiei nu era bărbăţia lui. Ci sărutul întunecat şi păcătos al celor ca noi, pe care îl dăruia cu nerăbdare în cele mai scandaloase locuri.”

Mi-am dat seama la ce se referea Casteel. Sărutul

întunecat şi păcătos al *celor ca noi.* Însă mintea mi s-a blocat la partea cu „îl dăruia cu nerăbdare în cele mai scandaloase locuri”. Casteel nu mă muşcase în locul acela foarte scandalos la duş, dar mă făcuse să sângerez.

— Cred că domnişoara Willa este fie atlantiană, fie de origine atlantiană. Poate chiar dintr-o altă spiţă, a zis el. Mă întreb dacă mai e în viaţă. Dacă da, mă întreb şi dacă plănuieşte cumva să scrie şi un al doilea volum. S-a oprit. Pari foarte îmbujorată, Poppy. Are de-a face cu partea cu muşcătura păcătoasă? Sau ai vrea să auzi mai multe despre Andre? S-a uitat din nou spre jurnal. „în timp ce oaspeţii de la petrecere au sărbătorit ziua de naştere a unei oarecare domnişoare, Andre m-a îmbiat să ieşim în grădini, unde el şi confidentul lui, Torro, m-au sărbătorit pe mine.”

M-am muşcat de interiorul buzei, cuvintele sfârâindu-mi pe vârful limbii. Au... sărbătorit-o? *Ei?*

Casteel a continuat să citească:

— „Torro m-a luat pe la spate, mădularul lui gros şi tare purtându-mă deja spre extaz, în timp ce Andre a îngenuncheat în faţa mea şi şi-a lipit gura de...”

— Ajunge!

M-am repezit şi i-am smuls cartea din mâini. Am reuşit să iau cartea, dar n-am ajuns prea departe.

Casteel şi-a încolăcit braţul pe după mijlocul meu, ţintuindu-mă la pieptul lui, cu tot cu jurnal.

— N-ar fi trebuit să mă opreşti acolo. Privirea i s-a încălzit. Pe domnişoara Willa o aştepta o seară foarte palpitantă în grădină. Urma să li se alăture o doamnă deloc inocentă.

— Nu-mi pasă... Stai aşa! Curiozitatea a învins până la urmă. Poftim? Toţi... Toţi *patru?* împreună?

A rânjit şi şi-a trecut cealaltă mână în jos pe spatele meu.

— O, da. Şi-a trecut palma peste dosul meu, expus în graba mea de-a apuca jurnalul. M-a prins de fese, stârnind un val tremurător de conştientizare. Patru. Împreună. O mulţime de bărbăţii. O mulţime de părţi femeieşti.

— Părţi femeieşti? am întrebat eu, înecându-mă de râs.

A încuviinţat din cap şi şi-a plimbat dinţii peste buza de jos.

— Cum te simţi?

— Mă simt... incomod de curioasă, am recunoscut eu. Aveam întrebări. Mă întreb cum anume funcţiona toată treaba.

Casteel a ridicat din sprâncene, nespus de mirat. I-am simţit surprinderea ca pe o rafală de vânt rece pe piele, apoi am simţit o aromă condimentată şi copioasă pe vârful limbii.

— Poppy, mi-a zis el mieros, iar nuanţa ochilor i s-a închis până au ajuns de culoarea mierii calde. Mă refeream cum te simţi după ce-ai reuşit să dormi.

— Ah! M-a străbătut un val de căldură. Strâmbând din nas, mi-am lipit faţa de pieptul lui. Mă simt bine.

Şi stingherită.

M-a strâns mai tare în braţe şi a izbucnit într-un râs care m-a zguduit.

— Mă bucur să aud asta. Mă bucur să aud ambele lucruri.

— Of, zeilor, am bombănit eu. Te rog să uiţi că am spus că sunt curioasă.

— Puţin probabil.

— Nu-mi place de tine.

— E o minciună.

— Ştiu.

A râs din nou, profund, iar eu am zâmbit, deoarece îmi plăcea nespus de mult sunetul acela. Îmi plăcea cât de profund şi de real era.

— Vom vorbi mai târziu, amănunţit, despre curiozitatea ta stânjenitoare, dar acum trebuie să te dai de pe mine şi să te schimbi în ceva în care bărbăţiei mele nu i-ar fi la fel de uşor să-şi găsească drumul spre părţile tale femeieşti.

Mi-am ridicat capul de pe pieptul lui.

— Tu eşti cel care mă ţine strâns la piept.

— Asta-i drept.

Şi-a tras braţul, şi am dat să mă ridic. Chiar atunci, m-a plesnit uşor peste dos. Am icnit, iar afurisitele alea de gropiţe şi-au făcut apariţia în ambii obraji.

M-am holbat în jos la el.

— A fost foarte necuvenit.

— Aşa e, nu?

Nu-i era câtuşi de puţin ruşine.

Încă roşie până la rădăcina părului, am dat să mă mişc, dar m-am oprit. Am început să simt încordare în muşchi, un amestec contradictoriu de reticenţă şi hotărâre.

— Ce e? a întrebat Casteel, cercetându-mă cu privirea. Ce s-a întâmplat?

— Eu... Era dificil să-i explic ce simţeam. Un amestec de mai multe lucruri. M-am lăsat în genunchi între picioarele lui. Mai că nu vreau să plec din pat. Lucrurile... Totul pare diferit aici. De parcă n-ar exista nimic în afara acestui loc sau nimic din afara lui n-ar conta. Şi ştiu... M-am uitat spre uşa cu zăbrele, spre noaptea de dincolo de ea. Ştiu că, atunci când voi pleca, va trebui să înfrunt toate lucrurile care contează. Mi-am coborât privirea spre jurnalul pe care-l ţineam la piept. Probabil ţi se pare că sunt o copilă imatură.

— Ba nu. Chiar deloc. Înţeleg ce simţi. Şi-a pus degetele sub bărbia mea şi mi-a ridicat privirea spre a lui. Când eu şi Malik mergeam în caverne, era felul nostru de-a evada.

— De ce anume încercaţi să evadaţi? am întrebat eu.

Nu îmi povestise niciodată în detaliu despre asta.

— Eu şi Malik am nimerit în timpul multor conversaţii. A zâmbit ironic. Care probabil erau mai degrabă certuri între mama şi tata. Părinţii noştri se iubesc cu înverşunare şi au avut mereu acelaşi scop: să le ofere o viaţă mai bună tuturor celor care numesc Atlantia casa lor. Să se asigure că toată lumea este în siguranţă şi bine îngrijită. Însă metodele lor pentru a-şi îndeplini scopul nu se potrivesc mereu.

M-am gândit puţin la asta.

— Sunt convinsă că n-are cum să fie uşor să conduci un regat şi să-ţi doreşti cu adevărat ca persoanele pentru care eşti responsabil să aibă parte de ce e mai bun.

— Nu, nu este, a încuviinţat el. Tata a avut mereu o mentalitate mai agresivă când a venit vorba despre îndeplinirea acelui scop.

Una dintre ideile mai agresive ale tatălui lui fusese să mă trimită reginei Solisului în bucăţi.

— Şi eşti convins că mama ta nu are aceeaşi ideologie?

— Cred că mama a avut parte de război cât să-i ajungă patru vieţi, mi-a zis el. Chiar şi pe când eu şi Malik eram prea tineri ca să înţelegem pe deplin problemele cu care se confrunta Atlantia, cum ar fi pământul care se împuţina întruna şi ameninţarea pe care o reprezenta Solisul imediat ce treci de munţii Skotos, puteam simţi apăsarea de pe umerii tatei şi tristeţea care o epuiza pe mama. E o femeie incredibil de puternică. Întocmai ca tine. Însă îşi face griji pentru poporul ei, şi, uneori, tristeţea umbreşte speranţa.

— Ştii cumva dacă mama ta l-a iubit pe Malec? am întrebat eu.

Din spusele lui Casteel, era lucru rar ca atlantienii să se căsătorească fără să se iubească, însă mariajul dintre mama lui şi Malec nu părea să fi fost prea fericit. Pe de-o parte, speram că nu-l iubise, ţinând cont de turnura pe

care o luase mariajul lor. Însă îşi botezase fiul cu un nume izbitor de asemănător cu cel al primului ei soţ, aşa că nu puteam să nu mă întreb.

Casteel a părut să se gândească preţ de-o clipă.

— Nu prea vorbea despre el. Eu şi Malik credeam că o face din respect faţă de tatăl nostru, dar nu e genul care să fie afectat de un altul care nu mai face parte din viaţa ei. Cred că l-a iubit pe Malec, şi, oricât de nebuneşte s-ar putea să ţi se pară, cred că şi Malec a iubit-o pe ea.

M-am cutremurat, surprinsă.

— Dar a avut numeroase aventuri amoroase, nu-i aşa? Şi n-ai spus că s-a zvonit că el şi Izbeth erau suflete-pereche?

Casteel a încuviinţat din cap, răsucind o şuviţă din părul meu pe după degete.

— Cred că Malec era îndrăgostit de ideea de-a fi îndrăgostit şi că urmărea mereu sentimentul cu pricina, în loc să se îngrijească de ceea ce avea deja. Şi-a trecut degetul mare peste şuviţa pe care o ţinea. Dacă zvonul că Malec şi Izbeth ar fi fost suflete-pereche este adevărat, se poate să fi fost prima dată când n-a mai căutat altceva, ci i-a acordat atenţie celei care se afla în faţa lui.

M-am încruntat.

— Totul pare incredibil de trist, însă şi încurajator. Mă refer la faptul că mama ta, chiar dacă l-a iubit pe Malec, a reuşit să găsească din nou dragostea. Să se deschidă din nou aşa. Nu ştiu… Am strâns jurnalul la piept. Nu ştiu dacă eu aş putea face asta.

— Nu ţi-aş da niciodată un motiv pentru asta, Poppy.

Am simţit cum mi se topeşte inima în piept şi apoi am încremenit. Dar dacă eram nemuritoare? Mi se părea de-a dreptul de neînchipuit că aş fi putut trăi mai mult decât Casteel, însă chiar nu aveam idee ce devenisem după Ascensiune. Şi, chiar dacă Casteel ar fi început să dea

semne de îmbătrânire doar după câteva vieţi de om, avea totuşi să se întâmple. Iar eu... nu voiam să mă gândesc la cum ar fi fost să-mi petrec viitorul fără el, oricât de lung ar fi fost viitorul pe care aveam să-l trăim împreună. Existau încercările pentru sufletele-pereche, însă zeii dormeau. Mai era şi împreunarea, dar nu aveam idee dacă funcţiona şi în sens invers, adică să lege durata lui de viaţă de a mea.

Şi nici măcar nu ştiam de ce mă gândeam la toate acestea, când nici măcar n-aveam idee ce sunt sau cât aveam să trăiesc. Ce-mi spusese Casteel cândva?

„Nu te îngrijora pentru ziua de mâine.” Trebuia să încep să trăiesc după acest principiu.

— Dar când eu şi Malik mergeam în peşteri, a continuat el, din fericire, fără să-şi dea seama încotro îmi zburaseră gândurile, ne puteam preface că discuţiile cu pricina nu avuseseră loc. Apăsarea şi tristeţea nu ne urmăreau acolo. Nu exista nimic în afara locului cu pricina.

— Dar eraţi băieţi pe-atunci.

— Nu are importanţă. Sentimentul este acelaşi şi câteva sute de ani mai târziu, mi-a zis el, iar stomacul mi s-a strâns când mi-am amintit cât de bătrân era... Cât de bătrână aveam să fiu şi eu cândva. Patul acesta, încăperea aceasta pot deveni peşterile în versiunea noastră. Când suntem aici, nimic din afară nu contează. Aici ne vom găsi pacea. O merităm, nu-i aşa?

Mi s-a tăiat răsuflarea, şi am încuviinţat din cap.

— O merităm.

Şi-a trecut degetul mare peste buza mea de jos, şi privirea i s-a înmuiat.

— Mi-aş dori să putem rămâne aici pentru totdeauna.

Am zâmbit uşor.

— Şi eu.

Dar nu avea să fie aşa... Nu puteam rămâne acolo

pentru totdeauna, deoarece, o clipă mai târziu, s-a auzit o bătaie în uşă. M-am rostogolit de pe el şi m-am ridicat.

Casteel a oftat şi s-a ridicat şi el. S-a oprit cât să mă sărute pe obraz.

— Mă-ntorc imediat.

O clipă mai târziu, am auzit vocea lui Kieran. Am pus jurnalul pe noptieră şi m-am dus în odaia de baie, ocupându-mă rapid de nevoile personale, dar fără să mă ostenesc prea mult în privinţa părului. Înainte să plec, mi-am privit ochii în oglindă şi am văzut că încă aveau acea strălucire albă-argintie în spatele pupilelor. Mi s-a pus un gol în stomac, dar mi-am adus aminte că sunt aceeaşi persoană.

În mare.

Când m-am întors, Casteel intra în dormitor, cu un platou cu mâncare proaspătă şi o sticlă plină de ceea ce părea a fi un soi de vin dulce. A fost nevoie de o singură privire spre maxilarul lui încleştat ca să-mi dau seama că veştile pe care i le adusese Kieran nu erau deloc bune. M-am aşezat pe pat.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic important.

— Serios?

L-am privit venind spre mine.

— Da. E doar tata. Se pare că s-a răzgândit şi nu va mai aştepta până vom merge noi la el. Vrea să vorbească acum cu mine.

M-am relaxat când a desfăcut sticla şi a turnat vin într-un pahar.

— Atunci, ar trebui să vorbeşti cu el. Probabil e doar îngrijorat.

— Oare sunt un fiu rău dacă spun că nu-mi pasă?

Mi-a înmânat paharul.

Am zâmbit sarcastic şi mi-am ridicat picioarele,

încrucişându-le sub mine. Am sorbit din vin. Avea gust de fructe de pădure îndulcite cu zahăr.

— Cam da.

— Asta e.

M-am aplecat spre el.

— Dar ştiu că, de fapt, îţi pasă. Îţi iubeşti părinţii. Nu i-ai mai văzut de cine ştie cât timp şi încă n-ai avut ocazia să discuţi cu ei în circumstanţe normale. Du-te şi vorbeşte cu tatăl tău, Cas! Eu sunt bine.

— Cas. Şi-a muşcat buza de jos, şi-a înfipt pumnii în pat şi s-a aplecat spre mine. M-am răzgândit: nu-mi mai poţi spune aşa.

— Într-adevăr?

Mi-am coborât paharul.

A încuviinţat din cap şi s-a aplecat spre mine, trecându-şi buzele peste ale mele.

— Pentru că, atunci când te-aud zicându-mi aşa, vreau să-mi pun gura între coapsele tale din nou, iar nevoia cu pricina îmi distrage foarte tare atenţia.

Mi s-a înflăcărat sângele în vene.

— Mi se pare că e problema ta. Am rânjit şi am adăugat: *Cas.*

— Pe toţi zeii, a zis el, cu voce răsunătoare.

M-a sărutat scurt, muşcându-mă uşor de buza de jos când s-a retras.

Kieran şi-a făcut apariţia în galeria acoperită chiar pe când Casteel s-a ridicat. De când ne lăsase singuri, se schimbase într-o pereche de pantaloni cafenii şi o cămaşă lungă fără mâneci, pe care şi-o vârâse în pantaloni.

— Ai reuşit să te şi odihneşti sau ai petrecut ore întregi punându-i o mulţime de întrebări lui Cas?

— Am dormit, i-am zis şi am apucat o căpşună cu glazură de ciocolată de pe tavă. După ce l-am întrebat câteva lucruri.

— Câteva? a pufnit Kieran.
— Da, doar...
Am amuţit când Casteel m-a prins de încheietura mâinii. Mi-a ridicat mâna şi mi-a supt degetul.
M-a străbătut un fior păcătos. Şi-a trecut limba peste pielea mea, lingând ciocolata topită. Mi s-a tăiat răsuflarea când, la retragere, mi-a înţepat pielea cu muchia colţului. I-am simţit mişcările leneşe ale gurii în toată fiinţa.
Nuanţa aurie a ochilor lui s-a preschimbat într-una de miere caldă.
— Delicios.
M-am holbat la el şi am simţit cum mi se încordează toată fiinţa. A rânjit strâmb, rapace.
— Aţi uitat cumva că sunt şi eu pe-aici? ne-a întrebat Kieran. Purtând o conversaţie cu voi? Sau măcar încercând.
Cam uitasem, da.
— Nici vorbă, a zis Casteel. Poppy chiar a avut parte de o seară foarte relaxantă. Am citit puţin, o lectură uşoară.
Lectură uşoară?
— Nu mai spune, a zis Kieran, ridicând din sprâncene.
„Stai puţin!”
— Da, din jurnalul preferat al lui Poppy, scris de o anume domnişoară Willa...
— El citea din el, am intervenit eu, apucând o bucată de brânză. Când m-am trezit, citea...
— Ştii tu, cel cu care am găsit-o pe pervazul ferestrei? Scena descria un sărut foarte întunecat şi păcătos într-o zonă foarte nepotrivită, a continuat Casteel, în timp ce Kieran s-a holbat la noi inexpresiv. Şi sex în patru.
Mi-am ridicat lent privirea spre Casteel. Zeilor mari! Am mijit ochii, gândindu-mă dacă să-i arunc bucata de brânză în faţă. Nu am făcut-o. În schimb, am mâncat-o într-o manieră destul de agresivă. Norocul lui că-mi place la

nebunie brânza.

— Sex în patru? a repetat Kieran, mutându-şi privirea spre mine. Îmi închipui că ai avut o mulţime de întrebări.

— Ba n-am avut, m-am răstit eu.

— Nu cred asta nici în ruptul capului, a zis Kieran, zâmbind cu jumătate de gură. Probabil ai întrebat cum de se poate aşa ceva.

Mă întrebasem, categoric, dar nu cu voce tare.

— Ai vrea să-i explici tu? a întrebat Casteel.

— Nu va fi nevoie, am intervenit eu chiar când Kieran a dat să spună ceva. Am o imaginaţie suficient de bogată, mulţumesc!

Mi s-a părut o idee cam dezamăgit.

Casteel a râs deasupra mea, luând o altă căpşună din bolul cu fructe şi oferindu-mi-o.

— Sunt foarte curios de această imaginaţie a ta.

— Sunt convinsă, am bombănit eu, acceptând căpşuna. Vrei să ştii ce-mi imaginez acum? în clipa de faţă, mă amuz închipuindu-mi că vă pocnesc pe amândoi în gât.

Kieran m-a privit din cap până în picioare şi, îmbrăcată în continuare doar în cămaşa lui Casteel, eram convinsă că păream cam la fel de ameninţătoare ca un pisoiaş adormit.

— Acum, şi eu sunt curios, a comentat el.

Mi-am dat ochii peste cap şi mi-am vârât o bucată de pepene în gură.

— Mă rog, am bombănit eu, mestecând fructul, în timp ce Kieran a ieşit din odaie.

— Nu voi fi plecat multă vreme. Kieran va fi aici… şi ştiu că n-ai nevoie de un paznic, a adăugat el, înainte să apuc să spun ceva. Dar a insistat, şi mă simt mai bine să ştiu că va mai fi cineva aici. Ar trebui să-ncerci să te odihneşti puţin. Sunt convins că n-ar strica.

Mi-am înăbuşit imboldul de a-i spune că nu aveam nevoie de-o gardă de corp.

— În regulă.

A mijit ochii la mine.

— A fost o supunere surprinzător de rapidă.

— Supunere? Am ridicat dintr-o sprânceană şi am luat o gură de vin. Eu nu i-aş spune aşa.

— Nu?

Am clătinat din cap.

— Nu-mi place deloc ideea de-a avea o bonă, însă câţiva oameni au încercat într-adevăr să mă ucidă mai devreme, şi nu avem nici cea mai mică idee dacă mai sunt şi alţii care gândesc ca ei. Aşa că aş zice că *acordul* meu grabnic este, de fapt, condus de raţiune.

Gropiţa şi-a făcut apariţia în obrazul lui drept.

— Raţiune. Trebuie să fie o noutate pentru tine.

— Chiar îmi imaginez acum că te lovesc în faţă.

A chicotit şi m-a sărutat încă o dată rapid.

— Nu voi lipsi mult.

— Lipseşte oricât e necesar.

Casteel m-a atins pe obraz, apoi a plecat. Am răsuflat apăsat şi am privit spre paharul meu pe jumătate plin. M-am aplecat peste platoul cu mâncare şi am aşezat paharul pe noptieră. În timp ce am mâncat câteva fâşii reci de piept de pui la grătar, n-am auzit niciun sunet din camera de zi. Oare ce făcea Kieran acolo? Probabil stătea lângă arcadă, cu braţele încrucişate şi părând cât se poate de plictisit.

Mi-am dat ochii peste cap şi am oftat.

— Kieran?

— Poppy? mi-a răspuns el.

— Nu trebuie să stai acolo.

— Ar trebui să te odihneşti.

— Astăzi, n-am făcut decât să mă odihnesc. Am înghiţit o bucată de brânză. Dar nu e deloc odihnitor să ştiu că stai la pândă de cealaltă parte a zidului.

— Nu stau la pândă, a răspuns el sec.

— Stai astfel încât să nu te văd şi veghezi. Nu ştiu dacă vei găsi un exemplu mai bun ca ăsta de stat la pândă, am răspuns eu. Sau aş putea veni eu acolo. Nu ştiu cât de relaxată m-aş simţi în… Am rânjit când Kieran şi-a făcut apariţia în cadrul uşii. S-a îndreptat spre colţul încăperii, s-a trântit pe scaun şi m-a privit. I-am făcut scurt cu mâna. Salutare!

— Salutare!

Şi-a întins picioarele lungi şi le-a încrucişat lejer în dreptul gleznelor.

M-am holbat la el. El s-a holbat la mine. Am ridicat farfuria mică de pe platou.

— Brânză?

A clătinat din cap, rânjind.

— Ai de gând ca lucrurile să devină ciudate, nu-i aşa?

— Ţi-am oferit brânză. Am aşezat farfuria la loc pe pat. De ce-ar fi asta ciudat?

— Mi-ai făcut cu mâna.

Mi-am încrucişat braţele peste piept.

— Eram politicoasă.

— Şi faptul că eşti politicoasă este ciudat.

— Dar sunt mereu politicoasă.

Kieran a ridicat din sprâncene, şi n-a fost nevoie să-i citesc emoţiile ca să-i simt scepticismul.

— *Aveam* de gând să-ţi ofer ultima bucăţică de ciocolată, dar acum poţi să-ţi iei gândul de la ea.

S-a lăsat pe spate şi a râs.

— Deci ce te face să te simţi mai stânjenită? Faptul că ai încercat să te hrăneşti din mine sau faptul că te-am văzut goală? Deşi am văzut mult mai mult de-atât...

— Chiar nu e nevoie să aminteşti de oricare din ele, am zis eu, încruntându-mă la el.

— Sau să fie, oare, *notam*-ul primitiv?

— Încep să regret că te-am invitat să intri, am bombănit eu. Sinceră să fiu? Toate mă fac să mă simt uşor stânjenită.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji din pricina stării în care te-ai trezit, mi-a zis Kieran. Se-ntâmplă.

— Serios, acum, de câte ori a încercat cineva să te mănânce la trezire?

— Ai fi surprinsă.

Am deschis gura ca să cer detalii, apoi am închis-o la loc, gândindu-mă că probabil era un drum pe care chiar nu trebuia să o iau acum.

— Nu ştiu ce să cred despre toate astea.

— E copleşitor. S-au schimbat multe lucruri pentru tine într-o perioadă foarte scurtă. Cred că nimeni n-ar şti ce să creadă.

Am aruncat o privire spre el, dorindu-mi să ştiu ce părere avea despre toate acestea, dar îmi doream şi mai tare să aflu dacă reuşisem cumva să comunicăm fără să vorbim.

— Eu...

— Lasă-mă să ghicesc, a zis el. Ai o întrebare.

M-am încruntat şi mi-am încrucişat braţele peste piept.

— Ce e? a întrebat el, uitându-se la mine.

— Nimic. Am răsuflat apăsat. A trecut o clipă, apoi: Kieran?

— Da?

— Am o întrebare.

A oftat, dar am observat şi un zâmbet uşor.

— Care este întrebarea, Poppy?

— Ce părere ai despre *notam?*

A tăcut preţ de-o clipă îndelungată, apoi a întrebat:

— Ce părere am despre *notam?* Ce cred semenii mei? Sunt uimiţi. Sunt uluiţi.

— Într-adevăr? am întrebat eu în şoaptă, ridicând una

dintre perne şi strângând-o la piept.

— Da. S-a ridicat şi s-a îndreptat spre pat, aşezându-se lângă mine. Şi eu la fel.

Am simţit cum mă îmbujorez.

— Mai bine nu. Mă face să mă simt ciudat.

A rânjit şi şi-a plecat capul.

— Nu cred că înţelegi de ce ne simţim… onoraţi să fim în viaţă în prezenţa unei urmaşe a zeilor. Mulţi dintre semenii mei nu sunt îndeajuns de în vârstă ca să fi trăit printre ei. Alastir a fost printre puţinii care au trăit în aceeaşi perioadă cu ei, şi, ei bine, la naiba cu el, nu-i aşa?

Am rânjit.

— Da. La naiba cu el!

A zâmbit.

— Însă copiii zeilor au avut mereu un loc special în rândul vârcolacilor. Existăm în forma aceasta din pricina lor. Nu din cauza atlantienilor.

Am strâns tare perna la piept şi m-am lăsat pe-o parte, tăcută.

— Strămoşii mei au fost sălbatici şi înverşunaţi, loiali turmelor lor, însă lupii *kiyou* erau mânaţi doar de instinct, de supravieţuire şi de mentalitatea de haită. Totul era o provocare: să găsească mâncare, să îşi găsească o pereche, să conducă haita. O mare parte dintre ei nu au supravieţuit multă vreme, iar lupii *kiyou* erau pe cale de dispariţie când Nyktos i s-a înfăţişat ultimei mari haite şi i-a cerut să-i protejeze pe copiii zeilor în acest tărâm. În schimb, le-a oferit lupilor o formă umană, ca să poată comunica cu zeităţile, şi o durată de viaţă îndelungată.

— Le-a *cerut?* Nu i-a transformat pur şi simplu pe lupii *kiyou* în vârcolaci?

— Ar fi putut s-o facă. E regele zeilor, la urma urmei. Însă le-a explicat limpede că învoiala nu era un soi de servitute, ci un parteneriat între lupii *kiyou* şi zeităţi. Nu

poate exista egalitate a puterii dacă nu există alegere.

Avea dreptate.

— Mă-ntreb de ce a cerut Nyktos un astfel de parteneriat. Să fi fost pentru că este singurul zeu care poate crea viaţă? îmi închipui că a oferi o formă muritoare a semănat întru câtva cu crearea unei vieţi noi. Sau poate pentru că este Regele Zeilor?

— Probabil din toate motivele pe care le-ai enumerat, dar şi pentru că se numără printre puţinii zei care îşi poate schimba forma, a zis el.

— Poftim?

Nu ştiusem.

A încuviinţat din cap.

— Putea lua formă de lup – unul alb. N-ai văzut încă prea mult din Atlantia, dar, când o vei face, vei vedea picturi şi statui cu Nyktos. Este ilustrat deseori cu un lup fie lângă el, fie în spatele lui. Când lupul este în spatele lui, simbolizează forma pe care o poate lua, iar când lupul se află lângă el, atunci reprezintă oferta pe care le-a făcut-o lupilor *kiyou.*

M-am gândit preţ de-o clipă la toate acestea şi, desigur, mi-a venit în minte un lucru. Şi totuşi, eu nu mă pot preschimba în nimic.

— Te obsedează aspectul ăsta, nu-i aşa?

— Poate că da, am bombănit eu. Oricum, unii lupi *kiyou* au refuzat?

Kieran a încuviinţat din cap.

— Unii da, pentru că nu aveau încredere în zeu, iar alţii au vrut, pur şi simplu, să rămână aşa cum erau. Cei care au acceptat oferta au primit o formă muritoare şi au devenit vârcolaci. Am existat înainte să apară atlantienii.

M-am întrebat atunci de ce nu domnea un vârcolac, mai ales că erau consideraţi egali cu atlantienii fundamentali şi cu zeităţile. Oare mai erau şi alţi vârcolaci care deţineau

puterea, ca Jasper? Ca... Alastir?

— Şi-a dorit vreodată vreun vârcolac să domnească peste Atlantia?

— Sunt convins că unii şi-au dorit, însă instinctul acela de haită moştenit de la strămoşii noştri a rămas în noi. Până în ziua de astăzi, preferăm să veghem asupra haitelor noastre. Un regat nu este o haită, însă câţiva vârcolaci sunt lorzi şi doamne şi supraveghează oraşe mai mici şi sate, mi-a zis el, lăsându-se pe-o parte şi sprijinindu-şi greutatea pe cot, ajungând astfel faţă în faţă cu mine. Lorzii şi doamnele din Atlantia sunt deseori proprietari de pământ sau de afaceri. Nu toţi provin dintr-o spiţă fundamentală. Unii sunt vârcolaci, alţii pe jumătate muritori şi alţii metamorfi. Îi ajută pe Rege şi Regină, domnind împreună cu ei. Nu există duci sau ducese, iar titlurile nu rămân neapărat în cadrul familiilor. Dacă un teren sau o afacere se vinde, titlul şi responsabilităţile aferente sunt transferate odată cu ele.

Auzind toate acestea, mi-am amintit că aveam multe de învăţat despre Atlantia, dar nu am fost întru totul surprinsă să aflu că aveau structuri de clasă asemănătoare şi eram destul de convinsă că era un alt lucru pe care Ascendenţii îl copiaseră. Am fost, însă, surprinsă să aflu că titlurile erau transferate. În Solis, doar Ascendenţii erau consideraţi nobili sau parte a clasei domnitoare şi îşi păstrau poziţia pe viaţă... Adică, practic, o eternitate.

— Faptul că am descoperit ce eşti nu înseamnă că nu-i mai respectăm pe Regină şi pe Rege, a zis Kieran după o clipă. Dar tu... ceea ce eşti e diferit pentru noi. Eşti dovada că ne tragem din zei.

Mi-am înclinat capul.

— Unii au nevoie să li se amintească?

Kieran a zâmbit larg.

— Mereu vor fi oameni care au nevoie să li se

amintească istoria.
— Explică-mi, am zis eu.
Am văzut căldură în ochii lui deschişi la culoare.
— Tot la câteva decenii, un atlantian fundamental tânăr şi arogant cere să se înfăptuiască o legătură sau se poartă de parcă ar fi mai bun decât toţi ceilalţi. Suntem mai mult decât capabili să le amintim că noi considerăm pe toată lumea egală, dar, la urma urmei, nu slujim nimănui.
Am zâmbit, însă zâmbetul mi-a pierit în scurt timp.
— Dar, în ultima vreme, au fost probleme între vârcolaci şi atlantieni, nu-i aşa?
— În mare parte din cauza pământului. Am pierdut o mulţime de semeni în timpul războiului, însă ne înmulţim. În curând, va deveni o problemă.
— Şi celelalte probleme? Au de-a face cu faptul că părinţii lui Casteel încă domnesc?
— Toată lumea e deranjată de asta, dar simţim că rezistenţa nu ajută. Problemele cu pământul. Nesiguranţa în ce priveşte Coroana. Ascendenţii şi Regatul lui Solis. Ştiu că s-ar putea să sune ciudat, dar face parte din instinctele noastre, moştenite de pe vremea în care eram lupi *kiyou.* Putem simţi neliniştea, mi-a zis el, iar eu am ascultat cu atenţie, dorind să înţeleg ce anume îi separa pe vârcolaci de atlantieni. Iar lucrurile care s-au petrecut au aţâţat acest sentiment de nelinişte.
— Ce fel de lucruri?
— Din câte mi-au povestit sora mea şi tatăl meu, au avut loc câteva incidente inexplicabile. Culturi distruse peste noapte, treierate şi călcate în picioare. Case care au luat foc fără vreun motiv clar. Afaceri vandalizate.
Uluită, am coborât perna între noi.
— În afară de incendii, celelalte lucruri nu par deloc inexplicabile. Nu sunt incidente naturale.
— Aşa e.

— Au existat răniţi?

— Nu grav.

Cuvântul *încă* a rămas nerostit, plutind între ei.

— Casteel nu mi-a spus nimic despre toate astea.

— Cred că n-a vrut să...

— N-a vrut să mă îngrijorez? am terminat în locul lui, enervată. Asta va trebui să se schimbe.

— În apărarea lui, s-au întâmplat multe lucruri.

Nu-l puteam contrazice.

— Ştie cineva cine e în spatele lor?

— Nu. Şi e cam bizar. Kieran s-a ridicat în şezut. Toţi cei care locuiesc în Atlantia cred în comunitate, în forţa şi puterea ei.

— E limpede că cineva nu crede în forţa şi puterea comunităţii, am remarcat eu, iar el a încuviinţat din cap. Nici măcar nu avusesem timp să discutăm despre cele întâmplate în templu. Crezi că Alastir a fost implicat în toate astea?

— Nu ştiu, mi-a zis Kieran şi-a răsuflat apăsat. Îl cunoşteam de-o viaţă şi nu m-am aşteptat niciodată să facă aşa ceva. N-am fost mereu de acord cu el. Nici tatăl meu. Dar l-am considerat mereu un om bun. Şi-a trecut o mână peste faţă şi apoi m-a privit. Dar, dacă el şi ceilalţi care cred la fel ca el erau de părere că protejau Atlantia, nu înţeleg cum le-ar ajuta cauza dacă distrug culturi şi afaceri.

Mi-am coborât privirea spre perna albastră-verzuie şi m-am forţat să slăbesc strânsoarea. Nici mie nu mi se părea a avea sens, însă acţiunile cu pricina stârneau nelinişte. La urma urmei, totul se rezuma la ceea ce credea o persoană că putea obţine prin perturbarea respectivă. Când mă gândeam la Ascendenţi, mi se părea totul limpede. Oamenii din Solis trăiau cu greutăţi constante, ceea ce-i făcea mai uşor de manipulat şi de controlat. Practic, Alastir

punea la cale o lovitură de stat, care ar fi fost mai uşor de dus la bun sfârşit dacă oamenii din Atlantia erau nefericiţi. Dar acum, că Alastir şi ceilalţi muriseră, oare mai erau şi alţii care voiau să stârnească vrajbă în Atlantia şi care mă considerau o ameninţare? Probabil Kieran şi Casteel credeau că da. De aceea îmi dăduse Casteel pumnalul înainte să se ducă după mâncare şi de aceea se afla Kieran aici.

Ceea ce-mi spusese ducesa în trăsură şi lucrurile pe care le pretinsese Alastir au ieşit din nou la suprafaţă, ca o fantomă hotărâtă să mă bântuie.

Kieran s-a întins spre mine şi m-a tras uşor de o şuviţă de păr.

— La ce te gândeşti?

Am dat drumul pernei.

— Ţi-a spus Casteel ce mi-a zis ducesa înainte s-o ucid?

— Nu.

M-a surprins, dar nu credeam că nu îi spusese din pricină că n-ar fi vrut ca Kieran să ştie, ci din cauză că nu avuseseră timp să vorbească.

— Mi-a zis că regina Ileana avea să fie încântată să afle că m-am căsătorit cu Casteel şi că aveam să reuşesc să realizez ceea ce ea n-a putut face. Că aveam să cuceresc Atlantia.

Kieran s-a încruntat.

— Nu prea are sens.

— Şi totuşi, are, nu-i aşa? Faptul că mă trag din zei înseamnă că voi uzurpa tronul fără forţă. Voi prelua Atlantia.

— Da. Tu eşti conducătoarea de drept, a zis el, iar eu am înghiţit în sec şi aproape că m-am întins din nou după paharul de vin. Dar nu înţeleg cum ar ajuta asta Solisul.

— Nici eu, dar asta a spus, şi...

— Şi crezi că există un sâmbure de adevăr din cauza

aiurelilor pe care ţi le-a zis Alastir? a presupus el.

N-am spus nimic.

— Ascultă-mă bine, Poppy! S-a aplecat spre mine, până ne priveam faţă-n faţă şi mai că nu a rămas deloc spaţiu între noi. Fiecare dintre cei care locuim în Atlantia este o potenţială ameninţare la adresa regatului. Acţiunile noastre, convingerile noastre? Oricare dintre noi ar putea distruge regatul. Faptul că te tragi din zei nu te face o ameninţare mai mare pentru regat decât oricine altcineva. Doar tu îţi controlezi acţiunile. Nu sângele tău... nu spiţa ta. Alastir se înşela. La fel şi ducesa. Iar faptul că nu te-ai preschimbat în vampir când Casteel te-a trecut prin Ascensiune ar trebui să fie o dovadă în acest sens. Iar dacă vei prelua coroana, nu o vei face în numele Solisului.

— Nu pot spune că e o dovadă a ceva când n-avem idee ce-am devenit, am subliniat eu, însă cuvintele lui m-au făcut să mă gândesc la ce-i spusesem mai devreme lui Casteel. Mai am o întrebare.

S-a lăsat pe spate.

— Bineînţeles.

— Când aşteptam lângă Templul lui Saion şi Emil vorbea cu noi, m-am gândit la ceva drept răspuns la ce-a zis el.

— Te-ai întrebat dacă planul lui Alastir eşuase, a încheiat Kieran în locul meu.

Mi s-a tăiat răsuflarea, şi m-am holbat la el.

— Dar ai spus-o cu voce tare, Poppy.

Am încremenit.

— Ba nu.

Colţurile gurii i s-au curbat în jos.

— Ba da.

— Ba nu, am insistat eu, cu inima bătându-mi nebuneşte. Doar *am gândit-o*, Kieran. Şi te-am auzit răspunzându-mi.

Preţ de o clipă, nu s-a mişcat şi n-a spus nimic, apoi şi-a

ridicat picioarele sub el şi s-a aplecat în faţă.

— Eram în forma mea de vârcolac.

— Ştiu.

— N-am rostit cuvântul. L-am...

— L-ai gândit. M-am ridicat în şezut. Asta încerc să-ţi spun. Şi n-a fost singura dată când s-a întâmplat, am zis eu, apoi i-am povestit despre Delano. Cumva, am comunicat... telepatic.

— Eu... Am simţit şocul rece ca gheaţa trăit de Kieran. Poţi să-mi simţi însemnul... amprenta, la fel ca în cazul lui Delano?

— Nu ştiu. N-am încercat.

— Poţi să o faci?

Am încuviinţat din cap, iar el s-a ridicat în şezut, cu genunchiul lipit de-al meu.

— Atunci, încearcă!

Nerăbdătoare să văd dacă puteam s-o fac sau nu, am tras adânc aer în piept şi m-am concentrat asupra lui Kieran. Îi simţeam în continuare şocul trăit, rece şi alunecos, dar am pătruns mai adânc. Am început să simt un bâzâit în piept şi apoi am simţit-o – acea cărare invizibilă care trecea dincolo de emoţii şi gânduri. Semăna cu o sfoară care ne lega, invizibilă cu ochiul liber, şi-am simţit o senzaţie pământoasă, lemnoasă, care mi-a amintit de...

— Cedru.

— Poftim? a întrebat Kieran nedumerit.

— Îmi laşi o senzaţie de cedru.

S-a holbat la mine.

— Îţi las o senzaţie de copac?

— Nu chiar. Adică, aşa îţi simt... însemnul sau ce-o fi. Ceva dens şi lemnos, conectat cu pământul. Am ridicat din umeri. E singurul fel în care ştiu să explic.

— Şi Delano ce senzaţie ţi-a lăsat? De puiet uşor ca o

pană?

Am izbucnit în râs.

— Nu. Nu puiet. Mi-a lăsat o senzaţie de... nu ştiu. De primăvară.

— Iar eu – una lemnoasă.

— Încep să cred că n-ar fi trebuit să spun nimic.

A zâmbit strâmb.

— Să ştii că-mi cam place... partea cu dens şi lemnos.

Mi-am dat ochii peste cap şi m-am lăsat pe spate pe perne.

— N-am mai simţit niciodată aşa ceva. Nici n-am mai auzit gânduri.

— Înainte să mă-ntrebi, nu, nu pot citi gânduri. Nici înainte, nici acum. L-am auzit doar pe acela, mi-a zis el, şi chiar *fusesem* pe punctul de-a întreba. Se poate să fi fost pentru că te încerca o emoţie puternică.

Ca atunci când i-am chemat pe vârcolaci fără să-mi dau seama.

— Sincer să fiu, mă bucur că nu pot citi gânduri. Îmi închipui că mintea ta este un ciclon constant de întrebări care se luptă unele cu altele pe viaţă şi pe moarte, ca să vadă care dintre ele va avea onoarea de-a fi adresată.

M-am încruntat la el.

— A fost cam nepoliticos din partea ta. Apoi m-am aplecat în faţă, făcându-l pe Kieran să tresară. Am putea încerca acum? Să vedem dacă o pot face intenţionat?

— Ştii cum?

— Nu, am recunoscut eu, strângând din nou la piept perna verde-albăstruie. Dar cred că are de-a face cu însemnul acela... cu cărarea aceea unică. Cred că trebuie doar s-o urmez. Adică, e ceva nou, aşa că ar fi logic ca ea să-mi arate calea, am explicat eu, în timp ce Kieran s-a holbat la mine de parcă aş fi vorbit într-o limbă pe care n-o înţelegea. Bun. Dă-mi doar o clipă, ca să mă concentrez.

— Eşti convinsă că ai nevoie doar de-o secundă? m-a întrebat el în glumă.

— Eşti convins că nu vrei să te trezeşti holbându-te la mânerul unui pumnal care-ţi iese din piept?

Vârcolacul mi-a zâmbit larg.

— Atunci, ar fi mai greu să testezi dacă poţi să faci asta intenţionat sau nu.

M-am încruntat la el.

A râs uşor.

— Haide! Vezi dacă poţi s-o faci.

Am tras aer în piept, superficial, şi mi-am deschis simţurile ca să-l citesc pe Kieran. Am simţit pe limbă dulceaţa zaharisită a amuzamentului şi apoi am... încercat să merg mai departe, să găsesc senzaţia aceea pământoasă şi lemnoasă. M-am prins de sfoara aceea.

„KieranV

— Da?

M-am tras în spate, făcând ochii mari.

— M-ai auzit?

A încuviinţat din cap.

— Aproape că mi s-a părut c-ai spus-o cu voce tare, dar ştiu că n-ai făcut-o, şi... am avut impresia că a fost o şoaptă. Mai încearcă o dată. Să vedem dacă-ţi pot răspunde.

M-am concentrat asupra lui, simţind că amuzamentul fusese înlocuit de prospeţimea curiozităţii. De data aceasta, m-am conectat şi mai rapid cu cărarea aceea.

„KieranV

Atunci, s-a întâmplat o ciudăţenie, şi n-am ştiut sigur dacă se întâmplase cumva şi înainte şi nu îmi dădusem eu seama, dar l-am simţit... l-am simţit însemnul trecându-mi peste minte, ca o briză lemnoasă cu aromă de brad.

„Ai o obsesie sănătoasă pentru a înjunghia oameni.”

Am icnit şi-am tresărit uşor.

— Ba nu!
Kieran a rânjit larg.
— Deci ai auzit?
— Da. Am dat drumul pernei şi l-am plesnit peste braţ. Şi nu sunt deloc obsedată de ce-ai zis tu. Doar că sunt înconjurată de oameni care au o obsesie *nesănătoasă* pentru a mă enerva.
A chicotit pe sub mustaţă.
— Probabil e din pricina *notam-ului.* E singurul lucru care-mi vine în minte. Are sens. Într-un fel.
Am ridicat din sprâncene.
— Ce înseamnă *într-un fel?* Zeităţile puteau comunica astfel cu vârcolacii?
— Din câte ştiu eu, nu, mi-a zis el, privindu-mă atât de atent, încât am avut impresia că *încerca* să vadă în mintea mea. Dar cum crezi că a comunicat Nyktos cu lupii *kiyou?* Ei n-ar fi înţeles limbajul. Nu cel vorbit. A comunicat direct cu minţile lor.

Capitolul optsprezece

Mi s-a pus un gol în stomac, şi m-am holbat la Kieran.
— Dar atunci, cum de pot să... M-am oprit. Nu are sens, Kieran. Înţeleg că port în mine sângele lui Nyktos şi chiar şi pe al lui Malec, dacă Alastir a spus adevărul, dar asta nu explică de ce abilităţile mele sunt atât de puternice, din moment ce, de când mă ştiu, niciunul dintre părinţii mei n-au avut aceste daruri. Nici Ian. Şi, da, ştiu că s-ar putea să nu fi fost întru totul fratele meu, am zis eu înainte să-mi amintească asta. Dar, dacă sunt urmaşa lui Malec şi-a uneia dintre amantele lui, atunci trebuie să se fi întâmplat cu câteva generaţii în urmă. Cum de am atât de mult *eather* în mine?

— Bună întrebare, a zis el după o clipă de gândire. Poate că abilitatea ta de-a comunica cu noi aşa cum a făcut Nyktos cu lupii *kiyou* se datorează faptului că ai făcut Ascensiunea. Tot sângele tău de muritor a fost înlocuit cu sânge atlantian. Poate că asta... nu ştiu, a deblocat ceva în tine.

— De parcă aş fi o uşă?

Kieran a zâmbit sarcastic.

— O analogie mai bună ar fi cea a unui cufăr care s-a descuiat în tine, dar, chiar şi înainte să treci prin Ascensiune, darurile tale erau mult mai puternice decât ar fi trebuit să fie, aşa că...

Kieran şi-a întors brusc capul spre uşile cu zăbrele, mijind ochii la întunericul de după ele.

Am pus perna la o parte.

— Ce este?

— Nu ştiu. Mi s-a părut c-am auzit ceva. S-a ridicat, concentrându-şi atenţia asupra uşilor închise, şi a scos din cizmă un pumnal îngust cu lama lungă. Rămâi aici!

Să rămân aici? Am strâmbat din nas şi m-am întins iute peste pat, aproape răsturnând platoul cu resturi de carne şi brânză. Am înşfăcat pumnalul din os de vârcolac, l-am scos din teacă şi m-am ridicat.

— Şi bineînţeles că nu ai de gând să stai locului, a bombănit Kieran, deschizând una din uşile duble.

— Nu.

L-am urmat.

Kieran a ieşit pe verandă. Singura lumină care se vedea era cea care se revărsa dinspre dormitor şi cea de la un felinar mic de deasupra unui şezlong de afară. A privit spre zidul situat la câţiva metri mai încolo şi-a înaintat, dând la o parte o perdea transparentă.

S-a crispat.

M-am uitat spre copaci şi spre zidul de dincolo de ei,

abia reuşind să disting în lumina lunii lujerii grei de pe zid.

— Ce e?

— Sage patrula pe această porţiune de zid. E vârcolac, mi-a explicat el. N-o văd nicăieri.

Un strigăt s-a auzit din stânga noastră, în apropierea grajdurilor. M-am răsucit şi am ieşit din patio pe piatra caldă încă de la soarele din ziua aceea.

Kieran m-a prins de braţ.

— Să nu cumva...

M-am smucit din strânsoarea lui, ridicându-mi privirea spre el, surprinsă. Nu-mi venea să cred că mă oprea.

— Se-ntâmplă ceva. Casteel e...

— Cas va fi bine, s-a răstit el, trăgându-mă din nou spre micul patio îngrădit. Ştiu că ştii să lupţi. Eşti o dură, Poppy. Dar nu doar că Prinţul m-ar ucide dacă ai păţi ceva, dar eşti şi Regina noastră.

Am tras scurt aer în piept.

— Nu sunt regina nimănui. Sunt doar Poppy.

— Indiferent că vei revendica sau nu tronul, eşti tot *Liessa* noastră.

— Deci te aştepţi să m-ascund? Asta înseamnă să fii Regină pentru vârcolaci? M-am încruntat la el, simţindu-i arsura acidă a furiei şi apăsarea mai grea a îngrijorării. Era o experienţă nouă să simt orice altceva în afară de un amuzament sarcastic din partea lui Kieran. Ce fel de Regină aş fi atunci?

Maxilarul i s-a încleştat.

— O Regină care rămâne în viaţă.

— Şi care nu e demnă de cei dispuşi să se sacrifice pentru a o apăra, m-am răstit eu, străduindu-mă să-mi amintesc că reticenţa lui izvora din îngrijorare. Şi-acum, dă-mi drumul la braţ!

— Sau?

Nu m-am mai gândit la posibilele lui bune intenţii.

— Sau te voi forţa să-mi dai drumul.

Când şi-a coborât capul, ajungând aproape la acelaşi nivel cu mine, i-am văzut ochii deschişi la culoare arzând strălucitori.

— Eşti deja demnă de cei care te protejează, mi-a spus el apăsat. Un lucru enervant, de altfel.

Mi-am smucit din nou braţul.

— Sunt uşor nedumerită.

— Dacă n-ai fi fost atât de curajoasă, viaţa mea şi-a lui Casteel ar fi fost mult mai uşoară, a bombănit el, dându-mi drumul la braţ. Ai grijă să nu mori!

— Ce-ai zice să ai tu grijă să nu mori, eh? am ripostat eu, iar el s-a încruntat la mine. Apropo, vom discuta despre asta mai târziu.

— Abia aştept, a bombănit Kieran.

Înainte să apuc să-i răspund, am auzit un alt strigăt. M-am întors în direcţia din care se auzise. Era mai aproape, urmat imediat de un mârâit răsunător.

Fără vreun avertisment, lumini s-au aprins peste zid, speriindu-mă. M-am dat în spate, lovindu-mă de Kieran, care şi-a pus mâna pe umărul meu, ajutându-mă să-mi menţin echilibrul, în timp ce raze de lumină strălucitoare au pătruns prin copaci şi prin tufele înflorite.

O umbră s-a desprins de lângă un copac şi-a păşit într-o pâlnie de lumină. M-a străbătut un val de răceală. Am văzut în faţa noastră un bărbat palid, cu pieptul gol, cu faţa ascunsă de-o mască familiară de Descendent.

Am simţit înţepături pe piele când m-am gândit la ultimele cuvinte ale lui Alastir. „Crezi că se va sfârşi cu mine?” Sperasem că da, însă bărbatul din faţa noastră era dovada că acţiunea în care fusese implicat Alastir nu se sfârşise odată cu moartea lui.

— La naiba, a bombănit Kieran pe sub mustaţă când cel puţin încă o duzină au ieşit din spatele copacilor şi al

tufelor din curte.

— Bănuiesc că nu sunt Descendenţi prietenoşi, nu? am întrebat eu.

Descendentul aflat cel mai aproape de noi şi-a desfăcut un pumnal de la şold.

— Am să consider că nu, mi-am răspuns eu singură la întrebare, şi pulsul mi s-a iuţit în timp ce m-am holbat la pumnal. Şi voi presupune şi că nu mai au nicio intenţie de-a nu mă ucide imediat.

— Nu se va-ntâmpla aşa ceva, mi-a promis Kieran.

— Nu. Nu se va-ntâmpla. Am apucat mai strâns pumnalul din os de vârcolac şi m-am uitat la ei. Din câte mi-am dat seama, toţi păreau a fi bărbaţi. Cu siguranţă făceau parte din frăţia despre care vorbise Alastir, dar nu însemna că erau implicaţi toţi Descendenţii. Deşi, dacă ar fi fost cineva în Atlantia care să mă considere Fecioara, o unealtă în mâna Ascendenţilor, aceia ar fi fost ei, cu siguranţă.

Mi-am deschis larg simţurile şi am simţit... o pustietate rece.

— Nu... Nu simt nimic din partea lor, am şoptit eu, concentrându-mă la cel cu lama închisă la culoare. Descurajată, mi-am dat seama că încă nu simţeam nimic. Ca la Ascendenţi.

— Nu sunt Ascendenţi, mi-a spus Kieran, adulmecând aerul cu nările fremătându-i.

Bărbaţii aceştia care stăteau în razele de lumină aveau ceva... straniu. Ceva ce n-avea de-a face cu inabilitatea mea de-a le citi emoţiile. M-am înfiorat toată când m-am holbat la ei. Era pielea lor.

Părea subţire ca hârtia şi mult prea palidă, de parcă n-ar mai fi avut strop de sânge în vene. Mi s-a strâns stomacul.

— Sunt oare... Nu sunt atlantieni, nu-i aşa? Sau orice altă spiţă?

— Nu, a mârâit Kieran. N-am idee ce sunt *creaturile* astea.

— Creaturi?

Am înghiţit în sec, instinctul cerându-mi să mă îndepărtez cât mai mult de aceste creaturi. Şi Temuţii îmi provocau mereu aceeaşi reacţie, dar nu fugeam de ei şi n-aveam să fug nici acum.

Kieran şi-a plecat bărbia.

— N-am idee ce naiba sunteţi, dar vă recomand să renunţaţi la orice aţi plănui.

O mişcare de-a lungul zidului mi-a captat atenţia. Un alt bărbat mascat stătea ghemuit acolo, cu pielea rozalie, nu de nuanţa morţii. Mi-am deschis simţurile şi-am simţit un gust... de ceva uscat, ca lemnul de stejar, ca whisky-ul... aproape cu aromă de nucă. Hotărâre. Cel de pe zid era diferit. În primul rând, era în viaţă. Am mijit ochii la un lanţ de culoarea fildeşului cu gri-maroniu care-i atârna peste piept. M-a străbătut un val de furie ca un roi de viespi, în clipa aceea, s-a şters orice urmă de îndoială cu privire la ce voiau. Legăturile acelea nu aveau să-mi mai atingă vreodată pielea.

— Nu ai idee ce păzeşti, vârcolacule, a spus bărbatul mascat, cu vocea înăbuşită de mască. Ce încerci să protejezi.

— Ba ştiu întocmai pe cine protejez, i-a zis Kieran.

— Ba nu ştii, dar vei afla, a răspuns bărbatul. O vrem doar pe Fecioară.

— Nu sunt Fecioara. Am întâmpinat cu bucurie furia învăpăiată ce începea să pună stăpânire peste mine. A înăbuşit durerea pricinuită de mâhnirea stârnită de faptul că şi alţii erau de aceeaşi părere ca Alastir. Am alungat-o, înainte ca tristeţea să prindă rădăcini în sufletul meu.

— Ai prefera să ţi se spună Cea Binecuvântată? Aleasa? a ripostat el. Sau poate ai vrea să ţi se zică Vestitoarea?

Aducătoarea de Moarte şi de Distrugere?

Am încremenit. Mai auzisem titlurile cu pricina, dar le uitasem. Jansen îl numise pe Nyktos într-un mod asemănător. Am simţit un bâzâit şi vibraţii în piept.

— Dacă crezi într-adevăr că asta sunt, atunci eşti un nesăbuit de mă ameninţi.

— Nu sunt deloc nesăbuit. Bărbatul a întins mâna, desfăcând lanţul de pe umăr. Tu, cea prevestită în oase, n-ar fi trebuit să supravieţuieşti în noaptea aia din Lockswood.

Mi s-a făcut pielea de găină, şi am încremenit, şocată. N-avea de-a face cu aşa-numita profeţie. *Lockswood.* Nu mai auzisem pe nimeni rostind numele acelui sătuc de ani buni. Nici măcar Alastir nu-l spusese.

Dar era limpede că Alastir îi împărtăşise acestui bărbat lucrurile la care luase parte cu mulţi ani în urmă.

— Cine eşti?

— Nu sunt nimeni. Sunt toţi. S-a ridicat lent. Iar tu vei fi regina nimicului. Ucideţi-o!

Creaturile din faţa noastră s-au mişcat la unison, năpustindu-se spre noi. Mârâitul care s-a desprins din gâtlejul foarte muritor al lui Kieran ar fi trebuit să-i pună pe fugă, însă nu s-a întâmplat aşa. Mai mulţi ne-au înconjurat. Înjurând într-un hal care i-ar fi înroşit până şi lui Vikter urechile-i călite, m-am plecat pe sub lovitura amplă a unui atacator. Aerul s-a umplut de un miros floral stătut când Kieran şi-a înfipt lama ascuţită a pumnalului în gâtlejurile a două creaturi.

— Pe toţi zeii! a exclamat Kieran când mi-am făcut apariţia în spatele creaturilor cu măşti de Descendenţi şi-am lovit cu piciorul, izbind cu călcâiul în partea din spate a unei rotule.

Creatura n-a scos niciun sunet când genunchiul i-a cedat. M-am răsucit în aceeaşi clipă şi mi-am înfipt

pumnalul în pieptul altuia. Mirosul acela stătut s-a intensificat pe măsură ce o substanţă neagră uleioasă mi-a împroşcat mâna.

Cu siguranţă nu era sânge.

Am icnit când mi-am eliberat pumnalul. Creatura s-a împleticit, apoi s-a frânt... fărâmiţându-se într-o pulbere fină de mizerie şi ulei negru care strălucea cu nuanţă purpurie în lumină. Ceva asemănător păţiseră şi cavalerii regali după ce fuseseră înjunghiaţi cu lama de hematit, doar că pielea şi trupurile li se crăpaseră mai întâi. Creaturile astea doar explodau într-un gheizer de scârboşenie mov ce mirosea a flori de liliac râncezite.

Pe când cealaltă creatură a început să-şi recapete echilibrul, m-am învârtit şi mi-am înfăşurat braţul pe după capu-i mascat. M-am tras în spate şi mi-am implântat pumnalul în punctul slab de la baza craniului. I-am dat drumul, sărind în spate înainte să erupă.

— Ce sunt creaturile astea? am strigat eu, dându-mă în spate de lângă pata uleioasă lăsată de cei doi.

— N-am idee. Kieran l-a mai eliminat pe unul, strâmbându-se dezgustat. Doar ucide-i.

— Ah, păi, mă gândeam să păstrez una. Am simţit degete reci, cleioase, trecându-mi peste braţ în timp ce m-am învârtit. Ştii tu, ca...

— Dacă zici animal de companie, te voi considera şi mai dementă decât Cas.

— Aveam de gând să zic prieten.

Kieran m-a privit, ridicând din sprâncene.

— E chiar mai rău.

M-am năpustit înainte şi-am apucat marginea unei măşti. Am tras tare de ea. Frânghia s-a rupt. Masca a alunecat...

— Zeilor mari! am ţipat eu, împleticindu-mă în spate.

Creatura nu avea faţă.

Nu chiar. Nu avea nas. Nici gură. Doar nişte fante negre subţiri în locul în care ar fi trebuit să fie ochii. În rest, doar carne palidă, subţire şi netedă.

Avea să-mi rămână întipărită în minte pe vecie.

— Ia-o înapoi! Poftim! I-am aruncat masca de bronz înapoi. Masca de metal i-a ricoşat din piept şi-a picat pe jos. Creatura şi-a plecat capul într-o parte.

— Ce? a întrebat Kieran, întorcându-se spre mine. Fir-ar să fie, e un... Cred că e un Stârv.

— Un *cel*

— Ceva ce nu-şi are locul aici.

— Nu m-ajută deloc. Am arătat spre el cu pumnalul. N-are faţă!

— Văd asta.

— Cum respiră, atunci?

— Nu... A mârâit când una dintre creaturi i-a sărit în spate. S-a aplecat şi-a răsturnat-o de pe el... E momentul să pui întrebări,

Poppy.

Ce-i drept, totuşi cum putea să respire fără gură sau nas?

Creatura, Stârvul, a venit spre mine, şi m-am forţat să-mi revin din înfiorare. Trebuia să mă concentrez, deoarece cel care se părea că avea gură şi putea vorbi ştia despre Lockswood. Aveam să mă pierd cu firea mai târziu din pricina lor. I-am parat atacul, împlântând pumnalul adânc în pieptul creaturii. Nu am reuşit să mă mişc la fel de rapid ca înainte, lichidul negru stropind partea din faţă a cămăşii lui Casteel.

M-am învârtit şi l-am văzut pe bărbatul de pe zid. Am înaintat cu paşi apăsaţi, ignorând pietrele ascuţite de sub picioarele-mi goale.

Un alt Stârv a ţâşnit spre mine, şi m-am pregătit. Şi-a ridicat sabia, dar eu am lovit prima, înfigând pumnalul sub

marginea măştii. M-am tras din nou în spate, iar trupul i s-a pulverizat în câteva secunde. M-am întors şi l-am văzut pe Kieran implântându-şi pumnalul în gâtul altuia. M-a privit în timp ce creatura a explodat într-o mâzgă mov.

— Ochii tăi, mi-a zis el, trecându-şi dosul mâinii peste faţă. Sunt foarte strălucitori.

Da?

Am simţit bâzâitul din piept ca o şoaptă în sânge şi m-am întors din nou spre zid. Bărbatul era tot acolo, iar energia ce creştea în mine semăna cu cea pe care o simţisem în Odăile lui Nyktos. Inima mi-a tresăltat când o altă creatură mascată şi-a făcut apariţia în lumina strălucitoare. Am apucat mai strâns pumnalul, împotrivindu-mă atracţiei vibraţiei. Nu voiam să apelez din nou la acea putere. Nu până nu aveam s-o înţeleg întru totul şi să ştiu că o puteam opri.

Am simţit o mână umedă prinzându-mă de braţ. Îngăduind ca toate acele dimineţi şi după-amiezi petrecute cu Vikter să preia controlul, m-am răsucit spre interior şi mi-am întins piciorul. Stârvul nu se aşteptase la mişcarea aceea sau poate m-am mişcat pur şi simplu mai repede decât putea el reacţiona. I-am retezat picioarele şi apoi mi-am înfipt cuţitul direct în pieptul lui. Am sărit în picioare şi m-am întors, dând nas în nas cu altul.

Creatura şi-a ridicat sabia, iar eu m-am năpustit înainte, blocându-i lovitura şi înfigându-mi pumnalul adânc în piept. L-am scos şi am ţâşnit într-o parte, în timp ce s-a destrămat. Mi-am ridicat privirea spre silueta înaltă care a înlocuit-o pe cea căzută…

M-am tras un pas în spate. Era tatăl lui Casteel, cămaşa lui crem împroşcată de asemenea cu lichid mov roşiatic. Oare câte astfel de creaturi umblau pe-acolo? M-a privit din cap până-n picioare, şi-am simţit valuri de surpriză emanând dinspre el. Cam pe-atunci mi-am amintit că eram

îmbrăcată doar cu cămaşa lui Casteel... Cămaşa lui care acum era distrusă.

Zeilor mari!

Nu puteam şi eu să-i cunosc familia lui Casteel în circumstanţe normale?

— Bună, am zis eu uşor, îndreptându-mă de spate.

Regele Valyn a ridicat din sprâncene, după care s-a năpustit asupra mea, ridicându-şi sabia. Mi-a stat inima-n loc, şi m-a cuprins un sentiment de panică. Am încremenit, îngrozită, nevenindu-mi a crede. Avea să...

M-a apucat de braţ în acelaşi timp în care şi-a împins sabia în faţă şi m-a tras într-o parte. Mi s-a tăiat răsuflarea, şi m-am împleticit, descoperind un Stârv mascat străpuns de sabia regelui.

— Mulţumesc, m-am bâlbâit eu, în timp ce creatura s-a fărâmiţat.

M-a privit cu ochii chihlimbarii strălucitori.

— Ai crezut că am să te lovesc? a întrebat.

— Eu...

Zeilor mari, da, chiar aşa crezusem.

În clipa aceea, Casteel a ieşit din umbre, stropit cu sânge mov pe trăsăturile şi protuberanţele izbitoare ale chipului său. Nu era singur. Era flancat de alte câteva gărzi. A privit drept spre mine, căutând să vadă dacă fusesem rănită. Nu aveam nicio rană nouă, dar, de-aş fi avut, ştiu că le-ar fi găsit. A venit cu paşi apăsaţi drept spre mine, cu sabia mânjită de orice substanţă ar fi fost în creaturile alea coborâtă pe lângă corp. M-a privit drept în ochi cu ochii strălucitori ca stelele. Mi s-a tăiat răsuflarea când m-a cuprins pe după mijloc şi m-a tras la pieptul lui. Căldura trupului a pătruns iute prin cămăşile noastre. Când şi-a coborât gura spre a mea a fost de parcă n-ar mai fi fost nimeni altcineva în grădină... Cu siguranţă nu tatăl lui, pentru că m-a sărutat cu sălbăticie şi profund, făcându-

mi inima să-mi bată nebuneşte.

Când şi-a desprins gura de pe a mea, gâfâiam uşor. Şi-a lipit fruntea de-a mea, ţinându-mă strâns. M-a întrebat cu o voce bogată şi răguşită:

— Câţi ai ucis?

— Câţiva, am răspuns eu, apucându-l cu mâna liberă de partea din faţă a cămăşii.

Şi-a trecut buzele peste urechea mea.

— Câţiva?

— Destul de mulţi, m-am corectat eu.

Casteel m-a sărutat pe obraz.

— Aşa te vreau.

Cineva şi-a dres glasul, şi am bănuit că fusese tatăl lui Casteel. Obrajii mi s-au încălzit şi apoi mi s-au făcut ca para focului, şi l-am auzit pe Kieran spunând:

— Eşti singurul vinovat pentru inabilitatea lui Cas de a-şi aminti că nu e singur.

Regele Valyn a chicotit aspru.

— Ai dreptate.

Casteel m-a sărutat în centrul frunţii.

— Eşti bine?

— Da. Tu?

— Mereu.

Am zâmbit uşor când l-am auzit, însă zâmbetul mi-a pierit repede. M-am tras din îmbrăţişarea lui Casteel, bălăbănindu-mă, şi m-am întors spre zid, uitându-mă de-a lungul lui.

Fir-ar să fie, zidul era gol.

— A dispărut, m-am răstit eu.

— Cine? m-a întrebat Casteel.

M-a încercat o senzaţie fierbinte de frustrare.

— Creaturile astea erau însoţite de un bărbat. Ştia despre Lockswood.

— Lockswood? a întrebat tatăl lui Casteel.

— E lângă valea Niel din Solis. M-am întors spre Casteel. Era nefiresc de nemişcat, şi simţeam mânia ce zvâcnea în el. Hanul în care s-au oprit părinţii mei peste noapte, în noaptea în care au atacat Temuţii, se afla în satul Lockswood. Unde au murit părinţii mei. E limpede că Alastir i-a zis acestui Descendent despre noaptea cu pricina.

— Nu era un Descendent, a zis regele Valyn, iar eu şi Casteel ne-am întors spre el. S-a aplecat, ridicând o mască ce-i căzuse creaturii. Iar creaturile alea mascate? Zeilor, nu doar că n-au ce căuta aici, ci nici măştile pe care le purtau n-aveau nimic de-a face cu Descendenţii.

L-am privit pe Casteel, confuză. S-a încruntat, privind în jos spre masca pe care o ţinea tatăl lui.

— Descendenţii purtau astfel de măşti în Solis, ca să-şi ascundă identitatea, a zis el.

Însă n-au fost primii care le-au purtat, a zis tatăl lui. Nevăzuţii au purtat primii.

Capitolul nouăsprezece

— Nevăzuţii? am repetat eu.

— Îţi baţi joc de mine, nu-i aşa? a întrebat Casteel. Aveam impresia că Nevăzuţii fie s-au împrăştiat, fie au pierit cu mult înainte de Războiul Celor Doi Regi.

— Aşa am crezut cu toţii, a zis Regele Valyn. Până de curând.

— Ce sunt Nevăzuţii, mai exact? am întrebat eu.

Regele s-a uitat peste umăr, şi-atunci am observat o femeie. Era înaltă şi musculoasă, avea pielea de un maroniu-deschis cu subtonuri aurii, părul negru ca tăciunele în lumina reflectoarelor, prins la spate, într-o cosiţă strânsă, aparte, mult mai îngrijită decât cea pe care

o purtam eu de obicei. Era îmbrăcată în alb, la fel ca gardienii Coroanei, însă centrul pieptului îi era ornamentat cu auriu. Ţinea o sabie într-o mână, iar la spate i se vedea mânerul alteia. Regele i-a poruncit ceva, iar ea a încuviinţat din cap. S-a întors, şi-a vârât sabia-n teacă, apoi a fluierat jos.

Câţiva gardieni şi-au făcut apariţia din umbrele copacilor şi din spaţiile în care nu pătrundeau luminile reflectoarelor.

— Cercetaţi incinta, a poruncit ea. Asiguraţi-vă că nu e nimeni care n-ar trebui să fie aici.

I-am privit pe gardieni plecând grăbiţi, împărţindu-se şi îndreptându-se în direcţii diferite, trecând pe lângă Jasper, care venea apăsat spre noi în forma lui de vârcolac. Indiferent cine era femeia, avea o poziţie de comandă. Peste câteva momente, era singurul gardian rămas.

Regele s-a întors spre noi – spre mine.

— Ai vrea să intrăm? mi-a propus el. Se pare că ai fost surprinsă nepregătită pentru luptă şi musafiri.

Conştientă de pumnalul pe care-l ţineam în mână, mi-am încrucişat braţele peste piept.

— Să mă îmbrac mai adecvat nu va schimba faptul că m-ai văzut deja doar într-o cămaşă, am zis eu, surprinzându-mă şi pe mine însămi. Nu eram deloc obişnuită cu atât de multă piele expusă, dar, la o adică, tocmai înfruntasem nişte creaturi fără faţă. Faptul că mi se vedeau picioarele nu se încadra nici măcar pe lista primelor cincizeci de lucruri pentru care îmi făceam griji în momentul respectiv. Mi-e bine aşa, dacă ţi-e şi ţie. Aş vrea să aud ce sunt Nevăzuţii.

Am simţit amuzament emanând atât din Regele Valyn, cât şi din fiul lui. Regele a zâmbit cu jumătate de gură, zâmbet ce mi-era foarte cunoscut, şi-a naibii să fiu de nu se vedea o urmă de gropiţă.

— Mi-e bine, a zis el, înmânându-i masca femeii gardian,

care şi-a vârât sabia în teacă. Ea e Hisa Fa’Mar. E printre cei mai de încredere oameni ai mei. Comandantul Gărzii Coroanei.

Femeia a înaintat, şi-am ştiut din clipa în care am văzut-o că era atlantiană, poate chiar din linia fundamentală. S-a înclinat uşor, mai întâi către Prinţ, apoi către mine.

— Nu cred că ne-am mai întâlnit, a spus Casteel.

— Aşa este. Nu ne-am mai întâlnit. A zâmbit scurt, apoi m-a privit cu ochii aurii. Eşti destul de pricepută în luptă. Te-am văzut puţin, a adăugat ea. Ai fost antrenată?

— Da. N-ar fi trebuit, dar n-am vrut să fiu neajutorată, ca în noaptea în care un grup de Temuţi au atacat hanul în care ne aflam eu şi părinţii mei, am explicat eu când am simţit gustul proaspăt şi înviorător al curiozităţii ei, conştientă de faptul că Regele Valyn asculta cu atenţie. Unul dintre gardienii mei personali m-a antrenat, ca să mă pot apăra singură. A făcut-o pe ascuns, riscându-şi cariera şi poate chiar viaţa, dar aşa era Vikter, foarte curajos.

— Era? m-a întrebat Regele Valyn încet.

Mi s-a pus un nod dureros în gât, aşa cum se întâmpla mereu când mă gândeam la Vikter.

— A fost ucis de Descendenţi în atacul din timpul Ritualului. Mulţi oameni au murit în noaptea aceea – oameni nevinovaţi.

— Îmi pare rău să aud asta. Am simţit empatie dinspre el. Şi să aflu că cei care sprijină Atlantia au fost răspunzători.

— Mulţumesc! am murmurat eu.

S-a holbat îndelung la mine, apoi a spus:

— Nevăzuţii au fost o frăţie străbună care a început cu cel puţin o mie de ani în urmă, după ce s-au născut mai multe generaţii de atlantieni şi au prins rădăcini şi alte spiţe. În mare, cam pe când... A tras adânc aer în piept. Cam pe când zeităţile au început să interacţioneze mai

mult cu muritorii care trăiau în ţinuturi aflate departe de graniţele iniţiale ale Atlantiei. Străbunii au început să se teamă că atlantienii şi celelalte spiţe nu le sprijineau întru totul deciziile privitoare la muritori.

— Şi ce fel de decizii luau? am întrebat eu, temându-mă întru câtva de răspuns, judecând după ceea ce mi se spusese deja.

— Zeităţile voiau să unească toate ţinuturile, mările şi insulele într-un singur regat, a zis Regele Valyn.

Nu mi s-a părut chiar atât de rău... preţ de-o clipă.

— Nu a contat că unele dintre acele ţinuturi aveau deja conducători. Credeau că puteau îmbunătăţi viaţa celorlalţi, aşa cum au făcut cu ţinuturile situate imediat după munţii Skotos care fuseseră deja ocupate de muritori. Numeroşi atlantieni şi alte spiţe nu erau de-acord cu ele, considerând că cel mai bine era să îşi concentreze atenţia şi energia asupra vieţii atlantienilor. Zeităţile se temeau că urma să aibă loc o revoltă, aşa că i-au creat pe Nevăzuţi, ca să funcţioneze ca un soi de... reţea de spioni şi soldaţi, meniţi să înăbuşe orice tip de rebeliune înainte să înceapă măcar. Au reuşit să obţină acest lucru păstrând secretă identitatea Nevăzuţilor. Astfel, se puteau mişca nedetectaţi printre cei din Atlantia, ca spioni. Iar când sosea momentul să fie văzuţi şi auziţi, purtau măşti sculptate, astfel încât să se asemene cu vârcolacii.

— Într-un fel, l-au imitat pe Nyktos, a adăugat Kieran şi şi-a şters faţa cu dosul palmei. Evident, a fost o încercare destul de jalnică, dar mă rog.

— Ce părere au avut vârcolacii despre asta? m-am întrebat eu cu voce tare.

— Nu cred că i-a deranjat la momentul respectiv, a răspuns tatăl lui Casteel, în timp ce Jasper ne dădea târcoale, cercetând întruna să vadă dacă erau semne că ar mai fi fost şi alţi intruşi. Pe atunci, şi Nevăzuţii, şi vârcolacii

aveau aceleaşi ţeluri: să le protejeze pe zeităţi. Sau cel puţin aşa au crezut vârcolacii.

Aveau aceleaşi ţeluri *pe atunci.* Era limpede că ţelurile cu pricina se scindaseră şi se schimbaseră.

— Nevăzuţii nu semănau deloc cu vârcolacii. Erau mai degrabă ca un grup de extremişti, a spus Casteel. Atacau pe oricine considerau că era o ameninţare la adresa zeităţilor, fie că persoana respectivă doar punea întrebări, fie că nu era de acord cu voia zeităţilor.

— Îmi aminteşte de Ascendenţi. Degetele goale de la picioare mi s-au încovoiat pe piatră. Nu te puteai îndoi de nimic. Dacă o făceai, erai considerat un Descendent, lucru care nu se sfârşea cu bine pentru tine. Dar, dacă Nevăzuţii au fost proiectaţi astfel încât să le apere pe zeităţi, atunci de ce m-ar ataca?

— Pentru că aşa au fost la început, dar au sfârşit diferit. M-a privit scurt în ochi. Nevăzuţii au depus jurământ faţă de Coroană şi de regat, dar nu şi faţă de capetele pe care sunt aşezate coroanele. În cele din urmă, s-au întors împotriva zeităţilor. Încă nu se ştie clar din ce motiv, însă au început să considere că unele dintre alegerile zeităţilor în ce-i privea pe muritori nu mai erau în interesul Atlantiei.

M-am gândit numaidecât la Alastir şi la Jansen. Era întocmai ce susţinuseră amândoi. Că faptele lor fuseseră în interesul regatului.

— Aşa că au fost demobilizaţi, a continuat Regele Valyn. Sau asta a crezut toată lumea timp de cel puţin 1 000 de ani.

— Chiar crezi că Alastir a fost implicat? a întrebat Casteel cu un surâs dispreţuitor. Un grup de bărbaţi care se simt emasculaţi de faptul că gardienii Atlantiei sunt toţi femei, aşa că se agaţă cu disperare de grupul lor secret special?

— Alastir a spus că făcea parte dintr-un soi de frăţie, i-

am amintit eu lui Casteel. Îşi spunea protector al Atlantiei.
— N-am ştiut nimic despre implicarea lui Alastir în toate acestea înainte de atacul din Odăile lui Nyktos, a zis tatăl lui. Dar, după ce-am văzut măştile la ruine, am început să mă-ntreb dacă nu cumva erau implicaţi Nevăzuţii. Dacă nu cumva s-au întors şi dacă nu cumva se află în spatele multor altor fapte.
M-am gândit la ce-mi spusese Kieran înainte. Casteel se gândea la acelaşi lucru.
— Te referi la culturile distruse, la incendii şi la vandalism?
Tatăl lui a încuviinţat din cap, strângând din buze.
— Nu credem că au fost activi în tot acest răstimp, a zis Hisa. Sau, dacă au acţionat, n-au făcut-o în baza unor aşa-zise jurăminte. Însă toate astea s-au schimbat. Şi s-au schimbat înainte să se afle veştile despre Prinţ... S-a oprit, şi fruntea i s-a încreţit, părând să caute o formulare potrivită pentru ce voia să spună în continuare. S-au schimbat înainte să se afle veştile despre situaţia încurcată dintre tine şi Prinţ.
Situaţie încurcată suna mult mai puţin straniu decât răpire, aşa că trebuia să recunosc: ştia cum să se poarte cu tact.
— Cum puteţi fi siguri că ei sunt răspunzători de vandalisme? a întrebat Kieran.
— Din pricina măştii, a zis Hisa, ridicând-o pe cea pe care încă o ţinea în mână. Am găsit o mască la locul unui incendiu care a distrus mai multe case, lângă apă. Nu eram convinşi că aveau legătură... încă nu există dovezi concrete. Dar acum? S-a uitat spre curtea care acum era goală. Şi ţinând cont de faptul că au purtat măştile la ruine? Cu siguranţă au legătură.
— Eu aşa cred, am zis eu. Îmi aminteşte de Ascendenţi. Se foloseau de teamă, jumătăţi de adevăruri şi minciuni

sfruntate ca să-i controleze pe cei din Solis. Stârneau deseori isterie, aşa cum a făcut ducele după atacul de pe Metereze. Mai ţii minte? I-am aruncat o privire lui Casteel, care a încuviinţat din cap. A dat vina pe Descendenţi pentru atacul Temuţilor, când, de fapt, ei i-au creat pe monştrii aceia. Dar, procedând astfel, creând nelinişte şi suspiciune în rândul oamenilor, le-a fost mai uşor să-i controleze. Pentru că oamenii erau prea ocupaţi să se arate cu degetul unii pe alţii, în loc să se unească şi să-i considere pe Ascendenţi rădăcina suferinţei lor.

Mi-am împins o şuviţă de păr în spate, nefiind obişnuită ca atât de mulţi oameni să mă asculte... să mă privească.

— Doar mă gândeam că, dacă Nevăzuţii se află în spatele distrugerii de culturi şi al vandalismului, s-ar putea să facă toate acestea ca să stârnească şi mai multă nelinişte... Ca să-i înfurie pe oameni sau să-i facă să fie bănuitori, tocmai la timp ca să le ofere pe cineva pe care să dea vina pentru tot ce se-ntâmplă.

— Acel cineva fiind tu? a întrebat Regele.

Mi-am simţit muşchii încordându-se.

— Aşa se pare.

Regele Valyn şi-a înclinat capul şi m-a cercetat cu atenţie.

— Neliniştea şi nesiguranţa sunt doi factori destabilizatori puternici în orice societate. Oricât de măreaţă ar fi o societate, poate fi destrămată de la interior, bucăţică cu bucăţică, deseori slăbind fundaţia până se prăbuşeşte, înainte ca măcar să-şi dea careva seama de ceea ce se-ntâmplă.

— Am o mulţime de întrebări, am anunţat eu de cum Casteel m-a condus înapoi spre odaia noastră, iar Regele Valyn a plecat.

— Nu există persoană în tot regatul care să fie surprinsă de asta, a zis Kieran, închizând uşile dinspre verandă după

el. Câtuşi de puţin.

I-am văzut buzele lui Casteel zvâcnind, iar eu m-am întors încruntată spre vârcolac.

— Îmi pare rău! Poate că oamenii fără feţe sunt la ordinea zilei în Atlantia, dar eu nu sunt obişnuită cu aşa ceva.

— Nu sunt la ordinea zilei, a răspuns Casteel, încercând să mă conducă spre odaia de îmbăiat.

— Iar noi doi trebuie să discutăm ceva rapid, am continuat eu, oprindu-mă.

Casteel a oftat apăsat.

— Chiar trebuie? a întrebat Kieran, ridicând din sprâncene.

— O, da, trebuie să vorbim despre ce-ai încercat să faci afară.

Casteel şi-a întors lent capul spre vârcolac.

— Ce-ai încercat să faci?

Kieran şi-a încrucişat braţele peste piept.

— Am încercat s-o fac să rămână înăuntru, în siguranţă.

Casteel a izbucnit în râs, tare, aspru.

— Şi cum a mers?

— Pe cât de nedureros îţi poţi închipui şi tu că a mers, a răspuns Kieran sec. Doar subliniam că ai prefera să nu fie rănită şi cine este ea pentru tine, pentru mine şi...

— Casteel nu mi-a cerut niciodată să nu lupt, l-am întrerupt eu. Şi el e *soţul* meu.

Casteel şi-a plecat capul spre al meu, iar din piept i-a izbucnit un sunet jos, huruit.

— Soţ. M-a sărutat pe tâmplă. Îmi place la nebunie să te aud spunând asta. Şi-a ridicat capul şi s-a uitat spre Kieran. Soţia mea se poate apăra singură. Ştii asta.

— Ştiu.

Am mijit ochii la el.

— Se pare c-ai uitat.

— Ba n-am uitat. Kieran l-a privit în ochi pe Casteel, şi maxilarul i s-a contractat. Lucrurile sunt diferite acum, şi o ştii şi tu.

— Ba nu sunt. M-am eliberat din strânsoarea lui Casteel. Nu sunt Regină, dar, aşa cum am spus, şi dacă aş fi, n-aş fi niciodată genul de Regină care se aşteaptă ca alţii să-şi rişte viaţa, în timp ce eu stau locului şi nu fac nimic. Nu voi fi niciodată aşa şi mă-ndoiesc serios că, vreodată, Casteel ar fi un astfel de Rege.

— N-aş fi. Casteel a venit în spatele meu, cuprinzându-mă cu braţele pe după mijloc. Nu doar că se poate apăra singură, am repetat eu, dar şi trebuie să fie în stare să se apere singură. Şi tocmai de-aceea *i se va îngădui* să o facă, indiferent că este Regina sau Prinţesa noastră.

Mi-a crescut inima-n piept, atât de repede, încât mi s-a părut o minune că nu mi-am luat zborul până-n tavan. Casteel... mă înţelegea pur şi simplu. Înţelegea nevoia mea de a nu fi niciodată lipsită de ajutor.

— Eşti singura persoană în care am cu adevărat încredere când vine vorba despre Poppy. Doar în tine, a continuat Casteel, şi mi s-a tăiat uşor răsuflarea. Ştiu că îngrijorările tale au în spate bune intenţii şi o ştie şi Poppy.

Buzele mi-au rămas pecetluite.

Casteel m-a strâns.

— Nu-i aşa, Poppy?

M-am abţinut de la a scoate o înjurătură.

— Da, ştiu asta. Şi chiar ştiam, dar eram enervată şi confuză din pricina lucrurilor care fuseseră spuse afară... Eram tulburată şi neliniştită din pricina celor zise de bărbatul de pe zid. Ştiu că ai bune intenţii.

Kieran şi-a frecat maxilarul, şi privirea i s-a mutat spre uşile dinspre terasă.

— Ştiu că te poţi apăra singură. Nu de-asta te-am oprit, ci pur şi simplu pentru că eşti în pericol aici, deşi n-ar

trebui să fii. E singurul loc în care ar trebui să fii în siguranţă. Şi-a coborât mâna pe lângă corp şi s-a întors spre mine. Ştiu că nimic din toate astea nu înseamnă că ar fi trebuit să-ţi spun să te retragi. Îmi pare rău!

Sinceritatea scuzelor sale era limpede din vocea lui. Avea gust de vanilie caldă, dar am simţit şi-o aromă acră, la fel ca la Casteel, plus o durere-n piept. Niciunul din ei nu era răspunzător de ce se-ntâmplase aici.

— E în regulă, am zis eu, ridicându-mi privirea spre el. Mă voi asigura că voi fi în siguranţă aici. *Noi* ne vom asigura de asta.

Kieran a încuviinţat din cap, zâmbind slab.

— Să fiu al naibii de nu.

Am rânjit când l-am auzit.

— Ei bine, acum, că am clarificat lucrurile, ştiu că ai numeroase întrebări, a zis Casteel, întorcându-mă spre odaia de îmbăiat. Dar hai să te scăpăm mai întâi de asta! S-a oprit, apoi a adăugat: Şi să te-mbrăcăm cu ceva curat.

Mi-am coborât privirea spre mâini şi-am strâmbat din nas când am văzut că erau acoperite de pete mov.

— E sânge, măcar?

— Chiar nu ştiu, a zis Casteel şi m-a condus spre oglinda din odaia de îmbăiat, apoi a dat drumul la robinete. A apucat o sticlă şi mi-a pus în mâini săpun din acela dens, cu miros de pin. Orice-ar fi, miroase ciudat.

Am încuviinţat din cap şi mi-am frecat mâinile.

— Îmi aduce aminte de liliac stătut.

S-a încruntat şi a apucat o bucată de săpun.

— Ştii ce? Ai dreptate.

S-a întors şi i-a înmânat săpunul lui Kieran. L-am privit în oglindă dându-şi jos cămaşa distrusă şi aruncând-o într-o parte, apoi pornind robinetul de la duş. A început să curgă apă dintr-unul dintre duşurile suspendate.

— Cel despre care ai spus că stătea pe zid, a zis Casteel

încet, atrăgându-mi atenţia. A vorbit?

Am încuviinţat din cap în timp ce mi-am săpunit antebraţele.

— Nu era ca restul. Era ori muritor, ori atlantian.

— Purta o mască argintie, a zis Kieran, iar muşchii spatelui şi ai umerilor i s-au încordat când şi-a plecat capul sub jetul de apă, curăţându-şi bine faţa şi părul tuns scurt. Ca Jansen la ruine. Avea şi nenorocitele alea de legături din oase la el.

— Ce? s-a răstit Casteel.

— Aşa-i, am zis eu, vârându-mi mâinile sub apa caldă.

— Oasele alea nu-ţi vor mai atinge niciodată pielea. Vocea lui Casteel era ameninţătoare şi însetată de sânge, şi m-a privit cu ochi reci ca două bucăţi de jăratic îngheţate. Îţi făgăduiesc asta.

— Îmi făgăduiesc şi singură asta, am murmurat eu, şi m-a străpuns un junghi rece de nelinişte când m-am gândit la Nevăzuţi. Nimeni n-a mai rostit numele acelui sat de ani buni.

Maxilarul lui Casteel s-a încleştat în timp ce şi-a trecut palmele peste antebraţele mele, limpezindu-mă.

— Eu ştiam unde se afla hanul, pentru că ţi-am cercetat trecutul înainte să ne cunoaştem, dar nu a fost o informaţie uşor de găsit. Mi-a dat părul la o parte de pe faţă, iar eu m-am întins din nou după săpun. Nu ştim câtor oameni le-a împărtăşit Alastir informaţia cu pricina.

Mi-a ţinut părul, iar eu m-am spălat rapid pe faţă. Când am terminat, măcar pielea mea nu mai avea miros de flori stătute, iar Kieran închisese deja apa.

— Mulţumesc! am zis eu când mi-a înmânat un prosop.

— Alastir a pretins că mai era cineva la han, nu-i aşa? Ne-am privit toţi în oglindă. Gâtul şi pieptul lui Kieran erau ude. I-a zis Cel întunecat?

M-am îndepărtat de oglindă, lăsând în jos prosopul.

— Da. De ce?

— Se poate ca Alastir să fi împărtăşit pur şi simplu informaţia cu pricina şi altora? a întrebat Kieran. Sau există o şansă să fi spus adevărul? Să fi fost şi altcineva de faţă?

Orice era posibil, dar...

— Alastir mi-a dat de înţeles că omul misterios i-a condus pe Temuţi acolo.

L-am privit pe Casteel dându-şi jos cămaşa distrusă. Partea de sus a pieptului îi era acoperită de dungi din sângele acela straniu, mov. A luat bucata de săpun de la Kieran chiar pe când eu am spus:

— Aceşti... Nevăzuţi îi pot controla, oare, pe Temuţi?

Gura i s-a încordat în timp ce a frecat săpunul între palme, făcând spumă.

— Nevăzuţii au dispărut cu mult timp înainte să fie creat primul Temut... Cel puţin, din câte ştim noi. Oricum, Temuţii pot fi conduşi într-o anumită direcţie, dar nu pot fi controlaţi mai mult de-atât. S-a uitat în spate, spre Kieran. Dacă vrei, poţi să iei o cămaşă de la mine.

Kieran a încuviinţat din cap şi s-a îndreptat spre şifonierul aflat chiar lângă odaia de îmbăiat, iar eu am pus prosopul folosit într-un coş de rufe.

— Dar eu...

— Ce e? a întrebat Casteel, trecându-şi mâinile acoperite de săpun peste faţă şi apoi prin păr.

Mi-a luat o clipă să-mi pun ordine în gânduri.

— Mi s-a spus că părinţii mei au plecat din Carsodonia pentru că-şi doreau o viaţă mai liniştită. Dar a fost o minciună. Au descoperit, de fapt, adevărul sau au ştiut mereu ce făceau Ascendenţii şi-au hotărât că nu mai puteau lua parte la aşa ceva, am zis eu, urând până şi faptul că rosteam acele cuvinte. A mai zis că mama era o slujnică, antrenată să se lupte. M-am dus repede spre

scăunel şi-am apucat un prosop mai mic, ca acela pe care-l folosise Kieran, în timp ce Casteel şi-a plecat capul, spălându-se pe faţă şi apoi pe păr. Ar putea fi adevărat sau ar putea fi o minciună. Dar dacă Alastir a spus adevărul? Dacă a mai fost cineva acolo şi i-a condus pe Temuţi la han? I-am înmânat prosopul lui Casteel. Îmi... amintesc câte ceva din noaptea aceea, am zis eu, aruncând o privire spre Kieran. Se îmbrăcase cu o tunică neagră. Ştiu că am auzit vocea lui Alastir... L-am auzit vorbind cu tatăl meu. Dar am... visat pe cineva înveşmântat într-o mantie închisă la culoare. Se poate să mai fi fost cineva de faţă, şi, din ce-a zis Alastir, nu părea să fi avut de-a face cu el. Dacă... atacul Temuţilor n-a avut de-a face cu Alastir sau cu Nevăzuţii?

— Te gândeşti că poate Ascendenţii au fost implicaţi? a întrebat Kieran din pragul uşii. Dar, dacă ştiau ce erai, ar fi vrut să rămâi în viaţă.

— De acord, a zis Casteel, ştergându-se pe piept şi pe faţă. Ar fi fost prea riscant să-i ademenească pe Temuţi la han. Nimeni nu poate controla creaturile alea.

— Şi toate astea depind de faptul că Ascendenţii ştiau sau nu ce eram înainte ca părinţii mei să plece... înainte să fiu atacată. Încă nu ştiu sigur, am zis eu. Alastir nu mi-a confirmat niciodată.

Casteel şi-a şters părul cu prosopul.

— Dar, dacă ştiau, asta ar însemna că Ascendenţii – Coroana de Sânge – ştiau că unul din părinţii tăi era de origine atlantiană.

— Ceea ce ne face să ne întrebăm de ce nu au fost folosiţi ca toţi ceilalţi care proveneau din Atlantia, am murmurat eu, oftând.

Un posibil răspuns sau o posibilă întrebare ducea pur şi simplu la altele. Mă durea capul.

Şi inima.

— Înainte ca făpturile alea să-şi facă apariţia aici, ai întrebat cum de abilităţile tale sunt atât de puternice... Cum de erau atât de puternice chiar şi înainte să faci Ascensiunea, a zis Kieran, atrăgându-mi atenţia spre el. Unul din părinţii tăi trebuie să fi fost atlantian pur.

— Dar cum s-ar putea una ca asta, dacă mă trag din Malec? Copilul făcut cu o amantă ar fi fost muritor. Şi, dacă mama era slujnică, nu se poate să fi fost ea, nu-i aşa? am întrebat eu, uitându-mă la Casteel.

— Aş zice că nu, mi-a răspuns el, aruncând prosopul în coşul de rufe. Niciuna dintre cele pe care le-am văzut eu nu era, dar nu înseamnă că nu e posibil... Posibil implauzibil, dar nu imposibil.

— Şi semăn cu mama, le-am zis eu. Mai puţin la ochi.

— Şi tatăl tău? m-a întrebat Kieran, deşi eram convinsă că mai purtaserăm această conversaţie.

— Era din Carsodonia, la fel ca mama, am răspuns eu.

— Ştiu că nu-ţi place să auzi asta, mi-a zis Kieran, iar eu m-am crispat, ştiind ce voia să-mi spună, dar e doar o presupunere că ei doi erau părinţii tăi naturali. Sau poate, a adăugat el rapid, când am dat să spun ceva, ceea ce-ţi aminteşti, ceea ce ţi s-a spus despre părinţii tăi pur şi simplu nu era adevărul.

Capitolul douăzeci

— Are dreptate, a zis Casteel încet, privindu-mă în ochi. Nu ştiu de ce-ar fi minţit Alastir că mama ta era o slujnică. Dacă spunea adevărul, atunci mama ta nu a fost niciodată o doamnă de onoare menită să facă Ascensiunea. În cazul acesta, se poate ca şi tatăl tău să nu fi fost fiul unui negustor. S-a oprit, apoi a adăugat: Mai poate însemna şi că doar unul din ei – sau niciunul – să fi fost părintele tău

natural.

Şi dacă nu fusese niciunul? Atunci, se putea ca Ian... să nu fie deloc ca mine dacă devenise Ascendent. Putea fi ca oricare alt vampir.

M-am sprijinit de gresia rece şi mi-am lăsat capul pe spate. Am dat să răspund, dar m-am oprit, şi degetele de la picioare mi s-au încovoiat pe podea.

— Eram mică. Amintirile pe care le am dinainte de noaptea aceea sunt cel mult răzleţe. Ştiu doar ce mi s-a spus despre ei, şi, chiar dacă Ian era mai mare, cel mai probabil şi el ştia la fel. Am clătinat din cap, copleşită. Însă semăn cu mama, aşa că poate că tatăl meu a fost atlantian, iar mama – o muritoare care se trăgea din Malec şi vreo amantă de-a lui. Aşa s-ar explica, oare, de ce abilităţile mele sunt atât de puternice?

— Ar fi o coincidenţă afurisit de mare, a zis Kieran, şi avea dreptate.

Casteel şi Kieran s-au privit.

— Nu ştiu, a răspuns Casteel. E o spiţă complicată ce trebuie lămurită, dar pleci de la presupunerea că eşti înrudită cu Malec. S-ar putea să nu fii. S-ar putea ca Alastir să se fi înşelat, chiar dacă credea cu sinceritate că aşa e.

M-am întrebat dacă mama lui ar reuşi să-şi dea cumva seama. Casteel m-a privit în ochi.

— O vom lămuri noi.

În afară de mama lui, oricât de neverosimil părea asta, mai era o singură persoană care ar fi putut şti ceva.

Regina Ileana.

Casteel s-a întors spre Kieran.

— Cred că e un halat vechi pe-acolo. Mi-l dai, te rog?

Kieran i-a înmânat o piesă lungă de îmbrăcăminte de culoare neagră, zicând:

— Trebuie să fac ceva rapid. Mă-ntorc imediat.

Privindu-mă, Casteel a încuviinţat scurt din cap şi a

agăţat halatul de un cuier aflat lângă uşă.

— Vom fi aici. A aşteptat până când Kieran s-a făcut nevăzut. Hai să scapi de cămaşa aia, ca s-o pot arde!

Am zâmbit sarcastic.

— Să-nţeleg că nu mai poate fi salvată?

— Puţin probabil. A venit la mine şi a apucat tivul cămăşii. Ştii ceai de făcut.

Ştiam.

Mi-am ridicat braţele.

— Cred că-ţi place să mă dezbraci.

— Aşa e.

Casteel a tras de cămaşă în sus, peste capul meu. Aerul rece a suflat peste pielea proaspăt expusă.

A dat drumul tunicii şi s-a holbat la mine, iar buzele i s-au depărtat doar cât să văd o urmă din colţii lui în timp ce m-a privit lent, galeş, din cap până-n picioare. Muşchii din partea de jos a abdomenului mi s-au încordat. Şi-a pus mâna pe coastele mele, sub un sân. M-a săgetat o pulsaţie ascuţită la atingerea lui. A făcut la fel cu cealaltă mână, în partea cealaltă a corpului meu.

— Totuşi, nu-mi place să te dezbrac doar ca să te-mbrac la loc imediat.

Mi-am coborât privirea dincolo de sfârcurile rozalii zbârcite, şi degetele de la picioare mi s-au încovoiat şi mai tare. Pielea lui aurie, ca bronzul, contrasta atât de izbitor cu a mea, iar mâinile îi erau atât de mari şi de puternice.

— Ce ţi-a cerut Kieran în seara asta? Nu-i reproşa pentru că a făcut-o. Ţine la tine. Iar faptul că e îngrijorat pentru tine? mi-a zis el. Şi eu trebuie să mă împotrivesc instinctelor când dai iama să te lupţi cu toţi şi cu orice. Nu pentru că nu te-aş crede în stare, ci pentru că mi-e teamă să nu te pierd. Şi-a plecat capul, şi i-am simţit respiraţia caldă peste piept şi peste sân. Însă nevoia ta de-a te apăra singură este mai mare decât teama mea. E singurul motiv

pentru care nu te opresc. Va fi la fel şi pentru Kieran.

— Ştiu...

Am icnit când mi-a cuprins un sân cu gura. Am făcut ochii mari, holbându-mă în jos la cârlionţii lui închişi la culoare umezi. Şi-a trecut limba peste sfârcul meu, stârnind un alt sunet gâtuit din partea mea. Şi-a ridicat privirea spre mine, cu ochi arzători, ridicând dintr-o sprânceană, aşteptând să continui.

— Nu... Nu-i voi reproşa asta lui Kieran.

A zâmbit scurt, mulţumit, după care mi-a prins uşor bucata de piele sensibilă cu dinţii, apoi cu buzele.

— Ştii ce mă ajută să îmi depăşesc frica?

Am clătinat din cap.

— Asta. Şi-a trecut vârful limbii rozalii peste pielea întinsă care-mi zvâcnea. Asta mă ajută. Şi curajul tău. Şi ştii ce? Te pot recompensa pentru curajul tău.

Pulsul îmi bătea ferm şi înainte, dar acum îmi bubuia de-a dreptul.

— Primesc... o recompensă?

— Da, dar şi eu primesc o recompensă pentru că mi-am depăşit frica, mi-a zis el, ridicându-şi din nou genele dense. Particule aurii i s-au învolburat în ochi. Ce bine că recompensa asta va fi benefică pentru amândoi!

— Într-adevăr?

A încuviinţat din cap, apoi mi-a cuprins din nou sânul cu gura. L-am simţit trecându-şi limba udă peste el şi apoi zgâriindu-mă uşor, păcătos, cu colţii. Mi s-a tăiat răsuflarea. Era o senzaţie interzisă. Apoi m-a muşcat, înfigându-şi dinţii ascuţiţi în carnea de deasupra sfârcului. Am ţipat, vârându-mi mâinile în părul lui, şi am tresărit. Durerea ascuţită ca briciul era intensă şi mi-a străbătut tot corpul.

Preţ de-o secundă, mi-am dorit să mă trag la o parte, când plăcerea-durere era prea intensă, însă a dispărut într-

o clipită. Şi-a apropiat buzele peste pielea sânului ce mă furnica şi a supt tare, trăgându-mi sfârcul sensibil în gură, sugându-mi sângele.

Un foc a izbucnit înlăuntrul meu, încălzindu-mi sângele şi fiecare părticică a corpului. Am ameţit şi m-am cutremurat când a mârâit cu gura lipită de pielea mea. L-am ţinut de păr, ţintuindu-l cu neruşinare acolo, în timp ce o căldură umedă mi-a inundat întreaga fiinţă. M-a străpuns un junghi de plăcere dureroasă. Şoldurile mi-au zvâcnit în timp ce-mi trăgea de piele.

— Cas, am spus eu încet.

A scos din nou sunetul acela senzual şi aspru, apoi s-a mişcat, împingându-mă în perete, vârându-şi coapsa dură între picioarele mele. Am icnit când am simţit gresia rece pe pielea goală şi coapsa lui îmbrăcată frecându-se de miezul meu. Şi-a coborât mâna pe şoldul meu şi, în timp ce-mi sugea mai apăsat sânul, mi-a tras de şold în jos şi-n faţă, făcându-mă să mă frec de piciorul lui. Valuri de plăcere încordate şi dense au erupt dintre coapsele mele şi din sânii mei, şi m-am ridicat pe vârfuri, în timp ce Casteel mi-a sprijinit o mare parte din greutate. Pulsaţia intensă pe care o simţeam în miezul meu părea să aibă legătură cu felul în care mă trăgea cu gura de sân. Mi-am mişcat şoldurile spre coapsa lui. Cu repeziciune. M-am frecat apăsat de el, mânată de senzaţiile contradictorii pe care mi le stârneau faptul că se hrănea din sânul meu şi fricţiunea uşoară dintre piciorul lui şi carnea mea inflamată şi încordată. Tensiunea s-a încovoiat şi s-a răsucit, învârtindu-se tot mai strâns şi mai rapid. Sa ospătat din mine, iar eu mi-am pierdut minţile, trăgându-l de păr, înfigându-mi unghiile în pielea lui. I-am strâns coapsa între picioare, şi toată tensiunea din mine a erupt, răbufnind în mine într-o manieră cât se poate de delicioasă şi de uimitoare. M-am cutremurat, strigându-i numele, atingând

punctul culminant.

Încă tremuram, zvâcnind uşor, când i-am simţit limba alinând locul în care mă muşcase, după care s-a îndreptat, ţinându-mă strâns la piept. Apoi m-a sărutat lent, agale, cu o aromă de fier şi mosc. M-am cutremurat din nou de plăcere când am simţit pe buze gustul sângelui meu.

— Ţi-a plăcut, a zis el tărăgănat, cu o voce groasă. Chiar ţi-a plăcut recompensa.

Am rămas cu fruntea sprijinită de-a lui, căznindu-mă să-mi controlez respiraţia.

— Puţin.

— Puţin? A râs catifelat. Ai explodat cu atâta forţă, că te-am simţit prin pantaloni.

— Zeilor mari, am zis eu, izbucnind în râs. E atât de...

— Cum? a întrebat el, trecându-şi buzele peste ale mele. Nepotrivit?

— Da.

— Dar e adevărat. M-a sărutat şi m-a ridicat de pe el. Poţi sta-n picioare? Sau ţi-am dat, cumva, peste cap şi mintea, şi muşchii?

— Ai un ego ridicol. Pot sta-n picioare.

Cu greu.

— Şi, în caz că te-ntrebai, mi-ar plăcea să mai primesc astfel de recompense, dacă se poate, te rog.

Mi-a zâmbit nimicitor, şi gropiţele lui au prins din nou viaţă.

— Deşi îmi place nespus de mult să te aud spunând *te rog,* nu e nevoie s-o faci. Niciodată.

Am zâmbit larg, iar el s-a tras de lângă mine. Când s-a întors după halat, mi-am coborât privirea. M-am îmbujorat când am văzut cele două înţepături rozalii-roşietice şi pielea inflamată din jurul lor. Cerule mare! Urma lăsată era indecentă.

Îmi plăcea la nebunie.

Mi-a ţinut halatul, iar eu m-am întors şi mi-am vârât braţele-n mâneci. Materialul era incredibil de moale şi, totuşi, suficient de subţire încât să nu mă-ncălzesc prea tare; sau cel puţin aşa mi s-a părut. Era puţin cam lung, acoperindu-mi întru totul degetele de la picioare, dar mirosea a el: a pin şi condimente.

A venit în faţa mea, încheindu-mi rapid cele două părţi ale halatului şi apoi legând cordonul.

— Arată mult mai bine pe tine decât a arătat vreodată pe mine.

— Nici măcar nu mi te pot închipui purtându-l.

Am privit spre mânecile lungi şi largi şi-am dat din braţe.

— Aş prefera să fiu gol. Mi-a făcut cu ochiul când am ridicat dintr-o sprânceană. Aş prefera să fii şi tu goală.

— Ce şocant, am murmurat eu.

Casteel s-a dus la şifonier, să ia haine curate, iar eu mi-am împletit iute părul într-o cosiţă. Din nefericire, până să mă aşez pe canapeaua din zona de zi, negura plăcută stârnită de recompensa lui păcătoasă s-a estompat. Kieran s-a întors ţinând o carte mare în mâini şi însoţit de tatăl lui.

Jasper m-a privit pătrunzător şi-a dat să facă o plecăciune. M-am crispat, dar s-a oprit înainte să se plece efectiv. Am rânjit scurt când l-am auzit bombănind o înjurătură.

— Eşti bine? m-a întrebat el.

Am încuviinţat din cap.

— Da. Tu?

— Nemaipomenit, a bombănit, trântindu-se pe un scaun.

— Unde e…

— Chiar aici. Casteel a intrat agale în încăpere, trecându-şi o mână peste cap, îndepărtându-şi şuviţele încă umede de pe faţă. S-a îndreptat spre un credenţ de lângă perete. Ceva de băut? a întrebat el. Doar Jasper a

încuviinţat din cap. Casteel a turnat băutură în două pahare, iar Kieran s-a aşezat lângă mine. Deci Nevăzuţii...

— Da, a mârâit Jasper. A fost prima oară când am auzit că s-ar putea să fie implicaţi, ceea ce mă enervează la culme. Nu vreau să-l jignesc pe tatăl tău, a continuat el, cu jumătate de gură. Dar ar fi trebuit să-mi spună despre asta, chiar dacă n-avea de-a face cu ea.

— Sunt de acord, a bombănit Casteel şi s-a uitat la Kieran. În cartea pe care ai adus-o scrie de ce tatăl meu n-a spus nimic despre asta?

— Din păcate, nu, i-a răspuns Kieran şi a deschis cartea groasă. Creaturile alea de-afară? M-am gândit că ai o mulţime de întrebări în ce le priveşte.

— Cine n-ar avea, a răspuns Casteel, înmânându-i un pahar lui Jasper, dacă ar fi prima dată când le-ar vedea?

— Întocmai.

L-am privit pe Kieran răsfoind paginile.

— Păi, m-am gândit că cel mai bine ar fi să aduc cartea asta, a zis Kieran. E un manual vechi despre istoria Atlantiei... despre zei şi copiii lor.

— Ah! M-am aplecat spre el, foarte interesată, dar am oftat când am văzut o pagină. E în altă limbă.

— E în atlantiana veche... limba primitivă a zeilor, a zis Casteel şi s-a aşezat pe braţul divanului. Abia de-o mai pot citi.

Jasper a pufnit.

— Nu mă surprinde câtuşi de puţin.

Casteel a zâmbit din colţul gurii şi-a sorbit din băutură.

— Sper ca manualul ăsta pe care l-ai păstrat din cine ştie ce motiv să ne spună cum de Stârvurile au reuşit să pătrundă pe tărâmul nostru şi de ce voiau s-o ucidă pe Poppy.

Pe tărâmul nostru? De ce mi se părea cunoscut?

— Şi-a păstrat toate manualele vechi, i-a explicat Jasper.

De fapt, mama lui le-a păstrat. Sunt într-o încăpere dosnică.

Încă nu o cunoscusem pe Kirha şi speram din toată inima că aveam s-o întâlnesc curând. Voiam să-i mulţumesc pentru veşminte.

— E bine?

— E-n regulă, a răspuns Jasper, zâmbind, iar trăsăturile aspre i s-au îndulcit. A dormit dusă în tot acest timp.

Am ridicat din sprâncene.

— Serios?

A încuviinţat din cap.

— Mereu a avut un somn adânc, dar acum, că aşteaptă un copil, ar putea dormi şi de s-ar trezi zeii.

— Am găsit, ne-a anunţat Kieran, aşezându-şi cartea pe genunchi şi privind spre Casteel. I-ai văzut fără mască?

— Da, a zis el tărăgănat. La început, am crezut că m-a lăsat vederea, după care l-am auzit pe tata spunând ceva de genul „Ce naiba?” şi-am ştiut că nu doar eu îi vedeam aşa.

M-a distras pentru o clipă imaginea tatălui lui, înalt şi ameninţător, spunând aşa ceva. Kieran a bătut cu degetul peste pagină, iar eu mi-am coborât privirea, şi mi s-a pus un gol în stomac când am văzut o schiţă în tuş a unei creaturi ca acelea pe care le văzusem afară. Era foarte realistică, nu încăpea îndoială: capul, fantele subţiri în loc de ochi şi în rest doar piele netedă. Pe de altă parte, artistul n-avea prea multe de captat, în afară de un corp bărbătesc nespecific şi musculos.

— Cum respiră? am întrebat din nou, deoarece mi se părea o întrebare destul de importantă.

Lui Casteel i-au zvâcnit buzele, iar Kieran a închis ochii.

— Dacă era un Stârv? a zis Jasper, ridicându-se de pe scaun şi coborându-şi privirea spre desen. N-au nevoie să respire, pentru că nu sunt vii.

M-am încruntat, confuză.

— Cum se poate aşa ceva? Cum poate ceva să meargă şi să interacţioneze cu oamenii fără să fie în viaţă?

— Am putea întreba acelaşi lucru despre Temuţi, a zis Casteel. Reacţionează la cei din jurul lor. Au gură, şi trupurile lor parcurg mişcările necesare respiraţiei. Şi le este foame. Şi-a coborât paharul pe genunchi. Dar crezi că sunt vii? Cu adevărat?

Nu trebuia să mă gândesc prea mult la asta.

— Nu, am spus eu, privind din nou la schiţă. Nu după ce se preschimbă. Nu mai sunt vii. Sau, cel puţin, nu mai rămâne nimic în ei care să-i definească drept muritori.

Lucru trist, de altfel, întrucât toţi au fost cândva muritori, oameni care au trăit şi care au fost fiicele sau fiii cuiva, prietenii sau iubiţii cuiva, înainte ca Ascendenţii să le ia totul.

Mâinile mi s-au încovoiat în materialul moale al halatului. Nici măcar nu se putea calcula numărul vieţilor pe care le distruseseră Ascendenţii. Le-ar fi putut face acelaşi lucru lui Ian şi lui Tawny, nimicind tot ce-i făcea ceea ce erau.

Ascendenţii trebuiau opriţi.

— Diferenţa este însă că Stârvurile nu au fost niciodată vii, mi-a explicat Kieran, trecându-şi degetul peste propoziţii care mie mi se păreau a fi doar nişte mâzgălituri pe o pagină de culoarea fildeşului. Au fost creaţi din pământul zeilor şi din *eather,* din magie, şi folosiţi pentru a împlini voia celui care îi invoca. A celui care îi crea. Nu au gânduri, nici voinţă dincolo de motivul pentru care au fost invocaţi.

Am clipit lent, o dată, de două ori.

— Au fost creaţi din ţărână şi magie? Serios?

Jasper a încuviinţat din cap şi a început să se plimbe încolo şi-ncoace prin încăpere.

— Ştiu că aduce a ceva inventat pentru a-i speria pe copii...

— Cum ar fi *lamaea?* am întrebat eu.

S-a oprit şi m-a privit, cu paharul în aer, iar Casteel a râs, tuşind uşor. Jasper l-a privit cu ochii deschişi la culoare pe Prinţ.

— Nici măcar nu trebuie să-ntreb care din voi i-a spus despre asta. Din toate lucrurile pe care i le-ai fi putut împărtăşi, l-ai ales pe ăsta?

— A fost un comentariu răzleţ într-o conversaţie mult mai amplă şi mai importantă, de care s-a agăţat cumva şi pe care văd că nu l-a uitat, a zis Casteel, sorbind din băutură. Nu e vina mea.

— Cum să uit vreodată o creatură care are înotătoare în loc de picioare şi cozi în loc de braţe? m-am întrebat eu cu voce tare.

— *Lamaea* nu au fost reale, ci doar un lucru foarte distorsionat inventat de părinţi, a zis Kieran, aruncându-i tatălui său o privire tăioasă. Însă Stârvurile au fost reale şi erau, de obicei, invocate pentru a servi drept soldaţi sau gardieni, protectori ai locurilor sacre. Aici scrie că pot fi ucise cu orice înţepătură. S-ar părea că asta năruie magia care le ţine la un loc, aşa că nu trebuie să ţinteşti inima sau capul.

— Bine de ştiut, am murmurat eu.

Kieran a continuat să citească în diagonală ce scria pe pagină.

— După ce şi-au îndeplinit scopul, obiectul în care se află ţărâna şi magia folosită pentru a-i conjura, de obicei un soi de vază sau de pânză, este distrus prin foc. Când nu mai rămâne decât cenuşă din el, dispar.

— Sunt pur şi simplu invocaţi ca să facă ce are nevoie cineva şi apoi... *puf* dispar? Am strâmbat din nas. Mi se pare greşit şi trist. Şi, da, pricep că, practic, nu sunt vii.

Dar tot nu mi se pare drept.

— Nu este, a încuviinţat Casteel. Un muşchi de la maxilar îi zvâcnea. Tocmai de aceea felul acesta de magie este interzis în acest tărâm şi de atlantieni, şi de muritori.

Iar acel cuvânt. Mi-a adus aminte de ceva din timpul petrecut în cripte cu Jansen.

— La ce te referi când spui „tărâm”?

— La Ţinuturile Zeilor, la acel tărâm, a răspuns Casteel, punându-şi mâna pe partea de sus a spatelui meu, sub cosiţă. Câmpiile Elizee.

— Câmpiile Elizee? Mi s-a tăiat răsuflarea când mi-am amintit în sfârşit ce-mi spusese Jansen. Jansen a zis ceva despre un loc numit Câmpiile Elizee... şi despre Ţinuturile Umbrelor. Am crezut că erau născociri. M-am uitat la cei din încăpere. Amândouă locurile erau reale?

— Da, sunt reale. Casteel s-a aplecat spre mine, îndreptând gulerul halatului. Câmpiile Elizee reprezintă Ţinuturile Zeilor. În Ţinuturile Umbrelor se află Abisul, şi pe acolo se ajunge în Vâlcea.

— A mai spus... A mai spus şi că Nyktos era cunoscut drept... Făuritorul de Ţărână? A zis că era numit Cel Binecuvântat, Aducătorul de Moarte şi Păzitorul de Suflete, am adăugat eu, încruntându-mă. Şi-a mai zis că Nyktos domnea peste Ţinutul Celor Morţi şi că a fost zeul primitiv al omului de rând şi al sfârşitului.

— Practic, Nyktos reprezintă toate aceste lucruri, a răspuns Jasper. Fiind zeul vieţii şi al morţii, domneşte şi peste Ţinuturile Umbrelor, şi peste tărâmurile celor vii, dar nu este zeul omului de rând. Şi n-am auzit niciodată spunându-i-se Făuritorul de Ţărână sau Cel

Binecuvântat. S-a uitat spre mine, debordând de curiozitate. Deşi... nu aşa-ţi spuneau ţie? Cea Binecuvântată?

Am încuviinţat din cap.

— Interesant, a murmurat el. Cred că Jansen a spus câteva adevăruri, după care a născocit lucruri, ca să pară mai cunoscător şi mai important, aşa cum se ştie că făceau deseori Nevăzuţii.

Am ridicat dintr-o sprânceană. Jansen avea într-adevăr un simţ al mândriei cam emfatic.

— Dar cum se face că n-am mai auzit până acum despre Câmpiile Elizee?

— Pun pariu că n-ai auzit despre multe lucruri, mi-a zis Jasper sorbind din băutură. Ştiai că Nyktos are o consoartă?

— Da? am întrebat eu, holbându-mă la vârcolacul mai în vârstă.

Kieran m-a privit.

— Cum crezi că a avut copii?

— În primul rând, ar putea avea mai mulţi oameni speciali în viaţa lui, am zis eu apăsat. Dar, cel mai important, de altfel, este zeul vieţii. N-ar fi putut să-şi *creeze* pur şi simplu copiii?

— Ba probabil c-ar putea, a zis Casteel, trăgându-mă uşor de cosiţă. Dar nu şi-a creat astfel copiii. El şi consoarta lui i-au făcut cum se fac de obicei.

— Cum o cheamă? am întrebat eu. Şi de ce e prima oară când aud despre ea?

— Nimeni nu-i ştie numele, a răspuns el. A fost cunoscută mereu doar drept consoarta lui.

— Păi, sună cam... sexist, am bombănit eu.

— Nu te pot contrazice, a răspuns Casteel. Şi, ca să-ţi răspund la întrebare, nimeni nu ştie de ce Ascendenţii au hotărât să şteargă câteva detalii importante din istoria lor.

— Poate că n-au ştiut, a zis Jasper. Doar cei mai bătrâni dintre Ascendenţi, primii preschimbaţi, ar fi cunoscut adevărata istorie a ţinuturilor şi a popoarelor noastre. Şi cei mai mulţi dintre ei, dacă nu chiar toţi, au fost ucişi

înainte de război.

Regina Eloana poruncise să fie executaţi toţi vampirii, după ce deveniseră prea numeroşi şi prea însetaţi de sânge ca să mai poată fi controlaţi.

— Cei de pe urmă, cei preschimbaţi de atlantieni şi care au plecat mult mai la est, au ripostat puternic.

— Aici se regăseşte magia zeilor, nu-i aşa? Cum ar fi *eather*-ul din oasele zeităţilor, am zis eu şi am simţit o pulsaţie fierbinte de furie radiind dinspre Casteel.

— Nu doar în oasele unei zeităţi, ci şi în sângele unui zeu. Jasper s-a oprit din plimbat încolo şi-ncoace prin încăpere lângă uşile dinspre terasă. A sorbit prelung din pahar, terminând whisky-ul rămas. Desigur, e mai uşor să mergi într-o criptă şi să iei oasele zeităţilor decât să încerci să pui mâna pe sângele unui zeu.

M-am cutremurat gândindu-mă la cât de perturbatoare ar fi această faptă pentru cei morţi. Nu mă gândisem la asta pe când eram în cripte.

Casteel a continuat să-şi mişte degetele pe ceafa mea, relaxând nodurile din muşchii încordaţi de acolo.

— Ce nu înţeleg, însă, a zis Casteel, este cum ar reuşi cineva să obţină pământ din Câmpiile Elizee. Cum ar şti unde se află şi cum să ajungă acolo? Mai ales că doar cei cu sânge de zeu pot călători între tărâmuri.

— Nu e chiar aşa, a spus Jasper.

Casteel şi Kieran şi-au întors capetele spre el.

— Poftim? l-a întrebat fiul lui.

— Câmpiile Elizee nu există într-un tărâm în care pot pătrunde doar zeii, a zis el, aşezând paharul gol pe masa de lângă uşi. Şi mai sunt câţiva care ştiu unde se află. S-a uitat la Prinţ. Ce crezi că se află dincolo de Munţii lui Nyktos?

Mâna lui Casteel a încremenit pe ceafa mea.

— Doar munţi şi pământ pe care nu se poate construi

nimic şi pe care nu creşte nimic.

— Sunt lucruri care au fost repetate ani în şir, până când au devenit pur şi simplu lucruri ştiute şi niciodată puse la îndoială. Însă este o minciună născocită pentru a-i abate din drum pe cei prea curioşi, a răspuns Jasper. Câmpiile Elizee se află dincolo de Munţii lui Nyktos.

Capitolul douăzeci şi unu

Casteel şi-a luat mâna de pe gâtul meu, cutremurându-se şocat. Preţ de-o clipă, am avut impresia că avea să-şi scape paharul cu whisky.

— Vorbeşti serios?

Kieran a închis cartea groasă.

— N-are cum.

— Ba e adevărat, a confirmat Jasper. Încăperea era plină de o confuzie dezagreabilă.

— Cum se poate ca nimeni să nu-şi fi dat seama de asta până acum? am întrebat eu. Ca nimeni să nu fi încercat să străbată muntele sau marea, într-o corabie?

— Locaţia Câmpiilor Elizee nu a fost ascunsă doar prin cuvinte. Jasper s-a aplecat în faţă, sprijinindu-şi braţele pe genunchii îndoiţi. Câmpiile Elizee sunt bine protejate de uscat şi de mare.

— *Eather*-ul... Asemenea pâclei din munţii Skotos? am presupus eu. Jasper a încuviinţat din cap. Aşa cum ştiu şi fiul meu, şi Cas, marea devine prea învolburată pentru a putea fi străbătută atunci când orice navă se apropie de coasta Câmpiilor Elizee.

— Nu e vorba doar despre ape învolburate, a zis Casteel, ducându-şi din nou mâna spre ceafa mea. Şi-a trecut degetele lent, neîntrerupt, peste gâtul meu. Stâncile din jurul coastei pot sfâşia o corabie în câteva minute,

dacă reuşeşti să te apropii îndeajuns încât să vezi prin pâcla care ascunde linia de coastă. Aşa cum pâcla din Skotos protejează ţărmurile Atlantiei atât dinspre Marea de Lână, cât şi dinspre Mările lui Saion.

— Am încercat o dată eu şi Casteel, când eram mai tineri. Am încercat să ajungem cât mai aproape posibil de coastă cu o corabie, ca să vedem dacă se poate locui în vreo parte a ţinutului, a zis Kieran. Aproape că ne-am înecat încercând.

— Pentru că sunteţi idioţi amândoi, a răspuns Jasper, iar eu am clipit, nedumerită.

Casteel a luat o gură straşnică din whisky.

— Nu prea pot să te contrazic aici.

— Staţi aşa, am zis eu, încruntându-mă. Marea de Lână ajunge până pe coasta Atlantiei? Credeam că munţii Skotos se întind până la apă şi...

— Ajung până la capetele tărâmului? a încheiat Casteel în locul meu. Nu. De-aceea pâcla e atât de densă. Munţi par ascunşi în spatele ei, dar e doar un mijloc de a-i descuraja pe oameni să treacă prin ea.

Am clătinat scurt din cap, apoi m-am concentrat din nou.

— Şi dacă am străbate munţii?

— Munţii lui Nyktos sunt imposibil de trecut de atlantieni sau de muritori. Pâcla de acolo? Soiul acela de magie este letal. Jasper şi-a privit fiul, apoi pe Prinţ, cu ochii lui iernatici, după care din nou pe mine. S-ar putea să fii singura care ar putea trece munţii.

Casteel şi-a plecat privirea spre mine şi a zâmbit uşor.

— Eşti pur şi simplu specială.

L-am ignorat.

— Deci provoacă halucinaţii, ca pâcla din munţii Skotos?

— Nu, a răspuns Jasper râzând şi clătinând din cap. Magia din aceşti munţi îi sufocă pe toţi cei pe care nu-i

recunoaşte ca fiind zei.

Am rămas cu gura căscată.

— Ah! în regulă. E cam mult. Mi-am răsucit cordonul halatului pe după mână. Dar eu sunt urmaşă a unui zeu. Nu sunt zeiţă. Sunt două lucruri foarte diferite.

Jasper a ridicat din sprâncene.

— Cred că nu ştim precis ce eşti, iar ăsta e un aspect în legătură cu care sunt dispus să eşuez lamentabil.

Am tăcut, pentru că avea dreptate.

— Atunci, cum de-a reuşit cineva să ajungă în Câmpiile Elizee, ca să ia pământ de-acolo? a întrebat Kieran, forţându-ne să ne concentrăm din nou asupra subiectului.

— Sunt câţiva care ştiu cum să ocolească munţii, a zis Jasper, lăsându-se pe spate şi sprijinindu-şi glezna pe genunchi.

Am aşteptat cu toţii să continue. Şi-am tot aşteptat.

M-am holbat la el.

— Ai de gând să ne spui cum anume?

Jasper ne-a privit pe fiecare-n parte preţ de o clipă îndelungată, apoi s-a oprit asupra lui Casteel.

— Tatăl tău şi mama ta au ucis ca să păstreze secret locul în care se află Câmpiile Elizee. Vocea îi era la fel de liniştită şi de rece ca zăpada ce se-aşterne. La fel şi eu.

Casteel şi-a înclinat uşor capul într-o parte, şi mâna i-a încremenit pe gâtul meu.

— Iar eu înclin să ucid ca să aflu adevărul.

M-am înfiorat în timp ce Jasper i-a zâmbit larg Prinţului, fie nederanjat de ameninţarea lui, fie nedându-şi seama de ce însemna tonul lui mult prea uniform. Fapte sângeroase urmau de obicei după ce folosea tonul cu pricina.

— Nu cred că trebuie ucis nimeni, m-am hazardat eu.

— Ce ironic, venind din partea ta, a comentat Kieran.

Mi-am întors brusc capul spre el.

— Încerc să aplanez situaţia.

Kieran a pufnit.

— Ironic e că aţi ucis cu toţii ca să păstraţi secrete Ţinuturile Zeilor, a zis Casteel. Şi totuşi, e limpede că Nevăzuţii au descoperit cum să ajungă în Câmpiile Elizee. Asta dacă nu cumva există o găleată plină de pământ de acolo pe undeva şi nu ştiu eu.

— Nu cred că există nicio găleată de pământ pe nicăieri, a spus Jasper, cu ochii licărindu-i, şi l-am simţit amuzat. Cei mai mulţi oameni nici măcar n-ar şti cum să folosească o astfel de magie... Doar cei mai bătrâni dintre noi ar şti. Şi îmi închipui că Nevăzuţii ar fi ştiut, de asemenea, în perioada lor de apogeu. Presupun c-au păstrat menţiuni despre astfel de lucruri.

— În afară de tine şi de părinţii mei, presupun că şi Alastir ştia, nu? a întrebat Casteel, trecându-şi mâna în jos peste spatele meu.

Jasper a încuviinţat din cap.

— Cine altcineva ar mai putea şti astfel de lucruri?

— Foarte puţini care să fie încă în viaţă. Jasper şi-a trecut degetul peste barba scurtă ce-i acoperea bărbia. Cred că Hisa ştie. Şi Dominik... un alt comandant.

— Mi-l amintesc. E unul dintre cei mai bătrâni fundamentali, mi-a spus Casteel, ridicându-şi paharul şi întorcându-şi din nou privirea spre Jasper. E în Golful lui Saion?

— E în Evaemon, din câte ştiu eu. Sau chiar lângă capitală, ne-a explicat el. Îmi închipui că Wilhelmina ştie...

Casteel s-a înecat cu băutura, iar eu am rămas cu gura căscată. Jasper a mijit ochii.

— Eşti bine?

— Stai aşa, a zis Casteel, tuşind din nou, lăcrimând. Stai puţin, fir-ar să fie! Wilhelmina? Cine e Wilhelmina?

Jasper s-a încruntat, vizibil confuz.

— N-ai cunoscut-o niciodată pe Willa?

Zeilor mari! N-avea cum!

— Care e numele ei de familie? a întrebat Casteel.

„Te rog nu spune Colyns. Te rog nu spune Colyns”, am repetat eu în gând, în timp ce tatăl lui Kieran s-a holbat la Casteel de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

— Cred că e Colyns.

Am rămas cu gura larg căscată. Fir-ar să fie, teoria lui Casteel fusese corectă. Domnişoara Willa era atlantiană. Nu-mi venea să cred... Stai aşa! Asta însemna că era aici, în Atlantia?

O, uau, dacă aşa stăteau lucrurile, aveam... atâtea întrebări să-i pun.

— Din câte am auzit, ultima dată era în Evaemon sau în apropiere, în Aegea, a răspuns Jasper.

Casteel s-a întors spre mine, zâmbind atât de larg, încât gropiţele îşi făcuseră deja apariţia.

— N-aş putea spune că am cunoscut-o personal, dar s-ar putea ca Poppy...

— N-am întâlnit-o niciodată! mai că n-am ţipat eu, răsucindu-mă spre el şi lovindu-l cu pumnul în coapsă.

— Auu!

S-a îndepărtat de mine şi şi-a frecat piciorul, râzând.

— Ce se-ntâmplă cu voi doi? a întrebat Jasper.

— S-ar părea că o anumită Willa a scris un soi de jurnal despre sex, a zis Kieran oftând. E cartea preferată a lui Poppy sau ceva de genul.

Casteel s-a înecat din nou, iar eu m-am întors spre vârcolac.

— Ba nu e cartea mea preferată.

— N-are de ce să-ţi fie ruşine dacă e, a zis el şi a ridicat cu indiferenţă din umeri, dar i-am simţit amuzamentul dulceag.

— O carte despre sex? a repetat Jasper.

Aveam să mă prăpădesc pe loc.

Kieran a încuviinţat din cap.

— Cas chiar zicea că credea că s-ar putea ca Willa să fie atlantiană din cauza unui...

— În regulă, am intervenit eu înainte ca Kieran sau Casteel să aprofundeze subiectul. Nimic din toate astea nu e important în clipa de faţă.

— Ah, te contrazic, a zis Casteel, întinzându-se şi aşezând băutura pe o măsuţă de lângă divan. Willa este un fundamental, cumva? Sau altceva? Şi chiar n-ai ştiut că domnişoara Willa Colyns este un biograf îndrăgit al unui anumit aspect al vieţii ei din Solis?

Zeilor, chiar că-i uram pe toţi în clipa de faţă. Iar pe mine mă uram şi mai tare pentru că voiam să aflu răspunsurile.

— Cred că face parte din spiţa metamorfilor, a răspuns Jasper, iar fruntea i s-a încreţit. Dar uneori mă-ntreb dacă chiar aşa e. Dar nu, nu ştiam asta. Deşi, dacă mă gândesc mai bine, aşa se explică multe.

Kieran s-a strâmbat, însă Casteel părea şi mai interesat să afle ce însemna asta. Am ridicat mâna şi-am spus:

— De ce-ar şti despre Câmpiile Elizee?

— Pentru că Willa e bătrână, a spus Jasper. Din câte ştiu eu, e cea mai bătrână metamorfă. E una dintre înţelepţii Atlantiei.

— Ce înseamnă, mai precis, *cea mai bătrână?* am întrebat eu.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Se apropie de 2 000 de ani.

— Ce? m-am bâlbâit eu, gândindu-mă la Cillian Da'Lahon, despre care *Istoria Războiului Celor Doi Regi şi a Regatului lui Solis* susţinea că ar fi trăit peste 2 700 de ani. E un lucru obişnuit? Să trăieşti atât de mult?

Jasper a încuviinţat din cap.

— În vremuri de pace şi prosperitate, da.

— Şi, da, şi un vârcolac poate trăi atât de mult, a intervenit Kieran înainte să apuc să întreb.

Mintea mea era... Ei bine, nici măcar nu putea pricepe cum era să trăieşti atât de mult. Cum de nu te săturai de toate după atâţia ani.

M-am gândit la subiectul discutat în cartea Willei şi m-am gândit că probabil aşa se explicau multe.

Am clătinat din cap, sperând să-mi limpezesc gândurile.

— Poate face ce putea face Jansen? Poate lua înfăţişarea altcuiva?

Jasper a clătinat din cap.

— Nu. Jansen era... Zeilor mari, trebuie să fi fost ultimul metamorf care putea face asta.

Oricât de îngrozitor ar fi sunat, m-am simţit uşurată.

— Cine sunt înţelepţii Atlantiei?

— Sunt un soi de consiliu care, la nevoie, ne ajută să domnim alături de Rege şi Regină, a explicat Casteel, trăgându-mă uşor de cosiţă. În mod normal, sunt chemaţi doar atunci când trebuie luată o decizie foarte importantă. Cred că ultima dată s-au întrunit când a fost răpit Malik. L-a străbătut un val de nelinişte. Nu eram în Evaemon când s-a întâmplat. Eram aici.

Era aici, recuperându-se, încercând să-şi revină. Am simţit o durere în piept pentru el.

— Ai face bine să crezi că au fost chemaţi acum, a zis Jasper pe un ton sec, şi mi s-a întors stomacul pe dos. S-ar putea să ai ocazia s-o întrebi pe Willa despre cartea aia despre care ziceai.

Zeilor mari!

Deşi aveam numeroase întrebări pe care aş fi vrut să i le pun, nu eram convinsă că aş fi reuşit să port o conversaţie cu ea, pentru că m-aş fi gândit la săruturi păcătoase şi sex în patru.

Dar chiar nu trebuia să mă concentrez asupra acestui fapt, pentru că, dacă fusese convocat într-adevăr consiliul, ştiam motivul: sosirea mea şi tot ce se întâmplase.

— Oricât de mult mi-aş dori să aud mai multe despre domnişoara Willa, avem lucruri mai urgente de care să ne ocupăm, a zis Casteel, surprinzându-mă. Cum se intră în Câmpiile Elizee dacă nu poţi ajunge acolo pe uscat sau pe mare?

Preţ de-o clipă îndelungată, Jasper nu a răspuns.

— Ştii, ai fi aflat despre asta când ai fi fost încoronat. S-a uitat scurt la mine, şi am ştiut la ce se referea. Că ar fi aflat când *eu* aş fi preluat coroana. Nu treci pe deasupra sau prin Munţii lui Nyktos, ci pe *sub* ei.

Un val rece ca gheaţa de surpriză l-a străbătut rapid pe Casteel.

— Sistemul de tuneluri?

Jasper a încuviinţat din cap.

— Cel din Evaemon duce spre Câmpiile Elizee dacă, şi e un mare *dacă,* ştii să te orientezi prin el.

— La naiba, a bombănit Kieran, trecându-şi mâna peste cap. În toţi anii ăia în care ne-am pierdut vremea prin tuneluri am fi putut ajunge în Ţinuturile Zeilor, nu alta.

Mi s-a părut o coincidenţă foarte stranie că Kieran şi Casteel îşi petrecuseră copilăria încercând să cartografieze tunelurile şi cavernele cu pricina şi că, în tot acest timp, asta l-ar fi putut duce pe Cas în Ţinuturile Zeilor. Oare el sau fratele lui fuseseră cumva atraşi de ele? Dacă da, fusese, oare, un soi de intervenţie divină?

În dimineaţa următoare, am stat mult prea mult la duş, testând limitele ca să văd cât de mult avea să rămână apa caldă.

Să simt apa caldă răpăindu-mi pe piele şi spălând clăbucii de săpun era o senzaţie prea magică pentru a o grăbi. Aveam impresia că duşul curăţa nu doar săpunul, de

parcă ar fi clătit confuzia lipicioasă ce mă împiedica să privesc dincolo de şocul provocat de toate lucrurile pe care le descoperisem şi le aflasem. Poate că era doar o închipuire a mea, însă, până m-am forţat să opresc robinetele, simţeam deja că aş fi putut face faţă la orice avea să-mi aducă ziua aceea.

La orice mă aştepta în Atlantia.

Şi poate că nu era doar duşul, ci toate orele de somn adânc de care am avut parte în ultima zi. Se poate să fi fost din cauza nopţii trecute, când, după plecarea lui Jasper, Kieran voise să vorbească despre sistemul de tuneluri. Casteel se mutase în locul în care stătuse Kieran şi mă repoziţionase astfel încât mai că mă ţinuse în braţe cât au vorbit ei. M-a uimit cât de multe lucruri şi-au amintit despre tuneluri, faptul că încă îşi aduceau aminte diferenţele dintre anumite formaţiuni stâncoase subterane şi că mirosurile se schimbau în funcţie de tunelul în care se aflau. Fusesem doar o perioadă scurtă în cel care ducea spre caverna frumoasă şi plină de copaci de liliac din Capul Spessa şi în cele aflate sub New Haven, ca să văd inscripţiile numelor celor care muriseră de mâna Ascendenţilor.

Atât de multe nume trebuiau adăugate pe zidul acela.

Însă, în timp ce au vorbit, n-am putut să nu mă întreb dacă nu exista într-adevăr un soi de profeţie. Dacă aproape nimeni nu ştia că dincolo de munţi se aflau Câmpiile Elizee, se putea să existe o profeţie despre care să nu ştie nimeni? Sau adunam merele cu perele? Nu ştiam.

Înainte ca Kieran să plece, îl întrebasem despre Sage, cea care ar fi trebuit să patruleze pe zid. Fusese găsită de cealaltă parte a zidului, lovită de la spate. Rana şi căderea de pe zid l-ar fi rănit grav sau chiar ucis pe un muritor, dar, din spusele lui Kieran, care fusese s-o vadă înainte să se-

ntoarcă în odăile noastre cu cartea, Sage avea să-şi revină într-o zi sau două. M-am simţit uşurată să aud asta şi să aflu că nu existaseră victime în rândul vârcolacilor sau al celorlalţi care se luptaseră cu Stârvurile. Se poate ca asta să mă fi ajutat să nu mă mai simt atât de copleşită.

Se poate să fi fost şi sărutul dulce pe care mi-l dăduse Casteel de dimineaţă, înainte să mă trezesc şi înainte să se ducă la duş. Sau felul în care ochii îi erau ca două iazuri aurite calde când mă privea, înainte să plece din pat, îmi spusese că tatăl lui îl vizitase din îngrijorare. Că nu-i plăcuse felul în care rămăseseră lucrurile între ei în Templul lui Saion. M-am bucurat să aflu că lămuriseră lucrurile... măcar o idee, înainte să-şi facă apariţia creaturile. Şi eu i-am împărtăşit că, între timp, confirmasem cu Kieran că puteam comunica telepatic. Casteel... Ei bine, a acceptat întorsătura pe care o luaseră lucrurile aşa cum acceptase toate celelalte lucruri. Era curios, uimit şi deloc deranjat de asta, ceea ce m-a ajutat întru câtva să nu fiu tulburată de faptul că puteam face un lucru pe care numai Nyktos îl putea săvârşi.

Oricum, se poate să fi fost unul dintre ele sau toate aceste lucruri. Cert este că mă simţeam pregătită pentru tot ce aveam de discutat şi lămurit împreună cu Casteel.

Am găsit hainele pe care mi le dăduse Vonetta în Capul Spessa atârnate printre alte câteva veşminte viu colorate pe care mama ei i le dăduse lui Casteel pentru mine. Singurele lucruri albe vizibile în toată garderoba erau două neglijeuri. Am zâmbit nestingherită... Nici măcar nu m-am gândit să-mi ascund zâmbetul, aşa cum făcusem pe când fusesem Fecioara.

Casteel.

Era mâna lui Casteel. El se asigurase că nu urma să am prea multe veşminte albe.

Zeilor, cât de mult îl iubeam.

Am dat să mă-ntind după o tunică cu mâneci cu volănaşe, însă o rochie de muselină de un albastru-cobalt şi moale ca untul mi-a atras atenţia. Era o rochie simplă care-mi amintea de ceea ce doamnele din Solis numeau rochie de zi, dar care se potrivea mai bine climatului mai cald din Golful lui Saion. Corsajul era în mai multe straturi şi se strângea cu şnururi, eliminând nevoia unui neglijeu. Rochia aproape transparentă era strânsă în talie şi pe şolduri cu un brâu albastru precum cerul, iar materialul se aduna pe umeri. Nu avea mâneci.

Mi-am mutat privirea înapoi spre tunici şi spre celelalte rochii cu mâneci largi până la cot care ofereau o oarecare acoperire. Am şovăit. În mod normal, preferam pantalonii sau colanţii şi ceva care să-mi ascundă cicatricele de pe braţe, însă culoarea era frumoasă. Nu mai purtasem niciodată ceva asemănător. Nu mi se îngăduise.

Şi nu trebuia să-mi ascund cicatricele.

Am apucat un articol de lenjerie şi am dat jos rochia de pe umeraş. Am îmbrăcat-o, uşurată că mi se potrivea destul de bine. Am găsit o perie şi mi-am descâlcit părul. Nu prea aveam ce să-i fac în afară de a-l împleti, aşa că l-am lăsat desfăcut, după care am găsit în şifonier o pereche de sandale care se legau în dreptul gleznelor. Am ridicat pliurile rochiei şi mi-am vârât pumnalul în teaca de pe coapsă.

Casteel mă aştepta în încăperea de zi, stând în faţa uneia dintre uşile cu zăbrele care acum era deschisă, cu braţele larg încrucişate peste piept. O briză caldă a pătruns în încăpere, fiind preluată apoi de ventilatoarele de tavan duble. A dat să se-ntoarcă chiar pe când am ajuns sub arcadă.

— Sunt câteva fructe. Şi, desigur, preferata ta, brânză…

S-a oprit, şi buzele i s-au depărtat până când vârfurile colţilor i-au devenit vizibile.

— Ce e? M-am oprit şi mi-am coborât privirea spre rochie, netezind o încreţitură închipuită. Arăt ridicol? Corsajul e cam strâmt. M-am jucat cu decolteul drapat. Sau e demodată? Mă gândesc că e una dintre rochiile mai vechi ale Vonettei, din moment ce, acum, ea e mai înaltă decât mine, însă lungimea se potriveşte aproape perfect pentru...

— Nedemn.

— Poftim?

— Sunt nedemn de tine, a zis el cu voce aspră. Eşti de vis.

Mi-am coborât fără să-mi dau seama degetele de lângă decolteu şi m-am uitat la el. Casteel îşi lăsase braţele pe lângă corp şi mă privea din cap până-n picioare. A tras brusc aer în piept.

— Părul tău. Rochia. Privirea i s-a încins. Eşti atât de frumoasă, Poppy!

— Mulţumesc! Mi-am simţit gâtlejul încălzindu-se şi inima crescându-mi în piept. Şi *eşti* demn.

A zâmbit şi şi-a dres glasul.

— Te rog, spune-mi că ai pumnalul la tine!

Mi-am înăbuşit un rânjet şi mi-am ridicat partea dreaptă a fustei până în dreptul coapsei. Casteel a gemut.

— Zeilor, eşti perfectă!

— Iar tu ţi-ai pierdut minţile, am zis eu. Eşti demn, *dar* ţi-ai pierdut minţile.

— Mă mulţumesc cu asta.

Am râs.

— Ai zis ceva despre brânză?

— Aşa e. Şi-a întins braţul spre masă. Pofteşte!

Aşa am făcut, aşezându-mă la masă şi întinzându-mă imediat după câteva bucăţi delicioase.

— Ce-ai vrea să bei? m-a întrebat el, alăturându-mi-se. Avem apă, vin şi whisky... cele trei lichide importante din

viaţă.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Vin.

A zâmbit superior şi a turnat lichidul de un roz pal în pahar, după care şi-a pregătit un pahar de whisky. Am gustat şovăielnic din vin, încântată să descopăr că avea gust de căpşune.

— Cum ţi se pare toată treaba cu Câmpiile Elizee? am întrebat, deoarece nu reuşiserăm să vorbim cu adevărat despre asta.

— Sincer? a întrebat el, râzând gutural. Chiar nu ştiu. Am crescut crezând că acest loc exista într-un tărâm aflat lângă al nostru, dar fără să facă parte din el. La fel ca Vâlceaua şi Abisul. Şi când te gândeşti că părinţii mei au ştiut dintotdeauna... Alastir? Jasper? Casteel a clătinat din cap. Însă tu n-ai ştiut despre Câmpiile Elizee. Trebuie să fi fost şi mai şocant pentru tine.

— A fost, am recunoscut eu, mijind ochii. Dar sunt atât de multe lucruri pe care nu le ştiu încă. Sunt într-o stare aproape constantă de surpriză, însă e uimitor să mă gândesc că, la un moment dat, pe când zeii erau treji, erau atât de aproape. Mă întreb cât de des interacţionau cu atlantienii şi cu muritorii.

— Nu prea des, din câte am învăţat eu. Dar s-ar putea să nu fie adevărat. A mâncat o bucată de brânză. Ştii ce mi se pare o nebunie, Poppy? Că eu, Malik şi Kieran cu siguranţă ne-am apropiat de Câmpiile Elizee la un moment dat. Am străbătut tunelurile îndreptându-ne spre est, însă mereu ne-am oprit la un moment dat.

— V-aţi oprit dintr-un motiv anume?

A ridicat din sprâncene.

— La vremea respectivă, nu, dar dacă privesc în urmă acum? Da. Începeam mereu să ne simţim straniu, de parcă ar fi trebuit să ne întoarcem acasă. Niciunul din noi n-a

putut explica senzaţia cu pricina. Am zis că ne era teamă să nu fim prinşi, pentru că lipsisem prea mult, însă acum cred că eram avertizaţi să plecăm de către magia care păzeşte Câmpiile Elizee. S-a asigurat că nu aveam să ne apropiem prea tare de acel loc.

— Presupun că e un lucru bun. Cine ştie ce s-ar fi întâmplat dacă aţi fi ajuns acolo.

A zâmbit larg.

— Păi, dacă prezenţa noastră i-ar fi trezit pe zei, sunt convins că i-am fi câştigat cu personalităţile noastre remarcabile.

Am râs.

— Azi-noapte m-am gândit că interesul vostru faţă de tuneluri pare un soi de intervenţie divină.

— Chiar aşa pare, nu?

Am încuviinţat din cap. După câteva momente, m-am uitat la el. A ales în tăcere câteva fructe, dându-mi o boabă mare de strugure şi apoi o felie proaspătă de pepene.

— Ştiu că trebuie să vorbim. Nu trebuie să mai amâni.

— Aşa e. S-a lăsat în spate pe scaun şi şi-a trecut dinţii peste buza de jos, continuând să cotrobăie prin fructe. Nu ţi-am povestit prea multe azi-dimineaţă despre un lucru pe care mi l-a spus tata azi-noapte. Toţi membrii Gărzii Coroanei, de aici până în Evaemon, sunt verificaţi, pentru a vedea dacă au fost implicaţi sau dacă au ştiut ce făceau ceilalţi.

— Au fost descoperiţi şi alţii? am întrebat eu.

— Până acum, niciunul dintre ei nu pare să fi fost implicat direct, a zis el, iar eu am luat căpşuna pe care mi-a oferit-o, iar el a apucat o bucată de carne coaptă pentru el. Însă câţiva dintre ei au bănuit că se-ntâmpla ceva cu cei care lucrau cu Alastir. Şi câţiva dintre ei şi-au exprimat îngrijorarea din pricina prezenţei tale.

— Nu e chiar atât de surprinzător, nu-i aşa?

— Nu chiar, însă mă-ntreb cât au ştiut mai exact despre ce-au pus la cale ceilalţi. A apucat paharul. Tata e de părere că se poate ca persoanele implicate în atac să fi vorbit făţiş cu cei care nu au fost implicaţi, infectându-i practic şi pe alţii cu aiurelile lor.

Convingerile şi cuvintele lui Alastir şi ale celorlalţi erau într-adevăr ca o infecţie, dar oare putea fi vindecată? în timp ce am mâncat, m-am gândit la cei care mă atacaseră prima dată.

— Oamenii din Odăile lui Nyktos? am întrebat eu, iar Casteel a încremenit preţ de-o clipă, după care a apucat un şerveţel şi s-a şters pe degete. După ce au conştientizat ce eram, unul dintre ei le-a cerut zeilor să-i ierte.

Un zâmbet încordat a apărut pe deasupra buzei paharului în timp ce a sorbit din băutură.

— Nu o vor face.

— Eu... Eu sper că da.

A ridicat din sprâncene.

— Eşti prea binevoitoare, Poppy.

— Nu m-au ucis...

— Dar au vrut s-o facă.

— Mersi că mi-ai amintit! Nu era nevoie.

— Ba mi se pare că era mare nevoie să ţi se amintească, a răspuns el pe un ton uniform.

Mi-am înăbuşit imboldul de-a arunca în el bucata de brânză pe care o aveam în mână.

— Doar pentru că sper că nu se prăpădesc pe vecie în Abis nu înseamnă că sunt de acord cu ce-au încercat să-mi facă.

— Ei bine, eu sper că da.

L-am ignorat.

— E limpede că au fost dezinformaţi.

— Şi?

— Încerc să spun că nu erau ca Alastir sau Jansen sau ca aceia care purtau măşti de Descendenţi, care erau foarte hotărâţi şi nimic nu avea să-i facă să se răzgândească. Am aruncat bucata de brânză pe platou. Însă cei din Odăile lui Nyktos? Ceilalţi care se poate să fi ştiut că se-ntâmpla ceva sau care s-ar putea să fie îngrijoraţi? Părerile pe care şi le-au format pot fi schimbate. Nu e o... infecţie fatală. Nu sunt lipsiţi de raţiune, ca Stârvurile sau ca Temuţii.

— Mie mi se pare destul de fatală, a comentat el.

Am tras aer în piept superficial.

— Dacă cei din Odăile lui Nyktos s-ar fi răzgândit înainte să fie prea târziu şi ar fi supravieţuit, n-aş fi vrut să fie ucişi acum.

Casteel a dat să spună ceva în timp ce şi-a aşezat paharul pe pânza crem de pe masă.

— Ştiu ce vei spune. Tu ai pune să fie ucişi. Eu aş prefera să li se mai dea o şansă, dacă au fost induşi în eroare. Şi *după,* am accentuat eu, ce vor fi fost pedepsiţi aşa cum se cuvine. E limpede că aşa au fost învăţaţi sau... îndoctrinaţi să gândească. Iar cei care s-ar putea să fi ştiut în ce erau implicaţi ceilalţi? Cei care sunt îngrijoraţi acum? Nu poţi schimba asta.

M-a privit, trecându-şi degetele peste buza paharului.

— Chiar crezi asta?

— Da. Chiar cred. Nu-i poţi ucide pe oameni doar pentru că sunt îngrijoraţi. Aşa ar face Ascendenţii, i-am zis eu. Şi, dacă credem că oamenii nu-şi pot schimba felul de-a gândi, credinţele sau comportamentul, atunci ce sens are să le dăm Ascendenţilor şansa de a-şi schimba felul de-a fi? Ce sens ar avea să mai sperăm la orice soi de schimbare?

— *Touché*, a murmurat el, înclinându-şi paharul spre mine.

— Nu crezi că oamenii se pot schimba? am întrebat eu.

— Ba da, a recunoscut el. Doar că nu-mi pasă dacă se pot schimba atunci când e vorba despre cei care ţi-au făcut rău.

— Ah! Am luat un alt cub mic de brânză. Cuvintele lui nu m-au surprins prea tare. Am trecut atunci la un subiect despre care nu vorbiserăm prea mult, nici măcar atunci când fusese adus în discuţie în conversaţia cu Jasper. Ei bine, va trebui să-ncepi să-ţi pese. Nu vreau ca oamenii să fie ucişi pentru că n-au încredere în mine sau pentru că nu mă plac. Nu vreau să iau parte la aşa ceva.

— Îmi ceri să-mi pese de cei care se poate să fi ştiut despre cei care m-au trădat – nu doar pe mine, ci şi pe tine, a contracarat el încet. Cred că termenul corect ar fi că ne-au trădat pe amândoi.

— Da, însă a avea convingeri sau îngrijorări fără să acţionezi în baza lor nu înseamnă numaidecât trădare. Dacă există dovezi că ştiau ce se-ntâmplă şi n-au făcut nimic, ar trebui măcar să fie judecaţi. Sau

Atlantia nu diferă cu nimic de Solis când vine vorba despre procese echitabile?

— Atlantia crede în procese echitabile, dar există şi excepţii. Cum ar fi, ai ghicit, trădarea.

— Şi totuşi, dacă oamenii au fost induşi în eroare, ar trebui să aibă ocazia să-şi răscumpere faptele, Cas.

Ochii i s-au învăpăiat, căpătând o nuanţă chihlimbarie intensă.

— Nu joci corect, Prinţeso. Ştii bine cât de mult îmi place să te aud spunându-mi aşa.

Colţurile gurii mi s-au curbat în sus.

A ţâţâit uşor.

— Deja mă joci pe degete.

Am încercat să nu zâmbesc.

— Te voi juca pe degete doar dacă eşti de acord cu

mine.

Casteel a râs când m-a auzit.

— Sunt de acord, a zis el. *Dar...* cu condiţia că sunt de acord să-i ascult... să-şi susţină cauza. Vor trebui să fie foarte convingători dacă speră să supravieţuiască.

Strigătul meu victorios s-a stins înainte să mi se desprindă de pe buze.

— Nu-mi place condiţia ta.

— Asta e.

Am mijit ochii.

— Scuze, a zis el şovăielnic, fără să pară câtuşi de puţin spăsit. Mă refeream că facem un compromis între ce îşi doreşte fiecare. Ne întâlnim la jumătatea drumului. Le dau o şansă.

Nu înţelegeam prea bine ce şansă le dădea, dar era un... compromis. Şi categoric o îmbunătăţire.

— În regulă. Atunci, ne vom întâlni la mijloc.

— Aşa ar trebui, ţinând cont că practic obţii ceea ce-ţi doreai, a zis el zâmbind larg.

Cam aşa era, însă nu eram încrezătoare că mulţi dintre ei ar fi reuşit să-l convingă.

Casteel a tăcut preţ de-o clipă îndelungată.

— Şi vorbesc serios: chiar vreau să le ofer oamenilor o a doua şansă. Să le îngădui să dovedească faptul că nu va trebui *să ne facem* griji în privinţa lor. Însă, dacă vor acţiona conform sentimentelor care-i încearcă sau dacă eu am cumva o bănuială că o vor face, nu-ţi pot promite că nu voi interveni într-o manieră violentă.

— Câtă vreme bănuiala ta se bazează pe dovezi, nu pe emoţii, pot fi de acord cu asta.

A zâmbit cu jumătate de gură.

— Ia te uită la noi cum ne punem de-acord pe cine să ucidem şi pe cine nu.

Am clătinat din cap.

— O conversaţie la care, sincer, nu m-am aşteptat niciodată să iau parte.
— Dar te pricepi atât de bine la asta, a murmurat Casteel.
Am pufnit, jucându-mă cu piciorul paharului.
— Păi, să sperăm că nu se va ajunge la aşa ceva.
— Şi eu sper la fel.
— Cum rămâne cu familia lui Alastir sau a lui Jansen?
— Jansen nu mai avea rude în viaţă, iar cele ale lui Alastir au fost contactate sau sunt pe cale de-a fi înştiinţate despre implicarea lui, mi-a zis el. Nu cred că vom avea probleme cu ele, mai ales după ce vor afla ce-a păţit Beckett.
Am simţit un junghi ascuţit în piept când l-a menţionat pe tânărul vârcolac. Apoi m-am gândit la strănepoata lui Alastir.
— Cum rămâne cu Gianna? Din moment ce Alastir spera că te vei căsători cu ea, crezi că ar putea fi implicată?
— Sincer să fiu, nu-ţi pot da un răspuns categoric. N-am mai văzut-o pe Gianna de ani buni. Când am cunoscut-o, era încăpăţânată şi cam făcea ce voia. Însă acum, am fi practic ca doi străini, mi-a explicat el. Apropo, nu e aici.
— Ce? am murmurat eu, încercând să nu par interesată de informaţia cu pricina.
Casteel mi-a zâmbit, şi gropiţa şi-a făcut apariţia. Se părea că nu fusesem prea convingătoare.
— Am întrebat-o pe Kirha azi-dimineaţă. Gianna e în Evaemon.
M-am simţit întru câtva uşurată, dar şi straniu de dezamăgită.
Voiam s-o văd. Nici măcar nu ştiam de ce.
— Mai trebuie să vorbim despre ceva, înainte să ne întâlnim cu părinţii mei, lucru inevitabil, de altfel. Casteel şi-a terminat băutura, iar eu m-am încordat, dându-mi

seama cam încotro se îndrepta discuţia. Trebuie să discutăm despre pretenţia ta asupra tronului.

Mi s-a părut că podeaua se mişcă sub mine, şi-am înghiţit în sec. Mi s-a pus un nod apăsător de nesiguranţă în stomac.

Casteel a lăsat din mână paharul gol şi s-a lăsat pe spate în scaun, cercetându-mă din priviri.

— Ai în tine sângele zeilor, Poppy. Nu se ştie cât de mult şi ce înseamnă cu adevărat, dar e limpede că regatul îţi aparţine. Alastir ştia asta. Mama a recunoscut-o. Şi, chiar dacă tata a zis că mama a reacţionat emotiv, ştie şi el prea bine ce înseamnă asta. Faptul că legăturile cu vârcolacii s-au frânt şi s-au mutat asupra ta este o confirmare în plus. Atlantienii pe care i-ai văzut pe stradă când am intrat în Golful lui Saion? Mulţi dintre cei care au văzut ce au făcut vârcolacii au fost confuzi, însă a început să se ducă vestea despre ceea ce eşti. Cât de curând, va ajunge până-n capitală, mai ales dacă înţelepţii au fost contactaţi.

— Ştii... Ştii cumva ce s-a spus despre copacii lui Aios? Sunt convinsă că nu au trecut neobservaţi.

— Aşa este. Din câte zice tata, oamenii îl consideră semnul unei mari schimbări.

— Nu ceva rău?

— Nu. Cei mai mulţi nu-l consideră un semn rău. A continuat fără să-şi mute privirea de la mine: însă alţii nu gândesc la fel de încurajator. Sunt convins că ţi-ai dat deja seama că unii atlantieni se vor împotrivi semnelor, pentru simplul fapt că nu te cunosc, a adăugat el rapid. Pentru simplul fapt că se tem de schimbare şi de diferenţe. Te vor considera o străină.

— Şi Fecioara, am subliniat eu.

Maxilarul i s-a încleştat.

— În cazul acesta, le voi corecta rapid concepţia greşită.

Mi-am ridicat bărbia.
— Şi eu la fel.
Casteel a zâmbit larg, aprobator.
— Le-o vom corecta rapid *împreună.* Însă cei mai mulţi te vor vedea aşa cum eşti. Adică viitoarea Regină a Atlantiei.
Am tras aer în piept zadarnic.
M-a privit lung în ochi.
— La fel cum şi eu te văd aşa cum eşti. Regina mea.
Simţurile mi-au fost inundate de un val de şoc. Era doar a doua oară când îmi spunea aşa, şi mi-am dat seama atunci că, de când mama lui îşi dăduse jos coroana, îmi zisese Prinţesă doar de câteva ori.
— Dar tu nu vrei să fii Rege! am exclamat eu.
— Nu are legătură cu ce vreau eu.
— Cum să nu aibă? Dacă eu sunt Regina, tu eşti Regele... lucru pe care nu ţi-l doreşti, i-am amintit eu.
— Nu am crezut niciodată că va trebui să fiu Rege, a zis el, atât de încet, încât fiecare părticică din fiinţa mea s-a concentrat asupra lui. A fost mereu un lucru pe care *trebuia* să-l cred, pentru că am avut mereu impresia că, dacă îmi acceptam viitorul, aveam să accept şi soarta lui Malik. Că l-am pierdut pentru totdeauna. Şi-a trecut degetele peste maxilar, privind spre paharul gol. Dar, la un moment dat, am început să-mi dau seama de adevăr. Doar că nu voiam să-l accept.
Mi-a tresăltat inima în piept.
— Nu... Nu crezi că mai e în viaţă?
— Ba da, cred că e viu. Şi că-l vom elibera, a zis el, încruntându-se. Dar ştiu... Zeilor, ştiu de mai multă vreme decât aş vrea să admit că nu va avea... starea sufletească necesară pentru a prelua tronul. Zeii ştiu că nici eu n-am fost întreg la minte când m-au eliberat.
Am simţit din nou un junghi de durere. Şi Kieran

acceptase deja acest fapt, iar eu eram întru câtva uşurată să aflu că şi Casteel înţelegea realitatea lucrurilor cu care avea să se confrunte după ce urma să-şi elibereze fratele. Tot avea să doară, dar nicidecum la fel de tare.

— Însă tu te-ai regăsit.

— Din nefericire, Atlantia nu-şi permite luxul de-a aştepta ca şi el să facă acelaşi lucru. Părinţii mei au domnit deja prea mult, mi-a zis el.

Un Rege şi o Regină puteau domni doar timp de 400 de ani, şi, după cum spusese, părinţii lui depăşiseră de mult perioada.

— Poporul a început să riposteze, Poppy. E o combinaţie între teama faţă de ce ne rezervă viitorul dacă nu vom reuşi să ne susţinem populaţia şi neliniştea generală care se stârneşte atunci când oricare doi oameni domnesc prea mult.

— Mi-ai spus că nimeni nu a contestat tronul.

— Şi ştii şi că n-am vrut să-ţi spun adevărul pentru că n-am vrut să te sperii, mi-a amintit el. Şi arăţi de parcă în doar câteva secunde vei...

— Azvârli cu un platou de brânză în tine? Aşa e, în doar câteva secunde voi face întocmai.

— N-o face, a zis el amuzat, enervându-mă şi mai tare. Te vei supăra când nu vei mai avea brânză să mănânci.

— Va fi vina ta, m-am răstit eu, şi o gropiţă şi-a făcut apariţia în obrazul lui drept. Nu mai zâmbi! Ar fi trebuit să-mi fi spus. Aşa cum ar fi trebuit să-mi fi spus că au fost distruse culturi şi despre vandalisme.

— Am aflat despre cele mai grave dintre ele abia azi-noapte, când am vorbit cu tata, mi-a zis el, deloc amuzat. Am vrut s-o aud de la el înainte să-ţi spun ceva. Şi-a înclinat capul, adăugând: N-au existat riposte oficiale, Poppy, însă, în cele din urmă, reacţiile vor duce la riposte, cu sau fără legătură cu sosirea ta.

— Sosirea mea n-are nimic de-a face...

— Nu mai nega ceea ce eşti. Eşti mai deşteaptă şi mai puternică de-atât, m-a întrerupt el, iar eu am tăcut. Nu deţii luxul ăsta. Nici eu, nici regatul. Sosirea ta schimbă totul.

M-am lăsat pe spate, copleşită de adevărul cuvintelor lui. Când ieşisem de la duş. Îmi zisesem că eram pregătită să discut despre toate astea... să le înfrunt. În clipa de faţă însă, eram dovada vie a faptului că fusese o minciună. De asemenea, mă purtam copilăreşte. Moştenirea mea neaşteptată, ce făcuse Casteel ca să mă salveze, precum şi implicaţiile faptei lui nu aveau să dispară doar pentru că îmi era greu să le recunosc. Trebuia să înfrunt situaţia.

Un sâmbure de panică a început să prindă rădăcini în pieptul meu, unde energia aceea stranie vibra încet. M-am holbat la fructe şi la brânză.

— După ce-ţi vom elibera fratele, nu va avea nevoie şi de presiunea aşteptării de-a prelua tronul. N-ar fi drept să-i aruncăm şi asta în cârcă.

— Aşa este, a încuviinţat Casteel, solemn. Nu ar fi.

Dar dacă, după ce avea să se regăsească, Malik avea *să-şi dorească* lucrul pe care ajunsese să îl considere dreptul lui din naştere? Nici măcar nu eram convinsă că întrebarea avea vreo importanţă în clipa de faţă. Nu era însă o problemă care să necesite soluţionare acum. Am înghiţit în sec, alungând senzaţia de apăsare. Înţelegeam de ce Casteel refuzase tronul. Îmi dădeam seama ce însemna asta pentru el.

— Deci acum vrei să fii Rege?

N-a răspuns preţ de o clipă îndelungată.

— S-ar fi întâmplat oricum într-un final, şi dacă n-ai fi fost o urmaşă a zeilor. Malik n-ar fi pregătit să conducă, iar noi am fi fost nevoiţi să facem o alegere. La urma urmei, doresc binele Atlantiei, a zis el, iar eu mi-am amintit cum îl

descrisese Kieran ca băiat. Cât de mulţi ar fi zis că el era moştenitorul tronului, nu fratele lui. Am auzit atunci seriozitatea din tonul lui. O auzisem şi cu câteva momente mai devreme, când îmi ceruse să nu mai neg ceea ce sunt. Dar doresc, totodată, şi binele tău.

Mi-am ridicat privirea spre el.

— Ştim ce trebuie să facem. Eu trebuie să-mi eliberez fratele. Tu trebuie să-l vezi pe Ian. Regele şi regina din Solis trebuie opriţi, mi-a zis el. Dar după aceea? Dacă vrei să revendici coroana, te voi sprijini. Îţi voi fi alături. Împreună, vom învăţa să domnim peste

Atlantia, mi-a zis el, iar au am simţit un gol în stomac. Dacă nu, spune-mi doar ce vrei să faci, unde vrei să mergi. Îţi voi fi alături.

— Unde vreau să merg? am întrebat eu, confuză.

— Dacă hotărăşti că nu vrei să preiei tronul, nu putem rămâne aici.

Capitolul douăzeci şi doi

— De ce nu? am întrebat eu, aplecându-mă din nou în faţă.

— Pentru că uzurpi tronul, Poppy. Nici o altă Regină nu ar putea domni câtă vreme te afli în Atlantia. Vârcolacii te vor trata de parcă ai fi Regina chiar dacă nu şezi pe tron. La fel şi unii atlantieni. Alţii o vor urma pe cea care poartă coroana, indiferent că va fi vorba despre mama mea sau despre altcineva. Ar crea dezbinare, cum nu s-a mai văzut de pe vremea în care domneau zeităţile. Nu-i pot face asta Atlantiei, am zis eu.

— Nici eu nu vreau să se întâmple una ca asta. Inima a început să îmi bată cu putere şi am apucat strâns marginea mesei. Însă e căminul tău.

— Mi-ai spus că *eu* sunt căminul tău. Este valabil în ambele sensuri, mi-a amintit el. Şi tu eşti căminul meu. Important este să fim împreună şi fericiţi.

Cuvintele lui m-au încălzit, însă ar fi plecat dacă aş fi refuzat coroana. M-am lăsat pe spătarul scaunului, înţelegând brusc ce-mi zicea de fapt.

— Dacă n-aş fi fost o urmaşă a unui zeu, iar Malik n-ar fi fost pregătit să domnească, ce-ai fi făcut dacă ţi-aş fi spus că nu vreau să domnesc?

— Atunci, n-am fi domnit, mi-a răspuns el. Fără ezitare.

— Dar ce s-ar fi întâmplat atunci cu coroana? Ar fi continuat părinţii tăi să domnească?

— Da, până la contestarea coroanei.

— Şi ce se întâmplă când coroana este contestată?

— Mai multe lucruri, Poppy. Niciunul în privinţa căruia ar trebui să-ţi faci griji...

— De fapt, eu cred c-ar trebui. I-am simţit îngrijorarea, apăsătoare şi densă. Nu-mi spui unele lucruri pentru că nu vrei să-mi fac griji.

— N-ar trebui să-mi citeşti emoţiile, a contracarat el. E nepoliticos.

— Casteel, am mârâit eu. Vorbim despre posibilitatea ca noi doi să devenim Rege şi Regină, şi nu pot fi Regină când soţul meu îmi ascunde lucruri pentru că se teme că aş fi copleşită.

— N-aş zice că ţi-am ascuns lucruri...

A tăcut când mi-a văzut expresia.

— Ştii ce mesaj îmi transmiţi? Că eşti de părere că nu m-aş descurca în rolul de Regină, i-am zis eu.

— Nici vorbă de-aşa ceva. S-a aplecat în faţă, punându-şi mâinile pe masă. Nu îţi ascund intenţionat lucruri. Nu ţi-am spus unele lucruri deoarece nu deţineam toate informaţiile şi... Şi-a trecut mâna prin păr. Şi nu sunt obişnuit să împărtăşesc astfel de lucruri cu altcineva în

afară de Kieran. Şi ştiu că asta nu e o scuză. Nici nu zic că ar fi. Sincer să fiu, te-ai descurcat mai bine decât ar fi făcut-o majoritatea cu tot ce-ai înfruntat. Nu e ca şi cum mi-aş face griji că te-ai pierde cu firea, ci doar nu vreau să fii copleşită. Însă ai dreptate: dacă alegi să preiei coroana, nu-ţi pot ascunde lucruri.

I-am simţit remuşcarea, aşa că am încuviinţat din cap.

S-a foit în scaun.

— Dacă nu am prelua noi tronul, atunci părinţii mei l-ar putea ceda, însă ar face-o doar dacă ar considera că cel care a contestat tronul ar fi potrivit ca să domnească... Şi ar putea face *asta* doar dacă tronul ar fi contestat de câte o persoană pe rând. Dacă ar fi mai mulţi, ar interveni înţelepţii. S-ar putea ţine încercări în care contestatarii să-şi dovedească valoarea.

— Ca încercările pentru sufletele-pereche? am întrebat eu.

— Aşa-mi închipui. Nu ştiu sigur. Nu s-a mai ajuns niciodată... până acolo.

M-a străbătut din nou un val de neîncredere.

— Şi ai fi dispus să renunţi la toate acestea? Să laşi, poate, să se întâmple ceva care nu s-a mai întâmplat până acum?

— Da, a zis el, din nou, fără să ezite o clipă măcar. Nu vreau să te forţez să-ţi asumi încă un rol pe care nu l-ai cerut şi pe care nu ţi-l doreşti. *Nu* voi înlocui vălul pe care l-ai dispreţuit cu o coroană pe care o urăşti. Dacă nu vrei să iei coroana, te voi sprijini, mi-a jurat el, captivându-mă prin intensitatea cuvintelor lui. Prin jurământul irevocabil pe care-l făcea. Şi, dacă hotărăşti că vrei să iei ceea ce-ţi aparţine, să revendici tronul, voi da foc întregului regat şi-l voi privi cum arde dacă aşa mă voi asigura că acea coroană va sta pe capul tău.

Am tresărit.

— Dar îţi iubeşti poporul...

— Însă *pe tine* te iubesc mai mult. Fragmente aurii i s-au aprins strălucitoare în ochi, învolburându-se. Nu subestima ce aş face sau nu ca să mă asigur că eşti fericită. Cred că ştii deja. Aş face orice, Poppy. *Orice.*

Ştiam. Zeilor, făcuse deja un lucru de negândit când mă trecuse prin Ascensiune, însă se pregătise să devin vampir. S-ar fi luptat cu oricine şi cu toţi cei care s-ar fi apropiat de el, ca să mă ţină în viaţă, chiar dacă m-aş fi preschimbat într-un monstru. Nu mă îndoiam de el acum.

— Totul se rezumă la tine, la lucrurile cu care te simţi confortabil şi la ce-ţi doreşti, a continuat el. Nimeni nu te va forţa să faci o alegere. Va fi decizia ta, şi apoi vom înfrunta orice se va întâmpla sau nu. Împreună.

M-am cutremurat uşor. Nu mă îndoiam de spusele lui. Nu-l subestimam. Nu ştiam ce să spun, aşa că m-am holbat la el în tăcere, întru totul copleşită. Un astfel de devotament? Promisiunea lui? Era... Era transformatoare.

Şi poate că, de fapt, eu nu eram demnă de el.

M-am ridicat şi am ocolit masa spre locul în care se afla el fără să pricep prea bine ce făceam de fapt. Şi-a lăsat capul pe spate, privindu-mă în tăcere. Nu mi-am îngăduit să mă gândesc la ceea ce făceam sau dacă era ceva normal sau acceptabil. Pur şi simplu, am făcut ceea ce-mi doream să fac, ceea ce mi se părea bine. Cu simţurile deschise, am simţit un val de căldură şi dulceaţă din partea lui când m-am aşezat în poala lui. M-a cuprins imediat cu braţele şi m-a strâns tare, iar eu m-am bălăbănit cât mai aproape de el şi mi-am vârât capul sub bărbia lui.

Am închis ochii.

— Sper să nu se rupă scaunul cu noi.

Casteel a chicotit şi m-a mângâiat pe păr.

— Îţi voi atenua căderea dacă se rupe.

— Nu mai fi atât de dulce.

— Doar subliniam faptul că ţi-aş atenua într-adevăr căderea dacă s-ar rupe scaunul cu noi, întrucât aş fi primul care ar atingea podeaua, a zis el, dându-mi părul la o parte de pe faţă. Şi tu eşti cea care e dulce acum. M-a strâns mai tare în braţe, apoi a mai slăbit strânsoarea, însă doar o idee. Îmi place.

— Îmi placi, am murmurat eu, apăsându-mi degetele de pieptul lui. Ştii cât de mult înseamnă pentru mine să pot alege. Să fiu liberă. Mi s-a umplut pieptul de emoţie, până când a-nceput să mă ardă gâtlejul. Înseamnă totul pentru mine.

Şi-a întins mâna spre obrazul meu, înclinându-mi capul pe spate. Şi-a aplecat capul şi m-a sărutat uşor.

— Ştiu.

— Eşti demn de mine, Cas. Am nevoie să ştii asta.

— Cu tine în braţele mele, mă simt demn, a zis el, apăsându-şi din nou buzele de ale mele. Chiar mă simt.

— Vreau să te simţi demn de mine şi când nu sunt în braţele tale. Mi-am pus degetele pe obrajii lui. De ce-ai crede că nu eşti? După tot ce-ai făcut pentru mine?

N-a spus nimic, ci şi-a ridicat genele dese şi m-a privit, iar eu am simţit acreala ruşinii ce emana dinspre el.

— Cum rămâne cu toate lucrurile pe care *ţi* le-am făcut? Ştiu că le-ai acceptat, însă nu schimbă faptul că te-am minţit. Că ai fost rănită din pricina acelor minciuni. Din cauza faptelor mele, au murit oameni... oameni pe care i-ai iubit.

Mă durea inima.

— Niciunul din noi nu poate schimba trecutul, Cas, dar, pentru că ai minţit, am înţeles adevărul despre Ascendenţi. Da, au fost răniţi oameni... Loren, Dafina. Am tras aer în piept, tremurat. Vikter. Dar câte vieţi ai salvat? Nenumărate, sunt convinsă. Pe mine m-ai salvat în mai

multe feluri decât vom şti probabil vreodată.

A zâmbit uşor, scurt, şi am simţit că nu avea de-a face doar cu ceea ce mi se întâmplase mie. Ruşinea şi vina lui erau mult mai profunde de-atât.

— Vorbeşte-mi, am şoptit.

— Asta fac.

— Vorbeşte-mi *cu adevărat.* Mi-am trecut degetele peste obrajii lui. Ce te face să crezi că eşti nedemn de mine?

A înghiţit în sec.

— Îmi citeşti emoţiile?

— Nu. Am oftat când a ridicat dintr-o sprânceană. Bine, oarecum.

A chicotit, răguşit.

— Nu ştiu, Prinţeso. Sunt lucruri care... îmi vin în minte uneori. Lucruri care au trăit în mintea mea pe când am fost ţinut prizonier de Ascendenţi. Nu ştiu cum să le exprim în cuvinte, dar, şi dacă aş face-o, nu trebuie să ne ocupăm de ele acum.

— Te contrazic, am spus eu cu empatie. Trebuie să ne ocupăm de ele acum.

A zâmbit strâmb.

— Avem multe pe cap. Tu ai multe pe cap. N-am de gând să adaug la ele. Nu e nevoie s-o fac, a zis când am dat să spun ceva. Sunt bine, Poppy. Crede-mă că sunt bine.

— Cas...

M-a sărutat, capturându-mi buzele într-un sărut adânc, îmbătător.

— Sunt bine, Prinţeso. Îţi jur!

Am simţit că nu aveam să ajung nicăieri cu el în clipa de faţă, aşa că am încuviinţat, apoi l-am prins de încheieturile mâinilor, în timp ce el mi-a vârât capul sub bărbia lui. Nu avea să fie ultima discuţie pe această temă; aveam să mă asigur de asta. Am păstrat amândoi tăcerea preţ de câteva

minute, iar eu m-am gândit la toate lucrurile, de la perioada în care fusese ţinut prizonier la deciziile pe care trebuia să le iau. Pornirea mea firească era să refuz imediat orice pretenţie asupra coroanei. Era singura reacţie raţională. Nu aveam idee cum să fiu regina a orice, nici măcar a unei grămezi de cenuşă. Şi, deşi Casteel nu fusese crescut de la naştere ca să preia tronul, fusese totuşi crescut ca Prinţ. Îl văzusem interacţionând cu poporul lui şi ştiam deja că avea să fie un Rege minunat. Însă eu? Eu fusesem crescută ca Fecioara, şi mai nimic din educaţia primită nu avea să-mi fie de folos. Nu îmi doream câtuşi de puţin să guvernez oameni, să hotărăsc ce puteau şi ce nu puteau face şi să-mi asum o astfel de responsabilitate. Ce libertate mi-ar fi adus toate acestea? Libertatea de a-mi trăi viaţa cum găseam de cuviinţă? Nu tânjeam după putere, nu aveam ambiţii măreţe...

Însă n-am spus nimic, ci m-am bucurat pur şi simplu de senzaţia pe care mi-o stârnea mâna cu care Casteel mă mângâia pe păr. Mi-ar fi plăcut şi mai mult atingerea lui dacă nu mi-aş fi dat seama că puteam privi lucrurile într-un mod cu totul diferit. Nu ştiam să domnesc, însă aş fi putut învăţa. L-aş fi avut pe Casteel lângă mine, şi cine ar fi putut fi un profesor mai bun ca el? A-i guverna pe oameni nu însemna în mod obligatoriu a-i controla. Putea însemna şi a-i proteja, aşa cum ştiam că ar face Casteel... Aşa cum ştiam că o făcuseră părinţii lui, cât putuseră de bine. Părerea lor despre mine nu schimba faptul că ţineau la poporul lor. Că nu semănau deloc cu regele şi regina din Solis. O astfel de responsabilitate era înspăimântătoare, dar putea fi şi o onoare. Nu îmi doream putere, dar poate că acesta era secretul unui lider bun? Nu eram sigură. Şi totuşi, aveam şi ambiţii măreţe. Voiam să-i eliberez pe cei din Solis de sub tirania Ascendenţilor, şi ce-ar fi putut fi mai ambiţios de-atât? însă cum aş fi putut realiza asta

dacă refuzam să port povara unei coroane? Cine ştie ce influenţă am avea eu şi Casteel în ce priveşte Solisul dacă am fi obligaţi să plecăm din Atlantia şi s-o lăsăm pe mâna cuiva care ar putea avea intenţii foarte diferite când venea vorba despre Solis şi Ascendenţi? Cineva care l-ar considera pe Ian un simplu vampir. Şi poate că asta şi era acum. Poate şi Tawny la fel. Nu ştiam, dar dacă fratele meu era diferit? Dacă şi alţi Ascendenţi se puteau schimba, aşa cum spusese Casteel că o făcuseră câţiva? Ce s-ar întâmpla dacă ar urca cineva pe tron şi le-ar declara război? Nu ştiam, însă alegerea consta în libertate. În felul în care alegeam să-mi trăiesc viaţa. Şi ce fel de libertate ar fi fost dacă din cauza mea Casteel ar fi fost obligat să-şi părăsească poporul? Familia?

O astfel de conştientizare purta în sine un alt soi de cuşcă, nu-i aşa? întocmai cum teama era un alt soi de temniţă, iar mie...

— Mi-e teamă, am recunoscut eu încet, holbându-mă la iedera scăldată în lumina soarelui de dincolo de uşa deschisă dinspre terasă. Mi-e teamă să spun da.

I-am simţit mâna oprindu-se pe spatele meu.

— De ce?

— Nu ştiu cum să fiu Regină. Ştiu că pot învăţa, dar oare cei din Atlantia vor fi răbdători cu mine? îşi permit luxul de-a aştepta ca eu să dobândesc la fel de multă experienţă ca tine? Şi nici măcar nu ştim cine sunt. Oare Atlantia a mai avut vreodată o Regină care să fi putut să nu fi fost nici muritoare, nici atlantiană, nici zeitate? Nu trebuie să-mi răspunzi. Ştiu deja că răspunsul este nu. Şi dacă voi fi o Regină îngrozitoare? am întrebat eu. Dacă dau greş?

— În primul rând, nu vei fi o Regină îngrozitoare, Poppy.

— Eşti obligat să spui asta, am zis eu, dându-mi ochii peste cap. Pentru că eşti soţul meu şi pentru că te temi că

altfel te voi înjunghia.

— Nu teamă simt când mă gândesc că m-ai putea înjunghia.

Am strâmbat din nas şi am clătinat din cap.

— Ce pervers!

— Poate că aşa e, a zis el. Dar să ne-ntoarcem la ce-ai spus. Cum de ştiu că nu vei fi o Regină îngrozitoare? Din pricina alegerilor pe care le-ai făcut de nenumărate ori. Cum ar fi când ai încercat să-i ajuţi pe cei blestemaţi de Temuţi, riscând cine ştie ce pedeapsă ca să le uşurezi trecerea în nefiinţă. Este doar un exemplu al compasiunii de care dai dovadă, lucru de care are nevoie orice conducător. Când ai urcat pe Metereze în timpul atacului Temuţilor? Când ai luptat la Capul Spessa, dispusă să-ţi asumi aceleaşi riscuri ca aceia care juraseră să-i apere pe oamenii de-acolo? Sunt doar câteva exemple care dovedesc că ai curajul şi disponibilitatea necesare de-a face ce i-ai cere poporului tău să facă. E un lucru pe care un Rege şi o Regină ar trebui să fie dispuşi să-l facă. Ai mai multă experienţă decât îţi dai seama. Ai dovedit-o în cabana de vânătoare, când ai vorbit despre putere şi influenţă. Ai fost atentă când ai purtat vălul. Mai mult decât şi-au dat vreodată seama curtenii regali.

Avea dreptate. *Chiar* privisem şi ascultasem fără să fiu văzută, învăţasem astfel ce să nu fac odată ajunsă într-o poziţie de conducere, începând cu cele mai simple lucruri.

Nu-ţi minţi poporul.

Şi nu-l ucide.

Însă standardele din Solis nu erau prea înalte. Atlantia era întru totul diferită.

— Iar faptul că eşti dispusă să le acorzi încă o şansă celor care se poate să fi fost implicaţi într-un complot menit să te rănească dovedeşte că eşti mult mai potrivită ca să domneşti decât mine.

M-am încruntat şi mi-am ridicat capul. Privirile ni s-au întâlnit.

— Ai fi un Rege minunat, Cas. Am văzut cum te porţi cu oamenii. E limpede că te iubesc la fel de mult precum îi iubeşti tu pe ei.

M-a privit cu căldură.

— Dar nu sunt nici pe departe atât de generos, milos sau iertător ca tine... Sunt toate calităţi care ar putea răsturna o coroană, dacă lipsesc, mi-a zis el, oprindu-se ca să-mi dea o şuviţă la o parte de pe faţă. Dacă ar fi să facem asta, ar trebui să învăţ câteva lucruri... Voi avea nevoie de ajutorul *tău* în anumite domenii. Însă este foarte grăitor faptul că te temi să nu dai greş, Poppy. Chiar ar trebui să te sperie. La naiba, pe mine mă îngrozeşte de-a dreptul.

— Da?

A încuviinţat din cap.

— Crezi că eu nu mă tem că-i voi dezamăgi pe oameni? Că voi lua decizii greşite? Că voi duce întregul regat pe un drum greşit? Pentru că mă tem şi ştiu că şi părinţii mei încă se tem, până şi în ziua de astăzi. Tatăl meu probabil ţi-ar spune că, dacă nu te vei mai teme de eşec, cel mai probabil exact asta vei face: vei eşua. Ar mai spune şi că teama cu pricina te ţine curajos şi sincer.

Dar oare o astfel de teamă nu te putea face şi nehotărât? Nu te putea opri înainte să o apuci efectiv pe o anumită cale? Teama de eşec era puternică, la fel ca teama de necunoscut şi de destinaţii neexplorate. Şi am simţit o astfel de groază de mai bine de o sută de ori în viaţă. Când m-am dus la Perla Roşie. Când i-am zâmbit ducelui, ştiind ce avea să urmeze. Când m-am alăturat lui Casteel sub salcie. Şi atunci fusesem speriată. Fusesem de-a dreptul îngrozită când recunoscusem în sfârşit ce simţeam pentru Casteel, însă nu lăsasem teama să mă

oprească. De data aceasta însă, era diferit. Era vorba despre lucruri mult mai importante decât nişte săruturi interzise.

Era mai important ca noi.

— Cum rămâne cu fratele tău? Cu Ian? Cum ar afecta partea asta?

— S-ar schimba doar faptul că am negocia ca Regină şi Rege, în loc de Prinţesă şi Prinţ, mi-a răspuns el.

— Mă îndoiesc că ar fi singura schimbare, am zis eu sarcastic. Îmi închipui că am negocia cu mult mai multă putere şi autoritate.

— Păi, da, şi asta, a zis Casteel şi m-a strâns mai tare în braţe. Nu trebuie să te hotărăşti astăzi, Poppy, a zis el, spre uşurarea mea. Ai timp.

Mi-am simţit stomacul, tot noduri, relaxându-se.

— Însă nu prea mult.

— Aşa este, mi-a confirmat el, privindu-mi chipul. Mi-ar fi plăcut să vezi puţin Atlantia înainte să te hotărăşti. Ce s-a întâmplat azi-noapte...

— N-ar trebui să mă-mpiedice să văd Atlantia. M-am ridicat în şezut şi l-am privit în ochi. N-ar trebui să ne afecteze planurile sau pe noi. Refuz să-i îngădui acestui grup de oameni să mă închidă într-un alt soi de cuşcă. N-am de gând să mă opresc din trăit când tocmai am început să trăiesc.

Privirea lui Casteel era la fel de caldă precum soarele de vară. Şi-a ridicat mâna spre obrazul meu.

— Mă uimeşti necontenit.

— Nu prea ştiu ce anume din ce-am spus e atât de uimitor.

A zâmbit uşor. Gropiţa şi-a făcut apariţia.

— Hotărârea şi voinţa ta de-a trăi, de-a te bucura de viaţă indiferent de ce se-ntâmplă sau de cât de confuze ar fi lucrurile sunt câteva dintre numeroasele lucruri care mi

se par uimitoare la tine. Cei mai mulţi n-ar putea duce toate lucrurile pe care le-ai dus tu.

— Sunt momente în care nu sunt convinsă că le pot duce pe toate, am recunoscut eu.

— Dar o faci. Şi-a trecut degetul mare peste buza mea de jos. Şi-o vei face. Orice-ar fi.

Încrederea pe care o avea în mine m-a atins într-un loc mic şi nesigur din adâncul fiinţei mele despre a cărui existenţă nu sunt convinsă că am ştiut până în clipa aceea. O parte din mine care îşi făcea griji că puneam prea multe întrebări, că înţelegeam prea puţin despre lume şi că mă împleticeam pur şi simplu din şoc în şoc. Însă avea dreptate. Eram încă în picioare. Încă mă descurcam. Eram puternică.

Am dat să mă aplec, ca să îl sărut, însă m-am oprit când am auzit o bătaie în uşă.

Casteel a mârâit încet.

— Nu-mi place să fiu întrerupt în general, dar cu atât mai puţin când eşti pe punctul de-a mă săruta.

Mi-am plecat capul şi l-am sărutat rapid, după care am sărit din poala lui. S-a ridicat, aruncându-mi o privire arzătoare care m-a făcut să mă încing, şi s-a dus spre uşă. Sperând că nu arătam pe cât de îmbujorată mă simţeam, m-am întors şi l-am văzut pe Delano în uşă. Am dat să zâmbesc, însă am încremenit când i-am simţit emoţiile.

Gura mi s-a umplut de o aromă apăsătoare de smântână amară. Tristeţe şi îngrijorare. Am pornit-o spre uşă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu, iar Casteel m-a privit peste umăr.

— A venit să te vadă un bărbat, a răspuns Delano, iar Casteel şi-a întors deodată capul spre vârcolacul cu blană deschisă la culoare.

— De ce? a întrebat Casteel chiar pe când am ajuns lângă ei.

— Copila lor a fost rănită într-un accident de trăsură, ne-a spus el. E foarte...

— Unde e? am întrebat eu, înaintând, cu stomacul strâns.

— În oraş. Tatăl ei este cel care a venit, a spus Delano, privind când la Casteel, când la mine. Însă fata…

Dintr-odată, discuţia despre coroană, despre Nevăzuţi şi despre toate celelalte lucruri s-a estompat. Nici măcar nu m-am gândit la cum aş fi putut fi de folos. Am trecut pe lângă el, cu inima bătându-mi cu putere în piept. Văzusem urmările accidentelor de trăsură şi în Masadonia, şi în Carsodonia. Aproape mereu se sfârşeau tragic pentru trupurile micuţe, şi nu mi se îngăduise niciodată să intervin ca să le uşurez durerea sau spaima.

— Fir-ar să fie, Poppy! a înjurat Casteel ieşind pe coridor şi trântind uşa după el.

— Nu încerca să mă opreşti, i-am spus eu peste umăr.

— N-aveam de gând să te opresc. El şi Delano m-au ajuns cu uşurinţă din urmă. Doar că nu cred c-ar trebui să ieşi aşa, valvârtej, când tocmai azi-noapte Nevăzuţii au încercat să te ucidă.

Mi-am văzut de drum şi m-am uitat la Delano.

— Părinţii şi copila aveau chip?

Delano s-a încruntat; mai mult ca sigur i s-a părut o întrebare stranie.

— Da.

— Atunci, cu siguranţă nu sunt Stârvuri.

— Asta nu înseamnă că nu fac parte dintre Nevăzuţi şi nici nu schimbă faptul că ar trebui să fii măcar puţin precaută, a contracarat Casteel. Deşi ştiu că nu te-nţelegi prea bine cu precauţia.

L-am privit ameninţător.

M-a ignorat, şi am cotit toţi trei pe coridor.

— Doar tatăl a venit?

— Da, a răspuns Delano. Pare în culmea disperării.

— Zeilor mari, a bombănit Casteel. N-ar trebui să mă surprindă c-au auzit despre abilităţile ei. În ultimele două zile, au tot sosit oameni din Capul Spessa.

Nimic din toate acestea nu conta.

— A trimis cineva după un vraci?

— Da. Delano s-a întristat şi mai tare, iar mie mi-a tresăltat inima în piept. Vraciul e cu copila şi cu mama chiar acum. Tatăl a spus că acesta le-a zis că nu se mai poate face nimic...

Mi-am ridicat poalele rochiei şi am luat-o la fugă. Casteel a înjurat, dar nu m-a oprit în timp ce am străbătut în fugă coridorul nesfârşit, doar întru câtva conştientă de faptul că aveam impresia că nu mai alergasem nicicând atât de repede. Am ieşit degrabă în aerul cald şi însorit şi m-am îndreptat spre uşile de la capătul palierului.

Casteel m-a prins de cot.

— Pe aici vom ajunge mai rapid, mi-a zis el, scoţându-mă dintre paliere şi îndrumându-mă spre o pasarelă plină de arbuşti stufoşi plini cu flori galbene înstelate.

De cum am intrat în curte şi înainte să apuc să văd măcar pe cineva dincolo de ziduri, m-a izbit senzaţia de panică brută şi aproape scăpată de sub control ce emana din bărbatul care se afla lângă un cal.

— Harlan, a strigat Casteel. Adu-l pe Setti!

— L-am adus deja, a răspuns tânărul, aducând calul chiar pe când bărbatul s-a întors spre noi.

Am icnit. Partea din faţă a cămăşii şi a pantalonilor îi era pătată întru totul cu roşu. Atâta sânge...

— Vă rog! Bărbatul a pornit-o spre noi, apoi s-a oprit brusc.

La început, am crezut că din cauză că mai mulţi vârcolaci şi-au făcut brusc apariţia parcă din neant, însă bărbatul a dat să se încline.

— Nu e nevoie, l-a oprit Casteel, apoi m-a luat de mână când am dat drumul rochiei. Copila ta e rănită?

— Da, Alteţă.

Bărbatul, cu ochi de atlantian, s-a uitat când la mine, când la Casteel. Chiar atunci, Kieran a ieşit pe uşile din faţă ale casei, cu mâna pe mânerul sabiei. Dintr-o singură privire, a iuţit pasul, intrând în grajduri.

— Copiliţa mea. Marji. Era chiar lângă noi, ne-a spus el, cu voce tremurată. I-am spus să aştepte, dar... a luat-o pur şi simplu la goană, şi n-am văzut trăsura. Am văzut-o pe Marji fugind doar când a fost prea târziu. Vraciul spune că nu se mai poate face nimic, dar încă respiră, şi-am auzit... S-a uitat la mine cu o privire înnebunită, cu pupilele dilatate, chiar pe când Harlan l-a adus pe Setti. Am auzit ce-aţi făcut în Capul Spessa. Dacă mi-aţi putea ajuta copiliţa... Vă rog? Vă implor!

— Nu trebuie să mă implori, i-am spus eu, cu inima strânsă, sfâşiată de mâhnirea pe care o emana. Pot încerca s-o ajut.

— Vă mulţumesc, a zis bărbatul, răsuflând uşurat. Vă mulţumesc!

— Unde e? a întrebat Casteel, apucând frâiele lui Setti.

În timp ce bărbatul a răspuns, am apucat şaua şi m-am ridicat fără să mă-ncâlcesc în rochie. N-a reacţionat nimeni la faptul că am reuşit să-l încalec singură pe Setti. Casteel a încălecat în spatele meu, iar Kieran ni s-a alăturat, deja călare pe calul lui. Am ieşit din curte fără să spunem ceva, urmându-l pe bărbat pe drumul străjuit de copaci. Am călărit iute la vale, însoţiţi de vârcolaci şi de Delano, care se preschimbase şi galopa acum peste stânci, ţâşnind apoi printre copaci, iar mai apoi printre clădiri şi cai.

Tocmai vorbisem despre a vizita oraşul, dar nu aşa îmi închipuisem că avea să se-ntâmple. Pe drum, am văzut doar o învălmăşeală de cer albastru şi o mare de chipuri,

de drumuri înguste şi strâmte şi de grădini cuibărite între clădiri impetuoase decorate cu lujeri înfloriţi. Nu m-am putut concentra asupra nici unuia dintre aceste lucruri, întrucât primordial era imboldul de a o ajuta pe copilă. Şi dorinţa aceea... era diferită. Era greu de înţeles, întrucât simţisem mereu nevoia de a-i ajuta pe alţii folosindu-mi darul, însă de data aceasta era mai intensă. Ca un soi de instinct echivalent cu răsuflatul. Şi nu ştiam dacă avea de-a face cu tot ce se-ntâmplase sau dacă izvora din nevoia de-a afla dacă darurile mele mai puteau alina durerea şi vindeca în loc de ce făcusem în Odăile lui Nyktos.

Inima îmi bătea cu putere când am ajuns pe o stradă plină de oameni. Stăteau în faţa caselor şi pe trotuarele pavate cu piatră, şi le-am simţit neliniştea şi mâhnirea înfigându-mi-se în piele. Am zărit o trăsură albă simplă nepăzită pe drum.

Tatăl a oprit calul în faţa unei case înguste, cu etaj, cu ferestre ce dădeau spre golful sclipitor. Când Casteel l-a oprit pe Setti, un amestec frenetic de emoţii s-a ridicat dinspre curtea împrejmuită cu gard de fier forjat şi m-a izbit, tăindu-mi răsuflarea. M-am răsucit şi l-am văzut pe Kieran în dreptul nostru. S-a întins spre mine, apucându-mă de braţe.

— Ai prins-o? l-a întrebat Casteel pe Kieran.

— Mereu, a răspuns el.

Casteel mi-a dat drumul, iar Kieran m-a ajutat să cobor. De cum am atins pământul cu picioarele, Casteel era deja lângă mine. Am aruncat un ochi spre trăsură şi am văzut şuviţe de păr agăţate de roată... Mi-am întors rapid privirea, înainte să mai văd ceva.

— Pe aici, a zis tatăl fetiţei, străbătând cu picioarele-i lungi trotuarul şi apoi trecând de poartă.

Un bărbat îmbrăcat în gri se afla lângă intrarea în grădină. S-a întors spre noi. Avea o geantă pe umăr şi

câteva săculeţe prinse de centură, în talie. Am ştiut numaidecât că era vraciul.

— Alteţă, trebuie să-mi cer iertare pentru întrerupere, a zis bărbatul, lumina soarelui scânteind pe capul lui chel şi neted. Avea ochii de un auriu intens. Vraciul era atlantian. Le-am spus părinţilor că fata nu mai poate fi ajutată şi că are să intre curând în Vâlcea. Că nu se mai poate face nimic. Însă au insistat să veniţi. S-a bâlbâit la ultimul cuvânt când m-a văzut. A înghiţit în sec cu greu. Au auzit că ea...

— Ştiu ce-au auzit despre soţia mea, a zis Casteel, iar Delano a înaintat cu paşi apăsaţi. Nu ne întrerup deloc.

— Însă copila, Alteţă. Rănile ei sunt grave, iar semnele vitale nu sunt favorabile. Chiar dacă soţia Domniei Tale poate alina durerea şi vindeca oase cu atingerea ei, a zis vraciul, respingând evident o astfel de abilitate, rănile copilei sunt mult mai grave de-atât.

— Rămâne de văzut, a răspuns Casteel.

Am tras aer în piept scurt şi-am trecut de poartă. Erau atât de mulţi oameni îngrămădiţi în grădina mică. Mi s-a uscat gâtlejul, şi am încercat să-mi dau seama ce sentimente îmi transmiteau. Am simţit... gustul amar al panicii şi al fricii. Aerul era îmbibat de ele, însă mi s-a făcut pielea de găină când am simţit durerea intensă şi arzătoare ce acoperea cerut albastru cu o peliculă maro şi întuneca pământul, mânjind florile îngrijite cu atâta drag. Se revărsa în valuri nesfârşite de agonie acută, ca nişte lame de brici tocite ce-mi răzuiau pielea.

Un bărbat cu pielea palidă s-a întors spre noi, trecându-şi mâinile prin păr şi trăgând de şuviţe de culoarea spicelor de grâu. Şoc şi amărăciunea groazei au pătruns prin durerea sufocantă. Când s-a holbat la Casteel, panica lui era atât de puternică, încât devenise o entitate tangibilă.

— N-am văzut-o, Alteţă, a strigat bărbatul, uitându-se

peste umăr. Nici măcar n-am văzut-o. Zeilor, îmi pare rău! S-a întors împleticindu-se şi s-a îndreptat spre mulţime. Îmi pare atât de rău!

Casteel i s-a adresat cu blândeţe omului, în timp ce Delano a continuat să înainteze, îmbrâncindu-se prin mulţime. Am auzit strigăte înăbuşite, genul de hohote de plâns care-ţi tăiau răsuflarea şi vocea.

— Am adus ajutoare, l-am auzit pe tatăl fetei spunând. M-ai auzit, Marji? Am adus pe cineva care va încerca să te ajute...

Mi s-a strâns stomacul când am văzut trupul nemişcat, o formă mult prea mică ţinută strâns la piept de o femeie îngenuncheată care avea părul de aceeaşi nuanţă roşcată-cafenie ca fetiţa. Tatăl copilei s-a ghemuit lângă capul ei. Femeia scotea sunetele acelea sfâşietoare, frânte. Emoţiile îi erau frenetice, trecând de la groază la tristeţe şi apoi la o neîncredere de nepătruns.

— Haide, fetiţa mea, deschide ochii pentru tati! Tatăl fetiţei s-a apropiat mai tare, dându-i cu grijă părul la o parte...

Părul fetiţei nu era roşcat-cafeniu.

Şuviţele de un cafeniu-deschis, ca ale tatălui ei, erau de fapt pătate de sânge. Mi-am trecut privirea peste copilă, în timp ce Delano le dădea târcoale oamenilor care se înghesuiseră unii în alţii. Un picior nu-i stătea cum trebuia, ci era întors într-un unghi nefiresc.

— Deschide ochii pentru mine, a implorat-o tatăl ei. Un murmur surprins s-a auzit dinspre cei care se aflau în grădină când şi-au dat seama că Prinţul se afla printre ei. Deschide ochii pentru mami şi pentru mine, fetiţa mea! A venit cineva să te ajute.

Mama i-a privit pe cei adunaţi în jurul nostru. Nu cred că a văzut clar vreun chip când a rostit:

— Nu deschide ochii.

Genele copilei erau închise la culoare, iar obrajii – lipsiţi de culoare. Abia de-i mai simţeam durerea, şi ştiam că ăsta era semn rău. Dacă o astfel de durere se domolise atât de repede şi de mult însemna că situaţia era gravă. Atlantienii, chiar şi cei din spiţa fundamentală, erau practic muritori până treceau prin Sacrificiu. Orice răni care le-ar fi fost fatale muritorilor le-ar fi fost letale şi lor.

Mama m-a privit.

— O puteţi ajuta? a şoptit ea, înfiorându-se. Puteţi? Vă rog?

Cu inima bătându-mi cu putere şi pielea vibrându-mi, m-am apropiat de ei.

— O voi face.

Sau cel puţin credeam că-i puteam ajuta. Vindecasem oasele frânte ale lui Beckett. Nu aveam idee dacă avea să se întâmple la fel şi acum, dar ştiam că-i puteam transmite cât mai multă căldură şi fericire. Mă temeam că era tot ce puteam face. Îmi făceam griji că vraciul avusese dreptate şi că copila nu mai putea fi ajutată de nimeni. M-am rugat doar ca atingerea mea să nu se manifeste ca în templu.

Casteel a înaintat, ghemuindu-se lângă părinţi. Şi-a pus mâna pe umărul femeii, iar eu m-am lăsat în jos, în timp ce Kieran încremenise lângă noi; doar pieptul i se mai mişca. Cu nările fremătându-i, Delano a scâncit, lăsându-se pe vine la picioarele copilei.

Casteel m-a privit în ochi, şi atunci am văzut-o: mâhnirea tot mai puternică.

— Poppy...

— Pot încerca, am insistat eu, îngenunchind în faţa mamei. Am simţit piatra dură sub genunchi. Am încercat să observ felul în care capul copilei atârna nemişcat, cum nu părea a avea forma corectă. Am dat să mă-ntind după fată, însă mama ei a strâns-o mai tare în braţe. Poţi s-o ţii în continuare, i-am spus eu cu blândeţe. Nu trebuie să-i dai

drumul.
Femeia s-a holbat la mine într-un fel anume, şi nu mi-am dat seama dacă mă înţelegea, dar apoi a încuviinţat din cap.
— Trebuie doar s-o ating, i-am spus eu, simţindu-le şocul, nesiguranţa şi până şi furia despre care bănuiam că emana dinspre vraci. Le-am alungat pe toate şi m-am concentrat asupra copilei... Asupra copilei care era mult prea palidă. Atâta tot. Nu-i voi face rău. Îţi promit!
Mama fetiţei n-a spus nimic, dar nici nu s-a mişcat când mi-am ridicat din nou mâinile. Am tras adânc aer în piept şi mi-am concentrat atenţia asupra copilei, deschizându-mi larg simţurile. Am simţit... Nu am simţit nimic dinspre ea. Am început să mă neliniştesc. Se putea să fie inconştientă, să se fi ascuns de durere, însă ce văzusem pe roata de la trăsură şi felul în care capul îi părea cumva surpat...
Vindecasem doar răni şi oase – şi numai recent. Nimic de genul acesta.
Puteam totuşi să încerc.
Am prins-o de braţ şi-am înghiţit în sec când i-am simţit pielea încremenită. Doar aşa puteam descrie cum i se simţea pielea. Mi-am înăbuşit un tremur şi m-am lăsat îndrumată de instinct. Mi-am pus cu blândeţe cealaltă mână pe fruntea ei. Palmele mi s-au încălzit, şi am simţit furnicături în braţe şi degete. Fetiţa nu s-a mişcat. Nu a deschis ochii. Becket reacţionase aproape imediat când îl atinsesem, dar dinspre ea nu simţeam nimic. Mi s-a strâns gâtlejul când i-am privit pieptul. Ori răsufla mult prea superficial, ori nu răsufla deloc... Nu mai răsuflase în tot acest răstimp. Am simţit un junghi de durere în piept.
— Poppy, mi-a şoptit Cas.
O clipă mai târziu, i-am simţit mâna pe umăr.
Nu mi-am permis să simt emoţiile care-l încercau.
— Mai lasă-mă câteva secunde, am zis eu, privind din

nou spre chipul copilei, spre buzele-i palide, albastre.

— Pe toţi zeii, a gemut tatăl ei, lăsându-se pe spate. Vă rog! Ajutaţi-

o!

L-am simţit pe unul dintre vârcolaci frecându-se de spatele meu şi disperarea înteţindu-se.

— E de prisos, a zis vraciul. Copila a plecat deja în Vâlcea. Nu faceţi decât să le daţi speranţe deşarte, şi trebuie să spun ceva...

Casteel şi-a ridicat capul, dar eu i-am luat-o înainte. L-am privit pe vraci peste umăr. Un val de energie statică mi-a străbătut pielea.

— Nu cedez atât de repede, am zis eu, simţind cum mi se-ncinge pielea. Voi încerca din nou.

Nu ştiu ce-a văzut vraciul pe chipul meu, în ochii mei, dar s-a dat în spate, împleticindu-se şi ducându-şi mâna la piept. Chiar nu mi-a păsat, ci m-am întors din nou spre copilă, răsuflând apăsat.

Nu putea fi prea târziu pentru copilă, pentru că n-ar fi fost drept, şi nici că-mi păsa de cât de nedreaptă putea fi viaţa. Fetiţa era mult prea tânără pentru ca totul să se încheie aici pentru ea, pentru ca viaţa ei să se sfârşească, doar pentru că fugise în drum.

Am alungat senzaţia tot mai puternică de panică ce începuse să pună stăpânire pe mine şi mi-am impus să mă concentrez. Să mă gândesc la mecanica darului meu. Când îl vindecasem pe Beckett, nu trebuise să mă gândesc la prea multe. Se-ntâmplase pur şi simplu. Poate că de data aceasta era diferit. Rănile ei erau mult mai grave. Trebuia doar să mă străduiesc mai tare.

Trebuia să mă străduiesc mai tare.

Pielea a continuat să-mi vibreze, iar pieptul îmi bâzâia de parcă o sută de păsări şi-ar fi luat zborul înlăuntrul meu. I-am auzit pe oameni trăgând aer în piept, scurt, în

timp ce mâinile mi-au strălucit uşor, argintii.

— Zeilor mari, a zis cineva, scrâşnit.

Am auzit sunetul cizmelor alunecând peste pietre şi ţărână.

Am închis ochii şi am căutat amintiri... Amintiri frumoase. N-a mai durat atât de mult ca înainte. Mi-am adus numaidecât aminte cum m-am simţit când am îngenuncheat în pământul nisipos lângă Casteel când mi-a pus inelul pe deget. Întreaga fiinţă îmi fusese învăluită într-o aromă de ciocolată şi fructe de pădure, pe care o simţeam şi acum. Am zâmbit şi m-am agăţat de sentimentul acela, am luat bucuria şi fericirea acelea pulsânde şi mi le-am închipuit ca pe o lumină strălucitoare care trecea prin atingerea mea spre copilă, învăluind-o ca o pătură. În tot acest timp, mi-am repetat întruna că nu era prea târziu, că avea să trăiască. „Nu e prea târziu. Va trăi. Nu e prea târziu. Va trăi...”

Copila a tresărit. Sau poate mama ei. Nu ştiam. Am deschis brusc ochii, şi mi-a stat inima-n loc. Lumina argintie se răspândise, aşezându-se peste copilă ca o pânză subţire şi scânteietoare ce-i acoperea tot corpul. Puteam vedea doar câteva petice de piele pe sub ea... de piele *rozalie.*

— Mami, s-a auzit o voce subţire şi slabă de sub lumină, apoi tot mai puternică. *Mami.*

Am icnit şi mi-am tras mâinile la o parte. Lumina argintie a licărit ca o mie de stele, apoi s-a estompat. Fetiţa, cu pielea rozalie şi ochii deschişi, stătea în şezut, întinzând braţele spre mama ei.

Uluită, m-am lăsat în spate şi m-am uitat la Casteel. Se holba la mine, cu ochii aurii plini de uimire.

— Eu... A înghiţit în sec apăsat. Eşti... o zeiţă.

— Ba nu, am zis eu, împreunându-mi mâinile peste picioare. Nu sunt.

Lumina soarelui i s-a oglindit în obraz când s-a aplecat în faţă, sprijinindu-şi greutatea pe mâna pe care o aşezase pe pământ. S-a aplecat spre mine, frecându-şi nasul de al meu şi cuprinzându-mi obrazul cu mâna.

— Pentru mine eşti. M-a sărutat nespus de uşor, răvăşindu-mi întru totul simţurile. Şi pentru ei eşti.

Capitolul douăzeci şi trei

Pentru ei?

M-am tras în spate şi l-am privit în ochi pe Casteel. A încuviinţat din cap, iar eu m-am ridicat, cu picioarele tremurându-mi, privind la grădina peste care se aşternuse tăcerea. Mi-am trecut privirea peste clopoţeii de vânt subţiri din cristal ce atârnau de ramurile delicate şi peste florile de echinaceea galbene şi albe cât mine de înalte. Am tras aer în piept uşor, şi buzele mi s-au depărtat. Aproape o duzină de oameni se adunaseră în grădină... fără să-i pun la socoteală pe vârcolaci. Toţi se lăsaseră într-un genunchi, cu capetele plecate. M-am întors spre locul în care *stătuse* Kieran.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Şi el era îngenuncheat. M-am holbat la capul lui plecat şi apoi mi-am ridicat privirea spre vraci, care nu crezuse că aş fi putut fi de ajutor, care fusese furios că le dădeam părinţilor speranţe deşarte şi care se plecase şi el, ţinând o mână la piept şi cealaltă pe pământ. Dincolo de el şi de gardul de fier, cei de pe străzi nu mai stăteau nici ei în picioare, ci tot îngenuncheaţi, cu o mână la piept şi o palmă pe pământ.

Mi-am încovoiat o mână peste abdomen şi m-am întors spre Casteel. Privirile ni s-au întâlnit, şi ne-am uitat unul la celălalt în timp ce s-a lăsat într-un genunchi, ducându-şi mâna dreaptă la inimă şi pe cea stângă pe pământ.

Am recunoscut gestul cu pricina. Era o variaţie a ceea ce făcuseră vârcolacii când ajunsesem în Golful lui Saion. Dar mi-am dat seama că nu era prima oară când îl vedeam. Preoţii şi preotesele procedau la fel când intrau în templele din Solis, recunoscând astfel că se aflau în prezenţa zeilor.

„Eşti o zeiţă!"

Mi-a tresăltat inima în piept în timp ce m-am holbat la Casteel. Nu eram o...

Nici măcar nu-mi puteam forţa creierul să termine gândul, deoarece nu aveam idee ce eram. Nimeni nu ştia. Şi, privind spre fetiţa pe care mama ei şi acum şi tatăl ei o strângeau cu putere în braţe, nu... puteam ignora posibilitatea, oricât de improbabilă mi s-ar fi părut.

— Mami, a rostit fetiţa, atrăgându-mi privirea. Îşi cuprinsese mama pe după gât, în timp ce tatăl ei le îmbrăţişa pe amândouă, sărutându-şi mai întâi fiica pe creştet, apoi soţia. Am avut un vis.

— Da? a întrebat-o mama ei, cu ochii strâns închişi, cu obrajii brăzdaţi de lacrimi.

— Am văzut o doamnă, mami, a zis fetiţa, cuibărindu-se mai tare la pieptul mamei. Avea... Nu am mai auzit ce-a spus, însă următoarele cuvinte pe care le-a rostit au fost cât se poate de clare. A zis că... am avut mereu puterea în mine...

„Ai avut mereu puterea în tine..."

Cuvintele acelea mi se păreau ciudat de familiare. Parcă le mai auzisem cândva, dar nu-mi aduceam aminte când sau cine le rostise.

Casteel s-a ridicat, şi l-am privit ca prin ceaţă venind spre mine, păşind cu o graţie fluidă. Dacă mi-ar fi zis cineva că era zeu, nu m-aş fi îndoit câtuşi de puţin.

S-a oprit în faţa mea, iar simţurile mele haotice s-au concentrat asupra lui. Am inspirat o aromă condimentată

şi afumată ce mi-a încins sângele.

— Poppy, mi-a zis el, pe un ton fierbinte. Şi-a trecut degetul mare peste cicatricea de pe obrazul meu. Ai ochii la fel de strălucitori ca luna.

Am clipit.

— Tot aşa sunt?

A zâmbit larg, până aproape că i-a apărut o gropiţă în obraz.

— Da.

Nu ştiam ce le-a zis celorlalţi, însă ştiam că a vorbit cu ei calm şi încrezător, ca un om care şi-a petrecut toată viaţa într-o poziţie de autoritate. Mi-am dat seama doar că m-a îndrumat pe lângă oameni, pe lângă bărbatul care fusese nespus de panicat, dar care acum stătea pur şi simplu în genunchi, holbându-se la mine, formulând la nesfârşit aceleaşi cuvinte. *Mulţumesc.*

Vârcolacii ni s-au alăturat din nou când am plecat din grădină. Oamenii de pe trotuarul pavat cu piatră şi de pe stradă erau tot acolo. Se ridicaseră în picioare şi acum stăteau parcă pironiţi, părând a fi încercaţi toţi de aceeaşi emoţie efervescentă. Entuziasm şi uimire în timp ce ne priveau pe mine şi pe Casteel... în timp ce mă priveau pe mine.

În loc să mă ducă spre locul în care aştepta Setti, Casteel s-a uitat la Kieran. N-a spus nimic, şi m-a uimit din nou felul în care păreau să comunice sau să se cunoască atât de bine, încât să nu aibă nevoie de cuvinte.

Nu şi acum, pentru că Kieran a zâmbit agale, zicând:

— Vă aşteptăm aici.

— Mulţumesc, i-a răspuns Casteel, ţinându-mă strâns de mână.

Apoi n-a mai spus nimic, ci m-a întors şi a pornit-o din loc.

L-am urmat, şocul simţit în urma celor petrecute fiind

înlocuit de curiozitate în timp ce m-a condus câţiva metri mai în jos pe stradă, aparent fără să fie conştient de oamenii care se holbau la noi, murmurând şi plecându-se degrabă. Nici eu nu eram prea conştientă de ei, neputând simţi prea multe în afară de gustul condimentat tot mai dens şi de încordarea crescândă din stomac.

M-a condus pe sub o arcadă de culoarea nisipului şi apoi pe o alee îngustă ce mirosea a mere şi era străjuită cu vase pline de ferigi cu multe frunze. Perdele transparente dănţuiau la ferestrele deschise de deasupra pe când m-a condus tot mai adânc în pasaj. Cu cât am înaintat mai mult, cu atât s-a auzit mai limpede deasupra noastră o melodie lină. A cotit brusc la dreapta, apoi printr-o altă arcadă, şi am ieşit într-o curte mai mică. Grinzi de lemn se întindeau de la clădire la clădire. De ele atârnau coşuri cu flori curgătoare, puzderia de culori creând un acoperământ prin care pătrundeau doar fragmente subţiri de lumină solară. Spaliere acoperite de lujeri creau un gard de intimitate în jurul sutelor de flori albe delicate.

— Este o grădină nespus de frumoasă, am zis eu, pornind-o spre una dintre florile albe fragile.

— Nu-mi pasă câtuşi de puţin de grădină.

Casteel m-a oprit şi m-a tras într-un alcov umbrit.

Am făcut ochii mari, dar, înainte să apuc să răspund, s-a întors, împingându-mă cu spatele în zidul de piatră. În lumina slabă i-am văzut ochii luminoşi şi învolburaţi, de culoarea mierii.

— Ştii, nu-i aşa? m-a întrebat Casteel, punându-şi mâna în spatele capului meu şi apropiindu-se de mine. I-am simţit mădularul lung şi gros apăsându-mă în abdomen în timp ce şi-a trecut buzele peste tâmpla mea. Ce-ai făcut acolo?

Sorbindu-i mirosul copios cu aromă de pin şi căldura, am închis ochii şi l-am prins de trunchi, peste săbii.

— Am vindecat-o.

M-a sărutat pe obraz, chiar de-a lungul cicatricei, apoi s-a tras în spate. M-a privit în ochi, şi puteam să jur că s-a cutremurat uşor.

— Ştii că nu asta ai făcut, a zis el. Ai înviat-o.

Am inspirat, însă aerul mi s-a blocat în gâtlej, şi am deschis ochii.

— E imposibil.

— Aşa ar trebui, a încuviinţat el, trecându-şi mâna peste braţul meu gol şi apoi peste pieptul meu. Stomacul mi s-a strâns când şi-a trecut palma peste sânul meu. Pentru un muritor. Pentru un atlantian sau chiar şi pentru o zeitate. Şi-a trecut mâna peste şoldul meu şi apoi peste coapsa mea. I-am simţit căldura palmei prin rochie când a trecut peste pumnalul din os de vârcolac. Numai un zeu poate face aşa ceva... Numai un singur zeu.

— Nyktos. M-am muşcat de buză când a strâns materialul rochiei în pumn. Nu sunt Nyktos.

— Nu pe naiba, mi-a zis el, cu gura lipită de a mea.

— Limbajul tău e necuvenit, i-am zis eu.

A râs misterios.

— Ai de gând să negi ce-ai făcut?

— Nu, am şoptit eu, cu inima bătându-mi nebuneşte în piept. Nu înţeleg cum şi nu ştiu dacă sufletul ei a pătruns cu adevărat în Vâlcea, dar...

— Pierise. M-a muşcat uşor de buza de jos, făcându-mă să icnesc. Iar tu ai adus-o înapoi pentru că *ai încercat.* Pentru că ai refuzat să renunţi. Tu ai făcut-o, Poppy. Şi, mulţumită ţie, părinţii aceia nu-şi vor jeli copila la noapte, ci o vor privi cum adoarme.

— Eu... Am făcut doar ce-am putut, i-am zis eu. Atâta tot...

Am amuţit de la intensitatea de necrezut a felului în care mi-a pus stăpânire pe buze. Tensiunea aceea din

abdomen s-a intensificat când şi-a înclinat capul, adâncind sărutul.

Aerul îmbălsămat s-a încolăcit în jurul picioarelor mele când mi-a ridicat poalele rochiei. Şocul stârnit de intenţiile lui s-a războit cu plăcerea pulsândă.

— Suntem în public.

— Nu tocmai. Mi-a zgâriat cu vârfurile colţilor partea inferioară a maxilarului, şi am avut impresia că mi s-au încleştat toţi muşchii din corp. A urcat tot mai mult, până şi-a trecut degetele peste posteriorul meu. E o grădină privată.

— Sunt oameni în jur… Am gemut uşor când mi-a ridicat rochia deasupra pumnalului. Pe undeva.

— Nu e nimeni îndeajuns de aproape de noi, a zis el, luându-şi mâna din spatele capului meu. S-au asigurat vârcolacii de asta.

— Nu-i văd, am zis eu.

— Sunt la intrarea în alee, mi-a zis el, muşcându-mă uşor de ureche, iar eu m-am cutremurat. Ne acordă intimitate, ca să putem vorbi.

Am chicotit uşor.

— Sunt convinsă că asta cred că facem.

— Are vreo importanţă? m-a întrebat el.

M-am gândit la asta, în timp ce pulsul mi s-a înteţit. Avea? Mi-am amintit ce se întâmplase noaptea trecută, precum şi imaginea cu Casteel întins pe podeaua din Odăile lui Nyktos. Când crezusem că murise. Mi-am amintit într-o clipită cum fusese când mi se scursese tot sângele din corp, când îmi dădusem seama că nu aveam să mai trăiesc experienţe noi sau alte clipe de abandon sălbatic. Fetiţa aceea primise o a doua şansă. La fel şi eu.

Nu aveam s-o irosesc.

— Nu, am zis eu, şi Casteel şi-a ridicat privirea spre a mea. Cu inima bătându-mi nebuneşte în piept, mi-am

vârât mâna între noi. L-am atins cu dosul degetelor tremurânde, şi a tresărit când i-am descheiat nasturii. Nu are importanţă.

— Slavă zeilor! a mârâit el şi apoi m-a sărutat din nou, nimicind orice rezerve aş fi avut şi care izvorau dintr-o viaţă întreagă în care fusesem ferită. Limbile ni s-au atins, şi şi-a petrecut braţul pe după mijlocul meu, ridicându-mă. Forţa lui mă înfiora mereu. Înfăşoară-ţi picioarele pe după mine!

Aşa am făcut, gemând când i-am simţit mădularul tare cuibărit în miezul meu.

Şi-a vârât mâna între noi, şi i-am simţit vârful mădularului apăsându-se de miezul meu.

— Ca să ştii, mi-a zis el, ridicându-şi capul şi privindu-mă drept în ochi, am situaţia pe deplin sub control.

— Da?

— Întru totul, a jurat el, afundându-se în mine.

Mi-am lăsat capul pe spate, sprijinită de zid, mistuită de senzaţia pe care mi-o stârnea, fierbinte şi gros, în mine. Mi-a acoperit gura cu a lui, şi mi-a plăcut la nebunie felul în care m-a sărutat, de parcă ar fi putut trăi doar gustându-mă.

S-a împins în mine, mişcându-se înlăuntrul meu, iar căldura trupului lui şi blocurile de piatră din spatele meu mi-au asaltat delicios simţurile. Limbile ni s-au mişcat lent, în ritm cu zvâcnirile şoldurilor lui. Lucrurile... nu au rămas aşa. Şi-a vârât braţul între spatele meu şi zid şi s-a legănat în mine până când trupul mi-a devenit un foc pe care-l aţâţa cu fiecare mângâiere şi cu fiecare sărut îmbătător. S-a împins în mine, frecându-se de mănunchiul acela mic de nervi, trăgându-se în spate şi apoi împlântându-se din nou, adânc. Când a dat să se retragă iar, mi-am încordat picioarele în jurul taliei lui, zăvorându-ne împreună.

A chicotit, cu buzele lipite de ale mele.

— Ce lacomă eşti!
— Mă tachinezi, am zis eu, imitându-i gestul dinainte, muşcându-l uşor de buză.
— La naiba, a gemut el, mişcându-şi şoldurile şi împlântându-se în mine, la nesfârşit, cu mişcări tot mai intense, până au devenit febrile, până am avut impresia că aveam să mă frâng în mii de bucăţi. Am ameţit în timp ce extazul a crescut. Mi s-a părut că era pretutindeni, şi, când şi-a coborât gura spre gâtul meu şi am simţit zgârietura colţilor, a fost prea mult pentru mine. M-am cutremurat, spasmodic, străbătută de valuri netede de încordare ce m-au ridicat atât de mult, încât n-am ştiut de aveam să mai cobor vreodată, iar el m-a urmat în extaz, tremurând, gemând înăbuşit, cu gura pe gâtul meu.
Am rămas aşa un răstimp, împreunaţi, străduindu-ne amândoi să ne recăpătăm suflul. Tulburată, mi-a luat câteva minute ca să-mi revin în simţiri, în timp ce el a ieşit uşor din mine şi m-a aşezat cu grijă pe propriile-mi picioare.
Ţinându-mă strâns cu braţul la piept, Casteel s-a uitat peste umăr.
— Ştii ce? Chiar e o grădină frumoasă.
Eu şi Casteel ne plimbam de mână prin oraşul de pe coasta Mărilor lui Saion, simţind soarele şi briza sărată calde pe piele când am ieşit din magazinul croitoresei, unde o anume domnişoară Seleana m-a măsurat rapid. Nu eram singuri. Kieran era de partea cealaltă a mea, iar Delano, împreună cu alţi patru vârcolaci, se afla în urma noastră, în timp ce Casteel m-a plimbat pe străzile întortocheate şi colorate pline de vitrine vopsite în nuanţe galbene şi verzi şi de case cu uşi de un albastru intens. În păr aveam un boboc de mac portocaliu, pentru care Casteel plătise aproape de trei ori mai mult, chiar dacă vânzătorul ambulant încercase să ne dea vreo duzină pe

gratis. Aveam mâinile lipicioase de la foitajele cu scorţişoară pe care le primiserăm la câteva străzi distanţă de florărie, în faţa unui magazin care mirosea a zahăr şi care era zugrăvit în nuanţa ierbii acoperite de rouă. Iar eu zâmbeam larg, zâmbet pe care nu l-ar fi putut şterge nici măcar răbufnirile scurte de neîncredere pe care le-am perceput din când în când în după-amiaza aceea. Din câte mi-am dat seama, simţeam emoţia aceea prudentă doar dinspre muritori şi câţiva dintre atlantienii cărunţi. Se întâmpla rar. Altminteri, am simţit doar curiozitate şi surprindere. Nimeni – nici măcar cei care se înclinau precauţi – nu era nepoliticos sau ameninţător. Se poate să fi fost din pricina lui Casteel, a lui Kieran şi a vârcolacilor. Se poate să fi fost şi din pricina gardienilor Coroanei, îmbrăcaţi în alb, pe care i-am zărit la scurt timp după ce am luat floarea, prezenţa lor dovedind faptul că părinţii lui Casteel ştiau că ne deplasam prin oraş.

Sau se poate să fi auzit despre mine… despre ce puteam face.

În orice caz, nu-mi păsa, sincer, câtuşi de puţin. Mă simţeam bine, chiar dacă aveam întrebări la care nu ştiam răspunsul, chiar dacă umbra Nevăzuţilor atârna asupra noastră, în pofida a ceea ce făcusem pentru fetiţa din grădină şi a tot ce trebuia hotărât şi făcut.

Când Casteel mă întrebase dacă voiam să mă plimb prin oraş, ezitasem. Trebuia să vorbim cu părinţii lui. Nu doar că le eram datori cu o conversaţie, ci se putea şi ca ei să fi putut răspunde la unele dintre întrebările pe care le aveam. Însă Casteel mă sărutase şi-mi spusese: „Avem ziua de mâine, Poppy, şi avem clipa de-acum. Tu hotărăşti cum vrei s-o petreci”.

Îmi doream răspunsuri. Îmi doream să mă asigur cumva că părinţii lui nu mă considerau, ei bine, o ameninţare. Însă îmi simţisem muşchii relaxaţi şi sângele încins de la

clipele acelea păcătoase din alcov, aşa că hotărâsem că voiam să-mi petrec „clipa de-acum” explorând. Simţindu-mă bine. Trăind.

Şi aşa am făcut.

Ne îndreptam cu paşi statornici spre partea de jos a oraşului şi spre plajele sclipitoare, trecând pe lângă clădiri cu mese afară pline de oameni care pălăvrăgeau şi mâncau împreună. Kieran le numise cafenele, şi ştiam că existau astfel de locuri şi în Solis, dar eu le văzusem doar în Masadonia – şi de la distanţă. Nu intrasem niciodată într-una.

Întrucât tocmai avusesem parte de-o gustare ce consta dintr-un amestec de gheaţă zdrobită şi fructe, n-am intrat în nicio cafenea.

Casteel s-a oprit însă când am ajuns la o clădire mică, fără ferestre, şi m-a tras într-o parte. Am văzut bănci de piatră aşezate între pilaştrii unei colonade late.

— N-ai zis tu că te interesează muzeele?

Am simţit un licăr de surprindere. Pe drum spre Skotos, după ce am plecat din Capul Spessa, le spusesem lui Delano şi lui Naill, când vorbiseră despre diversele galerii de artă din Atlantia, că nu mi se îngăduise niciodată să intru într-una în Solis. Nu-mi dădusem seama atunci că Prinţul fusese atent la discuţia noastră, nici nu mă aşteptasem să-şi amintească un lucru pe care eu îl uitasem.

Am încuviinţat din cap, înăbuşindu-mi imboldul de a-l cuprinde cu braţele, ca una dintre acele creaturi blănoase ce atârnau din copaci, ţinându-se cu cozile de ramuri, în pădurile de lângă piscurile Elysium. Nu credeam că pe Casteel l-ar fi deranjat, însă Kieran probabil ar fi oftat.

— Ţi-ar plăcea să intri? m-a întrebat Casteel.

— Da.

Nerăbdătoare să descopăr o parte din istoria Atlantiei,

am reuşit să urc totuşi cu calm scările, alături de Casteel şi Kieran.

Interiorul era slab luminat şi cu un aer uşor închis, ce mirosea a camfor. Am trecut pe lângă o sculptură de calcar a uneia dintre zeiţe, iar Kieran mi-a explicat că nu existau ferestre, pentru ca lumina să nu decoloreze picturile sau pietrele.

Şi erau numeroase picturi ale zeilor, atât împreună, cât şi individual. Cele care-l ilustrau pe Nyktos erau uşor de identificat, deoarece fie avea chipul ascuns mereu de o lumină strălucitoare, fie trăsăturile lui nu erau foarte clare.

— Ţii minte că ţi-am zis că este ilustrat alături de un lup? m-a întrebat Kieran, atrăgându-mi atenţia spre o pictură a Regelui Zeilor lângă un lup înalt, negru-cenuşiu.

— Aici este reprezentată relaţia lui cu vârcolacii?

Kieran a încuviinţat din cap. Erau multe astfel de lucrări, chiar şi sculpturi mici, cu Nyktos alături de un vârcolac. Iar mai în josul peretelui lung era o schiţă cu un lup alb în spatele lui, simbolizând abilitatea sa de-a lua formă de lup.

— Mă-ntreb ce se află în muzeele din Solis, am zis eu când ne-am oprit în faţa unei picturi a zeiţei Ione, care ţinea în poală un prunc înfăşat. Oare au picturi ca acestea? Oare le-au copiat?

— E adevărat că doar aristocraţii puteau intra în muzee? a întrebat Kieran.

Am încuviinţat din cap şi am simţit acreală în stomac.

— Da. Doar cei înstăriţi şi Ascendenţii. Şi foarte puţini muritori sunt înstăriţi.

— Este un sistem de caste arhaic şi brutal, a zis Casteel, mijind ochii la un peisaj ce părea a ilustra Golful lui Saion. Menit doar să creeze şi să întărească asuprirea.

— Creând o prăpastie între cei care au acces la toate resursele şi cei care nu au acces la nicio resursă, am zis eu, simţind o apăsare în piept. Iar Atlantia chiar nu e aşa?

Nici măcar puţin? Ultima parte a întrebării i-am adresat-o lui Kieran, gândindu-mă la toţi cei cărora trebuia să li se aducă aminte cine erau vârcolacii.

— Nu suntem aşa, a zis el. Atlantia nu a fost niciodată aşa.

— Asta nu înseamnă că am fost perfecţi, a comentat Casteel, trecându-şi mâna prin părul meu. Am avut partea noastră de vrajbă, însă Consiliul înţelepţilor a fost înfiinţat pentru a preveni orice alegere sau decizie care i-ar putea pune în primejdie pe cei din Atlantia. Nu înseamnă că, aici, Coroana nu deţine autoritatea supremă, mi-a explicat el, însă consiliul are un cuvânt de spus, şi-ar fi foarte neînţelept ca părerile membrilor lui să nu fie ascultate. S-a întâmplat doar de două ori până acum, iar urmările n-au fost favorabile.

— Când Malec a trecut-o pe Izbeth prin Ascensiune, iar ceilalţi i-au urmat curând? am presupus eu.

Casteel a încuviinţat din cap.

— Consiliul s-a împotrivit, fiind de părere că Malec ar fi trebuit să-şi ceară iertare, să-şi îndrepte greşelile şi să interzică alte Ascensiuni.

— Cum adică să-şi îndrepte greşelile?

Aveam sentimentul îngrozitor că ştiam deja ce însemna asta.

— A fost sfătuit să scape de Izbeth, într-un fel sau altul, a zis el. N-a făcut-o.

— Şi iată-ne aici, a murmurat Kieran.

Am înghiţit în sec.

— Şi a doua oară?

Casteel a părut absorbit de gânduri.

— S-a întâmplat demult, înainte să domnească Malec, pe când existau şi alte zeităţi. Atunci, a fost înfiinţat consiliul, când spiţele au început să depăşească numeric zeităţile. Consiliul a sugerat că sosise vremea ca una

dintre spiţe să preia coroana. Sfatul său a fost ignorat.

Alastir nu-mi menţionase asta în lecţia de istorie dezgustătoare pe care mi-o ţinuse. Dacă zeităţile ar fi ascultat de consiliu, oare ar fi supravieţuit?

O pereche cu doi copii mici s-a înclinat degrabă când am apărut pe după colţ. Au făcut cu toţii ochii mari când ne-au văzut, evident surprinşi. Când Casteel şi Kieran le-au dat bineţe, zâmbind, am văzut că, foarte probabil, erau muritori. I-am salutat şi eu degrabă, sperând să nu par crispată.

Am trecut apoi spre o carcasă ce părea să conţină un soi de vază de lut şi am zis:

— Vă pot pune o întrebare la care să-mi răspundeţi sincer?

— Abia aştept s-aud întrebarea, a murmurat Kieran, iar Casteel a încuviinţat din cap.

I-am aruncat o privire urâtă vârcolacului.

— Par stângace când cunosc oameni noi? Am simţit cum mă îmbujorez. Cum ar fi mai înainte, când i-am salutat pe oamenii aceia? Am spus-o cum trebuie?

— Ai salutat pur şi simplu, a zis Casteel, ridicându-şi mâna şi dându-mi la o parte o şuviţă de păr de pe faţă. Cel mult pari puţin sfioasă, nu stângace.

— Serios? am întrebat eu plină de speranţă. Pentru că... Ei bine, nu sunt obişnuită să interacţionez cu oamenii. În Solis, oamenii mă băgau în seamă doar în situaţii în care era permis să fiu recunoscută. Aşa că mă simt ciudat, de parcă aş face-o greşit.

— Nu o faci greşit, Poppy, mi-a zis Kieran, iar trăsăturile i s-au îndulcit. Sună totul în regulă.

Casteel m-a sărutat scurt pe puntea nasului.

— Jurăm!

Kieran a încuviinţat din cap.

Ne-am văzut de drum, eu simţindu-mă puţin mai bine.

Am presupus că, dacă era să devin Regină, trebuia să depăşesc astfel de sentimente enervante de nesiguranţă.

Neştiind prea bine cum aveam să fac asta, am trecut agale pe lângă picturi şi statui, multe dintre ele ilustrându-i pe zei sau oraşe fantastice ce se înălţau până la nori. Casteel a zis că erau oraşele din Câmpiile Elizee. Toate erau frumoase, însă m-am oprit în faţa unui desen în cărbune. O parte din el se estompase, însă era clar o schiţă a unui bărbat care şedea pe un tron uriaş. Din lipsa lui de trăsături mi-am dat seama că era vorba despre Nyktos, însă mi-a atras atenţia ce se afla la picioarele lui... Şi nu mi-am mai putut muta privirea. Două feline nemaipomenit de mari stăteau în faţa lui, cu capetele îndreptate spre el. Am mijit ochii şi mi-am înclinat capul într-o parte.

— E un desen foarte vechi, mi-a spus Casteel, trecându-şi mâna în sus şi în jos peste spatele meu. Se zice că a fost făcut de o zeitate.

Mi-a luat o clipă ca să-mi dau seama de ce anume îmi aminteau pisicile acelea.

— Sunt pisici sălbatice?

— Nu cred, mi-a răspuns Kieran, holbându-se la desen.

— Seamănă, am zis eu. Am văzut una o dată... M-am încruntat când mi-am amintit visul pe care îl avusesem în cripte. Sau poate de mai multe ori.

Casteel şi-a plecat privirea spre mine.

— Unde ai văzut-o? într-o pictură sau într-un desen ca acesta?

— Nu. Am clătinat din cap. Era una într-o cuşcă în castelul din Carsodonia.

Kieran a ridicat din sprâncene.

— Nu cred că asta ai văzut.

— Ba am văzut o felină cât tine de mare când te preschimbi în vârcolac, i-am zis eu. Şi Ian a văzut-o.

A clătinat din cap.
— E imposibil, Poppy. Pisicile sălbatice au dispărut de cel puţin 200 de ani.
— Poftim? Nu se poate. M-am uitat când la unul, când la celălalt. Casteel a încuviinţat din cap. Cutreieră Ţinuturile Pustii.
— Cine ţi-a spus asta? m-a întrebat Casteel.
— Nu mi-a spus nimeni. Doar că... M-am oprit, privind din nou spre desen. Era un lucru pe care-l *ştia* pur şi simplu toată lumea. Dar, de fapt, aşa spuseseră Ascendenţii. Aşa îmi spusese regina când întrebasem despre creatura pe care o văzusem în castel. De ce-ar minţi în privinţa asta?
Kieran a pufnit dispreţuitor.
— Cine ştie? De ce-au eliminat zei şi au creat unii care nu există, ca Perus? Cred că le place pur şi simplu să născocească lucruri, a contracarat el – şi avea dreptate.
M-am holbat la cele două pisici.
— Atunci, ce era în cuşcă?
— Poate o altă felină sălbatică mare, a răspuns Casteel, ridicând din umeri. Dar cred că felinele din desen îi reprezintă pe copiii lui Nyktos cu consoarta lui.
— Când spui *copii*, te referi la Theon sau la toţi zeii? am întrebat eu.
— La copiii lui reali, a confirmat Casteel. Iar Theon nu a fost, de fapt, fiul lui. E un alt lucru despre care Ascendenţii au minţit sau pe care pur şi simplu l-au înţeles greşit din pricina numeroaselor titluri pe care le avea.
Era foarte posibil să fi fost o traducere greşită. M-am holbat la ei, gândindu-mă că unul dintre ei era răspunzător de Malec.
— Se puteau preschimba în pisici?
— Nu ştiu sigur, a zis Kieran. Din câte îmi amintesc din tot ce-am citit, nu s-a menţionat nicăieri aşa ceva şi nu

cred că odraslele lui Nyktos i-au moştenit abilitatea de a-şi schimba forma.

Sigur că nu.

— Cum îi cheamă?

— La fel ca în cazul consoartei lui, a zis Casteel, nu se ştie. Nici măcar ce gen aveau.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Lasă-mă să ghicesc: Nyktos era foarte protector în ce priveşte identitatea lor?

Casteel a zâmbit afectat.

— Aşa se zice.

— Mi se pare că-i plăcea foarte mult să deţină controlul, am bombănit eu.

— Sau poate că ţinea la intimitatea lui, a sugerat Kieran, întinzându-se şi trăgându-mă uşor de şuviţa de păr pe care Casteel mi-o dăduse la o parte de pe faţă mai devreme. Fiind Regele Zeilor, sunt convins că a încercat să aibă parte de intimitate ori de câte ori putea.

Poate că aşa era.

Ne-am continuat drumul prin muzeu, şi mi-a fost greu să nu mă gândesc la pictura aceea sau la creatura pe care o văzusem în cuşcă în copilărie. Mi-am amintit cum se plimbase animalul încolo şi încoace prin cuşcă, disperat, cu o privire inteligentă.

Capitolul douăzeci şi patru

Am sfârşit servind cina la una dintre cafenelele aflate cel mai aproape de apă, peşte şi legume coapte pe grătar, împreună cu Delano, care se preschimbase la un moment dat în forma lui muritoare. Îi întrebasem pe ceilalţi vârcolaci dacă voiau să ni se alăture, dar aleseseră să rămână în formele lor de vârcolaci, supraveghindu-i pe toţi

cei care se apropiau de noi, inclusiv pe membrii Gărzii Coroanei.

Am ajuns la plaje abia după ce soarele a început să coboare cu statornicie spre orizont. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi dezleg sandalele. Am zâmbit de cum mi s-au afundat picioarele în nisipul granulos, copleşită de o puzderie de amintiri: despre părinţii mei şi Ian, plimbându-ne toţi pe o altă plajă. Cu sandalele atârnate într-o mână şi cu Casteel ţinându-mă de cealaltă mână, am privit spre mare, spre apele limpezi care au căpătat o nuanţă argintie când a răsărit luna. După-amiezile acelea petrecute pe plajele de la Marea de Lână păreau desprinse dintr-o altă viaţă, dintr-o altă eră, iar asta m-a întristat. Oare peste cât timp aveau să devină amintiri ce urmau să se simtă de parcă ar fi aparţinut altcuiva?

Delano, care mergea în faţa noastră, s-a întors spre noi.

— Dacă nu eşti obosită, Penellaphe, mai în faţă este ceva ce s-ar putea să-ţi placă.

— Nu sunt obosită. M-am uitat la Casteel. Tu?

A zâmbit uşor, clătinând din cap.

Delano s-a uitat la Casteel, apoi la Kieran şi din nou la mine, deplasându-se cu spatele.

— Se sărbătoreşte o nuntă, a explicat el. Chiar după cotitură.

— Ne putem alătura? Adică, nu mă ştiu...

— Vă vor întâmpina cu bucurie, a intervenit Delano. Pe amândoi.

— Vrei să mergi? a întrebat Casteel.

Sigur că voiam. Am încuviinţat din cap. A privit peste umăr, spre membrii Gărzii Coroanei, despre care ştiam că erau cu câţiva paşi în urma noastră.

— Vă mulţumesc că ne-aţi supravegheat. Sunteţi liberi.

M-am întors şi am văzut câţiva gardieni închinându-se şi apoi întorcându-se.

— Chiar pleacă?

— Ştiu că n-au ce căuta la o astfel de celebrare, mi-a explicat Kieran. Nu e ceva personal, ci pur şi simplu aşa stau lucrurile.

Aşa stau lucrurile pur şi simplu?

Picioarele mi s-au afundat în nisipul umed când am ocolit o dună, râsetele şi muzica auzindu-se tot mai tare. Erau atât de multe lucruri de absorbit: strigătele de fericire, acoperămintele ce se unduiau în briza sărată, păturile groase şi pernele împrăştiate pe nisip şi grupurile de oameni adunaţi la un loc, dansând şi vorbind. Atmosfera deborda de viaţă, de căldură şi de bucurie, inundându-mi simţurile, lăsându-mă expusă, însă, pentru prima oară, într-un mod plăcut. Într-un mod pe care *mi-l doream.* Am privit pretutindeni, oprindu-mă asupra celor care dansau în jurul flăcărilor.

— În timpul unor astfel de celebrări, numai vârcolacii pot dansa în jurul focului, mi-a explicat Casteel, observând încotro mă uitam. Deşi pun rămăşag că te-ar lăsa şi pe tine. Eşti *Liessa* lor.

— E ciudat să fiu Regina vârcolacilor fără să fiu vârcolac, am zis eu, privindu-i pe oameni înconjurându-l pe Delano, în timp ce vârcolacii care se ţinuseră după noi toată ziua au ţâşnit înainte, pierzându-se în mulţime.

— În seara asta se sărbătoreşte, ne-a spus Kieran. În seara asta, nu trebuie să-ţi faci griji că oamenii se vor pleca sau că-şi vor înfige pumnii în nisip.

Am zâmbit uşor.

— Chiar s-a văzut cât de stânjenită m-am simţit data trecută?

— Da, au răspuns Casteel şi Kieran la unison.

— Uau, am zis eu, lăsându-mi bărbia pe braţul lui Casteel şi zâmbind.

Însă Kieran avea dreptate. Când s-a îndepărtat de noi,

alăturându-li-se altora care se aflau lângă câteva dintre corturile cu baldachin, am fost întâmpinaţi doar cu saluturi şi zâmbete. Casteel mi-a luat sandalele şi le-a lăsat pe nisip, după care şi-a desfăcut săbiile şi le-a aşezat pe o pătură, semn că se simţea în siguranţă acolo. S-a aşezat şi m-a tras în jos, între picioarele lui, cu faţa spre foc.

L-am pierdut întru totul din vedere pe Delano, relaxându-mă în braţele lui Casteel, dar l-am găsit pe Kieran câteva momente mai târziu, vorbind cu o femeie înaltă cu părul închis la culoare. Cam atât mi-am dat seama despre ea de la distanţă.

— Cu cine vorbeşte Kieran? am întrebat eu.

Casteel s-a uitat peste creştetul meu.

— Cred că o cheamă Lyra. Dacă e cine cred eu că e. E puţin mai tânără ca mine şi Kieran, dar familiile lor sunt apropiate.

— Ah, am şoptit eu, privindu-i şi gândindu-mă la ce-mi spusese cândva Kieran despre a iubi şi a pierde pe cineva. Nu-mi povestise niciodată mai mult, însă am simţit atunci dinspre el genul de suferinţă care te încerca atunci când persoana iubită nu se mai afla printre cei vii. M-am bucurat să-l văd cu cineva, chiar dacă doar vorbeau şi râdeau. Nu că i-aş fi spus-o şi lui. Probabil ar lua-o drept o întrebare.

— Ştii când ai zis că e ciudat să fii Regina vârcolacilor fără să fii vârcolac în sine? m-a întrebat Cas după câteva clipe. Mi-a amintit de faptul că, atunci când te-am cunoscut, mă aşteptam la o Fecioară, dar am găsit o Prinţesă, o Regină... pe soţia mea. A râs, parcă uimit. Nu ştiu. M-a făcut pur şi simplu să mă gândesc la cum găsim lucruri de care n-am ştiut că aveam nevoie pe când căutam cu totul altceva.

— Sau când nu căutam deloc, am zis eu, strâmbând din nas. Sau poate că totuşi *căutam* ceva. În noaptea aceea, m-am dus la Perla Roşie pentru că voiam să trăiesc. Şi te-

am găsit pe tine.

M-a cuprins cu braţele, strângându-mă tare. Au mai trecut câteva clipe, în care i-am privit pe vârcolacii din jurul focului.

— Dacă ai putea face orice în clipa de faţă, ce ai vrea să faci? în afară de a-ţi vedea fratele şi de a face lucruri legate de ceea ce trebuie să facem.

Am ridicat din sprâncene când am auzit întrebarea neaşteptată. Mi-am deschis simţurile spre el şi am perceput o curiozitate copilărească ce m-a făcut să zâmbesc larg. Nici măcar n-a trebuit să mă gândesc la întrebare.

— Ceea ce fac acum. Tu?

— Vorbesc serios, a zis el.

— Şi eu. Mi-aş dori să facem asta; toate lucrurile pe care le-am făcut azi, am zis eu. Tu?

— La fel, a zis el încet, şi am ştiut că era adevărat. Dar cu tine goală şi cu mai mult sex.

Am râs tare, pentru că am simţit din nou că era adevărat.

— Mă bucur c-am ales să petrec „clipa de-acum” aşa.

— Şi eu.

M-a sărutat pe obraz.

Chiar nu ştiam când aveam să mai putem petrece astfel o zi sau dacă urma să mai avem vreodată timp să o facem, însă nu voiam să mă gândesc la motivele pentru care probabil avea să mai dureze o vreme până atunci. Nu aşa voiam să petrec clipa asta, aşa că i-am privit cu mare interes pe cei care dansau în jurul focului, fermecată de frenezia plină de bucurie a siluetelor lor întunecate, de felul în care treceau de la un partener la altul, atât de sex bărbătesc, cât şi de sex femeiesc, cu un soi de abandon nesăbuit, ca acela pe care-l trăiserăm eu şi Casteel în grădină. Emoţia pe care am simţit-o emanând dinspre ei

putea fi descrisă doar ca o eliberare, de parcă ar fi dansat pentru a rupe lanţurile ce le îngrădeau mintea şi sufletul şi, făcând astfel, au găsit libertatea.

Unul dintre ei s-a desprins de lângă foc şi a venit spre noi. Umerii goi ai lui Delano licăreau de la sudoare când s-a aplecat. Părul lui deschis la culoare i s-a răsfrânt peste frunte când mi-a întins braţul.

— Vrei să dansezi?

Am dat să-l apuc de mână, însă m-a cuprins o senzaţie de nesiguranţă. Oare se cuvenea să fac asta?

Casteel şi-a lipit obrazul de al meu.

— Poţi dansa cu el. Şi-a slăbit strânsoarea. Fă orice vrei!

„Fă orice vrei!”

Trei cuvinte pe care nu le-am auzit cea mai mare parte a vieţii.

— Nu... Nu ştiu să dansez.

— Nimeni nu ştie, a zis Delano, rânjind. Până se apucă de dansat. Şi-a mişcat degetele. Ce zici, Penellaphe?

M-a străbătut un val de entuziasm efervescent când am privit peste umărul lui, spre siluetele care se mişcau în jurul focului. „Fă orice vrei!” Am răsuflat, ameţită. M-am răsucit şi l-am prins pe Casteel de bărbie, trăgându-i gura spre a mea. L-am sărutat scurt.

— Te iubesc, Cas!

Preţ de-o clipă, m-a strâns mai tare cu braţul.

— Distrează-te!

M-am întors apoi spre Delano şi mi-am pus mâna în a lui.

— Poppy, i-am zis eu. Spune-mi Poppy!

Delano a zâmbit şi m-a ridicat în picioare.

— Hai să dansăm, Poppy!

Mi-a tresăltat stomacul în timp ce l-am urmat spre flăcările unduitoare. Pe când am simţit căldura focului, Delano s-a întors spre mine.

— Chiar nu ştiu să dansez, i-am spus eu, spăsită.

— Priveşte în jur! Fără să-mi dea drumul la degete, mi-a luat mâna şi mi-a aşezat-o pe şoldul lui, după care şi-a pus-o pe a lui în talia mea. Ţi se pare că ei ştiu să danseze? Sau ţi se pare că se distrează?

Am aruncat o privire în jur, şi ce-am văzut nu se compara câtuşi de puţin cu ce văzusem pe când mă furişasem prin sălile dosnice ca să privesc pe furiş la balurile din Sala Mare a castelului Teerman. Nu am văzut mişcări rigide, nici perechi de dansatori. O fată cu păr lung şi blond dansa singură, cu braţele întinse deasupra capului, mişcându-şi şoldurile în ritmul muzicii. Un bărbat cu piele maronie dansa de asemenea singur, mişcându-şi trupul cu o graţie fluidă. Unii dansatori se învârteau unii în jurul altora, iar membri altor perechi dansau atât de apropiaţi, încât cu greu îţi dădeai seama unde se sfârşea un trup şi unde începea celălalt. L-am văzut pe Kieran cu femeia cu părul închis la culoare. Îşi ţinea braţele aurii-maronii pe după gâtul lui; formau una dintre acele perechi care dansau atât de aproape, încât în Masadonia ar fi stârnit bârfe. Kieran a ridicat-o pe femeie, învârtind-o, iar ea şi-a lăsat capul pe spate, râzând.

— Ce vezi? a întrebat Delano din nou.

Mi-am mutat privirea de la ei şi m-am uitat din nou la el.

— Se distrează.

A zâmbit.

— Poţi face asta, nu-i aşa?

M-am uitat spre Casteel, care stătea pe pătură, cu un genunchi îndoit, cu braţul sprijinit pe el, privindu-ne. O parte mică din mine nu era aşa convinsă că ştiam cum să mă distrez, însă... astăzi mă distrasem. Mă distrasem şi când eu şi Tawny ieşisem pe furiş din castel ca să mergem la lac. Pe atunci nu mă gândisem la distracţie, ci doar... *trăiam.* Şi acesta era, de fapt, secretul, nu? Să nu te

gândeşti prea mult şi să trăieşti pur şi simplu.

Mi-am ridicat privirea spre Delano.

— Da, pot.

— Ştiu.

A zâmbit şi mai larg, apoi a început să se mişte, legănându-se cu paşi mici spre stânga, apoi spre dreapta. M-am luat după el.

El se mişca cu paşi mult mai siguri, eu, mai rigid şi eram convinsă că arătam ridicol, ţinându-mă de el cu braţele ţepene şi uitându-mă strâmb. Alţii din jurul nostru se mişcau mai repede, dar am continuat să dansăm în cercul nostru mic şi mi-am dat seama că fiecare pas al lui era în ritm cu bătăile tobei. Muşchii mi s-au relaxat, la fel şi strânsoarea. Delano s-a tras în spate, ridicându-ne mâinile împreunate. Poalele rochiei mi s-au umflat în jurul picioarelor când m-a învârtit. Vâjâitul din piept s-a pornit, iar părul mi s-a ridicat de pe umeri când m-a învârtit din nou. Am râs încet, apoi mai tare, când ne-a ridicat din nou mâinile şi s-a învârtit el. Şi-a coborât mâna la loc pe talia mea, apoi am început să ne mişcăm mai repede în cercul nostru mic, învârtindu-ne în jurul focului.

Bâzâitul din piept mi-a pătruns în sânge, în timp ce tivul rochiei mi s-a încolăcit în jurul gleznelor. L-am simţit pe Delano dându-mi drumul şi pe altcineva luându-mă de mână. M-am răsucit şi m-am trezit în braţele lui Kieran.

I-am zâmbit larg.

— Bună.

Mi-a zâmbit la rândul lui.

— Bună, Poppy.

S-a dat în spate, învârtindu-mă. M-am împleticit, râzând când m-a prins.

— Mă surprinzi.

— De ce? am întrebat eu, mişcându-ne în jurul flăcărilor.

— Nu credeam că dansezi, a zis el, trăgându-mă la

pieptul lui umed. Ne onorezi făcând-o.

Înainte să apuc măcar să-l întreb de ce-ar fi fost asta o onoare, Kieran m-a învârtit, după care am simţit cum mă mai prinde cineva de mână. M-am întors şi am văzut că era Lyra, care dansa acum cu mine. Eram aproape la fel de apropiate precum fuseseră ea şi Kieran, coapsele ei înveşmântate în colanţi frecându-se de ale mele la fiecare legănare a şoldurilor. M-a apucat şi de cealaltă mână, şi ne-am mişcat împreună în jurul focului. Şuviţe de păr mi s-au lipit de gât şi tâmple în timp ce am intrat şi am ieşit din rândul celor care se mişcau pe ritm în jurul focului, fiecare învârtindu-se spre alţi parteneri. Am dansat întruna, cu oameni pe care nu-i cunoşteam, precum şi cu cei pe care-i ştiam, şi, în tot acest timp, bâzâitul acela din piept şi din sânge a continuat să vibreze, reverberându-mi în piele. Mi-am lăsat capul pe spate, expunându-mi chipul flăcărilor şi luminii lunii, şi m-am răsucit în braţele lui Delano, apoi în ale lui Kieran, care m-a ridicat în aer. L-am prins de umeri şi am râs în timp ce s-a învârtit prelung.

— Cineva e gelos, a zis el când am simţit din nou nisip sub picioare. Ne-am învârtit...

Chicotul lui Kieran m-a gâdilat pe obraz când Casteel m-a apucat pe după talie. Mai că n-am picat pe el când a spus:

— Categoric încep să fiu gelos.

— Ba nu-i aşa. L-am simţit emanând doar o aromă condimentată, afumată. Eşti...

— Cum? m-a întrebat el, îndepărtându-mă de foc şi de dansatori, înapoi spre umbrele presărate cu scânteieri de lună.

L-am urmat cu răsuflarea tăiată, simţind furnicături în picioare.

— Eşti aţâţat.

Şi-a plecat capul, lipindu-şi fruntea de a mea.

— Când *nu* sunt eu aţâţat în preajma ta?

Am râs uşor.

— Bună întrebare!

— Ce-i drept, sunt mai aţâţat decât de obicei. M-a tras în jos pe pătura groasă, lipindu-mi spatele de pieptul lui. Deşi e vina ta.

— Cum să fie vina mea? am zis, bălăbănindu-mă în spate şi rânjind când l-am auzit gemând.

— E din cauza râsului tău. M-a sărutat uşor pe pielea umedă a gâtului. Nu mă voi obişnui niciodată să te aud râzând şi nu voi crede niciodată că o faci destul de des. I-am simţit pieptul umflându-i-se brusc în spatele meu şi o senzaţie sfâşietoare şi ascuţită înlăuntrul lui. După tot ce s-a întâmplat cu Shea şi cu fratele meu, jur pe zei că n-am crezut că vreun râs m-ar putea nimici cum o face al tău. Şi, când spun că mă nimiceşte, mă refer că o face în cel mai bun mod posibil... în cel mai complet mod posibil. Şi... A răsuflat tremurat. Vreau doar să-ţi mulţumesc pentru asta.

— Îmi mulţumeşti? M-am răsucit cât am putut de mult în braţele lui, căutându-i şi găsindu-i privirea. Eu ar trebui să-ţi mulţumesc ţie. Datorită ţie pot să râd fără remuşcări.

Şi-a plecat fruntea spre tâmpla mea.

— Da?

— *Da,* am zis eu, cuprinzându-l cu mâna pe după ceafă. *Trăiesc* datorită ţie, Cas, şi o spun atât ad litteram, cât şi la figurativ. Crezi că nu eşti demn de mine? De fapt, uneori, mă întreb dacă eu sunt demnă de tine.

— Poppy...

— Aşa e. L-am strâns de ceafă. Nimic din ce spui nu poate schimba asta, dar ştiu. Ştiu *aici,* am zis, apăsându-mi palma de piept. Că aş face orice pentru tine. Ştiu că şi tu ai face orice pentru mine. Ai făcut-o deja, şi nimic din tărâmul acesta sau din orice alt tărâm nu va schimba vreodată asta sau ce simt pentru tine. Nimic n-ar trebui să

te facă vreodată să uiţi că râd datorită ţie.

S-a înfiorat şi m-a sărutat pe tâmplă, după care m-a cuprins pe după mijloc cu un braţ, punându-şi mâna pe şoldul meu, trasând agale cercuri cu degetele. N-a spus nimic, ci şi-a sprijinit bărbia de creştetul meu. Nici eu n-am spus nimic. Nu e mereu nevoie de cuvinte, şi am ştiut în mod inerent că era unul dintre acele momente.

Pur şi simplu *eram* în timp ce i-am privit pe cei care dansau în jurul focului împărţindu-se în grupuri mai mici, unele dintre ele îndepărtându-se spre valurile care se unduiau pe nisip, iar altele – spre corturile cu baldachin. L-am zărit din nou pe Kieran. Era cu cea despre care credeam că era Lyra. Sau cel puţin aşa mi s-a părut. Chiar n-aveam cum să-mi dau seama sigur. O ţinea cu braţul pe după umeri şi stătea cu capul plecat spre ea, pierzându-se în umbrele falezei.

Mi-am întors privirea, uitându-mă preţ de vreo două minute la cei care se aflau încă lângă foc, după care am aruncat din nou o privire spre faleză.

Buzele mi s-au depărtat uşor. Nu aveam idee cum de Kieran şi femeia ajunseseră din poziţia în care-i văzusem ultima oară în cea în care el stătea lăsat pe spate în nisip şi ea îngenuncheată între picioarele lui, cu mâinile în vecinătatea unei zone care ar fi fost considerată cu siguranţă indecentă.

— Cumva...

Am tras brusc aer în piept când Kieran şi-a dat capul pe spate. Am făcut ochii mari.

Casteel a chicotit uşor, întunecat.

— Mai ai nevoie să-ţi răspund la întrebare?

Am înghiţit în sec.

— Nu.

A continuat să traseze cercuri cu mâna pe care şi-o ţinea pe şoldul meu, distrăgându-mi atenţia, în timp ce m-

am uitat la cea care credeam că era Lyra mişcându-şi capul înainte şi înapoi, într-un fel care-mi aducea aminte de cum ne mişcăm eu şi Casteel.

— Te simţi indignată? m-a întrebat Casteel în şoaptă.

Oare eram? Nu ştiam sigur. Poate ar fi trebuit să fiu, căci cu siguranţă n-ar fi trebuit să mă uit la ei. Orice decenţă socială existentă îmi cerea să-mi întorc privirea şi să mă prefac că nu ştiam ce făceau. Dar ştiam. Citisem în jurnalul domnişoarei Willa despre ce făcea Lyra acum. Inima îmi bătea cu putere. Era ca atunci când Casteel mă sărutase între coapse, doar că, dacă era să mă iau după descrierea Willei, nu prea era vorba despre sărutat şi lins, ci despre... supt. Gestul ăsta mă nedumerise tare când citisem prima dată despre el, dar asta înainte să aflu că existau tot soiul de lucruri pe care le puteai face cu diverse părţi ale trupului.

— Să iau lipsa ta de răspuns drept „nu”? m-a întrebat Casteel.

Am simţit cum mă îmbujorez şi mi-am mutat privirea spre foc, unde oamenii stăteau şi vorbeau, fie fără să-şi dea seama de ceea ce se-ntâmpla în umbre, fie fără să le pese.

— Ai spus că vârcolacilor le place să-şi arate afecţiunea în public.

A râs din nou.

— Aşa am zis, şi sunt foarte deschişi când vine vorba despre... afecţiunea lor. Nu se simt ruşinaţi când o fac. Sunt convins că vei vedea la un moment dat un dos sau două goale.

Îmi plăcea că nu se simţeau ruşinaţi, poate neexperimentând vreodată acreala ce însoţea emoţia aferentă unor astfel de acţiuni. Să exişti şi să fii atât de liber şi de deschis presupunea o libertate de invidiat.

— Să nu-ţi fie jenă să spui dacă te simţi stânjenită, mi-a

zis Casteel încet. Nu e musai să rămânem şi putem pleca oricând vrei.

Oferta lui m-a emoţionat, şi mi-am întors capul, sărutându-i partea inferioară a maxilarului.

— Mulţumesc că ai spus asta, dar nu mă simt stânjenită.

— În regulă, a zis el, înclinându-şi capul şi sărutându-mă.

Şi chiar nu mă simţeam stânjenită. M-am lăsat pe Casteel, sprijinindu-mi capul de pieptul lui. Dacă ei nu se simţeau ruşinaţi de acţiunile lor, atunci nici eu nu mă simţeam.

Însă n-ar fi trebuit să mă uit, şi era întocmai ce făceam, identificând cu o precizie infailibilă locul în care se duseseră Kieran şi Lyra. Am văzut-o pe Lyra punându-şi o mână pe pieptul lui şi împingându-l în spate când el a dat să se ridice sau... să o tragă. Lyra era stăpână pe ceea ce făcea, iar Kieran s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se pe coate, în timp ce ea îşi mişca cu încredere capul şi o mână îi urma mişcările capului.

Ar fi trebuit să-mi ţin simţurile închise când m-am concentrat asupra Lyrei, dar am simţit controlul pe care îl bănuisem la ea, amestecat cu un gust de afumătură. M-am îmbujorat şi mai tare, căldura coborându-mi pe gât, şi m-am foit, întinzându-mi un picior. Mi s-a tăiat răsuflarea când Casteel şi-a mişcat degetele de pe şold câţiva centimetri spre stânga, trasând în continuare cercurile acelea mici, înnebunitoare.

Şi chiar n-ar fi trebuit să-mi las simţurile deschise când am privit spre Kieran. Aroma aceea condimentată mi s-a adunat în gâtlej şi mai jos, în locul de care degetele lui Casteel se aflau periculos de aproape. Mi-am închis simţurile înainte să-mi vâr nasul şi mai mult, dar...

— Poppy?

— Da, am şoptit eu, în timp ce Lyra a părut să-şi încline

capul, apropiindu-se imposibil de mult de Kieran.

— Îi priveşti cumva? m-a întrebat Casteel, cu vocea catifelată.

Am dat să neg.

— Dacă da, n-ai fi singura şi nici nu sunt singurii care sunt priviţi, a zis el, întinzându-şi un deget peste materialul subţire al rochiei mele. Nu se simt ruşinaţi de nicio faptă de afecţiune, indiferent că sunt implicaţi în ea, că privesc cu nonşalanţă... sau că privesc într-un mod mai activ.

Privesc într-un mod mai activ?

Mi-am trecut privirea peste baldachinele unduitoare şi adâncimile lor umbrite, spre locul în care un braţ zvelt i-a făcut semn cuiva care şezuse până atunci afară, pe nisip. Bărbatul a pus jos sticla din care bea şi s-a aplecat, intrând în spaţiul de sub baldachin, unde siluete umbrite se mişcau la unison. Li s-a alăturat chiar pe când Casteel s-a foit din nou în spatele meu, aplecându-se în faţă şi vârându-şi mâna pe sub tivul rochiei care mi se adunase în dreptul genunchilor. Se prea poate să-mi fi stat inima-n loc când şi-a trecut degetele peste pielea mea dezvelită, reuşind cumva să nu-mi mişte poalele rochiei. A continuat să-şi strecoare mâna dreaptă tot mai jos, în timp ce l-am privit pe bărbat coborându-se în spatele celei care se mişca deasupra. Inima îmi bătea năvalnic în piept când l-am simţit pe Casteel şovăind sub rochia mea, ţinându-şi degetele în dreptul vintrei mele.

M-am cutremurat uşor, deopotrivă nerăbdătoare şi nesigură, apoi mi-am simţit miezul strângându-se.

— Poppy, Poppy, Poppy, a murmurat Casteel, atingând cu un deget mănunchiul sensibil de nervi, pe deasupra rochiei. Ce vezi în cort îţi răspunde la întrebările pe care poate ţi le-ai pus despre cum se pot bucura trei iubiţi unul de altul?

Da? Nu? Am văzut-o pe femeia care îl călărise pe bărbatul de dedesubt oprindu-se şi arcuindu-şi spatele, în timp ce bărbatul din spatele ei a tras-o mai aproape de pieptul lui.

— Nou-sositul fie se mişcă în ea, fie se freacă de ea, mi-a explicat Casteel, în timp ce a trasat afurisitele alea de cercuri cu degetul pe deasupra rochiei şi în locul în care coapsa şi şoldul mi se îmbinau. În jurnalul Willei erau explicate detaliile tehnice?

Căldura emanată de pielea mea îmi pătrunsese în vene, agitându-mi sângele. Am încuviinţat din cap.

— Da, am zis eu. Mi-am umezit buzele. Mi s-a părut... dureros.

— Poate fi, dacă nu ai grijă, a zis el. Dar s-ar părea că ei au grijă.

Nimeni nu părea să sufere şi nimeni nu părea să ne acorde vreo atenţie. Mi s-a tăiat răsuflarea în timp ce mi-am depărtat uşor coapsele şi l-am întrebat:

— Iau parte la împreunare?

— Nu ştiu. I-am simţit degetele alunecându-mi pe piele spre locul acela plin de năzuinţă. Am gemut gâtuit când şi-a trecut leneş degetul prin pliurile tot mai umede. Nu e nevoie de împreunare pentru astfel de fapte.

— Tu ai...

M-am muşcat de buză când m-a pătruns cu degetul. Am tresărit spasmodic, asemenea celor trei din cort. Chiar trebuia să nu mă mai uit.

Şi, desigur, m-am trezit privind spre locul în care se aflau Kieran şi Lyra. Acum, se sărutau, însă ea îşi mişca în continuare braţul în dreptul şoldului lui, lent.

— Dacă am ce anume?

Cu pulsul vibrându-mi în timp ce Cas mă pătrundea în repetate rânduri cu degetul, continuând să-mi frământe pielea sensibilă, am renunţat să mai stau nemişcată

înainte chiar de a încerca. Mi-am ridicat şoldurile spre mâna lui, forţându-mi creierul să-şi aducă aminte cum să formeze cuvinte.

— Ai făcut vreodată asta? Ce fac ei sub baldachin?

Şi-a trecut buzele în josul gâtului meu.

— Da. M-a muşcat uşor de gât, făcându-mă să icnesc. Te deranjează?

Pasiunea s-a estompat îndeajuns încât să întreb:

— De ce m-ar deranja?

— Trecutul unora bântuie viitorul altora, a zis el, oprindu-se.

M-am încruntat, iar privirea mi-a scânteiat.

— Ai peste 200 de ani, Cas. Îmi închipui că ai făcut tot soiul de lucruri.

A început să-şi mişte din nou degetele.

— Cu tot soiul de oameni?

Felul în care a spus-o m-a făcut să chicotesc.

— Da. Însă zâmbetul mi-a pierit, pentru că voiam să-l întreb dacă făcuse aşa ceva cu Shea. O clipă mai târziu, mi-am dat seama că-l puteam întreba pur şi simplu, aşa că am făcut-o.

Casteel m-a sărutat pe gât.

— Nu, Poppy. N-am făcut-o.

Surprinsă, am dat să-mi întorc privirea spre el, însă şi-a încovoiat degetul, nimerind un punct dinăuntrul meu care mi-a făcut picioarele să-mi încremenească şi degetele să mi se chircească în pătură.

— D-de ce nu? am întrebat eu, bâlbâindu-mă.

— Am fost prieteni şi apoi am devenit mai mult de-atât, a zis el, iar vârtejurile de tensiune dinăuntrul meu s-au încolăcit tot mai strâns, în timp ce am privit spre foc, spre baldachine şi spre umbre.

Cumva, mi-am concentrat privirea asupra Lyrei şi a lui Kieran. Nu se mai sărutau. Lyra îşi ţinea din nou capul în

dreptul taliei lui, iar el îşi ţinea mâna strânsă pumn în părul ei, mişcându-şi şoldurile...

— Însă relaţia noastră nu s-a bazat niciodată pe o dorinţă intensă. Nu înseamnă că n-am ţinut la ea, dar nu a fost ca acum. Nu mi-am dorit constant să fiu înlăuntrul ei în toate modurile imaginabile şi-n unele încă neimaginabile. Nu m-am simţit mereu înfometat, şi cred că ai nevoie de asta ca să explorezi astfel de lucruri cu o persoană căreia îi eşti dedicat, a zis el, iar eu am început să răsuflu tot mai sacadat, tot mai superficial. Cu ea n-am avut niciodată ceea ce am cu tine, Poppy.

Nu ştiu dacă a fost din pricina lucrurilor pe care mi le făcea, a celor ce se petreceau în jurul nostru sau a cuvintelor lui, însă m-am legănat pe muchie şi apoi m-am prăbuşit, căzând şi zdrobindu-mă precum valurile ce se unduiau pe plajă. Am tremurat după ce am atins extazul.

După ce bătăile inimii mi-au încetinit îndeajuns încât să-mi limpezesc gândurile după negura indusă de plăcere, mi-am întors capul spre el.

— Vrei... Vrei să faci aşa ceva cu mine?

M-a sărutat şi şi-a scos mâna de sub rochia mea.

— Vreau să fac cu tine toate lucrurile imaginabile şi cele la care nimeni nu s-a gândit vreodată, mi-a zis el. Însă *am nevoie* doar de tine, Poppy. Acum. Mereu.

Mi-a tresăltat inima în piept, apoi a început să-mi bată mai repede, iar pieptul mi s-a umflat de atâta dragoste, încât am avut impresia că voi începe să plutesc spre stele. M-am răsucit în îmbrăţişarea lui, apucându-l de obraji şi ridicându-mă în genunchi.

— Te iubesc! L-am sărutat, sperând să-i transmit prin acel sărut tot ce simţeam pentru el, după care am hotărât că nu era de ajuns. Am simţit un fior de entuziasm şi m-am lăsat pe vine, apucându-l de mâini. Vreau să mergem într-un loc... privat.

M-a privit cu ochii chihlimbarii strălucitori şi senzuali, pe sub pleoapele uşor plecate.

— Ne putem întoarce...

— Nu. Nu voiam să aştept. Dacă aşteptam, aveam să-mi pierd curajul. Nu există niciun loc privat pe-aici?

Vârfurile colţilor i-au devenit vizibile când şi-a muşcat buza de jos şi s-a uitat peste umăr.

— Ba da, a zis el, este.

Ne-am ridicat fără să mai spunem ceva. În lumina lunii, Casteel m-a condus mai în josul plajei, spre un loc în care nu văzusem dunele acoperite de copaci, în întuneric. M-a îndrumat pe lângă primul pâlc de copaci, apoi s-a oprit. Era aşa întuneric, încât abia reuşeam să-i disting trăsăturile când şi-a plecat privirea spre mine.

— Pui ceva la cale, nu-i aşa?

— S-ar putea, am recunoscut eu, recunoscătoare pentru umbrele mai dese de aici, în timp ce l-am apucat de partea din faţă a cămăşii şi m-am ridicat, sărutându-l.

Inima mi-a vibrat când limbile ni s-au atins şi au dansat, asemănător cu felul în care dansasem eu în jurul focului. Ne-am tot sărutat, şi, deşi cu siguranţă ştia că nu de aceea voisem să căutăm un loc mai intim, nu m-a zorit. Doar s-a luat după *mine,* fără să spună nimic când l-am sărutat uşor de mai multe ori la baza gâtului. Şi-a trecut palmele în sus şi-n jos peste braţele mele, rămânând tăcut în timp ce eu l-am mângâiat în jos pe piept. Când am ajuns în dreptul abdomenului, m-am lăsat în genunchi.

Şi-a luat mâinile de pe mine, ţinându-le pe lângă corpul meu, iar eu i-am desfăcut prohabul, simţindu-i mădularul gros şi rigid.

Un gust condimentat şi afumat mi-a mistuit simţurile când am întins mâna, apucându-i mădularul cald şi tare. Răsufla greoi acum, şi inima mi-a luat-o la galop când i-am scos mădularul din pantaloni. Pielea lui mi-a lăsat senzaţia

de oţel încălzit învelit în mătase. M-am aplecat în faţă, oprindu-mă când l-am simţit zvâcnind în mâna mea.

— Poppy, a scrâşnit el.

Mi-am ridicat privirea, uluită pe moment de fragmentele aurii strălucitoare şi învolburate din ochii lui. S-a cutremurat din tot corpul.

— Nu trebuie s-o faci.

— Vreau s-o fac, i-am zis eu. Tu vrei s-o fac?

— Mi-ai putea face orice, şi eu aş vrea. S-a cutremurat din nou. Asta? Mădularul meu în gura ta? Ar trebui să fiu mort şi doar o grămăjoară de ţărână ca să nu vreau.

Mi-au zvâcnit buzele.

— E... oarecum măgulitor.

A râs răguşit, gâtuit.

— Eşti...

A gemut când mi-am trecut degetele dinspre baza mădularului spre vârf.

— Ce sunt?

M-a atins cu vârfurile degetelor pe obraz.

— Totul.

Am zâmbit şi mi-am plecat capul. M-a surprins când am simţit pe limbă aroma sărată a pielii lui. Mi-am mişcat şovăielnic mâna de-a lungul mădularului său, explorând, luându-l tot mai adânc în gură, aşa cum citisem în jurnalul Willei.

— Poppy, a gemut Casteel, împingându-şi palma în obrazul meu.

Willa scrisese şi despre alte lucruri, care îmi aminteau de ce-mi făcuse Casteel mie, şi nu eram sigură dacă i-ar fi plăcut şi lui sau nu. Dar... voiam să le fac. Mi-am trecut limba peste pielea lui întinsă, găsind o mică crestătură sub creasta glandului, pe care am lins-o cu mişcări circulare.

— La naiba! A tresărit. Nu... Nu mă aşteptam la asta.

Mi-am înăbuşit un zâmbet şi am repetat mişcarea, iar el

a înjurat.

— Ai citit despre asta în cartea domnişoarei Willa?

Am mormăit a încuviinţare, iar sunetul acela a părut să reverbereze în el. Trupul i s-a încordat, şi l-am *simţit* zvâcnind.

— La naiba, a zis el scrâşnit. Îmi place la nebunie jurnalul ăla afurisit.

Am râs atunci, şi, judecând după felul în care i-au zvâcnit şoldurile, i-a plăcut senzaţia. În jurnalul domnişoarei Willa nu scria nimic despre a râde în timpul actului, dar, în timp ce mi-am încolăcit mâna în jurul bazei mădularului lui, nu m-am mai gândit la afurisitul ăla de jurnal, ci am lăsat instinctul să preia controlul. Mi-am trecut limba peste capul glandului, minunându-mă de reacţia lui, de căldura leneşă ce mi-a inundat simţurile. Îmi plăcea s-o fac. Îmi plăcea să ştiu că lui îi plăcea.

Şi-a mutat mâna de pe obrazul meu, trecându-şi degetele prin părul meu. M-a prins de ceafă, dar fără să mă apese. Şi-a mişcat pur şi simplu degetul mare, masându-mi cu blândeţe muşchii. Era o...

Prezenţă încurajatoare şi a continuat să mă lase să învăţ ce anume-i făcea trupul să se împingă scurt, superficial, ce anume-i tăia răsuflarea şi ce anume intensifica aroma aceea condimentată. Mi-am dat seama de un lucru: nu numai că-mi plăcea actul în sine, dar savuram şi controlul pe care-l deţineam, felul în care-i puteam încetini respiraţia sau intensifica zvâcnelile, folosindu-mă doar de presiunea gurii sau de cât de tare sau de uşor sugeam.

— Poppy, nu... Zeilor mari, nu voi mai rezista prea mult. M-a strâns mai tare de gât şi s-a legănat în strânsoarea mâinii mele, în gura mea. Şi nu ştiu dacă în jurnal scrie ce se-ntâmplă.

Scria.

Şi îmi doream asta. Îmi doream să-l simt explodând, să

trăiesc asta, ştiind că eu îl adusesem în punctul acela. Mi-am trecut mâna în sus pe mădularul lui şi mi-am închis gura peste vârful mădularului. Mi-a strigat numele, şi şoldurile i s-au încordat, şi l-am simţit pulsând şi zvâcnind pe limba mea.

De cum am terminat şi înainte să apuc să mă simt destul de mândră de mine, a căzut în genunchi în faţa mea şi m-a prins de obraji. Şi-a înclinat capul într-o parte şi m-a sărutat degrabă, împingându-mi limba cu a lui. A fost un sărut pe cât de exigent, pe-atât de plin de adoraţie şi de mistuitor, nelăsând prea mult spaţiu pentru orice altceva.

Casteel şi-a ridicat capul, privindu-mă drept în ochi.

— Tu, a zis el, cu voce groasă şi pe un ton reverenţios. Doar de tine am nevoie. Acum. Mereu.

Capitolul douăzeci şi cinci

Eu şi Casteel ne petrecuserăm ziua dinainte trăind, ca să ne putem petrece ziua de azi asigurându-ne că urma să avem parte de mai multe zile ca aceea de ieri.

Aveam să ne întâlnim cu părinţii lui.

Însă mai întâi trebuia să ne dăm jos din pat, lucru pe care niciunul din noi nu părea să se grăbească să-l facă. În timp ce Casteel se juca cu părul meu, am pălăvrăgit despre lucrurile pe care le văzuserăm în ziua dinainte, ceea ce a inclus ca eu să turui într-o manieră destul de poetică despre gustarea cu gheaţă pe care o consumasem.

Într-un răstimp de tăcere, chiar pe când mă convinsesem că era şi timpul să ne ridicăm din pat, Casteel m-a întrebat:

— Ieri, când ai vindecat-o pe fetiţă, ai observat ceva diferit la abilităţile tale?

— Nu prea, i-am răspuns eu, trasând forme de opt pe pieptul lui. Ei bine, nu sunt convinsă că a fost chiar aşa. Când i-am vindecat rănile lui Beckett, n-a trebuit să mă gândesc efectiv la asta. S-a întâmplat pur şi simplu. Însă, de data asta, a trebuit să fac ce făceam de obicei înainte.

— Să te gândeşti la amintiri fericite?

Mi-a răsucit o şuviţă de păr pe după deget.

— Da. M-am gândit la căsătoria noastră.

Mi-am ridicat capul şi mi-am sprijinit bărbia pe pieptul lui. Mi-a zâmbit uşor.

— Şi m-am gândit la cât de nedrepte erau rănile fetiţei şi...

— Ce?

Mi-am muşcat buza cu dinţii.

— Mi se pare caraghios şi doar să mă gândesc la asta, însă mi-am spus în sinea mea că nu era prea târziu... Că avea să trăiască în vreme ce o atingeam.

Mi-a privit chipul.

— Ai ştiut că murise deja?

— Eu... Am dat să neg, însă m-am oprit, amintindu-mi ce-mi spusese Casteel în dimineaţa dinainte. Nu mai aveam luxul negării. El se referise la coroană, dar se aplica aceeaşi logică. Nu pot spune cu siguranţă că murise, dar nici nu mai avea mult.

Mi-a descolăcit lent părul.

— Deci fie i-ai poruncit sufletului să rămână în ea, fie ai adus-o din nou la viaţă, Poppy.

Mi-a stat inima în piept.

— Mi-e greu să accept aşa ceva, dar cred că asta am făcut. Părul mi-a căzut peste umeri şi m-am ridicat în genunchi. E logic să pot face asta din pricina lui Nyktos şi cine este el, dar e cam...

— Uimitor, a zis el, descâlcindu-şi cu grijă mâna din părul meu.

— Aveam de gând să zic tulburător, am spus eu.

S-a încruntat.

— I-ai dat fetiţei aceleia o a doua şansă la viaţă. Cum poate fi altfel decât minunat?

Mi-am coborât privirea spre mâinile mele, neştiind sigur cum să explic la ce mă gândeam.

— Doar că o astfel de abilitate... este înspăimântător de puternică.

— Explică-mi ce vrei să spui.

Am oftat, clătinând din cap.

— Ştiu că oamenii care au văzut ce s-a întâmplat ieri mă cred o zeitate...

— Eu zic că te cred zeiţă, a contracarat el. Şi e o diferenţă între cele două.

— În regulă, mă cred zeiţă, dar ştim amândoi că lucrurile nu stau aşa, am spus eu, iar el a ridicat pur şi simplu dintr-o sprânceană. Mi-am dat ochii peste cap. Oricum, când am făcut ce-am făcut... mi s-a părut că mă joc de-a Dumnezeu. Mi se pare o abilitate care ar putea fi folosită greşit, fără ca măcar să-mi dau seama... Şi asta în caz că aş putea s-o fac din nou.

A tăcut preţ de-o clipă.

— Crezi că îi sosise clipa şi tu te-ai amestecat?

M-am crispat.

— Nu pot crede că sosise clipa ca o persoană atât de tânără să treacă în Vâlcea. Nu, nici vorbă despre aşa ceva.

— Nici eu nu cred asta. A bătut uşor darabana pe mâna mea. Însă te temi să nu intervii atunci când într-adevăr i-a sosit cuiva clipa? Pentru că, dacă cineva este rănit şi pe moarte, nu vei reuşi să stai deoparte şi să laşi pur şi simplu să se întâmple.

Mă cunoştea mult prea bine.

— Cum ştii când i-a sosit cuiva clipa? am întrebat eu şi apoi am râs de absurditatea întrebării. Cum ar putea şti

careva dintre noi?

— Nu ştim. M-a privit în ochi. Cred că putem face doar ceea ce ni se pare drept. Ţi s-a părut îndreptăţit s-o salvezi pe fetiţă. Dar poate va sosi o vreme când nu ţi se va mai părea aşa.

Nu-mi puteam închipui o vreme în care nu mi s-ar fi părut drept să ajut pe cineva, însă astfel de întrebări fără răspuns trebuiau să mai aştepte. Trebuia să ne pregătim pentru ziua ce ne stătea în faţă.

Un soi de energie neliniştită ce nu avea nimic de-a face cu conversaţia noastră a reverberat prin mine în timp ce am îmbrăcat o pereche de colanţi negri şi o tunică fără mâneci într-o nuanţă ce-mi aducea aminte de părul şi blana lui Jasper. M-a surprins că lanţul de argint delicat ţinea tunica la un loc şi am sperat că avea să rămână aşa pe tot parcursul zilei. Numai asta-mi mai lipsea: să se vadă furoul aproape transparent de dedesubt.

Pe de altă parte, ţinând cont de starea în care mă văzuse tatăl lui Casteel ultima dată, probabil n-ar fi fost prea şocat.

Voiam doar ca lucrurile să meargă bine între mine şi părinţii lui, pentru că altminteri ştiam că relaţia dintre Casteel şi părinţii lui ar fi urmat să fie zbuciumată.

De cum m-am alăturat lui în camera de zi, şi-a vârât degetele în buclele părului meu.

— Îmi place la nebunie când îţi laşi părul aşa, a murmurat el. Încep să cred că o faci pentru că ştii că mă distrage.

Am zâmbit larg când am ieşit din încăpere, puţin mai liniştită.

— Poate, am zis eu, deşi clar îl lăsasem desfăcut pentru că ştiam că-i plăcea aşa.

Şi pentru că ani buni îmi ţinusem părul lung şi greu strâns legat la spate şi în creştet.

— Voiai să o vezi pe Kirha înainte să plecăm? m-a întrebat el.

Am încuviinţat din cap. Îi spusesem în dimineaţa aceea că voiam să-i mulţumesc pentru veşminte şi pentru ospitalitate înainte să plecăm ca să ne întâlnim cu Regina şi Regele Atlantiei. Casteel trimisese deja vorbă că aveam să sosim curând. Ţinându-mă de mână, m-a condus spre palierul intermediar, de al cărui tavan erau prinse ventilatoare care se-nvârteau, aţâţând aroma de scorţişoară şi cuişoare ce pătrundea dinspre ferestrele deschise ale încăperilor ce dădeau spre potecă.

Dacă n-ar fi fost petele uleioase şterse de pe culoar şi petele închise de pe ţărână tot la câţiva metri, ar fi fost greu de închipuit că făpturile alea fără faţă fuseseră acolo cu două nopţi în urmă. Însă chiar fuseseră, iar eu şi Casteel eram pregătiţi în caz că Stârvurile şi-ar fi făcut din nou apariţia. Eu aveam pumnalul din os de vârcolac ascuns sub tunică, iar Casteel avea două săbii scurte prinse pe laterale. Şi nu eram singuri.

Un vârcolac cu blana la fel închisă la culoare precum golful Styx ne dădea târcoale pe zidul care înconjura curtea, urmărindu-ne înaintarea. Aveam impresia că nu era singurul vârcolac din preajmă când am ieşit de pe palier pe o potecă de pământ străjuită de palmieri înalţi. Am urmat poteca şerpuită, frunzele în formă de evantai ferindu-ne de soarele târziu de dimineaţă. Răbufniri de culoare în formă de flori sălbatice minuscule şi de înflorescenţe în nuanţe intense de roz şi mov se iţeau printre lujerii încâlciţi ce acopereau zidurile din unele porţiuni şi solul din grădină aproape în întregime. Grădina nu semăna deloc cu cele ţipătoare şi foarte diverse din Masadonia, dar îmi plăcea impresia pământoasă şi naturală pe care mi-o lăsa. Şi aveam impresia că, ori de câte ori ai fi străbătut cărările, ai fi găsit ceva nou în

frunziş.

Am cotit şi am văzut un patio. Mai multe bănci din piatră şi taburete de lemn ce păreau să fi fost meşteşugite din trunchiuri de copaci încercuiau o groapă mare pentru foc. Patioul din piatră gri ducea drept spre uşile deschise ale unei încăperi aerisite şi scăldate în lumina soarelui.

Printre plantele aşezate pe măsuţe şi cele care creşteau din oale de lut mari aflate pe podeaua de gresie, erau grupate scaune cu perne groase şi sofale viu colorate lângă canapele late şi divane. Pe jos erau răspândite perne mari în toate nuanţele de albastru imaginabile, însă Kirha Contou stătea pe un covor pufos verde-albăstrui aflat în centrul încăperii, cu picioarele încrucişate şi capul plecat. Avea părul împletit în şuviţe subţiri şi strânse, ridicate şi prinse la spate, şi scormonea printr-un coş cu diverse gheme de aţă. Fiul ei era cu ea.

Îmbrăcat tot în negru, Kieran ieşea în evidenţă în încăperea colorată. Stătea lângă ea, sprijinit de un spătar de scaun, cu picioarele-i lungi întinse. Ţinea un ghem portocaliu într-o mână şi unul alb în cealaltă. Mai avea câteva în poală, iar imaginea lui stând acolo, cu trăsăturile-i frumoase îndulcite de un zâmbet uşor în timp ce-şi privea mama, avea să-mi rămână întipărită în minte pe vecie.

Şi-au ridicat amândoi privirea spre noi când ne-am apropiat de uşi. Simţurile îmi erau deschise, şi emoţiile pe care le emanau s-au întins numaidecât spre mine: Kieran a scăpat ghemul portocaliu din mână, care s-a rostogolit pe covor, şi i-am simţit surpriza ca pe o împroşcare rece, ceea ce m-a luat uşor prin surprindere. Pe când ne întorseserăm spre casa familiei lui, sub cerul înstelat, Kieran nu dăduse niciun semn că ar fi fost conştient de faptul că eu şi Casteel îi urmăriserăm... activităţile săvârşite în umbre.

Şi dacă ar fi făcut-o, nu credeam că de aceea fusese

surprins. Nu ştiam ce anume îl surprinsese, aşa că m-am concentrat asupra femeii de lângă el.

Mama lui era desăvârşit de frumoasă: semăna leit cu Vonetta, de la pielea de un maroniu-închis şi pometţii laţi, la gura plină ce părea să formeze mereu un zâmbet. Şi aroma pe care o emana îmi amintea de fiica ei. Gustul de vanilie era la fel de înviorător precum o pătură călduroasă într-o noapte rece.

Mi-am dat seama că o văzusem când sosisem prima oară aici. Se aflase în mulţimea de vârcolaci şi zâmbise în timp ce eu şi Casteel ne ciondăniserăm.

— Kieran, a zis Casteel pe un ton tărăgănat. Mi-a strâns mâna când am intrat pe uşă, apoi i-a dat drumul. Îmi tricotezi o cămaşă?

Vârcolacul a adoptat o mină neutră.

— Întocmai, a răspuns el pe un ton sec.

— De fapt, chiar se pricepe la tricotat, a zis Kirha, lăsând coşul deoparte.

Am simţit aroma dulce siropoasă a stingherelii emanând dinspre Kieran, care s-a îmbujorat. A mijit ochii spre mama lui. Am ridicat din sprâncene, imaginea întipărită în mintea mea fiind înlocuită de cea a lui Kieran tricotând o cămaşă.

Iată un lucru pe care nu aveam să îl uit niciodată.

Kirha a dat să se ridice, dar Casteel a zis degrabă:

— Nu trebuie să te ridici.

— Oh, ba da. Stau de atâta vreme, încât am impresia că mi-au amorţit picioarele, a răspuns ea, în timp ce gheme de aţă s-au vărsat din poala lui Kieran, rostogolindu-se pe covor.

Şi-a luat mama de braţ, ajutând-o.

Kirha i-a mulţumit încet şi s-a îndreptat de spate. Era îmbrăcată cu o rochie uşoară fără mâneci de culoarea lavandei, care-i venea strâmtă peste abdomenul umflat. Şi-a pus o mână în spatele şoldului şi şi-a întins spatele.

— Zeilor mari, bebeluşul ăsta ar face bine să fie ultimul.

— Da, păi, cineva trebuie să se asigure că *soţul* tău pricepe asta, a bombănit Kieran.

— *Tatăl* tău va pricepe când va schimba întruna scutece din nou. Eu îi nasc, el îi curăţă, a zis ea rânjind, iar Kieran a strâmbat din nas. Asta-i învoiala.

— Va trebui să ţin minte asta, a murmurat Casteel.

Am simţit un gol în stomac şi aproape că m-am împiedicat. L-am privit pe Casteel cu ochii mari. Din cine ştie ce motiv, nici măcar nu mă gândisem la... *bebeluşi,* din cavernă, când crezusem că nu voia să aibă copii cu mine. Mă simţisem rănită atunci, în mod ilogic şi prostesc, ţinând cont de faptul că nici măcar nu recunoscuserăm încă ce simţeam unul pentru celălalt. Pe atunci, încă lua iarba care prevenea sarcina, iar eu, fiind Fecioara, crezusem că aveam să fac Ascensiunea. Nici măcar nu mă gândisem vreodată la a avea copii, aşa că nu era o idee la care să zăbovesc cu gândul prea des. Însă acum mintea îmi era efectiv concentrată asupra ei. Un copil. *Copii.* Copilul meu şi al lui Casteel. Casteel ţinând în braţe un prunc mic înfăşat. Am icnit uşor. Chiar trebuia să nu mă mai gândesc la asta în clipa de faţă.

— Poppy pare cam sleită, a zis Kieran cu un zâmbet afectat.

Casteel s-a întors spre mine, încruntându-se, îngrijorat.

— Te simţi bine?

Am clipit, alungând din minte imaginea de prisos, şi am înaintat.

— Da. Sunt bine. Am zâmbit larg, forţat, înainte ca vreunul dintre ei să-şi dea seama încotro îmi zburase gândul. N-am vrut să întrerupem. Am vrut doar să-ţi mulţumesc că mi-ai permis să stau aici şi pentru veşminte.

Kirha a zâmbit imediat şi m-a prins de braţe.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti. Uşa casei noastre a fost

mereu deschisă pentru Cas. Prin urmare, va fi mereu deschisă şi pentru tine, mi-a zis ea, vădit sinceră. Mă bucur că ţi-au plăcut veşmintele. Trebuie să recunosc că eşti mult prea frumoasă pentru el, a zis ea, făcând semn cu bărbia spre Cas.

— Auu, a murmurat Casteel, ducându-şi mâna în dreptul inimii. Mi-ai rănit sentimentele.

Kirha a râs şi m-a îmbrăţişat strâns. Mă rog, pe cât de strâns se putea, ţinând cont de burta ei mare, însă îmbrăţişarea a fost caldă, neaşteptată şi atât de... *plăcută.* Aşa cum nu mai fusesem îmbrăţişată de un car de ani. Aşa cum speram, pe ascuns, să fiu îmbrăţişată de Regina Eloana. Era genul de îmbrăţişare la care te aşteptai de la o mamă şi mi-a stârnit un val de emoţii dulci-amărui. Când s-a tras în spate şi m-a apucat din nou de braţe, zâmbeam cu sinceritate.

— Mă bucur atât de mult să te cunosc! Mi-a privit chipul, fără să zăbovească asupra cicatricelor. Sper că te simţi bine.

Am încuviinţat din cap.

— Da.

— Foarte bine. M-a strâns de mâini, apoi mi-a dat drumul, punându-şi mâna pe burtă. Kieran mi-a spus că ai cunoscut-o deja pe Vonetta.

— Aşa este, am zis eu, iar Casteel a venit lângă mine, punându-şi palma pe spatele meu, în centru. Vonetta a fost foarte binevoitoare cu mine. Mi-a împrumutat o rochie şi m-a ajutat să mă pregătesc pentru ceremonia de căsătorie. Sper că o voi revedea curând.

— Cum rămâne cu mine? a întrebat Kieran, iar eu şi mama lui neam uitat la el. Şi eu am fost binevoitor cu tine.

— S-ar părea că cineva suferă deja de sindromul copilului mijlociu, a murmurat Casteel pe sub mustaţă.

— Şi sunt chiar aici, a adăugat Kieran. În faţa ta.

M-am uitat la el şi mi-am înăbuşit un zâmbet.
— Tu eşti... în regulă.
— În regulă? a repetat el pufnind jignit, încrucişându-şi braţele.
— Nu-l băga în seamă, mi-a zis Kirha. E nervos deoarece vracii cred că în curând va avea încă o soră mai mică.
Casteel a chicotit.
— Tu şi Jasper veţi fi depăşiţi numeric la greu.
— Mie-mi spui? a bombănit Kieran.
— Când ţi-e sorocul? am întrebat eu.
— În cel mult o lună, cu voia zeilor, a răspuns ea, frecându-se pe abdomen. Şi e tocmai la ţanc! Jur că pruncul ăsta e deja cât Kieran!
— Sună îngrijorător, a zis Kieran, încruntându-se, şi eram de acord cu el. Aţi zis că mergeţi să vă vedeţi cu părinţii tăi?
Casteel a încuviinţat din cap.
— Chiar într-acolo ne îndreptam.
— Atunci, voi veni cu voi, a zis el şi s-a întors spre mama lui. Ai nevoie de ceva înainte să plec?
— Nu.
— Eşti sigură?
— Da, a zis ea râzând. Tatăl tău ar trebui să sosească din clipă în clipă. Mă poate ajuta el cu asta, a zis ea, făcând semn spre ghemele de aţă. Sunt convinsă că va fi încântat să mă ajute.
Judecând după mina lui Kieran, se îndoia de asta. Eu şi Casteel l-am ajutat să strângă ghemele rătăcitoare, pe care le-am aşezat lângă coş.
— Penellaphe? mi-a zis Kirha, oprindu-ne chiar când am dat să plecăm. Ştiu că nu i-ai cunoscut pe părinţii lui Casteel în cele mai bune circumstanţe.
Când m-am uitat la el, am văzut că afişa o mină stoică.
— Aşa este, am răspuns eu.

— De-aceea mă întristează şi mai tare lucrurile pe care le-ai îndurat, a zis ea. Eloana şi Valyn sunt oameni buni. Dacă ar fi ştiut, n-ar fi îngăduit niciodată să se întâmple ce s-a întâmplat. Sunt sigură de asta. Iar după ce vor trece de şocul iniţial pricinuit de toate lucrurile care s-au întâmplat, ştiu şi că Eloana te va primi cu la fel de multă căldură şi sinceritate ca mine.

Când ne-am apropiat de grajduri, m-am uitat spre Kieran, cu gândul tot la ce-mi spusese Kirha înainte să plecăm.

— Mama ta? Are felul ei de-a şti unele lucruri, ca tatăl tău?

„Ca tine”, m-am gândit eu.

S-a încruntat uşor.

— Uneori, da. De ce?

Ei bine, aşa cum mă aşteptasem, nu fusese doar o coincidenţă stranie.

— Nu e nimic. Am clătinat din cap, conştientă de faptul că Prinţul ne asculta cu atenţie. Eram doar curioasă.

— Cu siguranţă au existat câţiva metamorfi puternici de-a lungul spiţelor lor, a remarcat Casteel când a preluat frâiele lui Setti de la un ajutor de grăjdar necunoscut, privind peste umăr.

Am văzut trei vârcolaci în forma lor reală. Unul dintre ei era cel negru pe care-l zărisem în apropiere de zid. Însă m-am concentrat asupra femeii în formă de muritor înveşmântată în pantaloni negri şi tunică tot la fel. Am recunoscut-o imediat, chiar dacă avea părul castaniu drept prins la ceafă.

Era Lyra.

Am aruncat o privire spre Kieran în timp ce Lyra s-a apropiat de noi, însă n-am simţit nicio emoţie perceptibilă din partea lor.

Lyra s-a oprit la câţiva paşi de noi şi s-a lăsat rapid într-

un genunchi.

— Meyaah Liessa, a zis ea.

În spatele ei, vârcolacii şi-au plecat capetele.

Neştiind cum să reacţionez la un salut atât de formal după ce în seara dinainte dansasem cu ea în jurul focului, m-am uitat la Kieran, apoi la Casteel, care a încuviinţat încrezător din cap. Înainte să apuc să spun ceva cel mai probabil stânjenitor, Lyra s-a ridicat. L-a privit pe Casteel cu ochii săi deschişi la culoare.

— Vom fi gardienii voştri în această călătorie.

— Mulţumesc mult, Lyra, a spus Casteel. Apreciem foarte mult.

Am încuviinţat din cap, sperând că nu arătam la fel de ridicol pe cât mă simţeam. Deşi probabil aşa era. Lyra m-a privit scurt în ochi şi mi-a zâmbit strâmb. M-am întors şi l-am văzut pe Casteel muşcându-şi buza, de parcă i-ar fi venit să râdă, şi bănuiam că n-avea de-a face cu felul în care reacţionasem la salutul ei, ci cu ceea ce văzuserăm noaptea trecută. Am mijit ochii la el şi am apucat şaua; parcă îi era şi mai greu să se abţină să râdă. Am încălecat pe Setti.

Casteel mi s-a alăturat, cuprinzându-mă cu braţul pe după mijloc, în timp ce l-am mângâiat pe Setti pe gât. L-am privit pe Kieran încălecând şi l-am întrebat:

— Se vor pleca des în faţa mea?

— Da, a răspuns el, apucând frâiele calului.

— Mama ta de ce n-a făcut-o? m-am întrebat eu cu voce tare. Nu c-aş fi vrut s-o facă, dar sunt curioasă. Din pricină că e însărcinată?

Mă îndoiam că ar fi putut adopta o astfel de poziţie.

— I-am spus că te-ai simţi stingherită dacă ar face-o, mi-a răspuns Kieran. Aşa cum i-am spus şi tatei să n-o facă.

Mi s-a umplut pieptul de căldură.

— Ştii ce?

A ridicat dintr-o sprânceană, plecându-şi privirea spre mine.

— Ce?

M-am întins şi l-am bătut uşor peste piept.

— Eşti mai mult decât în regulă.

— Acum, că ştiu că mă consideri mai mult decât în regulă, pot dormi bine la noapte, a zis el pe un ton la fel de sec precum Ţinuturile Pustii, însă am zâmbit larg.

— Apropo, când se va mai întâmpla, poţi spune „Vă puteţi ridica”, mi-a zis Casteel şi l-a înghiontit pe Setti, ca să se urnească. Sau, dacă vrei ceva mai puţin formal, poţi spune pur şi simplu „Da” sau îi poţi saluta pe nume, dacă ştii cine se află în faţa ta. Şi, înainte să le ceri să renunţe la formalităţi, să ştii că la fel am făcut şi eu în cazul multora dintre ei şi-ai văzut cât de bine mi-a ieşit.

Nu prea bine.

Am oftat şi m-am lăsat pe Casteel, în timp ce am ieşit din curte. Vârcolacii, acum patru la număr, ne-au urmat la o distanţă discretă.

— Nu vom fi nevoiţi să trecem prin cele mai aglomerate părţi ale oraşului ca să ajungem la moşie, mi-a zis Casteel când am virat pe un drum pavat înconjurat de chiparoşi înalţi, cu coroane bogate.

Vârcolacii s-au făcut repede nevăzuţi în frunzişul des.

— O putem lua de-a lungul falezei până acolo. Vom întâlni oameni şi acum, dar nu ca atunci când am intrat în oraş sau ca ieri.

Deşi îmi plăcuse foarte mult vizita mult prea scurtă în Golful lui Saion, eram deja foarte confuză şi concentrată asupra întâlnirii pe care urma să o avem cu părinţii lui Casteel.

— Mulţumesc!

Şi-a plecat capul şi m-a sărutat pe obraz, iar Kieran i-a aruncat o privire sarcastică.

— Nu-l lăsa să te convingă că motivele lui sunt întru totul altruiste. Nici el nu vrea să fie întâmpinat cu strigăte şi priviri admirative.

Avusese parte de multe astfel de strigăte şi priviri în ziua dinainte.

— Mă fac să mă simt stângaci, mi-a mărturisit Casteel.

— Serios? am întrebat eu, şi, când Casteel a încuviinţat din cap, m-am uitat la Kieran, să-mi confirme. Mă minte cumva?

— Puţin.

— Habar n-are despre ce vorbeşte, a pretins Casteel şi şi-a mutat mâna de pe şoldul meu peste partea inferioară a abdomenului, trasând agale cercuri în jurul buricului meu.

— Cred că-i voi da crezare lui Kieran, am hotărât eu.

— Cum îndrăzneşti? m-a tachinat el, şi l-am simţit ciupindu-mă cu dinţii ascuţiţi de ceafă.

Am tresărit, străbătută de un val de căldură.

— Sunt foarte timid.

— Şi te amăgeşti singur, am ripostat eu, privind spre copacii înalţi.

La cât de subţire era tunica, aveam impresia că nu era mai nimic între mâna lui şi pielea mea.

Îmi era dificil să nu reacţionez vizibil la atingerea lui. Chiar pe-atunci, am zărit structuri de gresie argiloasă iţindu-se printre copacii de pe potecă. Cu cât înaintam mai mult, cu atât îşi cobora mai mult degetul mic, iar eu am început să zăresc oameni printre copaci, care încărcau care şi căruţe cu obroace şi coşuri. M-am bălăbănit uşor când şi-a coborât şi mai mult degetul şi m-am uitat peste umăr la el.

M-a privit în ochi, cu o mină cât se putea de nevinovată.

— Da?

Am mijit ochii la el.

Mi-a zâmbit din colţul gurii. Gropiţa din obrazul drept şi-a făcut apariţia chiar pe când o căruţă trasă de un cal s-a apropiat de cărare. Trăsăturile vizitiului erau ascunse de o pălărie cu borul lat, însă am simţit zdruncinătura rece a surprinderii când el şi bărbatul mai tânăr, care părea a fi abia un adolescent, au înaintat pe lângă calul sur mare.

Vizitiul ne-a făcut cu mâna, iar tânărul s-a lăsat rapid într-un genunchi, apoi s-a ridicat şi ne-a făcut şi el cu mâna.

Am dat să mă închid în mine, însă m-am forţat să mă relaxez şi să mă port cât de cât firesc, aşa că le-am răspuns la salut, împreună cu Casteel şi Kieran.

Simţindu-mă destul de mândră de mine, le-am zâmbit vârcolacilor când au trecut pe lângă cei doi pe drum. În timp ce mă întrebam care dintre vârcolaci era Lyra, o femeie şi-a făcut apariţia câţiva metri mai în faţă, printre copaci, tunica ei de un portocaliu intens fluturându-i pe pielea neagră. Stătea cu un ochi pe o copilă care alerga după o pasăre cu penaj auriu ce ţopăia pe crengile mai joase ale copacului. Când ne-a văzut, a zâmbit larg şi şi-a pus mâinile pe umerii copilei, şoptindu-i ceva. Fetiţa s-a uitat spre noi şi a ţipat entuziasmată, apoi a început să ţopăie imediat de pe un picior pe altul.

Casteel a chicotit pe sub mustaţă, iar femeia a clătinat din cap şi s-a îndoit de mijloc, arătându-i cu răbdare copilei cum să facă la fel. Şi ele ne-au făcut cu mâna, iar de data aceasta n-am mai încremenit. Le-am făcut la rândul meu cu mâna, asemenea lui Kieran şi lui Casteel, şi mi s-a părut un gest... mai puţin stângaci. De parcă braţul nu mi-ar fi fost la fel de ţeapăn ca înainte. Însă am uitat rapid de cum arăta şi mi se simţea braţul când fetiţa a ţâşnit de lângă mama ei şi mai că nu l-a doborât la pământ pe vârcolacul cu alb şi negru. Kieran a râs înăbuşit când fetiţa l-a îmbrăţişat pe vârcolac.

— Zeilor mari, Talia, a strigat femeia. Ce ţi-am spus eu despre îmbrăţişat oameni la întâmplare?

Am zâmbit larg în timp ce a desprins-o pe fetiţă de pe vârcolac, care a ciupit-o în joacă de braţe. Copila a izbucnit în chicote, iar o clipă mai târziu alerga din nou după pasăre. Vârcolacul pe care îl îmbrăţişase şi-a văzut de drum la trap, şi puteam să jur că a zâmbit.

După ce am trecut de ele, m-am uitat din nou la Casteel, însă a vorbit înainte să apuc să îl întreb acelaşi lucru pe care îl întrebasem şi în ziua anterioară aproape de fiecare dată când trecuserăm pe lângă cineva şi nu reuşisem să-mi dau seama dacă era de origine atlantiană sau dintr-o anume spiţă.

— Toţi erau atlantieni, mi-a zis el, trasând din nou lent cercuri cu degetul mare, distrăgându-mi atenţia. Primii erau de origine atlantiană. Muritori. Cele două erau fundamentale.

— Oh, am şoptit eu, privind în faţă.

Atlantienii se purtaseră mereu mai rece cu mine, cu câteva excepţii, precum Emil, Naill şi Elijah. Mi s-a strâns inima de durere când m-am gândit la Elijah şi la Magda… la *toţi* acei atlantieni, Descendenţi şi vârcolaci ucişi fără sens de Ascendenţi. Chiar şi în clipa de faţă puteam auzi în minte râsul jos şi răsunător al lui Elijah.

Însă cu o zi în urmă, majoritatea celor cu care ne întâlniserăm fuseseră calzi şi primitori, ca aceia pe lângă care trecuserăm acum. Oare cei care gândeau asemenea Nevăzuţilor formau într-adevăr doar o mică parte din populaţie? Casteel m-a strâns mai tare cu braţul chiar pe când un sâmbure de speranţă a început să prindă contur în pieptul meu.

Uneori, mă întrebam dacă ştia încotro îmi zbura gândul, ceea ce mi-a adus aminte de altceva.

— Tu ai vreun metamorf în linia de descendenţă, Cas?

— Nu ştiu, dar pot să-ţi spun că mi se schimbă ceva în pantaloni chiar acum, a murmurat el.

— Zeilor mari! Am izbucnit tare în râs, iar câţiva dintre vârcolacii din apropiere au pufnit apăsat. Cât de...

— Isteţ? a sugerat el, iar Kieran a pufnit.

— Prostesc, am zis eu, muşcându-mă de buză şi chicotind. Nu pot să cred că ai spus aşa ceva.

— Nici eu, a încuviinţat Kieran, clătinând din cap. Însă spiţa Da'Neer e mai pură ca gândurile lui.

Am zâmbit larg când am trecut pe lângă mai multe grupuri mici de oameni care intrau şi ieşeau de pe drumurile înguste.

— Nu-i vina mea că gândurile mele nu sunt deloc inocente, a contracarat Casteel, făcându-i cu mâna cuiva care s-a oprit ca să se plece în faţa noastră. Nu am pătruns pe cont propriu în lumea domnişoarei Willa.

— Zeilor mari! am mormăit eu, pe jumătate distrasă de încercările de a citi emoţiile celor pe lângă care treceam.

— Sincer să fiu, a continuat el, cred că m-a şocat mai tare că am avut dreptate şi chiar e atlantiană decât orice altceva a zis tatăl tău.

— Oare de ce nu mă surprinde asta? am bombănit eu.

Casteel a râs, şi, în timp ce ne-am văzut de drum, senzaţia de nelinişte de mai devreme a revenit. După aceea însă, mi-a înmânat frâiele lui Setti şi m-a lăsat să controlez şi să mân calul. În cele din urmă, copacii au rămas în urmă, cedând locul ierbii verzi ce ducea până la falezele de lângă mare. În faţa noastră, un soi de gard viu înconjura un templu mare circular aşezat pe o platformă înaltă, coloanele lui albe înălţându-se pe cerul de un albastru-închis. Dincolo de el am văzut un rând de copaci *jacaranda* cu flori de culoarea lavandei în formă de trompetă, care mi-au adus aminte de ceva. Îmi plăcuseră nespus de mult copacii deşi care creşteau în grădina de

lângă castelul Teerman. Mi-au amintit de Rylan, un gardian care fusese ucis de Jericho, un vârcolac care colaborase cu Casteel. Am simţit o apăsare în piept. Rylan nu meritase să moară aşa.

Nici Casteel nu meritase tot ce suferise de mâna altora.

Două lucruri rele nu îndreptau niciodată situaţia, nici nu o îmbunătăţeau, nici nu se anulau reciproc. Pur şi simplu, existau.

Toate gândurile despre ce făcusem pe drumul până aici mi s-au estompat când vârcolacii şi-au făcut apariţia lângă noi când am trecut pe lângă templu şi pe sub copacii *jacaranda* ce miroseau delicat a miere. Prin gardul viu puteam zări un soi de grădină, care probabil dădea spre templu. La celălalt capăt se afla o clădire elegantă din calcar şi marmură. Accente în formă de suluri aurii erau pictate în jurul ferestrelor deschise la care perdelele albe transparente fluturau în briza sărată a mării. În centru se afla o structură lată cu numeroase ferestre şi uşi, înaltă de câteva etaje, cu un acoperiş în formă de dom din sticlă şi turle pe care le văzusem la sosire. De fiecare parte se afla câte o aripă întinsă, cu etaj, conectate prin paliere intermediare acoperite de lujeri. La etaj erau balcoane, cu perdelele trase în laterale şi legate de pilaştri. Dedesubt se aflau verande private despărţite de ziduri acoperite de iederă şi flori mărunte de un albastru-deschis. Palatul Cove nu era nici pe jumătate la fel de înalt precum castelul Teerman şi ar fi părut de-a dreptul pitic pe lângă castelul Wayfair, unde locuiau regina şi regele Solisului, însă era totuşi frumos.

L-am simţit pe Casteel crispându-se în spatele meu.

— Gardienii sunt o noutate, i-a zis el lui Kieran.

De obicei, nu se aflau gardieni poziţionaţi la intrările locuinţei Regelui şi a Reginei?

— Aşa este, a zis Kieran şi şi-a mânat calul mai aproape

de al nostru, privindu-i pe gardieni. Însă nu întru totul o surpriză.

— Într-adevăr, a încuviinţat Casteel.

Gardienii au făcut o plecăciune adâncă, însă au privit cu precauţie spre vârcolaci. Am simţit bănuială şi curiozitate emanând dinspre ei când am străbătut palierul. N-am perceput semne de ostilitate vădită, în timp ce l-am mânat pe Setti pe lângă ei, însă i-am simţit cu siguranţă vigilenţi când am intrat în curtea în care se afla o fântână arteziană cu mai multe niveluri. Trandafiri stacojii se căţărau pe bazinul ei, înmiresmând aerul. Am descălecat. Şi-au făcut apariţia mai multe ajutoare de grăjdar care au preluat frâiele cailor.

Casteel şi-a pus mâna la spatele meu, în talie, ca să mă liniştească, şi m-a îndrumat spre treptele rotunjite. Un bărbat îmbrăcat într-o tunică aurie se afla lângă uşă; a făcut o plecăciune, apoi a deschis ambele părţi ale uşii. Am început din nou să mă simt îngrozitor de neliniştită când am intrat într-un antreu mic ce dădea într-o încăpere circulară. Ultimele raze de soare luminau numeroasele şiruri de bănci goale, iar lumina se revărsa din felinare de perete cu alimentare electrică din alcovuri situate de ambele părţi ale încăperii vaste. În spaţiul acesta încăpeau cu uşurinţă câteva sute de persoane, şi am observat fără să vreau cât de diferit era de Sala Mare din Masadonia. Nu exista mai deloc o separaţie între locul în care stăteau oamenii şi podiumul din faţa lor.

Pe când Casteel ne-a condus spre stânga, am privit cu atenţie la stindardele albe de pe peretele din spate. În centrul fiecărui stindard se afla o emblemă aurie în relief, de forma unui soare strălucitor. Iar în centrul soarelui se afla o sabie aşezată de-a curmezişul unei săgeţi. Atunci, mi-am dat seama că săgeata şi sabia nu se încrucişau la mijloc, ci în vârf, şi nu ştiam cum de nu mai observasem

asta înainte sau de ce îmi sărise în ochi acum. Însă, aşezate aşa, sabia era, de fapt, mai lungă, mai proeminentă ca săgeata.

— Blazonul a arătat mereu aşa? am întrebat eu.

Kieran mi-a aruncat o privire curioasă când ne-am oprit în faţa stindardelor.

— Pui cele mai neaşteptate întrebări.

Sincer, chiar aşa era, deci nici măcar nu puteam riposta.

— Blazonul poate fi schimbat de fiecare domnitor, dacă vrea, a zis Casteel, aruncând o privire la stindarde. Însă conţine mereu cele trei simboluri: soarele, sabia şi săgeata.

— Deci nu mama şi tatăl tău l-au ales pe acesta?

A clătinat din cap.

— Cred că Regele Malec l-a ales pe acesta, mi-a zis el, şi m-a surprins puţin să aflu că nu se schimbase blazonul.

— Soarele reprezintă Atlantia? am presupus eu, privind cu atenţie blazonul. Şi, lasă-mă să ghicesc, sabia îl reprezintă pe Malec, iar săgeata pe mama ta?

— Ai avea dreptate, a răspuns Casteel. Nu-ţi place, nu-i aşa?

Am clătinat din cap.

— Ce nu-ţi place la el?

— Sabia şi săgeata nu sunt egale, i-am zis eu. Ar trebui să fie egale.

Mi-a zâmbit din colţul gurii.

— Aşa e, ar trebui să fie.

— Au fost egale cândva, mi-a zis Kieran, privind la rândul lui spre stindarde. Înainte de Malec şi când tronul era ocupat de două zeităţi. Îmi închipui că sabia e mai proeminentă pentru că, tehnic vorbind, Regele Malec era mult mai puternic decât Regina Eloana. I-a aruncat o privire spăsită lui Casteel. Fără supărare.

— Tehnic sau nu, îmi lasă un gust amar, am zis eu,

înainte să apuce Casteel să răspundă.
Kieran m-a privit cu ochii lui iernatici.
— Dacă vei prelua coroana, mulţi se vor aştepta ca săgeata să devină mai proeminentă decât sabia, întrucât eşti mult mai puternică decât Cas.
— Dacă voi prelua coroana, săgeata şi sabia vor fi egale, am ripostat eu. Un Rege şi o Regină ar trebui să deţină puterea în egală măsură, indiferent de sângele care le curge prin vene.
Vârcolacul a rânjit.
— Nu m-aş aştepta la altceva din partea ta.
Am dat să spun ceva, dar a trecut razant pe lângă mine, văzându-şi de drum şi lăsându-mă să mă holbez la spatele lui.
— E enervant, am bombănit eu către Casteel.
— Însă are dreptate. Casteel şi-a plecat privirea spre mine, cu ochii ca mierea caldă. Nici eu nu m-aş aştepta la altceva din partea ta.
M-am uitat din nou spre stindarde, gândindu-mă că trebuiau schimbate indiferent că aveam să preiau sau nu coroana.
Mi-am mutat privirea dinspre stindarde şi l-am ajuns din urmă pe Kieran, străbătând un antreu ce dădea spre paliere de ambele părţi şi apoi într-o sală de banchete mare. La masa din ea ar fi încăput o armată întreagă, însă acum era goală, având doar o vază plină cu bujori în centru. Am străbătut o încăpere mai micuţă, cu o masă rotundă ce părea ştearsă de curând şi scaune cu perne de şezut gri. M-am surprins făcând ochii mari într-o oglindă de pe perete şi mi-am mutat rapid privirea în faţă. În faţa noastră se afla o uşă, uşor întredeschisă, şi doi gardieni. Amândoi s-au plecat, apoi unul din ei s-a dat la o parte, iar celălalt a deschis uşa.
Sunete înăbuşite de conversaţie se auzeau din încăpere,

şi, preţ de câteva clipe, mi-a stat inima-n piept. Am încetinit. Dacă Kirha se înşela? Dacă părinţii lui Casteel deveniseră tot mai furioşi după ce şocul suferit se mai estompase? Tatăl lui nu se purtase nepoliticos cu mine în noaptea aceea, însă petrecuserăm doar câteva minute unul în prezenţa celuilalt.

Iar eu crezusem că fusese pe punctul de a mă străpunge cu sabia. Şi tatăl lui ştiuse ce îmi trecuse prin minte.

M-am holbat la uşă, cu inima vâjâindu-mi. Cine i-ar fi putut învinovăţi dacă nu aveau să mă accepte niciodată? Eram o intrusă, fosta Fecioară a Ascendenţilor, care le răpiseră fiul şi probabil aveau să le ia mai mult de atât.

Regatul însuşi.

Capitolul douăzeci şi şase

Casteel m-a privit în ochi. L-am simţit uşor îngrijorat, aşa că am încuviinţat înainte să apuce să mă întrebe. A zâmbit uşor, apoi i-a făcut semn gardianului să deschidă uşa.

Încăperea aerisită şi luminată mirosea a cafea, iar prima pe care am observat-o a fost mama lui. Şedea pe un divan gri-deschis, îmbrăcată cu o rochie simplă cu mâneci scurte, de un albastru-deschis. Părul de nuanţa onixului îi era din nou răsucit într-un nod simplu prins la ceafă. Tocmai aşezase o ceaşcă pe o măsuţă joasă şi părea să fi încremenit, holbându-se la Casteel cu ochi chihlimbarii strălucitori. Un iureş de emoţii s-a revărsat dinspre ea: uşurare, bucurie, dragoste şi sub toate astea ceva iute. Tristeţe. S-a ridicat, şi am simţit un curent pulsând şi statornic de mâhnire din partea ei, care îmi aducea foarte mult aminte de ceea ce simţisem deseori la Casteel la început.

Mi-am mutat lent privirea spre bărbatul cu păr bălai din

partea din spate a încăperii, care ţinea în mână un pahar scund cu un lichid chihlimbariu în el. Nici el, nici Regina nu purtau coroană, şi nu ştiam dacă era sau nu o practică obişnuită în timp ce se aflau în reşedinţele lor private. Eram aproape convinsă că regina Ileana şi regele Jalara le purtau până şi-n pat.

Mi s-a făcut pielea de găină când tatăl lui Casteel s-a holbat la mine. Nu i-am întâlnit privirea sfidătoare, ci m-am uitat pur şi simplu în altă parte. Nu mai simţeam mai nimic dinspre el. Tatăl lui Casteel fie era foarte rezervat de felul lui, fie ştia cum să-şi blocheze emoţiile. Nu erau singurii din încăpere.

Lângă o fereastră mare ce dădea spre o grădină se afla comandantul Gărzii Coroanei, Hisa, care tăcea, cu mâinile împreunate la spate.

— *Hawke,* a şoptit uşor Regina, concentrându-se din nou asupra fiului ei.

— Mamă, a răspuns el, şi am observat o asprime în vocea lui care mi-a adus lacrimi în ochi.

Mi-am dat seama atunci că nu avuseseră ocazia să vorbească de când se întorsese.

Mama lui a venit valvârtej spre el, împiedicându-se de colţul unui covor crem. Casteel a fost numaidecât lângă ea, prinzând-o înainte ca ea să se împleticească. Femeia a râs şi l-a îmbrăţişat puternic.

— M-am bucurat nespus să aud că plănuiai să ne vedem astăzi. Ia te uită la tine! a zis mama lui Casteel şi s-a tras în spate, prinzându-l de obraji. Şi-a trecut mâna prin părul lui. Ia te uită la tine! a repetat ea şi apoi l-a îmbrăţişat din nou, mai strâns şi mai prelung.

Casteel nu numai că a îngăduit îmbrăţişarea, ci a primit-o cu drag.

Când l-am văzut îmbrăţişat de mama lui, m-am înduioşat… ei bine, m-am înduioşat cu totul. Era Casteel,

Cel întunecat. Îl văzusem scoţându-i inima din piept unui om fără să schiţeze vreo emoţie şi ţâşnind printre copaci şi folosindu-şi colţii ca să sfârtece gâtlejuri. Era capabil de o forţă incredibilă şi de o violenţă îngrozitoare şi, totuşi, în clipa de faţă, era doar un băiat în braţele mamei lui.

— Mamă, a zis el, cu voce uşor aspră. S-ar putea să-mi fisurezi câteva coaste.

A râs, amuzată şi fericită, şi s-a tras în spate.

— Mă îndoiesc. Şi-a pus din nou mâna pe obrazul lui. Te-ai înălţat, cumva?

— Nu, mamă.

— Eşti sigur? a întrebat ea.

— Băiatul s-a oprit din crescut cu veacuri în urmă, cam pe când a încetat şi să ne mai asculte, a zis tatăl lui în cele din urmă, pe un ton drăgăstos, în pofida cuvintelor rostite.

Mama lui Casteel a râs din nou, bătându-l uşor pe obraz. Se poate să mai fi spus ceva, deoarece Casteel a încuviinţat din cap şi apoi s-a dat la o parte şi mi-a întins mâna.

— Aş vrea să v-o prezint *aşa cum se cuvine* pe soţia mea, a zis el, privindu-mă cu ochii precum mierea caldă. Penellaphe.

Am înaintat privindu-l în ochi şi mi-am pus mâna în a lui. M-a strâns de mână, iar aroma dulce de ciocolată mi-a inundat simţurile. Am răsuflat lent, strângându-l la rândul meu de mână, şi m-am uitat la mama lui. Posibil să fi fost din pricina anilor petrecuţi ca Fecioară, pentru că acţionam din instinct şi n-avea nimic de-a face cu bâzâitul de conştientizare ce părea să-mi vibreze în sânge. Am făcut o plecăciune scurtă.

— E o onoare să vă cunosc oficial. Cuvintele mi s-au revărsat încet de pe buze. Casteel a vorbit cu multă căldură despre voi.

Am simţit amuzament din partea lui Casteel, însă de la

mama lui m-am ales cu ceea ce mi s-a părut a fi ca o împroşcare cu apă rece, amestecată cu o uşoară neîncredere. De parcă m-ar fi privit în sfârşit. Şi poate că era într-adevăr prima oară când o făcea de când intrasem în încăpere. Nu mă îndoiam câtuşi de puţin că aflase ce se petrecuse în Ţinuturile Pustii, aşa că nu prea puteam s-o învinuiesc pentru că era şocată să mă vadă în faţa ei, relativ normală, nu un vampir însetat de sânge.

M-am înfiorat, pentru că, oricât de incredibil ar fi fost, uneori uitam, chiar dacă doar preţ de câteva minute, ce se întâmplase. Când îmi aduceam aminte, cum se întâmpla acum, nici mie nu-mi prea venea să cred.

Însă mama lui Casteel încremenise şi se holba la mine, pălind iute.

— Mamă? a întrebat Casteel şi s-a dus spre ea. Te simţi bine?

— Da, a răspuns ea şi şi-a dres vocea, iar soţul ei a înaintat un pas.

A continuat să se holbeze la mine, aşa că m-am crispat.

— Doar că… îmi pare rău. A făcut ochii mari, aurii, şi a zâmbit uşor. Pur şi simplu, nu-mi vine să cred ce văd. Valyn mi-a spus ce s-a întâmplat… Că ai făcut Ascensiunea.

— N-am putut s-o las să moară, a zis Casteel, înainte să apuc eu să spun ceva. Am simţit o furie înăbuşită dinspre el, ca un vârtej sub ape liniştite. Am ştiut întocmai ce făceam şi sunt singurul responsabil de faptele mele. Nu ea.

Regina Eloana şi-a privit fiul.

— Ştiu. Mi-a spus tatăl tău. Nu o voi trage la răspundere pentru faptele tale.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

— N-ar trebui să-l trageţi la răspundere nici pe Casteel. Nu sunt vampir.

— Văd, a zis ea, cercetându-mi chipul cu privirea, de parcă ar fi căutat o urmă cât de mică din Ascendenţii pe care-i ştiam cu toţii. Dar dacă ai fi devenit vampir?

— Ce-ar fi fost atunci? a întrebat Casteel încet, sfidător, dându-mi drumul la mână.

Tatăl lui a sorbit prelung din paharul pe care îl ţinea în mână, şi aveam impresia că ne îndreptam iute în aceeaşi direcţie pe care o apucaseră Casteel şi tatăl lui când venise vorba despre Ascensiunea mea. Chiar nu-mi doream să se repete.

— Nu putem schimba ce mi s-a făcut sau ce-a făcut Casteel ca să-mi salveze viaţa. S-a întâmplat, am zis eu, împreunându-mi strâns mâinile. Şi, evident, suntem cu toţii norocoşi că nu m-am preschimbat într-un vampir. Mi se pare inutil să continuăm să discutăm despre ce s-ar fi putut întâmpla când nu s-a întâmplat. Ştia care era riscul. Şi l-a asumat, şi încă sunt aici. Nu sunt vampir. S-a încheiat.

Furia lui Casteel s-a estompat, dar răceala transmisă de surprinderea mamei lui a sporit.

— S-a încheiat doar dacă cele petrecute la ruine rămâne între cei care au fost de faţă. Dacă s-ar răspândi vreodată vestea despre ce s-a întâmplat, s-ar putea ca unii să te considere la fel ca toţi Ascendenţii, aşa că nu s-a încheiat pur şi simplu doar pentru că se pare că s-a sfârşit cu bine.

Îmi vorbise pe un ton calm, însă am simţit o notă de superioritate care mi-a opărit gâtlejul şi mi-a usturat ochii. Am simţit o atingere caldă pe braţ. Kieran se apropiase de mine, şi am tresărit când i-am simţit atingerea simplă, amintindu-mi că astfel de lucruri îmi fuseseră interzise pe când fusesem Fecioara, iar asta m-a făcut să mă gândesc la toţi acei ani în care fusesem forţată să tac din gură. Să îngădui să se spună orice în faţa mea, sau despre mine, sau mie. Să accept orice mi se făcea.

Şi îmi făcusem atâtea griji că părinţii lui nu aveau să mă accepte, chiar şi înainte să nu ne mai prefacem şi să recunoaştem că sentimentele pe care le aveam unul pentru celălalt erau reale. Îmi doream în continuare acceptarea lor, însă ceea ce mi se făcuse mie ni se făcuse, de fapt, amândurora. Nu alesesem noi să fim puşi în această situaţie, ci cei care spuneau că Atlantia era căminul lor. Poporul ei. M-am forţat să alung senzaţia de arsură din gâtlej, pentru că trebuia s-o fac.

Căci acum nu mai purtam vălul.

Am ştiut oarecum din instinct că ceea ce se întâmpla chiar acum ar fi putut foarte bine să modeleze dinamica relaţiei dintre mine şi părinţii lui Casteel de acum încolo. Pentru numele zeilor, şi-aşa era deja şubredă, însă nu erau soţii Teerman, care fuseseră tutorii mei pe când locuisem în Masadonia. Nu erau regina Ileana şi regele Jalara. Şi nu scăpasem din ghearele unei coroane doar ca să fiu redusă la tăcere şi luată de sus de o alta.

I-am privit drept în ochi şi mi-am închis simţurile, ca să nu pot citi pe nimeni din încăpere. În clipa de faţă, conta ce simţeam *eu.*

— S-a încheiat nu numai fiindcă e irelevant să-i faceţi morală lui Casteel, ceea ce ar sugera că s-ar face vinovat de ceva, când, de fapt, vinovaţi sunt chiar oamenii *voştri*, am zis eu şi mi-am ridicat puţin bărbia, ci şi pentru că a devenit o conversaţie cam repetitivă şi obositoare.

Regina Eloana a tras brusc aer în piept, şi nările i-au fremătat. Buzele i s-au depărtat.

Însă nu terminasem.

— În plus, în ce priveşte posibilitatea ca şi alţii în afară de cei care-au fost de faţă să afle despre cele petrecute în Ţinuturile Pustii, nu cred că ar trebui să ne îngrijorăm. Din câte înţeleg eu, vârcolacii îmi sunt loiali şi nu vor face nimic care să mă rănească. Nu e aşa, Kieran?

— Aşa e, a răspuns el.

— Atlantienii care au fost de faţă îi sunt loiali lui Casteel, şi cred că el nu consideră că l-ar trăda, am zis eu, privind-o în continuare drept în ochi pe Regină. Am dreptate, Casteel?

— Da, ai, a confirmat el, pe un ton care nu era deloc la fel de sec ca al lui Kieran.

— În afară de Rege, ceilalţi martori sunt morţi, şi putem presupune fără grijă că nu vor împărtăşi prea curând cele întâmplate în noaptea cu pricina, am continuat eu, iar degetele au început să mă doară de la cât de strâns le ţineam împreunate. Însă, deşi sunt slabe şanse să se întâmple, dacă totuşi se va afla ce s-a întâmplat în noaptea cu pricina, tot consider inutil să ne îngrijorăm. Atlantienii par să fie îndeajuns de inteligenţi încât să-şi dea seama că, din moment ce nu am colţi şi mă pot plimba în lumina soarelui, nu sunt vampir. Sau supraestimez cumva judecata sănătoasă a oamenilor?

Nu mi-a răspuns nimeni.

Era atât de linişte în încăpere, încât, de-ar fi strănutat un greier, cu siguranţă l-am fi auzit.

Casteel a frânt tăcerea încordată:

— Nu i-ai supraestimat pe cei din popor, iar această conversaţie nu e doar fără noimă, ci şi jignitoare, ţinând cont că a fost atacată de oamenii noştri.

— Nu am ştiut despre planurile lui Alastir sau despre faptul că Nevăzuţii erau activi şi implicaţi în asta, a spus Regina. Nici n-a lăsat să se vadă că ar fi uneltit aşa ceva.

— Când Alastir şi Kieran au venit să ne anunţe despre sosirea Ascendenţilor în Capul Spessa, a zis tatăl lui, Alastir ne-a spus despre intenţia voastră de-a vă căsători şi că el credea că avea legătură cu… Malik.

A sorbit iute din băutură şi şi-a dres glasul. Am simţit însă, trecând prin zidurile înălţate în jurul simţurilor mele

şi-apoi dispărând, acea răbufnire de agonie picantă, aproape amăruie.

— A spus că nu era convins de cât de devotaţi vă eraţi unul altuia.

— Ne suntem devotaţi unul altuia, a zis Casteel, şi iureşul de furie incandescentă ce-l încerca s-a alăturat sentimentului meu de iritare. Foarte devotaţi.

— Nu mă-ndoiesc câtuşi de puţin, a zis tatăl lui, tărăgănat. Cred că ar trebui să fim orbi ca să nu vedem asta.

M-am gândit la cum mă sărutase Casteel în faţa tatălui lui şi m-am îmbujorat.

— Asta e tot ce-a spus Alastir? am întrebat eu. Ştia că mă trag din zeităţi?

— Alastir ne-a spus cine eşti şi ce poţi face, a recunoscut Regina Eloana. Ştiam ce înseamnă asta. Niciun muritor obişnuit cu sânge atlantian n-ar putea avea astfel de abilităţi. Oricare dintre noi care este suficient de bătrân ca să-şi amintească de zeităţi ar fi ştiut... Deşi poate că nu de la bun început. Nimeni nici nu s-ar gândi măcar la posibilitatea asta. Însă, la un moment dat, Alastir şi-a dat seama de moştenirea ta şi a intuit cine eşti.

— Însă tu ai ştiut de cum m-ai văzut, am zis eu, amintindu-mi expresia ei de parcă aş fi văzut-o ieri. Alastir ţi-a spus că nu era prea târziu.

— Pentru că ştia ce însemna asta pentru Coroană; la fel şi eu, când te-am văzut... Când te-am văzut strălucind. Am ştiut ce erai, ne-a spus ea. N-am înţeles la ce se referea în Odăile lui Nyktos, când a spus că nu era prea târziu, însă, după ce-am aflat despre planurile lui, îmi închipui că îşi imagina că avea să-l sprijinim în ceea ce voia să realizeze.

— Adică să mă dea pe mâna Ascendenţilor, ca să mă ucidă? am zis eu, înăbuşindu-mi un fior gândindu-mă cât de-aproape fusese de reuşită. Asemenea celor din Odăile

lui Nyktos, care m-au atacat înainte de sosirea voastră. Am încercat să-i opresc...

— Ai încercat? a zis Regele Valyn, râzând cu scepticism într-un fel care îmi amintea foarte mult de Casteel. Aş zice că ai reuşit,

Fecioaro.

Casteel şi-a întors brusc capul spre tatăl lui, şi umerii laţi i s-au încordat.

— Numele ei e Penellaphe. Şi i te poţi adresa *soţiei* mele ca atare dacă îţi va da permisiunea să o faci. Dacă nu, îi poţi spune Prinţesă. Alege-o pe cea mai respectuoasă. Însă nu i te vei adresa *niciodată* ca Fecioara. M-ai înţeles?

Mi-am strâns buzele. Cuvintele lui. Tonul lui. Nu ştiam de ce, însă îmi venea să zâmbesc.

Tatăl lui s-a tras în spate, făcând ochii mari, plin de furie, dar soţia lui a ridicat o mână.

— Nici eu, nici tatăl tău nu vrem să fim nerespectuoşi, Hawke.

— Chiar nu vreţi? m-am răstit eu, iar Regina şi-a întors brusc privirea aurie spre mine.

— Nu, a zis ea, încruntându-se uşor. Nu vrem.

M-am holbat la Regină... La soacra mea.

— Când m-ai văzut prima dată, ai vorbit de parcă fiul tău s-ar fi întors în regat cu un blestem, nu cu o soţie.

— Am fost luată prin surprindere de ce-am văzut, a răspuns ea, aşa cum îmi închipui că ar fi fost oricine. S-a încruntat şi mai tare. Nu... m-am aşteptat să te văd.

— Iar eu nu m-am aşteptat la *nimic* din toate acestea. Am privit-o drept în ochi. Aveam nevoie să înţeleagă că nu eram Fecioara, că nu eram o unealtă a Ascendenţilor, aşa cum crezuseră cei din Templu. Alastir n-ar fi avut cum să ştie asta, însă am fost de faţă când Ascendenţii şi-au adus *darurile* în Capul Spessa. Mi s-a strâns pieptul când m-am gândit la Elijah, la Magda, la toţi cei care fuseseră ucişi

fără noimă. Am luptat împotriva lor împreună cu Casteel. Am ucis-o pe ducesa de Masadonia. I-am vindecat pe oamenii *voştri* chiar dacă unii dintre ei m-au privit de parcă aş fi fost un soi de monstru. Nu i-am forţat pe gardienii *voştri* să mă atace, şi asta erau unii dintre ei, nu-i aşa? Gardieni ai Coroanei. Membri ai Nevăzuţilor.

Regina nu a spus nimic, iar eu m-am aplecat în faţă. Nu mi-a scăpat nici felul în care s-a foit Regele, de parcă ar fi vrut să se ridice şi să-şi protejeze soţia, nici faptul că Hisa înaintase. Poate că mai târziu aveam să mă simt ruşinată pentru senzaţia sălbatică de satisfacţie ce m-a încercat. Sau poate nu.

— Nu ştiu ce părere aveţi despre mine sau ce v-a împărtăşit Alastir, însă nu eu am ales să fiu Fecioara sau să port vălul. Nu eu am ales să mă trag din cine ştie ce zeitate sau să mă întorc aici şi să frâng legături ori să uzurp spiţe. Singurul lucru pe care l-am ales vreodată a fost fiul vostru.

Casteel şi-a ridicat capul şi a tras adânc aer în piept, însă n-a spus nimic, ci m-a lăsat să vorbesc.

— Alastir v-a spus *asta* când s-a întors din Capul Spessa? am întrebat eu.

— Nu, a răspuns tatăl lui încet. N-a făcut-o.

— Aşa bănuiam şi eu.

Atunci a intervenit Casteel:

— Am venit aici sperând că ne-aţi putea ajuta să ne dăm seama ce-a devenit soţia mea după Ascensiune. Şi, la nivel personal, sperasem să ajungeţi să vă cunoaşteţi puţin. Însă, dacă vom discuta la nesfârşit despre trecut, nu ne rămâne decât să plecăm.

— Dar chiar trebuie să vorbim despre trecut, a zis mama lui, iar Casteel a încremenit. Numai că nu aşa cum crezi tu, a adăugat ea, răsuflând apăsat.

Mi-am deschis în sfârşit simţurile şi le-am lăsat să se

întindă spre ea. Aroma picantă a angoasei era atât de puternică, încât mai că m-am dat în spate. Şi-a trecut mâna peste părul coafat, iar soţul ei i s-a alăturat în felul acela tăcut în care se mişca deseori şi Casteel. Şi-a pus mâna pe umărul ei, iar ea a zis:

— Trebuie să-mi cer iertare. Chiar n-am vrut să te jignesc, dar ştiu că am făcut-o. E limpede că m-a dat peste cap şocul trăit din pricina întregii situaţii, a zis ea, punându-şi mâna peste a soţului ei. Însă nu am nicio scuză, pentru că aveţi dreptate amândoi. M-a privit din nou. Îndeosebi tu. Faptele săvârşite nu au fost din vina ta sau a fiului meu, iar eu plănuisem să-ţi spun, de fapt, cât de rău îmi pare pentru tot ce s-a întâmplat.

Am simţit sinceritate în spusele ei, cu aromă de căinţă, aşa că m-am relaxat puţin.

— Însă atât eu, cât şi Valyn suntem uşuraţi că eşti... că te-ai înfăţişat înaintea noastră alături de fiul nostru.

Am simţit o frântură de emoţie pe care n-am reuşit s-o citesc, deoarece a apărut şi a dispărut prea iute.

— Ar fi trebuit s-o spun de cum ai intrat în încăpere, însă... S-a oprit, clătinând din cap. Îmi pare nespus de rău, Penellaphe!

L-am privit pe tatăl lui Casteel plecându-şi capul şi sărutând-o pe mama lui pe tâmplă, gest care m-a înduioşat, întrucât mi-a amintit de Casteel. Am tras aer în piept, şi nu l-am mai simţit arzându-mi gâtlejul, chiar dacă încă simţeam furnicături pe piele din pricina frustrării nevărsate. Însă părinţii lui Casteel trăiseră un şoc. Nu puteam uita că cel mai probabil mama lui ştia că aveam acelaşi sânge ca primul ei soţ. Eram un memento dureros al unui trecut la care probabil nu voia să se gândească.

Şi, deşi partea aceea din mine care exista în centrul bâzâitului din pieptul meu îşi dorea să mă răsucesc pe călcâie şi să plec, ştiam că ar fi fost la fel de inutil ca a-i

ţine morală lui Casteel. În plus, eram o fire miloasă şi simţeam empatie într-adevăr pentru mama lui... Pentru ambii lui părinţi, de fapt. Nu eram aşa cum se aşteptaseră ei. Niciodată.

— E-n regulă. N-aţi avut ocazia să-l vedeţi cu adevărat pe Casteel, darămite să vorbiţi cu el. Şi pot înţelege de ce aţi fi şocaţi să mă vedeţi aşa cum sunt şi nu aşa cum *ar trebui* să fiu după Ascensiune, am zis eu.

Era limpede că erau amândoi surprinşi.

Regina Eloana a clipit rapid, fără să spună ceva, iar soţul ei s-a holbat la mine de parcă mi-ar fi crescut un al treilea braţ. Mama lui şi-a venit prima în fire.

— Mulţumim că eşti atât de înţelegătoare, mai ales că noi suntem cei care avem atât de multe de ispăşit. Te rog, a zis ea, arătând cu braţul spre divanele identice ce se aflau faţă în faţă cu cel pe care şezuse ea, ia loc!

Casteel s-a uitat spre mine, întrebător. Lăsa în seama mea să hotărăsc dacă rămâneam sau plecam. M-am întins spre el, primind cu drag apăsarea şi senzaţia pe care mi-o lăsau degetele lui în jurul alor mele. Am încuviinţat din cap.

Era limpede că ambii lui părinţi se simţeau uşuraţi.

— Vreţi ceva de băut? Kieran? a întrebat ea.

Am refuzat oferta şi ne-am aşezat pe divanul cu perne groase. Mi-era uşor să-mi închipui cum ar fi fost să mă cuibăresc pe el şi să citesc o carte.

Numai nu afurisitul ăla de jurnal.

Kieran a rămas în picioare, mutându-se în spatele divanului, ca un gardian, şi mi-am dat seama că asta şi făcea de fapt: stătea de pază chiar în spatele meu, cu mâna pe mânerul sabiei din teacă.

Cu siguranţă transmitea un mesaj destul de incomod.

— Sper că ce-ai reuşit să vezi ieri din Atlantia ţi-a dovedit că experienţele pe care le-ai trăit în rândul nostru

nu ne definesc, a zis Regele Valyn, cu o privire aproape la fel de intensă ca a fiului lui, dând la iveală faptul că ştiau cum ne petrecuserăm ziua precedentă. El şi soţia lui s-au aşezat. Şi că cei pe care i-ai întâlnit ieri ne reprezintă mai bine.

— Îmi doresc din răsputeri să fie aşa, am recunoscut eu. Până acum, tot ce-am reuşit să văd din Golful lui Saion a fost încântător.

Tatăl lui a încuviinţat din cap.

— Vreau să mă asigur că va fi singurul adevăr pe care vei ajunge să-l cunoşti.

— Am aflat noaptea trecută că îţi datorăm recunoştinţă. Un alt lucru pe care ar fi trebuit să-l fi spus deja, a zis Regina, pironindu-mă cu privirea strălucitoare precum citrinul. Am simţit aroma de lămâie a curiozităţii, o răbufnire înţepătoare de confuzie şi curentul acela picant de tristeţe. Îţi mulţumim că ai ajutat-o pe copila care a fost rănită în accidentul de trăsură. Ai împiedicat o tragedie de proporţii şi fără rost.

I-am aruncat o privire lui Casteel, neştiind cum ar fi trebuit să răspund. *Cu plăcere* părea cam straniu în situaţia de faţă. Casteel m-a strâns de mână.

— Am… făcut doar ce-am putut ca să o ajut.

Regele a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ai făcut doar ce-ai putut? I-ai salvat viaţa copilei; un lucru deloc simplu.

M-am foit, stânjenită.

— Soţia mea e mult mai smerită ca mine, a zis Casteel, iar din spatele meu s-a auzit un pufnet uşor, abia perceptibil, însă recognoscibil. Casteel m-a privit, şi colţurile gurii mi s-au lăsat. De-aş fi putut face eu ce-a făcut ea, mi-aş tatua pe piele cât de măreţ sunt.

— Ei, haide, am răspuns eu sec. Pare cam exagerat.

— Însă, cum bine ştii, sunt exagerat în tot ce fac, mi-a

zis el cu voce îmbietoare şi decadentă.

M-am îmbujorat şi am simţit o căldură imorală în partea de jos a abdomenului. M-am gândit numaidecât la ce făcusem pe plajă în noaptea dinainte. Şi aia fusese cam... exagerat.

Casteel a rânjit.

Tatăl lui şi-a dres glasul.

— Ai fost mereu capabilă de lucrurile pe care le-ai făcut pentru copilă?

Mi-am mutat privirea de la Casteel şi gândul de la locuri foarte necuvenite şi i-am răspuns:

— Nu, am zis eu, după care am făcut o scurtă recapitulare a modului în care îmi evaluaseră abilităţile. Erau deja în schimbare înainte de Ascensiune.

— M-am gândit că ar avea de-a face cu Sacrificiul, a zis Casteel.

— Sacrificiul ar explica schimbarea, a încuviinţat mama lui.

— Iar asta se întâmpla înainte de Ascensiune? Nu cunosc altă persoană pe jumătate atlantiană care să fi trecut prin Sacrificiu, a zis tatăl lui, privindu-mă îndeaproape. Nici vreun muritor cu sânge de atlantian care să fi făcut Ascensiunea şi care să fi trecut apoi prin Sacrificiu şi să nu se fi preschimbat în vampir. Pe de altă parte, nu cunosc nici altă persoană pe jumătate atlantiană care să se tragă din zei şi care să mai fie în viaţă în zilele noastre.

— Nici eu, am zis eu şi apoi m-am înfiorat.

Era limpede că nu ştiam. „Zeilor mari!”

Am simţit amuzament din partea lui Casteel şi, în mod surprinzător, din partea tatălui lui. Regele a zâmbit ştrengăreşte, iar Casteel a spus:

— Ai zis că nu cunoşti pe nimeni care să mai fie în viaţă în zilele noastre. Vrei să zici că *au mai fost* alţii ca ea?

Mi-a venit să-mi dau palme că nu observasem înaintea lui.

Regina a încuviinţat din cap.

— Nu s-a întâmplat des, însă zeităţile au zămislit copii fie cu atlantieni, fie cu muritori. În astfel de cazuri, *eather-ul* zeităţii s-a manifestat deseori în copil, într-un fel sau altul. Desigur, manifestarea cu pricina era mai puternică dacă celălalt părinte era atlantian.

— Copiii? Cei zămisliţi cu muritori? am întrebat eu, având mare nevoie de răspunsuri. Erau şi ei muritori?

A încuviinţat din cap şi şi-a ridicat ceaşca albă de pe masă.

— Din câte îmi amintesc, se vindecau mai repede ca majoritatea muritorilor în urma rănilor şi rareori se întâmpla să fie bolnavi, ne-a explicat ea privindu-şi soţul şi sorbind din ceaşcă.

Mereu mă vindecasem rapid şi nu mă îmbolnăvisem aproape niciodată.

— Însă au rămas muritori, îmbătrânind la fel ca toţi ceilalţi. Probabil ar fi trăit puţin mai mult dacă n-ar fi simţit nevoia să urmărească moartea.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Casteel.

— Cei care purtau în ei sângele zeilor erau deseori războinici: primii care puneau capăt unei lupte şi, uneori, primii care începeau o luptă, ne-a explicat Regele. Erau cei mai curajoşi bărbaţi şi cele mai curajoase femei pe care le-am cunoscut vreodată, luptând în tranşee împreună cu soldaţii atlantieni. Cei mai mulţi dintre ei, dacă nu chiar toţi, au murit în război sau au fost luaţi prizonieri de către Ascendenţi odată ce aceştia şi-au dat seama de sângele pe care-l purtau în ei.

Am simţit acreală în stomac. Probabil se hrăniseră din ei sau fuseseră folosiţi pentru a crea şi mai mulţi Ascendenţi, având o soartă îngrozitoare, chit că poate pe o perioadă

mai scurtă decât cea pe care o îndurase Casteel şi pe care o trăia acum fratele lui. Am făcut o grimasă şi am clătinat din cap.

— Zeilor mari! Am înghiţit în sec, apăsat, iar Casteel m-a strâns de mână. De câtă vreme fac Ascendenţii asta?

— De la prima lor suflare a zis Regele, iar eu m-am cutremurat. Au săvârşit păcate cumplite împotriva atlantienilor, a muritorilor şi a zeilor.

Nu exagerase câtuşi de puţin cu ce spusese.

— Problema e, însă, a continuat tatăl lui, punându-şi cotul pe divan, că nici măcar la copiii unei zeităţi şi ai unui atlantian abilităţile lor nu s-au manifestat atât de puternic ca în cazul tău. Nici măcar cei mai puternici atlantieni fundamentali nu pot face lucrurile pe care le-ai făcut în Odăile lui Nyktos, a zis el, trecându-şi degetul mare peste maxilar, privindu-ne pe mine şi pe Casteel. M-ai întrebat în Templul lui Saion dacă puteam explica în vreun fel ce s-a întâmplat cu tine când Casteel te-a trecut prin Ascensiune.

— Şi ne-ai spus că nu, a răspuns Casteel.

— Nu a fost întru totul o minciună, a zis el, privindu-şi soţia, apoi din nou pe Casteel. Trecutul despre care a vorbit mama ta joacă un rol în toate acestea; în ce-ai devenit. Însă nu explică şi cum s-a întâmplat.

Am simţit fiori de nelinişte reci ca gheaţa pe ceafă şi m-am cutremurat.

— Părinţii tăi? a întrebat mama lui şi s-a înclinat uşor în faţă. Ai crezut că amândoi erau muritori?

— Da, am zis eu, încordându-mă. Dar acum, nu mai sunt sigură. Nici măcar nu ştiu dacă erau părinţii mei naturali.

A înghiţit în sec.

— Şi ai un frate?

Era limpede că Alastir îi informase bine.

— Da, mai mare cu doi ani.

— Şi a făcut Ascensiunea? a întrebat ea, iar eu am

încuviinţat din cap cu mişcări ţepene. Şi-a împreunat lejer mâinile în poală. Eşti convinsă?

— A fost văzut doar noaptea, a confirmat Casteel. Nu putem şti mai mult de-atât. Însă a fost văzut de mai multe ori. Nu cred că-l folosesc pentru sângele lui, cum voiau s-o folosească pe Penellaphe.

Ştiam la ce se gândeau părinţii lui. Că fie Ian era fratele meu vitreg, fie nu eram înrudiţi deloc. Nu-mi păsa dacă aşa stăteau lucrurile. Pentru mine rămânea fratele meu, aşa cum părinţii mei, cei care se sacrificaseră ca să ne protejeze, aveau să fie mereu singura mamă şi singurul tată pe care îi cunoscusem.

— Cred că putem răspunde la câteva dintre întrebările pe care le aveţi, a zis mama lui, privindu-şi scurt în ochi soţul.

Casteel m-a strâns de mână, iar eu am spus:

— Alastir mi-a zis că abilităţile mele seamănă cu ale lui...

— Malec? a intervenit Regina Eloana, tristeţea ei îngroşându-se şi aşternându-se ca un linţoliu asupra încăperii. Aşa este. Seamănă. A rostit adevărul.

Am icnit, uluită şi chiar mai surprinsă de faptul că eram atât de şocată. Se părea că o parte din mine nu voise să creadă că era adevărat. M-am lăsat pe spate, încercând să-mi eliberez mâna din strânsoarea lui Casteel.

Nu mi-a dat drumul, ci s-a întors spre mine.

— Nu are importanţă, Poppy. Ţi-am mai spus. M-a ţintuit cu privirea. Pentru mine nu are importanţă.

— Şi nu are importanţă nici pentru noi, a zis Kieran uşor în spatele nostru, vorbind cu îndrăzneală pentru toţi vârcolacii.

— De fapt, semeni cu el, a zis mama lui Casteel în şoaptă, şi mi-am întors capul spre ea. Şi dacă n-aş fi văzut puterea radiind din tine, aş fi ştiut întocmai din cine te

tragi. Ai moştenit multe dintre trăsăturile sale şi părul lui, chit că al lui era mai spre maroniu şi că el avea pielea puţin mai închisă la culoare.

Am simţit cum îmi încetineşte sângele în vene.

— Mi s-a spus mereu că semăn cu mama...

— Cine ţi-a spus? a întrebat ea.

— Ea...

Regina Ileana mi-o spusese. Îmi aminteam că-mi zisese mereu că eram o replică a mamei pe când fusese de vârsta mea. Nu mă îndoisem niciodată de asta în copilărie şi, chiar dacă începusem să bănuiesc că cel puţin unul din părinţii mei nu mi-era rudă de sânge, nu crezusem niciodată că ar fi fost vorba despre mama.

Casteel s-a holbat la mine preţ de-o clipă, apoi s-a întors spre mama şi tatăl lui.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Spunem că e imposibil ca aceia pe care i-ai crezut părinţii tăi să fi fost cu adevărat părinţii tăi, aşa cum îţi aminteşti tu, a zis Regele Valyn pe un ton mai blând decât mi-aş fi închipuit vreodată că ar fi fost în stare să folosească. Sau că nu erau, de fapt, părinţii tăi. Pentru că ştim cine a fost unul din părinţii tăi.

Empatia emanată de Regină aproape că m-a sufocat.

— Malec trebuie să fi fost tatăl tău, Penellaphe.

Capitolul douăzeci şi şapte

M-am holbat la părinţii lui Casteel, prinsă într-un vârtej de confuzie şi neîncredere. Am vrut să mă ridic, însă Casteel încă mă ţinea strâns de mână. Şi unde m-aş fi putut duce?

— Ca să ai aceste abilităţi, ar trebui să fii copilul unei zeităţi, nu doar să le porţi sângele în tine, mi-a explicat

Regele Valyn pe acelaşi ton blând. Înseamnă şi că niciunul dintre părinţii tăi n-ar fi putut fi muritor.

Am icnit.

— Poftim?

— E pur şi simplu imposibil să fi fost vreodată muritoare, a spus Regina Eloana, privindu-mă drept în ochi. Nu înseamnă că mama pe care ai cunoscut-o nu era mama ta. Doar că n-a fost niciodată muritoare.

Am clătinat din cap, încercând să pricep această informaţie nouă.

— Dar n-ar fi ştiut şi Alastir? A cunoscut-o.

Regina Eloana şi-a plecat privirea, şi atunci am ştiut că o spusese doar ca să reducă impactul.

Mi s-a pus un gol în stomac.

— Nu o face, nu minţi ca să îndulceşti lovitura. Apreciez, sincer. Şi chiar apreciam. Însemna că-i păsa într-o oarecare măsură de sentimentele mele. Însă trebuie să ştiu adevărul. Trebuie să-l înfrunt.

Regina a încuviinţat din cap, şi am simţit un strop de respect revărsându-se dinspre ea.

— Ar fi ştiut dacă femeia pe care a întâlnit-o nu era muritoare.

— Înseamnă şi că nu se poate ca Leopold să fi fost Malec, a zis Kieran, care se cocoţase pe braţul divanului. Alastir ar fi ştiut şi ar fi spus ceva.

M-am concentrat să respir adânc, regulat, amintindu-mi că bănuisem deja că nu eram rudă de sânge cu cel puţin unul din părinţii mei. Ba chiar începusem să accept asta şi... chiar puteam accepta. Dar ca Malec să fie tatăl meu? Ceva nu se potrivea, însă gândurile îmi erau ca un vârtej şi nu reuşeam în clipa aceea să-mi dau seama ce anume.

— Şi mi-ar fi spus dacă s-ar fi întâlnit cu Malec, a zis mama lui Casteel, atrăgându-mi din nou atenţia asupra ei. Ne-ar fi spus amândurora.

Atunci, Casteel şi-a desprins degetele de ale mele, şi mi-a stat inima în loc când am simţit rafala de gheaţă ce-a izbucnit din el când şi-a privit părinţii.

— Aţi ştiut cumva despre Penellaphe înaintea mea? Aţi ştiut la ce-a fost părtaş Alastir în noaptea aceea în Lockswood?

Zeilor mari!

Eu... nici măcar nu mă gândisem la asta, însă apoi am simţit gustul acru al ruşinii venind dinspre ei doi. Centrul pieptului mi-a vibrat, iar Kieran a inspirat adânc, sacadat, întinzându-şi gâtul spre stânga şi spre dreapta.

— Aţi... ştiut?

— Am ştiut că descoperise ceea ce considera a fi un urmaş al lui Malec, a răspuns Regina Eloana, iar soţul ei a luat-o de mână. Dar nu am ştiut nimic altceva despre tine sau despre familia ta. Nici măcar nu ştia că erai copilul lui Malec. Şi-a dat seama de asta doar după ce te-a reîntâlnit.

Casteel stătea uluitor de ţeapăn, şi am văzut-o pe Hisa îndepărtându-se de fereastră şi îndreptându-se spre părinţii lui.

— Însă aţi ştiut că i-a ucis părinţii? Că a lăsat-o să moară?

Tatăl lui l-a privit în ochi.

— Am ştiut doar după ce s-a întâmplat. Când nu mai puteam face nimic.

După o clipă, Casteel a dat să se ridice. Am ţâşnit înainte şi l-am prins de braţ.

— Are dreptate, am spus eu, înghiţind în sec cu greu când şi-a întors capul spre mine. Ochii lui mi-au adus aminte de topaz îngheţat. Nu ar mai fi putut face nimic după ce s-a întâmplat. Nu e vina lor.

M-am concentrat atât de tare asupra lui Casteel, încât n-am putut identifica sursa acelei senzaţii stranii, o emoţie trecătoare acră, dar şi picantă. Nu ştiam dinspre cine

venea sau dacă chiar o simţisem cu adevărat, pentru că furia ce-l încerca pe Casteel era ca o furtună de foc.

— Nu trebuie învinovăţiţi pentru ce-a făcut Alastir, i-am spus eu, prinzându-l de braţ cu cealaltă mână. Chiar nu trebuie.

Nu s-a mişcat preţ de câteva clipe, după care s-a aşezat din nou lângă mine, cu mişcări ţepene. L-am simţit tot încordat pe când Hisa s-a întors lângă fereastră, luându-şi mâna de pe mânerul sabiei.

— Cum? a întrebat Casteel cu glas aspru. Cum aţi putut rămâne prieteni cu ticălosul ăla după ce-aţi aflat ce-a făcut?

Era...

Era o întrebare nemaipomenită.

Tatăl său a tras adânc aer în piept.

— Pentru că am crezut că acţiona spre binele Atlantiei.

— A îngăduit ca un copil să fie atacat de Temuţi, a spus Casteel mârâind. Cum naiba e asta spre binele Atlantiei?

— Pentru că Malik dispăruse, tu nu te-ai arătat câtuşi de puţin interesat de coroană, iar o urmaşă a lui Malec, crescută printre Ascendenţi şi îngrijită de o slujnică a Coroanei de Sânge, ar fi putut revendica tronul, a spus mama lui, şi l-am simţit pe Casteel tresărind. Şi, chiar neştiind cât de puternic era sângele care-i curgea prin vene, nici Alastir, nici noi n-am crezut că era o simplă coincidenţă că o slujnică se dădea drept mama unei copile care era moştenitoarea Atlantiei.

Se dădea drept mama...

— *Zeilor marii* a murmurat Kieran, trecându-şi mâna peste faţă.

Casteel s-a lăsat pe spate şi m-a privit, iar maxilarul i s-a încleştat.

— Poppy, eu...

— Nu. Să nu cumva! I-am dat drumul la braţ şi i-am

cuprins faţa cu mâinile. Să nu cumva să-ţi ceri scuze. Nu e vina ta. Încercai să-ţi găseşti fratele. Nu ştiai ce avea să facă Alastir sau măcar că existam. Să nu cumva să te învinovăţeşti! Te rog!

— Are dreptate, fiule, a zis tatăl lui şi şi-a dres vocea. Nu e vina ta.

— Şi chiar crezi că tu nu ai nicio vină? a spus Casteel fără să-şi mute privirea de la mine.

— Ba suntem vinovaţi, a spus mama lui încet. Nu ne-a plăcut ce s-a întâmplat, însă nici nu ne-am împotrivit şi de atunci am trăit şi vom trăi în continuare cu această povară.

— La fel ca povara celor pe care i-aţi ucis ca să nu se afle locul în care se află Câmpiile Elizee? a întrebat Casteel, întorcându-se înspre părinţii lui. Şi cu ea va trebui să trăiţi?

— Da, a confirmat Regele Valyn şi, dacă erau surprinşi că descoperisem locaţia Câmpiilor Elizee, nu au lăsat să se vadă. Iar dacă vei deveni Rege, va trebui să faci multe lucruri care îţi vor întoarce stomacul pe dos, îţi vor bântui visele şi cu care va trebui să trăieşti.

Adevărul din afirmaţia lui l-a redus la tăcere pe Casteel. Preţ de o clipă.

— Sunt convins că aşa va fi, însă, dacă aflu vreodată că vreunul dintre oamenii mei a luat parte la rănirea sau la uciderea unui copil, va sfârşi în Abis, unde le e locul oamenilor de genul ăsta. Nu-mi voi mânji niciodată mâinile cu sânge de copil.

Mâhnirea a pătruns prin zidurile din jurul Regelui Valyn.

— Sper şi mă rog ca aşa să fie.

— Nu e nevoie de rugăciuni, a răspuns Casteel cu răceală şi mi-a ridicat mâna, sărutându-mă în centrul palmei.

— Staţi puţin, a răbufnit Kieran, făcându-mă să tresar.

Nu înţeleg cum poate Malec să fie tatăl ei. Ştiu că nu s-a spus niciodată ce s-a întâmplat cu el, dar s-a presupus, cu destul de multă convingere, că nu mai e în viaţă, că n-a mai fost în viaţă de secole întregi. La urma urmei, de ce nu s-ar fi întors până acum ca să revendice tronul?

Am tresărit. Iată *ce anume* nu avusese sens la ideea că Malec era tatăl meu. Ce-i drept, nimeni nu părea să ştie ce se întâmplase cu el sau cu Izbeth. Însă cum ar fi putut să fie încă în viaţă?

— A fost o presupunere sigură, a spus mama lui Casteel, ridicându-se. Şi tocmai de aceea imposibilă.

Am clipit confuză o dată, de două ori.

— Poţi să repeţi?

— Nu se poate ca Malec să fi zămislit un copil cu nouăsprezece ani în urmă. Poalele rochiei i s-au strâns în jurul gleznelor în timp ce ea s-a îndreptat spre credenţul de stejar şi-a apucat o carafă cu un lichid chihlimbariu. Sigur nu vreţi nimic de băut?

Kieran părea că ar fi avut nevoie de o băutură când a spus:

— Chiar nu mai înţeleg ce se întâmplă.

— După anularea căsătoriei şi detronarea lui Malec, a dispărut, a spus ea, turnându-şi un pahar şi apoi punând capacul carafei. A rămas cu mâna pe carafă, cu spatele la noi. Pe vremea aceea, eram destul de ocupată cu ameninţarea tot mai mare pe care o reprezentau Ascendenţii şi cu începutul războiului, însă l-am găsit abia ani mai târziu, după ce mă căsătorisem cu Valyn şi după ce Războiul Celor Doi Regi se sfârşise. Umerii îi erau încordaţi, şi a sorbit lung din băutură. Am ştiut că trebuia s-o fac. Altminteri, ar fi fost mereu o ameninţare, nu numai la adresa Atlantiei, ci şi a familiei pe care încercam s-o clădesc. Îl cunoşteam bine. S-a uitat peste umăr şi a mai luat o gură din băutură. Buzele i s-au tras, dezvelindu-i

vârfurile colţilor. S-ar fi răzbunat pentru ceea ce făcusem. Aşa că l-am vânat, până adânc pe teritoriul Solisului, şi l-am îngropat.

— Ai... folosit lanţurile din oase? am întrebat eu.

A încuviinţat scurt din cap.

— E foarte greu să ucizi o zeitate. Unii ar spune chiar că e imposibil fără ajutorul altei zeităţi sau al unui zeu, a zis ea, şi mi-am amintit ce-mi spusese Alastir despre Malec, cum că ucisese multe alte zeităţi.

Tatăl meu nu numai că era predispus la o violenţă haotică şi era un preacurvar incorigibil, ci se părea că era şi ucigaş.

Asta dacă chiar era tatăl meu, lucru pe care Regina Eloana încă nu-l explicase.

— Asta s-a petrecut cu circa 400 de ani în urmă. S-a întors spre noi, ţinând paharul la piept. Ar fi durat mai bine de jumătate din acest răstimp ca să devină suficient de slăbit încât să moară, însă ar fi murit într-adevăr până să te naşti tu.

Casteel s-a încruntat şi a privit spre mine, apoi din nou spre mama şi spre tatăl lui.

— Atunci, cum de e Malec tatăl lui Poppy?

— Poate vă înşelaţi, a sugerat Kieran. Poate că Malec nu e tatăl ei.

Regele Valyn a clătinat din cap.

— Nu mai există alte zeităţi. Malec le-a ucis pe ultimele dintre ele în timpul domniei lui. Însă mai e ceva. Şi-a întors privirea spre mine. Chiar semeni cu el. Prea mult ca să fii o urmaşă îndepărtată a lui.

Am dat să spun ceva, însă nu ştiam ce.

— Şi ce-ai făcut ieri pentru copila aceea? a zis mama lui. Din ce-am auzit, era prea rănită ca să mai poată fi vindecată. Malec putea face acelaşi lucru.

— Însă o făcea arareori? am întrebat eu, repetând ce-mi

zisese Alastir.

A încuviinţat din cap.

— A făcut-o pe când era mai tânăr şi mai puţin învrăjbit şi plictisit de viaţă şi de moarte. A sorbit iar din băutură, şi am observat că avea paharul aproape gol. De fapt, mi-a salvat viaţa. Aşa ne-am cunoscut.

A înghiţit în sec, iar eu am privit spre Casteel, întrebându-mă dacă ştiuse asta.

— Nici o altă zeitate nu putea face asta. Doar cele care purtau în ele sângele lui Nyktos. Adică, doar Malec, care a fost nepotul lui Nyktos. De aceea era atât de puternic. Aşa se explică, în parte, de ce eşti atât de puternică, întrucât Nyktos ar fi străbunicul tău.

— În plus, Malec era cea mai bătrână zeitate, a zis tatăl lui Casteel, înclinându-se în faţă şi frecându-şi palma de genunchiul drept. Ceilalţi au fost copii ai strănepoţilor, născuţi din zei.

Ceea ce însemna că, dacă eu şi Casteel urma să avem vreodată copii, ar fi... ar fi fost ca zeităţile care domniseră cândva peste Atlantia. Poate nu chiar atât de puternici, din pricina spiţei fundamentale a lui Casteel, însă totuşi... puternici.

Nici măcar nu mă puteam gândi la asta acum.

— Însă Nyktos a avut doi copii, am spus eu, amintindu-mi de picturile pisicilor mari, cenuşii. Doar unul din ei a avut un copil?

Regina a încuviinţat din cap.

— Tot nu înţeleg cum se poate ca Malec să fie tatăl ei, a zis Kieran, iar eu eram de acord cu el.

— Unde e îngropat Malec? a întrebat Casteel.

Mama lui s-a dus spre locul în care stătea soţul ei.

— Nu ştiu cum se numeşte regiunea acum, întrucât meleagurile s-au schimbat mult de atunci. Însă nu ar trebui să fie prea greu de găsit. Pământul în care este

îngropat ar trebui să fie însemnat de copaci sângerii, ca aceia care cresc în Odăile lui Nyktos şi înfloresc acum de-a lungul munţilor Skotos.

Am icnit.

— Pădurea Sângerie de lângă Masadonia.

Casteel s-a uitat la mine, apoi la Kieran.

— Ştii ce m-am întrebat mereu? De ce Coroana de Sânge te-a trimis în Masadonia, când ai fi fost mai în siguranţă în capitală.

Şi eu mă întrebasem acelaşi lucru.

— Pentru că sângele ei ar fi fost o ispită prea puternică pentru Ascendenţi, aşa că trebuie să fi fost încredinţată cuiva în care Coroana avea încredere, a spus tatăl lui, şi mi s-a întors stomacul pe dos.

— Am avut mari îndoieli în ce priveşte judecata celor ce stăpâneau Coroana de Sânge, însă dacă au avut încredere în soţii Teerman, înseamnă că nu erau deloc la curent cu ce se întâmpla acolo, a răspuns Casteel, mângâindu-mă în centrul palmei.

— Dar nu s-au hrănit niciodată din mine, am zis eu. Din câte îmi amintesc, cel puţin.

— Nu, dar, în schimb, te-au maltratat, a zis el pe un ton mai aspru. Nu ştiu dacă văd o diferenţă prea mare între cele două.

— Îmi pare rău să aflu asta, a spus Regina Eloana, aşezându-şi paharul gol pe o masă de lângă divan.

— Eu... Mi s-a întors din nou stomacul pe dos când mi-a venit în minte un gând. Se poate ca Ileana sau Jalara să fi aflat unde era îngropat Malec?

Regele Valyn a tras adânc aer în piept, şi fiecare părticică din corp mi s-a încordat şi mai tare.

— Îmi închipui că da. Este singura explicaţie plauzibilă pentru faptul că Malec este tatăl tău.

M-am holbat la ei.

Casteel a încremenit cu degetele pe mâna mea.

— Vrei să spui că Ascendenţii l-au scos din mormânt? Pentru că nu i-am auzit niciodată vorbind despre el.

— Ar fi trebuit să-l găsească înainte să moară, a spus tatăl lui. Dar, şi dacă le-a luat doar un secol sau două ca să afle unde era îngropat, ar fi fost nevoie de foarte mult sânge de atlantian ca să-i redea o oarecare luciditate. Şi, chiar şi atunci, n-ar fi fost... în toate minţile. Mă îndoiesc că şi-ar fi revenit în câteva sute de ani.

Pe toţi zeii!

Mi-am dus cealaltă mână la gură. Implicaţiile erau atât de oribile, încât nu puteam vorbi.

— Şi când aţi bănuit că ar fi fost scos din mormânt? a întrebat încet Casteel.

— Când am văzut-o în Odăile lui Nyktos. Când am văzut noi înşine ce-a susţinut Alastir, a zis mama lui. Ţi-am fi spus imediat, însă...

Însă nu apucaseră.

M-a cuprins o senzaţie sălbatică de panică şi abia de mai puteam să respir. M-am împotrivit, în timp ce inima îmi bătea gata să-mi spargă pieptul. Nimic din toate astea nu schimba cine eram. Nimic din toate astea nu schimba ce aveam să devin. La urma urmei, erau doar nume şi poveşti. Nu mă defineau.

Am respirat cu ceva mai multă uşurinţă.

— Singurul mod de-a şti cu siguranţă dacă Malec a fost sau nu scos din mormânt e să mergem la Pădurea Sângerie, a spus Kieran. Ceea ce-ar fi aproape imposibil, ţinând cont că mişună Temuţi prin ea şi că se află adânc în interiorul Solisului.

— Şi ce sens ar avea? am întrebat eu, privindu-l pe vârcolac. Doar ar confirma ceea ce ştim deja că este adevărat.

După o clipă, Kieran a încuviinţat din cap.

— De ce copaci sângerii? am întrebat eu şi i-am privit pe părinţii lui Casteel. De ce cresc acolo unde se varsă sângele meu şi unde este sau a fost îngropat Malec? De ce se schimbă în munţi?

— Copacii lui Aios au avut cândva frunze sângerii, a răspuns Regina Eloana. Pe vremea când zeităţile domneau peste Atlantia. S-au făcut aurii când Malec a fost detronat.

— Şi credem că, atunci când Casteel ţi-a făcut Ascensiunea, s-a schimbat ceva în tine. Poate că... ţi s-au descătuşat celelalte abilităţi sau s-a încheiat un ciclu, a explicat Valyn. Oricum, credem că arborii s-au schimbat pentru a anunţa faptul că o zeitate avea să urce pe tron.

— Aşadar... nu sunt un semn de rău augur? am întrebat eu.

Regina Eloana a zâmbit uşor şi a clătinat din cap.

— Nu. Au simbolizat mereu sângele zeilor.

— Şi de aceea nu am devenit Ascendentă? Din pricina sângelui zeilor sau pentru că... n-am fost, de fapt, niciodată muritoare?

— Pentru că n-ai fost, de fapt, niciodată muritoare, a confirmat Regele Valyn. Cine este mama ta? Ce este ea? Ar trebui să fie de origine fundamentală sau dintr-o altă spiţă, poate una despre care am crezut că s-a stins. Şi ar fi trebuit să fie în vârstă, aproape la fel de în vârstă ca Malec.

Am încuviinţat lent din cap, dându-mi seama că, de fapt, Coralena n-ar fi avut cum să fie mama mea naturală decât dacă ar fi ştiut cumva ce făceau Ascendenţii şi ar fi fost părtaşă la asta. Mă îndoiam, întrucât nu-mi puteam închipui că vreun atlantian ar fi fost de acord cu asta.

Sau că ar fi supravieţuit îndeajuns de mult în capitală dacă reprezentanţii Coroanei de Sânge mă trimiseseră departe pentru că eram o ispită prea mare.

— Se poate, a spus Kieran, uitându-se spre Casteel. Nu-i

aşa? Ca un alt atlantian să fi fost ţinut prizonier de Coroana de Sânge?

— De obicei, erau pe jumătate atlantieni, cel puţin din câte am văzut sau auzit, a răspuns Casteel, cu voce aspră. Dar nu e imposibil ca eu să nu fi ştiut sau ca... ea să fi fost ţinută într-un alt loc.

Dacă aşa stăteau lucrurile, oare mama mea naturală fusese... forţată să rămână însărcinată? Fusese oare siluită de o zeitate care îşi pierduse minţile şi fusese cumva manipulat să o facă?

Zeilor mari!

Mi-au tremurat mâinile, şi, de data aceasta, când Casteel mi-a dat drumul, mi-am tras mâna. Mi-am frecat palmele de genunchi.

— Urăsc să te întreb asta, a şoptit Casteel, deşi toţi cei din încăpere îl puteau auzi. Eşti bine?

— Îmi vine să vărs, am recunoscut eu. Însă nu o voi face.

— E-n regulă dacă o faci.

Am râs gâtuit.

— Mă mai simt şi de parcă aş putea prea bine să mă transform în Aducătoarea de Moarte şi de Distrugere, cum mi-a spus acel Nevăzut mascat. Apoi l-am privit fix. Vreau să distrug Coroana de Sânge. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Trebuie s-o fac.

Regina Eloana l-a privit în timp ce m-a cercetat cu privirea. A încuviinţat din cap. Nu a spus nimic, însă mi-a făcut un jurământ tacit.

Mi-a luat câteva clipe până să pot vorbi din nou.

— Ei bine, măcar poţi să nu-mi mai spui zeiţă. Sunt doar o... zeitate.

O clipă mai târziu, Casteel a zâmbit larg, cu ambele gropiţe vizibile.

— Pentru mine vei fi mereu o zeiţă.

Mi-am simţit obrajii fierbinţi şi m-am lăsat pe spate. Sute de întrebări îmi rătăceau prin minte, însă două dintre ele erau mai importante.

— Aţi auzit despre vreo profeţie scrisă, chipurile, în oasele zeiţei Penellaphe care avertizează împotriva unei măreţe forţe malefice ce va distruge Atlantia?

Părinţii lui Casteel s-au holbat la mine de parcă mi-ar fi crescut un al treilea braţ din frunte şi le-ar fi făcut cu mâna. Mama lui şi-a revenit prima din stupoare. Şi-a dres glasul.

— Nu. Nu avem profeţii.

— Dar sunt destul de curios în privinţa acesteia, a murmurat Regele Valyn.

— E o aiureală, a spus Kieran.

— Aşa este, am zis eu. L-am privit pe Casteel, apoi am continuat: Ştiţi dacă zeităţile trebuie să... dacă au nevoie de sânge? Am avut nevoie când m-am trezit prima dată după ce Casteel mi-a dat sângele lui, însă de atunci n-am mai simţit... pofta de sânge.

Regele Valyn a ridicat din sprâncene.

— Din câte ştiu eu, zeităţile nu aveau nevoie să se hrănească. A privit spre soţia lui, care a încuviinţat din cap. Pe de altă parte, îmi aduc aminte că am citit cu mult timp în urmă că zeii aveau nevoie să se hrănească dacă erau răniţi sau istoviţi. Se poate ca nevoia ta de sânge să fi izvorât din faptul că ai primit atât de mult sânge atlantian, a spus el, încruntându-se. Se poate să fi fost o nevoie izolată sau să devină o necesitate.

Am încuviinţat din cap, iar Casteel a zâmbit uşor. Ideea de a bea sânge era încă un lucru straniu pentru mine, însă m-aş fi putut obişnui cu ea. L-am privit pe furiş pe Casteel. El *cu siguranţă* s-ar fi putut obişnui cu asta.

Mama lui m-a privit în ochi.

— Ai vrea să facem o plimbare? Doar noi două?

Casteel a încremenit lângă mine, iar mie mi s-a strâns inima.

— Nu ştiu ce să spun despre asta, a zis el.

Am simţit apoi mâhnirea mamei lui, strălucitoare şi dureroasă.

— Vreau doar să îmi cunosc mai bine nora. Nu am niciun motiv infam pentru asta, nici alte noutăţi şocante de împărtăşit.

Nu emana, sau cel puţin n-am simţit, ostilitate sau groază, doar tristeţe şi poate aroma de nucă a hotărârii. Nu eram chiar convinsă că eram pregătită să rămân singură cu mama lui. Doar gândul acesta mă făcea să simt de parcă aş fi avut sute de fluturi carnivori în piept, o imagine tulburătoare pe moment.

— Promit, a spus mama lui. Nu are de ce să se teamă de mine.

— Nu mi-e teamă, am încuviinţat eu, iar ea m-a privit. Nu mi-e deloc teamă de tine.

Şi acesta era adevărul. Eram agitată, însă nu simţeam teamă.

Regina s-a holbat la mine preţ de o clipită şi apoi a zâmbit.

— Aşa zic şi eu. Fiul meu ar alege doar o mireasă la fel de curajoasă ca el.

Am apucat-o împreună cu Regina Atlantiei pe o potecă din piatră de culoarea fildeşului, străjuită de flori înalte albastre-violete. Nu eram singure, deşi aşa ar fi părut la prima vedere. Hisa şi încă un gardian ne urmau la o distanţă discretă. Kieran era şi el în urma noastră, şi eram sigură că văzusem o străfulgerare de negru când păşisem pe potecă. Credeam că era Lyra, care se mişca printre tufe şi copaci.

— Fiul meu este... foarte protector cu tine, a zis Regina Eloana.

— Da, este, am răspuns eu. Casteel nu fusese prea încântat că acceptasem să mă plimb cu mama lui. Îşi făcea griji şi cred că se temea că mi-ar fi putut spune ceva care mi-ar fi rănit sentimentele sau care m-ar fi copleşit. Însă nu mă aşteptam ca între mine şi mama lui să se lege o prietenie imediată şi mă obişnuisem deja să trăiesc într-o continuă stare de copleşire.

Şi, sinceră să fiu, ce altceva mi-ar fi putut spune care să fie mai şocant decât ceea ce aflasem deja? Simplul fapt că puteam să merg şi să mă gândesc şi la alte lucruri era dovada că, cel mai probabil, nu mă mai simţeam copleşită.

— Deşi am impresia că îţi poţi purta singură de grijă, a spus ea, privind înainte.

— Da, aşa e.

Am aruncat o privire spre ea şi am văzut că a zâmbit uşor.

— Îţi plac grădinile? a întrebat ea, însă o formulase mai degrabă ca pe o afirmaţie decât ca pe o întrebare.

— Da, îmi plac. Mi se par foarte...

— Liniştite?

— Da. Am zâmbit timid. Ţie?

— Oh, zeilor, nicidecum, a zis ea râzând, iar eu am clipit surprinsă. Sunt mult prea... cum spune Valyn? Sunt mult prea *frenetică* pentru a găsi linişte printre flori şi verdeaţă. Grădinile acestea, a spus ea, făcând un gest cu braţul, sunt frumoase pentru că Kirha se pricepe la grădinărit şi i s-a făcut milă de mine. Îi place mult să petreacă ore întregi înlăturând florile ofilite, iar mie îmi place să le petrec distrăgându-i atenţia.

— Am cunoscut-o în sfârşit pe Kirha azi, am spus eu. A fost foarte amabilă.

A încuviinţat din cap.

— Aşa este ea.

Am tras adânc aer în piept şi am spus:

— Însă nu cred că vrei să-mi vorbeşti despre Kirha.

— Într-adevăr. S-a uitat scurt la mine, la chipul meu, apoi şi-a întors privirea spre potecă. Au trecut mai multe clipe de tăcere. Mi-ar plăcea nespus de mult să putem vorbi despre lucruri normale şi banale, însă nu se va întâmpla astăzi. Am vrut să ştii că am ştiut despre tine pe când erai Fecioara, înainte ca Alastir să vină cu vestea despre intenţia lui Casteel de-a se căsători cu tine. Nu ştiam că erai copila pe care... o întâlnise cu ani în urmă, ci doar că exista o fată despre care Coroana de Sânge pretindea că fusese aleasă de zei, căreia i se spunea Fecioara. Ce-i drept, nu am dat prea mare importanţă veştii. Am crezut că era o uneltire de-a Ascendenţilor ca să-şi întărească revendicările şi conduitele – cum ar fi Ritualul.

— Chipurile, ar mai fi fost o Fecioară înaintea mea, am spus eu după o clipă de tăcere. Nu i se cunoaşte numele şi se zice că Cel întunecat ar fi ucis-o.

— Cel întunecat? a întrebat ea, gânditoare. Nu aşa i se spune fiului meu?

— Ba da, dar ştiu că n-a ucis-o el. Nici măcar nu sunt convinsă că a existat cu adevărat.

— Eu n-am auzit despre alta. Desigur, nu înseamnă că nu a existat, a spus ea pe când ne-am apropiat de copacii *jacaranda.* Ai crescut în Carsodonia?

Mi-am împreunat mâinile în faţă şi am încuviinţat din cap.

— Da, după ce părinţii mei au fost ucişi.

— Îmi pare sincer rău pentru moartea părinţilor tăi, a zis ea şi s-a întors spre dreapta. Am simţit valuri de empatie emanând dinspre ea. Sunt cei care ţi-au purtat de grijă... Cei pe care ţi-i aminteşti. Sunt părinţii tăi, Penellaphe.

— Mulţumesc! Mi-am ridicat privirea spre cerul senin, şi mi s-a pus un nod în gât. M-am uitat apoi spre ea. Sunt

convinsă că ştii deja că am petrecut mulţi ani alături de regina Ileana.

A repetat numele, încordată:

— Ileana. Nările i-au fremătat, şi a rostit cu dispreţ: Regina din Sânge şi Cenuşă.

Capitolul douăzeci şi opt

M-am înfiorat, oprindu-mă din mers.

— Poftim?

Regina Atlantiei şi-a întors faţa spre mine.

— L se spune Regina din Sânge şi Cenuşă.

Nu doar că nu auzisem niciodată aşa ceva, dar nici nu avea sens pentru mine.

— Dar Descendenţii şi atlantienii…

— Folosesc această formulare? Nu am fost primii care au folosit-o, aşa cum Descendenţii nu au fost primii care au folosit acele măşti, a răspuns ea. Când Coroana de Sânge şi-a început dominaţia, cei doi şi-au spus Regina şi Regele din Sânge şi Cenuşă, referindu-se la puterea sângelui şi la ce rămâne după distrugere.

— Nu... am ştiut, am recunoscut eu.

— Cuvintele acelea, titlul acela… sunt importante pentru noi deoarece înseamnă că ne vom ridica din sângele celor care au căzut în mâna Ascendenţilor şi că ne vom renaşte din cenuşa tuturor celor pe care i-au distrus. Şi-a înclinat capul într-o parte, adăugând: Pentru noi înseamnă că, în pofida a ceea ce au încercat să ne facă, nu am fost învinşi. Şi de aceea ne vom ridica din nou.

M-am gândit la spusele ei. Regina s-a urnit din nou din loc, iar eu am urmat-o.

— Ascendenţii ştiu că de aceea folosesc Descendenţii şi atlantienii expresia?

A zâmbit uşor.

— Ştiu şi sunt convinsă şi că-i deranjează enorm să ştie că le-am luat titlul şi i-am dat un alt înţeles.

Am rânjit când am simţit valul de satisfacţie ce venea dinspre ea.

— De aceea n-ai auzit niciodată acest titlu. Nu cred că l-au auzit prea mulţi dintre muritorii aflaţi încă în viaţă, nici unii Ascendenţi, la o adică. Au încetat a-l mai folosi cu multe secole în urmă, pe vremea când primii Descendenţi şi-au lăsat amprenta folosind acele cuvinte. Au încercat să se distanţeze de titlu, însă asta sunt.

Privirile ni s-au întâlnit, apoi ea a înaintat din nou.

— Atacul în care părinţii tăi au murit şi tu te-ai ales cu acele cicatrice? Eşti foarte norocoasă să fii în viaţă.

Mi-a luat o clipă ca să reuşesc să urmăresc schimbarea de subiect.

— Aşa este, am încuviinţat eu, apoi m-am gândit la ceva. Crezi că e din pricina spiţei mele? Că de aceea am supravieţuit?

— Aşa aş zice, a spus ea. La o vârstă fragedă, atlantienii sunt aproape muritori, însă tu... eşti diferită. E limpede că sângele tău de zeitate e cel mai puternic în tine şi te-a protejat.

— Eu...

— Ce e?

Mi-a aruncat o privire scurtă când a văzut că nu mai spun nimic.

— Mi-am petrecut o mare parte a vieţii întrebându-mă cum de-am supravieţuit în noaptea aceea, de ce am fost... aleasă să devin Fecioara. Şi acum, că ştiu de ce, am şi mai multe întrebări, pentru că mi s-au spus atât de multe minciuni, i-am zis eu. Sunt doar foarte multe lucruri de înţeles.

— Dar se pare că te descurci.

— Pentru că n-am de ales. Nu e ca şi cum le-aş putea nega. Mi se face greaţă când mă gândesc la ce se poate să fi făcut membrii Coroanei de Sânge pentru a mă crea. De asemenea, mi-era frică să mă gândesc la motivele pentru care făcuseră toate astea, însă nu mă puteam concentra acum asupra acestui fapt. Nu doar la ceea ce i-au făcut mamei mele, ci şi lui Malec. Ştiu că n-a fost un om bun, însă era totuşi o persoană, am spus eu. Şi, cu toate acestea, mă simt... cumva detaşată de toate. Simt durere şi compasiune pentru ei, dar sunt străini şi nu schimbă cine sunt eu, orice ar crede Alastir sau Nevăzuţii. Nu mă defineşte doar sângele ce-mi curge prin vene.

— Aşa este, a spus ea după câteva momente. Nu cred că te defineşte.

— Într-adevăr? am rostit eu impulsiv.

A zâmbit din nou.

— Îmi amintesc de zeităţi, Penellaphe. Deşi multe dintre ele puteau fi predispuse la tot felul de răutăţi, nu erau toate aşa. Celelalte? Dacă s-ar fi culcat asemenea zeilor, cine ştie ce s-ar fi întâmplat cu ele? Nu vom şti niciodată. Însă Malec... nu a fost un om rău, Penellaphe.

Deşi tocmai spusesem că Malec era practic un străin pentru mine, o parte din mine era curioasă şi simţea nevoia să afle mai multe despre bărbatul care era tatăl meu. Cu siguranţă era ceva firesc.

— Nu a fost? am întrebat eu într-un sfârşit.

A clătinat din cap şi părul negru-albăstrui i-a strălucit în lumina soarelui.

— Nu a fost un conducător rău. Vreme îndelungată, a fost corect şi drept. Şi putea fi foarte generos şi bun. Cu mine nu a fost niciodată violent sau crud în mod intenţionat.

— A fost necredincios. De mai multe ori, am spus eu şi mi-am dorit numaidecât să nu fi spus ce gândeam. Îmi

pare rău. N-ar fi trebuit...

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, a spus ea râzând încet. A fost necredincios şi, da, de mai multe ori. Bărbatul avea două capete şi sunt convinsă că poţi ghici pe care îl folosea mai des.

Mi-a trebuit o clipă ca să-mi dau seama la ce se referea, şi am făcut ochii mari când am priceput.

— Însă nu a fost aşa la început. Doar spre sfârşit am început să văd această latură a lui... prinzând viaţă. Această nelinişte puternică despre care am ajuns să cred, chiar şi după ce făcuse cu amanta lui, că se datora faptului că se transforma în altceva. Nu... ştiu ce s-a întâmplat, ce anume l-a schimbat de n-a mai fost mulţumit cu mine şi cu viaţa pe care încercam să o clădim. De ce generozitatea şi blândeţea lui înnăscute s-au estompat. Însă ştiu că nu a fost din vina mea şi am încetat de mult să mă mai întreb sau să-mi mai pese de ce a căutat împlinire în braţele altora. Încerc să-ţi spun că tatăl tău n-a fost un monstru, Penellaphe, ci o zeitate, cea mai puternică din toate timpurile. Însă şi un bărbat care şi-a pierdut calea.

Respectul pe care-l simţeam faţă de ea s-a înteţit. Ar fi fost foarte uşor să-l zugrăvească într-o anume lumină. N-aş fi învinovăţit-o dacă ar fi făcut-o. Însă voia să ştiu că existase şi bunătate în el. Am răsuflat mai uşor, mai calm. Am apreciat ce făcea mai mult decât şi-a dat probabil seama.

Însă toate acestea au dat naştere unei alte întrebări.

— Ai spus că l-ai vânat pentru că...

— Pentru că ar fi încercat să se răzbune pe mine. Pe Atlantia. Când consiliul i-a cerut să se ocupe de amanta pe care o trecuse prin Ascensiune, s-a simţit trădat. Iar când am anulat căsătoria şi-am preluat tronul, cu ajutorul consiliului, sentimentul acela s-a accentuat. Nu-i venea să creadă că el, o zeitate şi urmaşul lui Nyktos, putea fi

detronat. Şi-a dat o şuviţă de păr de pe faţă. Iar relaţia noastră s-a... stricat foarte mult spre sfârşit. S-ar fi întors, şi, după ce făcuse, nu mai era demn să conducă.

— Şi Casteel va fi demn? am întrebat eu, chiar cu riscul de a readuce în discuţie lucruri discutate mai devreme. A făcut acelaşi lucru ca Malec. N-avea de unde să ştie că nu aveam să mă transform într-un vampir.

M-a privit în ochi în timp ce treceam pe lângă tufe de lavandă şi de hibiscus de un roşu aprins.

— Dar nu cred că el ar fi încercat să preia tronul dacă ai fi devenit vampir. Îmi cunosc fiul. Te-ar fi luat şi-ar fi plecat, ca să nu te pună pe tine – sau Atlantia – în primejdie. Malec şi-a dorit Atlantia *şi* pe amanta lui vampir. Deşi riscul pe care Casteel şi l-a asumat mă tulbură, situaţiile sunt diferite.

Avea dreptate. Situaţiile chiar erau diferite. Şi avea dreptate şi în legătură cu ce ar fi făcut Casteel.

Deşi, dacă aş fi devenit vampir după Ascensiune, îmi închipuiam că Prinţul i-ar fi nimicit pe câţiva înainte să plecăm.

Am tăcut, iar Kieran ne-a urmărit printre tulpinile înalte ale florilor violete şi albastre. Dacă încerca cumva să nu atragă atenţia, nu-i reuşea deloc. Regina Eloana a văzut ce anume mi-a captat atenţia.

— Va trebui să te obişnuieşti să se afle mereu cineva la câţiva paşi depărtare de tine.

M-am uitat la ea.

— Am avut numeroase umbre pe când eram Fecioara.

— Fiul meu fiind una dintre ele.

S-a oprit în faţa unui arbust înalt cu flori de un roz pal ce forma o arcadă peste o bancă de piatră.

— Aşa este.

— Ai vrea să ne aşezăm? a întrebat ea. Sunt mult mai în vârstă decât par şi n-am prea dormit în ultimele nopţi.

M-am aşezat, întrebându-mă ce vârstă avea mai exact.

— Vreau să te întreb ceva, a spus ea după ce s-a aşezat lângă mine. Tu şi Casteel... A tras aer în piept, scurt, însă l-am simţit: impactul unei angoase puternice pe când a expirat încet. Plănuiţi să-l găsiţi şi să-l eliberaţi pe Malik?

De aceea voise să-mi vorbească în privat. Am dat să-i răspund, însă m-am oprit înainte s-o mint, deoarece nu aveam niciun motiv s-o fac. Eu şi Casteel nu ne mai prefăceam că eram îndrăgostiţi ca să obţinem ceea ce ne doream. Chiar *eram* îndrăgostiţi, iar asta nu ne schimba convingerile sau ceea ce doream să realizăm. Cu toate acestea, m-am concentrat asupra emoţiilor ei şi i-am simţit pe gâtlej gustul picant şi amar al angoasei şi n-am vrut să-i înteţesc suferinţa.

Însă, dacă speram să am vreodată cu mama lui Casteel o relaţie care să treacă dincolo de animozităţi, nu o puteam clădi pe minciuni.

— Avem de gând să-l găsim şi să-l eliberăm pe Malik.

— Şi de aceea te-a luat fiul meu? a întrebat ea, cu ochii chihlimbarii luminoşi, prea luminoşi chiar. La început. Te-a răpit?

Am încuviinţat din cap.

— Plănuia să mă folosească drept monedă de schimb, motiv pentru care am şi convenit iniţial să ne căsătorim.

A înclinat uşor din cap.

— De ce ai fi fost de acord cu aşa ceva?

— Pentru că trebuie să-mi văd fratele, să aflu în ce s-a transformat. Şi aş fi avut mai multe şanse să reuşesc asta cu Casteel de partea mea decât singură, am mărturisit eu. De aceea am fost de acord iniţial să mă căsătoresc cu el, iar pentru mine n-are importanţă dacă Ian mi-e frate de sânge sau nu. Este fratele meu, şi asta e tot ce contează.

— Ai dreptate. Este fratele tău. Acelaşi lucru este valabil şi pentru cei pe care ţi-i aminteşti ca fiind părinţii tăi. A

trecut o clipă îndelungată de tăcere. Ce crezi că vei descoperi când îţi vei vedea fratele?

Întrebarea ei semăna cu a lui Casteel, ceea ce m-a făcut să zâmbesc uşor.

— Sper să-mi găsesc fratele aşa cum mi-l amintesc: bun, grijuliu, răbdător şi amuzant. Plin de viaţă şi de dragoste.

— Şi dacă nu va fi aşa?

Am închis ochii preţ de o clipă.

— Il cunosc pe Ian. Dacă s-a transformat în ceva rece şi imoral, ceva care vânează copii şi inocenţi? Asta l-ar ucide încet, ar ucide orice fărâmă din ceea ce este cu adevărat, din ceea ce ar mai fi rămas din el. Dacă a ajuns aşa, îi voi dărui pacea.

Regina Eloana m-a privit ţintă, şi ceva ce aducea a respect a pătruns prin mâhnirea ei. Era însoţit de aroma dulce de vanilie a empatiei.

— Ai putea face aşa ceva? m-a întrebat în şoaptă.

— Nu îmi doresc s-o fac. Am privit cum briza unduia florile înalte, însă e ceva ce trebuie să fac.

— Şi acum? Planul tău nu s-a schimbat?

— Nu, i-am spus eu, dar nu m-am oprit la atât. Însă nu ne prefacem că ne iubim ca să obţinem ceea ce vrem. Îl iubesc cu adevărat pe fiul tău şi ştiu că şi el mă iubeşte. Nu am minţit când am spus că a fost primul lucru pe care l-am ales vreodată singură. Este... Mi s-a pus un nod în gât, aşa că am zâmbit. Este totul pentru mine, şi aş face orice pentru el. Nu ştiu exact când s-au schimbat lucrurile între noi, însă ne-am îndrăgostit unul de celălalt cu mult timp înainte să ştiu că Hawke nu era, de fapt, primul lui nume. Nimic din toate astea nu schimbă felul în care am ajuns aici, minciunile sau trădările, însă am ajuns până aici şi asta e tot ce contează.

A înghiţit în sec.

— L-ai iertat cu adevărat pentru trădarea lui?

M-am gândit la asta preţ de o clipă.

— Cred că i se acordă o prea mare importanţă iertării, când e mai uşor să ierţi, dar mai greu să uiţi. Înţelegerea şi acceptarea sunt mult mai importante decât să ierţi pe cineva, am spus eu. Înţeleg de ce a minţit. Nu înseamnă că sunt de acord cu asta sau că e-n regulă, însă am acceptat situaţia şi am mers mai departe. Amândoi am mers mai departe.

A încuviinţat din cap. Nu ştiam dacă asta însemna că mă credea sau nu. Durerea ei interioară eclipsa orice alt sentiment care se poate să o fi încercat.

Au trecut câteva momente de tăcere.

— Crezi că Malik mai este în viaţă?

— Casteel aşa crede.

M-a privit cu atenţie.

— Te-am întrebat dacă *tu* crezi că Malik mai este în viaţă, nu dacă fiul meu crede asta.

M-am crispat, privind prin grădină spre locul în care Kieran stătea cu spatele la noi.

— Trebuie... să fie în viaţă. Nu pentru că aş vrea eu să fie în viaţă de dragul lui Casteel şi al familiei voastre, însă cum altfel ar fi putut face fratele meu Ascensiunea? Nu suntem siguri că ar mai ţine prizonier vreun alt atlantian, am spus eu, gândindu-mă la femeia necunoscută şi neştiută care se putea să fie mama mea naturală. Iar ducesa Teerman a susţinut că Malik era în viaţă. Nu era cea mai de încredere sursă, însă cred că a spus adevărul. Doar că nu...

— Ce? a insistat ea când am tăcut, şi am simţit un strop de speranţă din partea ei.

— Doar că nu ştiu în... ce stare va fi. Mi-am încleştat degetele în poală, pregătindu-mă pentru valul de durere pură ce-a emanat dinspre ea. Am privit-o cu lacrimi în ochi cum şi-a strâns buzele tremurânde. Îmi pare rău. Nu-mi

pot închipui cum te simţi. Este destul de dureros să ştiu că i-au transformat pe fratele meu şi posibil pe prietena mea cea mai bună, dar ce simţi tu e diferit. Îmi pare foarte rău.

A respirat de parcă aerul ar fi fost plin de cioburi de sticlă.

— Dacă e încă în viaţă şi l-au ţinut prizonier atât de mult timp? Privirile ni s-au întâlnit, apoi s-a uitat spre cer. Aproape că ar fi mai bine dacă ar...

Nu şi-a încheiat fraza, însă nici nu era nevoie s-o facă.

— Dacă ar fi mort?

Umerii i-au zvâcnit, şi a clipit rapid.

— E un gând oribil, nu-i aşa? Şi-a pus o mână pe piept şi a înghiţit în sec de câteva ori. Îndeosebi din postura de mamă, e un lucru îngrozitor pe care să i-l doreşti copilului tău.

— Ba nu. E doar... real, am spus eu, şi m-a privit brusc. Faptul că simţi asta nu înseamnă că nu-l iubeşti sau că nu-ţi pasă de el ori că speri să nu mai fie în viaţă.

— Cum poţi spune asta, când ştii bine că o parte din mine îşi doreşte ca el să fi trecut în Vâlcea?

— Ştii că pot simţi emoţii, am zis eu, şi gura i s-a încleştat. Îţi pot simţi angoasa, însă am simţit şi speranţa şi dragostea pe care le nutreşti pentru fiul tău. Ştiu că sunt reale, am repetat, privind-o în ochi. Şi cred că nu e greşit să vrei ca oamenii dragi ţie să aibă parte de pace. Îmi iubesc fratele. Ceea ce s-ar putea să fie nevoie să fac nu schimbă asta.

— Aşa este, a admis ea încet. Doar dovedeşte cât de mult îl iubeşti.

Am încuviinţat din cap.

— Este valabil şi pentru tine şi Malik.

M-a privit fix preţ de câteva clipe, apoi a zâmbit slab, tremurat.

— Îţi mulţumesc, a şoptit ea, bătându-mă uşor pe braţ.

Îţi mulţumesc!

N-am ştiut cum să-i răspund, aşa că n-am spus nimic. Doar am privit-o cum îşi vine în fire. Regina Eloana a mai înghiţit o dată în sec, apoi a expirat adânc, lent. Durerea i s-a estompat, revenind la un nivel care mi-a amintit de cum se simţise Casteel când îl întâlnisem prima oară. Trăsăturile i s-au netezit în timp şi şi-a dres glasul, ridicându-şi uşor bărbia. Şi, sinceră să fiu, a fost un lucru uimitor de privit, pentru că ştiam cât de profundă şi de îngrozitoare era durerea ce-o încerca.

Se putea ca mama lui Casteel să nu ajungă să ţină la mine şi să nu devenim niciodată apropiate, însă asta nu schimba faptul că era o femeie incredibil de puternică, care trebuia respectată şi admirată.

— Aşadar, a început ea, împreunându-şi mâinile în poală, cum vreţi tu şi cu fiul meu să faceţi asta?

— Vom înainta Coroanei de Sânge un ultimatum. Îl vor elibera pe fratele lui, vor fi de acord să nu mai creeze vampiri şi să-i ucidă pe cei care sunt dispuşi să-i hrănească şi trebuie să renunţe la controlul pe care-l deţin asupra ţinuturilor care se află la est de New Haven până la Atlantia. Nu aveam habar cât de multe ştia deja. Şi, dacă vor refuza, le vom declara război.

A privit o pasăre micuţă albastră sărind din ramură în ramură pe un arbust din apropiere.

— Şi crezi că vor fi de acord?

— Cred că Ascendenţii sunt deştepţi şi ştiu că influenţa şi controlul pe care le exercită asupra Solisului au la bază minciuni şi frică. Le-au spus celor din Solis că am fost binecuvântată şi aleasă de zei. Şi le-au mai spus că Atlantia a fost abandonată de aceiaşi zei. Sunt convinsă că ştii ce li se spune celor din Solis despre atlantieni, că sărutul vostru e un blestem care le dă naştere Temuţilor. Am privit-o cum îşi dă ochii peste cap şi am zâmbit fără să

vreau. Uniunea mea cu Prinţul Atlantiei va dovedi că este o minciună. Va fisura toate minciunile lor. Cei din Solis cred ce li s-a spus pentru că nu li s-a îngăduit niciodată să vadă alt adevăr. Noi vom schimba asta. Ascendenţii nu vor avea de ales.

— Însă va fi, oare, suficient ca să renunţe la putere? Ca să nu se mai hrănească şi să nu-i mai transforme pe alţii?

Probabil n-ar fi fost prea liniştitor dacă i-aş fi spus că aşa speram.

— Dacă speră să trăiască, o vor face.

— Inclusiv regina şi regele? a întrebat ea. Vor trăi şi îşi vor păstra puterea?

— Nu. Nici dacă vor fi de acord, am spus eu, privindu-i chipul. Nu ştiam dacă ştia despre trecutul meu cu regina din Solis. Ileana m-a crescut vreme de mulţi ani. Ea mi-a schimbat bandajele şi m-a ţinut în braţe când aveam coşmaruri. Mi-a fost ca o mamă la vremea respectivă, şi am ţinut foarte mult la ea, am spus eu, forţându-mă să-mi relaxez mâinile. Mi-a fost greu să împac cele două faţete ale ei: regina pe care am cunoscut-o eu şi monstrul care este în realitate. Nu ştiu dacă voi reuşi vreodată s-o fac, însă nu e nevoie să împac ce a însemnat pentru mine cu ceea ce este în realitate ca să ştiu că nici ea, nici regele Jalara nu pot rămâne în viaţă. Nu după tot ce le-au făcut lui Casteel, lui Malik, fratelui meu şi tuturor celorlalţi.

— Şi ţie?

Am încuviinţat din cap.

Regina Eloana m-a privit preţ de câteva clipe în tăcere.

— Vorbeşti serios.

Nu a formulat-o ca pe o întrebare, însă i-am răspuns oricum.

— Da.

Şi-a trecut privirea peste chipul meu, oprindu-se scurt asupra cicatricelor.

— Fiul meu a spus că eşti curajoasă şi puternică. Văd că nu a exagerat.

Însemna mult să o aud pe mama lui Casteel spunând asta, cu atât mai mult cu cât ştiam câtă putere şi tărie de caracter avea. Se prea putea să fac ceva prostesc, cum ar fi să ţopăi prin grădină... sau să o îmbrăţişez.

Am reuşit să rămân aşezată şi să-mi ţin braţele pe lângă corp.

— Fiul meu nu mi-a spus însă şi că eşti incredibil de raţională, a adăugat ea.

Am izbucnit în râs. Nu m-am putut abţine. Şi am râs suficient de tare încât să-l facă pe Kieran să ne privească peste umăr, ridicând întrebător din sprâncene.

— Îmi pare rău, am spus eu, înăbuşindu-mi un chicot. Mă gândeam doar că Prinţul ar susţine că logica nu e una dintre trăsături mele de caracter.

A zâmbit uşor.

— Nu mă surprinde. Cei mai mulţi bărbaţi n-ar recunoaşte logica nici dacă i-ar pocni peste faţă.

De data asta, am râs mult mai încet, datorită în parte răspunsului ei şi în parte încruntăturii lui Kieran.

— Dar pentru că pari a fi raţională, chiar şi atunci când sunt implicate emoţii, simt că pot fi directă cu tine, a continuat ea, şi mi-a pierit amuzamentul. Şi că pot recunoaşte că am mai avut un motiv pentru care am vrut să vorbesc cu tine în privat. Soţul meu doreşte să declare război Ascendenţilor, Solisului. Mulţi îşi doresc acelaşi lucru.

— Consiliul înţelepţilor?

Chipul i s-a umbrit preţ de o clipă.

— Cei mai mulţi dintre ei vor să vadă Solisul distrus. Şi o mare parte dintre lorzii şi doamnele din Atlantia? Are de-a face cu mai mult decât ce le-au făcut fiilor noştri. Are de-a face cu ce i-au făcut de nenumărate ori Atlantiei. Vor

vărsare de sânge.

Casteel spusese cam acelaşi lucru.

— Pot înţelege asta.

— Când eram înăuntru, ai spus că vrei să aduci moarte şi distrugere asupra Solisului, a subliniat ea, iar eu m-am înfiorat, în pofida căldurii. Probabil Valyn a fost încântat să audă că s-ar putea să aibă un susţinător în tine, însă nu cred că înţelegi cu adevărat ce înseamnă asta sau ce a început deja.

Mi-am aşezat mâinile în poală.

— Ce a început deja?

— Casteel n-a fost acasă, deci nu ştie că ne-am antrenat zilnic armatele în afara Evaemonului, nici nu ştie că am mutat deja un număr mare de soldaţi spre poalele nordice ale munţilor Skotos, mi-a zis ea, şi am simţit sentimentul rece de surprindere ce l-a încercat pe Kieran. Sunt convinsă că i se spune despre asta chiar acum sau că i se va spune curând, dar suntem deja în prag de război. Şi, dacă mergem mai departe, îi vom vâna pe toţi Ascendenţii. Nu li se va da ocazia să demonstreze că-şi pot controla setea de sânge, că pot guverna fără tiranie şi asuprire.

M-am crispat, şi ea m-a privit drept în ochi, statornic.

— Fratele tău? Ian? Prietena despre care ziceai? Şi dacă se dovedesc a fi ceea ce speri tu, vor fi oricum distruşi împreună cu ceilalţi. Vor fi ucişi cu toţii.

Capitolul douăzeci şi nouă

Am tras adânc aer în piept.

— Dar...

— Le-am mai dat o şansă înainte, m-a întrerupt Regina Eloana, atingând unul dintre trandafiri. Toată Atlantia le-a

dat o şansă. Le-am îngăduit vampirilor să se înmulţească şi să prospere, crezând că aşa avea să fie cel mai bine pentru toată lumea, câtă vreme se puteau controla. Am fost nesăbuiţi să credem aşa ceva. Generaţia care a trecut prin acel eşec dureros nu va mai face aceeaşi alegere, nu va mai fi la fel de optimistă.

M-am concentrat întru totul asupra cuvintelor ei, în timp ce pieptul îmi fremăta de furie.

— Şi tu? Tu vrei război?

— Foarte puţini bărbaţi nu vor război, pe când aproape orice femeie vrea să-l oprească. Cei mai mulţi ar crede că cea dintâi variantă aduce cea mai mare vărsare de sânge, a spus ea, mângâind petala rubinie, dar s-ar înşela. Cea din urmă e mereu cea mai sângeroasă şi cere un mare sacrificiu. Însă, uneori, oricât de multe măsuri am lua sau oricât de dispuşi am fi să facem concesii, războiul nu poate fi împiedicat.

Am înlemnit, tăcând cu desăvârşire. Replica ei se asemăna foarte mult cu acea voce stranie şi iluzorie pe care o auzisem pe când ne apropiaserăm de periferia oraşului Golful lui Saion. Cu siguranţă era doar o coincidenţă, pentru că nu se putea ca vocea aceea să-i fi aparţinut.

— Dar ce măsuri a întreprins Atlantia pentru a găsi o cale de mijloc de la încheierea ultimului război?

— Unii ar spune că faptul că i-am permis Solisului să existe ar fi cel mai mare compromis oferit, a răspuns ea.

— Eu aş spune că nu sună deloc a compromis. Sună ca şi cum Atlantia şi-a închis graniţele şi apoi secole întregi s-a pregătit de război, trăgând de timp în loc să încerce să negocieze cu Solisul, în pofida eşecurilor din trecut. Între timp, Ascendenţii au continuat să se dezvolte, să ucidă şi să terorizeze. Aşa că nu, nu mi se pare a fi un compromis, ci complicitate. Şi crede-mă că ştiu ce înseamnă asta,

pentru că am fost complice ani în şir. Singura diferenţă este că nu ştiam adevărul, dar e o scuză slabă, când tot ce trebuia să fac era să deschid ochii şi să văd realitatea. Totuşi, cei din Atlantia au ştiut mereu adevărul şi nu au făcut nimic, îngăduindu-le Ascendenţilor să prindă rădăcini.

Am simţit o senzaţie de precauţie din partea lui Kieran când Regina Eloana a dat drumul bobocului de trandafir şi m-a privit, însă nu-mi păsa deloc dacă spusele mele o înfuriau sau o supărau. Tocmai îmi spusese că fratele meu avea să fie ucis, că nu avea importanţă dacă vreunul dintre Ascendenţi era în stare să se schimbe. Şi, da, aveam şi eu îndoielile mele, însă asta nu însemna că *nu puteau* să se schimbe, iar oamenii nevinovaţi care aveau să moară meritau cu siguranţă ca măcar să se facă o încercare.

— Curajoasă, a murmurat Regina. Eşti foarte curajoasă.

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu dacă e sau nu curaj. Ştiu că implicarea Atlantiei ar fi fost complicată, însă nici eu, nici Casteel nu ne dorim război.

— Dar ai spus...

— Am spus că vreau să-i văd pe Ascendenţi distruşi, am întrerupt-o. Şi aşa este. Vreau să văd Coroana de Sânge distrusă, însă asta nu înseamnă că-mi doresc război. Poate că n-am trăit pe vremea ultimului război, însă ştiu că cei nevinovaţi vor suferi cel mai mult: cei din Solis şi atlantienii. Poate că cei din Atlantia nu simt compasiune faţă de cei din Solis, însă nu ei sunt duşmanii. Şi ei sunt victime.

— Ai dreptate parţial. Am tras de timp, a spus ea după o clipă de tăcere. Însă te înşeli dacă crezi că nu simţim compasiune pentru cei din Solis. Ştim că sunt victime. Cel puţin, cei mai mulţi dintre noi ştiu asta.

— Sper că aşa e.
— Însă?
N-am spus nimic.
A zâmbit din colţul gurii.
— N-ai avut cea mai grozavă experienţă cu cei din Atlantia. Nu te pot învinovăţi că te îndoieşti de asta.
Era unul dintre motivele pentru care eram sceptică, însă nu era singurul.
— Dacă atlantienii ar fi solidari cu cei din Solis, atunci ar trebui să fie dispuşi să încerce să împiedice războiul.
— Dar, repet, cei care hotărăsc asta sunt cei care au supravieţuit ultimului război sau au crescut cu consecinţele lui. Setea lor de răzbunare e la fel de puternică precum setea de sânge a Ascendenţilor, a ripostat ea, şi mi-a atras încă o dată atenţia felul în care şi-a ales cuvintele.
— Ce îmi zici, de fapt, Maiestate? am întrebat eu.
— Spune-mi Eloana, mi-a cerut ea, iar eu am rămas mută, neînţelegând când anume în timpul conversaţiei trecuserăm de la titluri formale la nume intime. Ce se întâmplă dacă ultimatumul vostru eşuează?
Am observat că nu îmi răspunsese la întrebare.
— Atunci, aşa cum ai spus, uneori, războiul nu poate fi împiedicat. Un fior greu de ignorat m-a străbătut când am rostit cuvintele. Însă cel puţin vom fi încercat. Nu vom fi invadat pur şi simplu Solisul, arzându-l din temelii.
— Şi asta crezi că vom face?
— Nu-i aşa?
— Vrem să puteam folosi acele pământuri, Penellaphe. Nu ne dorim încă o duzină de Ţinuturi Pustii, a subliniat ea. Însă am arde Carsodonia, da. Ca să tăiem capul şarpelui. Este singura cale.
Am privit-o îngrozită.
— În Carsodonia trăiesc milioane de oameni.

— Şi s-ar putea ca milioane de oameni să moară, a încuviinţat ea, respirând uşor.

Am simţit un ghimpe de durere dinspre ea, despre care nu credeam că avea de-a face cu Malik.

— Nu îmi doresc asta. Nici Valyn. Zeii ştiu că am văzut destul sânge amândoi, că am vărsat destul sânge. Însă am hotărât, la fel ca înţelepţii, să declarăm război. S-a isprăvit, a spus ea.

Inima îmi bătea cu putere în piept. Nu mă aşteptasem să aud asta azi. Mi-am dat seama că nici Kieran. Era la fel de şocat ca mine. Eloana şi-a încleştat maxilarul, apoi s-a relaxat.

— Numai Regele şi Regina pot opri acest război.

— Atunci, opriţi-l! am strigat eu.

Şi-a întors lent capul spre mine şi mi s-a tăiat răsuflarea. Ştiam ce-mi spunea fără să pronunţe efectiv cuvintele. Am ştiut la ce se referea când mi-a zis din nou că generaţia ei nu le-ar da Ascendenţilor ocazia să negocieze; că nici ea, nici Regele Valyn nu ar fi putut face asta din nou.

În timp ce eu şi Casteel am fi putut.

Şi-a îndreptat din nou atenţia spre trandafiri.

— Îmi iubesc regatul aproape la fel de mult precum îmi iubesc fiii şi soţul. Îl iubesc pe fiecare atlantian în parte, fără să aibă importanţă cât sânge de atlantian îi curge prin vene. Aş face orice ca să-mi ţin poporul în siguranţă, sănătos şi unit. Ştiu ce efect va avea asupra lor războiul, la fel şi Valyn. Mai ştiu şi că războiul nu e singurul lucru de care trebuie să se teamă sau pentru care trebuie să-şi facă griji oamenii mei. Un alt soi de luptă va clocoti curând între Pilaştrii Atlantiei, între cei care nu pot avea încredere să se lase conduşi de o străină şi cei care te consideră Regina de drept, singura Regină, de altfel.

Mi-am încleştat din nou mâinile în poală.

— Nu ar avea importanţă dacă te-ai ascunde. Învrăjbirea

aceasta va fi la fel de devastatoare ca războiul şi doar va slăbi Atlantia, a continuat ea, confirmând ceea ce-mi spusese Casteel şi demonstrându-mi apoi cât de bine îşi cunoştea fiul. Casteel iubeşte cu aceeaşi împătimire ca mine şi ca tatăl lui şi, din puţinul pe care îl cunosc despre trecutul tău, nu te va obliga să alegi. Ştiu şi ce-ar putea însemna asta: mi-aş putea pierde ambii fii.

Mi s-a strâns inima în piept, dureros.

— Şi nu ţi-o spun ca să te împovărez. Din câte-mi dau seama, porţi deja o povară suficient de grea. Am senzaţia că, dacă ţi s-ar cere să preiei coroana astăzi, ai refuza.

M-am holbat la ea.

— Ai vrea să o accept?

— Vreau ce e mai bine pentru regatul meu.

Aproape că am râs iar.

— Şi crezi că eu sunt aceea? N-am nici măcar 19 ani. Abia ştiu cine sunt sau înţeleg ce sunt. Şi n-am nici cea mai mică idee despre cum se conduce un regat.

— Cred că cel mai bine pentru regatul meu aţi fi tu şi fiul meu, împreună. M-a privit cu ochii chihlimbarii. Da, eşti tânără, însă aşa am fost şi eu când am devenit Regină. Iar pe vremea când muritorii au condus ţinuturile, înainte să existe regatele noastre, au avut Regi şi Regine mai tineri ca tine. Eşti o zeitate, te tragi din Regele Zeilor. Asta eşti acum, şi nu te împiedică nimic să descoperi ce vei deveni în timp ce vei guverna.

Părea atât de simplu când o zicea ea şi, totuşi, cu siguranţă ştia că nu era aşa.

— Nu sunt de acord nici cu faptul că nu ştii nimic despre cum se conduce un regat, a continuat ea. Ai dovedit că nu este aşa în conversaţia noastră.

— Simplul fapt că nu doresc un război nu înseamnă că sunt potrivită să conduc.

— Faptul că eşti dispusă să te gândeşti la popor, să

vorbeşti pe şleau şi să faci orice e nevoie, chiar dacă asta înseamnă să distrugi o parte sensibilă din tine, înseamnă că eşti suficient de pregătită ca să porţi coroana, a spus ea. Se poate învăţa cum să conduci un regat.

N-am făcut decât să mă holbez la ea. Eram dispusă să iau în calcul posibilitatea de-a prelua coroana, însă nu mă aşteptasem ca ea să-mi ţină partea.

— De ce nu vrei să fii Regină? a întrebat ea.

— Nu e vorba că nu vreau. Doar că nu m-am gândit niciodată la aşa ceva. „Mi-e teamă”, am gândit în sinea mea, însă n-am spus-o cu voce tare. Era cu totul altceva să-i împărtăşesc lui Casteel. Nu am ales asta.

— Voi vorbi din nou fără menajamente, m-a avertizat ea, şi m-am întrebat când anume se oprise din a vorbi pe şleau. Îmi pare rău pentru tot ce ţi s-a impus cu forţa de-a lungul vieţii. Îmi închipui că nevoia ta de libertate şi de a-ţi controla viaţa este la fel de puternică precum nevoia de răzbunare pe care o simt mulţi. Însă, sinceră să fiu, nu îmi pasă.

Ah, în regulă. Chiar o spusese pe şleau.

— S-ar putea să ţi se pară crud, însă mulţi au îndurat lucruri oribile: au fost privaţi de libertate, de alegeri şi de propria viaţă. Tragediile lor nu sunt mai mari decât ale tale, iar a ta nu este mai mare ca ale lor. Îţi înţeleg suferinţa, însă eşti o urmaşă a unui zeu şi, datorită lucrurilor pe care le-ai trăit în scurta ta viaţă, poţi purta greutatea unei coroane.

Nu vorbea pe ocolite. Chiar deloc.

— Însă, dacă te hotărăşti să preiei ce-ţi aparţine prin naştere, atunci îţi cer doar să o faci din motivele potrivite.

Mi-a luat o clipă ca să-mi vin în fire şi să-i pot răspunde.

— Care crezi că ar fi motivele potrivite?

— Nu vreau să preiei coroana doar ca să-l găsiţi pe fiul meu sau pe fratele tău. Nu vreau să iei coroana doar ca să

salvezi vieţi sau ca să-i învingi pe Ascendenţi, a spus ea.

Eram întru totul nedumerită, pentru că mi se păreau motive excelente pentru a prelua coroana.

— Vreau să preiei coroana pentru că iubeşti Atlantia, pentru că-i iubeşti poporul şi pământul. Vreau să iubeşti Atlantia la fel de mult cum o iubeşte Casteel, la fel de mult cum o iubim eu şi tatăl lui. Iată ce vreau.

M-am lăsat pe spate, puţin surprinsă de faptul că nu căzusem de pe bancă.

— Nu te pot învinovăţi dacă nu iubeşti Atlantia în clipa de faţă. Cum am spus, nu ai avut parte de cea mai grozavă experienţă aici şi mă tem că nu vei avea timp să te îndrăgosteşti de Atlantia înainte să fii nevoită să iei o hotărâre.

Am simţit îngrijorarea pătrunzând prin mâhnirea pe care o emana. Era îngrijorată în privinţa asta, foarte îngrijorată.

Aveam impresia că inima îmi bătea prea repede.

— Cât timp am la dispoziţie?

— Poate câteva zile. O săptămână şi un pic, dacă ai noroc.

— Dacă am noroc? am întrebat eu şi am râs sec.

Casteel îmi dăduse de înţeles că nu aveam prea mult timp la dispoziţie, însă doar câteva zile?

— Veştile despre sosirea ta şi despre cine eşti au ajuns deja în capitală. Înţelepţii au fost înştiinţaţi. Oamenii au întrebări şi nelămuriri. Sunt convinsă că unii dintre ei se îndoiesc de moştenirea ta, însă, după ziua de ieri, după ce-ai făcut pentru fetiţa aceea, asta se va schimba, mi-a zis, iar eu m-am încordat. Regreţi ceai făcut? Din pricina lucrurilor pe care le confirmă?

— Zeilor mari, nici vorbă, am spus eu. Nu voi regreta niciodată că mi-am folosit darurile ca să ajut pe cineva. Ascendenţii nu m-au lăsat să le folosesc, îndrugându-mi diverse pretexte, însă acum ştiu de ce n-au vrut să-mi

folosesc abilităţile. Lucrurile pe care le puteam face scoteau prea multe la iveală. Am urât asta… Am urât că nu mi se îngăduia să ajut pe cineva, deşi aş fi putut s-o fac.

— Însă ai făcut-o? Ai găsit o cale de a-i ajuta pe oameni fără să fii prinsă?

Am încuviinţat din cap.

— Da. Atunci când s-a putut, i-am ajutat pe oameni, le-am uşurat durerea. Cei mai mulţi dintre ei nici n-au ştiut ce se întâmpla.

Am simţit aprobare din partea ei, care mi-a amintit de prăjituri cremoase, şi am văzut-o zâmbind uşor.

— Nu-i putem lăsa pe cei din Atlantia să aştepte prea mult.

— Cu alte cuvinte, planurile de a invada Solisul se vor concretiza în câteva zile?

— Da, a confirmat ea. Doar dacă…

Dacă eu şi Casteel nu le opream.

Zeilor mari!

— Ştiu că ieri ai reuşit să vezi o mică parte din Atlantia, însă n-ai întâlnit suficienţi oameni. Nu ai mult timp la dispoziţie, însă ai putea pleca azi spre Evaemon. Ai ajunge mâine-dimineaţă şi ţi-ai putea petrece zilele pe care le mai avem la dispoziţie explorând cât mai mult din Atlantia. Ai putea vorbi cu oamenii. I-ai putea asculta. I-ai putea vedea cu ochii tăi. Ai putea descoperi că nu toţi ar fi luat parte la ce s-a întâmplat în Odăile lui Nyktos, că nu toţi ar fi de partea lui Alastir şi a Nevăzuţilor. Şi-a pus mâna peste a mea. Nu ai mult timp la dispoziţie, însă poţi folosi timpul pe care îl ai ca să le dai oamenilor din Atlantia aceeaşi şansă pe care eşti dispusă să le-o acorzi duşmanilor noştri. Planurile pe care le-aţi încropit tu şi fiul meu ar putea aştepta câteva zile, nu-i aşa?

Casteel semăna categoric cu mama lui.

Am privit florile violete şi albastre unduindu-se agale.

Voiam să văd mai mult din Atlantia – şi nu doar pentru că eram curioasă să văd capitala. Trebuia s-o fac pentru că trebuia să iau o hotărâre, una la care nu mă gândisem vreodată, însă cu care trebuia să mă împac – cât mai repede. Am înghiţit în sec şi m-am întors din nou spre Regină.

Am auzit zgomot de paşi apropiindu-se de noi înainte să apuc să spun ceva. Ne-am răsucit amândouă spre cărarea pe care veniserăm şi ne-am ridicat. Mi-am dus mâna spre tivul tunicii, iar Kieran a ieşit de sub florile conice înalte, la doar câţiva paşi de mine.

— Sunt Casteel şi tatăl lui, mi-a spus el.

— Ei bine, a spus Regina, netezindu-şi rochia, mă îndoiesc că s-au plictisit atât de tare încât să ne întrerupă.

Şi eu.

O clipă mai târziu, s-au ivit de după colţ, părul lui Casteel părând negru-albăstrui în lumina soarelui. Am simţit o senzaţie grea, densă, urmată de un gust înţepător. Era îngrijorat. Şi împărţit.

Nu veneau singuri pe cărarea pietruită. În spatele lor era o siluetă înaltă, izbitoare, cu pielea de nuanţa frumoasă a trandafirilor nocturni, cu părul împletit în şuviţe subţiri ce-i atârnau până la mijloc.

Vonetta.

L-am privit confuză pe fratele ei. Părea să fie la fel de surprins ca mine de prezenţa ei. Rămăsese în Capul Spessa, ca să ajute la apărarea şi construirea oraşului, plănuind să se întoarcă doar când mama ei avea să nască.

M-am uitat din nou spre Casteel. Încordată, am tras adânc aer în piept. Imagini cu *darurile* oferite de ducesă mi-au umplut mintea, împreună cu incendiile pe care le aprinseră în Pompay.

— Ce s-a întâmplat?

— Un convoi de Ascendenţi a ajuns la Capul Spessa, a

răspuns el.

— Şi sunt încă în viaţă? am întrebat eu, alungând sentimentul de groază stârnit de răspunsul lui.

A încuviinţat din cap, fixându-mă cu privirea.

— Nu au atacat. Aşteaptă, a zis el, şi m-am umplut de un sentiment de groază diferit. Ne aşteaptă pe noi. Au solicitat o audienţă.

— Serios? Mama lui şi-a coborât braţele pe lângă corp şi a izbucnit într-un râs scurt şi aspru. Nişte Ascendenţi oarecare cred că au dreptul să ceară aşa ceva?

— Nu a fost un Ascendent oarecare, a spus Vonetta înaintând.

Casteel şi-a încleştat maxilarul.

Am simţit cum o învăluie un sentiment de nelinişte şi am ştiut că nu voia să spună ce avea de spus.

— Pretinde că e fratele tău. Ian Balfour.

Capitolul treizeci

M-am mişcat fără să-mi dau seama, ajungând în faţa Vonettei.

— Ai...

M-am oprit, forţându-mi inima să se domolească. Nu ştiam dacă Vonetta venise călare sau în înfăţişarea ei de vârcolac. Oricum, am ştiut că venise fără să facă opriri. Era învăluită într-o senzaţie de sfârşeală. Am luat-o de mâini.

— Eşti bine?

— Sunt bine, a spus ea. Tu?

— Nu ştiu, am recunoscut eu, simţindu-mă de parcă avea să-mi sară inima din piept. L-ai văzut?

A şovăit o clipă, apoi a încuviinţat din cap, şi fiecare părticică din mine s-a concentrat asupra acelui moment.

— Ai vorbit cu el? Părea bine? am întrebat-o, iar Casteel

şi-a pus o mână pe umărul meu. Părea fericit?

A înghiţit în sec şi a privit scurt peste umărul meu, spre Casteel.

— Nu ştiu dacă era fericit, însă era acolo şi părea sănătos.

Desigur... Cum să ştie ea dacă era fericit? Şi mă îndoiam că avuseseră parte de o introducere călduroasă. Am dat să spun ceva, m-am răzgândit, apoi am încercat din nou.

— Şi a devenit... Ascendent?

— A venit noaptea. Vonetta m-a prins la rândul ei de mâini, răsuflând zgomotos. Era... a încercat din nou. Îi putem simţi pe vampiri. Era Ascendent.

„Nu.”

M-am cutremurat, întreaga-mi fiinţă revoltându-se împotriva vorbelor ei, deşi ar fi trebuit să ştiu că aşa avea să fie, ar fi trebuit să mă aştept la asta.

Casteel şi-a trecut mâna peste pieptul meu, cuprinzându-mă cu braţul pe după mijloc, de la spate, şi sprijinindu-şi capul de al meu.

— Poppy, a şoptit el.

„Nu.”

Durerea şi-a înfipt ghearele atât de adânc în pieptul meu, încât am simţit gustul amărăciunii. Trebuia să fi ştiut. Casteel îmi spusese că el credea că Ian devenise Ascendent. N-ar trebui să fie o noutate pentru mine, însă o parte din mine sperase... *se rugase* să nu se fi întâmplat. Nu avea absolut deloc de-a face cu faptul că asta confirma că cel mai probabil aveam un singur părinte comun, mama noastră necunoscută – sau chiar niciunul. Nu-mi păsa de asta, pentru că rămânea oricum fratele meu. Doar că-mi dorisem să fi fost ca mine, să se fi transformat în altceva după Ascensiune. Sau pur şi simplu să nu fi devenit vampir. Atunci, n-ar fi trebuit să iau hotărârea despre care tocmai vorbisem cu Regina Eloana.

— Îmi pare rău, a spus Vonetta în şoaptă.

Am simţit o arsură în gât şi am închis ochii. Mi-au trecut iute prin minte imagini cu mine şi cu Ian: noi adunând scoici pe plajele scânteietoare ale Mării de Lână; el mai mare şi şezând cu mine în odaia mea sărăcăcioasă din Masadonia, spunându-mi poveşti despre fiinţe mititele cu aripi transparente care locuiau în copaci. Ian îmbrăţişându-mă cu drag înainte să plece spre capitală...

Şi acum, dispăruse cu totul? Fusese înlocuit de o creatură prădătoare?

Furia şi durerea m-au înecat, ca un râu învolburat ce se revărsa peste maluri. Am auzit în depărtare urletul îndurerat al unui vârcolac...

Vonetta mi-a dat drumul la mâini, şi un alt bocet a sfâşiat aerul, de data aceasta mai aproape. Furia dinlăuntrul meu a crescut. Pielea a început să-mi vibreze. Mi-a revenit nevoia aceea sălbatică de mai devreme, de când îmi dădusem seama de ceea ce posibil că păţiseră părinţii mei naturali. Voiam *să distrug* ceva. *Voiam* să văd acele armate despre care-mi spusese Regina Eloana dezlănţuindu-se. Voiam *să le privesc* urcând pe culmile munţilor Skotos şi coborând în Solis, distrugând pământul, mistuind totul în urma lor. *Voiam* să fiu acolo, alături de ele...

— Poppy, a spus Kieran cu o voce aproape de nerecunoscut, stridentă şi răguşită, şi m-a atins pe braţ, apoi pe obraz.

Casteel m-a cuprins mai strâns cu braţul şi s-a lipit de mine.

— E în regulă. M-a cuprins pe după mijloc cu celălalt braţ. E în regulă. Doar respiră adânc, mi-a zis el în şoaptă. Chemi vârcolacii. A urmat un moment de tăcere. Şi începi să străluceşti.

A durat o clipă până să-l aud, până să-i înţeleg vorbele.

Vârcolacii... reacţionau la sentimentele mele, la furia ce-mi emana prin fiecare por. Mi s-a strâns inima în piept, şi mă rodea dorinţa de răzbunare. Senzaţia aceea – puterea pe care o invoca – mă îngrozea.

Am făcut ce îmi poruncise Casteel, forţându-mă să trag adânc aer în piept, deşi îmi ardea gâtlejul şi plămânii. Nu îmi doream asta, să văd oraşe arzând. Îmi voiam doar fratele înapoi şi ca Ascendenţii să nu mai poată face asta altcuiva.

Respiraţiile adânci au împrăştiat ceaţa îmbibată în sânge ce-mi învăluise mintea. Pe măsură ce mi s-au limpezit gândurile, mi-am dat seama că exista posibilitatea ca Ian să nu se fi pierdut cu desăvârşire. Devenise Ascendent cu circa doi ani în urmă şi deja aveau încredere în el să meargă din Carsodonia până la Capul Spessa? Trebuia să însemne ceva. Că nu se pierduse cu totul după Ascensiune. Ascendenţii îşi puteau controla setea de sânge. De asemenea, puteau refuza să se hrănească din cei care se împotriveau. Ian ar putea fi unul dintre ei. Se poate să fi reuşit să se controleze. Încă exista o brumă de speranţă.

M-am agăţat de ea. Trebuia s-o fac, pentru că era singurul lucru care-mi mai domolea furia, dorinţa aceea năprasnică ce aproape că se revărsase dinlăuntrul meu. Am deschis ochii şi am văzut că Vonetta se holba la mine, cu buzele strâns lipite, părând întru câtva mai calmă.

— Sper că nu te-am rănit.

M-am uitat la Kieran şi am văzut că şi el era mai palid ca de obicei. Nu i-am auzit pe vârcolaci, însă i-am văzut pe Lyra şi pe ceilalţi trei vârcolaci ghemuiţi în spatele părinţilor lui Casteel ca şi cum ar fi aşteptat o poruncă. Am privit din nou spre Vonetta.

— Te-am rănit?

A clătinat din cap.

— Nu. Nu. Doar că... A respirat sacadat. A fost intens.

Kieran s-a mai relaxat şi el.

— Ai fost foarte furioasă.

— Aţi simţit? a întrebat Casteel pe deasupra capului meu. Ce simţea ea?

Cei doi au încuviinţat din cap.

— Da, a spus Vonetta, şi mi s-a întors stomacul pe dos.

Ştiam că vârcolacii îmi puteau simţi emoţiile, că i-ar fi chemat, însă mi se păruse că Lyra şi ceilalţi vârcolaci erau pregătiţi de atac. Din fericire, nu cred că părinţii lui Casteel îşi dăduseră seama ce se întâmpla.

— Am simţit şi cu câteva zile în urmă. Toţi vârcolacii din Capul Spessa au simţit, a spus Vonetta şi a privit peste noi, iar eu m-am uitat spre Lyra. Ea şi ceilalţi vârcolaci se relaxaseră. Am foarte multe întrebări.

— Grozav, a murmurat Kieran, iar Vonetta i-a aruncat o privire aspră.

Casteel mi-a atins obrazul cu bărbia.

— Eşti bine?

Am încuviinţat din cap, deşi nu eram. Însă trebuia să fiu. Mi-am pus mâna pe antebraţul lui.

— N-am vrut s-o fac, să chem vârcolacii.

Am privit spre părinţii lui Casteel. Stăteau amândoi nefiresc de ţepeni, şi în clipa aceea n-am vrut să mă întreb ce simţeau sau gândeau. M-am concentrat iar asupra Vonettei.

— Fratele meu e acolo? Ne aşteaptă?

A încuviinţat din cap.

— El şi un grup de soldaţi.

— Câţi? a întrebat Casteel, dându-mi drumul din strânsoare, însă ţinând în continuare o mână pe umărul meu.

— Circa o sută, a răspuns ea. Erau şi cavaleri regali printre ei. Însemna că printre soldaţii muritori erau şi

Ascendenţi pregătiţi pentru luptă. Însemna şi că Ian era foarte bine păzit, în cazul în care cineva din Capul Spessa ar fi făcut ceva. Am urât uşurarea pe care am simţit-o. Era greşit din partea mea, însă nu m-am putut abţine.

— A spus că are un mesaj din partea Coroanei de Sânge, ne-a zis

Vonetta. Însă va vorbi doar cu sora lui. „Sora lui.”

Mi s-a tăiat răsuflarea.

— A mai spus şi altceva? a întrebat Regele Valyn.

— A jurat că nu doreşte vărsare de sânge, ne-a explicat ea, pentru că asta ar fi iscat un război, iar el a venit tocmai ca să-l împiedice.

— Puţin probabil, a mârâit tatăl lui Casteel, în timp ce o fărâmă de speranţă a înflorit în sufletul meu, o scânteie de speranţă micuţă mult prea optimistă.

Însă m-am întors spre Casteel.

— Trebuie să mergem în Capul Spessa.

— Aşteaptă, a spus Eloana, înaintând. Trebuie să ne gândim temeinic la asta.

Am clătinat din cap.

— Ba nu trebuie să ne gândim la nimic. M-a privit drept în ochi.

— Ba trebuie să ne gândim la multe lucruri, Penellaphe.

Nu ştiam dacă se referea la regat, la Nevăzuţi sau chiar la mine şi Casteel. Nu avea importanţă.

— Ba nu, nu trebuie, i-am spus eu. Fratele meu e acolo. Trebuie să-l văd şi trebuie să aflăm ce mesaj ne-a trimis Coroana de Sânge.

— Îţi înţeleg nevoia de a-ţi vedea fratele. Sincer îţi spun că înţeleg, a zis ea, şi am simţit că spunea adevărul, precum şi empatia care o încerca, însă nu mai este vorba doar despre tine şi despre nevoile tale...

— Aici, te înşeli, a întrerupt-o Casteel, cu ochii chihlimbarii înăspriţi. Ba este vorba despre nevoile ei, şi au

întâietate.

— Fiule, a spus tatăl lui, îţi respect dorinţa de-a te îngriji de nevoile soţiei tale, însă regatul are mereu întâietate, indiferent că eşti Prinţ sau Rege.

— Mare păcat dacă chiar crezi asta, a răspuns Casteel, privindu-şi tatăl peste umăr. Pentru că, din punctul meu de vedere, dacă ne îngrijim reciproc nevoile, atunci putem împlini nevoile regatului. Sunt legate una de cealaltă.

M-am holbat la Casteel. El... Zeilor mari, uneori, mai că nu-mi venea să cred că-l înjunghiasem în inimă.

Acesta era unul dintre acele momente.

— Ai vorbit ca un bărbat îndrăgostit, nu ca unul care a condus vreodată o împărăţie, a ripostat tatăl lui. Care nu prea are experienţă...

— Nimic din toate astea nu are vreo importanţă, i-a întrerupt mama lui, aproape la fel de agasată precum era de mâhnită. Cel mai probabil, e o capcană pentru a vă scoate pe amândoi de la adăpost.

— S-ar putea să fie aşa, însă fratele meu se află chiar dincolo de munţii Skotos, cu un mesaj din partea Coroanei de Sânge. Nici măcar nu mă pot gândi la altceva până nu-l văd. Am căutat privirea lui Casteel. Trebuie să mergem, i-am spus. Trebuie să merg.

I-a zvâcnit un muşchi de-a lungul maxilarului. N-am reuşit să percep ce simţea, însă a încuviinţat scurt din cap.

— Vom pleca spre Capul Spessa, a spus el, iar tatăl lui a înjurat. Casteel i-a aruncat Regelui o privire ce nu lăsa loc pentru discuţii. Chiar acum.

Părinţii lui Casteel s-au împotrivit zgomotos şi cu tărie, însă nu neam lăsat convinşi. Nu au fost deloc bucuroşi când am părăsit moşia, şi nu-i puteam învinovăţi. Sosirea mea adusese Coroana pe muchia haosului, şi pierdeam timp preţios dacă mergeam în Capul Spessa. Însă, dacă aş fi rămas, n-aş fi putut face ce-mi ceruse Regina. Îmi

doream să văd cât mai mult din Atlantia, însă fratele meu era mai important decât o coroană aurită sau decât o împărăţie.

Părinţii lui Casteel aveau să se întoarcă în capitală, iar noi urma să ne alăturăm lor după ce aveam să ne întoarcem din Capul Spessa. Am ştiut că hotărârea lor de a merge în Evaemon însemna că aveam să fiu nevoită să mă decid când ajungeam în capitală luând în calcul doar puţinul pe care îl văzusem din Atlantia.

Nu mă puteam gândi la nimic din toate astea acum.

De cum am ajuns în casa familiei Contou, Kieran şi Vonetta s-au dus să-şi vadă părinţii. Jasper şi Kirha au venit în odaia noastră, în timp ce eu mi-am împletit repede părul şi apoi am îndesat într-o desagă un pulover şi o tunică mai groasă pentru mine şi pentru Casteel, amintindu-mi cât de frig putea să fie în munţii Skotos. La ieşire, m-am oprit lângă şifonier şi am înşfăcat câte o cămaşă neagră în plus pentru fiecare şi o pereche de pantaloni pentru el, în caz că ne-am fi mânjit veşmintele cu ţărână... sau cu sânge.

Lucru care părea să se întâmple des.

— Vârcolacii vă vor însoţi, a spus Kirha când am intrat în camera de zi. Şedea pe scaunul pe care stătuse Jasper cu o noapte înainte. Jasper se afla acum în spatele soţiei lui. Doar aşa ne putem asigura că orice capcană va eşua – dacă e o capcană.

— Câţi? a întrebat Casteel şi mi-a luat desaga. A ridicat din sprâncene când a privit în jos spre săculeţul de piele. Ce-ai pus în ea? Un copilaş?

M-am încruntat.

— Doar un rând de haine.

M-a privit cu scepticism.

— Sau două.

A zâmbit strâmb.

— Cel puţin o duzină şi jumătate pot fi gata de plecare imediat. Poate ceva mai mulţi. Kieran îi adună chiar acum, a spus Jasper. Asta fără să ne punem la socoteală pe mine şi pe copiii mei.

— Veniţi cu noi? am întrebat eu, întorcându-mă spre ei. Şi Vonetta? Abia a ajuns, nu-i aşa?

— I-am spus că poate rămâne aici, a zis Kirha, foindu-se pe scaun, ca să găsească o poziţie mai comodă. Că ar putea sta deoparte de data asta. Însă a refuzat. Capul Spessa a devenit parte din inima ei, şi nu vrea să stea departe când Ascendenţii şi-au pus tabăra chiar în afara zidurilor. Acum, se spală – ştii tu, ca să se poată murdări din nou.

Am zâmbit. Nu ştiam cum de putea să parcurgă încă o dată drumul. Nu-mi puteam închipui nici cum reuşise Kieran să facă asta când Capul Spessa se aflase sub asediu, însă m-a surprins că Jasper avea să vină cu noi. Mă întrebam cum să-i spun, cât mai cu tact posibil, că sarcina soţiei lui era foarte avansată.

— Nu te îngrijora din cauza mea. Voi fi bine, a spus Kirha şi mi-a făcut cu ochiul când am căscat ochii. Nu voi naşte în următoarea săptămână. Jasper va fi de faţă la naştere.

Vârcolacul cu blană argintie a încuviinţat din cap.

— În plus, nu cred că vom fi plecaţi chiar atât de mult timp. Mă gândesc că vom trece direct prin munţi.

M-am uitat la Casteel. A încuviinţat din cap. Asta însemna că aveam să ajungem mâine, cu câteva ore înainte de căderea nopţii. Aşa aveam să putem vedea ce ni se pregătise şi să ne odihnim.

— Va fi o călătorie solicitantă şi rapidă, dar se poate face, a spus Jasper. Ne întâlnim la grajduri în scurt timp?

Casteel a încuviinţat din cap, şi l-am privit pe Jasper ajutându-şi soţia să se ridice. Când uşa s-a închis în spatele lor, am spus:

— Aş vrea ca Jasper să nu creadă că e obligat să vină cu noi, ţinând cont de faptul că soţia lui e pe cale să nască.

— Dacă ar crede chiar şi pentru o clipă că va naşte în următoarele zile, n-ar pleca, mi-a explicat Casteel. Nu mi-aş face griji în privinţa asta, nici în privinţa Vonettei. N-ar parcurge din nou drumul dacă n-ar crede că poate face faţă. L-am auzit închizând desaga. Despre ce-a vrut mama să discute cu tine?

— Despre viitorul regatului, am spus eu, întorcându-mă spre el. Ştiind că aveam doar câteva minute la dispoziţie ca să vorbim, i-am făcut un rezumat. A spus că armatele atlantiene se pregătesc să pătrundă în Solis. Tatăl tău ţi-a spus asta?

— Da. Maxilarul i s-a încleştat din nou. Ştiam că plănuia asta, însă nu şi cât de mult au progresat pregătirile. Din ce am înţeles de la el, jumătate dintre înţelepţi sunt de acord. Nu vrea război, însă nu vede altă posibilitate.

M-am încrucişat braţele şi am privit prin uşile de la terasă.

— Iar tu încă vezi şi altă posibilitate?

— Cred că merită să încercăm. Cred că merită mai mult de-atât.

Am fost uşurată să-l aud spunând asta.

— Mama ta a vrut să merg în Evaemon în următoarele zile şi să văd oraşul înainte de a lua o hotărâre în legătură cu coroana. Mi-a spus că generaţia ei nu le mai poate acorda o şansă Ascendenţilor din pricina lucrurilor pe care le-au trăit, că noi ar trebui să ne asumăm acest risc. Părea... să fie de acord să preiau Coroana. Că aşa ar fi mai bine pentru regat, am spus eu, uitându-mă în spate spre el.

M-a privit îndeaproape, şi nu l-am simţit deloc surprins.

— Nu te surprinde?

— Nu. O şuviţă de păr ondulată i-a căzut pe frunte.

Pentru ea, regatul a fost mereu pe primul loc, mai presus de propriile nevoi.

— Şi chiar crezi că acest lucru nu este semnul unui Rege bun şi al unei Regine bune?

— Părinţii mei au domnit peste Atlantia cu dreptate şi cât de bine au putut, mai bine decât ar fi putut oricine altcineva s-o facă. Poate că sunt părtinitor în convingerea mea, dar mă rog... Eu, unul, nu cred că un Rege sau o Regină nefericiţi sau distraşi ar putea fi conducători buni, mi-a spus el. Şi nu te-ai fi putut bucura de timpul petrecut cutreierând Atlantia dacă ai fi ales să nu-ţi vezi fratele. La fel aş fi reacţionat şi eu dacă aş fi aflat că Malik se află în apropiere. Ar trebui să merg neapărat la el.

Nu înceta să mă uimească faptul că mă cunoştea atât de bine – şi nici măcar nu-mi putea citi emoţiile.

— În plus, a continuat el, avem de gând să negociem cu Coroana de Sânge. Dacă ne-a trimis un mesaj, trebuie să-l ascultăm.

Am încuviinţat din cap şi m-am întors din nou spre uşile de la terasă, privind lujerii cum se mişcă agale în adierea sărată a vântului.

— Ce crede tatăl tău despre noi, adică despre noi şi despre Coroană?

— Nu ştie ce să creadă, a spus Casteel. E mai... reţinut decât mama când trebuie să-şi destăinuie gândurile, a zis Casteel. Mereu a fost aşa, însă ştie că, dacă vei revendica coroana, el sau înţelepţii n-ar putea face nimic.

Capitolul treizeci şi unu

Când am plecat din Golful lui Saion şi am trecut din nou printre Pilaştrii din Atlantia, i-am povestit Vonettei tot ce se întâmplase de când ne văzuserăm ultima oară.

Tristeţea pe care a simţit-o din pricina lui Beckett a zăbovit îndelung după ce şi-a luat din nou înfăţişarea de vârcolac şi am trecut prin pajiştea cu flori.

Drumul spre Capul Spessa a fost pe cât de greu şi de rapid ne prevenise Jasper că avea să fie, mult mai solicitant ca atunci când veniserăm dinspre Ţinuturile Pustii. Sub acoperământul de frunze roşii, ne-am oprit doar cât să ne îngrijim de nevoile personale şi ca să-i lăsăm pe Setti şi pe vârcolaci să se odihnească şi să mănânce.

Mi-am făcut de lucru urmărind fiecare vârcolac pe care l-am văzut şi citindu-i însemnul. Vonetta îmi amintea de fratele ei, cu o aromă lemnoasă. Însă, în loc de cedru, însemnul ei era ca de stejar alb... şi vanilie. Tatăl ei îmi amintea de sol fertil şi de iarbă proaspăt tăiată... o senzaţie pământoasă, mentolată. Mai erau şi altele care semănau între ele şi care îmi aduceau aminte de munţi reci şi ape calde. Am urmărit fiecare însemn, iar şi iar, până când era de ajuns doar să mă uit la ei şi le găseam însemnul. Se prea poate s-o fi speriat de moarte pe Vonetta când am vorbit prima oară cu ea folosind această legătură aparte.

Am ajuns pe creastă la căderea nopţii, iar ceaţa... era diferită. Pe solul acoperit de muşchi se vedeau doar aburi subţiri, în loc de pâcla groasă ce ascundea copacii şi pantele abrupte.

— Cred că e din pricina ta, a spus Casteel în timp ce Setti înainta în grabă. Mi-ai spus că ţi s-a părut că ceaţa reacţionează la prezenţa ta. Aveai dreptate. Probabil ţi-a recunoscut sângele.

L-am căutat cu privirea pe Kieran în întuneric, sperând că se afla destul de aproape cât să audă că avusesem dreptate în legătură cu pâcla atunci când trecuserăm prima oară prin ea.

Întrucât pâcla nu ne încetinea, am reuşit să ne

continuăm drumul toată noaptea, ajungând mai departe decât ne-am fi aşteptat pe când lumina cenuşie a început să pătrundă printre frunze.

Muşchii picioarelor mă dureau când am ieşit din munţii Skotos, urmând-o pe Vonetta prin vale. Nu-mi închipuiam cum de vârcolacii şi Setti aveau puterea de-a continua. Nu-mi dădeam seama nici cum de Casteel nu-şi slăbise strânsoarea nici măcar o clipă în timpul călătoriei. Strânsoarea lui şi neliniştea ce mă încerca la gândul că aveam să-mi văd curând fratele erau singurele lucruri care mă mai ţineau dreaptă.

Am ajuns în Capul Spessa cu câteva ore înainte de căderea nopţii. Am trecut prin pădurea deasă de lângă zidul de est şi am intrat în oraş printr-o poartă ascunsă, necunoscută celor campaţi lângă zidul de nord.

Pe când soarele ne-a urmat de-a lungul curţii, stomacul a început să mi se strângă şi să mă roadă din cauza neliniştii. Coulton a ieşit agale din grajduri, trecându-şi o batistă albă peste capul spân. Vârcolacul mai vârstnic ne-a zâmbit forţat, apucând căpăstrul lui Setti.

— Mi-aş fi dorit să ne vedem în împrejurări mai bune.

— Şi eu, a admis Casteel, iar eu am văzut câţiva gardieni în negru printre ceilalţi de pe zid.

Cei care încercau să-şi facă din Capul Spessa căminul lor se aflau pe zid.

Coulton şi-a îndesat batista în buzunarul de la spate şi mi-a întins mâna ca să mă ajute să cobor. L-am prins de mână şi am văzut că nările i-au fremătat uşor.

— Acum, ştiu de ce m-ai curentat, a spus el, mijind ochii spre mine.

Meyaah Liessa.

— Cum de-ai ştiut? am întrebat în timp ce m-a ajutat să cobor.

Nu apucaserăm să vorbim despre asta cu Vonetta.

— Cu toţii am simţit ceva cu câteva zile în urmă, ne-a explicat el în timp ce Casteel a descălecat. E greu de explicat, însă a fost ca un val de recunoaştere. Niciunul dintre noi n-a ştiut întocmai despre ce era vorba, însă acum, că te-am văzut, ştiu. E logic, a spus el, de parcă nu l-ar fi şocat sau impresionat câtuşi de puţin faptul că eram o zeitate.

Mi-a cam plăcut asta.

— Apropo, nu trebuie să-mi spui aşa.

— Ştiu, a zis Coulton rânjind, şi am avut senzaţia că avea să continue să-mi spună aşa. Il ţii în frâu pe Prinţul nostru?

— Îmi dau silinţa. I-am zâmbit şi m-am îndreptat spre capul lui Setti, cu picioarele slăbite după o călătorie atât de lungă.

Vârcolacul a chicotit, iar eu l-am mângâiat pe Setti pe nări.

— Îmi închipui că-ţi ocupă tot timpul.

— Mă simt jignit, a zis Casteel, trecându-şi mâna prin părul ciufulit şi aruncând o privire spre zid. Cum vă descurcaţi cu oaspeţii neaşteptaţi?

— Suntem agitaţi, însă bine şi pregătiţi, a răspuns Coulton, iar eu mi-am încolăcit degetele în coama lui Setti. După ce mă îngrijesc de Setti, să vă trimit de mâncare în odăi?

— Ar fi bine, a spus Casteel, punându-şi desaga peste umăr, în timp ce vârcolacii osteniţi au intrat în curte, mulţi dintre ei gâfâind, chiar şi Delano.

M-a cuprins îngrijorarea când am văzut-o pe Vonetta trântindu-se cu burta pe pământ; blana-i cafenie era la fel ca a fratelui ei. Jasper se afla lângă ea şi privea prin curte, corpul lui mare fiind uşor cocoşat. M-am uitat după Kieran şi l-am văzut înghiontind un vârcolac mai mic cu blana de un cafeniu-închis. Mi-am deschis simţurile şi m-am

concentrat asupra lui. M-a încercat o senzaţie nisipoasă de epuizare. Am căutat mai adânc, în timp ce pieptul îmi vibra, până am găsit acea cărare individuală. Am simţit prin acea coardă... ape calde, unduitoare. Vârcolacul cafeniu era Lyra. Mi-am îndreptat atenţia spre Kieran, căutând până am simţit izul slab de cedru. Neştiind dacă avea să funcţioneze, am urmat legătura aceea individuală, gândurile mele croindu-şi drum prin ea.

„Sunteţi bine?”

Kieran şi-a întors brusc capul spre mine, în timp ce Coulton îl ducea pe Setti cel istovit spre grajduri, unde speram că aveau să-l copleşească cu morcovi şi cu fân proaspăt. A trecut o clipă, şi apoi am auzit susurul vocii lui Kieran.

„Suntem obosiţi, dar bine.”

M-am înfiorat, tulburată de faptul că-i *simţeam* cuvintele.

„Vă veţi odihni cu toţii”, i-am spus eu. Nu era o întrebare, ci mai degrabă o poruncă. Presimţeam că altfel aveau să rămână cu toţii de veghe, deoarece Ascendenţii se aflau atât de aproape.

„Aşa vom face.”

L-am simţit retrăgându-se preţ de o clipă, după care i-am simţit din nou gândurile.

„Meyaah Liessa.”

Am mijit ochii.

— Vorbeşti cumva cu unul dintre vârcolaci? a întrebat Casteel şi m-a cuprins cu braţul pe după umeri, urmându-mi privirea spre locul în care Kieran o îmbrâncea jucăuş pe Lyra.

— Am vorbit. L-am lăsat să mă conducă spre partea de est a fortăreţei. Am vrut să mă asigur că se vor odihni şi că nu vor rămâne de veghe.

M-a strâns de umăr în timp ce treceam pe sub palierul

acoperit, pe lângă mai multe încăperi închise.

— Sunt foarte invidios că ai această abilitate.

— Nu eşti îngrijorat că am putea vorbi despre tine fără ca tu să ştii? l-am tachinat eu pe când ne-am apropiat de terasa din capăt.

Era aşa cum mi-o aminteam, cu şezlongul şi scaunele joase primitoare.

— De ce-aş fi? Casteel a deschis uşa, unde ne-a întâmpinat mirosul de lămâie şi vanilie. Sunt convins că ai de spus doar lucruri uimitoare despre mine.

Am râs când l-am auzit.

— Încrederea ta este o abilitate de invidiat.

A pufnit şi a închis uşa în spatele nostru.

— Ar trebui să te odihneşti până vine mâncarea.

— Nu mă pot odihni. Am străbătut zona de zi cunoscută, închipuindu-mi-l cu uşurinţă pe Alastir şezând pe canapea. M-am oprit la intrarea în dormitor şi, preţ de-o clipă, mi-am amintit de noaptea ce părea să fi fost cu o veşnicie în urmă, când eu şi Casteel încetaserăm să ne mai prefacem.

— Nu cred că pot mânca.

— Ar trebui să încerci, a zis Casteel din spatele meu.

— Ba *tu* ar trebui să încerci, am bombănit eu.

— Aşa aş face, dar nu pot fără tine, a spus el. Însă, de vreme ce niciunul din noi nu se va odihni chiar acum, am putea să vorbim despre seara aceasta.

M-am întors cu faţa spre el. Îşi dădea jos cizmele.

— Bine. Despre ce vrei să vorbeşti?

A ridicat dintr-o sprânceană şi şi-a aşezat cizmele lângă unul dintre scaune.

— Trebuie să avem grijă ce i se va spune fratelui tău. Evident, sunt şanse mari să ştie despre sângele tău, dar s-ar putea să nu ştie şi cum ţi s-au schimbat darurile. N-ar trebui să-i spunem despre asta. Cu cât ştiu mai puţine despre noi, cu atât mai bine. Ne oferă un avantaj.

M-am aşezat pe marginea scaunului, dându-mi încet jos cizmele.

— E logic. Şi tocmai de aceea mi s-a făcut puţin greaţă. Şi dacă Ian... dacă e aşa cum mi-l amintesc?

— Chiar şi atunci, nu vrem să le dăm vreo informaţie pe care nu o ştiu deja. A tăcut o clipă, cât şi-a desfăcut sabia din partea stângă, apoi pe cea din dreapta şi le-a aşezat pe un scrin vechi de lemn. Sper că e aşa cum ţi-l aminteşti, însă, chiar şi-aşa, trebuie să ţii minte că se află aici în numele Coroanei de Sânge.

— N-aş putea uita asta. Mi-am smucit şosetele, lăsându-le făcute ghemotoc lângă cizme, în timp ce Casteel şi le atârnase pe ale lui peste cizme.

M-a privit preţ de câteva secunde.

— Se poate ca mama şi tata să fi avut dreptate: poate fi o capcană.

M-am ridicat şi am început să mă plimb încolo şi încoace prin faţa uşilor dinspre terasă.

— Ştiu, însă nu schimbă faptul că fratele meu e aici.

— Dar ar trebui, Poppy, a ripostat el. Ascendenţii te vor şi ştiu întocmai cum să te ademenească.

— Chiar trebuie să mă repet? am răbufnit eu şi am trecut pe lângă el îndreptându-mă spre camera de zi.

M-a urmat.

— *Ştiu* că ar putea fi o capcană, însă, aşa cum am spus, fratele meu e aici. M-am răsucit pe călcâie, îndreptându-mă cu paşi apăsaţi înapoi spre dormitor. Are un mesaj de la Coroana de Sânge. Ne vom vedea cu el, şi, dacă vei încerca să mă opreşti acum, după ce-am parcurs atâta amar de drum, vei fi foarte dezamăgit.

— Nu încerc să te opresc.

— Atunci, ce vrei să spui? l-am întrebat eu.

— Vrei să te uiţi la mine şi să mă asculţi?

Mi-am îndreptat brusc privirea spre el.

— Mă uit la tine chiar acum. Ce e?

M-a privit cu ochii aurii învăpăiaţi.

— Însă mă asculţi?

— Din păcate, am ripostat eu.

— Cam nepoliticos din partea ta, dar nu voi băga de seamă. Şi-a înclinat capul, şi un muşchi i-a zvâcnit de-a lungul maxilarului. Ştii că ceea ce facem e riscant.

— Sigur că ştiu. Nu sunt neghioabă.

A ridicat din sprâncene.

— Nu eşti?

Am mijit ochii.

— Înţeleg riscurile, Casteel. Aşa cum le-ai înţeles şi tu când te-ai hotărât să te dai drept gardian muritor.

— E cu totul altceva.

— Pe bune? Serios? Ai fi putut fi descoperit şi prins în orice clipă. Şi apoi ce s-ar fi întâmplat? am ripostat eu. Însă ai făcut-o oricum pentru fratele tău.

— Bine. Ai dreptate. S-a apropiat de mine, cu privirea-i chihlimbarie clocotind. Am fost dispus să-mi risc viaţa...

— Jur pe toţi zeii că, dacă-mi zici că nu mă vei lăsa să-mi asum aceleaşi riscuri, te voi răni, l-am avertizat eu.

A zâmbit strâmb.

— Dacă asta e o ameninţare, e preferata mea.

— Nu o voi face într-un fel care să-ţi placă. M-am uitat drept spre vintrea lui. Crede-mă! M-am întors cu spatele la el şi am făcut un pas în faţă. Fără vreun avertisment, m-am trezit cu el în faţa mea. Am sărit în spate. La naiba! Urăsc când faci asta.

— Ştii că te voi lăsa mereu să te aperi singură... Să apuci sabia sau arcul şi să lupţi, a zis el înaintând.

Am rămas pe loc.

— Însă nu te voi lăsa nici să calci într-o capcană, cu braţele deschise.

— Şi, dacă e o capcană, chiar crezi că mă voi da pur şi

simplu învinsă şi voi spune „Gata! M-aţi prins!”? I-am provocat eu. Ai spus-o chiar tu. Pot să mă apăr singură. Nu voi lăsa ca nimeni să te prindă sau să mă prindă, şi, ţinând cont de ceea ce pot face, sunt încrezătoare că mă pot ocupa de asta.

— Nu cu mult timp în urmă, ai şovăit să-ţi foloseşti puterile, mi-a amintit el. Te-ai răzgândit cumva?

— Da. Şi chiar mă răzgândisem. Voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să mă asigur că eu şi cei dragi mie nu vom fi luaţi de Ascendenţi.

— Este o uşurare să te aud spunând asta, a recunoscut el.

— Ei bine, mă bucur că te simţi uşurat. Dacă nu încerci să mă opreşti, atunci de ce mai vorbim despre asta?

— Încerc doar să-ţi spun să aştepţi până când suntem convinşi că este sigur pentru tine...

— Nu. Am fluturat din mână, întrerupându-l. Nu se va întâmpla aşa ceva. Nu voi aştepta. Tu ai face-o, dacă ar fi fratele tău? l-am întrebat eu. Riscurile acelea ar cântări mai mult ca nevoia ta de-a merge la el şi ai aştepta?

Şi-a lăsat capul pe spate şi a tras scurt aer în piept. A trecut o clipă îndelungată de tăcere.

— Nu, riscurile acelea nu ar cântări mai greu decât nevoia mea.

— Atunci, de ce încerci să mă opreşti? Chiar nu înţelegeam de ce se purta aşa. Tu ar trebui să mă înţelegi cel mai bine.

— Chiar înţeleg. M-a prins de umeri. Un schimb de energie statică a avut loc când m-a atins. Ţi-am spus că aveam convingerea că Ian devenise un Ascendent, însă, în adâncul sufletului, n-ai acceptat asta, iar eu am înţeles de ce. Aveai nevoie să crezi că încă exista o şansă să fie muritor sau ca tine.

Am tras aer în piept, simţindu-l înţepător. Nu puteam

nega nimic din ce spusese.

— Ce legătură are asta?

— Când ai aflat că a devenit Ascendent, te-ai înfuriat atât de tare, încât nu ţi-ai mai putut controla emoţiile. Ai început să străluceşti şi să-i chemi pe vârcolaci la tine, a spus el şi şi-a coborât capul, ca să ne putem privi în ochi. Ţi-au simţit furia, şi nu ştiu dacă ţi-ai dat sau nu seama, dar sunt destul de convins că, dacă le-ai fi poruncit să atace, ar fi făcut-o fără ezitare.

Îmi dădusem seama.

— Şi, deşi nu-mi place să recunosc că e o abilitate impresionantă, mă tem şi de ce se va întâmpla când îl vei vedea pe Ian şi nu-l vei mai recunoaşte, mi-a spus el, şi inima mi-a stat în loc. Şi nu mi-e teamă de furia ta sau de ceea ce faci cu puterea pe care o ai în tine. Nu mă tem deloc de asta. Mi-e teamă însă de ceea ce îţi va face *ţie,* când vei conştientiza că fratele tău nu mai există.

Am tras aer în piept, tremurător, şi am închis ochii. Îngrijorarea lui m-a încălzit, căci avea un motiv atât de frumos.

— Eşti cu adevărat pregătită pentru asta? m-a întrebat el, atingându-mi obrajii. Eşti cu adevărat pregătită să faci tot ce crezi că trebuie făcut dacă afli că s-a transformat în ceva de nerecunoscut?

Încă mă durea când respiram, şi mi-am pus mâinile pe pieptul lui, simţindu-i bătăile puternice ale inimii sub palmă. Mi-am ridicat privirea şi-am văzut particulele acelea chihlimbarii.

— Ştii că sper să descopăr că a mai rămas ceva din el, însă ştiu că trebuie să fiu pregătită pentru ce voi găsi. Trebuie să fiu pregătită în caz că n-a mai rămas nimic din Ian.

Casteel şi-a trecut uşor degetele mari peste pielea mea.

— Şi dacă nu eşti pregătită când va trebui să-l eliberezi

de acest blestem?

— Sunt pregătită să îndur orice durere va urma după ce-mi voi ajuta fratele să-şi găsească pacea, i-am spus eu.

S-a cutremurat uşor.

— Trebuie să-mi văd fratele.

— Ştiu şi îţi jur că nu te voi împiedica! Nu despre asta e vorba. Da, sunt îngrijorat că ar putea fi o capcană. Cum ziceam, ştiu întocmai cum să te ademenească. Însă nici vorbă să te împiedic să-l vezi pe Ian. Vreau doar... să evit să simţi acea durere, dacă am cum. Speram... A clătinat din cap. Nu ştiu... Că nu va trebui să ai de-a face şi cu asta, pe lângă toate celelalte, a spus el. Dar ar fi trebuit să ştiu mai bine. Viaţa nu aşteaptă să rezolvi o enigmă înainte de-a ţi-o azvârli în cârcă pe următoarea.

— Deşi ar fi drăguţ dacă ar face-o, am zis eu, respirând apăsat. Mă voi descurca, orice s-ar întâmpla.

Casteel şi-a atins fruntea de a mea.

— Însă nu ştii cât de apăsătoare e o astfel de durere. Eu însă ştiu, a şoptit el. Ştiu cum e să ucizi pe cineva pe care l-ai iubit şi respectat cândva. Durerea nu te părăseşte niciodată.

Ştiind că se referea la Shea, m-am împotrivit imboldului de a-i alina durerea.

— Dar se estompează, nu-i aşa?

— S-a estompat. Câte puţin în fiecare an şi chiar mai mult de-atât de când te-am găsit, a spus el. Şi nu te mint.

Mi-am încovoiat degetele în cămaşa lui.

— Şi se va estompa şi în cazul meu, pentru că te am pe tine.

A înghiţit în sec şi apoi m-a tras la pieptul lui, îmbrăţişându-mă.

— Ştiu că e egoist din partea mea că nu vreau să înduri o astfel de durere.

— Este unul dintre motivele pentru care te iubesc.

Mi-am ridicat gura spre a lui, pentru că nu era de ajuns doar s-o rostesc.

Iar sărutul acela de recunoştinţă şi afecţiune s-a preschimbat rapid în ceva mai intens, mai provocator. Sărutul a scăpat curând de sub control sau poate că aşa stăteau lucrurile în cazul săruturilor: nu puteau fi controlate.

N-am ştiut cum a reuşit să mă dezbrace atât de repede, însă eram cu desăvârşire goală, iar eu abia de reuşisem să-i trag cămaşa peste cap. Eram prinsă ca într-o capcană, cu spatele la perete, cu partea din faţă lipită de el. Aproape că mi s-au scurtcircuitat simţurile când l-am simţit cald şi tare.

Şi-a trecut colţul peste lateralul gâtului meu şi şi-a plimbat mâinile în jos, oprindu-se cu una pe sânul meu, iar pe cealaltă trecându-şi-o printre sâni, zăbovind asupra locului în care mă străpunsese săgeata. Locul nu se mai zărea deloc acum, însă ştiam că nu avea să uite niciodată întocmai unde se aflase rana. Şi-a coborât apoi mâna peste abdomenul meu moale, peste cicatrice, între coapsele mele. Şi-a răsfirat degetele, trecându-şi buricele degetelor peste miezul meu, făcându-mă să tresar.

— Ştii ce-am poftit? M-a sărutat scurt, mistuitor, în timp ce-mi tachina cu cealaltă mână sfârcul. Poppy?

Am înghiţit în sec şi i-am simţit părul gâdilându-mă pe obraz.

— Ce e?

— Mă asculţi? M-a muşcat uşor de gât. M-am cutremurat când mi-a spus: Sau nu eşti în stare să asculţi?

— Absolut. Întreaga-mi fiinţă s-a concentrat asupra felului în care şi-a încovoiat degetele peste sfârcul meu, asupra felului în care cu cealaltă mână mă mângâia agale între coapse. Sunt absolut în stare să... Am icnit şi m-am prins de umerii lui când m-a pătruns cu un deget. Să...

ascult, m-am bâlbâit eu.

A chicotit cu gura lipită de gâtul meu şi m-a pătruns lent cu degetul, iar şi iar, până mi s-a tăiat răsuflarea.

— Deci? Ştii ce poftesc?

Sinceră să fiu, mă uimea de-a dreptul cât de repede reuşea să-mi distragă atenţia. Am simţit vârtejuri de plăcere, adânc în mine.

— Ce?

— Dulceaţa supremă, a şoptit el cu buzele lipite de ale mele, crescând ritmul şi plecându-şi capul. Aş putea trăi doar cu gustul tău. Jur că aş putea!

Mi-a crescut pulsul când i-am auzit jurământul decadent. Şi-a ridicat capul şi m-a pătruns cu un al doilea deget, iar ochii i-au devenit strălucitori şi plini de promisiuni păcătoase. M-a privit, sorbind fiecare icnet uşor, fiecare fluturare a genelor, în timp ce mă pătrundea cu degetele, privindu-mă drept în ochi, neîngăduindu-mi să-mi mut privirea dinspre el, să scap de iureşul de sentimente înnebunitoare pe care le crea.

Nu că aş fi vrut s-o fac vreodată.

În obrazul drept i-a apărut o gropiţă, şi şi-a trecut degetul mare peste partea mea sensibilă, iar ochii i-au strălucit când am icnit ascuţit. A început să traseze agale un cerc în jurul mugurului încordat, aproape atingându-l, însă depărtându-se de fiecare dată de el fără să o facă.

— Cas, am zis eu gâfâind.

— Îmi place cum o spui. Particulele aurii din ochii lui au scânteiat, învolburându-se. Îmi place cum arăţi în clipa asta.

— Ştiu.

Mi-am împins şoldurile în faţă, dar el s-a apăsat în mine.

— Stai locului, mi-a poruncit el pe un ton ţâfnos. Şi-a trecut din nou degetul mare prin jurul mugurului, ademenitor de aproape. N-am terminat cu privitul. Ştii cât

eşti de frumoasă? Ţi-am spus astăzi cât eşti de frumoasă? m-a întrebat, şi eram aproape convinsă că-mi spusese. Cât de uluitoare eşti? Cu obrajii îmbujoraţi şi cu buzele umflate? *Frumoasă.*

Cum să nu mă simt aşa când *simţeam* că el chiar credea ce spunea? Aveam impresia că ardeam pe dinăuntru, că luasem foc. Mi-am trecut mâinile peste pieptul lui. Uluită de felul în care-i simţeam inima bătându-i nebuneşte sub palma mea, m-am întins spre el, trecându-mi buzele peste ale lui. El s-a lăsat spre mine şi m-a sărutat, în timp ce-i simţeam mădularul tare pe şold.

— Trebuie să fac ceva cu pofta asta, mi-a zis el – şi a fost singurul avertisment de care am avut parte.

A îngenuncheat înainte să apuc să protestez pentru că-şi retrăsese mâna dintre picioarele mele.

— Aş putea sta o veşnicie în genunchi în faţa ta, mi-a jurat el, cu ochii ca două nestemate din chihlimbar.

— Ar fi dureros.

Casteel şi-a apăsat degetul mare peste mănunchiul de nervi, şi-am ţipat, arcuindu-mi şoldurile înspre mâna lui.

— Niciodată.

M-a sărutat, făcând ceva de-a dreptul imoral cu limba. Am ţipat, căci atacul lui senzual mă adusese chiar pe muchie. Mi-am arcuit spatele cât de mult mi-a îngăduit s-o fac.

Îmi doream mai mult.

Şi voiam să ne simţim bine amândoi, nu doar eu.

Poate din cauza tuturor lucrurilor care se întâmplaseră şi a celor cu care se putea să mă confrunt curând. Poate din pricina căldurii gurii lui. Sau poate pur şi simplu pentru că *aveam nevoie* de el, *aveam nevoie* să ne aducem amândoi aminte că, oricum s-ar fi sfârşit noaptea cu pricina, eram în viaţă şi eram aici, împreună. Şi nimic n-ar fi putut schimba vreodată asta.

Se poate ca toate acele motive să-mi fi mânat acţiunile; să-mi fi dat puterea de-a prelua controlul asupra dorinţelor mele, asupra situaţiei şi asupra lui Casteel şi să-i demonstrez că-i puteam face faţă când era calm şi când se dezlănţuia deopotrivă, când se purta afectuos, dar şi când se purta indecent.

M-am desprins de perete şi l-am prins de ceafă. Nu ştiam dacă-l surprinsesem sau dacă fusesem mai puternică decât el. Nici nu avea importanţă. L-am ţinut bine şi l-am îmboldit să se ridice, apropiindu-i gura de-a mea. I-am simţit aroma pe buze. A mea şi a noastră. Mi-am vârât mâna în pantalonii lui, i-am desfăcut în timp ce l-am împins în spate şi l-am ajutat să-i dea jos. Când s-a lovit cu picioarele de pat, l-am împins.

Casteel s-a ridicat în şezut şi s-a holbat la mine, mirat.

— Poppy, a zis el şuierat.

Mi-am pus mâinile pe umerii lui şi genunchii de-o parte şi de cealaltă a coapselor.

— Te doresc, Casteel.

S-a cutremurat.

— Sunt al tău. Sunt al tău pe veci.

S-a foit sub mine. Era într-adevăr al meu. M-am lăsat pe el, şi mi s-a tăiat răsuflarea când am devenit un singur trup.

Mi-a zvâcnit inima în piept şi mi-am încolăcit braţul pe după gâtul lui, mi-am înfipt degetele în părul lui şi mi-am lipit fruntea de a lui, apucându-l de braţ cu cealaltă mână. Am început să mă mişc, legănându-mă lent. Am icnit când pieptul mi s-a umplut de o căldură ce mi s-a adunat între coapse, ca o durere intensă, incandescentă. I-am poruncit în şoaptă, cu buzele lipite de ale lui:

— Dovedeşte-o! Dovedeşte că eşti al meu!

N-a ezitat câtuşi de puţin. M-a sărutat apăsat, cu o intensitate uluitoare, ce m-a lăsat fără glas. Tot corpul mi

s-a încordat când m-am ridicat şi apoi am coborât la loc, sorbindu-i buzele cu acelaşi nesaţ cu care le sorbea şi el pe ale mele. Părul rar şi aspru de pe pieptul lui mi-a tachinat sfârcurile dureroase în timp ce l-am călărit.

— Al tău. În ochi i-a strălucit dorinţa intensă. Acum. Pentru totdeauna. Mereu.

L-am apucat mai strâns de păr. Cu fiecare unduire a şoldurilor, ajungea la acel punct dinlăuntrul meu, cel care îmi trimitea valuri de plăcere în toate membrele. M-am mişcat mai repede, gemând, aplecându-mă spre el. M-am cutremurat şi i-am dat drumul la braţ, trecându-mi mâna peste pieptul lui. Sângele a început să-mi clocotească cu sălbăticie în vene, iar fricţiunea cu mădularul lui a aprins un foc în mine. L-am sărutat cu nesaţ, sugându-i buza, limba. M-a apucat cu mâinile de şolduri şi le-a ridicat pe ale lui, mişcându-se în ritm cu mine.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, a zis el, răsuflând tot mai sacadat, că avea să-ţi placă la nebunie asta.

— Îmi place... Pur şi simplu, îmi place foarte mult, am şoptit eu. Cu tine.

Şi-a mutat mâinile pe dosul meu, cuprinzându-mi fesele şi mişcându-mă mai ferm.

— Da, îţi place. M-a strâns, ţinându-mă bine, până am ajuns uniţi cu desăvârşire. Promite-mi!

Toată încordarea pe care o simţeam înlăuntrul meu s-a încolăcit strâns. Am încercat să mă ridic, însă m-a ţintuit locului.

— Orice, am zis eu cu o voce răguşită, înfigându-mi unghiile în pielea lui. Orice, Cas.

— Dacă Ian a devenit ce te temi că a ajuns şi crezi că nu-i poţi oferi pace în siguranţă... a început el, şi inima ce-mi bătea oricum năvalnic mi s-a poticnit în piept. Şi-a trecut mâna peste spatele meu şi şi-a strâns degetele pumn în părul meu. Mi-a apropiat capul de al lui. Promite-

mi că, dacă va fi prea riscant, nu vei încerca s-o faci! Că vei aştepta până o vei putea face în siguranţă. Promite-mi!

Cuvintele mi s-au revărsat de pe buze.

— Promit!

Casteel s-a mişcat repede, ridicându-mă din poala lui şi întinzându-mă pe burtă. Înainte să apuc să răsuflu, m-a pătruns adânc, cu putere. Spatele mi s-a arcuit, şi mi-am dat capul pe spate, ţipându-i răguşit numele. S-a afundat în mine, frecându-şi şoldurile de dosul meu.

Am ţipat fără să vreau ceva ce m-a făcut să mă îmbujorez.

— Mai tare.

— Mai tare?

— Da. M-am încovoiat în spate şi l-am prins de şolduri. Te rog!

— Fir-ar! a mârâit el, şi l-am simţit pătrunzându-mă adânc. Te iubesc!

N-aveam cum să-i răspund la fel. M-a cuprins cu braţul chiar pe sub sâni. I-am simţit pieptul pe spatele meu. Îşi susţinea greutatea în braţul proptit lângă capul meu. Apoi mi-a dat ce-mi doream, împungându-se în mine... *tare.*

S-a avântat în mine neostenit. Am devenit ca două flăcări îngemănate, strălucitoare şi de necontrolat, pierdute în foc. Frenezia din sângele şi din trupurile noastre era o nebunie binevenită şi nu se rezuma la sex şi la plăcere, ci avea de-a face cu faptul că ne dăruiam unul altuia şi luam unul de la celălalt, cu faptul că ne aruncam şi ne dezlănţuiam împreună, duşi de valuri tremurătoare de plăcere unduitoare.

Însă, atunci când zvâcnirile s-au domolit şi ne-am întins pe o parte, promisiunea pe care i-o făcusem s-a întors ca o fantasmă răzbunătoare, prevenindu-mă că s-ar putea să nu reuşesc să mi-o ţin.

Pe când ultimele dâre de lumină au străbătut podeaua,

ne-am îmbrăcat cu tunicile negre de rezervă pe care le împachetasem. Am reuşit până la urmă să mănânc puţin din puiul copt care ne fusese adus în odaie şi am apucat să ne înviorăm puţin. Mi-am împletit părul lent, fără grabă.

La scurt timp după aceea, a venit Vonetta, cu chipul ei izbitor încordat.

— Au sosit.

Capitolul treizeci şi doi

— Sunt doar o trăsură şi patru gardieni, ne-a spus Vonetta pe când străbăteam curtea, trecând pe lângă locul în care eu şi Casteel îngenuncheaserăm şi ne rostiserăm jurămintele. Cozile împletite îi erau prinse într-un coc strâns, şi îşi ţinea mâna pe sabia scurtă de aur din dreptul şoldului. Ceilalţi Ascendenţi au rămas în spate.

— Sunt cavaleri regali? a întrebat Casteel.

Vonetta a încuviinţat din cap, în timp ce o briză a înteţit flăcările torţelor aprinse aflate de-a lungul zidului.

M-am uitat spre gardienii de pe zid şi am zărit în lumina lunii cosiţa blondă şi groasă. Nova era acolo, cu două săbii în mână. Lângă ea, o altă femeie-gardian ţinea un arc la îndemână.

— Fratele meu?

— Nu a fost văzut, însă credem că se află în trăsură.

Aveam impresia că stomacul avea să mă roadă din nou, neostenit, însă m-am forţat să-mi păstrez cumpătul. Ultimul lucru de care aveam nevoie acum era să încep să strălucesc.

Pe când ne-am apropiat de porţi, am văzut mai mulţi bărbaţi înarmaţi cu săbii şi arbalete. I-am recunoscut printre ei pe câţiva pe care îi ajutasem după asediu. Au făcut o plecăciune când ne-am apropiat. Kieran şi Delano

au ieşit cu paşi apăsaţi din umbre, în înfăţişarea lor de vârcolac.

— Aţi reuşit să vă odihniţi cu toţii? am întrebat-o pe Vonetta.

A încuviinţat din cap. Atunci, i-am zărit pe tatăl ei şi pe alţi câţiva vârcolaci.

— Da. Sper că şi voi doi.

Casteel a zâmbit aproape imperceptibil, şi am sperat că Vonetta n-a observat.

— Îmi pare rău pentru toate astea, i-am zis eu. Oamenii din Capul Spessa chiar n-aveau nevoie de aşa ceva.

— Nu e vina ta, Alteţă, a spus ea.

— Poppy, am corectat-o eu. Suntem... prietene, nu-i aşa? M-am îmbujorat de la gât în sus. Adică, ţi-am purtat rochia la nuntă şi... M-am oprit, sentimente vechi de nesiguranţă iţindu-şi capetele ticăloase. Vonetta fusese foarte amabilă şi primitoare cu mine, însă era prietena lui Casteel şi mă cunoscuse pe când urma să devin Prinţesă. Şi acum, că eram *Liessa* lor? Parcă se repeta povestea cu Tawny, şi m-am simţit şi mai nesăbuită. Căci chiar nu era momentul pentru aşa ceva. Nu mă băga în seamă. Nici măcar nu ştiu de ce-mi stă gândul la asta când dincolo de poartă ne aşteaptă Ascendenţii.

— Cred că se numeşte evitare, a murmurat Casteel.

L-am avertizat din priviri, şi i-a apărut o gropiţă.

— Suntem prietene, a spus Vonetta rânjind. Cel puţin, eu aşa am crezut. Aşa că mă bucur să aflu că şi tu crezi asta, pentru că zău de n-ar fi fost stânjenitor altminteri.

M-a străbătut un val de uşurare.

— Cred că e deja stânjenitor. Cel puţin, pentru mine, am spus eu, simţind amuzament dinspre locul în care aştepta Kieran.

Ticălosul!

— Nu-ţi face griji în privinţa asta. S-a întins spre mine şi

m-a strâns de mână. N-a dat niciun semn c-ar fi simţit descărcarea statică. Şi să nu-ţi ceri scuze pentru ceea ce este pe cale să se-ntâmple în seara asta. Cu toţii ştim riscurile posibile. Ascendenţii puteau veni oricând. Suntem pregătiţi.

Având în vedere cât de repede se adunaseră înainte ca Ascendenţii să încerce să ocupe Capul Spessa împreună cu ducesa, era limpede că erau, într-adevăr, pregătiţi.

Nova coborâse de pe zid şi ni s-a alăturat. Femeia-gardian cu părul blond şi-a pus pumnul în dreptul inimii şi a făcut o plecăciune, luna licărind din banderola de aur pe care o purta pe braţ.

— Care-i planul?

Casteel m-a privit. N-am spus nimic, deoarece credeam că voia să afle un plan mai amănunţit decât încercarea mea de a-mi păstra cumpătul.

— Kieran şi Delano vor veni cu noi, a hotărât Casteel. Netta, ştiu că mânuieşti foarte bine sabia, aşa că vreau să vii şi tu. Şi tu, Nova.

Ambele femei au încuviinţat din cap, apoi Nova a spus:

— Avem arcaşi pe zid şi mai mulţi vârcolaci în spatele porţii, ascunşi în pădure.

— Perfect, a răspuns Casteel, iar eu am dat să spun ceva, însă m-am oprit. Casteel a observat. Ce este?

— Eu... sunt doar curioasă de ce i-ai ales doar pe Kieran şi pe Delano în înfăţişarea lor de vârcolaci şi pe Vonetta şi Nova, am recunoscut eu, privindu-le îmbujorată pe cele două femei. Nu că m-aş îndoi de iscusinţa voastră. Ştiu sigur că sunteţi foarte pricepute, aşa că vă rog să nu consideraţi întrebarea mea drept o dovadă de îndoială. Vreau doar să înţeleg strategia.

Şi acesta era adevărul. Voiam să ştiu de ce s-ar apropia de Ascendenţi fără să fie de faţă toţi vârcolacii şi toţi soldaţii înarmaţi pe care-i aveam.

— Din două motive, a explicat Casteel, iar eu mi-am deschis repede simţurile, simţindu-mă uşurată când nu am perceput furie sau iritare din partea Novei şi a Vonettei. Nu trebuie să ştie cât suntem de organizaţi. Cu cât văd mai puţine, cu atât mai bine. Aşa vom putea să-i luăm prin surprindere, la nevoie.

Am încuviinţat din cap.

— E logic.

— Şi, cum bine ştii, nici Ascendenţii, nici oamenii din Solis nu se aşteaptă ca femeile să fie la fel de pricepute ca bărbaţii în luptă, a continuat el. E un lucru atât de înrădăcinat în firea lor, încât până şi cei care au auzit despre iscusinţa femeilor în luptă nu le vor considera o ameninţare.

Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta.

— Se vor înşela amarnic în privinţa asta.

— O greşeală de care avem de gând să profităm, a spus Nova, şi am sperat că nu mă mai considera o posibilă distragere sau slăbiciune pentru Casteel.

— Îţi mulţumesc că mi-ai explicat, am spus eu, reţinând informaţiile.

Casteel a încuviinţat din cap.

— Eşti pregătită?

Am tras aer în piept, superficial, şi am încuviinţat din cap, chiar dacă nu eram – pentru că trebuia să fiu.

— Da.

— Promisiunea ta. S-a apropiat de mine, aplecându-şi bărbia spre mine. Să nu uiţi de ea.

— N-am uitat, am şoptit eu, iar pumnalul din os de vârcolac de la coapsă mi s-a părut dintr-odată mai greu. Avea să-mi fie aproape imposibil să mă îndepărtez de Ian dacă devenise ceea ce mă temeam că devenise, ne ştiind când avea să se ivească din nou ocazia.

— Poţi s-o faci, mi-a zis el. M-a sărutat pe frunte, apoi m-

a luat de mână şi s-a întors spre bărbaţii de la poartă. A încuviinţat din cap, şi porţile grele s-au deschis, cu scrâşnet de piatră pe piatră.

Făclii fuseseră aprinse pe ambele părţi ale drumului, aruncând o strălucire sinistră peste trăsura stacojie fără ferestre ce aştepta, purtând pe lateral însemnul cu un cerc şi o săgeată străbătând centrul. Emblema Regală.

Ian călătorea într-o trăsură folosită de Coroana de Sânge. Mi s-a făcut greaţă.

Lângă trăsură se aflau doi gardieni în armuri negre, cu pelerine de aceeaşi culoare aruncate peste umeri. Alţi doi stăteau lângă uşa închisă, ţinându-şi strâns săbiile. Ţinuta acestora din urmă avea un element nou. Coifurile lor erau împodobite cu creste din păr de cal ce străluceau roşii în lumina lunii. Partea de sus a feţelor le era acoperită de măşti roşii cu despicături pentru ochi, ce le ascundeau identitatea. Mi-au amintit de măştile purtate în timpul Ritualului.

— Măştile, a şoptit Vonetta din spatele nostru, sunt o alegere interesantă.

— Ascendenţii sunt teatrali în toate privinţele, a zis Casteel, pe bună dreptate.

Îmi bubuia inima în piept, iar Casteel şi-a întrepătruns degetele cu ale mele, şi-am înaintat, însoţiţi de Kieran şi de Delano şi flancaţi de Vonetta şi de Nova.

Pietricele ne scârţâiau sub picioare. N-am simţit nimic dinspre cavalerii regali. Ne-am oprit la câţiva paşi de trăsură. Întrucât făcuseră un jurământ al tăcerii, cavalerii nu vorbeau. Cel puţin, nu cei cu care aveam de-a face. Cei care veniseră la New Haven avuseseră multe de spus.

— Ne-ai chemat, a zis Casteel primul, pe un ton detaşat, şi-am răspuns.

A urmat un moment de tăcere, după care s-a auzit un răpăit uşor din interiorul trăsurii. Mi s-a tăiat răsuflarea

când unul dintre cavaleri a deschis uşa.

Timpul a părut să încetinească în timp ce un braţ învelit în mantie şi-a făcut apariţia din trăsură şi o mână palidă a apucat uşa. Am avut impresia că mi-a stat inima în piept în timp ce o siluetă înaltă şi zveltă a ieşit din trăsură. Pelerina neagră i s-a înfăşurat în jurul picioarelor înveşmântate în pantaloni închişi la culoare. O cămaşă albă se iţea de sub pliurile mantiei. Mi s-a tăiat respiraţia când silueta s-a întors spre mine, şi mi-am ridicat privirea. Avea părul de un castaniu-roşiatic în lumina focului. O faţă frumoasă, ovală şi un maxilar fin. Buze pline care nu zâmbeau copilăreşte, aşa cum îmi aminteam eu, ci acum erau strânse, formând o linie dreaptă.

Ian.

Zeilor mari, era fratele meu. Însă, în timp ce mi-am ridicat tot mai mult privirea spre chipul lui, i-am văzut ochii care îşi schimbaseră deseori culoarea de la căprui la verde în funcţie de lumină şi care acum erau negri ca smoala şi goi.

Ochii unui Ascendent.

N-a spus nimic, ci s-a holbat la mine, cu o mină indescifrabilă, şi o tăcere încordată s-a aşternut între noi, ca o prăpastie tot mai largă.

Am simţit de parcă mi s-ar fi crăpat pieptul. Degetele mi-au amorţit, însă Casteel nu mi-a dat drumul la mână. M-a strâns mai tare, amintindu-mi că nu eram singură, că el era încrezător că puteam face asta, pentru că aşa era. M-am forţat să trag aer în piept.

„Pot să fac asta.”

Mi-am ridicat bărbia şi m-am auzit vorbind.

— Ian.

Un muşchi din jurul gurii i-a zvâcnit, aproape ca un tresărit, şi-a clipit.

— Poppy, a spus el. Şi inima mi s-a sfâşiat din nou.

Vocea îi era blândă şi delicată ca aerul. Era vocea pe care mi-o aminteam. Colţurile buzelor i s-au ridicat, creionând un zâmbet ce aproape că mi se părea cunoscut. Am fost atât de îngrijorat!

Oare chiar fusese? Cu adevărat?

— Sunt bine, am spus eu, surprinsă că vocea îmi era atât de uniformă. Însă tu? Tu nu eşti bine.

Şi-a înclinat capul într-o parte.

— Ba sunt foarte bine, Poppy. Nu eu am fost răpit de Cel întunecat şi ţinut prizonier...

— Nu sunt prizonieră, l-am întrerupt eu, săgetată de o furie incandescentă. Am lăsat-o să mă cuprindă pentru că era cu mult mai bună ca mâhnirea tot mai grea ce mă încerca. Sunt aici cu soţul meu, Prinţul Casteel.

— Soţ? a întrebat Ian cu vocea mai aspră, însă pe un ton forţat. Ascendenţii puteau simţi emoţii puternice ca furie sau poftă, însă îngrijorare? Compasiune? Nu. A făcut un pas în faţă. Dacă e cumva o prefăcătorie, eu...

Un huruit de avertizare a răsunat din dreapta mea, şi Kieran s-a înclinat în faţă. Ian s-a oprit, făcând ochii mari când l-a văzut pe vârcolacul cafeniu.

— Zeilor mari! a exclamat el, părând într-adevăr surprins... Poate chiar uluit. Chiar că sunt imenşi.

Kieran a mârâit, dezvelindu-şi colţii, şi trupul i s-a încordat. M-am concentrat asupra lui, deschizând acel canal... legătura noastră. *„E-n regulă.”*

M-am temut că Kieran nu mă putea auzi şi că avea să-l atace pe Ian, însă mârâitul a încetat.

— *Soţia* mea se află aici din propria voinţă, a spus Casteel, pe un ton mai puţin detaşat. Şi, deşi am acceptat ca această întâlnire să aibă loc, nu voi tolera insinuări privind legitimitatea căsătoriei noastre.

— Bineînţeles că nu. Ian şi-a mutat privirea întunecată înapoi spre Prinţ. Trăsăturile lui căpătaseră o asprime

nouă. Ce speră Atlantia să câştige din faptul că mi-a luat sora?

Un val de înţelegere m-a făcut să mă înfior când cavalerul din stânga lui Ian şi-a întors capul spre el. M-a surprins că nu mi-a spus cum îmi ziceau toţi ceilalţi Ascendenţi. Fecioara. Am simţit din nou o mică scânteie de speranţă.

— Atlantia are multe de câştigat din asta, a răspuns Casteel. Însă eu am câştigat totul din această uniune.

Ian l-a privit încruntat. Apoi m-a privit pe mine şi a făcut şovăielnic câţiva paşi în faţă. Vârcolacii l-au lăsat.

— Vrei să cred că te-ai căsătorit de bunăvoie cu monstrul vinovat de moartea părinţilor noştri?

— M-am căsătorit bucuroasă cu Prinţul, şi ştim amândoi că n-a avut de-a face cu moartea părinţilor noştri.

Ian a clătinat din cap, ridicând din sprâncene.

— Pot doar să-mi închipui ce ţi s-a spus de-ai ajuns să iei partea duşmanilor, cei care se fac răspunzători de-o groază şi o durere atât de mari. Nu-ţi voi reproşa asta, a spus el. Nici coroana nu o va face. Regina şi regele sunt foarte îngrijoraţi din pricina ta, şi-am sperat nespus de mult că te vom elibera în Ţinuturile Pustii.

— Nu am nevoie să fiu eliberată. Am zâmbit batjocoritor, lăsându-mă cuprinsă de furia care mă încerca. Sunt convinsă că sunt foarte îngrijoraţi că şi-au pierdut punga cu sânge.

— Poppy, nu de-asta...

— Încetează! l-am întrerupt eu, eliberându-mi mâna din strânsoarea lui Casteel. Ştiu adevărul despre Ascendenţi. Ştiu cum sunt creaţi Temuţii şi ştiu de ce-l ţin prizonier pe prinţul Malik şi la ce aveau de gând să mă folosească. Aşa că hai să nu ne prefacem că nu ştiu adevărul. Că tu nu ştii adevărul. Coroana de Sânge este rădăcina răului care năpăstuieşte poporul din Solis. Reprezentanţii ei sunt

asupritorii, nu eroii.

A trecut o clipă, apoi Ian a zis:

— Cel rău e mereu eroul în poveştile lui, nu-i aşa?

— Nu şi-n aceasta, am ripostat eu.

După o clipă îndelungată de tăcere, mi-a spus:

— Aş vrea să vorbesc cu tine. Privirea întunecată i-a alunecat spre Casteel, care clocotea de furie lângă mine. Singuri.

— Nu se va-ntâmpla, am spus eu, şi inima mi s-a mai frânt puţin.

— Pentru că n-ai încredere în mine? Un nerv i-a zvâcnit lângă gură. Sau pentru că Cel întunecat nu-ţi îngăduie?

Casteel a râs, întunecat şi huruit.

— Nu-ţi cunoşti prea bine sora dacă ai impresia că ar putea s-o oprească cineva din a face ce vrea ea.

Tocmai asta era problema. Inima mi s-a mai frânt puţin. Ian mă ştia doar ca sora lui mai mică şi apoi ca Fecioara. Mă cunoştea doar de pe vremea când făceam ce mi se spunea. Şi, zeilor mari, zău de nu voiam să mă cunoască acum... Să ştie cum eram cu adevărat.

Însă, văzând răceala aceea inumană brăzdându-i trăsăturile, am ştiut că nu avea să se întâmple vreodată.

Îmi venea să plâng.

Am vrut să mă aşez chiar acolo şi să mă rup în mii de bucăţi. N-ar fi schimbat ceea ce se afla în faţa mea, însă m-aş fi simţit mai bine. Cel puţin pentru o vreme. Însă nu puteam face asta. Nu aici. Nu prea curând. Aşa că m-am gândit la mama lui Casteel şi am făcut ceea ce făcuse ea în faţa mea. Mi-am venit în fire, până când am mai simţit doar un firicel de mâhnire.

Odată convinsă că mă puteam stăpâni, am făcut un pas spre Ian.

— Eşti fratele meu. Te voi iubi mereu. Mi s-a frânt vocea. Însă cu siguranţă ştii ce le fac copiilor dăruiţi în timpul

Ritualului. Nici vorbă să le slujească zeilor. Cum poţi să accepţi aşa ceva? Ian pe care-l cunoşteam eu ar fi fost îngrozit să afle că sunt ucişi copii, că oameni nevinovaţi sunt măcelăriţi în somn, şi toate astea pentru ca Ascendenţii să se poată hrăni.

Ceva i-a pâlpâit pe chip, însă a dispărut prea repede ca să-mi dau seama dacă fusese real. Mina i-a devenit din nou neutră.

— Dar sunt un Ascendent, Poppy.

Am tras aer în piept, tremurat, şi m-am crispat. Am simţit pe spate căldura emanată de corpul lui Casteel.

— Şi Tawny? am întrebat eu cu voce răguşită.

— Tawny e în siguranţă, a răspuns el pe un ton monoton. La fel şi fratele Celui întunecat. Amândoi sunt bine îngrijiţi.

— Chiar vrei să credem asta? a întrebat Casteel, dându-şi pe faţă furia.

— Nu trebuie să o faceţi. Puteţi vedea cu ochii voştri, a răspuns Ian, iar cuvintele lui s-au aşternut peste mine ca o burniţă. De aceea am venit.

Mi-am înăbuşit un fior în timp ce scânteia de speranţă s-a stins. Tonul lui nu mai avea nimic familiar, iar cuvintele lui însemnau mai mult decât ceea ce se rostea efectiv. Nu venise pentru că fusese îngrijorat.

— Mesajul trimis de Coroana de Sânge? am reuşit să îngân eu.

A încuviinţat din cap.

— Adevărata regină a cerut o întrevedere cu Prinţul şi Prinţesa Atlantiei.

Adevărata regină? Aproape că am râs. Am fost surprinsă când Casteel n-a făcut-o. I-am aruncat o privire. Trăsăturile-i frumoase i se înăspriseră.

— Ce amuzant! Şi noi vrem să vorbim cu *falsa* regină.

— Atunci, se va bucura să audă că vă veţi întâlni cu ea

peste două săptămâni, ca să vorbiţi despre viitor. La Scaunul Regal din Oak Ambler, ne-a spus Ian, făcând trimitere la un mic oraş-port situat chiar înainte de Ţinuturile Pustii. Desigur, propunerea ei vine împreună cu promisiunea că nu va păţi nimic rău niciunul dintre voi, în speranţa că-i veţi onora invitaţia şi că veţi lăsa în urmă armatele pe care le-aţi strâns în nord.

Mi s-a pus un nod în stomac şi am simţit ca un jet rece surpriza vârcolacilor şi pe a lui Casteel. Cum de aflaseră?

— Da, a zis Ian zâmbind, şi o părticică din mine a murit când i-am întrezărit colţii de sus şi de jos, regele şi regina ştiu că aţi strâns armata. Speră ca această întâlnire să împiedice vărsarea inutilă de sânge. S-a uitat înspre Vonetta. Eşti mai mult decât bine-venită să li te alături.

Am ridicat din sprâncene, surprinsă. Ian obişnuise să flirteze în tinereţe, însă nu era căsătorit acum? Pe de altă parte, abia de vorbise despre soţia lui, şi nu văzusem niciodată un cuplu de Ascendenţi care să aibă o relaţie plină de afecţiune.

— Mulţam, dar voi refuza, a răspuns Vonetta sec, iar eu am simţit că fratele ei era tot mai iritat.

— Ce păcat, a murmurat Ian. Sperasem să ne continuăm conversaţia.

— Eu nu, a şoptit ea, şi m-am întrebat despre ce conversaţie era vorba.

— De ce-am avea încredere într-o astfel de propunere, în oricare din regate? Casteel înaintase în tăcere şi ajunsese din nou în rând cu mine, lucru care i-a făcut pe cavaleri să înainteze la rândul lor.

Ian a ridicat o mână, oprindu-i.

— Deoarece Coroana de Sânge nu doreşte să pornească un alt război, a răspuns el. Unul pe care sper că vă daţi seama că nu-l veţi câştiga.

— În privinţa asta, părerea noastră diferă, s-a răstit

Casteel.

— Într-adevăr. Ian şi-a plecat capul. Trebuie să ştiţi însă şi că, dacă veţi veni cu gând rău, nu veţi fi nimiciţi doar voi, ci şi Atlantia... începând cu Capul Spessa.

Mi s-a strâns gâtlejul de furie, şi l-am prins pe Casteel de braţ. S-a înfiorat uşor. Îşi plecase bărbia, şi trăsăturile i se înăspriseră. L-am strâns de braţ, iar el s-a uitat scurt spre mâna mea, ca şi cum n-ar fi ştiut cine îl atinsese. A durat câteva secunde ca să-şi domolească furia.

— Coroana de Sânge e cam încrezătoare, am spus eu, adoptând acelaşi ton nonşalant pe care-l avusese Casteel la început.

Ian m-a privit cu ochii întunecaţi.

— Ceea ce-mi dă de înţeles că regina nu ştie cu adevărat ce armate se adună în nord.

Având în vedere că nu ştiam cum stăteau lucrurile de fapt, era doar o cacealma.

— Soră, mi-a spus Ian cu un glas mieros ce mi-a întors stomacul pe dos. Ai putea avea sute de mii de soldaţi, jumătate dintre ei vârcolaci mai mari decât cei din faţa mea, şi tot n-ai putea înfrânge ce-a creat regina.

L-am privit neliniştită.

— Ce-a creat regina, Ian?

— Să sperăm că nu vei afla vreodată.

— Dar vreau să aflu, am insistat eu.

— Te referi la mai mulţi cavaleri? Casteel a aruncat o privire spre cei care se aflau în spatele lui. Pentru că, dacă aşa este, nu suntem îngrijoraţi.

— Nu, a răspuns Ian, zâmbind în continuare, în timp ce cavalerii n-au reacţionat în niciun fel la spusele lui Casteel.

— Revenanţii nu sunt cavaleri. Nu sunt nici Ascendenţi, nici muritori, nici atlantieni. Sunt ceva mult mai... special de-atât.

Revenant? Nu aveam nici cea mai vagă idee ce-ar fi

putut fi un Revenant.

— Trebuie să plec acum. Drumul e lung până în capitală. Aştept cu nerăbdare să vă văd în Oak Ambler. Şi-a întors apoi privirea înspre mine. Vreau să te îmbrăţişez, Poppy. Sper că poţi trece peste neînţelegerile noastre şi că îmi poţi acorda această favoare.

M-am închis în mine, în timp ce greutatea pumnalului din os de vârcolac mi-a amintit de jurământul pe care mi-l făcusem mie însemi şi de ceea ce-i promisesem lui Casteel. Ian era... nu mai era fratele meu. Uneori, mi se părea că-l zăresc încă, însă clipele acelea erau de-a dreptul neînsemnate. Nu mai exista de fapt.

Mi-am întors brusc privirea spre cavaleri. Se foiau neliniştiţi, deloc încântaţi de cererea lui Ian sau de cât de departe se afla acum de ei, şi am simţit şi precauţia pe care o emanau toţi cei din jurul meu, în special Casteel.

Asta... ar fi putut fi şansa mea. Aş fi fost suficient de aproape de el ca să folosesc pumnalul. Nu credeam că s-ar fi aşteptat la asta. Puteam s-o fac. Şi am ştiut în adâncul inimii că aşa era. Dar cu ce riscuri? Casteel şi ceilalţi i-ar fi putut doborî cu uşurinţă pe cei patru cavaleri. Nu m-am îndoit de asta nicio clipă, dar dacă Coroana de Sânge ar fi considerat asta o declaraţie de război şi Ian spusese adevărul despre acei Revenanţi? Dacă fapta mea ar fi iscat războiul pe care eu şi Casteel încercam să-l împiedicăm?

Nu... Nu-mi doream aşa ceva.

Uşurarea şi dezamăgirea s-au războit atât de aprig în sufletul meu, încât m-am simţit de parcă m-aş fi înjunghiat singură cu pumnalul. Totuşi, preferam să trăiesc cu vina de a-l lăsa pe fratele meu să trăiască în continuare aşa decât să port pe umeri regretul de a fi pricinuit moartea a nenumăraţi oameni.

— E-n regulă, i-am spus lui Casteel şi am păşit în faţă. Nu-mi va face rău.

Ian s-a încruntat uşor, însă am sperat că soţul meu a înţeles ce i-am spus. I-am simţit pe toţi cei din spatele meu zvâcnind de precauţie, şi aş putea jura că aşa a făcut şi pumnalul din os de vârcolac. Însă le-am ignorat pe ambele şi m-am oprit în faţa lui Ian. Nu mai mirosea a mare şi a soare. Am simţit în schimb izul floral al unei ape de colonie scumpe. Chiar şi prin cămaşă, i-am simţit pielea rece şi mi s-a părut nefiresc când m-a cuprins în braţe. Am închis ochii şi mi-am închipuit doar pentru o clipă că era Ian pe care mi-l aminteam eu – că îmi îmbrăţişam fratele şi că el era bine.

— Poppy, ascultă-mă, mi-a şoptit el, iar eu am deschis ochii. Ştiu adevărul. Trezeşte-l pe Nyktos! Doar gardienii lui pot opri Coroana de Sânge.

Capitolul treizeci şi trei

— Ei bine, a zis Jasper tărăgănat din locul lui dintr-una dintre încăperile închise de după sala cea mare a fortăreţei.

Delano şi Lyra îi urmăreau pe Ascendenţi, ca să se asigure că plecaseră, însă toţi ceilalţi eram acolo.

— Asta a fost neaşteptat.

Mai că îmi venea să izbucnesc în râs, însă nu mi s-a părut un lucru cuvenit. De la atâta plimbat în sus şi în jos prin încăpere, începusem deja să las urme pe podeaua de piatră. Nu mă puteam aşeza. Nu la cum îmi vâjâia mintea. Nu când mă încerca un vârtej de emoţii, de la tristeţe la speranţă şi apoi la stupoare.

Ian era încă prezent.

Trebuia să fie, ca să-mi spună ce îmi zisese. Iar eu... l-aş fi putut înjunghia. Mi s-a întors stomacul pe dos, apoi mi s-a strâns. Ian era încă prezent. Zeilor mari, îmi venea să

strig de bucurie şi, totodată, să cad în genunchi şi să plâng în hohote, pentru că însemna că era el însuşi înconjurat de Ascendenţi. Ce grozăvii probabil îndura! Nu-mi puteam permite să mă gândesc la asta acum. Era deştept şi isteţ. Era limpede că era mai puternic decât îmi închipuisem eu vreodată de supravieţuise astfel.

Însă ce însemna faptul că Ian rămăsese el însuşi? Că fusese capabil să se prefacă, pentru a supravieţui, chiar dacă făcuse Ascensiunea atât de tânăr? Puteau fi şi alţii, mulţi alţii.

— La ce crezi că se referea când a zis gardienii lui Nyktos? am întrebat eu.

— Nu ştiu sigur. Casteel m-a privit din locul în care se afla. Mi-e greu să-mi închipui că gardienii lui l-ar părăsi.

Nova s-a încruntat de lângă uşă.

— Crezi că ţi-a spus adevărul? Că nu e vreo capcană?

— A spus că ştia adevărul, i-am zis eu... Le-am zis, de fapt, tuturor celor din încăpere. Casteel fusese îndeajuns de aproape ca să audă ce îmi şoptise fratele meu. Ceilalţi, nu. Sigur se referea la Ascendenţi.

— Nu părea să fi ştiut adevărul despre Ascendenţi, a remarcat Jasper, încruntându-se. Părea ca toţi ceilalţi Ascendenţi pe care i-am întâlnit.

— Cu siguranţă se prefăcea, am spus eu.

— Atunci, trebuie să fie un actor al naibii de bun, a ripostat vârcolacul mai în vârstă.

Chiar era un actor bun, însă ne gândeam la două situaţii diferite.

— În copilărie, Ian inventa poveşti şi apoi mi le spunea. O făcea pentru că ştia că mă simţeam... că mă simţeam deseori singură şi plictisită. Am început să mă plimb iar, jucându-mă cu vârful cozii mele împletite. Oricum, atunci când îmi spunea acele poveşti, le interpreta, folosind diferite accente şi atitudini. Se pricepea – îndeajuns de

bine încât să se simtă ca acasă pe o scenă.

— Iar eu abia de-am auzit ce i-a şoptit lui Poppy, a comentat Casteel. Nici gând să fi auzit şi cavalerii.

Am încuviinţat din cap.

— S-a asigurat că nu vor putea auzi. De aceea s-a îndepărtat atât de mult de ei, şi mi-am dat seama că nu le-a plăcut.

— Că o fi sau nu adevărat, simplul fapt că Ian a adus vorba despre Nyktos mă face să cred că ştie despre moştenirea ta, a spus Kieran, sprijinindu-se de masa de lângă el, pe marginea căreia stătea cocoţată sora lui, cu picioarele pe un scaun. Iar asta înseamnă că probabil şi Coroana de Sânge ştie, ceea ce nu e neapărat o surpriză, însă ar putea însemna că-ţi cunoaşte întru câtva puterile.

— S-ar putea. Am încetat să mă mai joc cu coada mea împletită şi am început în schimb să-mi frământ pielea de pe degetul mare. Adică, am avut senzaţia că ei mi-ar fi pus la cale crearea, am zis eu fără să intru în prea multe detalii.

Era straniu cum, cu 24 de ore în urmă, fusesem copleşită când aflasem că Malec era tatăl meu. Acum însă, întrucât vestea fusese înlocuită de ceva mult mai important, nu mi se mai părea deloc o chestiune esenţială.

— Atunci, probabil ştiu foarte bine ce-ar putea deveni darurile mele. Dar aceşti Revenanţi? N-am auzit niciodată despre ei.

— Nici eu, a spus Casteel, ceea ce era îngrijorător, de vreme ce fusese în capitală mult mai recent ca mine.

— Însă, orice-ar fi, trebuie să fie periculoşi dacă Ian a spus că nici măcar o armată numeroasă nu i-ar putea învinge.

— Asta dacă a zis adevărul, a punctat Kieran.

— S-ar putea să nu fie adevărat. Dar ar putea şi să fie. Casteel a mijit ochii şi şi-a trecut degetul mare peste buza

mea de jos, privindu-mă. Trezeşte-l pe Nyktos!

Privirile ni s-au întâlnit. Ceea ce-mi spusese fratele meu să fac părea prea bizar chiar şi pentru a fi luat în consideraţie, însă...

— Mă-ndoiesc sincer că vreun zeu s-ar bucura să fie trezit, cu atât mai puţin Nyktos, a spus Vonetta. Dacă a spus-o cu speranţa că zeul te va nimici?

Mi s-a pus un gol în stomac la gândul acesta. Să înfurii un zeu ar fi fost o cale sigură de a mă scoate din peisaj. Însă m-am gândit şi la ce-mi spusese ducesa. Că eu nu reuşisem să fac ceea ce ea nu putuse înfăptui. Oare trezirea lui Nyktos n-ar fi putut face parte din asta?

Nu prea credeam asta. Ducesa Teerman vorbise despre Atlantia, iar eu credeam cu adevărat că Ian încerca să ne ajute.

— Dar Coroana de Sânge o vrea pe Poppy în viaţă, a subliniat Casteel. Şi o vrea la această întrunire. Dacă ar plănui să fie ucisă pentru că-l trezeşte pe Nyktos, de ce-ar mai stabili o întrunire?

— Bine punctat, a zis Vonetta, bătând darabana cu degetele pe genunchii îndoiţi, privind ba la Casteel, ba la mine. Vă gândiţi serios la asta, nu-i aşa? Să-l treziţi pe Nyktos?

Casteel m-a privit drept în ochi.

— Dacă ce-a spus Ian e adevărat, s-ar putea să avem nevoie de gardienii lui Nyktos. În orice caz, Atlantia a pierdut elementul-surpriză în ce priveşte armatele noastre.

Am încuviinţat din cap.

— Cunoşti Oak Ambler?

A zâmbit poznaş şi a privit scurt spre Kieran.

— Am fost în castelul Redrock, în care ne-am şi infiltrat.

Am ridicat din sprâncene.

— Aş vrea să ştiu de ce-ai făcut asta şi cum s-a terminat?

Privirea i s-a ascuţit şi i s-a încins.
— Probabil că nu.
— Să spunem doar că celor care locuiesc în Oak Ambler nu le va fi dor de unii Ascendenţi, a comentat Kieran. Probabil cel mai bine ar fi să nu afli mai multe.
— Ar fi înţelept să ajungem înainte de data la care suntem aşteptaţi, a spus Casteel, iar eu am încuviinţat din cap.
— Sunt de-acord cu asta. Mai sunt sigură şi de faptul că tatăl tău se va înfuria când va afla că se ştie că Atlantia îşi adună armata în nord, a mormăit Jasper, privindu-l pe Casteel şi trecându-şi o mână peste faţă. La naiba!
Am încremenit, privindu-l din nou pe Casteel. Când Ian lăsase să îi scape acea veste surprinzătoare, nu înţelesesem cum de aflaseră. Acum, ştiam.
— Alastir.
Casteel a strâns din dinţi.
— Din câte mi-a spus tatăl meu, numai Consiliul înţelepţilor cunoştea adevăratul motiv al mutării armatelor în nord. Poporul credea că era un antrenament, însă Alastir ştia.
— Şi le-a spus Ascendenţilor. Am clătinat din cap. Cum naiba ar fi putut susţine că faptul că i-a înştiinţat pe Ascendenţi despre asta ar fi în beneficiul Atlantiei?
Jasper a pufnit dispreţuitor.
— Cred că Alastir avea numeroase convingeri absurde, dar poate a făcut-o sperând că Solisul avea să atace primul, forţând astfel mâna
Atlantiei; un plan de rezervă în cazul în care toate celelalte variante ar fi eşuat.
Din păcate, avea sens.
— Cine ştie ce altceva le-a mai zis.
S-a lăsat tăcerea în încăpere, şi, în liniştea aşternută, m-am gândit la Ian şi la ce însemna asta pentru Ascendenţi,

oprindu-mă în sfârşit la un lucru la care nu-mi îngăduisem cu adevărat să mă gândesc până atunci.

Coroana.

Planurile deja făcute nu aveau să se schimbe datorită veştii că Ian nu era întruchiparea răului... şi că se putea să fie şi alţi Ascendenţi ca el. Odată ce Regele avea să afle că Solisul ştia despre armata atlantiană, avea să îndemne la atac. Ian şi orice alţi Ascendenţi ca el ar putea muri dacă armata atlantiană ar ieşi victorioasă. Altminteri, dacă aceşti Revenanţi erau făpturi îngrozitoare şi puternice, capabile să învingă oştirile atlantiene? Nu s-ar prăbuşi doar Capul Spessa, ci întreaga împărăţie. Oricum, oameni nevinovaţi ar muri din ambele tabere. M-am oprit când m-am apropiat de scaunul lui Casteel. Şi-a ridicat privirea spre mine, cercetându-mi chipul.

Eu şi Casteel puteam opri asta.

Însemna, de fapt, că numai *eu* puteam opri asta.

Pulsul mi s-a înteţit în timp ce l-am privit. Ştiam ce trebuia să facem, ce trebuia să fac *eu.* Mi s-a părut că podeaua mi-a fugit de sub picioare. O sământă de panică a început să înflorească în sufletul meu, şi m-am căznit să o înăbuş.

Casteel şi-a întins o mână. Mi-am aşezat mâna în a lui.

— Ce e? a întrebat el şoptit.

— Putem vorbi?

S-a ridicat brusc, privind rapid înspre grup.

— Ne vom întoarce.

Nimeni n-a spus nimic în timp ce am ieşit rapid din încăpere şi am străbătut sala cea mare goală, pe pereţii căreia erau atârnate stindarde atlantiene.

— Unde vrei să mergem? a întrebat Casteel.

— În golf? am propus eu.

Şi acolo am mers, Casteel conducându-mă pe lângă jumătatea de zid de piatră rămasă. Sub lumina

strălucitoare a lunii şi în aerul mult mai răcoros al nopţii, iarba şi ţărâna au fost înlocuite de nisip, şi ne-a înconjurat un miros de lavandă.

Ne-am oprit la marginea golfului întunecat, unde apele erau atât de închise la culoare, încât reflectau stelele. Se zvonea că golful Styx era poarta înspre Templele Eternităţii. Mi-am înăbuşit un fior la gândul că zeul omului de rând şi al sfârşitului dormea sub apele nemişcate.

— Eşti bine? a întrebat Casteel.

Ştiind că se referea la Ian, am încuviinţat din cap.

— E ciudat. Când m-am hotărât să nu-l ucid, am fost deopotrivă uşurată şi dezamăgită.

— Ce anume te-a făcut să te hotărăşti să nu-l ucizi? Casteel şi-a întors privirea dinspre golf spre mine. Pentru că eu, unul, chiar am crezut că aveai s-o faci.

— Chiar eram pe cale să-l ucid. Era ocazia perfectă. Am ştiut că le-aţi fi putut face faţă cavalerilor, însă, în afară de faptul că nu ştim ce sunt aceşti Revenanţi, încercăm şi să împiedicăm un război. Dacă l-aş fi ucis pe Ian, Coroana de Sânge ar fi considerat asta o declaraţie de război şi-ar fi atacat Capul Spessa. Nu voiam să risc asta.

S-a întins şi m-a mângâiat pe spate.

— Sunt mândru de tine.

— Taci din gură!

— Nu, vorbesc serios. A zâmbit slab. Ai luat hotărârea înainte ca Ian să-ţi vorbească, fiind convinsă că l-ai pierdut de tot. Nu te-ai gândit la ce voiai tu, ci la ce era mai bine pentru oamenii din Solis şi Atlantia. Nu mulţi ar fi făcut asta.

— Tu ai fi făcut-o?

Fruntea i s-a încreţit, şi a privit din nou spre golf.

— Nu sunt sigur. Vreau să cred că da, însă consider că e un lucru de care nu poţi fi sigur până nu te afli efectiv în situaţia cu pricina.

Lumina argintie a lunii i s-a răsfrânt din obraz şi maxilar, de parcă ar fi fost atrasă de el.

— Deci crezi că Ian e diferit de ceilalţi? Că a spus adevărul?

Nu a răspuns vreme îndelungată.

— Cred în lucruri ce au logică, Poppy. Faptul că ţi-a spus să-l trezeşti pe Nyktos pentru că gardienii lui pot învinge Coroana de Sânge are sens doar dacă încerca să ne ajute. Nu-mi pot închipui cum ar ajuta asta Coroana de Sânge. Cum am spus şi înăuntru, n-a dat niciun semn că te-ar vrea moartă. Chiar cred că încearcă să te ajute, să ne ajute, chiar dacă asta îl pune în primejdie. Dacă vrea să-şi ajute sora înseamnă că nu s-a pierdut cu totul. Un Ascendent obişnuit ar avea grijă doar de el însuşi. Nu e ca ei.

Am închis ochii preţ de o clipă, încuviinţând din cap. Faptul că Prinţul credea că Ian nu se pierduse cu totul mi-a alungat micile îndoieli pe care le mai aveam, şi mi-a fost mai uşor să vorbim despre ce trebuia să discutăm.

— Şi asta ar putea însemna că e posibil ca unii Ascendenţi, cei tineri, ca Ian, care poate nu au avut ani întregi la dispoziţie ca să-şi stăpânească setea de sânge, să nu fie o cauză pierdută.

— Se poate.

— Iar Atlantia se pregăteşte de război, ca să-i ucidă pe toţi Ascendenţii. Mama ta mi-a spus că n-ar avea importanţă dacă Ian nu ar fi asemenea celorlalţi. Nu ar risca. M-am îndreptat spre ce mai rămăsese din dig şi m-am aşezat pe unul dintre pilonii de piatră. Nu pot lăsa să se întâmple asta. Nu *putem* lăsa să se întâmple asta.

Casteel s-a întors înspre mine, fără să spună nimic.

Am tras adânc aer în piept şi mi-am ridicat privirea spre el.

— Nu e vorba doar despre fratele meu. Da, e un motiv

important. Ştiu că mama ta vrea să aleg coroana din dragoste pentru Atlantia, însă timpul e prea scurt ca să dezvolt astfel de sentimente. Nici... Nici nu ştiu dacă trebuie să simt asta în momentul de faţă. Pentru că mă simt deja protectoare când vine vorba despre Atlantia şi oamenii ei. Nu vreau să-i văd folosiţi de către Ascendenţi sau răniţi într-un război. Şi nici nu vreau să văd Solisul distrus. Ştiu că nici tu nu vrei.

— Nu vreau.

Au început să-mi tremure mâinile, aşa că mi le-am împreunat între genunchi.

— Nu am idee cum să conduc un regat, dar ştiu că se poate învăţa. Ai spus-o chiar tu. A spus-o şi mama ta. Nu ştiu dacă sunt pregătită pentru asta sau dacă voi fi o Regină bună, însă vreau să îndrept lucrurile pentru oamenii din Solis şi din Atlantia. Mă tot gândesc că Ascendenţii trebuie opriţi. Ştiu că trebuie să se întâmple, iar lucrul ăsta trebuie să aibă o oarecare importanţă, nu-i aşa? Şi trebuie să cred că merită să descopăr asta, dacă astfel aş reuşi să împiedic un posibil război. Viaţa oamenilor merită asta, inclusiv cea a fratelui meu. Tu m-ai sprijini. Am conduce împreună, şi părinţii tăi ne-ar ajuta.

Şi poate că aveam să ajung să iubesc Atlantia la fel de mult precum o iubeau el şi părinţii lui. Deja o simţeam căminul meu, aşa că era posibil. Însă mă simţeam şi uşor vinovată. Voiam ca mama lui să aprobe motivul pentru care preluam coroana. Am înghiţit în sec, însă mi s-a pus un nod în gât.

— Desigur, dacă vrei şi tu. Dacă poţi fi fericit cu alegerea asta. Nu vreau să te forţez, am spus eu, iar el a păşit tăcut înspre mine. Ştiu că ai spus că o parte din tine a ştiut că avea să se întâmple la un moment dat, însă vreau să fii sigur că vrei asta şi că nu... că nu o faci doar pentru că aşa vreau eu, am încheiat, privindu-l şi

aşteptând un răspuns.

Când s-a oprit în faţa mea fără să spună nimic, nodul din gâtlejul meu s-a mărit.

— Ai de gând să spui ceva?

Casteel a îngenuncheat în faţa mea, cu un genunchi în nisip.

— Ţi-am mai spus că, dacă vei vrea coroana, te voi sprijini. Îţi voi fi alături. Nu s-a schimbat nimic.

— Însă tu ce-ţi doreşti? am insistat eu.

Şi-a aşezat mâinile pe genunchii mei.

— Nu e vorba despre mine sau despre ce aş vrea eu.

— Ba pe naiba! am exclamat eu.

Casteel a râs.

— Îmi pare rău. Şi-a coborât bărbia, rânjind. Eşti pur şi simplu adorabilă când înjuri.

— Sună cam ciudat, dar fie. Nu e vorba doar despre mine.

— Ba e vorba despre tine, pentru că eu ştiu ce înseamnă să conduci un regat. Am crescut cu o Regină drept mamă şi cu un Rege drept tată. Am mai crescut şi ştiind că aş putea urca la un moment dat pe tron. M-a privit cu ochii săi aurii. Deşi nu am acceptat acest rol, n-am făcut-o pentru că nu mi-aş fi dorit să fiu Rege.

— Ştiu, am spus eu în şoaptă. Ai făcut-o pentru fratele tău.

— Ştiu că pot face asta. Ştiu că şi tu poţi. Însă nu mă şochează la fel de tare ca pe tine. Şi-a vârât degetele între genunchii mei, eliberându-mi mâinile. Le-a ţinut în ale lui, lejer. Vreau să-mi apăr poporul şi regatul şi, dacă pot face asta şezând pe tron, atunci asta e ceea ce-mi doresc. *Însă,* a accentuat el, vreau ca tu să poţi alege, să ai libertatea de-a alege. Mai vreau să ştii că nu trebuie să justifici sau să explici motivele pentru care preiei coroana. Nici mie, nici mamei mele. Şi că nu există un singur motiv corect,

câtă vreme este alegerea ta. Deci, a spus el, trecându-şi degetele mari peste articulaţiile degetelor mele, este alegerea ta să preiei coroana?

Mi-a stat inima în piept.

— Da, este, am şoptit eu. Au fost doar două cuvinte, însă erau de o importanţă covârşitoare şi înfricoşătoare, şi mă simţeam straniu. Când mă gândeam că încă dinainte să devin Fecioara existaseră forţe care se străduiseră să împiedice acest moment, mă încerca o senzaţie dulce-amăruie, însă, în acelaşi timp, în vene, în sângele zeilor ce curgea prin mine clocotea şi un sentiment de... *îndreptăţire.* Ca atunci când m-am aflat pentru prima dată în Odăile lui Nyktos. Mai că mă aşteptam ca pământul să se cutremure şi cerurile să se deschidă.

Însă nu s-a întâmplat nimic, în afară de faptul că soţul meu şi-a plecat capul şi ne-a tras mâinile împreunate spre inima lui.

— Regina mea, a murmurat el şi şi-a ridicat genele, privirile întâlnindu-ni-se, şi legătura din inima şi sufletul meu fiind la fel de covârşitoare. Presupun că va trebui să încetez să-ţi mai spun Prinţesă.

Buzele mi-au zvâcnit.

— Nu mi-ai mai spus aşa mai deloc de când am ajuns aici.

— Ai observat? A ridicat din sprâncene şi mi-a sărutat mâinile. Nu mi s-a părut potrivit să-i spun Prinţesă unei Regine. Nu avea importanţă dacă urma să preiei sau nu vreodată coroana.

— Iar te porţi drăguţ.

— Vei plânge?

— Nu ştiu.

A chicotit şi mi-a dat drumul la mâini, apoi s-a întins şi mi-a cuprins obrajii cu palmele.

— Eşti sigură în legătură cu asta?

Mi-a tresăltat inima în piept.

— Sunt sigură. Atunci mi-a venit în minte un gând. Vreau să schimbăm blazonul. Vreau ca săgeata şi sabia să fie egale.

I-au apărut gropiţele în obraji.

— Îmi place cum sună.

Am tras adânc aer în piept şi apoi l-am dat afară lent.

— În regulă.

— În regulă, a repetat el, încuviinţând din cap. Trebuie să rămânem aici peste noapte, însă voi trimite pe cineva înaintea noastră la Evaemon. Mâine vom pleca spre capitală.

Unde aveam să preluăm coroana.

Şi apoi aveam să plecăm spre Câmpiile Elizee ca să-l trezim pe Regele Zeilor.

— Trebuie să-mi dai drumul, puiuţ. Trebuie să te ascunzi, Poppy... Mama a încremenit, apoi şi-a eliberat braţul şi şi-a vârât mâna în cizmă. A scos ceva din ea, ceva negru ca noaptea, subţire şi ascuţit. S-a mişcat atât de repede, mai repede decât o văzusem mişcându-se vreodată, ridicându-se şi întorcându-se în acelaşi timp, cu ţepuşa neagră în mână.

— Cum ai putut face una ca asta? a întrebat mama, iar eu m-am dus spre marginea dulapului.

Un... bărbat se afla la câţiva paşi de ea, înveşmântat în umbre înspăimântătoare.

— Îmi pare răul

— Şi mie.

Mama a încercat să îl lovească, însă bărbatul întunecat a prins-o de braţ.

— Mami! am ţipat eu şi am auzit pârâit de sticlă.

Mama şi-a întors capul.

— Fugi. Fugi...

S-a auzit zgomot de sticlă sfărâmându-se, şi noaptea s-a

revărsat în bucătărie, rostogolindu-se de pe perete şi izbind podeaua. Am înlemnit, neputând să mă mişc când creaturile cu piele cenuşie s-au ridicat, înspăimântată de trupurile lor scofâlcite şi de gurile pătate cu roşu. Au împânzit bucătăria, şi n-o mai vedeam nicăieri.

— Mami!

Creaturile s-au repezit spre mine. Cu gurile larg deschise. Urlete stridente au sfâşiat văzduhul. Am simţit degete osoase şi reci prinzându-mă de picior. Am ţipat şi m-am vârât înapoi în dulap, cât mai în spate...

— La naiba, a înjurat bărbatul cel întunecat, şi am simţit pe chip stropi de ceva putred.

Arătarea mi-a dat drumul la picior. Am dat să mă răsucesc, însă omul cel întunecat şi-a vârât mâna în dulap şi m-a prins de braţ.

— Zei, ajutaţi-mă, a mormăit el, smulgându-mă din dulap.

Speriată, m-am smucit din strânsoarea lui pe când arătările alea l-au atacat. Şi-a ridicat braţul, lovind. M-am răsucit, zbătându-mă. Însă podeaua era udă, iar piciorul mi-a alunecat. M-am întors într-o parte...

Mama era lângă noi, cu faţa pătată cu roşu. A înfipt ţepuşa neagră în pieptul bărbatului întunecat. Acesta a mormăit o înjurătură. Strânsoarea i-a slăbit, şi am reuşit să scap din ea în timp ce el a căzut pe spate.

— Fugi, Poppy! Mami a icnit. Fugi!

Am fugit. Am fugit spre ea...

— Mami... Am simţit gheare prinzându-mă de păr, zgâriindu-mi pielea, arzându-mă, ca atunci când am apucat ibricul. Am ţipat, întinzându-mă spre mama, însă n-am reuşit s-o văd în îngrămădeala de pe podea. Am simţit dinţi adâncindu-se în braţul meu, în timp ce prietenul tatei se retrăgea în linişte. O durere învăpăiată m-a străpuns, cuprinzându-mi plămânii şi corpul...

Ce floricică frumoasă!
Ce mac drăguţ!
Culege-l şi priveşte-l sângerând!
Nu mai e aşa frumos...

M-am trezit tresărind. Un ţipăt îmi ardea gâtlejul, şi am privit cu ochii larg deschişi prin dormitorul întunecat.

— Poppy, a zis Casteel, cu vocea somnoroasă. O clipă mai târziu, i-am simţit pieptul pe spate şi m-a cuprins cu braţul pe după talie. Totul e bine. Eşti în siguranţă. Eşti aici.

Cu inima bătându-mi cu putere în piept, m-am holbat în întuneric, spunându-mi în gând că mă aflam în Capul Spessa. Că nu eram închisă în Lockswood, singură şi...

Mi s-a tăiat răsuflarea.

— N-am fost singură.

— Poftim?

Am înghiţit în sec; mă durea gâtlejul.

— A mai fost cineva în bucătărie, când m-am ascuns în dulap. Cineva pe care mama îl cunoştea. Ştiu sigur că-l cunoştea.

— Alastir...

— Nu, am şoptit eu răguşit, clătinând din cap. Altcineva. Era ca... o umbră, înveşmântat în negru. M-am răsucit în braţele lui Casteel, abia reuşind să-i desluşesc trăsăturile în întuneric.

— Era îmbrăcat precum Cel întunecat.

Capitolul treizeci şi patru

Casteel îl trimisese înaintea noastră pe Arden, vârcolacul din Capul Spessa. Avea să meargă mai întâi în Golful lui Saion, apoi în Evaemon, ca să-i anunţe pe Rege şi pe Regină de sosirea noastră iminentă.

Casteel m-a lăsat să ţin frâiele lui Setti şi să mân calul până am ajuns la un teren mai nesigur. De data aceasta, ne-a luat o zi şi jumătate ca să ajungem până în Golful lui Saion, întrucât ne-am oprit pentru odihnă pe la jumătatea drumului prin munţii Skotos. Am petrecut noaptea în casa lui Jasper şi a Kirhei. Croitoreasa pe care o vizitasem când am explorat oraşul reuşise să croiască vreo câteva perechi de colanţi, tunici şi chiar şi o rochie străvezie de culoarea smaraldului pentru mine, împreună cu nişte desuuri. Toate fuseseră împachetate cu grijă, iar veşmintele la care încă lucra urmau să fie trimise în Evaemon. În seara aceea, am cinat cu familia Contou, cu câţiva dintre vârcolaci, cu Naill şi Emil. Cina a decurs atât de normal, încât era aproape greu de crezut că tocmai ne văzuserăm cu Ian şi că plănuiam să pătrundem în Câmpiile Elizee.

Şi să-l trezim pe Regele Zeilor.

Sau că eu şi Casteel eram pe cale să devenim Regină şi Rege.

Discutaserăm amănunţit cu Kirha şi Jasper la sosire. Trebuia să plecăm cât mai curând spre Câmpiile Elizee dacă speram să ajungem în Oak Ambler înainte să fim aşteptaţi. Aveam să fim însoţiţi de un grup... Nu prea mare, pentru că, aşa cum ne explicaseră Casteel şi Kieran, tunelurile puteau fi înguste şi înghesuite. Iar mai departe? Ei bine, speram ca unul dintre înţelepţi să ştie unde se odihnea Nyktos şi ca sângele meu să ne ajute să intrăm nevătămaţi.

Însă la cină n-am vorbit deloc despre asta, deşi ştiam cu toţii ce urma să se întâmple. În schimb, Kirha şi Jasper ne-au amuzat cu poveşti despre copiii lor şi Casteel în copilărie – spre supărarea şi amuzamentul lor reticent. Nu credeam că mai râsesem vreodată cât am râs în seara asta. Iar mai târziu, când am rămas singuri, nu am crezut că aş putea fi iubită vreodată mai profund de-atât.

Am păstrat acele două lucruri în amintire pe când, în dimineaţa următoare, am părăsit oraşul îmbrăcată cu o pereche de colanţi negri moi şi o tunică asortată cu mâneci trei sferturi, ce-mi venea strâmtă peste piept şi apoi evazată pe şolduri. Zâmbisem larg când văzusem că lăsase o despicătură în partea dreaptă ca să-mi pot apuca pumnalul cu uşurinţă. Jasper a rămas cu Kirha, şi am fost plăcut surprinsă să aflu că Vonetta avea să ne însoţească spre Evaemon. Mă aşteptasem să rămână cu părinţii ei sau să se întoarcă în Capul Spessa, însă îmi spusese că voia să vadă încoronarea noastră.

Nu era singura.

Duzini de vârcolaci ne însoţeau. Pe mulţi dintre ei nici măcar nu-i cunoscusem încă, iar pe alţii, cum era Lyra, abia începeam să-i cunosc mai bine. Şi Emil, şi Naill erau cu noi, şi era amuzant să-i ascultăm cum se ciorovăiau în orice privinţă, de la care era cel mai bun whisky, până la care era o armă mai bună: sabia sau săgeata, însă cu toţii erau vigilenţi, în cazul în care şi-ar fi făcut apariţia Nevăzuţii.

Sentimentul de mulţumire şi faptul că încercam întruna să comunic cu vârcolacii prin intermediul însemnelor lor nu mă lăsa să mă gândesc la alte lucruri. Nici măcar la coşmarul care, dacă avea să se adeverească, probabil urma să confirme ceea ce pretinsese Alastir.

Că nu el îmi ucisese părinţii.

Ne îndreptam spre nord prin Atlantia, şi nu era momentul să mă concentrez la astfel de lucruri. Mai târziu, aveam să dispun de timpul necesar pentru a mă gândi la această posibilitate, însă în ultimele luni învăţasem să separ problemele. Sau poate o făceam întrucât Casteel mă sfătuise să nu mă gândesc la problemele zilei de mâine.

Oricum, nu mi-a fost deloc greu să trăiesc pur şi simplu în orele cât a durat călătoria noastră spre Evaemon,

pentru că frumuseţea Atlantiei m-a cucerit: casele din calcar cu acoperişurile lor din plăci de teracotă presărate pretutindeni pe dealurile vălurite, sătucurile de fermieri şi izvoarele curgătoare ce despicau pământul, curgând învolburate dinspre Munţii lui Nyktos acoperiţi de nori, care, în cele din urmă, au început să se vadă de la distanţă. Mi-am dat seama de un lucru.

Întrucât locurile împădurite şi neatinse erau rare, fiecare palmă de pământ dintre Pilaştrii Atlantiei era folosită.

Indiferent că era vorba despre ogoarele arate pentru culturi sau despre pământul folosit pentru case ori negoţ, spaţiul din Atlantia se împuţina…

Sau se împuţinase deja.

Cu toate acestea, împrejurimile erau frumoase: casele, prăvăliile şi fermele. Spaţiul era deschis, de la sat până la oraş, fără ziduri care să le separe sau să le apere de creaturi monstruoase. Îmi închipuiam că aşa fusese şi Solisul cândva.

Casteel îmi înmânase din nou frâiele lui Setti, şi am continuat aşa până am ajuns pe la jumătatea drumului spre Evaemon. Ne-am oprit peste noapte în Tadous, un orăşel care îmi amintea foarte mult de New Haven. În apropierea hanului, copiii atlantieni ne-au făcut cu mâna de la ferestrele unei clădiri despre care am descoperit că semăna cu şcolile din Carsodonia, unde învăţau istorie, litere şi numere, împărţiţi în grupuri în funcţie de vârsta lor. Diferenţa era că aici toţi copiii mergeau la şcoală, indiferent de meseria părinţilor, pe când în Solis doar copiii celor avuţi îşi permiteau să meargă la şcoală.

Era mai rece aici. Nu într-atât încât să fie nevoie de o mantie groasă, dar se simţea în aer izul de fum de lemn. În seara aceea, neam adunat la cină, comandând de mâncare dintr-un meniu pe care ni l-au adus hangiul prietenos şi soţia lui.

Aşezată la o masă de petrecere lungă, între Casteel şi Kieran, m-am uitat peste meniu, în timp ce Vonetta, aşezată în faţa mea, a râs de ceva ce-i spusese Delano.

— Ai vrea să încerci tocană? mi-a propus Kieran, uitându-se peste umărul meu. Am putea s-o împărţim.

— Ce e o... tocană?

Casteel m-a privit şi a început să zâmbească.

— Poppy...

— Da?

— N-ai mâncat niciodată tocană? Am mijit ochii spre el.

— Evident că nu.

— E gustoasă, mi-a explicat Kieran. Cred că-ţi va plăcea.

— Aşa este, a intervenit Vonetta. Casteel m-a tras de o şuviţă desprinsă.

— Mai ales dacă are multă... *carne.* M-am holbat la el, devenind bănuitoare.

— De ce o spui aşa?

— Aşa cum? a întrebat el.

— Nu face pe nevinovatul.

— Eu? a zis el şi şi-a dus mâna în dreptul inimii. Sunt mereu nevinovat. Spun doar că sunt de părere că ţi-ar plăcea o tocană cu carne.

Nu l-am crezut. M-am întors înspre Kieran.

— Despre ce vorbeşte? Kieran s-a încruntat.

— Despre o tocană cu carne. M-am uitat la Vonetta şi la Delano.

— Aşa este?

Vonetta a ridicat din sprâncenele castanii şi s-a uitat la Casteel.

— Sincer, nu ştiu despre ce vorbeşte el, însă eu mă gândeam la o tocană cu fasole verde.

— Oh, n-am mai mâncat de-o veşnicie, a murmurat Naill.

M-am lăsat pe spate şi mi-am încrucişat mâinile peste

piept.

— Nu vreau.

— Păcat, a şoptit Casteel.

— Presimt că voi vrea să te-njunghii înainte să se încheie seara.

Kieran a pufnit.

— Şi cu ce se deosebeşte asta de toate celelalte seri?

Am oftat.

— Corect.

Casteel s-a aplecat spre mine şi m-a sărutat pe obraz, apoi s-a uitat peste meniu. În cele din urmă, ne-am hotărât la raţă cu legume la cuptor. Sătulă şi fericită, m-am dus mai aproape de şemineul gol şi de unul dintre fotoliile cu tapiţeria groasă şi spătar negru şi înalt, în timp ce Casteel se ciondănea cu Vonetta despre... Ei bine, nu prea ştiam despre ce se ciondăneau acum. Mai devreme, se certaseră dacă ignama era sau nu cartof dulce, o ceartă ciudată, de altfel, însă aveam impresia că nu fusese cea mai ciudată discuţie pe care o avuseseră vreodată.

Se purtau de parcă ar fi fost frate şi soră, chit că nu exista nicio legătură de sânge între ei. Privindu-i, mi s-a strâns inima de invidie. Şi eu cu Ian am fi putut fi la fel, ne-am fi putut ciondăni despre legume. Dacă am fi avut o viaţă normală.

Însă normalitatea cu pricina ne fusese luată.

Şi doar pentru că eram copilul lui Malec şi prin vene îmi curgea sângele zeilor. De aceea fusesem obligată să port vălul şi fusesem închisă mai bine de jumătate din viaţă sub pretextul că fusesem Aleasa. Chiar fusesem, însă nu aşa cum crezusem eu.

Nu mai credeam că existase o altă Fecioară. Fusese doar o minciună pentru a continua înşelătoria. Nu ştiam însă ce spera regina Ileana să câştige din asta. Dar aveam să aflu în mai puţin de două săptămâni. Neliniştea s-a

încolăcit în mine ca un şarpe.

Însă cel puţin o parte din Ian pe care-l cunoscusem eu încă exista, încă puteam avea parte de acea viaţă normală, încă ne puteam ciondăni despre legume.

Kieran s-a aşezat pe scaunul de lângă mine.

— La ce te gândeşti?

— La nimic, am răspuns eu, iar el m-a privit cu o mină atotcunoscătoare. La tot.

A chicotit.

— Ai îndoieli în privinţa hotărârii luate?

— Nu. Surprinzător, dar nu aveam. În legătură cu mersul în Câmpiile Elizee? Poate puţin. Crezi că mersul în Câmpiile Elizee e o alegere greşită? l-am întrebat eu, în timp ce Casteel a prins ceea ce credeam că era o bucată de brânză aruncată de Vonetta.

— Dacă m-ai fi întrebat cu un an în urmă şi aş fi ştiut cum să ajung în Câmpiile Elizee? A râs şi şi-a trecut degetele peste frunte. Aş fi spus că da. Acum însă? încă de când tata ne-a spus că se poate ajunge acolo prin tuneluri, m-am gândit că e o coincidenţă prea mare faptul că am petrecut atâţia ani explorându-le.

— Şi eu m-am gândit la asta, am recunoscut şi mi-am lăsat capul pe perna moale a scaunului, privindu-l. Mi se pare prea convenabil că aţi fost îndrumaţi spre ele.

A încuviinţat din cap.

— Apoi m-am gândit la soartă. La toate lucrurile mici... şi mari... care s-au întâmplat şi care se poate să fi fost... predestinate. Ca şi cum ar fi condus toate spre clipa de faţă.

— Spre faptul că voi deveni Regină? am întrebat eu, râzând. Sper că te referi la altceva, pentru că asta ar pune multă presiune pe mine.

Mi-a zâmbit larg.

— Să fii Regină chiar *înseamnă* multă presiune.

— Da, aşa este. Mi-am muşcat limba. Crezi că este o alegere greşită?
— Dacă m-ai fi întrebat cu un an în urmă...
— Nu mă cunoşteai cu un an în urmă, Kieran.
Şi-a plecat bărbia, a chicotit şi apoi m-a privit.
— Sincer? Cred că e cea mai bună alegere pentru tine... şi pentru viitorul Atlantiei şi al Solisului.
— Ei bine, asta adaugă şi mai multă presiune.
— Îmi pare rău! S-a pleoştit în fotoliu. Însă vorbesc serios. Cum spuneam mai devreme, cred că lucrurile au condus înspre asta – înspre ceva important. Faci ce trebuie. S-a uitat spre Casteel. Amândoi.
Am tras adânc aer în piept şi am încuviinţat din cap. Şi eu simţeam că făceam ce trebuia... înfricoşător, da, însă îndreptăţit.
— Sper doar ca lumea să nu se aştepte să mă plimb toată ziua cu coroana pe cap, am murmurat eu.
Kieran a râs zgomotos, atrăgându-le atenţia lui Casteel şi Lyrei. Casteel a ridicat din sprâncene, iar eu m-am pleoştit mai tare în fotoliu.
— Jur că ai cea mai bizară minte din lume, a spus Kieran, clătinând din cap.
— Coroanele par grele, am ripostat eu, în timp ce Lyra s-a uitat la Kieran, zâmbind subtil. Şi de neînlocuit dacă le rupi sau le rătăceşti.
Kieran a tăcut, dar simţeam că mă privea.
— Cred că Lyra te place, am spus eu, schimbând repede subiectul.
— Pare să te placă şi pe tine.
— Mă bucur să aflu asta, însă cred că vorbim despre două feluri diferite de-a plăcea pe cineva.
A ridicat dintr-un umăr.
— Ţie îţi place de ea?
— Da. Şi-a rezemat o cizmă de piciorul altui scaun. E

amuzantă. E o persoană bună.

Am ridicat din sprâncene şi m-am uitat pe furiş la Lyra. Stătea de vorbă cu Delano şi cu Naill. Amuzantă? O persoană bună? Kieran era deseori la fel de transparent ca un zid de cărămidă, însă nu aşa l-aş fi descris eu pe Casteel dacă m-ar fi întrebat cineva ce părere am despre el. Probabil aş fi îndrugat vreme îndelungată o mulţime de aiureli poetice... şi aş fi înşiruit şi toate motivele pentru care îl consideram cu desăvârşire exasperant.

M-am uitat la chipul lui Kieran, gândindu-mă la ce spusese când ne aflasem în golful Styx.

— Vreau să fiu băgăreaţă.

— Ca atunci când ne-ai privit pe mine şi pe Lyra pe plajă?

M-am înecat cu aer – cu propria suflare – şi m-am făcut ca para focului la faţă.

— *Nu* la asta mă refeream.

Rânjea atât de tare, încât m-a surprins că nu i-a crăpat faţa.

— Nu vei nega?

— Ce sens ar avea? am bombănit eu. Kieran m-a privit cu atenţie.

— Fascinant.

— Taci din gură! A râs.

— Ce vrei să ştii?

Mi-am plecat privirea, atingându-mi inelul cu degetul.

— Despre persoana pe care ai spus că ai iubit-o şi ai pierdut-o. Ce s-a întâmplat?

Kieran a tăcut vreme atât de îndelungată, încât am crezut că nu avea să-mi răspundă. Însă apoi a făcut-o.

— A murit.

Mi s-a strâns pieptul.

— Îmi pare rău!

A încuviinţat din cap, şi a mai trecut un moment lung de

tăcere.

— A fost cu mult timp în urmă.

— Ce... s-a întâmplat mai exact? am întrebat eu şi m-am crispat.

— În general, vârcolacii sunt destul de sănătoşi, la fel ca atlantienii sau cei din alte spiţe, dar suntem predispuşi la câteva boli. Toate ereditare, a spus el. Elashya s-a născut cu o astfel de boală, distrugătoare, ce-şi are originea de pe vremea lupilor *kiyou.* Atacă corpul şi distruge totul. Şi-a scărpinat bărbia, mijind ochii. Ştia că cei din familia ei erau purtători, dar că nu afecta pe toată lumea, aşa că a sperat. Însă bunica ei a avut-o, şi în general apare cam la o generaţie sau două. Problema e că persoana cu pricina e sănătoasă timp de o sută de ani sau chiar mai mult, şi apoi o loveşte furtunos, începe cu zvâcniri involuntare şi spasme ale muşchilor, atât de subtile, încât nici nu-ţi dai seama. Iar în câteva zile... Asta a fost. Se termină totul.

Degetele mi-au încremenit pe inel.

— Te-ai... îndrăgostit de ea chiar dacă ştiai că ai putea s-o pierzi?

— Inimii nu-i pasă de cât timp ai cu cineva, mi-a spus Kieran şi s-a uitat la mine, cu pleoapele plecate. Îi pasă doar să fii cu acea persoană cât de mult poţi.

În dimineaţa următoare, pe când plecam de la han, l-am abordat pe Casteel:

— Vreau să te rog ceva.

— Orice, mi-a răspuns el. Am zâmbit larg.

— Am putea face rost de încă un cal? am întrebat eu, pe când neam apropiat de Emil şi Naill, care îşi pregăteau caii.

Aveam doi cai înşeuaţi, pentru Kieran şi Delano, care reveniseră la înfăţişarea lor muritoare şi aveau să meargă călare.

— Aş vrea să intru călare în capitală, singură. Îmi

amintesc ce m-ai învăţat, am adăugat, când Casteel şi-a coborât privirea spre mine.

Vonetta se oprise, şi, chiar şi în înfăţişarea ei de vârcolac, s-a uitat spre Casteel de parcă l-ar fi avertizat să nu se certe cu mine.

— Cred că sunt pregătită, că l-aş putea controla pe unul mai liniştit.

Privirea i s-a încălzit în lumina soarelui palid de după-amiază.

— Şi eu cred că eşti pregătită, a spus el, şi i-am zâmbit larg. Deşi îmi va fi dor să stai în faţa mea.

— Şi mie îmi va fi dor de asta, am recunoscut îmbujorată. Însă...

— Ştiu, a spus el încet, şi cred că a înţeles cu adevărat de ce voiam să intru în capitală călare pe propriul cal.

Ce însemna asta pentru mine. M-a sărutat pe frunte şi apoi s-a uitat peste umăr.

— Mă ocup deja de asta, a spus Emil, făcând o plecăciune exagerată. Îţi voi găsi un armăsar demn de frumuseţea şi de puterea ta, Alteţă, a adăugat el zâmbind şi mi-a făcut cu ochiul.

Am rânjit.

— De fiecare dată când îţi zâmbeşte, îmi vine să-i smulg buzele de pe faţă.

M-am uitat la Casteel şi am ridicat din sprâncene.

— Cam exagerat.

— Ba câtuşi de puţin, a mormăit el, privind fix locul de lângă grajd în care se făcuse nevăzut atlantianul.

— Uneori, a spus Naill şi s-a săltat în şa, chiar cred că Emil şi-o caută cu lumânarea.

— Şi eu cred la fel, a mormăit Casteel, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

Emil s-a întors cu o iapă sură foarte frumoasă despre care fusese asigurat că era foarte blândă. Setti a

încuviinţat, îmbrâncind-o cu botul, iar eu i-am mulţumit lui Emil.

— Cum se numeşte iapa?

— Storm[1], a răspuns el, în timp ce Casteel verifica chingile şeii. A fost botezată de fiica hangiului.

Am zâmbit şi am mângâiat părul fin de pe grumazul iepei.

— Mă bucur să te cunosc, Storm!

Casteel m-a privit şi a ridicat din sprâncene, dar măcar nu-i smulgea inima din piept lui Emil.

Încurajându-mă singură, m-am săltat pe spinarea lui Storm. Mi s-a pus un nod în stomac de emoţie. Nu ştiam dacă Prinţul a observat cât eram de agitată, însă a preluat frâiele, ţinându-le un timp. După ce m-am obişnuit cu mişcarea şi cu faptul că eram singură, am preluat frâiele. Cum mergeam cel mult la trap, eram destul de încrezătoare că nu aveam să cad.

Însă Casteel şi Kieran au rămas în apropiere, călărind în stânga şi în dreapta mea.

— Ce părere ai despre încoronare? m-a întrebat Casteel în timp ce străbăteam o regiune împădurită. De obicei, se sărbătoreşte o zi întreagă… Se ţin un festin şi un bal.

Un festin? Un bal? Am radiat de bucurie. Ani întregi îmi dorisem să particip la balurile ţinute în castelul Teerman, fascinată de sunetele şi de râsetele de acolo, de rochiile şi machiajele iscusite şi de senzaţia de nerăbdare a mulţimii. Era o fericire nesăbuită. Îmi doream asta: să port o rochie frumoasă, să am părul aranjat, să fiu machiată şi… să dansez cu Casteel.

Însă pregătirea balurilor dura săptămâni întregi, şi îmi închipuiam că pregătirea încoronărilor dura şi mai mult de-atât, iar noi nu dispuneam de zile întregi ca să ne pregătim pentru un astfel de eveniment.

---

[1] În limba engleză, în original, „furtună” (n.tr.).

— Mi-ar plăcea să ţinem un bal, am spus eu, însă nu cred că avem timp pentru asta.

Casteel a încuviinţat din cap.

— Cred că ai dreptate.

— Am putea să-l ţinem mai târziu? am întrebat eu. După ce vom fi fost încoronaţi oficial şi ne vom fi ocupat de Coroana de Sânge şi de toate celelalte?

I-a apărut o gropiţă în obrazul drept.

— Poppy, vei fi Regină. Vei putea face orice vrei.

— Ah, am murmurat eu, iar Delano a chicotit.

Puteam face... Puteam face orice voiam? Am privit uimită spre drumul din faţa mea. Orice? Era o senzaţie unică. Şocantă. Abia de-am putut să expir.

— Atunci, aş...

O săgeată a trecut razant pe lângă capul meu. Am icnit şi m-am dat într-o parte, iar Casteel s-a întins spre mine.

— Apucă-i frâiele, a strigat el, cuprinzându-mă pe după mijloc.

Kieran a înjurat şi s-a aplecat, apucând frâiele iepei, în timp ce

Casteel m-a tras pe Setti. O altă săgeată a zburat pe deasupra capetelor noastre.

— Ticăloşilor! a mormăit Naill.

L-am văzut privindu-şi braţul.

— Eşti bine? am strigat eu, în timp ce Casteel l-a mânat pe Setti într-o parte, aşezându-se astfel încât să mă protejeze cu trupul lui.

— E doar o zgârietură, a mormăit atlantianul, dezvelindu-şi colţii. Nu voi putea spune acelaşi lucru despre ticăloşii ăia pe cale să moară.

M-am răsucit în şa. Am văzut doar măşti de bronz peste tot.

Nevăzuţii.

Duzini întregi se aflau pe drum, unii înarmaţi cu arcuri,

alţii cu săbii. *Stârvuri.* Pielea de pe piepturile lor dezgolite avea paloarea cenuşie a unor făpturi care nu fuseseră niciodată vii.

Apoi am văzut doar vârcolaci, ţâşnind pe drumul pietruit şi prin iarba ca trestia, atacându-i pe cei cu arcuri. Le-au curmat ţipetele înfigându-şi adânc colţii în gâtlejurile lor. Naill a trecut în goană pe lângă noi şi şi-a înfipt sabia adânc în pieptul unui Stârv, iar Vonetta s-a năpustit asupra unui Nevăzut doborât, izbindu-se de spatele altuia. Mai multe Stârvuri au înaintat printre vârcolaci, îndreptându-se spre noi, iar Emil a trecut călare pe lângă noi şi a azvârlit un pumnal. Lama a străpuns o mască, iar Nevăzutul s-a prăbuşit pe spate. Nici măcar n-am avut timp să mă simt dezamăgită de ce se întâmpla, de faptul că asta însemna că încă existau Nevăzuţi care voiau să mă împiedice cu orice preţ să fiu încoronată.

Că, aşa cum promisese şi demonstrase Alastir în noaptea aceea din Golful lui Saion, lucrurile nu se sfârşiseră odată cu moartea lui.

— Aşteaptă! a strigat Casteel şi s-a întors brusc, trecându-şi un picior peste spinarea lui Setti.

M-am ţinut de cal, iar el a sărit, aterizând fără să se împiedice. După aceea, m-a dat jos de pe cal. M-a prins de ceafă şi şi-a plecat capul.

— Ucide cât mai mulţi.

Apoi m-a sărutat scurt şi animalic, o încleştare de dinţi şi limbi.

În clipa în care mi-a dat drumul, mi-am apucat pumnalul din os de vârcolac şi m-am învârtit chiar pe când Kieran îi lua pe Setti şi pe Storm de pe drum şi, speram eu, şi din calea pericolului.

Casteel şi-a tras săbiile scurte şi a înaintat cu paşi apăsaţi.

— Ticăloşilor, aţi întrerupt o conversaţie încântătoare! S-

a aplecat într-o parte atât de repede, încât săgeata menită lui a zburat pe lângă el, fără să-l atingă. Iar asta a fost foarte nepoliticos.

Cu pumnalul în mână, am ţâşnit spre Stârvul care se afla cel mai aproape de mine. M-am aplecat când şi-a mişcat sabia. M-am ridicat în spatele creaturii şi i-am înfipt adânc pumnalul în spate, apoi am sărit înapoi, ca să mă feresc de lichidul scârbos pe care avea să-l împroaşte. M-am învârtit chiar pe când Delano a decapitat un Stârv. Un Nevăzut a apărut dintre copaci, cu sabia ridicată. Am aşteptat, apoi m-am repezit înainte, rotindu-mă şi lovindu-l în genunchi. Osul a trosnit şi s-a rupt. Bărbatul a ţipat înăbuşit când m-am răsucit şi i-am înfipt pumnalul în lateralul gâtului. M-am smucit, scoţând lama ascuţită. Bărbatul s-a prăbuşit în faţă. M-am întors, scrutându-i cu privirea pe cei care mai erau în picioare, dar n-am văzut nicio mască argintie sau pe cineva care să fi cărat un lanţ de oase.

Era limpede că nu voiau să mă prindă în viaţă.

Un altul a ţâşnit dintre copaci. Nu era un Stârv. Era mai deştept... A fugit spre stânga, apoi spre dreapta. Şi-a învârtit sabia, iar eu am păşit spre dreapta, făcându-l s-o izbească de un copac din apropiere.

— Dacă mă pătez cumva cu sânge, l-am avertizat eu şi am ţâşnit înainte, înfigându-i lama în piept, mă voi supăra foarte tare.

— O să-ţi iau straie noi, a spus Casteel, apucându-l pe un Nevăzut de umăr şi înjunghiindu-l în burtă.

Am sărit în spate.

— Dar îmi place tunica asta.

— Fir-ar să fie! a mormăit Emil din apropiere, uitându-se spre pădure.

M-am întors, şi mi s-a strâns stomacul. Cel puţin două duzini de atacatori au ieşit din umbra deasă a copacilor, jumătate dintre ei Nevăzuţi şi jumătate Stârvuri. Vârcolacii

şi ceilalţi îi nimiceau repede pe cei de pe drum, însă erau foarte mulţi, şi cel mai probabil unul dintre ai noştri avea să fie rănit sau chiar mai rău.

Şi nu voiam să se întâmple asta.

Aveam să mă întreb mai târziu cum de ştiuseră Nevăzuţii că ne îndreptam spre Evaemon. Şi, la un moment dat, poate că aveam să mă gândesc şi cu câtă uşurinţă şi repeziciune hotărâsem să accesez puterea ce-mi vibra tot mai tare în piept. La cum nu m-am întrebat dacă aveam să reuşesc să mă stăpânesc sau nu. Am reacţionat pur şi simplu, lăsând instinctul să preia controlul.

Poate că mai târziu aveam să mă gândesc până şi la conversaţia pe care o purtasem cu Casteel, cea în care îi spusesem că aveam să le acord o a doua şansă celor care erau împotriva mea – şi că acum făceam întocmai contrariul.

Pe de altă parte, oamenii aceştia şi creaturile acestea încercau să mă ucidă, aşa că poate nu aveam s-o fac.

Mi-am deschis larg simţurile şi mi-am dezlănţuit cealaltă parte a darului meu, cea care lua viaţa în loc să dea viaţă. Mi-am dat seama că semăna mult cu ce făceam atunci când vindecam pe cineva, doar că invers. Pielea a început să-mi vibreze, şi am simţit un gust metalic pe gâtlej. M-au ajuns furia incandescentă şi acidă a Nevăzuţilor şi neantul înfricoşător şi pustiu al Stârvurilor, iar eu le-am luat ura şi chiar şi neantul, le-am lăsat să mi se scurgă prin vene şi să mi se reverse în piept, unde s-au contopit cu *eather*-ul. Am simţit pământul începând să se cutremure uşor sub picioarele mele şi mi-am trecut privirea peste cei mascaţi. Puterea primitivă a zeilor mi-a invadat simţurile.

Corpul mi-a strălucit.

Scântei albe-argintii mi-au erupt pe piele, şi l-am văzut cu coada ochiului pe Casteel dându-se în spate şi pe

vârcolaci retrăgându-se.

— Hai pe ei, fata mea!

Am zâmbit, şi fire subţiri şi sfârâitoare au ţâşnit din mine. Cineva a icnit – probabil un Nevăzut – pe când o pânză de păianjen scânteietoare s-a întins dinspre mine, târându-se pe pământ într-o împletitură de nervuri radiante. Mai mulţi Nevăzuţi s-au întors şi au rupt-o la fugă, dar nu aveau să reuşească să scape. Aveam să mă asigur eu de asta.

Am văzut în mintea mea ţesăturile de lumină căzând peste Nevăzuţi şi peste Stârvuri, trupurile lor frângându-se şi sfărâmându-se, armele căzându-le la pământ. M-am concentrat asupra acelei imagini şi-am luat toată ura, teama şi neantul din pieptul meu şi le-am trimis prin multitudinea din fire spre ei.

Iureşul de putere a trecut peste copaci, mişcând frunzele până când unele au căzut. Pânzele de lumină s-au ridicat şi apoi s-au lăsat peste Nevăzuţi şi peste Stârvuri, peste cei de pe drum, peste cei care se repezeau spre noi şi până şi peste cei care fugiseră.

Oasele au trosnit ca un tunet, braţe şi picioare frângându-se şi spinări răsucindu-se. Trupurile creaturilor neomeneşti s-au surpat, sfărâmându-se şi cernându-se precum ţărâna. Unul după altul s-au frânt şi s-au năruit, până când au ajuns doar nişte lucruri pe jos, şi atunci mi-am imaginat că rămăşiţele lor se preschimbau în cenuşă, ca mormanele de ţărână.

La urma urmei, părea neigienic să lăsăm cadavrele aici.

Flăcări albe-argintii au izbucnit peste lucrurile nemişcate şi răsucite de pe pământ, înghiţindu-le şi apoi pălind, până când a rămas doar cenuşă din ele. Pânza argintie a vibrat, iar puterea străveche şi pură m-a străbătut pulsând.

— Poppy-

Aerul a trosnit de electricitate statică, şi mi-am întors

capul spre Casteel, care se afla la cotitura drumului, cu bărbia ridicată şi cu părul ciufulit. Ce am simţit din partea lui nu era acid sau pustiu, ci cald şi senzual, condimentat şi dulce.

— A fost incredibil de excitant, a zis el.

Am pufnit într-un râs răguşit. Comentariul lui, oricât de depravat şi de greşit ar fi fost, m-a ajutat să retrag toată acea putere. Mi-am închipuit cum pânza scânteietoare se stinge, şi, când a făcut-o, mi-am închis simţurile, iar strălucirea albă-argintie a pielii a dispărut.

M-am holbat la ce rămăsese din cei care ne atacaseră, căutând orice semn de căinţă, însă am găsit doar tristeţe din pricina vieţilor irosite. Oamenii aceştia, cei care făceau parte dintre Nevăzuţi, ar fi putut alege orice, dar aleseseră asta: să acţioneze bazându-se pe credinţele părtinitoare ale spiţelor şi pe o profeţie mincinoasă.

— Eşti bine? m-a întrebat Delano cu blândeţe, întrerupându-mi şirul gândurilor.

M-am uitat spre el şi am încuviinţat din cap.

— Tu?

M-a cercetat cu privirea palidă.

— Da.

Zeilor mari! a exclamat Emil făcând o grimasă şi trecându-şi mâna peste faţă, curăţându-se de sângele unsuros, în vreme ce se uita la mormanele de cenuşă şi de ţărână unsuroasă. Ce sperau să reuşească?

Pentru mine era clar ce voiau.

L-am căutat pe Casteel, şi privirile ni s-au întâlnit. M-a privit cu ochii ca nişte scântei vibrante de un topaz glacial.

— Nu vor să preiau coroana, am spus eu. Au dat greş. La fel se va întâmpla cu oricine crede că mă poate opri.

Un zâmbet subţire ca un brici i s-a creionat pe faţă.

— Al naibii de nu!

Capitolul treizeci şi cinci

— Se poate să fi fost cineva de la hanul din Tadous, a spus Emil în timp ce ne-am văzut de drum, privind cu atenţie în jurul nostru.

El şi Naill călăreau de data asta în faţa noastră, ceea ce mi s-a părut... surprinzător de amuzant. Călăreau aşa ca să mă apere, ca să ne apere pe mine şi pe Casteel, şi m-am gândit că poate eu ar fi trebuit să călăresc înaintea *lor.*

— Sau ar fi putut fi cineva care l-a văzut pe Arden îndreptându-se spre Evaemon şi a presupus că se ducea să vestească sosirea noastră în capitală.

Am sperat că Arden ajunsese cu bine în capitală.

— Hei, a şoptit Casteel. L-am privit şi mi-am dat seama că Delano şi Kieran se îndepărtaseră puţin, oferindu-ne o oarecare intimitate.

— Ce s-a întâmplat acolo? Ai făcut ce trebuia.

— Ştiu. Şi aşa era. Ne-am fi putut lupta cu ei în continuare, însă cu siguranţă cineva ar fi fost rănit, şi n-aveam de gând să permit să se întâmple una ca asta.

— Eşti uimitoare, a răspuns el, iar eu am râs uşor. Vorbesc serios, Poppy. De fapt, poate că eşti o zeitate, însă ai arătat ca o zeiţă.

— Mulţumesc, am zis eu şi i-am zâmbit. Mă bucur că am făcut-o şi că am putut să controlez puterea.

— Şi eu. A zâmbit strâmb. Îndemânarea asta a ta ne va fi de folos în viitor.

M-am gândit la Regina din Sânge.

Da, avea să ne fie de folos.

A trecut o clipă.

— Nevăzuţii nu reprezintă Atlantia. Regatul nu este definit de ce cred sau vor ei.

Privirile ni s-au întâlnit.

— Ştiu. Ei bine, nu ştiam sigur dacă era sau nu adevărat. Întâlnisem numeroşi atlantieni primitori, chiar prietenoşi. Întâlnisem şi câţiva precauţi şi reţinuţi. Însă printre Stârvuri se număraseră cel puţin două duzini de Nevăzuţi. Oare câţi erau cu toţii? Oare pe câţi îi infectaseră cu convingerea lor că aveam să distrug Atlantia?

Nu ştiam. Însă, la fel ca mai înainte, am alungat grijile cu pricina, pentru că, aşa cum spusesem în pădure, nu aveau să mă oprească.

Nu aveau să-l împiedice pe Casteel.

Am călărit mai departe şi pe la amiază am ştiut că ne apropiam de capitală când, trecând peste culmea unui deal, am văzut copaci mari şi laţi, plini de frunze stacojii. Peisajul era presărat cu copaci sângerii, iar drumul lat şi pietruit ce ducea spre Evaemon era străjuit de ei. Acum, ştiam că simbolizau sângele zeilor, nu ceva malefic sau ceva de care ar fi trebuit să mă tem.

Copacii sângerii s-au rărit de ambele părţi ale drumului. M-am aşezat mai dreaptă în şa când am întrezărit Evaemonul.

Buzele mi s-au depărtat, şi am făcut ochii mari.

Construcţii semeţe de culoarea fildeşului, cu turle înalte şi ascuţite, se întindeau spre cer, străjuind poduri de piatră ce se înălţau pe piloni înalţi deasupra unui canal larg, în formă de semilună, cu apa de culoarea cerului. Puteam vedea trei poduri, unul spre est şi unul spre vest, care duceau spre insule care aveau aproape aceeaşi mărime ca Golful lui Saion şi erau pline de clădiri ce ajungeau până la cer. Fiecare pod se unea cu structuri în formă de dom pe care se aflau sori ciopliţi în piatră deasupra clopotniţelor, iar podul peste care treceam noi ducea direct spre inima Evaemonului.

Clădiri pătrate şi scunde, cu colonade late cât un bloc, erau urmate de construcţii gri şi de culoarea fildeşului,

mult mai apropiate ca acelea din Golful lui Saion, însă mai înalte, formând turnuri şi turle elegante. La fel ca în Golful lui Saion, oriunde priveai zăreai petice de verdeaţă, fâşiile înconjurând construcţiile înalte şi elegante sau întinzându-se pe acoperişurile construcţiilor mai mici şi mai scunde. De-a lungul oraşului puteai vedea temple sclipind, reflectând lumina soarelui de după-amiază. Mi s-a uscat gâtlejul când am privit spre partea de vest a oraşului, unde, pe o colină înălţată, se afla o structură imensă dintr-o piatră neagră strălucitoare, flancurile clădirii terminându-se cu porticuri circulare. Numeroase cupole de sticlă şi turle sclipeau în lumina soarelui, în timp ce aripa centrală se încheia cu un templu construit din aceeaşi piatră întunecată ca acelea din Solis. De-a lungul turlei templului stăteau îngenuncheaţi soldaţi de piatră, cu capetele nisipii plecate, strângându-şi scuturile la piept şi cu săbiile întinse, lamele negre de piatră brăzdând cerul.

Uluită, mi-am mutat privirea de pe clădirea despre care puteam doar să presupun că era palatul şi am privit în depărtare, spre Evaemon. M-au ars nările şi ochii, în timp ce sorbeam din priviri oraşul despre care crezusem cândva că fusese doborât.

În timp ce Golful lui Saion era aproape la fel de mare ca oraşul capitală al Solisului, Evaemon era de trei ori mai mare, întinzându-se cât puteam vedea cu ochii spre vest şi spre est, unde pete albicioase păşteau pe păşuni libere. Dincolo de regiunea împădurită care se întindea de-a lungul Munţilor lui Nyktos şi în faţa lor, se aflau unsprezece statui mai înalte ca ateneul din Masadonia. Fiecare statuie ţinea o torţă aprinsă, flăcările strălucind la fel de puternic ca soarele ce apunea. Când am întrebat cine era a unsprezecea statuie, mi s-a spus că era consoarta lui Nyktos.

Erau zeii, toţi zeii, veghind asupra oraşului sau stând de

pază.

Nici măcar nu-mi puteam închipui cum fuseseră construite la astfel de dimensiuni şi ridicate pe munte. Sau cum erau aprinse făclii şi cum de rămâneau aprinse.

— Frumos, nu-i aşa?

Nu era nevoie să mă întrebe. Era cel mai frumos oraş pe care îl văzusem vreodată.

— Aproape tot ce vezi a fost construit de zeităţi.

Zeilor mari, însemna că era vechi de mii de ani. Nu puteam pricepe nici în ruptul capului cum de putea ceva să dureze atât de mult timp. Nu puteam pricepe nici cum de un oraş putea fi atât de splendid şi de intimidant.

Păsări albe au zburat pe deasupra capetelor noastre când am trecut podul, plutind peste vârcolacii care mergeau ţanţoşi în faţa noastră. M-am uitat spre roţile mari din apă, întrebându-mă dacă aşa alimentau cu electricitate oraşul. Carsodonia folosea un procedeu asemănător, însă la o scară mai mică. În faţa noastră, pe canal, puteam vedea pânzele unor ambarcaţiuni mici.

— Am atâtea întrebări! am şoptit eu.

— Nimeni nu e surprins să audă asta, a remarcat Kieran, iar Delano a chicotit.

— Dar în clipa de faţă nu pot nici măcar să vorbesc, am recunoscut eu şi mi-am dres glasul.

Casteel l-a mânat pe Setti mai aproape şi m-a privit.

— Plângi cumva?

— Nu, am minţit eu, clipind, ca să alung lacrimile. Poate? Nici măcar nu ştiu de ce. Doar că... n-am mai văzut niciodată aşa ceva.

S-a auzit un clopot bătând iute de trei ori, şi am tresărit, iar păsările din clopotniţă şi-au luat zborul. Era diferit de clopotele din Golful lui Saion care băteau ca să anunţe ora.

— Doar îi anunţă pe cei din oraş de sosirea noastră, m-a liniştit Casteel, iar eu am încuviinţat din cap.

Emil s-a uitat în spate spre noi, peste umărul meu, găsindu-l cu privirea pe Casteel. A încuviinţat din cap şi şi-a mânat calul în faţă. Şi-a înghiontit armăsarul şi a luat-o la galop înainte, trecând prin structura de la capătul podului.

— Unde se duce? am întrebat eu.

— Se duce la palat, ca să-i anunţe că am ajuns, m-a informat Casteel. Noi vom merge pe un drum mai discret. Şi pe acolo vor fi oameni, însă mult mai puţini decât pe ruta pe care a luat-o Emil.

Bineînţeles, eram recunoscătoare pentru asta. Simţurile mele erau deja copleşite, şi nu voiam să-i întâlnesc pe locuitorii din Evaemon toată răscolită.

Vârcolacii au rămas cu noi, împreună cu Naill. Soldaţii, amestecaţi cu gardieni, aşteptau în umbrele clădirii de la intrare, plecându-se când am trecut pe lângă ei. Inima mi-a bătut cu putere când am apucat-o spre est, intrând pe un drum pustiu din afara colonadelor lungi pe care le văzusem de la gura podului.

— La ce servesc aceste clădiri? am întrebat eu.

— În ele se află maşinăria care transformă apa în electricitate, mi-a explicat Casteel, ţinându-l pe Setti aproape de mine. O să vezi mai multe prin oraş.

— E nemaipomenit, am şoptit eu, pe când de pe cealaltă parte a drumului au început să se deschidă lent uşile unor clădiri de gresie şi să se iţească chipuri curioase.

— Şi plictisitor de complicat, a spus Naill din spatele nostru.

— Dar ai putea enumera fiecare element din echipament şi la ce serveşte, a ripostat Kieran.

— Aşa e. Naill a zâmbit când l-am privit peste umăr. Tatăl meu e unul dintre cei care au grijă de mori.

— Are grijă? a pufnit Casteel. Aş zice mai degrabă că e însăşi inima morilor. Tatăl lui e în mare parte responsabil

de funcţionarea acestor mori vechi, pentru ca toată lumea să aibă acces la tot ce are de oferit electricitatea.

— Înseamnă că tatăl tău trebuie să fie foarte deştept, am spus eu, privind spre chipurile care se iţiseră la geamuri.

N-am văzut priviri sau sentimente ostile. Cei mai mulţi dintre ei erau concentraţi asupra mulţimii de vârcolaci de pe stradă.

— Aşa este, a răspuns Naill, cu o mândrie caldă ca soarele.

Circa o jumătate de duzină de vârcolaci, împreună cu Delano, rămăseseră mai în spate. Am încercat să iau legătura cu Delano, îngrijorată, găsindu-i însemnul proaspăt, flexibil.

„E totul bine”, m-a asigurat el după o clipă, şovăielnic, de parcă încă s-ar fi obişnuit să comunice în acest fel. *„Doar ne asigurăm că tu şi Prinţul sunteţi protejaţi din toate părţile.”*

Erau îngrijoraţi din pricina Nevăzuţilor sau în legătură cu altceva? M-am concentrat asupra drumului pe care îl străbăteam. În cele din urmă, am trecut pe sub podul ce ducea spre est, un cartier al Evaemonului despre care Casteel îmi spusese că se numea Podgoriile.

— Vin, mi-a explicat el în timp ce călăream aproape de malul canalului principal.

Ambarcaţiuni cu pânze albe şi aurii erau acostate în digurile numeroase. Oamenii urcau şi coborau de pe vase, îmbulzindu-se, cărând cutii.

— Cartierul e numit aşa datorită podgoriilor.

Celălalt cartier se numea Splendoarea, pentru că adăpostea muzee, artă şi câteva dintre cele mai vechi clădiri din Atlantia. Abia aşteptam să cutreier enclava, însă asta trebuia să mai aştepte.

Am înaintat de-a lungul copacilor sângerii lucioşi şi deşi,

urcând colinele vălurite acoperite de păşuni. Mi s-a tăiat răsuflarea când copacii s-au rărit şi am zărit printre ei piatra netedă de culoarea păcurii.

— De ce palatul diferă atât de mult de celelalte clădiri din Atlantia? am întrebat eu, forţându-mă să nu strâng prea tare frâiele iepei.

— Nu a arătat mereu aşa. Malec l-a renovat când a fost încoronat, mi-a explicat Casteel, şi mi s-a strâns stomacul. Din câte-mi amintesc, a spus că era în cinstea lui Nyktos şi că se potrivea mai bine cu templele din Câmpiile Elizee.

M-am gândit bine la asta.

— Crezi că a fost în Câmpiile Elizee?

— Nu ştiu, dar se poate. Briza răcoroasă i-a ridicat şuviţele-i ondulate. Cum altfel să fi ştiut cum arătau templele de acolo?

— Ai dreptate, am murmurat eu. Preoteasa Analia mi-a spus cândva că templele din Solis erau cele mai vechi construcţii, că au existat înainte să apară Ascendenţii.

— Măcar o dată, afurisita aia a spus adevărul, a răspuns Casteel, şi nu m-a ofensat câtuşi de puţin felul în care o numise – Amelia *chiar* fusese o afurisită. Templele acelea sunt făcute din piatră de umbre, un material pe care în timpurile străvechi zeii îl extrăgeau din Ţinuturile Umbrelor şi îl aduceau pe acest tărâm, depozitând o parte din el pe piscurile Elysium.

Nu ştiusem asta.

Pe de altă parte, abia de curând aflasem că existau Ţinuturile Umbrelor. Însă mi se părea ciudat că Ascendenţii schimbaseră atât de multe din adevărata istorie a zeilor, dar păstraseră templele aşa cum erau. Poate că exista o limită pe care nu voiau s-o treacă.

Oricum, gândurile despre piatra de umbre şi templele străvechi s-au estompat când am ieşit dintre copaci şi am văzut partea din spate a palatului.

De unde ne aflam, puteam privi în jos spre oraş: casele şi prăvăliile erau aşezate în zigzag pe coline, în văi şi printre canale. Palatul din Evaemon era construit pe coasta dealului; construcţia neagră scânteietoare, cu numeroase ferestre de-a lungul turnurilor şi al etajelor inferioare, era o privelişte nemaipomenită. Însă un lucru a ieşit numaidecât în evidenţă.

Palatul nu era înconjurat de ziduri, nici de-a lungul curţii din spate, nici de-a lungul celei din faţă, ce ducea spre templu. Mai mulţi piloni de abanos făceau legătura între o pasarelă dinspre palat şi templu, înconjurând cea mai mare parte a palatului care era păzit de patrule de gardieni regali. Atunci mi-am dat seama că nici moşia din Golful lui Saion nu fusese înconjurată de ziduri.

Am trecut pe lângă gardieni regali înveşmântaţi în alb şi auriu care stăteau sub arcadă şi în dreptul unor uşi o idee mai închise la culoare decât iapa pe care o călăream.

Nu-mi venea să cred cât de neîngrădit era palatul. În orice oraş din Solis în care se aflau curteni regali, casele acestora erau păzite de ziduri cât jumătate din Meterezele ce protejau oraşul. Nimeni nu se putea apropia de castele sau de turnurile ori conacele curtenilor regali, deoarece locuinţa era mereu despărţită de zidurile interioare prin curţi imense. Aici, în schimb? Te-ai fi putut duce până la intrările în palat.

Era limpede că, aici, clasei conducătoare îi plăcea să se amestece cu poporul. Încă o diferenţă clară faţă de modul în care guvernau Ascendenţii Solisul.

Aproape că am scăpat frâiele din mână când am văzut prima dată curtea.

— Trandafiri care înfloresc noaptea, am şoptit eu. Petale negre catifelate, acum închise, apărându-se de razele soarelui, se căţărau pe pilonii din faţa palatului, peste zidurile din onix şi peste turnuri şi turle.

Casteel mi-a urmărit privirea.

— Am vrut să-ţi spun despre ei când ai zis că sunt preferaţii tăi, însă n-am putut. S-a încruntat. Iar apoi am uitat de ei.

I-am privit surprinsă şi uşor tulburată. Ce coincidenţă că florile de care mă simţisem mereu atrasă acopereau zidurile palatului care avea să devină căminul meu.

— Cas! a strigat cineva, atrăgându-mi atenţia spre grajduri. Un tânăr a străbătut curtea, îmbrăcat cu pantaloni cafenii şi o bluză albă ca a lui Casteel, dar scoasă din pantaloni. Un zâmbet larg i s-a creionat pe chipul de un maroniu-închis. A şovăit doar o clipă, când l-au observat vârcolacii. Eşti tu, cu adevărat? Sau vreo vedenie bizară?

Faptul că-i spusese pe nume însemna că era un prieten, în care Casteel avea încredere. Pe când s-a apropiat, am văzut că avea ochii chihlimbarii. Era un atlantian fundamental foarte arătos, cu trăsături late şi calde, cu părul tuns scurt, ca al lui Kieran.

— Chiar c-ar fi o vedenie ciudată, a glumit Casteel, plecându-se şi strângându-i mâna, iar eu am îmboldit-o pe Storm să încetinească şi apoi să se oprească de tot. A trecut prea mult timp, Perry.

Atlantianul a încuviinţat din cap, în timp ce un vârcolac cafeniu s-a apropiat şi l-a privit cu atenţie. Din fericire, Storm nu reacţionase mai deloc la atâţia vârcolaci prin preajmă.

— Într-adevăr. Am fost surprins să aud că te-ai întors. Mai că n-am crezut când am aflat vestea.

— Îmi închipui că mulţi au fost uluiţi, a răspuns Casteel calm. Ce-ai mai făcut?

— Am dat doar de belele.

Casteel a chicotit, iar Perry m-a privit curios, zăbovind doar o clipă asupra mea, după care s-a uitat la Kieran.

— Dar nu ca atunci când sunteţi şi voi doi prin preajmă.

Am ridicat din sprâncene când l-am auzit, iar Kieran l-a întrebat:

— Ce cauţi aici, afară?

— Port conversaţii stimulante şi amuzante cu Râul.

— Mai degrabă, mă scoţi din ţâţâni, a răspuns o voce gravă. Un bărbat mai în vârstă cu părul de culoarea norilor şi cu barba de aceeaşi nuanţă, însă cu şuviţe negre, a venit cu paşi apăsaţi dinspre grajduri, şchiopătând uşor, ştergându-şi mâinile cu o cârpă pe care a vârât-o apoi în buzunarul din faţă al tunicii lui maro. Ei, la naiba! Să fie chiar Prinţul rătăcitor care se-ntoarce acasă? a zis bărbatul mai în vârstă. Cred că am vedenii.

Perry a zâmbit şi mai radios.

— Nu mai vezi tu bine, Râul.

— Ei bine, se potriveşte de minune cu trupul meu bătrân care nu mai funcţionează, a răspuns el.

— Apropo de trupuri nefuncţionale, mă uimeşte că mai trăieşti, a comentat Kieran descălecând, iar eu am clipit.

Casteel a pufnit.

— Ce tot spui acolo? Râul va trăi mai mult ca noi toţi.

— Ba sper naibii că nu! Fir-ar! Râul s-a oprit lângă Perry, mijind ochii căprui. Iată-mă, înjurând de mama focului, iar tu eşti însoţit de-o doamnă.

— O doamnă pe care încă nu ne-a prezentat-o, a spus Perry, cu o privire uşor sfioasă.

Mi-am deschis simţurile spre atlantian şi am simţit doar amuzament şi curiozitate din partea lui.

— O doamnă foarte tăcută pe care n-am mai văzut-o niciodată, însă despre care cred c-am auzit.

— Asta-i din cauză că nu cunoşti prea multe doamne, a ripostat Râul şi s-a întins după frâiele lui Storm, scărpinând-o pe iapă pe grumaz.

Perry a încuviinţat din cap, râzând.

— Nu te pot contrazice, însă despre această doamnă am auzit. Desigur, dacă zvonurile sunt adevărate. S-a oprit, privind spre locul din care-l priveau vârcolacii. Şi cred că zvonurile sunt adevărate.

— Ea e Prinţesa Penellaphe, soţia mea, a anunţat Casteel, şi inima mi-a tresăltat de fericire când l-am auzit. Dacă la acest zvon te referi, atunci e adevărat.

— O parte din zvon, a răspuns Perry.

— Apoi, la naiba, a bombănit Râul.

Nu ştiam dacă răspunsul lor era obişnuit sau un semn, dar apoi Perry a înaintat. Un vârcolac cafeniu şi-a făcut apariţia în faţa iepei, cu urechile lăsate pe spate. Perry a ridicat din sprâncene.

— Tu eşti, Vonetta?

Ea era.

Însă vârcolacul nu i-a răspuns, ci a continuat să se holbeze la atlantian, cu corpul încordat şi nemişcat. Se părea că nu mai conta dacă Vonetta şi Perry fuseseră cândva prieteni. Însă dacă lui Perry i se îngăduia să-i spună „Cas” Prinţului... înseamnă că era de încredere.

Am urmărit însemnul cu aromă de vanilie şi de stejar al Vonettei.

„E-n regulă. E prieten cu Casteel, nu-i aşa V

După o clipă de tăcere, Vonetta mi-a şoptit în minte:

„Casteel are şi prieteni care l-au trădat.”

Ei bine, avea dreptate în privinţa asta.

„Haide să-i dăm totuşi o şansă.”

Vonetta mi-a aruncat o privire cam şireată pentru un vârcolac, dar s-a dat câţiva paşi în spate.

— La naiba! a repetat Râul.

— Ei bine, mi se pare clar o confirmare a celuilalt zvon, a zis Perry, zâmbind din nou şi privindu-mă cu chipul lui frumos.

Am simţit o aromă efervescentă şi proaspătă în gură.

Perry era curios şi încă amuzat.
— Să-ţi spun Prinţesă sau Regină?
Nimeni n-a răspuns în locul meu.
— Îmi poţi spune Penellaphe, am hotărât eu.
Perry a zâmbit şi mai tare, şi am zărit urme de colţi.
— Ei bine, Penellaphe, te pot ajuta să te dai jos de pe cal?
Am încuviinţat din cap. Râul a ţinut-o pe Storm, iar Perry m-a ajutat să cobor.
— Mulţumesc! am spus eu.
— Plăcerea a fost de partea mea. M-a ţinut de mâini şi s-a uitat spre Casteel. Numai tu puteai să te-ntorci după ani de absenţă cu o soţie frumoasă.
Casteel a descălecat cu o uşurinţă enervantă.
— Ştii că-mi place să-mi fac o intrare triumfală.
A venit prin spatele meu, eliberându-mi mâinile din ale lui Perry.
Perry s-a uitat la Kieran.
— Având în vedere că neghiobul ăsta e cu tine, înseamnă că s-a întors şi Delano? Nu l-am văzut.
— S-a întors, a spus Casteel şi şi-a întrepătruns degetele cu ale mele. Ar trebui să ajungă curând.
Perry a zâmbit din nou, atât de repede, încât eram convinsă că zâmbea des, însă de data aceasta zâmbetul îi era însoţit de aroma îmbietoare a atracţiei.
— Ştii pe unde sunt părinţii mei? a întrebat Casteel.
Perry a făcut semn cu capul spre clădirea cu soldaţii de piatră îngenuncheaţi de pe cupolă.
— Vorbim mai târziu, i-a spus Casteel lui Perry, apoi i s-a adresat lui Râul: Ai tu grijă de cai pentru mine?
— Nu e asta treaba mea? a ripostat Râul, iar eu am chicotit surprinsă, ceea ce l-a făcut pe Casteel să mă strângă uşor de mână. Sau cel puţin era ultima oară când am întrebat. Dacă m-au dat cumva afară, nu s-a deranjat

nimeni să mă anunţe şi pe mine.

— De parcă am îndrăzni noi să ne gândim la aşa ceva, a răspuns Casteel rânjind.

— De parcă te-ai gândi tu vreodată la ceva, l-a repezit Râul.

Am zâmbit. Îmi plăcea bătrânul ăsta oarecum arţăgos.

— Pe bune? îi zâmbeşti după ce a sugerat că n-aş avea creier? a întrebat Casteel, prefăcându-se jignit.

— Ba eu cred că a sugerat că nu-ţi foloseşti aşa des creierul, i-am spus eu. Nu că n-ai avea. Şi, da, îi zâmbesc. Îmi place de el.

— Excelenţa Sa are gusturi bune, a zis Râul, făcând semn din cap spre mine. Ignorăm gusturile care te-a făcut să te legi de ăsta.

Am râs iar.

— Crede-mă când îţi spun că am avut şi eu îndoieli în privinţa asta.

Perry a râs, apoi bătrânul a chicotit aspru.

— Îmi place de ea, Cas, a spus atlantianul.

— Bineînţeles, a murmurat Casteel. Poţi să le dai mai multe cuburi de zahăr lui Setti şi lui Storm? O merită.

— Aşa voi face.

Apoi ne-am despărţit, străbătând curtea de-a curmezişul, urmaţi de vârcolaci. Am dat să spun ceva...

— Lasă-mă să ghicesc, m-a întrerupt Kieran. Ai întrebări.

Nu l-am băgat în seamă.

— Perry locuieşte aici? La palat?

— Are odăi aici, însă are şi casa lui împreună cu familia sa, în Evaemon, a zis Casteel şi şi-a dat părul la o parte din ochi cu mâna liberă. Practic, am crescut împreună.

— De ce are odăi şi aici dacă are casa lui în oraş?

— Pentru că este un lord, la fel ca tatăl lui, Sven, mi-a explicat el, care este un înţelept. Toţii înţelepţii au odăi aici.

Nu m-a surprins să aud asta, ţinând cont de faptul că palatul părea îndeajuns de mare cât să găzduiască un sătuc.

— Pun rămăşag şi că a fost convocat Consiliul înţelepţilor şi că aşteaptă sosirea noastră.

Mi-a stat inima în loc. Deşi vârcolacii pe care îi trimiseserăm înainte nu le-ar fi dezvăluit părinţilor lui Casteel ce hotărâre luasem şi eram convinsă că nici Emil n-ar fi făcut-o, mi-am închipuit că părinţii lor simţiseră că ajunseserăm la o decizie.

Deşi acesta era templul, m-a străbătut o senzaţie groaznică de déjà-vu pe când ne-am apropiat de treptele semicirculare şi doi gardieni ne-au deschis uşa. De data aceasta, însă, era diferit, pentru că nu intram ca o Prinţesă nesigură în privinţa viitorului ei.

Ci ca una care avea să devină Regină.

Emil ne aştepta chiar la intrarea în templu, sub un stindard atlantian ce atârna din tavan. Am privit fix spre uşile închise din spatele lui, lângă care se aflau cel puţin zece gardieni. Emanau precauţie, probabil datorită imaginii neaşteptate a mai multor duzini de vârcolaci ce urcau treptele în dreptul nostru.

Mi-a stat inima în piept, dar am înaintat. Mâna îmi tremura, chiar dacă era acoperită de mâna lui Casteel. Ştiam că era cea mai bună alegere. Eram pe cât de pregătită puteam fi, însă aveam impresia că zeci de ciori carnivore şi-ar fi luat zborul prin pieptul meu. Era…

Avea să fie de o importanţă covârşitoare. Aveam să intru ca Poppy şi să ies Regină – Regina unui popor care nu mă cunoştea şi care se putea să nu aibă încredere în mine.

Casteel s-a oprit şi s-a întors spre mine. Mi-a atins obrazul cu degetele, chiar sub cicatrice. Mi-a îndreptat privirea spre a lui.

— Ai înfruntat Temuţi şi vampiri, oameni cu măşti din

piele de om, creaturi fără chip şi atlantieni care au vrut să-ţi facă rău cu o putere şi cu un curaj care multora le lipsesc, mi-a şoptit el. Aminteşte-ţi cum eşti: neînfricată.

Am simţit o atingere pe cealaltă parte a obrazului, şi Kieran m-a privit drept în ochi.

— Eşti o urmaşă a zeilor, Poppy. Nu ţi-e teamă de nimeni şi de nimic.

L-am privit în ochi pe Kieran, apoi pe Casteel, şi mi s-a tăiat răsuflarea. Centrul pieptului mi-a vibrat. A trecut o clipă, şi apoi am privit spre uşile închise. Era în regulă să fiu agitată. Cine n-ar fi fost dacă s-ar fi aflat în locul meu? însă nu îmi era teamă.

Pentru că aveau dreptate.

Eram curajoasă.

Eram neînfricată.

Şi nu îmi era teamă de nimeni şi de nimic... Nici măcar de o coroană.

Am aruncat o privire spre vârcolaci, oprindu-mă asupra Vonettei. Am expirat lent şi am încuviinţat din cap. Ne-am întors spre uşi, care s-au deschis spre o zonă luminată de soare, a cărui lumină pătrundea prin lateralele de sticlă ale domului.

De o parte şi de cealaltă a culoarului se aflau şiruri de bănci semicirculare cu suficiente locuri pentru multe mii de persoane... Poate chiar mai mult. Deasupra era o zonă cu balcoane în care încăpeau şi mai multe persoane, iar sub ele erau zece statui ale zeilor, cinci pe fiecare parte. Ţineau făclii neaprinse la piepturile lor din piatră neagră. În faţa noastră, în centrul podiumului, se afla o statuie despre care presupuneam că-i aparţinea lui Nyktos. În spatele lui se zărea un alt şir de uşi, la fel de mari ca acelea prin care intraserăm, păzite de gardieni. Am recunoscut-o pe Hisa. Tronurile se aflau în faţa statuii lui Nyktos.

Ambele erau făcute din piatră de umbre sidefată, străbătută de nervuri groase din aur. Forma lor mă fascina. Spetezele erau rotunde şi cu ţepi, ca soarele şi razele lui, iar în centrul vârfului, sculptate din aceeaşi piatră, erau o spadă şi o săgeată încrucişate.

Regina şi Regele Atlantiei stăteau lângă tronurile lor, şi, pe când eu şi fiul lor am înaintat, urmaţi de vârcolaci care s-au împrăştiat printre şirurile de bănci, mi-am dat seama că ambii îşi purtau coroana.

Coroana purtată de Rege era făcută din oase înălbite răsucite, însă cea de pe capul Reginei era făcută din oase aurite, strălucitoare. Ultima dată o văzusem în Odăile lui Nyktos. Eloana şi Valyn au aşteptat tăcuţi să ne apropiem de ei. Mama lui Casteel îşi ţinea mâinile împreunate în dreptul taliei.

— Mamă, a spus Casteel când ne-am oprit în faţa treptelor podiumului.

Kieran şi ceilalţi au aşteptat câţiva paşi mai în spate.

— Tată.

— Ne bucurăm că v-aţi întors, a răspuns tatăl lui, ţinându-şi mâna pe mânerul sabiei.

— Nu fără întreruperi, însă, a zis Casteel, înclinând din cap. Am fost atacaţi de Nevăzuţi.

— A fost rănit careva? a întrebat mama lui.

— Nu, i-a răspuns Casteel şi m-a privit. Soţia mea s-a asigurat de asta.

— Cu toţii ne-am asigurat de asta, am adăugat eu.

— Mă linişteşte să aud acest lucru, a spus ea, însă n-ar fi trebuit să se întâmple.

Nu, n-ar fi trebuit.

Dar se întâmplase.

— Presupun că Arden a ajuns cu bine, nu? a întrebat Casteel.

Tatăl lui a încuviinţat din cap.

— Da. Se odihneşte într-una dintre încăperi. Vârcolacii ne-au spus doar că întrunirea a decurs bine.

— Fratele tău? a întrebat mama lui, privindu-mă. Coroana contrasta puternic cu părul ei închis la culoare. A fost aşa cum ţi-l aminteai?

— Nu a fost, am spus eu. Şi totuşi, da. Însă nu e ca alţi Ascendenţi.

Pieptul i s-a ridicat brusc sub rochia de culoarea fildeşului cu care era îmbrăcată.

— Nu ştiu dacă asta este de bine sau de rău.

— Nici eu, am recunoscut.

— Cu siguranţă aveţi multe să ne spuneţi, a zis tatăl lui, şi am văzut cu coada ochiului mişcare.

În alcovurile umbrite ale podiumului se aflau mai mulţi oameni. Simţurile mi s-au deschis, şi am descoperit o mulţime de emoţii, de la curiozitate la o uşoară neîncredere.

— Însă presupunem că aţi venit ca să discutăm şi altceva în afară de întrunirea cu Ascendentul.

M-a agasat că s-a referit la Ian ca la *Ascendentul,* deşi chiar asta era... un Ascendent. Îmi dădeam seama că era lipsit de logică, dar tot m-a enervat la culme.

— Ai dreptate, a răspuns Casteel şi apoi s-a uitat la mine. Privirile ni s-au întâlnit. Am venit pentru mai mult de-atât.

M-am concentrat doar asupra lui Casteel, neîngăduindu-mi să le citesc emoţiile părinţilor lui sau umbrelor din alcovuri. Aroma de căpşune înmuiate în ciocolată m-a liniştit, iar statornicia din ochii lui aurii a mai redus din încordarea pe care o resimţeam în gât.

Eram curajoasă.

Eram neînfricată.

L-am strâns de mână şi m-am întors spre părinţii lui.

— Am venit să revendicăm ceea ce îmi aparţine de

drept: coroana şi regatul.

Capitolul treizeci şi şase

Eloana şi-a desfăcut mâinile, care i-au căzut pe lângă corp. A expirat apăsat. Speram că în semn de uşurare sau măcar de acceptare.

Tatăl lui a înaintat.

— Şi dacă vă vom contesta cererea?

Mi-am întors deodată capul spre el.

— Puteţi să o faceţi, am spus eu, înainte ca Prinţul să apuce să răspundă. Însă nu va schimba inevitabilul.

Vonetta s-a frecat de piciorul meu şi a înaintat. Lyra sărise pe una dintre băncile de piatră, şi, fără să mă uit, am ştiut că şi ceilalţi se apropiaseră. Mi-am desprins mâna din a lui Casteel şi am înaintat, uitându-mă la tatăl lui.

— Singurii pe care-i voi cunoaşte vreodată ca părinţi au fost ucişi ca să împiedice acest moment. Am fost lăsată să mor şi rănită din pricina dreptului meu din naştere şi forţată să port vălul ca urmare a spiţei din care mă trag. Şi de aceea fratele meu a făcut Ascensiunea. Ani buni mi-au controlat viaţa. Oameni nevinovaţi au fost ucişi din cauza a ceea ce mi se cuvine. Aproape că am murit. Şi, pe drum încoace, am fost atacaţi. Nimic din toate acestea nu a putut opri ca acest moment să se întâmple. Coroana ne aparţine mie şi soţului meu, şi cred că ştiţi deja.

Valyn m-a privit drept în ochi, cu o expresie indescifrabilă, şi mă îndoiam că aş fi reuşit să-i citesc emoţiile. Şi-a mutat privirea spre fiul lui.

— Vrei să adaugi ceva?

— Nu prea, a spus el pe un ton uşor amuzat. A rezumat-o destul de bine. Coroana îi aparţine. Ne aparţine. Vom avea nevoie de ajutorul vostru, al amândurora, ca să

conducem Atlantia, însă nu avem nevoie de drame inutile.

Mi-am înăbuşit un zâmbet, iar tatăl lui a mijit ochii spre el.

— Îmi cer scuze, fiule. Nu aş vrea să stârnesc vreo *dramă* inutilă, a răspuns tatăl lui pe un ton sec.

— Îţi accept scuzele, a murmurat Casteel, şi l-am auzit pe un vârcolac pufnind în spatele meu.

Valyn a mijit ochii.

— Are dreptate, am încuviinţat eu. Chiar vom avea nevoie de ajutorul vostru. Eu am multe de învăţat, iar noi doi avem multe de făcut.

— Şi motivul pentru care aţi luat această hotărâre? a întrebat Eloana.

M-am gândit la ce-mi spusese Casteel şi am privit-o drept în ochi.

— Motivele mele nu au importanţă atât timp cât îmi aparţin.

S-a holbat preţ de o clipă la mine, apoi a zâmbit strâmb. A încuviinţat din cap şi s-a uitat la soţul ei.

— A sosit momentul, a spus ea. A sosit momentul de ceva vreme.

— Ştiu, a zis tatăl lui, oftând apăsat. Sper doar să înţelegeţi amândoi că responsabilitatea voastră nu se sfârşeşte când veţi duce la îndeplinire ce v-aţi propus.

— Ştim, a răspuns Casteel şi a venit din nou lângă mine.

Am încuviinţat din cap.

— Ştim.

Valyn şi soţia lui au venit la marginea podiumului.

— Bănuiesc că niciunul din voi nu vrea să facem asta în maniera tradiţională, nu?

Casteel m-a privit. Presupunând că *maniera tradiţională* însemna baluri şi festine, am spus:

— După ce ne vom fi ocupat de ameninţarea dinspre vest, ne-ar plăcea să avem parte de... o încoronare mai

sofisticată, însă nu ni se pare că acum ar fi momentul potrivit.

Eloana a încuviinţat din cap.

— Petrecerea de încoronare poate fi ţinută oricând, la alegerea voastră.

M-am cutremurat. Mi-am întins mâna spre Casteel, care mi-a prins-o într-o clipită.

— Aşadar, ce se întâmplă acum?

— Este destul de simplu, a răspuns tatăl lui. În faţa Consiliului înţelepţilor, vom renunţa la coroane şi la control în favoarea ta şi a fiului meu. Şi apoi vom anunţa poporul despre schimbarea coroanei.

M-am uitat spre alcovurile umbrite, şi mi-a stat inima în loc.

— Se va întâmpla cumva acum, de vreme ce membrii consiliului sunt deja prezenţi?

Valyn a zâmbit uşor.

— Am putea.

Casteel a privit fix spre alcovuri.

— Se împotriveşte vreunul dintre ei?

A urmat un moment de tăcere, apoi, dinspre stânga noastră, un bărbat înalt a ieşit din umbre. Avea ochii de un galben strălucitor şi părul închis la culoare încărunţit la tâmple, ceea ce însemna că era un atlantian foarte, foarte bătrân.

— Lord Gregori, a spus Casteel, înclinându-şi capul. Se părea că-l recunoscuse pe bărbat. Ai ceva de spus?

— Da, Alteţa Voastră. Bărbatul s-a înclinat, iar Eloana şi-a privit ironic soţul. Ştiu că nu putem spune nimic pentru a opri ceea ce este pe cale să se întâmple, însă, ca unul dintre cei mai vârstnici înţelepţi, cred că este de datoria mea să vorbesc în numele meu şi al celorlalţi care sunt îngrijoraţi de această turnură pe care au luat-o lucrurile.

Dacă se număra printre cei mai vârstnici membri ai

consiliului, atunci presupuneam că era un metamorf. Darurile mele s-au încordat, şi mi-am lăsat simţurile să se deschidă, cât să-i citesc emoţiile. Gura mi s-a uscat când am simţit gustul înţepător al neîncrederii, însă nu era deloc surprinzător, ţinând cont de cuvintele lui.

— Am luat cunoştinţă de preocupările voastre, a zis Casteel, însă, aşa cum ai presupus, ele nu vor duce la o amânare.

Am simţit o răbufnire acidă de iritaţie dinspre Lord Gregori. A dat să se retragă.

— Ce te îngrijorează, mai exact? am întrebat eu, sincer curioasă.

Lord Gregori m-a privit. Pe trăsături nu i se citea deloc precauţia care îl încerca.

— Suntem în prag de război, iar unii dintre noi consideră că nu este momentul potrivit pentru acest transfer al puterii.

L-am privit cu atenţie, simţind un zumzăit de nelinişte în piept. Cu un an în urmă, nu aş fi avut ocazia să-mi fac curaj să pun o astfel de întrebare. Cu şase luni în urmă, poate că aş fi acceptat că ceea ce ştiam era doar o jumătate din răspuns. Însă acum, nu.

— Atâta tot?

Lord Gregori m-a privit la rândul lui în ochi, cu spatele ţeapăn.

— Nu. Nu te cunoaştem, a spus el cu răceală. Poate că porţi în tine sângele zeilor...

— E o zeitate, l-a corectat Valyn cu asprime, spre surprinderea mea. Descendentă a Regelui Zeilor şi odrasla lui Malec. Ea nu e pur şi simplu cineva care împărtăşeşte acelaşi sânge cu zeii. Şi ştii asta.

Am făcut ochii mari.

Pete rozalii au apărut pe obrajii bărbatului.

— Îmi cer iertare, a murmurat el. Eşti o zeitate, dar tot

străină pe meleagurile noastre.

— Şi crescută de duşmani ca Aleasa? am încheiat eu fraza în locul lui, întrebându-mă dacă exageram cumva dacă presupuneam că ar fi putut simpatiza cu Nevăzuţii, poate chiar să-i ajute. Avem aceiaşi duşmani, Lord Gregori, şi suntem loiali aceloraşi lucruri. Sper că îmi vei da ocazia să-ţi demonstrez că aşa este.

Am zărit un licăr de aprobare pe chipul tatălui lui Casteel şi aş minţi dacă aş spune că nu m-am simţit bine.

— Mă rog zeilor să fie aşa, a zis Lord Gregori şi s-a înclinat cu mişcări ţepene înainte să se retragă în umbre.

— Mai simte cineva nevoia să ne împărtăşească părerea? a întrebat Casteel.

Nu s-a văzut nicio mişcare prin alcovuri, însă era limpede că împărtăşeau şi alţii îngrijorările lui Lord Gregori.

— Bine, a zis Casteel şi a zâmbit încordat. Pentru că avem multe de discutat cu membrii Consiliului înţelepţilor.

— Şi ei sunt nerăbdători să audă ce aveţi de spus, a răspuns Eloana. Putem renunţa la coroane acum, şi, cât voi vă veţi întruni cu consiliul, vom da de veste poporului din Evaemon că noul lor Rege şi noua lor Regină îi vor saluta, a zis ea, întinzând şi întorcând o mână spre uşile înalte din spatele statuii lui Nyktos. De la balconul Templului lui Nyktos.

M-am înfiorat când am privit spre piatra neagră netedă şi reflectorizantă a pardoselii, puţin agitată când mi-am dat seama că mă aflam în templul lui. Mi-am ridicat privirea.

— Se pot face toate astăzi? Schimbul de putere? Discuţia cu consiliul şi apoi întâmpinarea poporului?

— Da, a confirmat Eloana.

Casteel m-a strâns de mână.

— Atunci, haideţi s-o facem!

Mama lui ne-a privit cu afecţiune şi ne-a făcut semn să ne alăturăm lor.

— Haideţi! Nu ar trebui să staţi mai jos ca noi, ci în faţa noastră.

Am tras adânc aer în piept şi am urcat amândoi rândul mic de trepte. Ce s-a întâmplat apoi mi s-a părut ireal. Bătăile inimii mi-au încetinit şi s-au domolit. Tremurul uşor s-a estompat pe măsură ce zumzetul din piept mi s-a răspândit prin tot corpul, părând să alunge nervozitatea, înlocuind-o cu o senzaţie clară de îndreptăţire. Mi-am coborât privirea spre mâna cu care o ţineam pe a lui Casteel, aproape aşteptându-mă să o văd strălucind, însă pielea mea arăta normal.

— Plecaţi-vă! a poruncit Regina cu blândeţe.

M-am luat după Casteel şi am îngenuncheat în faţa mamei lui. Neam ţinut în continuare de mâini. Tatăl lui stătea chiar în faţa lui. Am privit peste umăr. În tot templul, vârcolacii se lăsaseră la podea, cu capetele plecate, însă cu ochii deschişi şi privind fix spre podium. Kieran, Naill şi Emil făcuseră la fel, şi am văzut că Delano ni se alăturase în înfăţişarea lui de muritor, plecându-se alături de ei.

— În templul Regelui Zeilor şi înaintea Consiliului înţelepţilor, care ne sunt martori, renunţăm la coroanele şi la tronurile Atlantiei, a declarat Valyn, şi la toată puterea şi suveranitatea Coroanei. Facem acest lucru de bunăvoie şi nesiliţi de nimeni, pentru a deschide calea pentru ascensiunea paşnică şi îndreptăţită a Prinţesei Penellaphe şi a soţului ei, Prinţul Casteel.

M-a străbătut o undă de şoc în clipa când mi-am auzit titlul rostit primul.

Eloana şi-a dat jos coroana aurită. La fel a făcut şi Valyn. Le-au aşezat pe podium.

Un vârtej de aer a străbătut templul, ridicându-mi

şuviţele de păr. În faţa noastră, oasele înălbite ale coroanei pe care Valyn o aşezase pe podea s-au crăpat şi au căzut, dând la iveală oasele aurite de dedesubt. Ambele coroane au strălucit, o lumină din interiorul lor pulsând statornic şi apoi pălind, până când acestea au strălucit în lumina soarelui.

Valyn a răsuflat tulburat în timp ce el şi soţia lui au ridicat din nou coroanele. A spus apoi cu voce sigură:

— Casteel Hawkethrone Da'Neer, juri să veghezi asupra Atlantiei şi asupra poporului ei cu bunătate şi cu putere şi să domneşti cu milă şi dreptate, de acum şi până la ultima ta suflare?

Cuvintele acestea… „De acum şi până la ultima ta suflare." Mi s-a uscat gâtlejul.

— Jur să veghez asupra Atlantiei şi asupra poporului ei, a răspuns Casteel, cu voce groasă. Cu bunătate şi cu putere şi să domnesc cu milă şi dreptate, de acum şi până la ultima mea suflare.

— Atunci, aşa să fie! Tatăl lui i-a aşezat coroana aurie pe cap.

— Penellaphe Balfour Da'Neer, a spus atunci Eloana, şi am tresărit când i-am auzit numele de familie legat de al meu, juri să veghezi asupra Atlantiei şi asupra poporului ei cu bunătate şi cu putere şi să domneşti cu milă şi dreptate, de acum şi până la ultima ta suflare?

Pielea mi-a vibrat, şi m-am luat din nou după Casteel.

— Jur să veghez asupra Atlantiei şi asupra poporului ei cu bunătate şi cu putere şi să domnesc cu milă şi dreptate, de acum şi până la ultima mea suflare.

— Aşa să fie, a răspuns Eloana şi mi-a aşezat coroana pe cap.

Făcliile până atunci stinse ale zeilor ce se aflau de ambele părţi s-au aprins una după alta, iar, la sfârşit, s-a aprins şi torţa pe care o ţinea Nyktos. Flăcările ce trosneau

şi licăreau în torţe erau albe-argintii.

— Ridicaţi-vă, a poruncit cu blândeţe Eloana, şi, când mi-am ridicat privirea, am văzut că avea lacrimi strălucitoare în ochi. A zâmbit. Ridicaţi-vă ca Regina şi Regele Atlantiei!

Capitolul treizeci şi şapte

Greutatea coroanei aurite m-a surprins: era mai uşoară decât mi-am închipuit, însă doar fizic. Era însoţită de o greutate intangibilă ce vorbea despre mii de ani de decizii, alegeri, sacrificii şi victorii.

Însă aveam să-i suport greutatea, pentru că aşa jurasem, aşa cum făcuse şi Casteel.

Arăta izbitor cu coroana pe cap.

Am privit spre el pe când ne aflam chiar la intrarea în foaierul palatului, înaintea unui şir de stindarde ce atârnau din tavan până la câţiva centimetri deasupra podelei. Angajaţii palatului fuseseră chemaţi, iar Eloana şi Valyn ni-i prezentaseră succint. Fuseseră câteva sute la număr, de la personalul din bucătărie, la cel care se ocupa de curăţenie şi până la cei care îngrijeau grajdurile şi terenurile din jur. Mă luase cu ameţeală de la atâtea chipuri şi nume, care acum ieşeau din foaier. L-am privit pe Casteel.

Purta coroana de parcă s-ar fi născut pentru asta.

Eloana s-a apropiat de noi, împreună cu o femeie mai în vârstă îmbrăcată cu o rochie aurie cu mâneci lungi; era culoarea pe care o purta tot personalul. Aflasem că mulţi dintre aceşti oameni locuiau la palat, la etajele superioare, pe când alţii stăteau în oraş, cu familia. Am fost şocată să aflu că încăperile lor erau amestecate cu cele ale nobilimii. În Solis, angajaţii erau consideraţi servitori şi împărţeau

odăi sărăcăcioase cu mai multe paturi şi foarte puţine obiecte personale.

— Aş vrea să ţi-o prezint pe Rose, a spus mama lui Casteel, atingând-o pe femeie pe braţ. Este castelana sau, mai bine zis, magiciana palatului. Ea se va ocupa de orice ai avea nevoie sau ai vrea să se facă.

Rose a făcut o plecăciune, emanând o bucurie caldă şi efervescentă.

— Va fi o onoare să le servesc pe Maiestăţile Voastre.

— Va fi o onoare pentru noi ca tu să rămâi magiciana palatului, a răspuns Casteel cu nonşalanţă.

Rose a zâmbit larg.

— Odăile regale sunt eliberate chiar acum, şi mi-am permis să cer să vă fie mutate câteva dintre lucrurile personale, Maiestate, i-a spus ea lui Casteel, şi eram curioasă să aflu despre ce *lucruri personale* era vorba. Am trimis deja băuturi răcoritoare în Sala de Ceremonii pentru întâlnirea cu Consiliul înţelepţilor. Mai doriţi ceva?

Nu-mi venea nimic în minte.

— Ar mai fi ceva, a spus Casteel şi s-a uitat la mine, cu o licărire în privire. Cred că eu şi soţia mea am vrea să facem o modificare.

Privirea mi-a zburat spre stindarde.

— Blazonul, am zis eu imediat, iar Rose şi mama lui Casteel s-au întors şi au privit spre stindarde. Vreau să spun că aş vrea să modific blazonul. Am înţeles că se poate.

— Se poate, a zis Eloana şi s-a întors din nou spre noi.

— Da, a încuviinţat Rose. Ce-aţi dori să schimbaţi?

I-am aruncat o privire lui Casteel şi am zâmbit larg când mi-a făcut cu ochiul.

— Aş vrea ca săgeata şi sabia să se intersecteze în mod egal, pentru ca niciuna să nu fie mai lungă decât cealaltă.

— Putem face asta, a încuviinţat Rose, şi-am simţit un

val de surprindere din partea mamei lui Casteel. Voi pune numaidecât ca stindardele să fie date jos şi îi voi anunţa pe oţelari, pe croitorese şi pe pielari că vor avea mult de muncă – lucru de care se vor bucura, a adăugat ea cu repeziciune şi veselie. Va trebui să modificăm şeile şi peceţile, scuturile şi drapelele. Stindardele ar putea fi gata într-o săptămână, la scuturi va dura puţin mai mult. Iar celelalte...

— Nu e nicio grabă, am asigurat-o eu. E în regulă oricând se poate face.

De data aceasta, m-a privit perplexă.

— Se va face numaidecât. Altceva?

— Nu... Nu cred? am spus eu.

Casteel a clătinat din cap.

— Asta este tot deocamdată.

— Perfect! S-a înclinat şi apoi s-a întors, îndepărtându-se grăbită şi făcându-le semn câtorva angajaţi care aşteptau lângă ziduri.

— E muritoare. Ştiu că voiai să întrebi, a răspuns Casteel, luându-mi-o înainte. Nu cred că mai are strop de sânge atlantian în ea. Sau are, mamă?

Eloana a clătinat din cap.

— Familia ei a avut, cu multe generaţii în urmă, însă acum este muritoare. M-a surprins cererea ta, a recunoscut ea, întorcându-se spre mine. Sabia îl reprezintă pe cel mai puternic din uniune. Adică pe tine, Maiestate.

Casteel părea complet neafectat de comentariul ei direct.

— Sunt de părere că eu şi Casteel suntem egali ca putere, i-am explicat, puţin surprinsă de faptul că se îndoia de asta. Vreau ca poporul din Atlantia să ne vadă ca atare.

Eloana m-a privit în ochi preţ de câteva momente, apoi a încuviinţat din cap.

— Cred că este o alegere înţeleaptă, a spus ea în cele

din urmă.
— Şi, te rog, spune-mi Penellaphe, am zis eu.
A zâmbit larg şi a încuviinţat din cap.
— Mă voi alătura vouă în scurt timp în Sala de Ceremonii. A dat să se întoarcă, după care s-a răsucit spre Casteel. I-a privit chipul. Sunt foarte mândră de tine astăzi.
S-a ridicat pe vârfuri şi l-a sărutat pe obraz.
Casteel şi-a dres glasul.
— Mulţumesc!
Mama lui a zâmbit, apoi a plecat, pe acelaşi hol pe care se făcuse nevăzută Rose. Se ducea să se asigure că proclamaţiile fuseseră trimise.
— Eşti pregătită? m-a întrebat el.
Am încuviinţat din cap.
M-a luat de mână, şi am înaintat pe sub stindarde, ieşind pe un coridor. Palatul Evaemon m-a surprins. Dacă m-aş fi luat doar după partea exterioară, mi-aş fi închipuit că interiorul avea să fie rece şi neprimitor, însă doar podelele erau făcute din piatra aceea neagră tăioasă despre care ştiam acum că era piatră de umbre. Pereţii erau acoperiţi cu o tencuială crem, iar prin multitudinea de ferestre şi tavane de sticlă pătrundea surprinzător de multă lumină naturală.
Angajaţi treceau grăbiţi pe lateralele coridorului, oprindu-se doar pentru a se înclina în pripă şi dispărând apoi în alte săli, mai late. Am zărit un atrium stingher, plin de trandafiri care înfloreau noaptea, iar sala în care am intrat avea numeroase uşi închise.
— Sunt spaţii pentru întruniri, mi-a explicat Casteel, ţinându-mă strâns de mână. Eram însoţiţi de Kieran, Delano, Emil şi Naill. Unii dintre vârcolaci rămăseseră în foaier, în timp ce Vonetta, Lyra şi o duzină de alţi vârcolaci ne urmau.
Nu erau singurii care ne însoţeau. Din clipa în care ni s-

au aşezat coroanele pe cap, Hisa şi alţi câţiva gardieni ai Coroanei veneau, de asemenea, în urma noastră. M-am întrebat dacă era cumva straniu pentru ei să schimbe atât de repede persoanele pe care le protejau şi dacă era ciudat şi pentru părinţii lui Casteel să nu mai fie urmăriţi de umbre cunoscute, deşi cel puţin doi gardieni o flancaseră pe Eloana când se despărţise de noi în foaier.

Coridorul pe care-l străbăteam dădea într-un alt foaier în care o scară urca în spirală spre al doilea etaj şi spre alte câteva deasupra.

— Odăile pentru oaspeţi se află deasupra, împreună cu cele ale personalului.

Am rezistat tentaţiei de a mă desprinde de Casteel şi de a mă duce degrabă spre scări, ca să văd dacă piatra neagră din care era făcută balustrada era într-adevăr atât de fină precum părea.

— Şi... odăile noastre?

— Sunt aripa de est, mi-a răspuns el, salutându-l din cap pe un bărbat mai în vârstă care cobora scările, cărând un platou cu pahare goale.

— Ah, am murmurat eu şi apoi m-am încruntat. Stai aşa... Vrei să spui că sunt *în* aripa de est, nu?

Kieran a zâmbit cu superioritate şi a zis:

— Odăile Maiestăţilor Sale *sunt* aripa de est.

Eu...

Ei bine, nu aveam nicio replică la asta. Am intrat pe coridorul din spatele scărilor, trecând pe lângă mai multe tablouri la care aveam de gând să mă uit mai târziu, când nu aveam să mă mai gândesc la faptul că odăile regale ocupau o aripă întreagă a palatului.

— Unde vor locui părinţii tăi? mi-a scăpat gândul proaspăt format în minte.

Casteel a zâmbit larg.

— Probabil vor rămâne aici o vreme, până se va încheia

tranziţia, după care vor decide dacă rămân de tot sau se vor muta la una dintre moşii.

— Ah, am repetat eu.

Am intrat într-o încăpere circulară, unde palierele făceau legătura între aripa de est şi cea de vest. O statuie a unei zeiţe se afla în mijloc, cu braţele întinse deasupra capului şi cu palmele îndreptate în sus. Habar nu aveam care zeiţă era, însă avea cu siguranţă... coapse mari şi sâni generoşi.

Am trecut pe lângă o sală comună, un spaţiu primitor cu canapele şi covoare groase şi tavan de sticlă, şi am continuat apoi prin sala mare, trecând pe lângă o zonă pentru luat masa suficient de mare pentru zeci de persoane.

Sala de Ceremonii era mai mult decât un singur spaţiu şi se afla înspre aripa de vest a palatului. Pereţii holului de primire erau străjuiţi de divane crem, aşezate printre ghivece mari cu palmieri stufoşi. Reprezentanţi ai personalului supravegheau mesele de banchet, unde persoane despre care bănuiam că erau membri ai Consiliului înţelepţilor luau băuturi şi aperitive. În partea din spate a sălii, două uşi deschise duceau spre o încăpere lungă şi ovală în care se afla o masă aproape la fel de lungă cât încăperea.

Cred că am făcut doar doi paşi în sală, când înţelepţii s-au întors înspre noi. Împreună cu personalul, au făcut toţi o plecăciune adâncă, până şi Gregori, singurul pe care l-am recunoscut.

— Vă puteţi ridica, a zis Casteel şi a înclinat din cap, iar eu am reţinut fraza în timp ce angajaţii şi înţelepţii s-au îndreptat de spate.

Tatăl lui s-a desprins din locul în care stătea, alături de o femeie cu pielea de un maroniu-închis şi de un bărbat cu părul lung, castaniu-roşiatic.

— Încă îi aşteptăm pe câţiva să se întoarcă din odăile

lor, însă ar trebui să ajungă foarte curând, a spus Valyn, bătându-l pe umăr pe Casteel. A adăugat în şoaptă: Va trebui să vă alegeţi un sfetnic. Amândoi. Nu trebuie să fie astăzi, însă ar trebui să alegeţi unul curând.

— Deja ştiu pe cine voi alege, a zis Casteel şi m-a privit, iar mie mi-a venit în minte o singură persoană.

M-am uitat spre locul în care se afla Kieran, chiar lângă uşă, cu capul înclinat, în timp ce Delano îi şoptea ceva. Am încuviinţat din cap.

— Voi vrea să vorbesc mai întâi cu el.

Valyn l-a privit scurt pe Kieran.

— Este o alegere bună.

L-a strâns pe Casteel de umăr, iar eu m-am simţit uşurată când am văzut gestul. Pentru amândoi. A urmat o pauză în care şi-a privit fiul şi şi-a dres glasul.

Mi-am deschis simţurile şi... am simţit o aromă ce aducea a vanilie. Sinceritate. Însă şi o aromă caldă, de scorţişoară. *Mândrie.* Diverse emoţiile s-au scurs printre crăpăturile din zidurile pe care tatăl lui le construise în jurul său, şi, chiar şi fără darul meu, mi-am dat seama că probabil voia să vorbească singur cu fiul lui. Doar zeii ştiau cât de mult aşteptase Valyn momentul acesta, ţinând cont că se aşteptase ca unul din fiii lui să preia tronul şi apoi sperase să o facă celălalt, în cele din urmă.

Privirea mi-a fugit spre Naill şi Emil, care tocmai intraseră în încăpere.

— Mă întorc imediat, am spus eu, iar Casteel m-a privit brusc. I-am zâmbit apoi tatălui său. Cu permisiunea voastră.

Vonetta m-a însoţit când am intrat în încăpere, conştientă de toate privirile care mă urmăreau. Mi-am deschis larg simţurile şi am simţit iarăşi prospeţimea primăvăratică a curiozităţii şi substratul de îngrijorare, gros ca laptele bătut. Am înaintat, cu bărbia sus, mutându-

mi privirea de la Naill şi Emil spre ferestrele rotunde dintre oglinzile cu aceeaşi formă din încăpere. Puteam vedea doar părţile gri metalice şi pe cele de culoarea fildeşului ale construcţiilor. Nerăbdătoare să văd mai mult din Evaemon, aproape că nu mi-am văzut reflexia în oglinda din interiorul încăperii.

Însă am văzut-o.

M-am împleticit. Ochii îmi erau mai strălucitori decât de obicei, luciul argintiu din spatele pupilelor era mai vizibil. Eram uşor îmbujorată. Nu am prea observat cicatricele. Mi-a atras atenţia coroana din oase împletite de pe capul meu.

Şi faptul că aveam părul puţin cam ciufulit. Era împletit, însă mai multe şuviţe mi se desprinseseră din pricina drumului până aici şi a încăierării cu Nevăzuţii.

Mi-am dat seama că la propria încoronare şi la prima întrunire a Consiliului înţelepţilor purtam încă îmbrăcămintea prăfuită de pe drum şi probabil pătată cu sânge. Mi-am înăbuşit un oftat şi am privit spre holul de primire. Mi-am înclinat capul şi i-am privit pe înţelepţi. Abia atunci mi-am dat seama că erau îmbrăcaţi cam la fel ca mine şi Casteel. Purtau cu toţii tunici negre sau gri şi pantalonii tiviţi cu aur... Chiar şi femeile. Nimeni nu purta veşminte elegante şi străvezii din materiale luxoase, sofisticate. Îmbrăcămintea era practică. Am presupus că erau cu toţii luptători, într-un fel sau altul.

Mi-am privit încă o dată reflexia, uşor uimită de coroana aurită. Zeilor mari, ce ar spune Tawny dacă ar vedea asta? Probabil ar râde surprinsă şi apoi ar tăcea buimacă. Am zâmbit trist. Dar Vikter? Zeilor, el...

Am respirat tăios şi am reuşit să mă împotrivesc tentaţiei de a atinge coroana şi m-am forţat să mă îndepărtez de oglindă. Cu siguranţă Vonetta se întreba cât timp aveam să mă mai holbez la reflexia mea.

— Văd că ai găsit un refugiu şi chiar mai mult de-atât.

M-am oprit când am auzit vocea acea guturală, ademenitoare. Mi s-a făcut pielea de găină. M-am întors, şi am simţit că mi se taie picioarele. Am văzut o femeie cu păr negru şi creţ ce-i atârna desfăcut şi-i încadra pielea de un maro-închis strălucitor. Buzele pline şi roşii i s-au curbat într-un zâmbet poznaş, şi a făcut o plecăciune subtilă, chiar dacă era îmbrăcată cu o tunică gri şi pantaloni.

Gura mi s-a deschis de uimire. Nu-mi venea să cred pe cine vedeam.

— Ai fost la Perla Roşie! am exclamat eu, iar Vonetta şi-a ridicat privirea, înclinându-şi capul. Tu m-ai trimis în încăperea în care era Casteel.

Femeia din faţa mea s-a îndreptat şi mi-a zâmbit larg. Un miros suav de iasomie ne-a învăluit când mi-a şoptit:

— Am avut dreptate, aşa-i? în legătură cu ce-ai găsit în odaie.

— Aşa este, însă cum... Era, oare, o metamorfă? Ştiam că puteau afla lucruri vorbind sau atingând pe cineva. Alţii pur şi simplu ştiau anumite lucruri. Aveam atât de multe întrebări, începând cu de ce făcuse ce făcuse şi de ce se aflase la Perla Roşie. Fusese îmbrăcată ca angajaţii...

Casteel a venit lângă mine şi m-a cuprins cu braţul pe după talie. Şi-a plecat capul şi m-a sărutat pe obraz, spunându-mi:

— M-am simţit singur şi am venit să te caut.

În orice altă împrejurare, aş fi remarcat că nu fusese singur şi aş fi fost, de asemenea, încântată în secret de faptul că era dispus să spună astfel de lucruri în public, însă nu era o împrejurare obişnuită. M-am holbat la femeia din faţa noastră.

— Ah, a ajuns şi ultimul dintre voi, a anunţat Valyn şi ni s-a alăturat, oprindu-se lângă femeia de la Perla Roşie.

Peste umărul lui am văzut-o pe Eloana, care i-a zâmbit

femeii.
— Nu cred că vă cunoaşteţi.
— Aşa este, a confirmat Casteel, în timp ce eu am tăcut, iar femeia mi-a zâmbit.
— Ea este Wilhelmina Colyns, a anunţat Valyn, şi m-au străbătut valuri de fierbinţeală, apoi de răceală. S-a alăturat consiliului după ce tu...
Valyn vorbea, însă inima îmi bătea atât de repede, încât nu eram sigură că vorbea o limbă pe care o înţelegeam. Oh, zeilor mari, era *domnişoara Willa.*
Acea domnişoară Willa.
În faţa noastră.
Cum de uitasem că era membră a consiliului?
Am simţit un val năprasnic de amuzament din partea lui Casteel, atât de puternic, încât aproape că am pufnit în râs.
— Wilhelmina, a spus el tărăgănat, iar eu l-am privit.
După care mi-am amintit că era Casteel şi că putea spune orice în faţa tatălui său... şi a mamei lui. Şi, of, zeilor mari...
— Nu ne-am cunoscut, am zis eu repede, aşezându-mi mâna pe braţul lui. L-am strâns tare. Este o onoare să te cunosc.
— O onoare imensă, a adăugat Casteel, şi tatăl lui a părut confuz.
Domnişoara Willa a zâmbit.
— Onoarea îmi aparţine.
— Sunteţi pregătiţi cu toţii? a întrebat Eloana, întrerupându-ne, din fericire.
Aş fi îmbrăţişat-o şi aş fi sărutat-o de-a dreptul.
— Da. L-am strâns de braţ pe Casteel, *ştiind* că era pe punctul de a spune ceva. Suntem gata.
— Perfect! Eloana a privit-o pe Willa. Ai dori să bei ceva?
— Whisky, dacă aveţi, a răspuns Willa.

Eloana a râs.

— Ştii bine că îl avem mereu la îndemână.

Ceilalţi înţelepţi au intrat în încăpere şi s-au aşezat la masă. Doar Vonetta a rămas înăuntru cu noi, ceilalţi vârcolaci stând de pază în afara uşilor închise. Willa li s-a alăturat înţelepţilor, cu whisky-ul în mână. Părinţii lui Casteel nu s-au aşezat la masă, ci lângă perete, unde stăteau Naill, Delano, Emil, Kieran şi Hisa. În încăpere nu se aflau alţi gardieni. În capul mesei rămăseseră două locuri libere, pentru Rege şi Regină.

Pentru noi.

Să ocupăm acele locuri mi s-a părut la fel de ireal ca încoronarea, şi am încetat să mă gândesc la Willa când s-au făcut prezentările. Participau opt membri. Lipsea doar Jasper, care rămăsese în Golful lui Saion. Un alt vârcolac îl înlocuise, o anume Lady Cambria, cu părul blond presărat cu şuviţe argintii. Ca urmare a tot ce se întâmpla, am ştiut că aveam să-mi amintesc cu greu majoritatea numelor, însă aveam să mi-l amintesc pe Sven, care semăna foarte mult cu fiul lui, pe care îl cunoscusem la grajduri. Mai erau trei, doi bărbaţi despre care bănuiam că erau muritori şi o femeie atlantiană.

Stăteau cu toţii în tăcere, uitându-se la Casteel, iar vârsta şi experienţa lor, cumulate, m-au intimidat. Gâtul şi umerii mi s-au încordat, şi, dintr-odată, coroana mi s-a părut mai grea. M-a străbătut un impuls de a mă micşora, de a mă face invizibilă, însă nu a durat mult, pentru că nu eram nici mică, nici invizibilă.

Şi nu aveam să mai fiu vreodată aşa.

— Nu ştiu ce formalităţi sunt la astfel de întruniri, însă cei care mă cunoaşteţi ştiţi că nu mă prea dau în vânt după formalităţi, a anunţat Casteel, privindu-mă. Şi nici soţia mea, Penellaphe. Aşa că mai bine trecem direct la subiect. Avem multe de vorbit şi foarte puţin timp de

pierdut.

— Dacă mi se îngăduie să iau cuvântul, a spus un bărbat cu pielea palidă şi ochii aurii aşezat pe la mijlocul mesei.

Mă puteam gândi doar la ultima dată când stătusem alături de Casteel la o masă şi fuseseră rostite cuvinte asemănătoare. Bărbatul cu pricina nu fusese în holul de primire. I-aş fi recunoscut părul blond-deschis.

— Desigur, Lord Ambrose, a zis Casteel şi s-a lăsat pe spate, punându-şi mâinile pe braţele scaunului.

— Lord Gregori a vorbit în numele celor care suntem îngrijoraţi, a spus atlantianul, şi mi-am concentrat simţurile asupra lui. Era învăluit de neîncredere. Înţelegem că nimic nu ar fi putut opri ascensiunea coroanei, însă vreau să exprimăm acele îngrijorări.

În faţa lui, Willa a luat o gură din whisky şi şi-a dat ochii peste cap într-o manieră deloc discretă.

— Nu le-a exprimat Lord Gregori în templu? a întrebat Casteel, cu capul într-o parte. Cred că le-a exprimat cât de concis a putut. Sau, mai bine zis, Regina voastră le-a spus cât de concis s-a putut.

Ambrose a privit spre mine.

— Într-adevăr, şi a avut dreptate. Nu o cunoaştem, şi a fost crescută de duşmanii noştri. Acest lucru a fost afirmat, însă nu şi discutat.

— Nu este nimic de discutat în afară de ceea ce a fost deja afirmat, am spus eu, privindu-l pe Ambrose în ochi. Îţi înţeleg îngrijorarea, însă mai ştiu şi că nimic din ceea ce voi spune nu ar schimba situaţia. Pot doar să vă demonstrez că nu aveţi de ce să vă temeţi.

— Atunci, dacă doreşti să dovedeşti că nu avem de ce să ne temem, ar trebui să nu ai nicio problemă cu faptul că dăm glas îngrijorărilor noastre, a contracarat Ambrose.

— Nu am nicio problemă cu asta, am răspuns, iar Casteel a început să bată cu degetul în braţul scaunului,

inelul atingând lemnul cu bufnituri surde. Mi s-a spus că este înţelept să ţin cont de sfatul consiliului şi că, atunci când acest lucru nu s-a întâmplat, au fost consecinţe nefaste, iar eu şi Casteel avem intenţia să urmăm acest sfat. Însă ştiu deja cum te simţi, Lord Ambrose. Ştiu deja cum vă simţiţi mai mulţi dintre voi.

Am privit în jurul mesei. Gregori a strâns din buze. O femeie cu părul închis la culoare s-a lăsat pe spate. Lady Cambria şi Willa zâmbeau afectat. Sven părea plictisit.

— Avem prea multe lucruri de discutat ca să stăm aici şi să vorbim despre lucruri care nu pot fi schimbate cu o discuţie şi nici nu voi îngădui să fiu trasă la răspundere pentru fărădelegi, alegeri sau decizii pe care le-au făcut Ascendenţii sau zeităţile înaintea mea. Am plătit deja scump pentru păcatele lor. L-am privit din nou pe Ambrose. Nu am de gând să repet situaţia.

Atlantianul a înghiţit în sec.

— Am auzit că Nevăzuţii au revenit şi am aflat despre atacul împotriva ta. Îl condamnăm şi nu acceptăm astfel de fapte. Şi-a aşezat mâna pe masă, cu palma întinsă. Însă...

— Niciun însă, l-a întrerupt Casteel, pe un ton blând, dar încordat.

Ambrose şi-a încleştat gura, însă a încuviinţat reticent din cap.

— Am înţeles.

Am început să mă relaxez, dar Casteel şi-a înclinat capul.

— Nu ai fost în holul de primire când am ajuns.

— Nu am fost, Maiestatea Voastră.

— Nu te-ai plecat când ai intrat în încăpere, a continuat el, iar eu am privit spre el.

— Cas, am spus eu în şoaptă.

— Este o formă de curtoazie, a zis Casteel cercetându-l

cu privirea pe atlantian. Cea mai elementară, de altfel. Nici nu i te-ai adresat

Reginei tale cu „Maiestatea Voastră” sau măcar cu „Alteţa Voastră”. Din nou, cea mai elementară formă de curtoazie şi de respect. În încăpere s-a aşternut tăcerea. Mă înşel cumva, tată? Mamă?

— Nu te înşeli, a răspuns Eloana. Cei care nu v-au salutat aşa cum se cuvine în antreu ar fi trebuit să o facă de cum v-au văzut.

— Lord Ambrose, în faţa fiului meu, ai făcut o plecăciune, a adăugat Valyn.

Am simţit o furie mocnită dinspre Ambrose şi stânjeneală. Nu a spus nimic.

— Te vei pleca în faţa Reginei tale, a spus Casteel şi l-a străfulgerat pe atlantian cu o privire glacială. Sau vei sângera în faţa ei. Alegerea îţi aparţine.

S-a auzit un mârâit jos aprobator dinspre Vonetta, care se ghemuise lângă mine.

M-am încordat. Am vrut să intervin, să opresc această situaţie înainte să se întâmple ceva sângeros şi de prisos la prima noastră întrunire de consiliu în calitate de conducători, însă am ştiut instinctiv că se dădea un exemplu, care avea să arate dacă eu şi Casteel intenţionam să tolerăm sau nu lipsa de respect. Iar respectul era important. Dacă nu aveam respectul înţelepţilor, cum să dobândim respectul regatului? Totuşi, ameninţarea mă nelinişte a.

S-a auzit scârţâit de lemn pe piatră când Ambrose s-a ridicat. A făcut o plecăciune rigidă.

— Vă rog să mă iertaţi, Maiestatea Voastră, mi-a spus el. Nu am avut intenţia să vă jignesc.

Am încuviinţat din cap şi, după ce s-a îndreptat de spate, am repetat ce zisese Casteel mai devreme.

— Te poţi aşeza.

Ambrose s-a aşezat, iar valul de tensiune din încăpere s-a redus.

— Putem începe acum? a întrebat Casteel, privindu-i pe înţelepţi, iar câţiva dintre ei au încuviinţat din cap. Bine, pentru că vrem să oprim un război înainte să înceapă.

Sven s-a aplecat în faţă.

— Sunt foarte curios să aud despre asta.

Şi alţii au părut să-i împărtăşească sentimentul, pe când unii nu, însă au ascultat cu toţii planul nostru de a ne întâlni cu reprezentanţii Coroanei de Sânge în Oak Ambler şi de a le înainta un ultimatum, explicându-le de ce credeam că ar fi dat rezultate.

— S-ar putea să meargă, a declarat Lady Cambria, încruntată. Veţi nimici însăşi temelia pe care sunt clădite toate minciunile lor. Ascendenţii sunt în multe feluri, însă nu sunt proşti. Ştiu ce efect va avea asupra poporului lor.

Am aruncat o privire spre Valyn.

— Poate că nu le va distruge, însă le va reduce controlul pe care îl au asupra oamenilor din Solis şi le va destabiliza societatea. Nu cred că vor risca asta.

— Niciunul dintre noi nu vrea un război, a afirmat Lord Gregori, privind la cei din jurul mesei. Cei care au trăit în timpul Războiului Celor Doi Regi sunt încă bântuiţi de acele grozăvii. Însă ne cereţi să le acordăm Ascendenţilor o a doua şansă? Ca să ne demonstreze că îşi pot controla setea de sânge? Am mai trecut prin asta cândva.

— Ştim. Deocamdată, vă cerem să înţelegeţi hotărârea noastră de a-i ţine pe soldaţii din nord la distanţă, a spus Casteel, pe un ton care exprima limpede că nu le cerea permisiunea. După ce ne vom întâlni cu Coroana de Sânge şi primim un răspuns, ne putem întruni din nou şi vom discuta dacă vreţi sau nu să le mai daţi o şansă. Însă nu am ajuns încă în acel punct şi nu vrem să ne pripim.

— Am nenumărate motive pentru care aş vrea să-i văd

pe Ascendenţi ucişi, a spus o femeie atlantiană. Pielea ei de culoarea nisipului nu avea niciun rid, iar părul castaniu nu avea niciun fir cărunt sau alb. Parcă se numea Josahlynn. Însă am nevoie de unul singur. Soţul şi fiul meu au murit în acel război.

Mi s-a strâns inima.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Vă mulţumesc, Maiestatea Voastră! A tras adânc aer în piept. Aşa cum bine ştiţi, am fost împărţită în legătură cu ce ar trebui să facem. Dacă putem împiedica moartea altor soţi şi soţii, fii şi fiice, ar trebui s-o facem.

Mulţi au încuviinţat din cap, însă Lady Cambria s-a aplecat în faţă, sprijinindu-şi braţul pe masă.

— Însă e prea riscant ca voi să fiţi cei care se întâlnesc cu Coroana de Sânge. Sunteţi Regele şi Regina... *Liessa* noastră. Ar trebui să trimiteţi pe altcineva în locul vostru. Eu sunt gata să merg.

— Şi eu, a spus Sven, la fel ca mulţi alţii.

Am simţit amuzamentul sarcastic al lui Kieran de cum ni s-au întâlnit privirile.

— Niciunul dintre noi nu vă va cere să faceţi un lucru pe care noi înşine nu am fi dispuşi să-l riscăm, am spus eu. În plus, va fi mult mai sigur pentru noi decât ar fi pentru oricare dintre voi. Coroana de Sânge nu ne vrea morţi.

— De asemenea, vom pătrunde în oraş înainte de ora aşteptată, a explicat Casteel. Aşa vom putea vedea ce pun la cale.

— Şi cine a aranjat această întrunire? a întrebat Ambrose.

M-am pregătit pentru reacţiile lor.

— Fratele meu, care este Ascendent.

Aşa cum era de aşteptat, s-au iscat mai multe răbufniri şi întrebări. Odată ce s-au potolit, le-am explicat cine era Ian pentru mine şi că, chiar şi fără o legătură de sânge, îl

consideram fratele meu. În timpul discuţiei, Casteel îşi întinsese braţul, aşezându-şi mâna pe ceafa mea, trasând încet cu degetele cercuri liniştitoare. Am simţit ecouri de empatie dinspre cei de la masă, amestecate cu o milă fără menajamente.

— Înainte să plece, Ian mi-a spus că singurul mod în care am putea învinge Coroana de Sânge, prin care i-am putea forţa să ne accepte ultimatumul, este să-l trezim pe Nyktos şi să obţinem ajutorul gardienilor lui.

— Vrem să plecăm spre Câmpiile Elizee mâine-dimineaţă, le-a explicat Casteel.

— Să mergeţi în Câmpiile Elizee? Să-l treziţi pe Nyktos? a întrebat un înţelept muritor. Nu vreau să vă jignesc, însă aţi înnebunit? Să-l treziţi pe Regele Zeilor? Şi chiar nu vreau să vă jignesc, a repetat el repede când Casteel l-a fixat cu privirea. Însă vom avea o altă încoronare înainte să plecaţi măcar ca să vă întâlniţi cu reprezentanţii Coroanei de Sânge.

— Ei bine, a fost foarte încurajator, a şoptit Casteel, iar eu am rânjit.

— Locul de odihnă al zeilor este protejat temeinic, fie de magia primitivă, fie de gardieni, a spus Lord Ambrose, cu sprâncenele ridicate. Îmi închipui că Regele Zeilor este înconjurat de ambele.

— Da, însă Penellaphe este din spiţa lui, a spus Willa. Cine îl protejează ar trebui să simtă acest lucru. A făcut o pauză, apoi a adăugat: Să sperăm.

Acel *să sperăm* era într-adevăr liniştitor.

— Sau s-ar putea să se înfurie peste măsură de tare că este deranjat şi să-i ucidă pe cei care au îndrăznit să-l trezească, a remarcat un alt înţelept.

— Se poate, da, a zis Willa şi şi-a ridicat băutura.

— E necesar să mergeţi în Câmpiile Elizee? a întrebat tatăl lui Casteel. Nu ştim dacă veţi avea nevoie de

gardienii lui Nyktos. S-ar putea să fie un risc inutil.

— Sau s-ar putea să fie ceea ce va forţa mâna Coroanei de Sânge, a contracarat Eloana.

Casteel a continuat să îşi mişte degetele pe ceafa mea şi şi-a întors privirea spre mine.

— Ce părere ai, Regina mea? Planul nu e bătut în cuie.

Nu era bătut în cuie, însă îl credeam pe fratele meu. Orice ar fi fost aceşti Revenanţi, aveam nevoie de orice ajutor pe care-l puteam obţine.

— A dormit destul, nu-i aşa? am spus eu, şi, în pofida planului nostru nebunesc, am văzut în ochii chihlimbarii o străfulgerare de încuviinţare. Il vom trezi.

— Cum îi veţi găsi locul de odihnă? a întrebat Lady Josahlynn.

Era o întrebare bună. Am dat să mă uit la Casteel, însă Willa a vorbit:

— Presupun că moţăie în templul lui. Nu ar trebui să fie greu de găsit, având în vedere că seamănă cu palatul şi cu Templul lui Nyktos de aici, însă e mai mare.

Ei bine, se pare că Malec avusese dreptate să creadă că renovările lui erau în concordanţă cu templele din Câmpiile Elizee.

Casteel a ridicat dintr-o sprânceană, apoi s-a aplecat spre mine şi a murmurat:

— Acum, ştim unde să-l găsim.

Am încuviinţat din cap, întrebându-mă cum de a ştiut Willa. Oare fusese în Câmpiile Elizee? Pe de altă parte, mă trimisese în odaia lui Casteel fără ca el să ştie. Atlantienii nu credeau în profeţii, însă *credeau* în clarvăzători.

— Sunteţi dispuşi să faceţi toate astea? a întrebat Ambrose clătinând din cap. Datorită spuselor unui Ascendent? Când ştim bine că nu putem avea încredere într-un Ascendent?

Willa şi-a dat ochii peste cap şi a pufnit discret.

— Oricine a trăit suficient de mult şi poate privi mai departe de lungimea nasului ştie că nici măcar vampirii nu sunt inerent răi.

Alţi înţelepţi au bombănit batjocoritor. M-am uitat la Casteel şi am observat că era uşor încruntat. M-am aplecat în faţă şi am spus:

— Te referi la cei care au reuşit să îşi controleze setea de sânge?

— Foarte puţini au reuşit asta, a contracarat Gregori. În acest moment, sunt mai mult legende decât realitate.

— Legende sau nu, când sunt preschimbaţi prima dată, vampirii sunt mistuiţi de dorinţa de sânge, corect, a zis Willa privindu-mă şi făcându-mă să-mi amintesc de propria Ascensiune. Şi poate dura o vreme până să găsească o scăpare, însă ceea ce sunt în inimile şi în sufletele lor stabileşte dacă se poate avea sau nu încredere în ei.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Oare de aceea rămăsese o parte din Ian în el? Pentru că fusese o persoană bună înainte de Ascensiune? Atunci însemna că exista speranţă pentru Tawny şi pentru mulţi alţii.

— E un punct de vedere foarte optimist şi naiv în ce-i priveşte pe Ascendenţi, a susţinut Gregori.

Willa l-a privit pe înţelept.

— Prefer să fiu optimistă decât fanatică şi închisă la minte, însă nu sunt niciodată naivă. Sunt cu mai mult de o mie de ani mai în vârstă ca tine, a spus ea suav, iar eu am amuţit. Ţine cont de asta înainte să vorbeşti cu atâta ignoranţă şi poate că nu te vei face de râs în viitor.

Îmi plăcea mult de Willa.

Şi nu avea nicio legătură cu jurnalul ei.

S-a uitat drept în ochii lui Gregori, până când acesta şi-a mutat privirea, cu maxilarul încleştat. Apoi s-a întors spre mine şi Casteel.

— Aveţi susţinerea mea, deşi nu aveţi nevoie de ea. Şi

vă voi oferi şi un sfat. N-am fost niciodată în Câmpiile Elizee, evident, ne-a spus ea, terminându-şi whisky-ul din pahar, însă îi cunosc pe cei care au fost.

Un gând căruia nu voiam să-i dau crezare mi-a trecut prin minte. Malec părea să ştie cum arătau templele din Câmpiile Elizee, iar *tatăl* meu avusese foarte multe amante.

Şi Willa avusese foarte mulţi parteneri.

Dacă scrisese şi despre el în... „Nu”, m-am oprit. Nu voiam să mă gândesc la asta.

Willa m-a privit în ochi, apoi s-a uitat la Casteel.

— Orice aţi face, nu intraţi în Dalos, Oraşul Zeilor. Il veţi recunoaşte când îl veţi vedea. Dacă veţi intra în el, nu vă veţi mai întoarce.

Capitolul treizeci şi opt

După avertismentul tulburător al Willei, înţelepţii ne-au sprijinit cu reticenţă planurile de a călători până în Câmpiile Elizee şi de a ne întâlni apoi cu Coroana de Sânge. Reticenţi erau în principal cei îngrijoraţi pentru siguranţa noastră, însă am simţit că unii dintre ei pur şi simplu nu erau de acord cu nimic din toate acestea.

Cei care credeau că războiul era inevitabil.

Lord Ambrose şi Lord Gregori erau doi dintre aceştia.

Nu credeam însă că îşi doreau cu adevărat războiul, doar că nu puteau găsi o cale de a-l evita, şi speram să le dovedim că se înşală.

Întrunirea a fost amânată, şi mai aveam un singur lucru de făcut. Urma să salutăm publicul, împreună cu înţelepţii şi cu părinţii lui Casteel. Prezenţa lor avea să fie o dovadă de sprijin şi aprobare.

Apoi eu şi Casteel aveam să rămânem singuri. Evident,

mai trebuia să vorbim cu Kieran, însă trebuia să procesăm totul şi poate chiar să trăim puţin înainte de a ne începe călătoria spre Câmpiile Elizee.

Am rămas în spate în timp ce toată lumea ieşea din încăpere, întorcându-se spre Templul lui Nyktos. Voiam să vorbesc cu Willa, care nu se grăbise să se ridice de la masă.

Sau poate ştia că vreau să discut cu ea.

Oricum, aveam multe întrebări şi doar câteva minute în care să stăm de vorbă, singura care aştepta lângă uşă fiind Vonetta.

— Pot să te întreb ceva? am spus eu.

Willa s-a uitat la mine, cu ochii căprui-aurii intenşi, cu aceeaşi strălucire ciudată, cunoscătoare, pe care o văzusem şi când o întâlnisem prima oară.

— Eşti Regina. Poţi întreba orice vrei.

Nu m-am gândit că, dacă eram Regina, eram liberă să pun întrebări. Şi aveam multe întrebări de pus.

— De ce ai fost la Perla Roşie? am întrebat-o eu.

— Am un suflet rătăcitor însetat după explorare, a răspuns ea, şi, din ce scria în jurnalul ei, eram de acord cu asta.

— Dar nu este periculos pentru tine?

Avea un râs gutural.

— Cele mai grozave aventuri sunt întotdeauna însoţite de un oarecare pericol, aşa cum sunt sigură că ştii, a spus ea, iar eu m-am îmbujorat. Şi trecuseră mulţi ani de când nu mai fusesem în Masadonia. Ardeam de nerăbdare să ajung din nou pe-acolo.

Nerăbdarea ei ciudată mi-a stârnit suspiciunile cu privire la ceea ce era.

— De ce m-ai trimis în odaia în care se afla Casteel?

Buzele roşii i s-au curbat în sus, într-un zâmbet subtil.

— Pur şi simplu... mi s-a părut că aşa trebuie să fac.

— Asta e tot?

A încuviinţat din cap şi s-a apropiat de mine.

— Ar trebui să ne încredem întotdeauna în instinctul propriu.

— Eşti un metamorf, nu-i aşa? Cum ea a încuviinţat din cap, am întrebat: Deci instinctul tău este mult mai... precis decât al altora?

A râs încet.

— Unii ar spune că da. Unii ar spune chiar că acurateţea instinctuală m-a făcut să devin una dintre cele mai mari clarvăzătoare pe care le-a avut vreodată Atlantia.

O *clarvăzătoare.* Ştiam eu!

— Când te-am văzut la Perla Roşie, ştiam că porţi o mască. Nu cea care îţi ascundea identitatea, ci una pe care ai fost forţată să o porţi mulţi ani sub voal. Una pe care nici măcar nu ştiai că o purtai. Te-am văzut şi am ştiut că erai Fecioara.

Willa m-a privit în ochi, şi mi s-a făcut pielea de găină pe tot corpul.

— Ştiam că eşti a doua fiică, prin venele căreia curge sângele zeilor.

A privit spre uşă, peste umărul meu.

— Şi ştiam că şi el caută acelaşi lucru care te-a condus pe tine la Perla Roşie în noaptea aceea.

Am ridicat din sprâncene.

— Era acolo ca să discute despre planurile lui.

A clătinat din cap, legănându-şi buclele groase.

— Acesta a fost unul dintre motive, dar, în adâncul sufletului, căuta acelaşi lucru ca tine. S-a oprit, apoi a adăugat: Să trăiască.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

— Pot să îţi împărtăşesc ceva? m-a întrebat Willa şi s-a aplecat spre mine, atingându-mi braţul.

Am simţit un licăr uşor de energie trecându-mi peste

piele.

— Nu ai fost singura care a căutat adăpost în acea noapte. Şi el avea nevoie de adăpost: unul care să poată îndura greutatea dorinţelor, a dragostei şi a durerii lui. Şi l-a găsit. Poate că el ţi-a oferit libertate, însă tu i-ai dăruit mai mult decât ai putea înţelege vreodată.

Mi s-a pus un nod în gât, de emoţie, împiedicând orice cuvinte pe care trebuia să le rostesc.

— Să nu uiţi asta, a spus ea.

— Nu voi uita, am reuşit să îngân.

Willa a zâmbit.

— Penellaphe, a strigat Eloana din prag. Eşti gata?

Am tras adânc aer în piept şi am încuviinţat din cap.

— Sunt, i-am răspuns şi apoi am coborât vocea: îţi mulţumesc că mi-ai răspuns la întrebări.

Şi-a plecat capul.

— Întotdeauna. Şi, dacă vei fi cumva... suficient de curioasă ca să-mi adresezi şi celelalte întrebări care sunt sigură că îţi umblă prin cap, voi fi mai mult decât fericită să îţi răspund sau să îţi dau indicii despre un anumit... capitol.

Oh!

Vai!

— Mulţumesc, m-am bâlbâit eu şi am dat să plec.

— Maiestatea Voastră, m-a oprit Willa, iar, când m-am întors spre ea, zâmbetul îi dispăruse.

— O clarvăzătoare nu poate şti întotdeauna lucruri despre alţii şi nici nu poate să închidă ochii şi să privească dincolo de azi, în viitorul apropiat şi în cel îndepărtat. Eu nu pot, mi-a spus ea, şi mi s-a făcut din nou pielea de găină. Atlantienii pot fi superstiţioşi, chiar dacă nu cred în profeţii. Ştii de ce nu cred?

Pielea mi-a îngheţat.

— Nu.

— Pentru că noi credem că zilele din viitor nu sunt prezise. Că nici măcar ceea ce ne-au sortit zeii nu este scris în piatră, a spus Willa, iar particulele aurii din ochi i s-au învolburat. Însă ce e scris în oase este diferit, şi nu ar trebui să ignorăm lucrurile în care nu credem.

Cu inima bătându-mi puternic şi conştientă că Eloana mă aştepta, m-am apropiat de Willa.

— Vorbeşti despre profeţia în care cred Nevăzuţii?

Willa mi-a atins încă o dată braţul, iar aceeaşi încărcătură de energie mi-a zvâcnit pe piele.

— Tiza ta a fost atât de înţeleaptă, încât a putut vedea dincolo de ziua ce-i stătea înainte, însă nu a văzut ceea ce cred ei. Nu eşti marea uneltitoare, ci una din cei doi care vor sta între ce s-a trezit şi răzbunarea pe care încearcă să o obţină de la oameni şi zei deopotrivă.

Cuvintele Willei m-au bântuit cât am mers prin palat şi prin Templul lui Nyktos. Deşi latura mea logică voia să se răzvrătească împotriva ideii că oricare dintre părţile profeţiei ar fi fost adevărată, am simţit o oarecare uşurare când am auzit-o spunând că nu eram marea uneltitoare, aşa cum credeau Nevăzuţii.

Dar, dacă ceea ce spunea ea era adevărat – şi trebuia să fie, când ştia atât de multe despre restul – sigur se referea la Coroana de Sânge şi la Casteel. Mi-am închipuit că Ascendenţii aveau o mare sete de răzbunare, însă ce ar fi putut trezi? Nu mă puteam gândi decât la Malec. Evident, ca eu să fiu aici, el trebuia să fi înviat.

Murmurul scăzut al vocilor m-a smuls din gânduri chiar pe când am trecut pe lângă statuia lui Nyktos şi flăcările lui albe-argintii. Hisa stătea în uşă. Înţelepţii ieşiseră deja pe balcon, alături de Willa. Părinţii lui Casteel aşteptau împreună cu comandantul.

Eloana întrebase dacă eu sau Casteel voiam să ne schimbăm înainte să îi salutăm pe locuitorii din Evaemon.

Deşi mă imaginasem preţ de o clipă purtând o rochie frumoasă, am refuzat, făcându-mi timp doar cât să-mi aşez la loc şuviţele de păr care îmi scăpaseră din coada împletită. Era puţin probabil ca oamenii să mă vadă în altă ţinută decât cea pe care o purtam azi sau altele asemănătoare, vreme îndelungată de acum înainte, aşa că mi s-a părut cam inutil să mă prezint într-un alt mod.

În plus, doar întârzia momentul în care aveam să vorbim cu Kieran şi când eu urma să stau de vorbă cu Casteel despre ceea ce îmi împărtăşise Willa. Aşa că iată-ne înveşmântaţi ca atunci când intraserăm călare în Atlantia, mai devreme.

Fusese într-adevăr o zi lungă.

— Sunteţi gata? a întrebat Valyn.

Casteel mi-a aruncat o privire, iar eu am încuviinţat din cap.

— Da, suntem.

M-am uitat într-o parte, unde Vonetta a rămas în înfăţişarea ei de vârcolac, iar Kieran în cea de muritor. Ceilalţi vârcolaci, inclusiv Delano, ne însoţeau. Naill şi Emil erau printre ei. M-am concentrat din nou asupra părinţilor lui Casteel.

— Ne veţi prezenta voi?

Eloana a clătinat din cap.

— Vom sta lângă voi, dar cel mai în vârstă membru al consiliului vă va prezenta.

Amintindu-mi cine era cel mai bătrân înţelept, am întrebat:

— Willa?

Valyn a încuviinţat din cap în timp ce îşi privea fiul, care rânjea.

— Am impresia că-mi scapă ceva, a murmurat Valyn.

— Nu-i aşa, am spus eu când Casteel a deschis gura, neînţelegând cum de nimeni din Atlantia nu părea să ştie

despre jurnalul Willei. Te asigur.

Casteel mi-a aruncat o privire, pe care am ignorat-o.

— Toată treaba nu va dura foarte mult, a spus Eloana, cu o voce puţin obosită. A fost o zi lungă şi pentru ei. Iar apoi vă puteţi retrage... Sau puteţi face orice vă place.

— Un pat ar fi tare bun, a spus Casteel, şi am sperat cu adevărat că nu avea să detalieze acest gând.

— Voi doi veţi rămâne în palat? am întrebat. Sper că da.

— Şi eu sper, a zis Casteel.

Valyn s-a uitat la Eloana, apoi a încuviinţat din cap.

— Avem de gând să rămânem cel puţin până când vă veţi întoarce din Câmpiile Elizee şi de la întâlnirea cu Coroana de Sânge. Ne-am gândit că veţi vrea să vă ţinem locul până atunci.

— Se vor ocupa de problemele minore care apar în timpul absenţei noastre, a explicat Casteel rapid. De obicei, intervine sfetnicul sau, în cazuri rare, consiliul.

Am încuviinţat din cap.

Eloana ne-a privit, şi am ştiut că sosise momentul. Hisa şi un alt gardian au făcut un pas înainte, apucând fiecare mânerul unei uşi. Kieran m-a privit în ochi, apoi pe Casteel. A rânjit când s-a dus lângă Emil şi Naill.

Inima a început să-mi bată cu putere când uşile au început să se deschidă. Sunetul mulţimii a devenit tot mai puternic pe măsură ce ultima rază a soarelui a strălucit prin tavan şi a pătruns prin deschizătura dintre uşi.

Balconul era rotunjit şi suficient de lung încât înţelepţii să stea în stânga şi în dreapta noastră, lângă balustrada neagră din piatră. Willa aşteptase spre partea din spate a balconului, însă acum înainta, cu buclele negre-albăstrui în lumina slabă a soarelui. A vorbit, şi un murmur s-a auzit prin toată mulţimea. Nu ştiam sigur ce a spus, pentru că sângele îmi pulsa în urechi şi pieptul îmi bubuia. Îmi dădeam seama doar de faptul că părinţii lui Casteel se

aşezaseră alături de noi şi de cât de incredibil de ireal era că domnişoara Willa, *acea* domnişoară Willa, era pe punctul de a ne prezenta regatului ca Rege şi Regină.

Nici măcar într-o mie de ani nu aş fi putut să visez vreodată acest moment.

Un râset a vrut să iasă la suprafaţă, dar am reuşit să-l opresc. Acum, nu era momentul pentru chicoteli isterice.

Casteel m-a luat de mână. L-am privit brusc în ochi. Ochii lui erau ca nişte iazuri nesfârşite cu miere caldă, şi, când am inspirat, am simţit doar aroma de ciocolată şi fructe de pădure.

— Te iubesc, i-am şoptit, cu lacrimi usturătoare în ochi.

Casteel a zâmbit. Au apărut două gropiţe, una după alta. Am văzut un vârf de colţ, şi un vârtej total nepotrivit a început să mi se zvârcolească în stomac.

Iar apoi înaintam în ceea ce rămăsese din soarele de seară şi în adierea vântului şi ne-am oprit deasupra unei mulţimi care aproape că mi-a făcut inima să stea.

Erau *mii* sau zeci de mii. În curtea de sub templu era o mare de oameni, unii stând pe dealul verde şi dincolo de el, pe balcoanele clădirilor din apropiere şi în faţa ferestrelor deschise. Unii stăteau chiar şi pe acoperişurile clădirilor mai joase. Din câte am putut vedea, străzile din Evaemon erau pline.

— Cu sprijinul şi respectul din partea Consiliului înţelepţilor şi ale fostului Rege şi ale fostei Regine din Atlantia, au avut loc abdicarea şi înălţarea coroanei. Vocea Willei a plutit dincolo de balcon, coborând asupra oamenilor ca o ploaie blândă de vară. Este o mare onoare să vi-l prezint pe cel născut din Primul Regat, creat din sângele şi cenuşa celor care au căzut înaintea lui, al doilea fiu al fostului Rege Valyn şi al fostei Regine Eloana, Casteel Hawkthrone Da’Neer, Regele din Sânge şi Cenuşă.

Mi s-a tăiat răsuflarea când am auzit titulatura ce le

aparţinea Ascendenţilor, Coroanei de Sânge. Casteel a încremenit lângă mine, însă mulţimea a izbucnit în strigăte şi urale, aplauze şi urlete care au răsunat în văi şi pe străzi ca un tunet.

Willa a ridicat pumnul, şi s-a aşternut tăcerea.

— I se alătură cea care poartă sângele Regelui Zeilor, *Liessa,* şi adevărata moştenitoare a Atlantiei, Penellaphe Balfour Da'Neer, Regina din Carne şi Foc.

Am tresărit, şi mi-a stat inima în piept. S-a aşternut liniştea, acută şi intimidantă...

Din spate s-au auzit urlete, făcându-mă să tresar. Strigăte prelungi şi intense care primeau răspuns în tot oraşul. Mai jos şi mai departe, bărbaţi şi femei, vârstnici şi tineri în înfăţişarea lor de muritori, au răspuns cu urlete adânci, guturale, încheiate în hohote înalte.

Apoi din curte, s-a auzit un zgomot puternic. Un bărbat a lovit pământul cu piciorul. Femeia de lângă i-a urmat exemplul, apoi altul şi altul, întocmai ca în ziua în care ajunsesem în Golful lui Saion. Însă nu erau doar vârcolaci, ci şi atlantieni, şi muritori, lovind pământul cu picioarele şi izbind cu pumnii în piatră, sunetul reverberând prin curte, pe străzi, pe balcoane şi de pe terase. Mulţi erau în genunchi, bătând cu palmele în ţărână.

— Asta... e de bine, nu? am întrebat eu.

— Transmit un mesaj, a spus Eloana din spatele nostru.

— Ce fel de mesaj?

Casteel mi-a zâmbit.

— Că sunt *ai tăi.* Şi că, la nevoie, vor merge la război pentru tine.

Războiul era ceea ce încercam să prevenim, însă... am presupus că era bine de ştiut că erau dispuşi s-o facă.

— Vrei să spui că sunt *ai noştri.*

Zâmbetul i s-a lărgit, dar nu a răspuns.

Izbiturile de pumni şi de picioare au încetat, iar liniştea

s-a aşternut în jurul nostru. Mi s-a făcut pielea de găină în timp ce am privit lent spre oraş. Zeci de mii de capete erau acum ridicate, privindu-ne pe noi – sau pe mine – şi aşteptând. Casteel m-a strâns de mână.

— Aşteaptă răspunsul tău. Răspunsul meu?

— Am senzaţia că un simplu „*mulţumesc*” nu ar fi suficient. Casteel aproape s-a înecat cu ceva ce suna ca un râs. M-am uitat la el, cu sprâncenele ridicate.

— Îmi pare rău. Am mijit ochii la el.

— Nu prea cred că-ţi pare rău.

Şi-a muşcat buza de jos, dar colţurile gurii i s-au curbat în sus. Nu au apărut una, ci două gropiţe incredibile.

— Eşti atât de enervant, am mormăit eu.

— *Încântător* de enervant, m-a corectat el, iar tatăl lui a oftat.

— Mai degrabă ai noroc că eşti drăguţ, am mormăit eu foarte încet. Casteel m-a tras lângă el şi m-a cuprins cu un braţ. Înainte să pot protesta, şi-a apropiat gura până la doar un centimetru de a mea.

— Mai degrabă mă iubeşti necondiţionat.

— Şi asta, am oftat eu.

Casteel şi-a plecat capul şi m-a sărutat. Nu era nimic grăbit sau cast în felul în care buzele lui le-au revendicat pe ale mele. E posibil să fi fost puţin nepotrivit – sau foarte nepotrivit – însă la fel era şi modul în care mă lăsasem pe el.

Am tresărit când strigătele şi uralele au izbucnit de la vârcolacii şi de la atlantienii din curte şi din oraş, amestecându-se cu fluierături şi ţipete.

Casteel a chicoti cu buzele apăsate peste ale mele şi şi-a lipit fruntea de a mea.

— Oamenii noştri sunt foarte încântaţi de orice manifestare de afecţiune în public, în caz că nu ai observat.

— Am observat.

Convinsă că faţa mea avea culoarea unui copac sângeriu, m-am uitat spre oraş, spre oamenii *noştri.*

Willa s-a întors iar spre mulţimea care amuţise din nou.

— Din sânge şi cenuşă şi din Regatul focului şi al dorinţei, Regele şi Regina noastră au urcat pe tron, jurând să apere Atlantia de duşmani cunoscuţi şi nevăzuţi. Să stăpânească cu bunătate şi putere şi să conducă cu milă şi dreptate. De acum şi până la ultima lor suflare, ei sunt protectorii voştri.

Casteel m-a privit cu ochii chihlimbarii strălucitori şi ne-a ridicat mâinile unite, iar oamenii... oamenii *au sărbătorit.*

Oamenii din Atlantia încă sărbătoreau înălţarea coroanei, având în vedere zgomotul de veselie care se auzea slab din interiorul odăilor regale.

Iar Kieran nu glumise când spusese că încăperile noastre ocupau toată aripa de est. Foaierul dădea spre o zonă de zi şi de ambele părţi erau uşi care duceau spre spaţiile lui şi spaţiile ei. Nu eram sigură de ce era nevoie de amândouă, dar exista şi o sufragerie privată în care se afla o masă rotundă suficient de mare pentru mai multe persoane. De asemenea, exista şi un atrium cu scaune şi divane confortabile, cu covoare groase şi trandafiri care înfloreau noaptea şi care îşi deschiseseră petalele delicate la prima apariţie a lunii.

Dormitorul era... cam exagerat.

Un pat cu baldachin se afla în centrul încăperii şi ocupa aproape tot spaţiul. Perdelele erau strânse, lăsând să se vadă lenjerii curate şi o grămadă de perne moi. Existau doar două fotolii în faţa uşilor care duceau spre o terasă şi o grădină privată, iar un cufăr mare din lemn se afla chiar în interiorul odăii de dormit. Dulapurile se aflau într-o încăpere de dimensiunea camerei pe care o avusesem în Masadonia. Casteel îmi explicase că se numea garderobă,

iar mie mi s-a părut că se putea şi locui în ea.

Odaia pentru îmbăiat... ei bine, cea din Golful lui Saion pălea prin comparaţie. Toaleta era ascunsă în spatele unui perete, şi existau două chiuvete, o cadă incredibil de mare şi cabina de duş, care avea mai multe capete de duş şi bănci din piatră.

Şi mă puteam gândi la multe lucruri *indecente* care ar putea avea loc acolo.

De la intrarea principală se deschidea o uşă spre holul destinat personalului şi scările private care duceau la etaj către odăile rezervate pentru oaspeţii Regelui şi ai Reginei. Cei care călătoriseră cu noi se instalau deja acolo, iar părinţii lui Casteel tocmai plecaseră, după ce ne informaseră că, dacă voiam să schimbăm ceva la odăi, trebuia doar să o anunţăm pe Rose.

Întrucât foarte puţine articole din spaţiul respectiv ar fi putut să le aparţină Eloanei sau lui Valyn, am avut senzaţia că multe dintre lucrurile care se aflau deja în încăperi erau noi şi că planificaseră acest moment de cum se întorseseră la Evaemon.

În timp ce Casteel vorbea cu unul dintre angajaţi ca să ne aducă mâncare în odăi, eu am cutreierat camerele, căutând obiectele personale care fuseseră trimise dinainte.

Le-am găsit aşezate peste tot: un urs de pluş adorabil, care avusese cu siguranţă şi zile mai bune, pe un raft. Câteva cărţi cu coperte de piele acopereau rafturile din zona de zi principală: unele erau cărţi pentru copii, iar celelalte păreau a fi o colecţie de fabule. Nu am găsit manuale. Am rânjind când am descoperit două săbii de antrenament cu lamele tocite atârnate în sala dintre camera de zi şi zona de luat masa. Mai multe tablouri erau atârnate în camera de zi, iar cel cu flori de liliac, piatră gri şi ape albastre limpezi trebuia să fi fost al lui Casteel. Era o

ilustraţie a peşterii.
În garderobă, am găsit straiele pe care le aduseserăm cu noi şi lucrurile care fuseseră trimise înainte, deja agăţate şi împăturite. În interiorul cufărului se aflau multe arme care străpungeau carnea şi piatra, unele făcute dintr-un metal auriu, altele din oţel şi altele din hematit. De cealaltă parte, între uşile către odaia pentru îmbăiat şi dulap, se aflau două piedestale înalte, din piatră, cu o margine subţire. Mi-am dat seama la ce serveau, amintindu-mi vag că văzusem ceva similar în castelul Wayfair.
Mi-am dat jos coroana de pe cap. Oasele aurite erau netede şi reci la atingere, amintindu-mi de osul de vârcolac din care era făcut pumnalul meu. Am aşezat-o cu grijă pe piedestal, sprijinind-o pe margine.
Regina din Carne şi Foc.
Carne şi foc. Mai auzisem de două ori sintagma asta. Mama lui Casteel o spusese când mă văzuse pentru prima dată şi fusese menţionată şi în profeţia pe care o rostise Alastir.
Însă nu eram marea uneltitoare.
Iar titulatura... ei bine, suna al naibii de grozav!
Rânjind, m-am întors cu spatele spre coroană şi m-am dus spre noptieră. Am găsit un căluţ din lemn. L-am ridicat, minunându-mă de complexitatea lui. Niciun detaliu nu fusese omis. L-am întors, surprinsă să văd numele lui Malik sculptat dedesubt. Mi-am trecut degetul mare peste şanţurile trasate în lemn.
— Malik l-a făcut, a spus Casteel din prag.
M-am întors, urmărindu-l cum îşi scoate coroana şi o aşază pe piedestalul de lângă al meu.
— A fost pentru ziua mea. La şase ani, cred. Doamne, pare că a fost acum o viaţă. S-a oprit. Ceea ce îmi aminteşte de ceva... Nu cred că ştim care sunt zilele

noastre de naştere, nu-i aşa?
— Sunt sigură că... Am râs când mi-am dat seama că avea dreptate. Am pus calul înapoi de unde îl găsisem. Erau atâtea lucruri pe care le ştiam unul despre altul şi totuşi atâtea lucruri pe care nu le ştiam. Când e ziua ta de naştere?
A rânjit şi s-a sprijinit de perete.
— M-am născut în prima zi a lunii a şasea. Tu?
Zâmbetul a început să mi se estompeze.
— M-am născut în luna a patra.
— Şi? a întrebat el, ridicând dintr-o sprânceană.
M-am aplecat în faţă.
— Nu ştiu... Adică nu-mi amintesc. Am nişte amintiri vagi despre sărbătorirea unei zile de naştere când eram mică, dar, după moartea părinţilor mei, nici Ian, nici eu nu am mai sărbătorit cu adevărat. Am ridicat din umeri. Şi cred că, de-a lungul anilor, am cam uitat data, aşa că am ales o zi la întâmplare în aprilie pentru mine şi în decembrie pentru el.
Rânjetul i-a dispărut.
— Alege o zi.
— Pentru ce?
— Pentru ziua ta de naştere. Alege o zi din aprilie, şi va fi ziua ta de naştere.
Am simţit un junghi de tristeţe în inimă.
— Vikter m-a întrebat cândva când e ziua mea de naştere. A spus acelaşi lucru. Să aleg o zi din aprilie. Am expirat uşor. Am ales a douăzecea zi, şi atunci mi-a dat pumnalul din os de vârcolac.
— Perfect.
Zâmbetul i-a revenit, dar nu i-a ajuns până la ochi.
— Cum te simţi?
— Sunt bine. De parcă nu mă simt... diferit. Adică, poate că da? Nu ştiu.

Am râs, stingherită de sentimentele mele, şi m-am apropiat de el. S-a desprins de perete.

— Totuşi, mă simt calmă. Tu cum te simţi?

— Mă simt la fel.

Şi-a deschis braţele, iar eu m-am dus la el, cuprinzându-l pe după talie. Mi-am apăsat obrazul pe pieptul lui, am închis ochii şi m-am cufundat în îmbrăţişarea lui, absorbind mirosul lui înţepător, de pin.

— Deşi trebuie să admit că m-am simţit uşurat când coroana s-a aurit. Mi-am dorit o coroană la fel de strălucitoare ca a ta.

Am râs.

— Am vorbit cu Willa.

— Am observat. M-a sărutat uşor pe creştetul capului. Eram foarte curios despre ce vorbeaţi voi două... şi cam gelos.

Rânjind, m-am întins şi i-am sărutat colţul buzelor.

— Nimic ce ar putea fi aprobat de mintea ta murdară.

S-a bosumflat.

Arăta ridicol şi totuşi adorabil, *încântător* de adorabil. I-am spus că era femeia care fusese la Perla Roşie şi care mă trimisese în odaia lui, ceea ce l-a surprins. Habar n-avusese că vreunul dintre înţelepţi călătorea spre Solis, dar, având în vedere jurnalul ei, avea sens. Nu i-am spus ce-mi zisese despre el. Nu credeam că ar vrea să-i cunoască cineva profunzimile inimii, dar i-am împărtăşit ce-mi spusese despre profeţie.

Casteel era încă puţin şovăielnic în timp ce ne-am îndreptat spre zona de zi.

— Nu înseamnă că nu pot să cred în asta, a spus el, cu braţul pe umerii mei. Mi-e greu să cred că, dacă există una care ar putea fi reală, nu există şi altele. Unele despre care nu am auzit.

— Nu ştiu, am spus. Poate că profeţiile nu trebuie să fie

cunoscute.

— Sună a ceva ce ar spune o clarvăzătoare.

Am chicotit.

— Aşa e.

I-a apărut o gropiţă în timp ce m-a mângâiat pe obraz, dându-mi la spate o şuviţă de păr desprinsă.

— Mâncarea ar trebui să ajungă curând, şi probabil eşti obosită şi ai pus deja ochii pe duş. Ştiu asta pentru că şi eu l-am ochit, însă am vrut să vorbim mai întâi cu Kieran. Eşti pregătită pentru asta?

— Desigur.

— Bun. Pentru că va ajunge în câteva minute, a spus el, şi am râs din nou.

Am văzut-o atunci, acea învolburare de scântei vii, aurii din ochii lui. Buzele i s-au depărtat până i-am zărit vârfurile colţilor.

— Îmi place sunetul ăla. Îmi place cât de mult râzi acum.

— Şi mie, am recunoscut încet. Şi doar datorită ţie.

Ochii i s-au închis preţ de o clipă, şi şi-a lipit fruntea de a mea, şi a trecut o clipă îndelungată în care doar am stat aşa, în picioare.

— Înainte să vină Kieran, aş vrea să te întreb ceva.

— Pare serios.

— Cam este. A ridicat capul. Ai mai simţit foamea?

— De mâncare? am continuat eu întrebarea.

Buzele i-au zvâcnit.

— Nu genul la care te gândeşti.

— Ah!

Am făcut ochii mari.

— De sânge?

Atunci a rânjit.

— Nu trebuie să şopteşti.

— Nu am făcut-o.

— Ba da, chiar ai făcut-o.

— Mă rog. M-am muşcat de buză. Nu prea cred. Adică nu am mai simţit durerea aceea care mă măcina. Cred că aş şti dacă ar fi aşa.

— Nu se întâmplă mereu aşa, Regina mea.

Regina mea. Îmi plăcea. Aproape la fel de mult cum îmi plăcea când îmi spunea Prinţesă. Nu că aş fi recunoscut-o în faţa lui.

— Cum se simte?

— Te vei simţi inexplicabil de obosită, chiar şi după ce dormi. Mănânci, dar tot vei simţi foamea. Mâncarea nu te mai atrage în cele din urmă, mi-a spus el. Te enervezi mai uşor, ceea ce nu ar fi nou pentru tine.

— Hei!

I-am dat una în braţ.

— Poate că trebuie să te hrăneşti acum, m-a tachinat el, cu ochii strălucind. Când vei ajunge în punctul în care mâncarea nu-ţi va mai alina foamea, va trebui să te hrăneşti.

Am încuviinţat din cap.

— Bine.

— Probabil nu a fost nevoie să te hrăneşti până acum, oricum. Dacă ne luăm după momentul în care atlantienii trebuie să se hrănească, a spus el. Dar s-ar putea ca tu să fii diferită. Este posibil chiar să nu fie nevoie, dar am vrut să verific.

Am încercat să găsesc chiar şi o licărire de nelinişte legată de posibilitatea de a fi nevoită să mă hrănesc, însă nu am găsit niciuna. Chiar atunci s-a auzit o bătaie în uşă.

Casteel l-a primit înăuntru pe Kieran. Vârcolacul părea să fi reuşit să-şi facă un duş şi să-şi schimbe veşmintele. Ţinuta lui de mai devreme fusese înlocuită cu o cămaşă albă curată şi pantaloni negri. Eram invidioasă.

— Nu te vom reţine mult, a spus Casteel, venind lângă mine.

— Dar am vrut să te întrebăm ceva important.

Kieran a ridicat dintr-o sprânceană şi a aruncat o privire spre noi.

— Este vorba despre împreunare?

Pentru a doua oară în 24 de ore, am rămas fără aer.

— Ce?

— Mă înşel? a întrebat Kieran, încrucişându-şi braţele peste piept.

— Da, am zis şi am încuviinţat din cap, în timp ce Casteel părea să se străduiască din răsputeri să nu izbucnească în râs. Cu siguranţă nu despre asta aveam de gând să vorbim – şi, apropo, împreunarea nu este necesară, nu? Sunt o zeitate. Acum, am o durată de viaţă de neînţeles.

— Apoi, a rostit Casteel tărăgănat.

M-am uitat la el şi apoi mi-am dat seama că-mi făcusem griji în privinţa unui lucru încă de când aflasem că s-ar putea să fiu nemuritoare sau ceva foarte apropiat de asta.

— Voi trăi mai mult decât tine, nu-i aşa?

— Durata de viaţă a zeităţilor e dublă comparativ cu a atlantienilor, poate chiar mai mare dacă adorm profund, a explicat Casteel.

Nu am simţit nici măcar un dram de îngrijorare dinspre el, iar eu mai aveam cam cinci secunde înainte să mă arunc pe jos.

— Dar avem mult timp la dispoziţie înainte să începem să ne facem griji în privinţa asta, a completat el.

— Îmi fac griji acum.

— Evident, a declarat Kieran. Sunt legat de tine, toţi vârcolacii sunt. Nu în acelaşi mod în care funcţionau legăturile cu spiţele fundamentale, însă un vârcolac va fi în continuare piesa de legătură care fuzionează două vieţi. S-a încruntat. Sau trei, presupun. Doar că viaţa lui ar fi legată de-a ta.

M-am holbat la el.

— Oricum, ar putea fi orice vârcolac, a zis Kieran, ridicând din umeri.

Am continuat să mă holbez la el.

— Bine. E bine de ştiut. Casteel m-a bătut pe umăr, şi m-am aşezat pe perna groasă şi neagră a unui scaun. Dar nu despre asta am vrut să vorbit cu tine.

— Nu zău, a spus Kieran.

Am clătinat din cap, buimacă. Eram pe punctul de a-l ruga să ne fie consilier. A doua zi urma să plecăm spre Câmpiile Elizee şi apoi spre Solis. Chiar nu trebuia să mă gândesc la nimic din toate astea acum.

— Am vrut să te întrebăm dacă ne faci onoarea să fii sfetnicul Coroanei, a zis Casteel. Mi-am planificat un întreg discurs în minte despre cum mi-ai fost ca un frate şi că nu există altă persoană în care să am încredere mai mult decât am în tine, însă acum lucrurile sunt cam ciudate, aşa că... da, am vrea ca tu să fii sfetnicul nostru.

Acum, Kieran se holba la noi, şi am simţit şocul rece care-l încerca, ceva ce nu credeam că simţea deseori.

— Eşti... surprins, am spus eu. Cum aşa? Casteel are încredere în tine, sigur ştii asta. Şi eu la fel.

— Da, dar... Kieran şi-a frecat podul palmei de mijlocul pieptului. Sfetnicul Coroanei este, de obicei, cineva mult mai în vârstă decât mine, cu mai multă experienţă şi relaţii.

— Regele şi Regina sunt, de obicei, oameni cu mult mai în vârstă decât noi, a răspuns sec Casteel.

— Ştiu, dar... De ce nu l-aţi alege pe tatăl meu? a întrebat el. V-ar servi bine.

— Dar nu la fel de bine ca tine, i-a spus Casteel. Nu trebuie să accepţi...

— Ba nu, accept, a confirmat Kieran. Ar fi o onoare. Ne-a privit cu ochii lui mari de un albastru-deschis. Doar că...

am crezut că îl vei întreba pe tatăl meu.

Eram şocată că îşi imaginase asta.

— Chiar nu m-am gândit la nimeni altcineva, a zis Casteel şi a făcut un pas în faţă, prinzându-l uşor de ceafă pe Kieran. Ci doar la tine.

Ce am simţit emanând dinspre Kieran mi-a încălzit pieptul. Era surprins, dar mândru şi se scălda în căldura aceea. Puteam jura că în ochi îi sclipeau lacrimi când a spus:

— Voi fi onorat să vă servesc ca sfetnic, a repetat el. De acum până în ultima clipă.

— Este onoarea *noastră*, a spus Casteel, trăgându-l spre el şi îmbrăţişându-l cu un singur braţ. Serios.

Kieran i-a întors îmbrăţişarea. Am zâmbit când i-am văzut cum se îmbrăţişează. Prietenia era o legătură mult mai puternică decât orice lucru creat de zei.

— Bine, a zis Kieran şi şi-a dres glasul, apoi s-a tras în spate.

— Ştiu că, în mod normal, se ţine o ceremonie, a spus Casteel, aruncându-mi o privire. Cam ca aceea pe care am ţinut-o în sala tronului din templu. S-a întors apoi spre Kieran. Am putea să o facem când va avea loc încoronarea mai mare.

Kieran a încuviinţat din cap.

— Mi-aş dori ca părinţii şi surorile mele să fie de faţă.

Surori. Am zâmbit şi mai tare. Se gândea deja la surioara lui.

— Şi eu la fel, a spus Casteel.

Kieran şi-a trecut o mână prin păr.

— Cred că-mi trebuie o băutură. Sau cinci.

Casteel a chicotit.

— Cred că toţi avem nevoie după ziua de astăzi. S-a întors spre credenţul pe care se aflau mai multe sticle şi pahare de cristal gravate cu lujeri. Ce doreşti? m-a

întrebat.

— Orice vrei tu.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Interesant.

Am clătinat din cap.

— Ştii, a spus Kieran, uitându-se la mine în timp ce s-a aşezat pe un scaun identic, n-am mai auzit de un asemenea răspuns la o încoronare. Oamenii sunt fericiţi. Asta sărbătoresc.

— Îmi închipui că sunt uşuraţi că nu vor mai exista tensiuni în legătură cu cât de mult au domnit părinţii lui Cas.

M-am lăsat pe spate, iar Casteel mi-a aruncat o privire înfierbântată, în timp ce turna în trei pahare o băutură pe care probabil aveam s-o regret mai târziu.

— Cred că are mai mult de-a face cu tine, a spus Casteel.

— Pentru că sunt specială. Mi-am sprijinit bărbia în pumn şi mi-am dat ochii peste cap. Un fulg de nea unic.

A râs puternic.

— La naiba de nu!

Însă nu la fel de specială ca aceia care îşi puteau schimba înfăţişarea. N-aveam să reuşesc niciodată să trec peste asta, însă reacţia era probabil şi un răspuns la faptul că Prinţul lor o trecuse prin Ascensiune...

Am făcut ochii mari şi m-am îndreptat de spate.

— O, pe toţi zeii! Tocmai mi-am dat seama de ceva.

— Abia aştept să aud, a murmurat Kieran.

— Nyktos este protejat de gardieni, am spus eu, amintindu-mi ce se spusese în timpul întrunirii consiliului. Nu erau tocmai ultimele ştiri. Dragoninii fie s-au culcat, fie protejează locul de odihnă al zeilor, nu?

Kieran a luat băutura pe care i-a oferit-o Casteel.

— Da.

Stomacul mi s-a strâns ghem.

— Iar gardienii de care ne-a spus Ian că am avea nevoie? Oare sunt chiar cei care protejează locul de odihnă al lui Nyktos?

Casteel mi-a pus băutura în mână.

— Abia acum înţelegi cine şi ce sunt gardienii lui Nyktos?

Da.

Da, absolut.

— Ar trebui să-i convingem pe dragonini să ne ajute? Cei care sunt practic capabili să ia înfăţişarea unui *dragon?*

Casteel s-a holbat la mine, încuviinţând încet din cap.

— Am crezut că ţi-ai dat seama de asta.

— Nu! am strigat eu, iar Kieran a ridicat din sprâncene. Da, îmi aduc aminte că mi s-a spus asta, dar mi s-au spus multe alte lucruri de atunci – şi, pe toţi zeii, voi vedea un dragonin?

— Da, Regina mea, a zis Casteel şi s-a aşezat pe braţul fotoliului meu. S-ar putea să vezi un dragonin.

— Nu ştiu de ce eşti atât de entuziasmată, a zis Kieran. Dragoninii sunt o specie recunoscută pentru cât de... neprietenoasă e, cu un temperament care l-ar face pe-al tău să pară un animal micuţ şi blând.

Mi-am ridicat mâna dreaptă şi i-am arătat degetul mijlociu. A zâmbit afectat.

— Dar am sângele lui Nyktos în mine, am subliniat eu.

— Iar ei pot să scuipe foc, a zis Kieran şi şi-a înclinat paharul spre mine. Deci să sperăm că niciunul dintre noi nu îi supără.

Capitolul treizeci şi nouă

În dimineaţa următoare, mă aflam în foaierul Templului

lui Nyktos, lângă Casteel, jucându-mă cu cureaua pentru piept pe care o găsisem printre armele lui Casteel. Luasem şi pumnalul din fier pe care îl găsisem la fundul cufărului şi care acum era fixat de hamul meu. De coapsă îmi prinsesem pumnalul din hematit. Niciunul din noi nu purta coroana, căci amândoi le lăsaserăm în dormitor. Eram cu Kieran şi sora lui, Emil şi Delano. Naill nu venise de data aceasta, alegând să petreacă în schimb timp cu tatăl lui. L-am privit pe Delano reglându-şi cureaua care îi ţinea săbiile pe şolduri – speram că avea să-şi facă timp să-l anunţe pe Perry că se întorsese în capitală.

— Eu şi Kieran suntem destul de încrezători că tunelul care duce spre munţi e cel de dedesubt, a zis Casteel. E îngust şi deloc palpitant.

Prin *deloc palpitant* presupuneam că se referea la peştera plină cu tufe de liliac.

— Voi doi aţi făcut lucruri tare ciudate în copilărie, a zis Vonetta, care se afla între fratele ei şi Emil, cu braţele încrucişate la piept. Avea două săbii scurte prinse pe şolduri. Îşi dăduse cozile împletite lungi la o parte de pe faţă, aşa că îi atârnau acum pe spate. M-am gândit doar să vă spun asta.

Am rânjit.

— Eu nici măcar nu ştiam că există tuneluri, a zis Emil, aruncând o privire spre pardoselile negre.

— Există, i-a spus Hisa, care s-a îndreptat cu paşi apăsaţi spre noi, flancată de două gărzi. Se poate ajunge la ele prin cripte.

Cripte.

M-am cutremurat.

— Îmi pare rău, a zis Casteel şi m-a strâns uşor de ceafă. Vestea bună este că nu seamănă deloc cu cele în care ai fost ţinută tu.

— E-n regulă, i-am spus, şi chiar avea să fie.

Doar nu aveam să petrecem deloc timp în ele.

Ducând în mână un inel cu chei grele, Hisa s-a îndreptat spre o uşă îngustă. A răsucit cheia în acelaşi timp cu mânerul, şi uşa s-a deschis scârţâind.

O lumină slabă ne-a luminat calea pe o scară ce scotea sunete îngrozitoare sub greutatea noastră. Temperatura scădea cu cel puţin cinci grade la fiecare pas, iar parfumul moscat familiar mi-a întors stomacul pe dos.

Hisa a mers tot înainte, trecând pe lângă câteva morminte de piatră. Casteel s-a ţinut aproape de mine, punându-şi mâna pe umărul meu. Avea dreptate. Cripta era curată şi bine întreţinută, cu ghirlande de flori aşezate pe capacele mormintelor.

— Sunteţi siguri de asta? a întrebat Hisa, care se oprise în faţa altei uşi şi căuta prin chei.

— Suntem, i-am răspuns eu.

A încuviinţat din cap şi apoi a descuiat a doua uşă.

— Tunelurile au fost folosite pe vremuri pentru a transporta mărfuri din diferite zone ale oraşului şi apoi... doar pentru a transporta morţii, ne-a spus ea, iar Emil a făcut o grimasă. Dar nu au fost folosite de câteva decenii. Habar nu am în ce stare se află.

— Puţin probabil să se fi prăbuşit vreunul, a continuat ea, dar să sperăm că traseul pe care îl căutaţi este încă accesibil.

— Din câte îmi amintesc, este un drum destul de drept, cu doar câteva curbe, a zis Casteel şi a luat o făclie.

Delano a făcut un pas înainte, lovind cremenea de vârf. Scânteile s-au transformat în foc. I-a întins torţa lui Kieran.

— Ar trebui să ajungem la munţi cam într-o oră.

— Şi apoi? am întrebat eu, în timp ce am luat o altă torţă.

Flăcările au prins viaţă.

— Asta nu mai ştiu, a zis Casteel şi s-a uitat la Kieran.

Nu am trecut niciodată de munţi.

— În zona aceasta, munţii sunt înalţi, însă nu prea laţi, a spus Hisa, încruntându-se. Ne aflăm la poalele lor, aşa că îmi închipui că va fi o călătorie de circa o jumătate de zi. Mai încolo spre nord sau sud, ar dura probabil câteva zile.

— Cât de departe aţi mers în munţi? a întrebat Vonetta, şi mi s-a părut o idee bună că umpluserăm sacul legat de spatele lui Emil cu cât mai multă mâncare posibil.

Fiecare avea propriul burduf cu apă. Nu era foarte multă apă, însă trebuia să facem astfel încât să ne ajungă.

— Până unde pâcla se amestecă cu norii, în misiuni de cercetare. Ştiu că de aici ajungeam mai repede la pâclă decât din alte zone, a răspuns ea. A aruncat o privire spre uşă. Dacă aş şti ce se ascunde în pâcla aia... S-a oprit, clătinând din cap. Vă rog să aveţi grijă! Cu toţii. Apoi ne-a spus mie şi lui Casteel: Oamenii vor să-şi cunoască Regina şi să se familiarizeze din nou cu Regele lor.

— Şi o vor face, a promis Casteel.

Hisa a expirat adânc şi a deschis uşa spre un hău întunecat.

— Vă vom aştepta să vă întoarceţi.

Comandantul li s-a alăturat gardienilor de la intrarea în cripte.

— Vă mulţumesc tuturor că faceţi asta cu noi.

Vonetta a rânjit.

— Nu e ca şi cum ar refuza vreunul dintre noi ocazia de a vedea Câmpiile Elizee.

— Doar pentru că niciunul dintre noi nu are pic de minte, a spus Emil.

— Ce-i drept, a admis Delano rânjind.

— Eu, unul, mă bucur că sunt înconjurat de cei care au mai multă loialitate şi sete de aventură decât minte, a remarcat Casteel. Şi acum, să stabilim regulile.

— Mă paşte un căscat, i-a trântit-o Vonetta.

Am râs.

— Ei bine, sperăm ca aceste reguli să ne ţină pe toţi în viaţă. Eu şi Casteel am discutat câteva lucruri azi-dimineaţă...

— Asta făceaţi voi doi? a întrebat Kieran.

— Da, m-am răstit eu, îmbujorându-mă, pentru că nu făcuserăm *doar atât.* Oricum, dacă vede cineva o pâclă cât de mică, vă veţi da toţi înapoi şi mă lăsaţi pe mine să merg prima.

— N-am prea fost de acord cu asta, a mormăit Casteel.

— Ba da, ai fost. Pâcla s-a dat la o parte în faţa mea în munţii Skotos. Aş zice că se va întâmpla la fel şi aici, am spus eu. Aşa, nu veţi pătrunde în ea şi nu vă veţi sufoca.

— Da, eu vreau să evit asta, a spus Emil.

— Iar dacă ne va ieşi ceva în cale, probabil n-ar trebui să folosesc *eather-ul,* am spus eu, amintindu-mi ce zisese Kieran, cum că zeii puteau simţi când era folosit *eather-ul.* Nu ştiu ce efecte va avea în Câmpiile Elizee, dacă va fi diferit sau dacă zeii îl pot simţi. Nu sunt convinsă că aşa vrem să-l trezim pe Nyktos.

— Chiar, cum îl vom trezi? a întrebat Delano.

— Ei bine, am zis eu şi m-am uitat spre Casteel, ne-am gândit că vom decide asta la momentul potrivit.

Vonetta a ridicat din sprâncene. A trecut un moment de tăcere.

— Asta chiar e un plan extrem de detaliat!

Casteel a zâmbit afectat.

— Nu te bucuri că ni te-ai alăturat?

— Absolut, a răspuns Vonetta, semănând foarte mult cu fratele ei.

— Gata? a întrebat Casteel, privindu-mă în ochi.

Nu eram chiar sigură, însă nu avea rost să mai amânăm, aşa că am încuviinţat din cap şi l-am urmat pe Casteel în neant.

Timpul se scurge tare ciudat în tuneluri. În lipsa unei lumini, în afară de cea a făcliilor, ne-am dat seama că trecuseră deja câteva ore abia când ni s-a făcut foame. Ne-am oprit numai pentru a ne satisface această nevoie şi pentru a rezolva câteva necesităţi personale în încăperi din pământ despre care m-am convins singură că nu erau pline de insecte cu şase picioare. Se putea foarte bine să ne fi aflat în tunelurile întortocheate şi înghesuite de ore întregi sau chiar mai mult, şi nu credeam că ne-am fi dat seama.

— Atenţie! ne-a avertizat Casteel la un moment dat în tunelul nesfârşit, ţinând torţa în faţa lui. Podeaua pare cam şubredă în această porţiune. Staţi aproape de perete!

Nu ştiam prea bine cum de îşi dădea seama de asta, însă am făcut ce mi-a cerut şi m-am lipit de piatra rece. Burduful de apă m-a înghiontit în spate în timp ce m-am strecurat pe lângă perete, Kieran fiind imediat în spatele meu. Mi s-a strâns pieptul când mi-am dat seama că tunelul se îngustase din nou. Nu avusesem niciodată vreo problemă cu spaţiile închise, însă bănuiam că urma să am acum. Am întins mâna şi am apucat fără să-mi dau seama partea din spate a cămăşii lui Casteel. Mă obişnuisem să fac asta de fiecare dată când zidurile sau tavanul păreau că mă apasă.

— Poppy, a şoptit Casteel.

— Ce e? am întrebat eu, concentrându-mă asupra strălucirii roşietice din faţa lui.

— Ştii ce ar fi trebuit să iau cu noi? a întrebat el.

Mai multă mâncare? Poate un săculeţ cu brânză? îmi era iar foame.

— Nu, am răspuns eu.

— Jurnalul domnişoarei Willa.

M-am oprit brusc, iar Kieran s-a izbit de mine. Slavă Cerului că-i dăduse torţa lui Delano, altminteri părul meu

ar fi fost în flăcări.
— Serios?
— Da. Casteel şi-a continuat drumul. Am fi putut să ne petrecem timpul citind cu rândul din capitolele tale preferate.
— Vorbim despre aceeaşi Willa? a întrebat Vonetta de undeva din spatele meu.
— Da. Vedeţi voi, e o carte extrem de populară în Solis. De fapt, e preferata lui Poppy...
— Ba nu e preferata mea, afurisitule! m-am răstit eu.
— Te rog să nu-l înjunghii în tunel, a strigat Delano.
Mi-am dat ochii peste cap.
— Nu pot promite aşa ceva.
Casteel a chicotit.
— Despre ce e cartea? Am impresia că m-ar interesa, a spus Vonetta, şi l-am auzit pe Kieran gemând. Ce este...
Un pocnet puternic i-a întrerupt cuvintele, apoi întregul fund al peşterii a părut să huruie sub noi.
M-am întors la timp cât să o văd pe Vonetta păşind spre cealaltă parte a zidului şi apoi dispărând într-un nor de praf. M-am îngrozit.
— Netta! a strigat Kieran, şi i-am simţit frica lipicioasă pe piele, contopindu-se cu a mea.
— Am prins-o! a strigat Emil. Oarecum...
Orice uşurare pe care mi-a adus-o cuvintele lui a fost de scurtă durată. Delano a înaintat, întinzând torţa în faţă. Strălucirea portocalie a luminat hăul căscat şi porţiunea din jurul lui. Emil era pe burtă, cu un braţ întins în deschizătură. Chiar nu înţelegeam cum de reuşise atlantianul să se mişte atât de repede încât să o prindă pe Vonetta.
— Sunt încă aici, a strigat Vonetta în timp ce fratele ei s-a repezit de cealaltă parte. Cred.
Casteel m-a prins de spatele cămăşii când am dat să mă

îndrept spre ei.

— E prea mare greutatea în porţiunea aia, ne-a avertizat el, în timp ce Delano cerceta podeaua.

Vârcolacul s-a dus în partea care rămăsese intactă.

Avea dreptate, şi uram asta, pentru că tot ce puteam face era să stau şi să mă uit cum Kieran îşi vâra mâna în hău.

— Dă-mi cealaltă mână! i-a poruncit Kieran. Te vom trage afară împreună.

— Dacă vreunul din voi doi mă scapă, s-a auzit vocea Vonettei din întuneric, o să mă oftic rău de tot.

— Netta, dacă te scăpăm, mă arunc după tine, i-a spus Emil, şi atunci o să aflăm amândoi ce se află sub tunelurile astea.

— Ba o să fim amândoi morţi atunci, a şuierat Vonetta.

— Chestiune de semantică, a răspuns Emil. Te ţin eu. Aşa că dă naibii drumul la chestia aia de care te ţii!

— Cred că e o rădăcină.

— Mulţam că ne-ai spus şi nouă, a comentat Emil. Dă drumul la rădăcină şi încearcă să-l prinzi de mână pe Kieran.

S-a auzit un mormăit uşor, apoi Kieran înjurând.

— Nu ajung la el, a spus ea, icnind.

— Încearcă din nou.

Emil s-a mişcat de parcă ar fi încercat să se poziţioneze pentru a o prinde cu ambele mâini de mână, ceea ce i-ar fi permis să o tragă singur afară, însă îi simţeam frica şi îngrijorarea.

Inima mi-a zvâcnit. Înţelegeam pe deplin ezitarea Vonettei. M-am foit agitată, închizându-mi şi deschizându-mi pumnii pe lângă corp.

Casteel m-a cuprins cu un braţ de la spate. M-a strâns uşor.

— Va fi bine. Au prins-o.

Am încuviinţat din cap şi am aruncat o privire spre locul în care Delano se uita din nou spre fundul peşterii. Îngrijorarea lui s-a triplat în intensitate, şi aveam senzaţia că porţiunea de lângă el nu avea să mai rămână mult timp întreagă. M-am simţit din ce în ce mai frustrată. La ce erau bune toate darurile mele acum? Puteam folosi *eather-ul* pentru a uşura durerea, pentru a vindeca şi pentru a face rău. De ce nu-l puteam folosi şi acum, când era atât de multă nevoie de ajutor?

De ce nu puteam? De fapt, cine spunea că nu puteam?

S-a auzit un alt pârâit, şi am simţit un junghi de frică atunci când bucăţi din tunelul de sub Emil au început să se sfărâme. Casteel a înjurat. Dacă porţiunea respectivă se surpa, nu numai că aveam să-i pierdem pe ei, dar nici noi nu aveam să ne mai putem întoarce.

Trebuia să fac ceva.

Trebuia să încerc.

M-am forţat să mă calmez îndeajuns încât să mă pot concentra asupra imaginii pe care mi-o construiam în minte. Am închis ochii şi am revărsat toate gândurile bune în ceea ce cream. Nu voiam ca *eather*-ul să facă rău. Pieptul mi-a vibrat când am văzut pânza de lumină sclipitoare scurgându-se pe podea. Mi-am închipuit-o alunecând în hău şi înconjurând-o pe Vonetta. Am văzut cum o ridică...

Vonetta a icnit. Am deschis brusc ochii. O strălucire argintie se strecura de-a lungul pereţilor cavernei. Kieran s-a aplecat în faţă, vârându-şi mâna în spărtură, în timp ce firele de lumină au ridicat-o pe Vonetta. Şi-a prins sora de mână şi a tras-o în sus, în timp ce eu am tras *eather-ul* spre mine. Emil i-a dat drumul, târându-se în spate pe burtă, iar Kieran şi Vonetta s-au prăbuşit într-o parte.

Am expirat apăsat, am tras *eather-ul* înapoi spre mine şi m-am lăsat pe Casteel. Strălucirea s-a retras şi apoi a

dispărut.

— Eşti bine, Netta? a întrebat Casteel.

— Splendid.

Vonetta s-a rostogolit pe spate, răsuflând greu. Şi-a înclinat capul spre mine şi spre Casteel.

— A fost... o senzaţie ciudată.

— Ai simţit ceva? am întrebat-o eu.

— Da, mi s-a părut... caldă şi mă gâdila. Şi-a trecut mâna peste frunte. Vă mulţumesc! Tuturor.

— Cum ai făcut asta? a întrebat Casteel în timp ce Emil s-a ridicat.

— Mi-am închipuit ce vreau. Cum ai spus tu. Inima încă nu mi se liniştise. Şi am sperat că nu... ştii tu, că nu-i va frânge oasele.

Vonetta dăduse să se ridice, dar s-a oprit, căutându-mi privirea în lumina slabă a torţelor.

— Vrei să spui că nu ştiai dacă îmi va frânge sau nu oasele?

— Aşa e, am recunoscut eu timid. Şi-a pus mâinile pe şolduri.

— Zeilor mari, cred că trebuie să mă întind din nou.

Capitolul patruzeci

Ne-am continuat drumul, atenţi la stabilitatea tunelului. Ni s-a părut din nou de parcă am fi mers o veşnicie, însă mirosul subit şi familiar al liliacului mi-a stârnit un licăr de speranţă. Am trecut de cotitura îngustă, şi o luminiţă cât un vârf de ac s-a iţit în întuneric.

Ajunseserăm la capătul tunelului şi în Câmpiile Elizee.

— Pâclă, a anunţat Casteel. O pot vedea intrând prin gura tunelului.

Nu s-a mişcat, aşa că l-am bătut pe umăr.

— Cas.

A mârâit gutural, dar s-a lipit de zid şi a ridicat făclia. Am trecut pe lângă el şi l-am sărutat repede pe obraz.

— Nu mă ajută, a mormăit el.

Aş fi zâmbit, însă atunci am văzut: lujeri de pâclă densă pătrunzând prin gura tunelului, plutind înspre noi. Am înaintat, rugându-mă ca Jasper să fi avut dreptate în ce priveşte abilitatea mea de a trece prin pâclă şi că era adevărată bănuiala mea cum că nu doar că avea să mă lase să trec prin ea, ci avea şi să se disperseze, pentru ca restul să poată înainta în siguranţă.

Magia primitivă s-a ridicat de pe fundul peşterii şi s-a întins spre mine cu nişte degete subţiri. Mi-am ridicat mâna.

— Nu-mi place asta, a bombănit Casteel în spatele meu.

— N-ar trebui să-i facă rău, i-a amintit Kieran, însă i-am simţit îngrijorarea din vorbe.

Pâcla mi-a atins pielea, şi am simţit-o rece, umedă şi *vie. Eather-ul* s-a retras, coborând spre pământ şi apoi dispărând.

Am răsuflat greu, privind peste umăr.

— E în regulă.

Casteel a încuviinţat din cap, iar eu am înaintat. Deschiderea nu era aşa mare: avea doar circa un metru înălţime şi jumătate de metru lăţime.

— Va trebui să vă târâţi prin ea.

— Înaintează încet, m-a sfătuit Casteel. Nu ştim ce se află la celălalt capăt.

— Să sperăm că nu un dragonin care vrea să mănânce carne rumenită la foc, a bolborosit Emil de undeva din întuneric.

— Ei bine, asta m-a făcut să-mi închipui numai lucruri plăcute, a răspuns Delano.

Sperând acelaşi lucru ca Emil, am îngenuncheat şi m-am

strecurat prin deschidere.

— Staţi aşa, le-am spus eu. Era şi mai multă pâclă acolo, atât de densă, încât părea că norii coborâseră pe pământ. Am întins şovăielnic mâna, iar magia s-a spulberat şi s-a subţiat, iar razele strălucitoare ale soarelui au pătruns prin ce mai rămăsese din ceaţă. Am mijit ochii la lumina care a apărut dintr-odată, după ce stătusem în întuneric atât de mult timp, apoi am ieşit prin deschidere, târâş, trecând de la piatră la nisip şi pământ.

M-am ridicat şi am făcut un pas în faţă, cu o mână pe pumnalul de la piept şi cu o alta pe cel din os de vârcolac de pe coapsă.

Pământul s-a cutremurat uşor. Am încremenit şi mi-am plecat privirea: am văzut pietre mici şi bulgări de nisip şi ţărână tremurând. Într-o clipită, tremurul s-a oprit, iar eu mi-am ridicat privirea. Pâcla dispăruse întru totul, şi puteam vedea pentru prima oară Câmpiile Elizee.

Buzele mi s-au depărtat, şi mi-am luat mâinile de pe pumnale. Cerul era de un albastru care îmi amintea de ochii vârcolacilor, palid şi glacial, însă aerul era cald şi mirosea a liliac. Am privit împrejur.

— Zeilor mari, am şoptit eu şi mi-am ridicat bărbia, privind statuile enorme cioplite din ceea ce presupuneam că era piatră de umbre. Erau la fel de înalte ca acelea pe care le văzusem în Evaemon, cele care păreau să zgârie norii, şi trebuie să fi fost câteva sute, aşezate în linie, în stânga şi în dreapta, până unde puteam vedea cu ochii. Poate chiar mii.

Erau statui de femei, cu capetele plecate. Ţineau în fiecare mână o sabie de piatră scoasă. Din spate le ieşeau aripi, larg deschise, fiecare atingând aripile celor care se aflau în lateralul lor. Formau un soi de lanţ, blocând orice s-ar fi aflat dincolo de ele. Puteai trece doar pe sub aripile lor.

Erau frumoase.
— Poppy? a spus Casteel de lângă deschidere. E totul bine acolo?
— Da. Îmi pare rău. Mi-am dres glasul şi am adăugat: Nu e niciun pericol.
În câteva momente, Casteel şi ceilalţi au ieşit din tunel şi au venit lângă mine, tăcuţi. Se holbau cu toţii la statui, uimirea lor – efervescentă şi zaharoasă.
— Oare ar trebui să-i reprezinte pe dragonini? am întrebat eu.
— Nu ştiu. Casteel şi-a pus mâna pe spatele meu, în talie. Deşi sunt uluitoare.
Chiar erau.
— Presupun că vom merge tot înainte, să vedem dacă ceea ce păzesc ele este ceea ce căutăm noi.
Am început să străbatem pământul sterp, căutând orice semn de viaţă. Nimic. Niciun sunet. Nici măcar o adiere de vânt sau cântecul îndepărtat al unei păsări.
— E puţin cam sinistru, am murmurat eu, privind în jur. Tăcerea.
— Sunt de acord. Poate ar trebui să se numească Ţinutul Morţilor, a spus Delano, păşind pe sub aripa întunecată a unei femei din piatră.
Pământul s-a cutremurat uşor. Casteel a întins o mână. Ne-am oprit cu toţii.
— S-a întâmplat şi mai devreme, le-am spus eu. Dar s-a oprit...
În jurul nostru, din pământ au erupt mai multe gheizere, stârnind nori de ţărână şi împroşcând pietricele în toate direcţiile.
— Presupun că *asta* nu s-a întâmplat mai devreme, a remarcat Venotta.
— Nu.
Am ridicat o mână în timp ce bulgări de noroi mi-au

bombardat faţa şi braţul, iar pământul a explodat între mine şi Casteel.

O altă coloană de pământ a explodat chiar în faţa lui Emil, forţându-l să se retragă câţiva paşi. A tuşit.

— Asta a fost nepoliticos.

Pământul s-a potolit, în timp ce praful şi ţărâna s-au aşezat pe sol.

— Sunteţi toţi? a întrebat Delano ştergându-se pe faţă.

Eram.

— Aveţi grijă! Casteel a îngenuncheat lângă deschiderea dintre noi. E o groapă a naibii de straşnică. Şi-a ridicat privirea spre mine, apoi spre Kieran. S-a săltat încet. Am senzaţia că se poate să fi declanşat ceva.

— Să fi declanşat ce anume? a întrebat Emil, mijind ochii peste marginea gropii. Staţi aşa! Şi-a înclinat capul într-o parte. Cred că... La dracu'!

A sărit înapoi, împleticindu-se, reuşind să-şi menţină echilibrul chiar înainte să pice în fund.

— Ce e? a întrebat Vonetta, dând să-şi apuce săbiile. *Detalii.* Ar fi de ajutor în acest...

Între mine şi Casteel şi-a făcut apariţia o mână din oase înălbite.

— Ce arătări de coşmar mai sunt şi astea? a bombănit Casteel.

Degetele se uneau cu un braţ... Un braţ care era doar un schelet.

Creştetul unui cap şi-a făcut apariţia. Am făcut ochii mari de groază. Din orbitele goale se scurgea ţărână.

— Schelete, a strigat Vonetta şi şi-a tras săbiile din teacă. Nu puteai şi tu să spui că ai văzut schelete în groapă?

Casteel a înjurat când o altă mână osoasă şi-a făcut apariţia, de data aceasta ţinând o sabie.

— Schelete înarmate! a strigat Vonetta. Nu puteai şi tu

să spui că ai văzut schelete *înarmate* în groapă?

— Scuze, a zis Emil şi şi-a tras săbiile. Am fost cam surprins să văd schelete funcţionale *cu* arme. Îmi cer scuze.

M-am holbat la sabie: lama era la fel de neagră ca statuile. Acelaşi tip de lamă pe care îl văzusem în criptele cu zeităţile.

— Piatră de umbre. Mi-a trecut prin minte imaginea mamei mele scoţând o lamă neagră şi subţire din cizmă. Lamele lor sunt ca aceea pe care o avea mama mea. Mai mult ca sigur a fost o amintire reală.

— Poppy, mă bucur că ştii că a fost real, a zis Casteel şi şi-a scos săbiile. Însă probabil ar trebui să vorbim mai târziu despre asta, poate când nu ne luptăm cu o armată de morţi.

— Am şi eu o întrebare, a strigat Delano, cu sabia în mână, în timp ce creştetul unui craniu şi-a făcut apariţia din groapa situată cel mai aproape de el. Cum omori ceva ce se presupune că e deja mort?

— Mort de-a binelea, a clarificat Vonetta, pe când scheletul din faţa ei era pe jumătate ieşit din groapă, îmbrăcat cu o tunică zdrenţuită de un maro spălăcit ce-i atârna pe umăr. Prin îmbrăcămintea sfâşiată am văzut o masă încâlcită de ţărână pulsând în spatele coastelor.

Casteel s-a mişcat cu viteza fulgerului şi a înfipt sabia în pieptul scheletului, străpungând bulgărele de ţărână. Scheletul s-a fărâmiţat, cu sabie cu tot, preschimbându-se în pulbere.

— Poate aşa?

— Ah, a răspuns Vonetta. În regulă, atunci.

M-am întors chiar pe când Kieran şi-a împlântat sabia în pieptul unuia dintre ei. Erau circa o duzină de gropi în spatele nostru... Adică o duzină de schelete pe jumătate ieşite din pământ. O altă imagine mi-a apărut în minte, nu

a mamei mele, ci a unei femei cu părul alb-argintiu, cea pe care o văzusem în închipuirea mea în Odăile lui Nyktos. Îşi înfipsese mâinile în ţărână, şi pământul se căscase, degete osoase săpând ca să iasă la suprafaţă.

— Soldaţii ei, am şoptit eu.

— Poftim? a întrebat Casteel.

— Sunt *ai ei...*

Eliberându-se din cine ştie ce groapă din care ieşise literalmente târându-se, unul dintre schelete s-a năpustit asupra mea, ridicându-şi sabia. Mi-am tras pumnalul din hamul de pe piept şi am ţâşnit în faţă, înfigând lama în bulgărele de ţărână care pulsa. Scheletul a explodat, şi un altul i-a luat locul. În spatele lui, un alt schelet şi-a ridicat sabia. Am lovit cu piciorul, nimerindu-l în piept, împingându-l în altul. Casteel a ţâşnit în faţă, înfigându-şi sabia în inima de ţărână a celui care se afla cel mai aproape de el. M-am învârtit, împlântându-mi pumnalul în pieptul scheletului, tresărind când am simţit lama crestând osul, înainte de-a ajunge la inimă.

— Decapitatul nu funcţionează, a strigat Emil, şi m-am întors spre el.

Un schelet fără cap îl urmărea pe atlantianul stupefiat.

— Repet. Nu funcţionează!

Vonetta s-a răsucit, înfigând o sabie în pieptul unui soldat şi cealaltă lamă în scheletul decapitat.

— Eşti de groază! i-a spus lui Emil.

— Iar tu eşti frumoasă! i-a răspuns acesta rânjind.

Vonetta şi-a dat ochii peste cap şi s-a întors, distrugând un alt schelet, în timp ce Emil şi-a înfipt spada în pieptul unuia care se îndrepta înspre el.

Casteel l-a îmbrâncit pe unul în spate şi i-a înfipt sabia printre coaste. În spatele lui, un soldat gonea spre el. Am ţâşnit pe lângă Casteel şi am înjunghiat creatura în piept...

Pământul s-a cutremurat din nou. Au erupt iarăşi

gheizere de ţărână, brăzdând aerul.

— Cred că glumeşti! a mormăit Kieran.

M-am învârtit, şi inima a dat să-mi sară din piept: am văzut *sute* de erupţii de-a lungul acestui pământ sterp, de lângă versantul muntelui, până la femeile din piatră. Soldaţii aceştia erau mai rapizi, ieşind din găuri în doar câteva clipe.

— Pe toţi zeii! a exclamat Vonetta, împleticindu-se în spate şi ciocnindu-se de Emil.

Acesta a ajutat-o să-şi găsească echilibrul, după care s-au întors spate în spate.

Un schelet s-a năpustit înainte pe picioarele-i osoase, cu sabia ridicată. Maxilarul i s-a deschis larg, dând la iveală doar un vid negru şi sunetul şuierător al vântului. Forţa sunetului mi-a suflat cosiţa pe spate şi mi-a tras de tunică.

— Ce necioplit, am mormăit eu, aproape înecându-mă cu mirosul de liliac rânced.

Din gura scheletului s-a revărsat un fum uleios şi negru, care s-a scurs pe pământ, îngroşându-se şi întărindu-se, formând funii groase ce au înaintat *şerpuind...*

— Zeilor mari! am ţipat eu. Nu sunt funii! Nu sunt funii! Sunt şerpi!

— Fir-ar să fie! a icnit Delano, în timp ce Casteel şi-a împlântat sabia în spatele unui schelet urlător. E bolnav de-a dreptul!

— Regret că am decis să vă însoţesc, a spus Emil. Regret amarnic.

Şerpi. Pe toţi zeii! Uram şerpii. Am simţit un gust de fiere în gât în timp ce încercam să evit şerpii. Un ţipăt mi s-a adunat în gâtlej când alte câteva schelete au urlat. Şi mai mult fum negru. Şi mai mulţi *şerpi.*

M-am învârtit şi mi-am înfipt pumnalul în pieptul unui soldat. Trebuia să nu mă gândesc prea mult la ceea ce vedeam şi să mă ocup mai târziu de coşmarurile pe care

urma să le am toată viaţa.

Casteel a ucis un soldat şi a călcat un şarpe, zdrobindu-l. Şarpele de fum s-a aplatizat, lăsând în urma lui doar o pată uleioasă, care mi-a întors stomacul pe dos.

Trebuia să las pe mai târziu şi vomitatul.

— Poppy, a zis Casteel, ridicându-şi brusc capul. Ştiu că ai spus că n-ar trebui să foloseşti *eather*-ul, însă chiar cred că acum ar fi un moment prielnic să-ţi foloseşti puterile de zeitate pe ticăloşii ăştia.

— Sunt de aceeaşi părere, a strigat Vonetta şi a lovit un şarpe, azvârlindu-l departe de ea.

Acesta a aterizat lângă fratele ei, care i-a aruncat o privire ucigătoare.

Mi-am înfipt pumnalul în pieptul unui soldat, şi trebuia să mărturisesc că eram de acord cu ei. Afurisiţii ăştia de şerpi de fum depăşeau orice risc pe care l-ar fi presupus folosirea *eather-ului* în Câmpiile Elizee. Mi-am vârât pumnalele în teacă. M-am concentrat asupra freamătului din piept şi l-am lăsat să ajungă până la suprafaţa pielii. *Ba nu,* mi-am dat eu seama, *l-am chemat* la suprafaţă. O lumină albă-argintie mi-a împăienjenit privirea periferică şi mi-a scânteiat pe piele...

Scheletele s-au întors spre mine. Toate. Şi-au deschis gurile şi au urlat. Din neantul gurilor lor a ţâşnit un fum ce a căzut pe pământ.

— Ah, a zis Kieran şi s-a îndreptat de spate. *La naiba!*

Nu exprima nici pe departe ce simţeam eu în timp ce sute de şerpi se târau pe pământ, în jurul găurilor. Casteel a înjurat aprig şi a izbit din nou pământul cu cizma. Soldaţii s-au mişcat la unison, ţâşnind cu toţii spre mine...

De data aceasta, nu mi-am mai închipuit ţesătura fină. Aveam nevoie de ceva mai rapid, mai intens. Ceva definitiv. Şi, fără să ştiu de ce, m-am gândit la torţele din Templul lui Nyktos şi la flăcările lor argintii.

Foc!

Pe toţi zeii, dacă mă înşelam, nu aveam să fiu singura care avea să regrete, însă mi-am imaginat flăcările albe-argintii şi intense. Mâinile mi s-au încălzit, şi am simţit furnicături. Întregul trup mi-a vibrat de căldură – de căldură şi de *putere.* Nu ştiu dacă din instinct sau pentru că şerpii erau atât de aproape de mine, însă mi-am ridicat mâinile.

Flăcări albe-argintii mi-au coborât pe braţe, ca nişte spirale, şi au erupt din palmele mele... din *mine.* Am auzit pe cineva icnind. Poate chiar eu. Focul a vuit, prelingându-se pe pământ şi prinzându-i pe şerpi. Creaturile au sâsâit şi au scrâşnit, devorate de flăcări. Infernul a cuprins ţinutul, lovind scheletele cu un val de flăcări. O lumină învăpăiată, sfârâitoare a lovit între Casteel şi Kieran, cuprinzându-i pe soldaţii de-acolo, şi apoi s-a revărsat din mine, comportându-se întocmai cum îmi închipuiam eu, arzând doar scheletele şi şerpii, lăsând toate celelalte lucruri nevătămate. Şi apoi am retras *eather*-ul, imaginându-mi că se estompa şi se întorcea în mine. Focul a pulsat, intens, întinzându-se spre Casteel şi spre ceilalţi, ca şi cum ar fi vrut să-i mistuie şi pe ei, însă nu-mi doream asta. Flăcările au devenit de un alb strălucitor, împroşcând scântei în văzduh şi apoi stingându-se, fâsâind, până au mai rămas din ele doar şuvoaie subţiri de fum difuz.

Se holbau cu toţii la mine.

— Nu am ştiut dacă va funcţiona sau nu, am recunoscut eu.

— Ei bine, a zis Vonetta tărăgănat, făcând ochii mari, sunt convinsă că nu sunt singura care e recunoscătoare că a funcţionat.

Mi-am plecat privirea spre mâinile mele, apoi mi-am ridicat-o, căutându-l pe Casteel.

— Presupun că sunt Regina din Carne şi Foc.

Casteel a încuviinţat din cap şi a venit spre mine cu paşi apăsaţi, cu ochii ca doi tăciuni încinşi.

— Ştiu că eşti regina inimii mele.

Am amuţit şi mi-am coborât mâinile pe lângă corp când s-a oprit în faţa mea.

— Chiar ai spus asta?

I-a apărut o gropiţă în obraz când m-a prins de ceafă şi şi-a plecat capul spre al meu.

— Să fiu al naibii de nu!

— A fost atât de... siropos, am spus eu.

— Ştiu. Casteel m-a sărutat într-o manieră deloc ridicolă.

Mi-a desfăcut buzele cu limba, şi m-am bucurat să-i simt gustul.

— E puţin cam ciudat, a comentat Vonetta.

— Aşa fac mereu, a zis Kieran, oftând. O să te obişnuieşti.

— Mai bine decât să se încaiere, a remarcat Delano.

Casteel a rânjit, cu buzele lipite de ale mele.

— Eşti uimitoare, a şoptit el. Să nu uiţi asta niciodată!

Drept răspuns, l-am sărutat, după care, din păcate, m-am eliberat din strânsoarea lui.

— Ar cam trebui să plecăm. S-ar putea să vină alţii.

— Să sperăm că nu, a zis Emil, vârându-şi săbiile în teacă.

— E toată lumea bine? a întrebat Casteel, şi ne-am urnit din loc. Nicio muşcătură de şarpe?

Din fericire, eram cu toţii bine, însă, pe când ne-am apropiat de umbrele aruncate de femeile din piatră, am spus:

— Poate ar fi mai bine să merg eu prima.

Delano a făcut o plecăciune şi a întins un braţ, în timp ce Vonetta şi-a scuturat cozile de praf.

— Eşti invitata mea.

Zâmbetul mi-a îngheţat pe buze când am păşit ezitant în

umbra unei aripi. Pământul s-a cutremurat, într-adevăr, însă pentru că gropile se umpleau la loc cu pământ. Peisajul a redevenit neted şi întreg.

— În regulă, am zis eu, respirând uşurată. Este un semn bun.

Casteel a fost primul care mi s-a alăturat, apoi au venit şi ceilalţi.

Ne-am continuat drumul, trecând pe sub aripă. Pământul nisipos s-a întărit sub picioarele noastre. Şi-au făcut apariţia petice de iarbă, urmate de o pajişte bogată cu flori portocalii strălucitoare.

— Maci, a şoptit Delano.

Cu buzele întredeschise, l-am privit pe Casteel. A clătinat din cap cu neîncredere. Se putea ca florile printre care păşeam să fie doar o coincidenţă, însă...

Am încetinit când ne-am dat seama că ne apropiam de coama unei coline mai domoale şi am putut vedea în sfârşit ce păziseră femeile din piatră şi acele schelete.

În vale se afla un templu impunător. Piloni din piatră de umbre străjuiau scările late în formă de semilună şi colonada. Era o construcţie uriaşă, aproape dublă ca mărime faţă de palatul din Evaemon, chiar şi fără aripile adiţionale. Turnurile şi turlele lui înalte se înălţau spre cerul albastru ca nişte degete nocturne ce se ridicau dinspre pământ, ca să atingă lumina zilei. Templul era înconjurat de forme mai mici, posibil movile sau statui. Erau prea departe ca să-mi dau seama ce erau, însă templul nu fusese singurul lucru protejat, ci şi ceea ce se afla pe colinele şi văile situate la câţiva kilometri depărtare de templu.

Era Dalos, Oraşul Zeilor.

Raze de soare calde se reflectau din lateralele strălucitoare ca diamantele ale clădirilor de pe dealuri. Turnuri cristaline se înălţau spre cer ca nişte arce

graţioase, despărţind norii albi şi subţiri de deasupra oraşului şi înălţându-se mai sus ca ei, lucind de parcă ar fi fost sărutate de mii de stele. O tăcere plină de veneraţie s-a aşternut peste noi când am văzut oraşul.

După câteva clipe prelungi de tăcere, Emil a spus cu vocea răguşită:

— Aş vrea să cred că aşa arată Vâlceaua.

Tot ce se putea. Nu exista lucru mai frumos.

— Crezi că e vreunul treaz în oraş? a întrebat Vonetta în şoaptă.

Mi-a stat inima în loc.

— Ar fi posibil?

Casteel a clătinat din cap.

— Se poate, însă nu... nu vom afla.

Privirile ni s-au întâlnit.

— Aminteşte-ţi de avertismentul Willei.

Am înghiţit în sec, încuviinţând din cap.

— Nu putem intra în oraş, le-am amintit tuturor. Poate că sunt şi zei treji pe-acolo, şi de aceea nu putem intra în el. M-am uitat la Emil. Sau poate că Dalosul face parte din Vâlcea.

Emil şi-a dres glasul şi a încuviinţat din cap.

Dacă erau şi zei treji în oraş, nu puteam să nu mă întreb dacă nu ştiau ce se întâmplă dincolo de Munţii lui Nyktos sau dacă pur şi simplu nu le păsa.

— Crezi că acela e templul unde s-ar putea să doarmă Nyktos? a întrebat Delano.

Kieran a tras adânc aer în piept.

— Am putea să aflăm.

Am pornit-o în josul colinei; iarba ne ajungea până la genunchi. Aerul mirosea a liliac proaspăt şi... a ceva ce nu reuşeam să identific. Era o aromă lemnoasă, însă dulce. Un miros mai mult decât îmbietor. Am încercat să-l identific, însă n-am reuşit s-o fac până să coborâm dealul.

Iarba s-a transformat într-o ţărână albă, asemănătoare nisipului, însă nu vedeam nicio plajă prin jur. Strălucea în lumina soarelui şi scârţâia sub picioarele noastre...

— Păşim cumva pe diamante? a întrebat Vonetta şi s-a holbat la pământ, nevenindu-i a crede. Cred că chiar păşim pe diamante.

— Mă lasă mut, a spus Casteel, iar Delano s-a aplecat şi a ridicat o bucată. Dar diamantele apar din lacrimile de bucurie ale zeilor – ale zeilor îndrăgostiţi.

M-am uitat din nou spre templu şi m-am gândit la Nyktos şi la consoarta lui, pe care o proteja atât de mult. Nimeni nu-i cunoştea nici măcar numele.

— Vă holbaţi cu toţii la diamante, a spus Kieran, emanând o senzaţie puternică de precauţie. Între timp, aştept să vă daţi şi voi seama ce reprezintă statuia asta uriaşă.

M-am uitat la statuia la care se holba Kieran, şi mi s-a pus un nod în stomac. Movilele pe care le văzusem de pe vârful colinei nu erau mai multe statui mici, ci una foarte mare ce semăna cu un dragon moţăind pe treptele templului, uşor mai spre dreapta. Semăna cu desenele pe care le văzusem în cărţile de poveşti, doar că gâtul nu-i era nici pe departe la fel de lung şi, chiar şi cu aripile sculptate adunate pe lângă corp, era mult mai mare.

— Uau! a murmurat Vonetta când ne-am apropiat de statuie şi de treptele templului.

— Haideţi să înaintăm încet, ne-a îndemnat Casteel. Dacă chiar e locul de odihnă al lui Nyktos, s-ar putea ca gardienii lui să fie prin apropiere – şi nu din piatră.

Dragonini.

— Dacă arătarea asta prinde viaţă, eu mă car de-aici, a bombănit Emil. Nici că veţi vedea vreodată un atlantian care să fugă mai repede ca mine.

Am zâmbit ironic şi m-am apropiat lent de statuie,

minunându-mă de sculptură. Fusese captat fiecare detaliu minuţios: de la nări până la gulerul de ţepi ce înconjura capul bestiei, la ghearele şi coarnele de pe vârfurile aripilor. Oare cât durase sculptatul unei statui atât de mari? M-am întins înspre statuie şi mi-am trecut degetele peste faţa ei. Piatra era aspră şi denivelată, surprinzător de...

— Poppy, a strigat Casteel şi m-a prins de încheietură. Toată treaba cu „înaintaţi cu grijă” include şi faptul că nu ar trebui să atingem lucruri la întâmplare. Mi-a dus mâna la gura lui şi m-a sărutat pe degete. De acord?

Am încuviinţat din cap şi l-am lăsat să mă conducă mai departe.

— Piatra era foarte caldă. Nu e cam...

S-a auzit un tunet ce a răsunat în vale. Mi-am plecat privirea, aproape aşteptându-mă ca pământul să se deschidă.

— Aah, a zis Kieran şi a început să se retragă, privind în spatele nostru. Oameni buni...

M-am întors brusc, şi buzele mi s-au depărtat când o bucată de piatră de pe faţa bestiei s-a sfărâmat şi a căzut, dând la iveală o nuanţă mai închisă de gri şi...

Un ochi.

Un ochi real, deschis, de un albastru intens, cu o aură de un alb strălucitor în spatele unei pupile verticale subţiri.

— Oh, la naiba! a şoptit Emil. La naiba! La naiba! *Fugiţi...*

Din interiorul statuii s-a auzit o bubuitură puternică, şi un val rece ca gheaţa de teamă mi-a îmbibat pielea. Piatra s-a fisurat. Bucăţi mari şi mici au căzut pe pământ, cu bufnituri surde.

Am încremenit. Nimeni n-a fugit. Toţi se blocaseră. Poate de uimire sau pentru că ştiam instinctiv că fuga nu avea să ne salveze. Nu era un dragon din piatră.

Era un *dragonin* în înfăţişarea lui reală, care se ridica din locul în care se odihnise, scuturându-şi trupul mare şi musculos de praf şi de pietricele.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

Sunetul acela ca o bubuitură puternică a continuat şi când dragoninul şi-a întors capul spre noi, măturând diamantele cu coada-i groasă şi ţepoasă. M-a fixat cu privirea de un albastru viu.

— Nu te mişca, mi-a poruncit Casteel încet. Te rog, Poppy! Nu te mişca.

De parcă aş fi putut face altceva.

Dragoninul a mârâit gutural, şi buzele i s-au tras la o parte, dând la iveală un şir de dinţi mari mai ascuţiţi ca orice lamă. Dragoninul şi-a coborât capul spre mine.

Mi-a stat inima în loc...

Mă holbam la un dragonin, un dragonin real şi viu, şi era superb, şi înspăimântător, şi frumos.

Cu nările fremătându-i, dragoninul a adulmecat aerul... M-a adulmecat *pe mine.* Mârâitul s-a mai atenuat, şi a continuat să se holbeze, cu ochii atât de plini de inteligenţă, încât m-a uimit. Şi-a înclinat capul. Un zumzet catifelat i s-a desprins din gâtlej, şi nu ştiam ce însemna, însă eram convinsă că era mai bine decât mârâitul. O membrană subţire i s-a închis peste ochi, şi apoi a privit dincolo de mine, dincolo de Casteel şi de ceilalţi, spre templu.

M-a străbătut un val de înţelegere şi mi s-a făcut pielea de găină. Am simţit tensiune în ceafă şi în spate. M-am întors involuntar. La fel şi Casteel. Nu ştiu dacă ceilalţi ne-au urmat exemplul, pentru că n-avem ochi decât pentru bărbatul care stătea pe treptele templului, între doi piloni.

Era înalt – mai înalt chiar şi decât Casteel. Avea părul castaniu care-i ajungea până la umeri, cu reflexe arămii-roşietice în lumina soarelui. Avea pielea de nuanţa spicelor

de grâu şi trăsături ascuţite, tăioase, îmbinate cu aceeaşi măiestrie cu care fusese făurită cochilia din piatră ce-l înconjurase pe dragonin. Ar fi fost cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzusem vreodată dacă trăsăturile şi ochii lui luminoşi de culoarea celei mai strălucitoare luni nu ar fi fost îmbibate de o răceală infinită. Am ştiut cine era, deşi chipul nu-i fusese niciodată pictat sau sculptat. Era Nyktos.

Capitolul patruzeci şi unu

Regele Zeilor stătea în faţa noastră, îmbrăcat într-o tunică albă pe care o purta peste nişte pantaloni negri largi.

Era desculţ.

Nu ştiu de ce am observat asta, însă am făcut-o.

Era şi motivul pentru care rămăsesem în urma celorlalţi, care se lăsaseră deja într-un genunchi, cu o mână în dreptul inimii şi palmele pe pământ.

— *Poppy*, a şoptit Casteel, cu capul plecat.

Am îngenuncheat atât de repede, încât aproape am căzut cu faţa la pământ. Muchiile ascuţite ale diamantelor mi-au intrat în genunchi, dar abia de le-am simţit când mi-am dus mâna dreaptă în dreptul inimii şi palma stângă pe suprafaţa stâncoasă. O răsuflare fierbinte mi-a ridicat perii de pe ceafă, şi m-a străbătut un junghi de nelinişte. Am auzit apoi un sunet dur, ca un pufăit, care mi s-a părut că aducea a râs.

— Interesant, s-a auzit o voce atât de încărcată de putere şi de autoritate, încât am simţit-o apăsându-mi pe ţeastă.

— L-ai trezit pe Nektas şi încă respiri. Asta poate însemna un singur lucru: sânge din sângele meu îngenunchează în faţa mea.

În jurul meu s-a aşternut liniştea când mi-am ridicat capul. Erau câţiva paşi între mine şi zeu, însă privirea lui argintie vedea drept prin mine.

— Eu sunt.

— Ştiu, a răspuns el. Te-am văzut în somn, îngenuncheată lângă cel în spatele căruia îngenunchezi acum.

— Când ne-am căsătorit, a zis Casteel, cu capul încă plecat.

— Şi v-am dat binecuvântarea mea, a adăugat Nyktos. Şi totuşi, îndrăzniţi să intraţi în Câmpiile Elizee şi să mă treziţi. Halal mod de-a vă arăta recunoştinţa! Să vă omor oare pe toţi înainte să aflu de ce sau îmi pasă suficient de mult încât să vă aflu motivele?

Se poate să fi fost din pricina tuturor lucrurilor pe care le trăisem şi care duseseră la acest moment. Se poate să fi fost frica amară pe care o emana Casteel, pentru mine, nu pentru el. Se poate să fi fost frica *mea* pentru el şi prietenii mei. Probabil toate acele lucruri m-au făcut să mă ridic şi mi-au dezlegat limba.

— Ce-ar fi să nu omori pe nimeni, având în vedere că ai dormit eoni întregi, iar noi am venit să-ţi cerem ajutorul?

Regele Zeilor a coborât o treaptă.

— Ce-ar fi să te omor doar *pe tine?*

Casteel s-a mişcat atât de repede, încât abia de l-am văzut făcând-o înainte să ajungă în faţa mea, protejându-mă cu trupul lui.

— Nu vrea să fie nerespectuoasă.

— Dar a fost nerespectuoasă.

Mi s-a strâns stomacul când l-am văzut pe Kieran înfigându-şi degetele în diamante. Ştiam că nici măcar vârcolacul nu avea să mă protejeze în această situaţie. Poate că eram un reprezentant al zeităţilor pentru ei, însă Nyktos era zeul care le dăruise înfăţişarea de muritori.

— Îmi pare rău, am spus eu şi am încercat să fac un pas în lateral, însă Casteel s-a mişcat odată cu mine, ca să rămân în spatele lui.

— Atunci, ar trebui să-l ucid pe el? a sugerat Nyktos, şi mi-a îngheţat sângele în vene de groază. Am impresia că ar fi o lecţie mai bună decât moartea ta. Sunt sigur că atunci ţi-ai schimba comportamentul.

M-am temut cu adevărat pentru Casteel şi am simţit frica aceea pătrunzându-mă şi înfigându-şi ghearele ticăloase în pieptul meu. Nyktos ar fi putut să o facă pe dată, cu un singur gând, iar ideea aceasta mi-a zguduit orice stăpânire de sine aş fi avut. Tot trupul mi-a fost cuprins de căldură, preschimbând gheaţa din sângele meu într-un soi de mâzgă. Mânia mi-a inundat fiecare părticică a trupului şi mi s-a părut la fel de puternică precum forţa din vocea zeului.

— Nu.

Casteel a încremenit.

— Nu? a repetat Regele Zeilor.

Furia şi hotărârea s-au amestecat cu zumzetul din pieptul meu. *Eather*-ul mi-a pulsat prin tot corpul, şi, de data aceasta, când l-am ocolit pe Casteel, n-a fost suficient de rapid ca să mă blocheze.

M-am oprit în faţa lui, cu mâinile în şolduri şi cu picioarele larg depărtate. O lumină albă-argintie mi-a sfârâit pe piele, şi am ştiut că nu aveam cum să-l opresc pe Nyktos. Dacă ne voia morţi, aveam să murim, dar nu însemna că aveam de gând să stau locului, fără să fac ceva. Mai degrabă aş muri de o mie de ori decât să permit asta. Aş...

Fără avertisment, mi-a apărut o imagine în minte. Femeia cu păr argintiu, stând în faţa cuiva, cu pumnii strânşi, în timp ce stelele cădeau din cer. Am rostit cuvintele insuflate de ea:

— Nu-ţi voi permite să-i faci rău lui sau vreunuia dintre prietenii mei!

Nyktos şi-a înclinat capul în lateral şi a făcut ochii puţin mai mari.

— Interesant, a murmurat el, cu privirea aţintită asupra mea. Acum, înţeleg de ce somnul a fost atât de dificil în ultima vreme, de ce visam atât de intens. A urmat o pauză scurtă. Şi nu ai nevoie de nimeni care să te apere.

Afirmaţia lui m-a zguduit suficient încât *eather-ul* să se estompeze.

— Deşi, a continuat el, privindu-l pe Casteel, este de admirat că ai făcut-o. Văd că n-a fost o greşeală să vă aprob uniunea.

Am răsuflat adânc, uşurată, dar apoi Nyktos s-a întors cu spatele la noi. A început să urce scările. Unde se ducea? Am păşit în faţă, iar zeul s-a oprit, privind peste umăr.

— Ai vrut să vorbeşti. Vino! însă numai tu. Nimeni altcineva nu poate intra, căci va muri.

Cu inima bubuindu-mi în piept, m-am răsucit spre Casteel. Trăsăturile îi erau ascuţite, şi m-a privit cu ochii strălucitori precum cristalul. Am simţit un sentiment de neajutorare disperată emanând dinspre el. Nu voia să intru în templu, însă ştia că trebuia să o fac.

— Ai grijă să nu mori! a poruncit el. Altfel, voi fi foarte furios.

— Nu o voi face! am promis eu.

Sau cel puţin aşa speram.

Dragoninul pe nume Nektas a scos din nou sunetul acela ca un chicotit.

— Te iubesc!

— Dovedeşte-mi-o mai târziu!

Am tras aer în piept, superficial, am încuviinţat din cap şi apoi m-am întors, urmându-l pe Regele Zeilor. Stătea în faţa uşilor deschise, cu mâna întinsă spre interiorul

umbros. Am intrat, sperând că aveam să ies vie de acolo.

— Ai grijă să se poarte cum trebuie, Nektas! a cerut zeul.

M-am întors şi i-am văzut pe Casteel şi pe ceilalţi ridicându-se, în timp ce dragoninul bătea cu coada solul presărat cu diamante. Uşile s-au închis fără să scoată vreun sunet, şi m-am trezit dintr-odată singură cu Regele Zeilor. Orice îndrăzneală prostească de care dădusem dovadă mai devreme a dispărut rapid, în timp ce Nyktos nu a spus nimic, ci s-a holbat pur şi simplu la mine. Am făcut un lucru pe care nu îmi permisesem să-l fac de când îl văzusem prima dată. Mi-am deschis simţurile, lăsându-le să se întindă...

— Eu nu aş face asta.

Am tras aer în piept, speriată.

— Ar fi foarte neînţelept. Nyktos şi-a coborât bărbia. Avea ochi argintii strălucitori învăpăiaţi. Şi foarte nepoliticos.

Am rămas fără aer şi mi-am blocat din nou simţurile. Am privit rapid în jur, căutând o altă ieşire pe unde să ies fără să mă întorc cu spatele la el. Doar pereţi negri şi sfeşnice. Dar pe cine păcăleam eu? Ştiam că ar fi fost de prisos să fug.

Atunci, Nyktos s-a mişcat, înaintând cu paşi mari. M-am încordat, iar el a zâmbit.

— Acum, te porţi cum trebuie?

— Da, am şoptit.

El a chicotit, iar sunetul acela... era ca o briză într-o zi caldă.

— Vitejia e o fiară trecătoare, nu-i aşa? E mereu de faţă ca să te bage în belele, însă dispare repede odată ce ai ajuns acolo unde vrei să fii.

Adevărat grăit-a.

M-a învăluit mirosul de lemn de santal când a trecut pe

lângă mine. M-am întors, văzând în sfârşit şi restul încăperii. Două uşi mari erau închise. Scări şerpuitoare din piatră de umbre se ridicau de ambele părţi.

— Ia loc, mi-a spus el, făcând semn către cele două scaune albe din centrul încăperii.

Între ele se afla o masă rotundă, făcută din os. Pe ea erau o sticlă şi două pahare.

M-am încruntat şi mi-am mutat privirea de la masă şi de la scaune spre zeu.

— Ne aşteptai.

— Nu. S-a aşezat pe scaun şi a întins mâna după sticlă. Te aşteptam *pe tine.*

Am rămas ţintuită locului.

— Aşadar, nu te-am trezit.

— O, m-ai trezit cu ceva timp în urmă, a răspuns el, turnând ceea ce părea a fi vin roşu într-un pahar delicat, cu picior. Nu ştiam exact de ce, dar încep să înţeleg.

M-a luat cu ameţeală.

— Atunci, de ce ne-ai ameninţat că ne vei omorî?

— Să lămurim un lucru, Regină din Carne şi Foc, a spus el, şi, când m-a privit, m-am înfiorat. Eu nu ameninţ cu moartea. Eu fac ca moartea să aibă loc. Eram doar curios să văd din ce aluat sunteţi plămădiţi tu şi alesul tău. A zâmbit uşor şi a turnat vin în celălalt pahar.

— Ia loc!

Mi-am forţat picioarele să se mişte. Am traversat podeaua fără a scoate vreun zgomot. M-am aşezat cu mişcări ţepene, impunându-mi să nu pun niciuna dintre cele o mie de întrebări pe care le aveam. Cel mai bine era să trec direct la subiect şi apoi să plec dracului cât mai repede de acolo.

Însă nu s-a întâmplat asta.

— S-au trezit şi alţi zei? Consoarta ta? am izbucnit eu.

A ridicat dintr-o sprânceană şi a pus sticla pe masă.

— Ştii deja răspunsul. Doar ai văzut chiar tu o zeiţă.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Aios *se arătase* într-adevăr pe când fuseserăm în munţii Skotos şi mă scăpase de ceea ce-ar fi fost o moarte foarte urâtă.

— Unii s-au agitat suficient de mult încât să fie conştienţi de activitatea altora. Alţii au rămas într-o stare semilucidă. Câţiva încă sunt în cel mai profund somn, a răspuns el. Consoarta mea doarme acum, însă agitat.

— De cât timp eşti treaz? Dar ceilalţi?

— Greu de spus. Mi-a împins paharul pe masă. Am adormit şi m-am trezit şi tot aşa timp de secole, însă mai frecvent în ultimele două decenii.

Nu m-am atins de pahar.

— Şi ştii ce s-a întâmplat în Atlantia? în Solis?

— Sunt Regele Zeilor.

S-a lăsat pe spate, încrucişându-şi picioarele. Postura şi toate celelalte la el erau relaxate. M-a tulburat pentru că exista o fărâmă de intensitate sub acea nepăsare.

— Tu ce crezi?

Buzele mi s-au depărtat. Nu-mi venea să cred.

— Atunci, ştii despre Ascendenţi, despre ce le-au făcut oamenilor. Muritorilor. Copiilor tăi. Cum de nu ai intervenit? De ce nu a intervenit niciun zeu, ca să-i oprească?

De cum am rostit întrebările, m-a străbătut un val de groază: cu siguranţă avea să mă omoare acum, indiferent dacă eram sau nu rude de sânge.

Însă el a zâmbit.

— Semeni atât de mult cu ea. A râs. Va fi încântată să afle asta.

Mi s-au încordat umerii.

— Cu cine?

— Ştii că cei mai mulţi dintre zeii care dorm acum nu au fost primii zei? a întrebat Nyktos în loc să-mi răspundă,

sorbind din vin. Au fost alţii, cunoscuţi ca Primitivii. Ei au creat aerul pe care îl respirăm, pământul pe care semănăm, mările care ne înconjoară, tărâmurile şi tot ce se află între ele.

— Nu, nu ştiam asta, am recunoscut eu, gândindu-mă la ce spusese Jansen despre Nyktos, cum că fusese cândva zeul morţii şi zeul primitiv al omului de rând şi al sfârşitului.

— Cei mai mulţi nu ştiu. Au existat cândva mari conducători şi ocrotitori ai omului. Nu a durat însă prea mult. Aşa cum s-a întâmplat cu copiii celor care dorm acum, şi ei s-au întinat şi pervertit, au devenit corupţi şi incontrolabili, mi-a spus el, mutându-şi privirea spre băutura din pahar. Dacă ai şti ce au devenit, dacă ai cunoaşte mânia şi răutatea pe care le-au răspândit pe pământ şi printre oameni, te-ar bântui până la sfârşitul zilelor tale. A trebuit să-i oprim. Şi am făcut-o. A ridicat din nou din sprânceana dreaptă. Dar nu înainte de a pune capăt ţinuturilor muritoare, după cum şi-au amintit cei care au supravieţuit, ceea ce a dus la Evul Mediu întunecat, din care au reuşit să scape după secole întregi. Pun rămăşag că nici asta nu ştiai.

Am clătinat din cap.

— Nu aveai de unde. Istoria a tot ce a fost înainte a fost distrusă. Doar câteva structuri au supravieţuit, mi-a zis el, unduind lichidul roşu din pahar. S-au făcut sacrificii de neconceput pentru ca boala lor să nu mai poată infecta niciodată lumea, dar, evident, muritorii se temeau de zei, şi pe bună dreptate. Am încheiat un tratat pecetluit cu sânge, prin care numai zeii născuţi pe tărâmul muritor îşi puteau păstra puterile acolo. M-a privit din nou, cu ochii ca argintul-viu. Niciunul dintre zei nu poate intra pe tărâmul muritor fără ca puterile să-i slăbească nespus de mult... şi să recurgă la ceea ce este interzis ca să aibă putere. De

aceea nu am intervenit. De aceea consoarta mea doarme agitat, Poppy.

Am tresărit la auzul poreclei mele. Toate acestea păreau o explicaţie rezonabilă pentru motivul pentru care nu se implicaseră, însă mi-am dat seama de ceva.

— Cum... se naşte un zeu pe tărâmul muritor?

— Bună întrebare! A zâmbit din spatele paharului de vin. Nu ar trebui să se nască.

M-am încruntat.

A zâmbit şi mai tare.

Şi apoi mi-am dat seama... Ce spusese, cum că printre cei care dormeau acum se numărau doar câţiva zei Primitivi. Dacă Jansen zisese adevărul şi Nyktos era deja zeu înainte să devină...

— Tu eşti un Primitiv?

— Da, sunt. S-a uitat fix la mine. Iar asta înseamnă că ai sânge de Primitiv în tine. De aceea eşti atât de curajoasă. De aceea eşti atât de puternică.

Atunci, am luat o înghiţitură zdravănă de vin dulce.

— Asta înseamnă că mama mea ar fi putut fi muritoare?

— Mama ta ar fi putut fi din orice spiţă şi tot ai fi fost cine eşti astăzi. Neaşteptată, însă... totuşi bine-venită, a spus el şi, înainte să apuc măcar să procesez ce ar putea însemna asta sau cât de important ar putea fi, a continuat: însă nu despre asta ai venit să-mi vorbeşti, aşa-i? Şi pun rămăşag că ai multe întrebări. A zâmbit strâmb, cu o mină oarecum... afectuoasă, în pofida trăsăturilor lui altminteri reci. Este fratele tău cine vrei să fie? Este mama pe care ţi-o aminteşti mama ta? M-a sfredelit cu privirea, şi mi s-a făcut pielea de găină. Sunt visele tale realitate sau doar închipuire? Cine i-a ucis cu adevărat pe cei pe care îi numeai mamă şi tată? însă nu ai prea mult timp la dispoziţie ca să pui toate aceste întrebări. Ai timp doar de una singură. Meleagurile acestea nu sunt menite pentru

prietenii tăi, nici pentru iubitul tău. Dacă vor mai rămâne mult timp aici, nu vor mai putea pleca.

Am înţepenit.

— Niciunul dintre noi nu a intrat în Dalos.

— Nu are importanţă. Ai venit să-mi ceri ajutorul? Nu pot face nimic pentru tine.

— Nu am nevoie de ajutorul tău, i-am spus eu, aşezând paharul pe masă. Zeii ştiau câte întrebări aveam despre Ian, despre părinţii mei şi despre amintiri, dar această călătorie nu era despre mine. Era despre cei care aşteptau afară şi despre toţi cei pe care încă nu îi întâlnisem. Am nevoie de ajutorul gardienilor tăi.

Nyktos a ridicat din sprâncene.

— Ştii cine sunt gardienii mei.

— Acum, ştiu, am mormăit eu în barbă.

Şi-a înclinat capul, iar eu mi-am dres vocea.

— Ştii deja ce fac Ascendenţii, nu? Se folosesc de atlantieni pentru a crea mai mulţi Ascendenţi şi se hrănesc cu muritori nevinovaţi. Trebuie să-i oprim. Am aflat că Ascendenţii au creat ceva, şi mi s-a spus că numai gardienii tăi ne pot ajuta să-i oprim. Ceva numit Revenant.

Schimbarea care l-a străbătut pe zeu a fost instantanee şi categorică. Faţada de nonşalanţă a dispărut. Dâre albe i-au brăzdat irisurile, luminoase, trosnind. S-a încleştat cu totul, iar eu am intrat instinctiv în starea de alertă.

— Ce e? am îndrăznit eu să întreb. Ştii ce sunt Revenanţii?

Un muşchi al maxilarului i-a zvâcnit.

— O spurcăciune a vieţii şi a morţii. S-a ridicat brusc. Ochii i-au căpătat o nuanţă sidefată de oţel. Ai de-a face cu un rău de nedescris, care nu ar trebui să existe, iar mie... îmi pare rău că vei vedea ce va urma.

Apoi, nu era deloc de bun augur.

— Trebuie să pleci, Regină.

Uşile din spatele meu s-au deschis larg.

M-am ridicat iute.

— Dar gardienii tăi...

— Te-ai născut din carne, cu focul zeilor în sânge. Eşti o Aducătoare de Viaţă şi o Aducătoare de Moarte, m-a întrerupt Nyktos. *Eşti* Regina din Carne şi Foc, căreia i se cuvine mai mult de o coroană, mai mult de un regat. Ai deja ceea ce cauţi. Ai avut mereu puterea în tine.

Capitolul patruzeci şi doi

„Ai avut mereu puterea în tine."

Cuvintele mi-au răsunat în minte în timp ce cutreieram holurile palatului Evaemon, câteva zile mai târziu, încercând să aflu unde conduceau numeroasele săli şi pentru ce erau folosite toate încăperile, în timp ce Casteel îşi petrecea timpul cu părinţii lui în încăperea comună puternic luminată.

O indispoziţie neostenită se ţinea scai după mine, urmându-mă pretutindeni, întocmai ca Arden, vârcolacul alb-argintiu, şi Hisa, precum şi un alt gardian al Coroanei. Doar că ei erau mult mai tăcuţi ca gândurile mele.

Nu puteam să scap de senzaţia că viaţa prietenilor mei fusese pusă în primejdie. Şi pentru ce? Ca să aflăm că, orice ar fi fost aceşti Revenanţi, erau mult mai malefici decât ştiam noi? Ceea ce, apropo, era tot ce ştiam despre ei. Nimeni, nici măcar părinţii lui Casteel, nu şi-au putut da cu presupusul despre ce ar putea fi un Revenant şi despre cum ar justifica un astfel de avertisment.

Am străbătut holul din spate al aripii de vest, unde se aflau birourile personalului, spălătoria şi bucătăriile. Zona era caldă şi mirosea a lenjerie spălată şi a carne prăjită. Trebuia totuşi să recunosc că drumul nostru în Câmpiile

Elizee nu fusese întru totul o pierdere de vreme. Aflasem că Nyktos era un zeu Primitiv, lucru pe care Valyn îşi amintea vag că-l auzise de la bunicul lui. Şi, până acum, crezuse că bunicul lui se referise la zeii pe care-i ştiuserăm dintotdeauna. Descoperirea că prin vene îmi curgea sânge de Primitiv explica de ce abilităţile mele erau atât de puternice, însemna şi că mama pe care mi-o aminteam, cea despre care Alastir susţinuse că ar fi fost slujnică, ar fi putut să fie adevărata mea mamă. Şi revenisem la posibilitatea ca Ian să fie fratele meu vitreg; noi să fi avut aceeaşi mamă, dar taţi diferiţi. Pentru mine, era o descoperire uriaşă şi importantă, dar numai pentru mine. Nu pentru asta ne duseserăm acolo.

Ci pentru a obţine ajutorul gardienilor lui Nyktos, al dragoninilor.

Măcar văzusem unul, măcar atât. Am oftat şi mi-am dat o şuviţă de păr după ureche. Lăsasem coroana în dormitor şi îmi doream să-mi fi lăsat şi creierul acolo, unde, în zilele ce urmaseră călătoriei noastre în Câmpiile Elizee, Casteel reuşise să-mi abată gândurile de la ea.

De când ne întorseserăm, eu şi Casteel abia de reuşiserăm să fim singuri. Am avut întâlniri cu consiliul. Am petrecut timp cu Eloana şi Valyn, aflând despre diferitele legi ale regatului cu o viteză ameţitoare. Întâlniri în care oamenii din Atlantia puteau veni la noi pentru a cere ajutor sau pentru a-şi oferi serviciile pentru diferite nevoi din regat. Serviserăm cinele târziu şi în principal cu Kieran, stabilind care ar fi fost cel mai bun mod de-a intra în Oak Ambler fără să fim văzuţi. Intrarea în castelul Redrock nu avea să fie o problemă, dar să pătrundem în meterezele oraşului fără a fi văzuţi avea să fie şi abia în noaptea anterioară Kieran reuşise să încropească un plan.

Încă nu ieşiserăm de pe moşia palatului, însă noaptea eram doar eu şi Casteel. Ne petreceam timpul vorbind. Am

aflat mai multe despre fratele lui şi despre cum fusese să crească în Atlantia ca al doilea fiu, despre care tatăl lui se aşteptase să conducă la un moment dat armatele din Atlantia.

— Aşa ai devenit atât de iscusit în luptă, îi spusesem eu în timp ce stăteam împreună întinşi în pat, faţă în faţă.

El încuviinţase din cap.

— Malik s-a antrenat alături de mine ani buni, dar, când a sosit momentul ca el să înveţe să conducă, a venit timpul şi ca eu să învăţ cum să conduc o armată şi cum să ucid.

— Şi cum să aperi, adăugasem eu încet, trasând cerculeţe mici pe pieptul lui. Ai învăţat cum să-ţi aperi poporul şi pe cei la care ţii.

— Adevărat.

— Asta ai vrut să fii? îl întrebasem eu. Un comandant?

— *Comandantul,* mă corectase el cu un sărut sâcâitor. Era singura abilitate pe care o cunoşteam cu adevărat, şi am vrut să-l pot sluji pe fratele meu când avea să urce pe tron. Nu m-am îndoit niciodată de asta.

— Deloc?

Rămăsese tăcut preţ de câteva minute şi apoi râsese.

— De fapt, nu e întru totul adevărat. În copilărie, eram fascinat de ştiinţa din spatele agriculturii: cum ajungeau fermierii să ştie în ce perioadă a anului era mai bine să planteze anumite culturi, cum îşi montau sistemele de irigaţii. Şi îmi plăcea nespus de mult să văd toată munca aia grea dând roade când sosea momentul recoltării.

Fermier.

O parte din mine nu se aşteptase la asta, însă mă gândisem apoi la ce-mi spusese că făcea tatăl lui când vorbisem cu el la Perla Roşie. Rânjisem şi-l sărutasem, iar el îmi dovedise că luptatul nu fusese singura abilitate pe care o învăţase.

Într-o altă noapte, pe când mă cuibărisem la pieptul lui, după o zi lungă de întâlniri, îmi spusese:

— M-am tot întrebat ceva şi am tot uitat să vorbesc cu tine despre asta. Când am intrat în Câmpiile Elizee şi-ai văzut scheletele, ai spus că erau ai ei. Ce ai vrut să zici cu asta?

Atunci îmi dădusem seama că nu-i spusesem despre imaginea cu pricina, aşa că îi povestisem ce văzusem în Odăile lui Nyktos.

— Am văzut-o din nou când dormeam, după atac... După ce m-ai salvat. Mi s-a părut un vis... şi totuşi, nu. Oricum, am văzut-o atingând solul, şi apoi mâini scheletice au început să scurme pământul, ca să iasă la suprafaţă. Mă uitasem atunci peste umăr la el şi adăugasem: Cine crezi că ar putea fi? Oare este sau a fost vreodată reală?

— Nu ştiu. Ai spus că avea părul argintiu?

— De un blond-argintiu.

— Nu-mi vine în minte niciun zeu care să semene cu ea, dar poate a făcut parte dintre zeii Primitivi despre care vorbea Nyktos.

— Poate, am murmurat eu.

Ne mai petrecuserăm timpul şi folosindu-ne gurile şi limbile pentru a rosti cuvinte carnale. Îmi plăceau ambele întru totul şi în mod egal.

Însă Casteel nu era de părere că fusese o călătorie zadarnică. Deşi mie ultimele cuvinte ale lui Nyktos mi se păreau, în mare, inutile, Casteel a dedus din ele că într-o bună zi aveam să conduc atât Solisul, cât şi Atlantia. Însă pe mine mă făceau să mă gândesc la ce afirmase ducesa.

Cum că regina Ileana ar fi fost bunica mea. Era cam imposibil, însă doar aşa aş fi putut pretinde că aveam dreptul la tron: prin succesiune, în loc de cucerire. Sau oare Nyktos se referise că aveam să luăm Coroana de Sânge astfel? Nu ştiam, aşa că presiunea de a convinge

Coroana de Sânge la viitoarea noastră întâlnire era şi mai mare. Nu puteam îngădui să se ajungă la un război care să-i includă pe acei Revenanţi. Aveam o senzaţie îngrozitoare că exista o singură modalitate de-a opri asta. Poate că asta voise să spună Nyktos, de fapt: că aveam în mine puterea de a opri asta.

Am simţit fiori reci ca gheaţa la ceafă. Mai auzisem cuvintele acelea, rostite de fetiţa care fusese grav rănită, dar, când le spusese ea, mi se păruseră cunoscute. În următoarele câteva zile, încercasem să-mi amintesc de ce, însă erau ca un vis pe care încerci să ţi-l aminteşti la câteva ore după ce te-ai trezit.

Am trecut de intrările în bucătăriile aglomerate, am cotit în hol şi a fost cât pe ce să mă izbesc de Lord Gregori. Am făcut un pas înapoi, uşor surprinsă. Atlantianul cu părul închis la culoare nu era singur.

— Scuzele mele.

S-a încruntat uşor când a văzut că nu purtam coroana.

Şi eu am observat că nu îmi folosise titlul. Nici Lord Ambrose nu o făcuse când trecusem zilele trecute pe lângă el, când mersesem să explorez terenul împreună cu Vonetta.

— Eu trebuie să îmi cer scuze. Nu mă uitam pe unde merg.

Mi-am îndreptat privirea spre tânăra femeie din spatele lui. Părea să fie cam de vârsta mea, însă mi-am dat imediat seama că era vârcolac, aşa că ar fi putut fi cu zeci sau chiar sute de ani mai mare decât mine.

Avea ochii palizi, iernatici, care contrastau puternic cu nuanţa aurie a pielii şi cu părul ei ondulat blond şi cald, care i se revărsa peste umeri. Trăsăturile ei erau un amestec de caracteristici pe care le-ai fi găsit la diferite persoane. Avea ochii depărtaţi şi totuşi umbriţi de gene dese, ceea ce-i îndulcea unghiurile ascuţite ale obrajilor şi

lungimea nasului. Avea sprâncenele groase şi cu câteva nuanţe mai întunecate ca părul. Gura îi era mică, însă buzele – pline. Era scundă, cu câţiva centimetri mai scundă decât mine, însă croiala tunicii îi scotea în evidenţă curbele sânilor şi amploarea şoldurilor, care poate că ar fi părut atipice pentru o persoană de statura ei. Nicio parte a ei nu părea să aibă sens şi, totuşi, se aliniau toate atât de imperfect, încât orice artist ar fi vrut probabil să-i reproducă imaginea pe pânză în cărbune sau ulei. Era probabil cea mai frumoasă persoană, într-o manieră unică, pe care o văzusem vreodată, şi nu mă puteam abţine să nu mă holbez la ea.

Şi eram sigură că probabil o stânjeneam puţin, având în vedere că o simţeam tot mai neliniştită.

— De fapt, îl căutam pe Rege, mi-a zis Lord Gregori, însă văd că nu vă însoţeşte.

Mi-am mutat privirea de la femeia vârcolac neobişnuită şi m-am concentrat asupra atlantianului. Senzaţia de neîncredere era evidentă, chiar dacă n-am reuşit să-i citesc emoţiile. Fie atlantianul tot uita că pot face asta, fie pur şi simplu nu-i păsa.

— Este cu părinţii lui. Te pot ajuta eu cu ceva?

I-am simţit amuzamentul, doar că din acela răutăcios.

— Nu, mi-a spus el, cu un zâmbet afectat şi pe un ton mult prea împăciuitor. Nu va fi necesar. Vă rog să îmi permiteţi!

Nu-i permisesem, dar tot a trecut pe lângă mine. M-am întors şi l-am văzut pe Arden aplatizându-şi urechile, urmărindu-l pe Gregori salutându-i din cap pe Hisa şi pe celălalt gardian. Mi l-am închipuit pe Arden repezindu-se şi muşcându-l pe lord de picior şi mi-am înăbuşit un chicot, pentru că era atât de ridicol. Arden şi-a întors capul spre mine şi apoi la femeia care rămăsese în urmă.

Mi-am amintit de femeia vârcolac şi m-am întors spre

ea.

— Îmi pare rău. Am crezut că eraţi împreună.

— O, pe toţi zeii, nu, *meyaah Liessa!* Doar s-a întâmplat să intrăm în hol în acelaşi timp, a spus ea, iar eu am rânjit de neruşinarea cu care mi-a răspuns. De fapt, căutam pe cineva pe care nu l-am mai văzut de ceva vreme.

— Pe cine? Poate că te-aş putea ajuta să-l găseşti.

Zâmbetul i s-a estompat puţin, iar neliniştea a revenit.

— Probabil aţi putea. Îl căutam pe Kieran.

Am ridicat din sprâncene, surprinsă.

— Este cu sora lui. Cred că erau în... M-am încruntat, gândindu-mă la numeroasele uşi şi încăperi diferite. Una dintre cele 500 000 de încăperi de aici. Îmi pare rău.

Femeia a râs.

— E în regulă. S-a uitat în sus şi în jur, la plafoanele boltite şi luminatoare. E greu să te obişnuieşti cu locul ăsta.

— Aşa este. Curiozitatea mea a preluat controlul. Nu cred că ne-am întâlnit.

— Într-adevăr. Eram în Aegea, cu familia, când tu şi Cas... adică Alteţa Ta şi Regele aţi fost încoronaţi, a spus ea, iar eu m-am concentrat asupra cuvintelor ei.

Ori aproape că-i spusese pe numele mic, ori aproape că-i folosise porecla, ceea ce nu era chiar atât de surprinzător având în vedere că îl căuta pe Kieran. Dacă era prietenă cu unul din ei, eram sigură că era prietenă şi cu celălalt.

— Şi sunt convinsă că v-aţi aminti dacă ne-am fi întâlnit.

I-am simţit nervozitatea ca pe o mâncărime în gâtlej, făcându-mă precaută.

— Ce vrei să spui cu asta?

Femeia vârcolac şi-a îndreptat umerii.

— Numele meu este Gianna Davenwell.

Am tras brusc aer în piept. Acum, înţelegeam de ce era atât de neliniştită. Am înghiţit în sec şi i-am privit din nou

trăsăturile. Bineînţeles că femeia cu care tatăl lui Casteel voise să îl căsătorească trebuia să fie atât de fascinantă şi de frumoasă şi să nu semene deloc cu un Temut.

Şi bineînţeles că nu se putea să fi fost şi eu îmbrăcată într-una dintre rochiile frumoase care sosiseră de la Capul Spessa. Aveam părul împletit şi eram îmbrăcată cu colanţi şi o tunică, una drăguţă, în nuanţa ametistului, despre care crezusem că-mi venea foarte bine, înainte să o văd pe Gianna şi să-mi dau seama că era femeia cu care s-ar fi putut căsători Casteel.

Acum, îmi doream să fi purtat coroana.

— Îmi pare atât de rău pentru toate lucrurile în care a fost implicat sau pe care le-a orchestrat străunchiul meu, a adăugat ea repede, iar neliniştea i s-a amestecat cu amărăciunea fricii. Nu am ştiut despre asta. Familia mea a fost şocată şi îngrozită să afle...

— E în regulă, i-am spus eu şi i-am simţit surprinderea...

Şi *eu* am rămas surprinsă când am reuşit să-mi scot capul dintr-un loc ce nu poate fi menţionat.

— Dacă tu şi familia ta nu ştiaţi ce a plănuit Alastir, atunci nu trebuie să vă cereţi scuze pentru nimic.

Şi aşa era. Oamenii nu erau vinovaţi din pricina rudelor pe care le aveau.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu vărul tău. L-am cunoscut pe Beckett. Era drăguţ şi mult prea tânăr ca să moară.

Gianna a tras aer în piept, tremurător, şi am simţit mâhnirea ce a săgetat-o.

— Da, era mult prea tânăr. A înghiţit în sec. Aveam de gând să vin la voi, dar... m-am gândit că ar fi mai bine dacă aş vorbi mai întâi cu Kieran. Să văd dacă el crede...

„Că ar fi înţelept să vină la mine” ar fi fost, probabil, completarea, dar a rămas nerostită. Îi puteam înţelege îngrijorarea.

— Niciunul dintre noi nu consideră că familia lui Alastir este responsabilă de faptele lui. Îi considerăm responsabili pe el şi pe cei care au conspirat cu el.

Gianna a încuviinţat din cap, cu privirea spre Arden şi ceilalţi gardieni. Lucrurile rămase nespuse între noi au încărcat tăcerea până când s-a ajuns la un nivel de stânjeneală aproape dureros.

Am hotărât să discut problema direct, aşa cum îmi închipuiam că ar fi făcut-o mama lui Casteel. Aşa cum ştiam că ar face chiar şi regina Ileana.

— Ştiu că Alastir şi tatăl lui Casteel sperau că te vei căsători cu Casteel.

Gianna a făcut ochii mari, iar Arden a mormăit încet. Mi-am dat atunci seama că îmi amintea de una dintre păpuşile de porţelan pe care mi le dăruise Ileana în copilărie. S-a îmbujorat toată.

— Eu... Bine, ca să fiu sinceră, speram să nu fi aflat asta.

— Şi eu, am recunoscut eu ironic, iar buzele ei au format un oval perfect. Doar pentru că eşti foarte frumoasă şi nu semeni cu un guzgan, am continuat eu, iar ea şi-a închis gura. Şi pentru că îmi place de tine după ce am vorbit doar câteva clipe. Aş prefera să numi placă de persoana cu care spera socrul meu că avea să se căsătorească fiul lui. Dar asta este.

Gianna a amuţit.

Amuzamentul dulceag pe care l-am simţit venea cu siguranţă dinspre Hisa, şi m-am gândit că poate nu ar fi trebuit să fiu atât de sinceră. Însă Arden şi gardienii erau pe punctul de a fi distraţi de o sinceritate şi mai evidentă.

— Casteel mi-a spus că sunteţi prieteni, dar că nu ai părut niciodată interesată să te căsătoreşti cu el. E adevărat?

Gianna a aşteptat o clipă înainte să răspundă.

— Sunt sigură că puţine femei *nu* ar fi onorate să se

căsătorească cu el, a început ea, iar eu am început să-mi simt pieptul vibrând. Şi, da, suntem prieteni – sau am fost cândva. Nu l-am mai văzut de secole. S-a încruntat. Nici măcar nu sunt sigură că mă va recunoaşte.

Asta era foarte puţin probabil.

— Însă nu am avut o astfel de relaţie, a continuat ea. Cel puţin, nu mi s-a părut să fie aşa – şi... a fost logodit cu Shea, aşa că ar fi fost cam ciudat pentru mine.

Vibraţia s-a liniştit.

— Înseamnă că suntem de acord în privinţa asta.

A început să se simtă tot mai uşurată.

— Nu nutresc niciun soi de sentimente pentru Rege, a spus ea. Nici înainte şi cu siguranţă nu acum.

— Bun. Am privit-o în ochi, zâmbind. Pentru că, dacă ai face-o, probabil ţi-aş smulge fiecare membru în parte şi restul l-aş arunca unei haite de guzgani flămânzi, am spus eu. Deci mergem să-l căutăm pe Kieran? Cred că îmi amintesc în ce încăpere este.

— Am cunoscut-o pe Gianna azi, am spus eu mai târziu în seara aceea, pe când ne-am aşezat la masă în Sala de Ceremonii.

Casteel s-a înecat cu băutura, iar Kieran s-a aşezat lângă noi, încercând, zadarnic, să-şi ascundă zâmbetul.

— E foarte frumoasă, am spus eu, privind spre uşă. Foarte puţini aveau să ni se alăture în seara aceasta, dar, în clipa de faţă, doar Hisa şi Delano se aflau la intrare. Ai uitat să menţionezi asta.

Şi-a lăsat băutura din mână şi s-a uitat la mine.

— Am şi uitat dacă era sau nu adevărat.

Mi-am ascuns zâmbetul luând o înghiţitură de vin.

— Dar e foarte drăguţă.

Casteel s-a uitat la mine.

— Despre ce aţi vorbit?

— Şi-a cerut scuze pentru Alastir, şi i-am spus că nici ea,

nici familia ei nu au de ce să-şi ceară scuze, i-am răspuns eu. Şi apoi i-am spus că ştiu ce planuri aveau Alastir şi tatăl tău.

— Nu e tot ce-ai zis.

I-am aruncat lui Kieran o privire încruntată.

— Tu de unde ştii? l-am întrebat eu.

Când îi găsisem, în sfârşit, pe Kieran şi pe sora lui, nu vorbiserăm despre conversaţia mea cu Gianna. În plus, nu mai zăbovisem mult după aceea, şi chiar mă îndoiam că Gianna ar fi repetat ce zisesem.

— De unde crezi? a replicat Kieran. Arden abia aştepta să povestească oricui l-ar fi ascultat.

M-am încruntat.

— Ce ai mai spus? a întrebat Casteel.

Am ridicat din umeri.

— Nu mare lucru. Doar că, dacă ar fi cât de puţin interesată de tine, aveam să...

Casteel şi-a plecat capul spre al meu.

— Ce?

Mi-am ţuguiat buzele.

— Se poate să fi spus ceva de genul că i-aş smulge fiecare membru în parte şi aş arunca-o la guzgani.

S-a uitat ţintă la mine.

Am oftat.

— Recunosc, nu a fost unul dintre cele mai bune momente ale mele.

— La naiba! a spus Casteel, rupând tăcerea, cu ochii de nuanţa mierii încălzite. Mi-aş dori să nu fim pe punctul de a începe această întâlnire, pentru că tare mi-ar plăcea să ţi-o trag pe masa asta chiar acum.

Am făcut ochii mari.

— Zeilor marii a mormăit Kieran, lăsându-se pe spate şi trecându-şi o mână peste faţă.

— Este totul în regulă? a întrebat mama lui Casteel,

intrând în încăpere, împreună cu tatăl lui.

M-am îmbujorat când Casteel şi-a desprins privirea de a mea.

— Totul este de-a dreptul perfect, le-a spus el, lăsându-se pe spate în scaun.

M-am întors spre Kieran şi i-am şoptit:

— Mulţam pentru asta!

A zâmbit cu buzele lipite.

— Cu plăcere!

Împotrivindu-mă dorinţei de a-i trage un pumn, m-am uitat spre Hisa, care închidea uşile. Lord Sven şi Lady Cambria ni se alăturaseră, împreună cu Emil, Delano şi Vonetta. Mai intraseră şi Lyra, în înfăţişarea ei de muritoare, şi Naill. În ultimele câteva zile, aflasem că Sven şi Cambria erau implicaţi în paza regatului şi deţineau funcţii în cadrul armatelor din Atlantia. Nici un alt înţelept nu mai era de faţă.

Kieran a luat cuvântul după ce Hisa s-a aşezat lângă el.

— Suntem pregătiţi să plecăm spre Oak Ambler mâine, a anunţat el. Regele şi Regina vor fi însoţiţi de un grup mic: doar eu şi Delano.

Valyn a tras adânc aer în piept şi s-a sprijinit de spătarul scaunului.

— Nu sunteţi suficienţi.

— Sunt de acord, a spus Hisa. Veţi intra în Solis, vă veţi întâlni cu reprezentanţii Coroanei de Sânge. Este puţin probabil ca armatele lor să nu fie destul de numeroase. Voi sunteţi doar patru. Deloc suficienţi dacă lucrurile merg prost.

— Aşa este, a fost de acord Casteel, dar e doar un grup.

Hisa a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ascult.

— Se vor aştepta să ajungem călare, a spus Kieran, să intrăm pe porţile estice ale meterezelor, însă nu vrem să

facem aşa cum se aşteaptă ei.

— Aici, intri tu în scenă, am spus eu. Tu, Emil, Vonetta şi Lyra veţi pleca mâine-dimineaţă, luând cu voi un mic grup de gardieni, şi veţi ajunge la porţile estice. Cu siguranţă se aşteaptă să fim însoţiţi de un convoi, chiar dacă vor rămâne în afara meterezelor.

Hisa a încuviinţat din cap.

— Iar voi?

— Noi vom călători pe mare. Kieran i-a aruncat o privire lui Sven. Mulţumită ţie, dispunem de o navă.

Sven a zâmbit.

— Mai degrabă, mulţumită fiului meu, care încarcă chiar acum mai multe lăzi cu vin. Ei bine, în mare sunt, de fapt, sticle de vin pline cu apă şi cu urină de cal, a spus el, şi buza mi s-a curbat. Nu avem de gând să-i dăruim pur şi simplu Coroanei de Sânge câteva sute de sticle din vinul nostru.

Eloana şi-a dus mâna la gură, dar nu îndeajuns de repede cât să-şi ascundă zâmbetul.

— Aşa cum ştiţi cei mai mulţi dintre voi, monitorizăm multe dintre transporturile dinspre şi către porturile din apropiere, a continuat Lord Sven. Şi, din moment ce Oak Ambler este cel mai apropiat, ştim că vinul şi alte mărfuri sunt transportate rar în oraş. Transportul nu va fi pus la îndoială.

— Nu se vor aştepta să venim pe mare, a zis Casteel şi şi-a ridicat paharul. Nu ţinând cont de pâcla care vine dinspre munţii Skotos. Din câte ştiu oamenii – şi muritorii, şi vampirii – munţii se continuă în mare. Asta îi face ceaţa să creadă.

— Pot confirma asta, am zis eu. Credeam că Marea de Lână se sfârşeşte la Skotos.

— Nu înseamnă că şi Coroana de Sânge crede la fel, a subliniat Valyn. Ar fi putut obţine aceste informaţii de la

oricare dintre atlantienii pe care i-au capturat de-a lungul anilor.

— Adevărat, a zis Casteel încuviinţând din cap. Dar sunt sigur şi că vor avea iscoade pe drumul care duce spre Oak Ambler. Grupul care se deplasează pe uscat va fi văzut. Lyra şi Emil vor călători fără să-şi dezvăluie identitatea. Vonetta va fi în înfăţişarea ei de vârcolac, iar Naill va sta alături de Emil.

— Durează... cât? Circa patru zile pe uscat până la Oak Ambler? a întrebat Lady Cambria, înclinându-şi capul. Cât faceţi pe mare?

— Cu navele noastre? a rânjit Sven. Va fi mai rapid decât cu orice navă ar avea Solisul, însă va trebui să înaintaţi încet prin ceaţă. Aş zice cam la fel ca pe uscat.

Hisa zâmbea încordată, dar pe chip i s-a citit că înţelesese.

— Ne va lua circa două zile ca să trecem de Skotos şi să intrăm în Ţinuturile Pustii. Am fi văzuţi înainte să ajungeţi voi.

— Asta înseamnă că îşi vor îndrepta atenţia asupra voastră, a spus Kieran. Emil şi Lyra, împreună cu Vonetta şi Naill, vor intra şi se vor îndrepta spre castelul Redrock.

— Să sperăm că aşa se va întâmpla, a spus Eloana, foindu-se în scaun, neliniştită. Există însă riscul să fiţi descoperiţi.

— Va exista întotdeauna un risc, a confirmat Casteel. Dar aşa avem şanse mai mari.

— Şi apoi? a întrebat Valyn. Odată ajunşi în faţa Coroanei de Sânge, cum intenţionaţi să scăpaţi dacă lucrurile nu merg conform planului? Dacă este o capcană? Mă voi duce în nord ca să aştept o veste de la voi, împreună cu armatele, dar ce veţi face dacă e într-adevăr o capcană?

M-am gândit la ceea ce insinuase Nyktos când vorbise

despre puterea care se afla deja în mine. Mi-am ridicat privirea spre ochii lui Casteel.

— La ce te gândeşti, Regina mea? m-a întrebat el.

Felul în care a rostit acele două cuvinte mi-a stârnit un vârtej imoral jos în abdomen. Felul în care i s-au încălzit ochii privindu-mă îmi dădea de înţeles că ştia întocmai ce efect aveau cuvintele acelea asupra mea.

Era... incorigibil.

Am luat o gură din băutură.

— Nu am reuşit să obţin ajutorul gardienilor lui Nyktos, am spus eu şi l-am simţit pe Casteel pregătindu-se să nege, aşa că am continuat rapid: Şi, din ce mi-au spus şi el, şi fratele meu despre Revenanţi, nu vrem să ne războim cu Solisul. Aşadar, mă gândeam că, dacă este vorba despre o capcană sau dacă, să presupunem, Coroana de Sânge nu ne acceptă ultimatumul, ne va rămâne o singură opţiune.

Toţi cei din încăpere au tăcut, înţelegând.

— Şi dacă asta va porni ceea ce încercaţi să evitaţi? a întrebat Lord Sven.

— Regele şi regina nu ar fi supravieţuit nici dacă ar fi fost de acord cu ultimatumul nostru, a spus Casteel după o clipă. Dacă vom cădea de acord, vom face tot posibilul să ne asigurăm că Ileana şi Jalara nu vor mai fi o ameninţare, după ce ne vom fi asigurat că restul reprezentanţilor Coroanei de Sânge sunt de acord cu propunerea noastră. Trasa agale cercuri cu degetul pe fundul paharului şi şi-a îndreptat din nou atenţia spre mine. Dar cred că nu la asta te referi.

Am clătinat din cap.

— Dacă nu vor fi de acord, singura opţiune care ne rămâne este să ne asigurăm că Revenanţii nu pot fi folosiţi sau că le putem face faţă. Şi putem face asta într-un singur mod. M-am uitat spre Eloana. Tăiem capul şarpelui.

Distrugem Coroana de Sânge în întregime, iar eu... pot să o fac.

Capitolul patruzeci şi trei

Ţinându-mă strâns de balustrada dunetei, m-am holbat la apele învolburate de un albastru ca oţelul ale Mării de Lână. Nu fusese aşa rău când părăsiserăm ţărmurile Atlantiei şi plutiserăm fără probleme prin pâclă. Legănatul lin al navei fusese o experienţă distractivă.

Dar apoi ieşiserăm din pâclă, şi apele de un albastru-închis se întindeau cât vedeam cu ochii. Aveai impresia că marea săruta cerut. Am crezut că, dacă închid ochii, avea să fie mai bine.

Nu.

Era chiar mai rău, pentru că, dacă nu ţineam ochii deschişi ca să mă asigur că într-adevăr stăteam în picioare şi îmi păstram echilibrul, aveam impresia că eram în picaj.

Ce îmi spusese Perry cu puţin timp în urmă? Că aveam să mă obişnuiesc curând cu marea? Nu credeam că avea să se întâmple vreodată. Echipajul care se ocupa de funiile de ancorare ale catargelor făcea ca totul să pară atât de uşor.

— Te rog să nu vomiţi, a spus Kieran.

Am mijit ochii la el. Mi se alăturase în clipa în care Casteel plecase pentru a sta de vorbă cu Delano şi Perry, care se aflau la cârmă.

— Nu-ţi pot promite asta.

A chicotit şi s-a uitat la cer, la ultimele raze de soare.

— Ei bine, dacă o faci, te rog să ţinteşti pe deasupra balustradei.

— Voi ţinti cu siguranţă spre faţa ta, i-am răspuns eu.

Vârcolacul a râs iar. Am privit din nou spre mare şi am

apucat mai strâns balustrada.

— Ştii, a zis el, s-ar putea să te ajute dacă nu te mai uiţi la apă.

— Am încercat deja, am zis eu şi m-am forţat să înghit în sec. Nu a fost de folos.

— Atunci, trebuie să-ţi distragem cumva atenţia, mi-a spus el.

— E bine atunci că sunt expert în arta distragerii atenţiei, a spus Casteel, venind cu paşi apăsaţi în spatele nostru. S-a întins pe după mine şi mi-a descleştat mâinile de pe balustradă. Vino, mi-a spus el, ducându-mă de acolo, în timp ce vântul îi unduia cămaşa albă scoasă din pantaloni şi îi ciufulea părul ondulat.

— Să vă distraţi! a strigat Kieran.

— Taci din gură! m-am răstit eu, păşind cu mişcări ţepene lângă Casteel.

Perry şi Delano ne-au făcut cu mâna pe când Casteel m-a condus spre scările ce coborau spre cabine. Lumina de sub punte era slabă, şi mai fusesem acolo mai devreme doar cât să încerc să mănânc ceva, însă mi se părea că podeaua cabinei impunătoare care ne fusese oferită se mişca la fel de mult ca a acelora de deasupra.

Casteel a deschis uşa, şi am intrat încet. Totul era fixat bine: masa şi cele două scaune; biroul de lemn mare şi gol; şifonierul; patul mare din mijlocul cabinei; cada de baie cu picioare în formă de gheare; oglinda verticală înaltă şi măsuţa de toaletă. Până şi lămpile de gaz erau prinse. M-a dus spre birou.

— Aşază-te, mi-a spus, şi am dat să mă aşez pe scaunul din faţa biroului, însă a ţâţâit pe sub mustaţă.

Mi-a dat drumul la mâini, m-a apucat de şolduri şi m-a aşezat pe birou.

Mi-a tresăltat uşor inima când m-am gândit cât de puternic era. A deschis una dintre ferestrele cabinei. Nu

eram nici mică, nici delicată, însă el mă făcea deseori să mă simt aşa. L-am privit ridicând una dintre genţile pe care le aduseserăm cu noi şi aşezând-o lângă birou.

— Mi-ai fi ocupat locul, a zis el şi s-a întors, aşezându-se pe scaunul din faţa mea.

Am ridicat dintr-o sprânceană şi m-am prins de marginea biroului, iar el mi-a atins uşor gamba încălţată, făcându-mi semn să-mi ridic piciorul.

— Ce vrei să faci? l-am întrebat eu.

— Să-ţi distrag atenţia.

A tras de cizmă şi a lăsat-o să cadă zgomotos pe podea. L-am privit cum îmi dă jos şi cealaltă cizmă şi apoi şosetele groase.

— Cred că ştiu ce vrei să faci, însă nici măcar asta nu mă va face să uit că totul în jur se mişcă şi că ne-am putea răsturna din clipă în clipă.

A ridicat din sprâncene şi m-a privit.

— În primul rând, ar trebui să ai mult mai multă încredere în abilitatea mea de a-ţi distrage atenţia, mi-a spus el, iar eu m-am gândit imediat la noaptea aceea din Pădurea Sângerie.

M-am îmbujorat.

— Iar următorul lucru care se va întâmpla nu va fi ca barca să se răstoarne.

— Dar ce? am întrebat eu în timp ce şi-a trecut palmele peste picioarele mele.

— Voi face ce-am vrut să fac seara trecută şi ţi-o voi trage pe birou, mi-a zis el, şi muşchii abdomenului mi s-au încleştat.

— Nu e o masă.

— E suficient. M-a apucat de betelia pantalonilor. Dar, mai întâi, mi-e foame.

Mi s-a oprit respiraţia.

— Atunci, ar trebui să aduci ceva de mâncare.

— Am adus.

M-am făcut roşie ca para focului. M-a privit drept în ochi. Ochii lui aurii ardeau.

— Ridică-ţi fundul, Regina mea.

Am chicotit fără să vreau.

— Propoziţia aia sună întru totul nepotrivit.

A rânjit, şi aproape că i-a apărut o gropiţă.

— Îmi cer scuze. Permite-mi să reformulez. Te rog să-ţi ridici fundul, Regina mea.

Nava s-a legănat, destabilizându-mă. Chiar mi-am ridicat fără să vreau fundul, iar Casteel a profitat de ocazie. Mi-a dat jos pantalonii şi i-a lăsat să cadă pe podea, lângă cizme. Vârtejuri de aer rece mi s-au încolăcit în jurul picioarelor, învolburând marginile furoului.

— Va trebui să dai drumul biroului.

A apucat tivul cămăşii cu mâneci lungi.

M-am forţat să slăbesc strânsoarea, şi am simţit un gol în stomac când nava s-a legănat din nou. Am dat să mă prind de birou, însă Casteel s-a mişcat mai rapid, trăgându-mi cămaşa în sus şi peste cap. De cum am avut mâinile libere, m-am prins iar de birou.

— Ce frumuşică e, a şoptit el, jucându-se cu breteaua subţire a furoului şi apoi cu dantela corsajului. A descheiat nasturii cu o uşurinţă şocantă şi impresionantă. Materialul s-a desfăcut, descoperindu-mi pielea în faţa aerului sărat al nopţii ce pătrundea prin fereastra deschisă. Şi-a trecut degetul mare peste sfârcul rozaliu al unuia din sâni, făcându-mă să icnesc. Însă nu la fel de frumoasă ca ei.

Îmi bubuia inima în piept, şi nu ştiam dacă din pricina mişcărilor navei sau a subînţelesului din cuvintele lui.

Mi-a coborât bretelele pe braţe, oprindu-se când mi-au ajuns la încheieturile mâinilor. Apoi s-a întins şi m-a apucat de coada împletită. A tras de panglica de piele din josul ei şi a început să-mi desfacă încet părul.

— Te voi pune să-mi împleteşti la loc părul.

— Pot s-o fac. Mi-a răsfirat părul lung peste umeri, apoi a apucat de furou şi mi l-a împins în sus pe şolduri, până unde mi s-a adunat în talie. Şi-a trecut din nou mâinile bătătorite peste picioarele mele şi s-a lăsat pe spate. M-a apucat de glezne şi mi-a desfăcut picioarele, aşezându-le peste braţele scaunului. Nu fusesem nicicând mai expusă ca acum.

M-a privit, atingându-şi buza de jos cu degetul.

— N-am văzut nicicând o cină atât de ispititoare. Mă face să vreau să trec direct la felul principal, a zis el, zăbovind cu privirea pe zona întunecată dintre coapsele mele. Însă îmi plac mult şi aperitivele delicioase.

Oh, zeilor mari!

Casteel m-a privit, zâmbind misterios, şi i-am simţit excitarea învăluindu-mă, amestecându-se cu a mea.

— Aproape că am uitat. Aproape la fel de grozav ca o conversaţie interesantă în timp ce savurezi o cină este o lectură captivantă.

Am făcut ochii mari când s-a aplecat să caute în geantă.

— Doar n-ai...

— Nu te mişca, mi-a zis privindu-mă cu înflăcărare, iar eu am încremenit. A scos bine cunoscuta carte cu coperte de piele din geantă. S-a îndreptat de spate şi a deschis-o. Alege o pagină, Regina mea.

Avea de gând să-mi citească?

— Nu ştiu. 238.

— 238 să fie. A găsit pagina şi apoi mi-a înmânat cartea. Citeşte-mi! Te rog?

M-am holbat la el.

— Mi-ar fi atât de greu să-mi savurez cina şi să citesc în acelaşi timp, mi-a spus el cu glas mieros, cu ochi strălucitori. Sau ţi se pare prea revoltător s-o citeşti cu voce tare?

Chiar mi se părea, însă tonul lui sfidător era o provocare. Am dat drumul biroului şi am înşfăcat afurisita aia de carte.

— Chiar vrei să-ţi citesc?

— N-ai idee cât de tare-mi doresc să te aud spunând cuvinte de genul *mădular.*

Şi-a aşezat mâinile pe genunchii mei.

M-am uitat la pagină, căutând repede cuvântul cu pricina, şi l-am găsit. La naiba! La naiba cu el! Mi s-a tăiat răsuflarea când şi-a trecut buzele peste cicatricea de pe interiorul coapsei.

— Nu citeşti. A sărutat pielea aspră. Sau deja eşti atât de distrasă? Cam eram, însă m-am forţat să mă concentrez asupra primului rând şi am regretat numaidecât.

— „îşi atingea mădularul gros şi fălos, savurând propria atingere, însă nu la fel de mult...”

Am tresărit când mi-a sărutat miezul.

— Continuă, mi-a poruncit el, stârnind un tremur întunecat şi fierbinte. Am privit din nou la carte.

— „Dar nu la fel de mult precum îmi plăcea mie să-l privesc cum se atinge singur. S-a masturbat până când vârful...” M-am cutremurat toată când m-a lins cu limba-i fierbinte şi umedă. „Până când vârful... până când vârful mădularului lui fălos a licărit.”

A gemut gutural, şi degetele de la picioare mi s-au încovoiat.

— Sigur mai scrie ceva, a zis el, apoi m-a lins din nou. Ce face cu mădularul lui lucios şi fălos, Poppy?

Cu pulsul zvâcnind, m-am uitat peste pagină.

— Până... Am gemut uşor când mi-a străpuns carnea. Până la urmă, nu se mai atinge singur.

— Şi?

Preţ de o clipă, n-am înţeles ce voia să zică.

— Şi o satisface pe ea cu el.

— Nu-mi povesti. M-a ciupit, făcându-mă să gem răguşit. Citeşte-mi!

— Eşti... imoral, i-am spus eu.

— Şi foarte curios să aflu cum o satisface, mi-a răspuns el. S-ar putea să învăţ câte ceva. Râsul mi s-a preschimbat în geamăt când s-a întors la cina lui.

— „M-a prins de şolduri cu mâinile lui mari şi m-a ţinut acolo, între el şi perete, pătrunzându-mă. Am încercat să nu fac niciun zgomot, însă...”

Am ţipat când şi-a închis gura pe mănunchiul de nervi şi a supt cu determinare.

M-a zgâriat cu colţul, şi plăcerea m-a săgetat. Din reflex, am dat să-mi apropii picioarele, însă m-a prins de o gleznă şi nu m-a lăsat. Tensiunea a crescut, încolăcindu-se şi zvâcnind... Şi-a luat gura de pe mine.

— Continuă să citeşti, Poppy!

Gâfâiam, nefiind convinsă că aveam să pot citi, însă am reuşit să găsesc paragraful la care mă oprisem.

— „însă nimeni... nu ţi-o trage la fel de înflăcărat ca un soldat în ajunul bătăliei.”

Casteel a chicotit senzual, întunecat.

— Continuă! Şi-a trecut limba peste vârful care pulsa. Iar eu voi continua să-mi savurez aperitivul. Am amuţit, clipind de câteva ori.

— „M-a pătruns... apăsat şi cu furie, şi am ştiut că îmi vor rămâne semne, însă...” Mi-am ridicat şoldurile când m-a pătruns cu degetul. Nu se mişca încet. Nici nu trebuia. Eram la fel de excitată pe cât îmi închipuiam că fusese şi domnişoara Willa. „... însă voi purta acele semne, şi-mi vor aminti de lucruri dragi şi nu numai. Îmi voi aminti cum şoldurile lui se loveau de ale mele, cum... mădularul lui mă deschidea şi mă umplea...” în timp ce eu citeam din jurnalul indecent, Casteel şi-a savurat aperitivul cu

degetele şi cu limba, până când n-am mai ştiut ce citeam. Până când cuvintele nu mai aveau sens şi jurnalul mi-a alunecat, căzând pe birou şi închizându-se, iar eu m-am zvârcolit fără strop de ruşine sub atingerea gurii şi a mâinii lui. Eliberarea a venit dintr-odată, străbătându-mă în valuri ameţitoare, izbitoare.

Încă tremuram când s-a ridicat deasupra mea şi şi-a smuls pantalonii. Mădularul lui era la fel de tare ca acela despre care tocmai citisem, la fel de fălos şi... lucea de la o perlă de lichid.

— Poppy, a zis el uşor, sărutându-mă pe maxilar, pe gât.

— Cas?

Sunetul pe care l-a scos aproape că m-a azvârlit iar în extaz.

— Vreau doar să ştii un lucru.

A zăbovit cu gura deasupra locului în care pulsul îmi bătea cu sălbăticie, înainte să mă lase pe spate. M-a apucat de coapse, trăgându-mă spre marginea biroului. Mi-am luat picioarele de pe braţele scaunului şi mi le-am încolăcit pe după mijlocul lui, în timp ce el m-a sărutat pe gât, pe piept şi pe un sfârc dureros de întărit.

— Încă mă controlez.

M-a pătruns şi, în acelaşi timp, mi-a străpuns pielea cu colţii. Două explozii îngemănate de durere arzătoare mi-au străfulgerat pieptul, năucindu-mă preţ de o clipă, apoi tot corpul mi s-a cutremurat când i-am simţit muşcătura adâncă şi ameţitoare. Mă devora şi mi-o trăgea, aşa cum îmi spusese că voia să facă. M-a străbătut un val de căldură, aprinzând un foc ce nu putea fi controlat. A băut din mine în timp ce m-a pătruns, iar şi iar, şi, când şi-a ridicat capul de pe sân, lăsând furnicături în urma lui, şi şi-a muşcat încheietura, nu mi-am îndepărtat privirea de la lichidul de un roşu intens ce i se scurgea pe piele.

— În caz că vei avea nevoie, mi-a spus el răguşit, cu

buzele pătate de stacojiu de la sângele meu, de la al lui.

N-am stat pe gânduri. Poate că mai târziu aveam să mă întreb de ce mi se păruse atât de firesc să mă ridic în şezut şi să-mi aşez gura pe rana lui şi ce-ar fi putut însemna asta, însă în clipa aceea nu mai gândeam.

I-am băut sângele, surprinsă mai întâi de izul lui de citrice în zăpadă şi apoi de gustul lui delicios şi întunecat. Am simţit furnicături în gură şi în gât în timp ce mă umplea, gros şi cald. Am băut, închipuindu-mi pini şi membre acoperite de zăpadă şi simţind senzaţia rece a zăpezii pe piele. Am ştiut că se gândea la noi în pădure. M-am lăsat învăluită de acea amintire, de gustul lui şi de puterea din sângele lui. Nu ştiu cum am ajuns în pat, însă m-am trezit dintr-odată acolo, şi m-a sărutat apăsat şi m-am umplut de gusturile noastre amestecate. Casteel s-a mişcat lent, cu blândeţe, şi... era diferit de ce se întâmplase pe birou. În clipa aceea, m-am simţit legată de el. Era mai mult decât sex, mai mult decât două corpuri care se savurau reciproc. Eram noi doi, trăind şi iubindu-ne.

Am rămas întinşi în pat, briza ce pătrundea prin fereastra mică a cabinei răcorindu-ne pielea, în timp ce nava se legăna domol pe apele Mării de Lână. Pieptul îi era lipit de spatele meu, şi trasa agale cercuri pe braţul meu, iar eu mă jucam cu cealaltă mână a lui. La un moment dat se dezbrăcase de tot, iar pătura de blană moale se adunase la picioarele noastre. Cândva m-ar fi stânjenit gândul că eram atât de expusă, însă nu şi cu Casteel. Niciodată cu el.

— Eşti demn, am spus eu, pentru simplul fapt că voiam să ştie.

I-am ridicat mâna, sărutându-i dosul degetelor. El m-a sărutat pe partea din spate a umărului.

— Iar tu te porţi drăguţ.

— Ba sunt realistă, i-am spus eu.

L-am simţit încremenind cu mâinile pe braţul meu, şi a tăcut. L-am privit peste umăr. L-au străbătut mai multe emoţii. Am simţit gustul dulce şi condimentat al sentimentelor pe care le avea pentru mine, dar şi amărăciunea înţepătoare a agoniei, care mi-a tăiat răsuflarea.

— Ce e? M-am întors pe spate, căutându-i privirea. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, a zis el înghiţind în sec.

— Nu face asta. M-am sprijinit în cot, aşa că acum stăteam faţă în faţă. Nu-mi spune că nu e nimic. Pot simţi că e ceva.

A închis ochii, dar am văzut umbrele întunecate din ei. Fantasme.

— E cam dificil să-şi ascundă cineva de tine cele mai adânci sentimente.

— Ştiu. Aş spune că îmi pare rău.

— Însă nu-ţi pare rău? a întrebat el, zâmbind strâmb.

— Şi da, şi nu. Nu-mi place să mă amestec atunci când ştiu că nu se vrea asta, am spus eu, cu gura aproape de a lui. Vorbeşte cu mine, Cas!

— Cas. S-a înfiorat şi a deschis ochii. Ştii de ce mă încântă când îmi spui aşa? A înghiţit în sec iar şi mi-a atins obrazul cu buricele degetelor. A trecut o clipă îndelungată de tăcere. Când am fost ţinut prizonier de către Ascendenţi, au fost momente în care m-am temut că-mi voi uita până şi numele, că voi uita cine sunt. De fapt, chiar am uitat, când mă înfometau. Când mă foloseau. Am fost un lucru. Nu o persoană. Nici măcar un animal. Un lucru.

Mi-am muşcat interiorul buzei, şi mi s-a strâns inima. N-am spus un cuvânt. N-am îndrăznit să mă mişc sau să respir prea tare. Nu voiam să fac nimic ce l-ar fi oprit din

vorbit.

— Chiar şi după ce am fost eliberat, au mai fost momente în care m-am simţit aşa. De parcă aş fi fost doar un lucru fără nume şi fără autonomie, mi-a mărturisit el cu vocea răguşită. Mă cuprindea... dintr-odată, şi trebuia să-mi readuc aminte că nu eram. Uneori nu reuşeam, şi atunci Kieran şi Netta sau Delano, Naill sau chiar Emil mă readuceau la realitate. Şi părinţii mei. Nici măcar nu ştiau. Niciunul dintre ei – poate doar Kieran. Şi-a plimbat degetele peste braţul meu, spre locul în care îmi ţineam mâna pe şoldul lui, peste Emblema Regală înfierată pe pielea lui. Doar când cineva îmi spunea Cas sau când mama mă striga Hawke îmi aminteam că nu eram un lucru.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi de durere şi de furie. Voiam să-l îmbrăţişez. Voiam să sar de pe vapor şi să înot până la ţărm, ca să-i găsesc pe Regină şi pe Rege şi să-i ucid pe loc. Dar am rămas nemişcată.

— Că eram o persoană, a şoptit el. Că nu eram doar un lucru într-o cuşcă sau un lucru care nu putea controla nimic în jurul lui, nici măcar ce îmi făceau alţii sau cum îmi foloseau corpul. Când îi auzeam spunându-mi Cas, reuşeam să ies din acel infern. Şi-a plimbat degetele în sus pe braţul meu şi mi-a cuprins obrazul cu ele. Mi-a înclinat capul pe spate. Faptul că îmi spui Cas îmi aminteşte că sunt real.

— Cas, am şoptit eu, clipind ca să alung lacrimile.

— Nu, m-a rugat el încet. Nu plânge!

— Îmi pare rău! Doar că vreau să... Zeilor mari, îmi doream atâtea lucruri pentru el. Îmi doream să nu fi trecut niciodată prin ce trecuse, însă nu puteam schimba trecutul. Vreau să ştii că eşti mereu Cas. Nu ai fost niciodată un lucru şi nu eşti nici acum. M-am ridicat, întinzându-l pe spate. Lumina crem a lămpii de gaz i s-a

prelins peste trăsăturile izbitoare. Eşti Casteel Hawkethrone Da'Neer. Fiu. Frate. Prieten. Soţ. M-am aplecat peste el, şi culoarea ochilor i s-a intensificat când mi-a văzut sânii. L-am prins de obraz şi i-am ridicat privirea spre mine. Eşti Rege. Regele *meu.* Şi vei fi mereu totul pentru mine, însă niciodată un lucru.

Casteel s-a mişcat cu repeziciune şi mi-a ţintuit spatele de pat cu trupul lui cald şi greu.

— Te iubesc!

Şi i-am arătat că şi eu îl iubeam, cu vorbele, cu buzele, cu mâinile şi apoi cu trupul meu, iar şi iar, până când au dispărut toate umbrele din ochii lui chihlimbarii frumoşi.

Fusesem distrasă... cu temeinicie şi în mod repetat de la legănatul continuu al bărcii pe tot parcursul călătoriei spre Oak Ambler, însă tot nu mă obişnuisem cu marea nici pe când a început să se zărească uscatul şi am văzut castelul Redrock cărămiziu tronând ameninţător deasupra oraşului şi a satului din vecinătatea meterezelor. Soarele puternic al dimineţii târzii strălucea deasupra noastră când ne-am întors în cabină. Ar fi fost mai sigur pentru noi să ieşim pe parcursul zilei. Ajunseserăm cu două zile mai devreme decât eram aşteptaţi, ceea ce însemna că Vonetta şi ceilalţi ar fi trebuit să ajungă cam în acelaşi timp sau poate puţin mai devreme.

Scopul era să ne amestecăm prin mulţime şi să trecem neobservaţi. Ar fi fost dificil din pricina cicatricelor mele, însă, din fericire, întrucât vremea se răcise, nu aveam să atragem prea mult atenţia pentru că ne purtam pelerinele cu gluga pusă. Eram îmbrăcată cu o pereche de pantaloni vechi, de care făcuse rost Casteel, uzaţi în genunchi. Veşmintele pe care le luasem în Golful lui Saion ar fi fost prea rafinate pentru cineva care nu era nici Ascendent, nici bogat.

Iar bogaţii din Solis nu se plimbau pe străzi, ci mergeau

cu trăsura, chiar şi pe distanţe foarte scurte. Mi-am luat pe mine o cămaşă albă simplă, cu mâneci largi şi mai strâmte în dreptul încheieturilor. Era ciudat de eliberator că nu mă deranja cămaşa albă, că aproape nici nu mă gândeam la ea când mi-am luat corsajul fără mâneci peste ea, strângându-l în talie şi peste piept cu şnururi ce se legau în faţă, cum aveau obiceiul să facă multe dintre femeile din clasa muncitoare din Solis. Chiar îmi puneam centura peste piept, când m-am uitat în sus şi l-am văzut pe Casteel privindu-mă.

Era îmbrăcat ca de obicei, arătând izbitor în pantaloni negri şi o tunică cu mâneci lungi. Pentru bărbaţi era mult mai uşor să se camufleze.

— Ce e?

M-a privit din cap până în picioare, zăbovind asupra corsajului ce îmi acoperea pieptul.

— Îmi place cum eşti îmbrăcată, a zis el. Foarte mult.

Cu obrajii îmbujoraţi, am apucat pumnalul şi l-am fixat în centura de la piept, apoi am vârât pumnalul din os de vârcolac în teaca de pe coapsă.

— Acum, îmi place şi mai mult cum eşti îmbrăcată.

A venit spre mine cu paşi apăsaţi.

— Eşti nebun.

— Doar puţin.

Mi-a aruncat coada împletită peste umăr. Şi-a coborât capul şi m-a sărutat, după care a îndreptat fundele de la corsaj.

— Abia aştept să le desfac mai târziu.

Am zâmbit şi am simţit cum mi se strânge stomacul. Zâmbetul mi-a dispărut repede şi inima mi-a stat în loc. „Nu ştii sigur că va exista un mai târziu”, mi-a şoptit o voce agasantă şi, dacă ar fi avut un corp care să nu fi fost al meu, aş fi pocnit-o.

Avea să existe un mai târziu.

Aveam să ne asigurăm de asta.

S-a auzit o bătaie în uşă chiar pe când Casteel a terminat de legat săbiile pe laterale.

Perry a intrat, cu o beretă în mână.

— Suntem pe cale să andocăm.

— Perfect, a răspuns Casteel, iar eu m-am încordat. De cum terminaţi de descărcat lăzile, vreau să plecaţi de-aici şi să vă întoarceţi în Atlantia.

— Aş putea rămâne prin apropiere, s-a oferit Perry. Ne poţi da un semn, şi aş putea veni să vă duc pe toţi înapoi în Atlantia.

— Ar fi prea riscant, i-am spus eu. Şi deja riscăm prea multe vieţi.

Casteel mi-a zâmbit cunoscător.

— Asta, şi probabil că Poppy nu vrea să petreacă alte patru zile pe vapor.

N-am spus nimic, dar l-am săgetat cu privirea. Avea dreptate.

Perry a rânjit.

— Pentru unii durează mai mult până se obişnuiesc cu drumurile pe mare.

— Cred că unii pur şi simplu nu sunt făcuţi pentru a naviga, am zis eu. Şi, când zic unii, mă refer la mine.

A chicotit. De deasupra s-a auzit o chemare... Un salut. Ne-a privit din nou.

— Pot să vă cer o favoare?

— Orice, a spus Casteel în timp ce mi-a azvârlit pelerina.

Perry şi-a trecut degetele peste marginea beretei.

— Staţi cu un ochi pe Delano pentru mine, a spus el, iar eu mi-am ridicat privirea spre el, în timp ce am început să închei nasturii pelerinei. Uneori, e prea viteaz.

— Delano se va întoarce la tine, a spus Casteel, punându-şi pelerina, iar eu am încuviinţat din cap.

— Mulţumesc! Ne-a zâmbit scurt. Ne vedem sus.

După ce a plecat, m-am întors spre Casteel.
— Perry şi Delano sunt împreună?
— Au fost. A venit spre mine şi mi-a vârât cosiţa sub partea din spate a pelerinei, apoi mi-a pus o şapcă pe cap. S-au tot despărţit şi împăcat în ultimii doi ani, cam aşa.
Am rânjit şi mi i-am imaginat lângă cârmă, zâmbind şi râzând împreună.
— Sunt simpatici împreună.
— Tu eşti simpatică. Casteel a tras de marginea şepcii şi apoi mi-a ridicat gluga pelerinei peste ea. Deşi prefer să-ţi pot vedea faţa.
Şi-a tras apoi propria şapcă mai jos, iar umbrele care-i cădeau peste partea de jos a feţei îl făceau să pară cumva şi mai misterios. După ce şi-a tras şi gluga pelerinei, a spus:
— Putem s-o facem.
Mi-a tresăltat inima.
— Ştiu. Putem.
— Atunci, eşti pregătită?
Ştiam că nu se referea doar la plecarea de pe navă.
— Sunt pregătită să fac orice este necesar.
A încuviinţat din cap, şi am ieşit din cabină, lăsându-ne lucrurile acolo. Perry şi echipajul lui aveau să ducă tot ce luaserăm la noi, inclusiv afurisitul ăla de jurnal, înapoi în Atlantia. Grupul care călătorea cu Hisa avea provizii suplimentare.
Am urcat scările şi ne-am îndreptat spre Kieran şi Delano, care stăteau lângă lăzi.
Ei şi echipajul erau îmbrăcaţi aproape ca noi, cu chipurile ascunse de pelerine şi şepci. Am privit peste umăr la rampele care fuseseră aşezate pe punte, făcând legătura cu debarcaderul. Cu şapca trasă jos peste faţă, Perry vorbea cu cineva îmbrăcat în negru. Erau gardieni de pe metereze. În spatele lor, debarcaderul era ca o masă de

haos controlat. Oamenii se grăbeau de la nave spre depozitele de cărămidă şi spre căruţe. Vânzători ambulanţi amanetau mâncare şi alte bunuri. Mi-am ridicat privirea spre zidurile de un gri-închis ale meterezelor, construite din calcar şi fier. Gardienii patrulau pe zid, stăteau pe parapete şi erau cocoţaţi în posturile lor aidoma unor păsări răpitoare. Nu am văzut nicio pelerină neagră, dar erau... *mulţi* gardieni. Mai mulţi decât te-ai aştepta să vezi la Oak Ambler într-o zi obişnuită, însă azi nu era o zi ca toate celelalte. Coroana de Sânge se afla între acele ziduri.

Capitolul patruzeci şi patru

— Haideţi odată, leneşi nenorociţi! a strigat Perry, iar eu am ridicat dintr-o sprânceană când a străbătut cu paşi apăsaţi puntea, împreunându-şi mâinile. Mişcaţi-vă!

— Îi place cam mult treaba asta, a mormăit Delano pe sub mustaţă, iar eu mi-am înăbuşit un chicot.

Eu şi Casteel am apucat o ladă şi am pornit-o spre debarcader. Rampa de lemn s-a clătinat sub picioarele noastre, şi am icnit când m-am uitat în jos la apele murdare şi învolburate.

— Uşurel! a murmurat Casteel.

Am încuviinţat din cap, iar Perry ne-a condus către o căruţă. Kieran şi Delano erau chiar în spatele nostru. Inima îmi zvâcnea în piept când am trecut pe lângă gardieni, însă bărbaţii nu ne băgau în seamă, fiind atenţi la femeile care strigau la bărbaţii aflaţi încă pe nave, cu chipurile machiate puternic.

Slavă Cerului că unii bărbaţi nu se puteau concentra la altceva când o fată frumoasă se afla prin preajmă.

— Ce naiba faceţi? a întrebat un bărbat, apărând de după trăsură, cu fălcile dure încleştate şi încruntat. Asta nu

e...

— Linişte!

Casteel s-a întors spre bărbat, şi mi s-a tăiat răsuflarea când am auzit puterea şi ingeniozitatea din acel cuvânt.

Omul a amuţit, holbându-se în ochii lui Casteel. Întregul corp îi devenise rigid, ţintuit, suspendat de sfori invizibile ale forţei de constrângere. Eram la fel de fascinată, deoarece rareori îl puteai vedea pe Casteel folosind forţa de constrângere.

— Nu vei spune nimic, absolut nimic, cât timp încărcăm lăzile astea în căruţa ta. Nu vei scoate nici măcar un sunet, a spus Casteel, cu voce blândă şi fluidă. Odată lăzile încărcate, le vei duce oriunde mergi. Ai înţeles?

Bărbatul a încuviinţat din cap, clipind lent, apoi a rămas locului, în timp ce ceilalţi membri ai echipajului ne-au înconjurat cu lăzi. M-am holbat fără să vreau la expresia goală de pe chipul bărbatului.

— Duceţi-vă! a şoptit Perry, aplecându-se între noi. Sticlele din lada pe care Delano şi Kieran o aşezaseră în trăsură au zăngănit. Şi zeii să vegheze asupra voastră!

— Fie ca zeii să vegheze asupra *voastră*, a răspuns Casteel, strecurându-se pe lângă Perry.

M-a îmbrâncit uşor în umăr când a trecut pe lângă mine. M-am întors şi i-am aruncat o privire rapidă lui Perry.

— Ai grijă!

— O să am, Regina mea.

M-am întors şi am ţinut pasul cu Casteel, strecurându-ne rapid în rândul muncitorilor îmbrăcaţi în mantii şi jachete care intrau şi ieşeau pe poarta meterezelor. M-am uitat la mulţime şi am ştiut că nu trebuia să mă uit în spate, după Delano şi Kieran. Aveau să ne găsească. M-am concentrat la ce era în faţa mea.

Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât... mirosul se înteţea. Sudoare şi untdelemn amestecate cu miasma de

peşte stricat. Ştiam că avea să devină tot mai rău din pricina celor forţaţi să locuiască în căsuţele de sub metereze, aproape stivuite una peste alta, unde soarele nu părea să pătrundă vreodată. Mirosul care îmi strângea stomacul nu a fost singurul lucru pe care l-am observat. Starea meterezelor mi-a atras atenţia. Fisuri mici se întindeau pe toată suprafaţa structurii masive şi groase. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva şi nici măcar nu-mi puteam închipui cine ar fi putut pricinui astfel de daune.

— Uită-te la metereze, am spus eu în şoaptă, iar Casteel şi-a ridicat puţin capul.

N-a spus nimic când am trecut pe poartă, odată cu muncitorii care intrau în oraş. Ne-a condus spre străzile înguste ale districtului comercial, unde erau o mulţime de pieţe de-a lungul drumului acoperit cu resturi rămase de la cai şi muritori deopotrivă. Am simţit o apăsare de conştientizare şi am ştiut că Delano şi Kieran ne găsiseră.

O căruţă trasă de cai a trecut pe lângă noi, iar vizitiul stătea aplecat în faţă, fără să-l bage în seamă pe copilaşul care alerga de-a lungul trotuarului pietruit, cărând un morman de ziare. Avea obrajii roşii şi faţa pătată de funingine, iar părul blond îi era cleios şi neîngrijit. S-a repezit în stradă...

Casteel şi-a întins mâna şi l-a prins pe copil de ceafă, trăgându-l înapoi.

— Hei! Dă-mi drumul, domnule! a strigat băiatul, strângând la piept ziarele cu toată forţa pe care o avea. N-am terminat... S-a liniştit când copitele puternice ale cailor şi roţile căruţei au trecut la câţiva centimetri de faţa lui. Rahat! a şoptit copilul.

— Cu plăcere! a răspuns Casteel, punându-l pe copil pe trotuar.

Puştiul s-a întors cu ochii mari.

— Mulţumesc, domnule! M-ar fi turtit ca pe pâinea

mamii, a zis el, privind cu ochii mari spre stradă.

— Turtit ca pe pâinea mamii? a şoptit Delano în spatele meu, iar eu m-am străduit să nu izbucnesc în râs.

— Îmi poţi mulţumi spunându-mi ce s-a întâmplat cu meterezele, a spus Casteel, vârându-şi mâna în mantie. Cum au apărut fisurile.

Copilul s-a încruntat, holbându-se în sus la faţa umbrită a lui Casteel.

— Din cauza pământului, domnule. S-a zdruncinat aici, şi Telly de la standul de peşte mi-a zis că pământul s-a zguduit până în capitală. Mama a zis că au fost zeii. Că s-au înfuriat.

Nu ştiam ce ar fi putut provoca un asemenea cutremur, dar ştiam că nu fuseseră zeii.

— Când s-a întâmplat asta? a întrebat Casteel.

— Nu ştiu. Cam cu o lună în urmă, a zis băiatul, mutându-se de pe un picior pe altul. Cum de nu ştii când a tremurat totul?

— Cred că dormeam, a răspuns Casteel, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

Băiatul s-a uitat fix la el, neîncrezător, însă privirea i s-a preschimbat repede în uimire când Casteel şi-a scos mâna din pelerină şi a aruncat câteva monede peste teancul de ziare. Copilul a făcut ochii mari.

— Data viitoare, încearcă să te uiţi în ambele direcţii înainte să sari în stradă, a spus Casteel, ocolindu-l.

— Mulţumesc! a strigat băieţelul şi apoi a zbughit-o de lângă noi.

— Ca să ştii şi tu, a spus Kieran tărăgănat câteva secunde mai târziu, nu s-a uitat în ambele direcţii.

— Normal că nu, a răspuns Casteel, punându-se între mine şi stradă.

— Ce crezi că a provocat cutremurul? l-am întrebat pe măsură ce am pătruns tot mai adânc în oraş, traversând o

alee plină de gunoaie.

Am încercat să nu respir.

— Chiar nu ştiu, mi-a răspuns Casteel, uitându-se la mine. N-am auzit niciodată despre un cutremur care să ajungă de aici până în Carsodonia.

— Ei bine, dacă zeii chiar ar fi treji şi ar trebui să miroasă aleea asta, a spus Kieran, înţeleg de ce ar zgudui pământul.

— Nu e peste tot aşa, le-am amintit eu. Oamenii care trăiesc aici nu au de ales, trebuie să se descurce cu ceea ce au.

— Ştim, a spus Casteel încet, conducându-ne pe o altă stradă înghesuită şi murdară.

Am înaintat în ritm alert pe străzile şi cartierele aglomerate, croindu-ne drum printre vânzători, printre alţii care se grăbeau să îşi vadă de treburile zilnice şi printre cei care păreau să se plimbe fără vreun scop anume, în straie zdrenţuite, traşi la faţă şi cu pielea palidă ca stafiile. Îmi aminteau atât de mult de Temuţi, încât mi s-a întors stomacul pe dos. M-am întrebat şi apoi m-am temut că suferă de o boală distrugătoare ce sosea adesea noaptea, furându-le viaţa în somn.

O boală despre care acum ştiam că izvora din setea de sânge a Ascendenţilor.

Nu eram singura care se holba la bietele suflete. Observaseră şi Kieran, şi Delano. Consternarea şi suspiciunea vârcolacilor s-au aşternut întunecate peste străzile deja înăbuşitoare.

Când am ajuns în interiorul oraşului, eu şi Casteel ne-am abandonat şepcile, dar ne-am păstrat glugile ridicate, în timp ce Delano şi Kieran şi-au abandonat mantiile pentru oricine ar fi avut nevoie de ele. Îmbrăcaţi în negru şi purtând săbii scurte din hematit, arătau ca orice alt gardian din oraşele din Solis.

Diferenţa dintre cartierul de lângă metereze şi zona situată sub castelul Redrock era izbitoare. Aici, casele erau distanţate şi aerisite, iar aleile făceau loc curţilor întortocheate şi grădinilor. Aici, restaurantele şi casele erau alimentate cu energie electrică în loc de untdelemn, iar pe străzile pavate, nivelate şi curate vedeai mai puţine căruţe şi mai multe trăsuri. Aerul era mai curat, trotuarele şi peluzele – întreţinute. Am fost nevoiţi să ne încetinim ritmul pentru că nu voiam să atragem atenţia gardienilor care patrulau şi care se asigurau că cei care nu aveau nevoie de protecţie erau în siguranţă faţă de cei care aveau nevoie. Cupluri îmbrăcate în mantii căptuşite cu blană şi rochii cu nestemate se îndreptau spre prăvălii şi urcau în trăsuri. Casteel şi-a pus un braţ pe după mijlocul meu, iar eu m-am cocoşat uşor. Mi-am închipuit că, la o privire superficială, arătam de parcă ar fi încercat să-mi ţină de cald în timp ce ne plimbam pe sub copertinele de ferigi stufoase şi pe sub alei suspendate.

Am traversat drumul larg, mărginit de copaci, şi am intrat într-un parc împădurit, la poalele zidului secundar care înconjura castelul Redrock. În faţa noastră, în lumina zilei, castelul arăta ca sângele uscat de soare. Odată protejaţi de pădure, Casteel şi Kieran ne-au condus prin labirintul de copaci şi tufişuri cu fructe sălbatice. După cel mult o jumătate de oră, zidul exterior al castelului Redrock a devenit vizibil.

— O să escaladăm zidul? am întrebat eu.

Casteel a chicotit.

— Nu va fi nevoie, Regina mea. Vom trece pur şi simplu prin el şi vom intra într-unul dintre vechile pasaje de dedesubt.

M-am uitat la el şi apoi la Kieran, amintindu-mi de zidul interior ce împrejmuia castelul Teerman şi de porţiunea din apropierea copacilor *jacaranda.* Apoi m-am uitat iar

rapid la Casteel.

— Vrei să spui că o parte din zid se află şi aici, jos?

Rânjind, Casteel mi-a tras în trecere de reverul mantiei, îndreptându-se spre câteva ramuri joase.

— Se ştie că Ascendenţii cheltuiesc sume enorme pe rochii încărcate şi nestemate strălucitoare. Dar ştii pentru ce mai sunt cunoscuţi? A ridicat o creangă, şi am văzut printre crăcile subţiri şi goale rămase o grămadă de pietre cenuşii situate la baza unei deschizături înguste în zid. Pentru faptul că nu sunt dispuşi să cheltuiască pe întreţinerea esenţială a oraşelor lor, ba chiar şi a castelelor.

— Pe toţi zeii! am mormăit eu, clătinând din cap.

Casteel mi-a făcut cu ochiul.

— Ruşinos de-a dreptul. Delano şi-a dat de pe faţă câteva şuviţe de păr deschis la culoare. A zâmbit din colţul gurii. Şi foarte benefic pentru noi.

Casteel era în frunte, ridicând ramurile în timp ce trecea pe sub ele şi ţinându-le pentru mine. Mirosul de pământ şi mucegai care ne-a întâmpinat când am intrat prin spărtura din zid într-un spaţiu întunecat mi-a amintit prea mult de tunelurile care duceau spre Câmpiile Elizee. M-am forţat să mă concentrez asupra planului din prezent. Din spusele lui Casteel şi ale lui Kieran, în curţi se putea ajunge din culoare şi încăperi subterane. De acolo aveam să ne putem face o idee despre forţele cu care aveam de-a face.

Şi apoi? Ei bine, aveam să intrăm chiar în inima castelului Redrock şi să anunţăm că am sosit mai devreme decât ne aşteptau. Aveam să îi prindem cu garda jos, iar faptul că reuşiserăm să pătrundem chiar pe sub nasul lor avea să-i încurce cu siguranţă şi pe gardieni, şi pe Coroana de Sânge. Şi să fii prins cu garda jos era adesea o slăbiciune fatală.

— Ai grijă, mi-a zis Casteel în întuneric, luându-mă de

mână. Pământul e în pantă.
— Oare pentru ce l-au creat Ascendenţii? am întrebat eu, încercând să-mi dau seama ce era zona în care ne aflam.
— A fost aici înainte de Ascendenţi, a spus Casteel, înaintând ca o umbră prin neant.
S-a oprit şi a împins cu umărul o uşă care a scârţâit încet. Acolo ne aştepta un tunel de pământ luminat de torţe.
— Pădurile duceau către o cărare ce ajungea până la faleză. Îmi închipui că a fost folosit cândva pentru un soi de contrabandă.
— Şi vă pot spune că Ascendenţii care trăiau aici odinioară îl foloseau pentru un alt soi de contrabandă, a comentat Kieran din spatele meu.
Oameni.
Îl puteau folosi ca să aducă şi să scoată muritori din castel fără să fie văzuţi vreodată intrând.
M-am cutremurat în timp ce am înaintat printre zidurile umede de piatră ale unui pasaj, cu mâna pe mânerul pumnalului din os de vârcolac. Am ajuns la câteva trepte, unde holul se împărţea în două. Casteel s-a îndreptat spre dreapta.
— Ca sfetnic al vostru, a spus Kieran încet, în timp ce am trecut pe lângă încăperi, unele cu uşi vechi din lemn, acum blocate, şi altele deschise, prin care se întrezăreau rafturi cu sticle prăfuite ce conţineau ceea ce mi-am închipuit – sau speram – că era vin, aş dori să sugerez în mod oficial amplasarea de gardieni la intrările oricărui tunel din oricare dintre reşedinţele în care veţi locui voi doi.
Casteel a pufnit.
— Cred că este o sugestie nemaipomenită.
L-am simţit pe Delano devenind prudent, ceea ce mi-a

atras atenţia.

— Ce e?

A scrutat încăperile pe lângă care treceam cu ochii deschişi la culoare atenţi şi vigilenţi.

— Ştiu că venim. Ai crede că cineva din garda lor s-ar fi gândit să poziţioneze gardieni în tunelurile astea, pentru orice eventualitate, mai ales că în trecut s-a mai pătruns în castel.

— Da, dar nu ştiau că aşa aveam să intrăm, i-a spus Kieran.

Delano avea dreptate, însă, din câte ştiam eu, Coroana de Sânge părăsea rar capitala. Oare ar fi ştiut despre tuneluri? Oare cel pus pe Scaunul Regal le-ar fi descoperit? Mi-am închipuit că da, pentru că ar fi fost nespus de uşor să aducă oameni prin ele sau... să scape de cadavre.

Am simţit furnicături de nelinişte în timp ce am înaintat şi am urcat alte câteva trepte. Am privit spre o altă încăpere îngustă pe lângă care au trecut Casteel şi Kieran, care erau concentraţi la ce era în faţa lor. Era o încăpere laterală, luminată de mai multe torţe. M-am oprit brusc, aproape făcându-l pe Delano să se lovească de mine.

— Ce e... S-a cutremurat, surprins, când a văzut ce vedeam şi eu. La naiba!

— Ce e? a întrebat Casteel şi s-a întors chiar pe când m-am răsucit pe călcâie şi m-am îndreptat spre încăpere. Ce faci?

— Cuşca! Uită-te la ce e în cuşca din încăperea aia!

Am înaintat grăbită, nevenindu-mi să cred ce vedeam.

În centrul încăperii micuţe, o felină mare şi cenuşie se căznea să se ridice în picioare în spatele unor gratii albe. M-a străbătut o senzaţie intensă de déjà-vu.

— Uite, am repetat eu, clătinând din cap.

Nu putea fi aceeaşi, dar...

— Arată întocmai ca pisica sălbatică pe care am văzut-o

când eram mică.

— Ce dracu’? a mormăit Kieran şi s-a oprit la intrarea în încăpere, în timp ce Casteel s-a îndreptat spre mine.

— Chiar că... arată ca o pisică sălbatică, a murmurat Casteel.

Pisica mare se agita neliniştită, muşchii încordându-i-se şi umflându-i-se sub blana netedă, privind printre gratii cu ochii verzi vibranţi. Ochi inteligenţi. Ochi cunoscători.

— De ce naiba ar ţine-o aici?

— Sau de ce ar fi adus-o cu ei? a adăugat Delano încet, mijind ochii la creatură. Afurisita asta de fiară pare nemâncată.

Chiar aşa era.

Am pornit spre ea. Pisica s-a oprit, urmărindu-mă cu privirea.

— Poppy, a şoptit Casteel, trebuie să ne grăbim.

— Ştiu. Eu doar... Nu ştiam cum să explic ce simţeam. De ce *eather-u*l din pieptul meu vibra cu atâta forţă acum.

— Bine. Deci ai avut dreptate. Au o pisică sălbatică, a spus Kieran cu vocea încordată. Însă nu avem timp să eliberăm animalele de companie din castel.

Ştiam că nu avem timp şi mă îndoiam că o pisică sălbatică sau orice alt animal sălbatic ar fi putut fi ţinut în viaţă atât de mult timp într-o cuşcă. Însă... nu m-am putut abţine. Am îngenuncheat în faţa cuştii, fascinată de privirea fixă a pisicii. Am băgat mâna printre gratii...

— Poppy! Să nu cumva să-ţi bagi mâna...

Casteel a ţâşnit în faţă.

Prea târziu.

Am mângâiat cu vârfurile degetelor blana moale chiar pe când Casteel m-a prins de braţ. Mi-a smucit mâna în spate, iar pisica a început să tremure şi... nu s-a mai oprit.

— Ce se întâmplă? am întrebat eu, intrând în panică, când Casteel m-a ridicat rapid în picioare. Am rănit-o? N-

am vrut să...

M-am oprit.

Ne-am oprit cu toţii şi ne-am holbat.

Chiar şi Kieran.

Blana felinei s-a ridicat când s-a lăsat pe vine, tremurând puternic. O lumină albă-argintie i-a străbătut ochii, scânteind şi trosnind. Sub blana lucioasă, pielea pisicii a început să strălucească...

— Pe toţi zeii! a gemut Delano. Trebuie să încetezi să mai atingi lucruri, Poppy.

Blana s-a retras în pielea care s-a netezit şi a devenit aurie ca spicul de grâu. Păr lung, de culoare roşiatică, i-a căzut în faţă, atingând podeaua cuştii, protejând o mare parte din bărbatul gol ce stătea îngenuncheat în spatele gratiilor, cu partea de sus a corpului foarte apropiată de cea de jos. Forma ascuţită a oaselor şi a muşchilor de la umeri şi de la picioare dovedea cât de fragil era, însă m-a privit printre şuviţele de păr încâlcite cu ochi verzi pătrunzători.

Bărbatul s-a cutremurat din nou şi, la fel de repede precum devenise muritor, s-a preschimbat la loc într-o felină mare. Pisica stătea acum pe burtă, tremurând şi zvâcnind, cu capul plecat.

— O să întreb din nou, a spus Kieran. Ce mama naibii?

— Poate că e un wivern, a murmurat Delano, referindu-se la una dintre spiţele despre care se credea că dispăruseră. Sau poate un metamorf? Unii dintre cei mai în vârstă puteau lua formă de animal.

— Nu ştiu, a zis Casteel şi a înghiţit în sec, uitându-se la creatură tulburat. Dar... trebuie să mergem mai departe.

— Ce? am întrebat eu, întorcându-mă spre el. Nu-l putem lăsa aici.

— Trebuie, Poppy. M-a prins de braţe. Vezi ce fel de gratii sunt? a întrebat el, iar eu m-am uitat din nou, şi mi s-

a pus un nod în stomac. Sunt din os, şi mă îndoiesc că sunt oase de muritor. Abilităţile tale nu vor funcţiona asupra lor, şi nu vom putea să le rupem fără să facem al naibii de multă gălăgie.

— Dar...

— Şi, chiar dacă am face-o, ce am putea face cu el? a întrebat Casteel, privindu-mă în ochi. A tras aer în piept şi m-a prins de obraji. Ascultă-mă! Ştiu că nu vrei să-l laşi aici. Nici eu nu vreau, însă nu putem face nimic acum.

— Are dreptate, a zis Kieran, aruncând din nou o privire pe hol. Nu-l vom abandona.

— Nu? am întrebat eu.

— Ştim că este aici. Le vom cere să-l elibereze, a explicat Casteel. Va face parte din înţelegerea noastră.

— E... o idee deşteaptă, am spus eu, aruncând o privire spre pisică.

Avea ochii închişi, iar părţile laterale ale corpului i se ridicau şi coborau rapid.

— Asta pentru că sunt inteligent, a spus Casteel şi şi-a plecat capul, sărutându-mă pe frunte. Îmi place mult cât de milostivă eşti, Poppy, a şoptit el. Serios. Dar trebuie să mergem mai departe.

Cu inima strânsă, am încuviinţat din cap în timp ce m-am uitat la creatură.

— Ne vom întoarce, i-am promis, fără să ştiu dacă înţelegea ce i-am spus sau dacă îşi dădea măcar seama că mai eram acolo.

Am avut nevoie de toată puterea ca să ies din încăpere, gândindu-mă la privirea intensă a bărbatului. Nu credeam că era wivern sau metamorf, căci în cazul ăsta ar fi fost nevoie de o cuşcă făcută din oasele unei zeităţi.

Doar nu putea fi...

— Malec îşi putea schimba înfăţişarea? am întrebat pe când am pătruns într-o casă a scării îngustă.

— Nu, mi-a răspuns Casteel din faţa mea. Ştiu la ce te gândeşti. Nu e el. Nu era genul de zeitate care să îşi poată schimba înfăţişarea.

Cumva, nu m-am simţit chiar atât de uşurată precum ar fi trebuit. Am cotit pe scări, iar Casteel a deschis uşa încet.

— Liber, a murmurat el.

Am ieşit la primul etaj al castelului, într-o sală dosnică. Judecând după pereţii goi şi lumina slabă, puteam pune rămăşag că numai servitorii o foloseau. Ne-am îndreptat cât mai fără zgomot spre capătul sălii, unde era atârnat un stindard purpuriu pe care era brodată cu auriu Emblema Regală. Eram la câţiva metri de deschizătură, şi chiar atunci Casteel a înjurat încet şi m-a apucat de mână, trăgându-mă în spatele lui, în timp ce a înaintat, scoţând din teacă o sabie.

O siluetă şi-a făcut apariţia în deschizătură, oprindu-se în faţa stindardului: o femeie tânără cu părul negru ca tăciunele pieptănat pe spate, împletit într-o coadă groasă. Braţele, partea de sus a pieptului şi gâtul îi erau acoperite de material negru dantelat şi transparent, cu excepţia lujerilor de material mai gros ce străbătea dantela. Tunica îi venea strâmtă peste piept şi abdomen şi i se evaza pe şoldurile rotunjite. Era despicată pe ambele părţi, dezvăluind pantaloni negri şi cizme negre ce-i veneau până la genunchi.

Nu era servitoare. Dacă n-ar fi dat-o de gol îmbrăcămintea, atunci ar fi făcut-o săbiile în formă de semilună pe care le ţinea în lateral. Am zărit lamele negre strălucitoare făcute din piatră de umbre.

La fel şi masca pictată cu vopsea – sau cerneală – de un negru-roşiatic intens. O deghizare care-i ascundea cea mai mare parte a trăsăturilor, pentru că-i trecea peste sprâncene, ajungându-i până la păr, şi apoi îi cobora pe sub ochi – ochi de un albastru-argintiu incredibil de

deschis, încât păreau aproape lipsiţi de culoare – ajungându-i până aproape de maxilar pe ambele părţi. Aripi. Masca arăta ca aripile unei păsări de pradă pe pielea ei măslinie.

Să fi fost oare... o slujnică? Nu eram sigură, dar ştiam că nu era vampir. Avea emoţii. I le puteam simţi din spatele zidurilor mentale groase.

— Bună, a spus ea destul de politicos. Vă aşteptam.

Am întins mâna după pumnalul din os de vârcolac, în timp ce Delano a ţâşnit în faţă, lovind cu sabia-i din hematit...

Tânăra femeie era nefiresc de rapidă, mişcându-se ca o ceaţă de dantelă neagră şi stacojiu-închis, răsucindu-se pe sub braţul lui Delano, ridicându-se pentru a-i prinde braţul între corpul ei şi al lui şi apoi răsucindu-se şi încovoindu-şi un picior pe după mijlocul lui. S-a învârtit din nou, forţându-l să se întoarcă astfel încât să fie cu spatele la ea. Într-o clipită, îi ţinea o lamă în formă de semilună sub bărbie şi pe cealaltă pe stomac.

Niciunul dintre noi nu s-a mişcat.

Cred că eram cu toţii uluiţi de ce văzuserăm.

— Dă-i drumul! a rostit Casteel, cu vocea aceea puternică şi poruncitoare, ce impunea supunere. Acum!

Femeia l-a privit.

— O voi face la momentul potrivit.

Ne-am şocat – şi eu, şi Casteel. Femeia nu putea fi afectată de forţa de constrângere. Mi s-a făcut inima cât un purice.

— Aşadar, mi s-a poruncit să nu vărs sânge inutil, lucru pe care recunosc că îl cam fac, ne-a spus ea, privind trăsăturile dure ale lui Delano în timp ce se zbătea, incapabil să se elibereze din strânsoarea ei... Din strânsoarea unei femei pictate pe faţă care era cu siguranţă cu câţiva centimetri mai scundă ca mine. Îl ţinea

strâns pe Delano, stând pe vârfuri. Aşa că, te rog, nici nu te gândi să te preschimbi şi să mă forţezi să fac din vărsarea de sânge o necesitate nefericită.

— Ce naiba eşti? a mârâit Delano.

— O slujnică? am sugerat eu, gândindu-mă la femeia pe care o cunoşteam ca fiind mama mea şi care ar fi putut foarte bine să fi fost mama mea naturală.

— Da. Asta şi multe altele. A zâmbit scurt şi ne-a privit. Însă, în clipa de faţă, sunt doar escorta voastră prietenoasă. Nu a clipit când s-a auzit zgomot de paşi de pe ambele laturi ale coridorului. Una dintre multele voastre escorte, vreau să spun.

În câteva secunde, gardieni regali au umplut ambele laturi ale coridorului fără ferestre, cu săbiile scoase din teacă. Printre ei se aflau şi cavaleri cu armuri. Erau cu *zecile*, iar cavalerii arătau ca aceia care fuseseră la Capul Spessa. Crestele de pe coifurile lor erau vopsite în roşu, şi purtau măştile roşii ce le acopereau partea de sus a feţei.

Am expirat apăsat.

— Dă-i drumul! i-a poruncit Casteel, plecându-şi bărbia. Şi ne vom purta frumos, dacă o vei face şi tu.

Ochii aceia stranii s-au concentrat asupra lui, şi am simţit o răbufnire rapidă de aciditate – o mare nelinişte – din partea femeii. Dar a fost de scurtă durată, iar femeia a zâmbit larg, dând la iveală două rânduri de... dinţi fără colţi.

— Desigur, a răspuns ea pe un ton destul de vesel. Excelez la capitolul comportament.

Am avut senzaţia că era o minciună.

Am aşteptat, cu inimile bătându-ne puternic şi cu *eather*-ul împingându-se în pieptul meu. I-aş fi putut nimici pe toţi, aşa cum am făcut cu Nevăzuţii de pe drumul spre Evaemon.

— Îmi vei da drumul? a întrebat Delano, iar femeia a

încuviinţat din cap. Asta presupune să-mi dai efectiv drumul.

— O voi face, a spus ea, întorcându-şi din nou privirea spre mine. Dar, vedeţi voi, deja v-aţi purtat urât cu toţii, furişându-vă în subteran. A ţâţâit uşor, şi energia din mine a pulsat. Aţi mers unde n-ar fi trebuit să vă duceţi. M-a sfredelit cu privirea. Aţi văzut ce n-ar fi trebuit să vedeţi.

— Bărbatul din cuşcă?

Zâmbetul i-a dispărut.

— Regina noastră nu va fi prea încântată, dar sunt dispusă să vă ofer tuturor prezumţia de nevinovăţie. Mai ales ţie, mi-a spus ea. Nu încercaţi nimic! Dacă o veţi face, nu voi vă veţi pierde viaţa, ci cei care veneau călare spre porţile noastre estice.

M-am crispat, pulsând de neîncredere. Vonetta şi ceilalţi nu ar fi avut cum să ajungă încă la porţi.

— Cum?

— I-am văzut şi le-am grăbit sosirea, a răspuns ea, fără să mute lamele de la gâtul şi de pe stomacul lui Delano. Azi-dimineaţă, mai exact.

Zeilor mari!

— Unde sunt? a întrebat Casteel scrâşnind din dinţi.

— Sunt în siguranţă şi vă aşteaptă să vă alăturaţi lor.

— Şi ar trebui să te credem? a întrebat Kieran pe un ton acuzator.

— Grăieşte adevărul, s-a auzit o voce cunoscută din dreapta noastră.

M-am întors, şi mi s-a tăiat răsuflarea, iar Casteel s-a încordat de parcă s-ar fi pregătit să se năpustească asupra mea. Ian a ieşit la vedere, privind spre noi, apoi spre femeie şi Delano. Părea... tensionat, iar trăsăturile mai palide decât ar fi trebuit să fie îi păreau încordate.

— Ţi s-a spus fără vărsare de sânge inutilă, i-a zis Ian încet.

— Vedeţi? a întrebat femeia, ridicând din sprâncene spre noi. Şi n-a curs deloc sânge. Nici măcar o picătură.

L-a eliberat pe Delano şi a făcut un pas înapoi, coborând lamele.

Delano s-a întors, răsuflând apăsat, uitându-se la tânăra femeie. Ea i-a făcut cu ochiul.

— V-a spus adevărul. Prietenii voştri sunt bine. Ian m-a privit în ochi. Vă pot duce la ei, iar regina ni se va alătura acolo. Vă puteţi păstra armele.

M-am uitat spre Casteel. A încuviinţat scurt din cap, cu maxilarul încleştat.

— Ei bine, am putea merge. Doar am venit ca să ne întâlnim cu Coroana de Sânge.

Şi nici nu prea aveam de ales.

Zeilor mari, de aceea nu fuseseră puşi gardieni în subteran. Probabil tot de aceea reuşiserăm să intrăm fără probleme în oraş. Ştiau deja că venim pe un alt traseu şi mai devreme decât ne aşteptau. Ne pierduserăm avantajul înainte să ne dăm seama şi *noi* fuseserăm cei prinşi cu garda jos.

Paznicii au aşteptat până ne-am pus în mişcare, conduşi de femeia ciudată. Casteel s-a ţinut aproape de mine când Ian mi-a venit alături.

S-a uitat drept înainte în timp ce am străbătut holul fără ferestre.

— Sper că eşti bine, surioară, a spus, iar eu mi-am ridicat privirea spre el, dar n-am spus nimic. Şi că ţi-a mers bine în călătoriile de după ultima noastră întâlnire.

M-am uitat mai atent la el, iar el mi-a aruncat o privire scurtă. Nu puteam citi nimic în ochii aceia goi sau pe chipul lui, dar oare încerca să mă întrebe despre paznicii lui Nyktos fără să se dea de gol?

— Chiar aşa a fost, am mintit eu.

Trăsăturile i s-au înmuiat, şi puteam să jur că de

uşurare.

— Bun.

— Eşti în... M-am oprit înainte să rostesc ce bănuiam. Femeia din faţa noastră s-a uitat peste umăr. Eşti singur? Unde e soţia ta?

— Lady Claudeya a rămas în capitală.

Casteel m-a atins pe mână când am intrat în sala cea mare. La fel ca pe hol, nici aici nu pătrundea lumina soarelui. Ferestrele erau acoperite cu draperii groase, de un purpuriu-închis, iar în faţa fiecăreia dintre ele se afla câte un cavaler. Câteva măsuţe cu mâncăruri şi băuturi neatinse erau aşezate printre câteva scaune şi divane, în faţa unui podium înălţat. Scaunele erau ocupate. Vonetta s-a ridicat, urmată de Emil, Lyra şi Hisa. Naill stătea deja în picioare în spatele lor. Niciunul dintre ei nu părea pe deplin încântat, însă am simţit uşurarea din partea lor şi a noastră deopotrivă. Mai era cineva aşezat pe unul dintre scaune, dar nu se vedea de...

Vonetta mi-a surprins privirea şi s-a dat la o parte.

Am rămas fără aer când Tawny s-a ridicat de pe scaun, frumoasă, înveşmântată într-o rochie simplă trandafirie, cu mâneci lungi şi largi.

— Poppy? a şoptit ea, înaintând spre mine şi aruncând o privire spre Vonetta şi Emil. Chiar eşti...

— Este sora mea, a întrerupt-o Ian, şi cei doi s-au privit cu subînţeles, poate în semn de avertizare, însă mi s-a pus un nod în gât, tot mai mare, pentru că Tawny nu era...

Nu făcuse Ascensiunea.

Am pornit spre ea, însă Casteel m-a prins de mână.

— E în regulă, a spus Ian încet, iar Casteel i-a aruncat o privire care i-a dat de înţeles că pentru el nu prea conta ce spunea el.

Însă Emil a încuviinţat din cap.

— Aşa este.

Casteel şi-a încleştat maxilarul, dar mi-a dat drumul la mână, iar eu m-am repezit în faţă în acelaşi moment în care Tawny a trecut pe lângă Emil, cu buclele şatene şi aurii la fel de sălbatice şi de frumoase ca întotdeauna. Am îmbrăţişat-o de cum am ajuns la ea şi am tresărit când i-am simţit pielea caldă sub rochie. M-am cutremurat şi mai tare când şi-a încolăcit braţele în jurul meu, ţinându-mă la fel de strâns pe cât o ţineam eu, şi mi-am dat seama că tremura la fel de tare ca mine... Şi i-am simţit emoţiile. Mirare efervescentă şi dulceagă. Uşurare pământoasă şi lemnoasă, dar şi aroma amară a...

— Regina nu e ceea ce pare, mi-a şoptit Tawny la ureche, şi i-am simţit teama pe gâtlej. Trebuie să...

— Poppy arată foarte diferit, ne-a întrerupt Ian, care venise în spatele nostru. Nu-i aşa?

M-am tras în spate şi m-am uitat la Tawny, care a încuviinţat din cap. I-am aruncat o privire rapidă lui Ian şi am văzut că slujnica ne privea cu atenţie, ducându-se lent în spatele lui Casteel şi al lui Kieran. Amândoi se apropiaseră de noi. Tawny... ştia adevărul despre regină şi despre Ascendenţi, iar Ian încerca să o protejeze.

— *Ştiu*, am spus eu, privind-o în ochi. Chiar arăt diferit fără voal.

Buzele i-au tremurat, dar s-a forţat să zâmbească şi s-a uitat la Ian, apoi la mine.

— Eşti frumoasă fără voal.

Mi-am mutat mâinile spre braţele ei.

— Sunt atât de fericită să te văd! Mi-a fost foarte dor de tine! Şi am fost atât de îngrijorată!

— Şi mie de tine, a răspuns Tawny, conştientă de gardienii care înconjurau încăperea. Dar nu ai de ce să te îngrijorezi. A înghiţit în sec şi şi-a ridicat privirea spre Casteel, care venise lângă mine. Bună! A făcut o pauză, mijind uşor ochii. *Hawke.*

Felul în care i-a rostit numele şi privirea pe care i-a aruncat-o erau atât de tipice pentru Tawny, încât aproape că am început să plâng.

— Bună, Tawny, a zis Casteel şi şi-a înclinat uşor capul. Mă bucur să văd că eşti bine. Deşi mi-aş fi dorit să fi aflat asta în împrejurări diferite.

— La fel ca noi toţi, a murmurat Ian scurt.

Tânăra femeie s-a apropiat de noi, privirii ei nemişcate părând să nu-i scape nimic. Tawny a dat s-o privească la rândul ei, dar apoi slujnica s-a uitat brusc spre intrarea în sala cea mare.

Am simţit fiori de gheaţă pe ceafă şi la spate. Ian a făcut un pas înapoi, îndrumând-o cu braţul pe Tawny să facă la fel. Am ştiut înainte să mă întorc ce aveam să văd, dar tot m-am mişcat de parcă aş fi fost prinsă într-un nămol gros şi rece. Am privit dincolo de şirul de gardieni înveşmântaţi în mantiile lor negre.

Fuste de mătase stacojie şi neagră s-au scurs ca apa pe podeaua de piatră. Decolteul adânc în V al rochiei îi cobora printre sâni, ajungând până la talia imposibil de îngustă acoperită cu şiruri de rubine înlănţuite. Şi-a împreunat degetele cu unghii roşii. Mâinile subţiri îi erau împodobite cu brăţări, iar la gâtul palid îi atârna un lanţ. Buzele-i groase şi roşii zâmbeau uşor. Nasul în vânt îi era străpuns de o piatră de onix. Pometţii înalţi îi erau coloraţi îndrăzneţ cu roşu. Ochii negri i-au sclipit sub candelabrele de aur, conturaţi, cu cozi negre. Sprâncene arcuite, de un maroniu-închis. Părul lucios de un castaniu-închis era pieptănat în sus şi spre spate, aşa că podoaba bogată i se revărsa în bucle groase şi desfăcute, care atingeau şirurile de rubine din talie. Sculptată din rubin pur şi şlefuit, formată din douăsprezece cercuri conectate prin bucăţi ovale de onix şi ornată cu turle de diamant, coroana era una dintre cele mai frumoase şi mai oribile opere de artă

create vreodată.

La fel ca femeia care o purta.

Regina Ileana arăta întocmai cum mi-o aminteam: sufocant de frumoasă, cum puţini puteau să fie, şi păstrând o căldură în trăsături pe care chiar şi mai puţini Ascendenţi reuşiseră să o stăpânească vreodată. Privirile ni s-au întâlnit, şi nu mi-am putut lua ochii de la ea, năpădită de amintiri în care îmi peria părul dinspre partea distrusă a feţei mele, în care îmi citea când nu puteam adormi, în care mă ţinea în braţe când plângeam după mama şi tata.

Şi poate de aceea n-am văzut cine se afla chiar în spatele ei, spre dreapta. Poate de aceea mi-a luat mai mult de o clipă să conştientizez explozia bruscă de şoc glacial pe care o emana Casteel şi faptul că tresărise şi făcuse un pas în spate. Mi-am mutat privirea mea spre bărbat. Nu era regele Jalara.

Părul aproape că-i ajungea până la umeri şi era de un castaniu-deschis, cu uşoare urme de blond, însă pometii ascuţiţi, nasul drept şi linia mândră a maxilarului mi s-au părut nefiresc de familiare. Apoi buzele pline i s-au curbat în sus, în timp ce se uita la noi. Şi o... *gropiţă* i-a apărut în obrazul stâng. Însă zâmbetul lui părea greşit, lipsit de căldură şi de orice urmă de umanitate.

— Frate, a spus necunoscutul, şi m-a străbătut un val de fiori când i-am auzit vocea joasă şi aspră. A trecut mult prea mult timp.

Casteel înţepenise lângă mine.

— Malik.

Capitolul patruzeci şi cinci

— Ce întâlnire fericită! a declarat regina Ileana, cu

zâmbetul încordat, privindu-i pe cei doi fraţi care se uitau unul la celălalt.

Abia de-am auzit-o. Abia de mi-am dat seama că slujnica se tot strecura printre noi ca o fantasmă, oprindu-se în cele din urmă de cealaltă parte a reginei.

Mă holbam la un lucru care nu avea sens.

Şi nu eram singura care se holba încremenită, şocată, la prinţul Malik Da'Neer. Cum de era liber? Cum de stătea lângă Regina din Sânge, aparent sănătos şi nevătămat? Nu semăna deloc cu bărbatul slab şi fragil pe care îl văzusem în cuşca de dedesubt. Pielea lui de un bronz-auriu nu părea a unui om înfometat. Părul îi lucea, iar ciz-mele-i lustruite şi strălucitoare, croiul pantalonilor şi cămaşa şi vesta gri care-i veneau ca turnate erau semne clare de avuţie şi privilegii.

Nu avea sens.

Sau nu putea avea, căci singurul motiv pentru care s-ar fi aflat aici era de neconceput.

— Zeilor mari! a rostit Kieran, ridicând o mână şi apoi oprindu-se.

— Malik, a zis Casteel, cu vocea răguşită, iar agonia ce-l spinteca mi-a tăiat răsuflarea.

L-am luat de mână.

Privea când la fratele lui, când la Regina din Sânge. Şocul resimţit de el şi de toţi ceilalţi m-a izbit ca o ploaie de gheaţă.

— Nu!

Fratele lui şi-a înclinat capul şi a privit spre locul în care îl ţineam de mână pe Casteel.

— Văd că te-ai căsătorit, Cas, a spus el, iar Casteel a tresărit şi a expirat brusc. Mi-aş fi dorit să fiu de faţă. M-a privit cu ochii-i aurii strălucitori, şi l-am simţit pe Kieran tremurând lângă mine. Felicitări!

— Ce ţi-a făcut? l-a întrebat Casteel, cu desăvârşire

tulburat.

— Mi-a deschis ochii, a răspuns Malik.

— În legătură cu ce? a întrebat Casteel gâtuit.

— Cu adevărul. Şi-a îndreptat capul, iar eu mi-am concentrat simţurile asupra lui, dând însă de un zid gros care-i ascundea emoţiile. Aşa cum vă va deschide şi vouă ochii.

Casteel s-a dat un pas în spate, cu o neîncredere la fel de intensă ca durerea.

— Nu poate fi real.

Şi-a întors capul spre regină. S-a pornit spre ea, dar l-am strâns mai tare de mână, în timp ce câţiva cavaleri au făcut un pas înainte. Nu ei mă îngrijorau, ci slujnica, fiindcă îl ţintuia cu privirea pe Casteel.

— Ce naiba i-ai făcut?

— *Casteel*, a zis ea, şi vocea i s-a târât spre noi ca un şarpe prin iarbă.

Casteel a încremenit lângă mine, iar ea a zâmbit cu buzele-i roşii şi a întins mâna spre el.

Am reacţionat fără să mă gândesc, apucând-o de braţ. Mâneca de mătase s-a încreţit sub strânsoarea mea.

— Nu o să mai pui niciodată mâna pe el!

Slujnica a înaintat spre mine, însă regina Ileana a ridicat o mână şi şi-a aţintit privirea întunecată asupra mea.

— Penellaphe!

Mi-a cercetat faţa cu ochii întunecaţi, zăbovind scurt asupra cicatricelor şi apoi trecând mai departe. Şi mi s-a părut... Zeilor mari, mi s-a părut că trăsăturile i s-au înmuiat şi încălzit.

— Nu am de gând să pun mâna pe soţul tău. Ar fi total lipsit de respect.

— De parcă ţi-ar păsa de ce e respectuos, am ripostat eu.

A ridicat din sprâncene, apoi a râs încet.

— Ian, a strigat ea, iar cu coada ochiului l-am văzut pe fratele meu încordându-se. Nu mi-ai spus că draga noastră Penellaphe nu numai că şi-a găsit glasul, dar şi-a ascuţit şi limba.

Ian nu a zis nimic.

Regina Ileana şi-a smucit braţul, dar am mai strâns-o o clipă. Nu ştiam de ce. Poate doar pentru a-i demonstra că puteam, că limba mea nu era singura care se ascuţise. I-am dat încet drumul, ridicând pe rând câte un deget.

A ridicat dintr-o sprânceană şi s-a holbat la mine. Apoi şi-a plecat capul, şi am simţit aromele de trandafir şi de vanilie.

— Poppy, a spus ea încet, privindu-mă drept în ochi.

La cât de aproape era, mi s-a părut că nu avea ochi… la fel de întunecaţi precum erau de obicei ai Ascendenţilor. Îi puteam vedea pupilele. Mi-am deschis simţurile, dar n-am simţit nimic din partea ei, ceea ce nu era o surpriză.

— Cât de repede te-ai întors împotriva mea, după atâţia ani în care te-am protejat, am avut grijă de tine şi m-am asigurat că eşti în siguranţă.

Cuvintele ei nu mi-au atins deloc inima.

— Vrei să spui după ce ani în şir m-ai minţit şi m-ai ţinut într-o cuşcă?

— Copilă, nu erai într-o cuşcă. Sunt sigură că dragul tău Prinţ îţi poate spune asta.

Casteel şi-a întors capul spre ea, iar furia lui mi-a ars pielea.

— O încăpere şi o viaţă plină de minciuni sunt tot o cuşcă, m-am răstit eu, refuzând să-mi mut privirea de la ea. Iar eu nu sunt o copilă şi nici el nu este un Prinţ.

Regina Ileana s-a încruntat, apoi s-a calmat şi a aruncat o privire spre Casteel. A râs din nou uşor şi s-a dat un pas în spate.

— Ei bine, aşa se explică multe. S-a uitat peste umăr la

Malik. Fratele mai mic îl depăşeşte pe cel mare. S-a întors iar spre noi. Şi Fecioara devine Regină. Colţurile buzelor i s-au ridicat din nou. Aşa cum am sperat mereu pentru tine.

Semnale de avertizare mi-au răsunat în minte, dar o făcuseră, de fapt, încă de când intrase în încăpere cu Prinţul Malik lângă ea, de parcă ar fi fost consortul ei.

— Unde e regele? am întrebat eu.

— În capitală, a răspuns ea, privindu-l pe Kieran. A dat să-i îndrepte gulerul tunicii, dar a văzut că m-am mişcat spre ea. Cam posesivă, nu-i aşa? Nu m-aş fi aşteptat la asta. Am o întrebare pentru tine. Una care s-ar putea să-l stânjenească pe Ian. Coroana a strălucit când şi-a înclinat capul pe spate. Te-ai împreunat cu vârcolacul acesta? Sau cu cel blond şi drăguţ? Sau cu una dintre femelele lor superbe?

Am luat cu toţii cunoştinţă de faptul că ştia despre împreunare.

— Sunt legată de ei, i-am răspuns, aşteptând să ajungă cu privirea asupra mea. De toţi.

A făcut ochii mari, apoi a bătut din palme, surprinzându-mă. Casteel mi-a aruncat o privire rapidă, în timp ce regina s-a uitat peste umăr la Malik.

— Ia te uită ce-ai pierdut!

— Mă uit, a răspuns el sec. Şi văd.

— Ce naiba ar trebui să însemne asta? a mârâit Casteel, şocul resimţit când şi-a văzut fratele şi şi-a dat seama de trădarea lui fiind înlocuit de o furie ce avea gust de sânge, nu de mânie.

— Vezi tu, mereu am crezut că draga mea Penellaphe va fi viitoarea Regină a Atlantiei, a zis regina Ileana şi s-a întors spre Delano, rânjind din nou când l-a văzut făcând o grimasă de dezgust.

A ridicat mâna şi a pocnit din degete. M-am încordat,

însă o mică hoardă de servitori i-a răspuns la chemare, intrând în încăpere cu tăvi pline cu pahare.

— Doar că te-ai căsătorit cu fratele greşit.

Am rămas fără aer, iar Casteel s-a holbat la ea.

— Poftim?

Cu siguranţă nu auzisem bine.

— Doreşte cineva ceva de băut? a întrebat regina Ileana, dar niciunul dintre noi nu a acceptat, nici măcar Emil sau Naill, deşi amândoi arătau de parcă le-ar fi prins bine o sticlă întreagă în clipa de faţă. Regina a ridicat din umeri, delicat.

— Ce-ai vrut să spui? a insistat Casteel.

— Plănuisem ca Penellaphe să se căsătorească cu Malik, a răspuns ea.

Se părea că auzisem corect de prima dată.

— E adevărat, a confirmat Malik, ridicând un pahar cu ceea ce speram sincer să fie vin roşu. L-a închinat în direcţia mea. Eu eram Ascensiunea ta, a zis el, zâmbind cu superioritate. Să-i zicem aşa. Mi-a făcut cu ochiul şi a sorbit o gură. Dar presupun că ar putea fi considerată o Ascensiune a... trupului?

Casteel a răbufnit.

A ţâşnit spre fratele lui, cu buzele trase în spate şi colţii la vedere. S-a mişcat rapid, dar Kieran s-a aruncat asupra lui, prinzându-l cu braţele pe după talie.

— E întocmai ce vor ei, a spus Kieran. Nu le face pe plac, frate! Nu!

Regina Ileana a luat un pahar şi a râs, un râset aidoma clopoţeilor de vânt.

— Chiar te rog, a spus ea, şi i-am văzut pe cavaleri şi pe gardieni îndepărtându-se de Malik şi Casteel. Sunt curioasă să aflu cine ar ieşi învingător. Eu pariez pe Casteel. A fost mereu un luptător.

A rânjit şi i-a ridicat Vonettei una din cozile împletite

când a trecut pe lângă ea. Vonetta şi-a dezvelit colţii, într-un mârâit tăcut.

— Chiar şi când era pe punctul de-a fi frânt.

Mi-am întors brusc capul spre ea.

— Mai taci dracului!

Râsul i-a amuţit, şi s-a întors spre mine. Slujnica a făcut un pas înapoi, iar Malik a mai luat o gură din vin, ridicând dintr-o sprânceană. Ian s-a apropiat uşor de mine, iar Tawny a devenit străvezie. Casteel a încetat să se mai zbată ca să ajungă la fratele lui şi, împreună cu Kieran, s-a întors în direcţia mea. Pieptul îmi vibra de la *eather* şi de furie, şi respiram precipitat.

— Sunt amabilă, *Regină* Penellaphe, şi ospitalieră, pentru că o să-mi fii mereu nespus de dragă, indiferent pe ce poziţii ne aflăm, a spus ea cu o voce calmă, zâmbindu-i lui Naill. Te-am invitat să vorbeşti cu mine în speranţa că vom putea ajunge la o învoială în ce priveşte viitorul. Presupun că de aceea aţi fost de acord să vorbim.

— Aşa este, m-am răstit eu.

— Am cerut chiar şi să se aducă băuturi şi le-am oferit de mâncare prietenilor tăi, chiar dacă au încercat să mă păcălească să cred că ea era tu, a zis regina, făcând semn spre Lyra cu paharul, iar vârcolacul a mârâit-o. Dar să nu credeţi că afecţiunea mea e o slăbiciune sau că îţi dă permisiunea să-mi vorbeşti de parcă aş fi un gunoi. Sunt *regina,* aşa că dă dovadă, naibii, de respect!

Am dat să-i spun întocmai cum aveam de gând să-i arăt respectul meu, însă Casteel mi-a luat-o înainte.

— Ai dreptate în ce priveşte motivul pentru care suntem aici. Am venit ca să vorbim despre viitor. Al tău.

Stând în faţa podiumului, s-a întors cu faţa spre noi, în timp ce slujnica o flanca într-o parte, iar Malik – în cealaltă.

— Atunci, vorbeşte!

Casteel reuşise să îşi controleze furia, în timp ce eu îmi

pierdeam rapid cumpătul.

— Am venit cu...

— Un ultimatum? Ştiu, a spus ea, iar Casteel a tăcut din gură. Să îl eliberez pe fratele tău şi să accept ca Atlantia să ia înapoi pământurile de la est de New Haven? Altfel vei dezvălui adevărul despre Ascendenţi şi despre Atlantia, folosind-o pe fosta Fecioară ca dovadă? Ne veţi distruge prăbuşind temelia de minciuni pe care e clădit regatul? Aşa este?

Am înţepenit.

Cu toţii am făcut-o.

— Cum? a mârâit Casteel. De unde ştii asta?

— Păi, ai... De fapt, *ai avut* un sfetnic foarte dornic să scape Atlantia de moştenitorul de drept la tron, a răspuns ea. Atât de dornic, încât le-a povestit mai multor protejaţi de-ai mei despre planurile tale.

Alastir.

— Nenorocitul! a mormăit Naill.

Abia puteam să respir de furie.

— Îmi vine să-l ucid din nou, am scrâşnit eu.

— E mort? a întrebat regina Ileana, zâmbind. Doamne, habar n-ai cât de fericită sunt! Mulţumesc!

— Recunoştinţa ta nu este dorită! s-a răstit Casteel.

Ea a ridicat din nou din umeri.

— Oricum, planul vostru este inteligent. Dacă aţi intra bine mersi în Solis, îndrăgostiţi şi fericiţi împreună, controlul nostru ar fi zguduit din temelii. Ar putea chiar să răstoarne... Cum îi spuneţi voi? Coroana de Sânge? La urma urmei, ei cred că Fecioara a fost aleasă de zei. Dar, vedeţi voi, ar funcţiona doar dacă aţi crede că am renunţa pur şi simplu la Solis. Mai degrabă aş prefera să văd tot afurisitul de regat arzând din temelii decât să îngădui vreodată Atlantiei să pună mâna chiar şi pe un petic de pământ.

Am inspirat brusc, şi Ian a închis ochii, coborându-şi bărbia.

— Deci asta e? a întrebat Casteel şi a făcut un pas înainte. Chiar vrei război?

— Vreau Atlantia, a răspuns ea.

— Atunci, vom merge la război, am spus eu.

Coroana de rubine a licărit când a clătinat din cap.

— Nu neapărat.

— Nu văd cum ar putea exista vreo altă opţiune, a răspuns Casteel. Ne-ai respins oferta.

— Însă voi nu aţi refuzat-o pe a mea.

Casteel a râs gutural.

— Răspunsul va fi nu.

— Nu ai auzit ce am de spus, a zis Regina din Sânge, ţinând paharul cu ambele mâini. Veţi revendica Atlantia în numele meu şi îmi veţi jura credinţă. Vă veţi putea păstra titlurile de Prinţ şi Prinţesă, însă vă veţi asigura că unii dintre ducii şi ducesele mele pot traversa în siguranţă munţii Skotos, pentru a întemeia Scaune Regale în toată Atlantia. Vă veţi desfiinţa armatele şi îi veţi convinge pe cei din Atlantia că aşa este cel mai bine, desigur. Şi-a înclinat capul într-o parte şi a adăugat: Ah, şi vreau ca fostul Rege şi fosta Regină să fie aduşi în capitală, unde vor fi judecaţi pentru trădare.

Malik, care se afla acum lângă slujnică, nu a schiţat niciun gest. Nicio licărire de emoţie stârnită de ceea ce ar fi fost o condamnare la moarte pentru părinţii lui.

— Ţi-ai pierdut minţile! a spus Casteel uşor, şi avea dreptate.

Doar aşa s-ar fi explicat de ce credea că am fi fost vreodată de acord cu asta.

— Dacă refuzaţi, atunci războiul este inevitabil, a continuat ea, ca şi cum Casteel nici n-ar fi vorbit. Dar, mai întâi, cred că ar trebui să înţelegi cu ce vă veţi confrunta

dacă armatele voastre vor traversa munţii Skotos. Avem peste 100 000 de gardieni care au jurat credinţă coroanei regale. Or fi ei muritori, dar vor bani şi o viaţă plină de bogăţii – pe care eu le-o pot oferi. Sunt mai mult decât dispuşi să lupte şi să moară pentru asta decât să mizeze pe faptul că Atlantia va fi diferită de ceea ce au acum, ne-a spus ea. Avem câteva mii de cavaleri, şi nu vă va fi atât de uşor precum credeţi să vă luptaţi cu ei. Dar nu e tot ce avem.

— Revenanţii? am zis eu în locul ei.

Regina Ileana a ridicat scurt din sprâncene.

— Interesant, a murmurat ea, şi mi-a tresăltat inima în piept. Nu am îndrăznit să mă uit la Ian. Dar ştiţi ce este un Revenant?

Cum niciunul dintre noi nu a răspuns, şi-a mutat paharul într-o mână şi a chemat-o pe slujnică.

Malik şi-a încleştat maxilarul când slujnica s-a dus lângă regină. A fost un gest scurt, şi nici măcar nu eram sigură dacă reacţia lui avea sau nu vreo legătură cu chemarea. Slujnica şi-a vârât săbiile în tecile prinse la coapse şi a rămas perfect nemişcată lângă regină.

— Un Revenant este un lucru uimitor, a zis regina Ileana şi s-a întors uşor spre slujnică. Un lucru foarte vechi, care a căzut în dizgraţie pe când zeii umblau printre oameni, a adăugat ea, ridicând cosiţa tinerei şi atârnându-i-o peste un umăr. Sunt mai rapizi decât ar putea spera cei mai mulţi atlantieni să fie vreodată. Poate chiar mai rapizi şi decât un vârcolac. Sunt incredibil de puternici, chiar şi cei mai scunzi, ca aceasta de lângă mine.

Tânăra spusese că era o mulţime de lucruri când o întrebasem dacă era o slujnică. Deci era şi Revenant, şi văzuserăm deja cât de rapidă şi de puternică era.

Şi nu părea deloc încântată de faptul că i se menţionase înălţimea.

— Sunt luptători instruiţi în mod excepţional, născuţi cu abilităţi inerente. Sunt buni la un singur lucru, a spus regina zâmbind, trecându-şi degetul mare peste masca roşie vopsită. Să ucidă.

Femeia Revenant şi-a ţinut ochii deschişi, privind fix la un punct de dincolo de noi.

— Orice muritor poate deveni foarte iscusit la a ucide, nu-i aşa? a întrebat regina Ileana. Însă un Revenant nu este tocmai muritor, ci cu totul altceva.

Regina Ileana a făcut semn din cap spre un cavaler din apropiere. Acesta a înaintat, scoţând din teacă un pumnal lung. Am înţepenit când am simţit brusc un fior învăpăiat de disperare care a lăsat în urma lui fumul sufocant al deznădejdii. Venea dinspre ea, deşi a rămas locului, impasibilă, cu privirea goală. Nu voia...

Malik a zvâcnit, de parcă ar fi fost pe punctul de a face un pas în faţă, dar s-a oprit cu o secundă înainte ca acel cavaler să înfigă cuţitul în pieptul femeii, în inima ei.

Tawny a ţipat, acoperindu-şi brusc gura cu mâna, iar eu am făcut un pas în spate, şocată, izbindu-mă de Casteel. Cu ochii mari, l-a privit pe cavaler scoţând cuţitul din trupul femeii. Ian şi-a întors capul în timp ce cavalerul s-a îndepărtat. Slujnica s-a împleticit într-o parte şi s-a lăsat într-un genunchi, iar dantela tunicii i s-a îmbibat rapid.

Din gură îi curgea sânge, şi şi-a lăsat capul pe spate.

— Auu, a scrâşnit ea, apoi a căzut într-o parte.

— Şi ea e luptătoare, a zis regina, în timp ce o baltă de sânge s-a împrăştiat rapid de sub trupul femeii. Şi-a ridicat privirea spre Vonetta. Tu. Vrei să verifici dacă mai trăieşte?

Vonetta ne-a aruncat o privire, apoi a înaintat. A îngenuncheat şi şi-a lipit degetele de laterala gâtului tinerei. A înghiţit în sec şi a clătinat din cap, trăgându-şi mâna.

— Nu are puls şi... o pot adulmeca. Moartea.

Am avut senzaţia că nu se refereau la acelaşi miros pe care îl simţeau de la mine.

Vonetta s-a ridicat şi s-a dus repede lângă Emil şi ceilalţi.

— E moartă.

— Pe toţi zeii! a rostit Kieran, holbându-se la tânăra femeie de pe podea.

Sângele ei a umplut crăpăturile dintre dale, întinzându-se spre noi.

— Ce rost a avut toată treaba asta?

— Răbdare, a spus Ileana, sorbind din pahar.

Casteel şi-a pus mâna pe spatele meu, iar eu am privit spre Revenant, apoi spre regină şi după aceea spre Malik, care nu şi-a mutat nici măcar o clipă privirea de la trupul nemişcat.

— Ce... M-am forţat să respir apăsat. Ce naiba e în neregulă cu tine? am întrebat-o pe regină în timp ce mă holbam la femeie, la sângele care se împrăştia pe sub mâna ei...

Un deget a zvâcnit.

Am icnit, iar Casteel s-a aplecat în faţă, cu ochii mijiţi. Un alt deget s-a mişcat, apoi braţul. A trecut o secundă, şi tot trupul i s-a mişcat: şi-a arcuit spatele şi a deschis gura. A tras cu nesaţ aer în piept şi şi-a pus mâna în locul în care ar fi trebuit să fie rana, acolo unde inima îi fusese străpunsă. S-a ridicat în şezut, fără să spună nimic, apoi în picioare, şi ne-a privit cu ochii aceia lipsiţi de viaţă.

— Şi iată! a exclamat regina pocnind din degete.

Kieran s-a tras în spate.

— Ce dracu'?

— Dracu' ăsta de care întrebi e un Revenant, a răspuns regina. Nu pot fi ucişi cu uşurinţă. Îi poţi înjunghia cu hematit sau cu orice piatră. Le poţi tăia gâtul. Le poţi da

foc. Le poţi tăia membrele şi îi poţi lăsa să sângereze, şi tot vor reveni la viaţă, întregi. I-a zâmbit aproape afectuos femeii Revenant. Revin mereu.

„Revin mereu.”

M-am cutremurat în timp ce m-am uitat la tânăra femeie, nereuşind să înţeleg cum de era posibil aşa ceva, pentru că nu era ca atunci când vindecam pe cineva sau când îl smulgeam din strânsoarea morţii. Nu credeam că atingerea mea ar putea... să facă membre tăiate să crească la loc.

— Dar capetele? a întrebat Casteel. Le cresc din nou?

Regina a încuviinţat din cap, şi zâmbetul i s-a lărgit.

— Imposibil, a şoptit Delano.

— Vreţi să vă arăt? s-a oferit ea.

— Nu, am spus eu rapid, simţind încă în suflet ecoul disperării trăite de femeia Revenant. Nu va fi nevoie.

Regina mi s-a părut chiar uşor dezamăgită, în timp ce Emil şi-a frecat palma de mijlocul pieptului.

— E... o spurcăciune pentru zei.

Femeia Revenant nu a spus nimic, dar regina – da.

— Pentru unii, aşa şi este.

Iar eu m-am gândit la ceea ce-mi spusese Nyktos. Avea dreptate. Erau o spurcăciune a vieţii şi a morţii.

— Cum? m-am forţat eu să întreb. Cum sunt creaţi?

— Nu sunt pur şi simplu creaţi. Se nasc, al treilea fiu şi a treia fiică din doi părinţi muritori. Nu toţi poartă această... trăsătură, dar cei care o au trec neobservaţi dacă nu sunt descoperiţi, a spus ea, şi mi s-a întors stomacul pe dos când mi-am dat seama: copiii dăruiţi în timpul Ritualului: asta se întâmpla cu unii dintre ei. E nevoie de sângele unui rege sau al cuiva predestinat ca să îşi atingă potenţialul deplin, dar se pare că... nu mai am asta, a zis ea, uitându-se la Prinţul Malik.

Malik a zâmbit spăsit.

— Ei bine, restul lucrurilor nu sunt atât de importante, a declarat ea. Am multe astfel de fiinţe, suficiente pentru a crea o armată pe care nu aveţi nicio şansă să o învingeţi.

Ian... nu exagerase. Cum puteai lupta cu o armată care avea să îşi revină întruna după ce era doborâtă? Oare gardienii lui Nyktos ar fi putut măcar să-i învingă pe Revenanţi?

— Aşadar... a spus regina Ileana, tărăgănat, iată cu cine v-aţi război. M-a ţintuit cu privirea-i întunecată. Războiul Celor Doi Regi nu s-a încheiat niciodată, a spus ea. A existat doar un armistiţiu încordat. Atâta tot. Iar acum cu siguranţă înţelegeţi cât de zadarnic ar fi să credeţi că aţi putea lupta împotriva Solisului.

— Atunci, de ce nu ai atacat pur şi simplu Atlantia? a întrebat Casteel.

— Jumătate dintre armatele mele ar muri sau s-ar pierde traversând munţii Skotos. Nici măcar Revenanţii nu s-ar descurca prea bine în pâclă, a spus ea. În plus, nu vreau ca poporul atlantian să mă urască. Vreau să mă respecte. Să-mi fie loial. Nu să mă dispreţuiască.

— Ei bine, a spus Casteel, ai cam pierdut ocazia.

— Sentimentele pot fi schimbate, a spus ea cu nepăsare. Mai ales când Regina lor este fiica reginei Solisului.

— *Mama* mea? am zis eu şi am râs răguşit. Am crezut că eşti bunica mea.

— Nu ştiu de ce căţeaua aia afurisită ţi-a spus asta, a răspuns ea. Ducesa Teerman a fost loială, dar nu neapărat inteligentă.

Am clătinat din cap, nevenindu-mi a crede.

— Pretenţia ta cum că ai fi mama mea e o minciună atât de ridicolă, încât nici măcar nu pot să cred că te-ai gândi că aş putea crede aşa ceva.

— Haide, te rog, nu-mi spune că încă eşti convinsă că

mama ta a fost Coralena. Trădătoarea aia perfidă nu te-a purtat în pântece timp de nouă luni şi nici nu a petrecut apoi ore întregi ţipând de durere ca să te aducă pe lume, s-a răstit ea, urcând treptele late care încercuiau întreaga încăpere şi duceau la alcovul cu ferestre acoperite cu draperii.

— Dar nici tu, am mârâit eu.

— Chiar aşa? a răspuns ea.

— Eşti vampir, a zis Casteel, punându-şi mâna pe spatele meu, în talie. Nu poţi avea copii.

— Nu e vampir, a spus Ian, privindu-mă. Arăta tras la faţă. Şi spune adevărul. E mama ta.

— Coralena a fost mama lui Ian. Leopold a fost tatăl lui, a spus regina Ileana, aşezând paharul gol pe un podium de marmură.

Atunci, mi-am dat seama că nu mai erau servitori în încăpere.

— Iar Cora a fost slujnica mea preferată, cea în care aveam cea mai mare încredere. Te-am dat în grija ei pentru ca aceia care voiau să dobândească ce era al meu să nu te poată folosi pe tine, copilul meu, împotriva mea... Şi mulţi ar fi suficient de neghiobi încât să încerce. Am avut încredere în ea, iar ea m-a trădat. Ea şi soţul ei bun de nimic au crezut că mi te pot fura. Se pare că a aflat că aveam de gând să te mărit cu Prinţul Malik, ca să unesc cele două regate, şi nu a fost de acord cu asta.

Am ascultat-o, şi inima îmi bătea năvalnic în piept.

— Apropo, şi Coralena a supravieţuit atacului. Doar era Revenant, a zis ea, trecându-şi mâinile peste lanţurile de rubin din talie. Totuşi, nu a supravieţuit mâniei mele.

M-am cutremurat, iar Casteel m-a cuprins cu braţul pe după talie.

— Nu am vrut să o fac. M-a durut mai tare decât vei crede vreodată. Mi-a fost ca o fiică şi m-a trădat.

A tras adânc aer în piept şi i-a făcut semn cavalerului de lângă fereastra cu draperiile trase să plece.

— Nu sunt vampir. Iar Ileana nu este numele meu – adică, primul meu nume.

A apucat marginea draperiei, iar eu l-am prins pe Casteel de braţ.

— Probabil aţi auzit primul nume, cel pe care l-am primit la naştere. Izbeth.

Capitolul patruzeci şi şase

Încăperea a reverberat de un şoc molipsitor.

— Da, *acea* Izbeth, a continuat ea, plimbându-şi mâna de-a lungul draperiei. Am fost iubita Regelui Malec, confidenta lui, prietena lui şi... totul pentru el. Iar mama ta... a zis ea, uitându-se peste umăr la Casteel, strângând mai tare draperia, mi-a luat asta. M-a otrăvit cu mătrăgună. Îţi vine să crezi? De prost gust. A făcut o grimasă. Dacă Malec nu m-ar fi găsit la timp, nu aş fi azi aici. Însă m-a găsit. Pur şi simplu, a ştiut că ceva era în neregulă. Şi-a dus mâna la piept, şi am aşteptat cu toţii într-o tăcere apăsătoare. Eram suflete-pereche. Ar fi făcut orice pentru mine. Regina Ileana – ba nu, dacă spunea adevărul, atunci regina *Izbeth* – şi-a lăsat capul pe spate. Mi-a dat sângele lui, neştiind ce avea să se întâmple. Era disperat şi nu voia nicicum să mor.

M-am gândit la Casteel, la ce făcuse el pentru a mă salva.

— Însă nu m-a preschimbat într-un vampir. Nu am fost prima. Vedeţi voi, zeităţile nu sunt ca atlantienii. Sângele lor e mult mai puternic.

M-am uitat la Casteel.

— E adevărat?

— E adevărat, a răspuns fratele lui. Când zeităţile trec un muritor prin Ascensiune, acesta nu se preschimbă în vampiri, ci în ceva lipsit de limitările enervante pe care le au Ascendenţii.

Casteel a răsuflat zgomotos, şi am ştiut că se gândea la acelaşi lucru ca mine. Că părinţii lui *stinseră* cu siguranţă că regina Ileana era... Izbeth.

Chiar atunci, Regina din Sânge a tras draperia, lăsând ca lumina soarelui să pătrundă prin fereastră. Cavalerii s-au îndepărtat de locul în care lumina soarelui se prelingea pe podea. Şi Ian s-a mişcat rapid, evitând contactul, însă ea...

Ea stătea în şuvoiul de lumină, iar coroana şi bijuteriile de la gât, de pe mâini şi din talie au strălucit. N-a început să ţipe de durere, să se zvârcolească în agonie sau să se descompună.

Nu s-a întâmplat nimic.

Aşa cum nu se întâmplase nimic nici când păşisem eu în lumina soarelui.

M-am holbat la ea, răsuflând apăsat.

— Ce... Ce eşti?

— Am fost multe lucruri la viaţa mea. Fiică. Prietenă. Târfă. Amantă.

— Ce mai listă de care să fii mândră! a mârâit Casteel.

L-am văzut pe Naill apucând spătarul unui scaun şi clătinând din cap.

— Amanta Regelui Malec. Felicitări!

— Malec?

I-a zâmbit batjocoritoare, şi gardienii s-au mutat mai aproape, înlocuindu-i pe cavalerii care stăteau acum în alcovurile umbroase.

— Am fost amanta lui. L-am iubit. Il iubesc şi acum. Nu mint. Apoi mama ta l-a distrus. Dar nu, acum nu mai sunt amanta nimănui, fie el muritor sau zeu.

— Zeu? am zis eu tuşind. Malec a fost...

— Zeu, m-a întrerupt Izbeth. A fost fiul lui Nyktos, iar Nyktos nu e un zeu obişnuit. E un Primitiv, mult mai antic şi mai puternic, mi-a spus ea, şi am ştiut că era adevărat. Oricine îi poartă sângele ar fi zeu. Însă Eloana n-a ştiut, nu-i aşa? Eu am ştiut. Am ştiut întocmai cine şi ce era. O zeitate nu poate crea un vampir, niciun zeu nu poate.

Casteel şi-a luat mâinile de pe mine.

— Minţi!

— De ce aş minţi în legătură cu asta? A clătinat din cap, urmărind dâra de lumină spre scări. Malec a fost un zeu.

— De ce ar fi pretins că era o zeitate dacă era zeu? a insistat Casteel.

— Pentru că se săturase să fie ţinut în Câmpiile Elizee, în timp ce copiilor, de generaţii întregi, li se îngăduia să cutreiere dincolo de Munţii lui Nyktos, când şi el putea s-o facă. Copiii lui Nyktos s-au născut pe tărâmurile muritorilor, la fel precum consoarta lui.

Am tresărit, amintindu-mi ce-mi spusese Nyktos despre puterile Primitivilor în tărâmul din afara Câmpiilor Elizee. Doar cei născuţi în tărâm îşi puteau păstra puterile aici.

Am privit scurt spre Casteel, în timp ce regina a spus:

— Haide, doar ştii istorie, nu-i aşa? Eu am trăit-o, Casteel. Cum crezi că a reuşit Malec să le ucidă pe celelalte zeităţi? Să acapareze puterea? O zeitate nu ar fi putut face aşa ceva, nici măcar una care să se fi tras din Nyktos. Şi oricum nu existau zeităţi din acea spiţă. Au existat mereu doar cei doi fii.

A urmat un moment prelung de tăcere, în care am simţit lanţurile neîncrederii lărgindu-se şi prăbuşindu-se la pământ în timp ce ne holbam la Regina din Sânge, care clar nu era vampir.

— Mama mea a ştiut ce era el cu adevărat? s-a forţat Casteel să întrebe.

— Măcar în privinţa asta nu a minţit. Şi, aşa cum am spus, nu sunt vampir, nici zeitate. Şi-a întors din nou privirea spre mine. Pentru că un zeu mi-a făcut Ascensiunea, am devenit la rândul meu zeiţă.

— Nu aşa merg lucrurile, a mârâit Casteel, şi, deşi nu ştiam prea multe despre zei, credeam că avea dreptate.

Nu puteai fi preschimbat pur şi simplu într-un zeu.

Regina a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ah, nu?

Vonetta şi Lyra s-au apropiat cu paşi mărunţi de mine şi de Casteel, aşa cum făceau şi Naill, şi ceilalţi – aşa cum încercaseră să facă de câteva minute. Dispreţul şi teama lor erau identice cu cele pe care le simţeau Delano şi Kieran, iar asta spunea multe. Dacă era într-adevăr zeiţă, nu ar fi trebuit să fie atraşi de ea, aşa cum erau de mine?

— Însă, pe vremea aceea, mulţi atlantieni nu ştiau acest lucru, iar când au început să-i treacă şi pe alţii prin Ascensiune, au presupus că eram la fel ca ei, a spus ea, cu ochii închişi. Malec mi-a spus ce planuri uneltise: avea să se prefacă a fi de partea Eloanei şi a consiliului şi avea să ajute la stârpirea Ascendenţilor. A spus că era singura cale. Pentru că, vedeţi voi, nu le putea îngădui Ascendenţilor să trăiască. A înţeles mai bine ca majoritatea de ce erau o ameninţare atât de mare. A râs, deloc amuzată. Chiar dacă fusese exilat, a rămas şi a luptat, pentru că era un om de onoare, însă pun rămăşag că nimeni nu vorbeşte despre asta, aşa-i?

Eloana îmi spusese, într-un fel. Îmi zisese că Malec fusese un om şi un rege bun. Însă nu şi un soţ bun.

— Aşa că m-a scos pe ascuns din Atlantia chiar la începutul războiului, însă am fost nevoită să plec singură. Ar fi fost prea riscant să iau pe cineva cu mine – nici măcar pe fiul nostru nu am putut.

Mi s-a strâns inima când l-am auzit pe Casteel întrebând

cu voce răguşită:

— Un fiu?

A încuviinţat din cap.

— L-am născut înainte să fiu otrăvită şi a fost... a fost ca tine, Penellaphe. O binecuvântare. A fost cel mai frumos băieţel din lume. Şi, chiar de mic, avea atingerea. *Darul*, a spus ea şi s-a cutremurat uşor. Malec avea să mă găsească. Mi-a promis că avea să o facă de îndată ce avea să poată pleca. Urma să aibă grijă de fiul nostru şi apoi să-l aducă la mine, după care am fi petrecut pur şi simplu o eternitate împreună: doar noi trei, fără nicio coroană şi fără niciun regat. Mi-a promis că ne va duce în Câmpiile Elizee. A deschis ochii, şi am văzut că... îi străluceau de lacrimi. Au trecut ani întregi, şi războiul s-a întins în toate ţinuturile. A trebuit... să ascund ce eram. Pentru că aveam ochii închişi la culoare, ceilalţi Ascendenţi nu s-au îndoit niciodată de ceea ce eram, aşa că m-am ascuns de lumina soarelui şi am stat printre Ascendenţi, crezând în continuare că Malec avea să vină după mine. Nu mi-am pierdut niciodată credinţa. Am cunoscut mulţi oameni care m-au adăpostit şi am aflat că Jalara, din insulele Vodina, avea să îşi adune forţele lângă Pompay, unde se adunase o armată atlantiană destul de mare. Am ştiut că era şansa mea de-a afla ce se întâmplase cu Malec şi cu fiul meu. Nările i-au fremătat uşor. Ar fi fost în pragul bărbăţiei pe atunci şi probabil nu m-ar fi recunoscut, însă nu mi-a păsat. Am ştiut că l-aş fi ajutat eu să îşi amintească. A mai coborât o treaptă. Aşadar, m-am alăturat lui Jalara în Pompay, şi ştiţi ce am văzut? Pe proaspăt încoronatul rege Valyn Da’Neer conducând armata atlantiană. Şi atunci, am ştiut. Şi-a strâns pumnii, şi vocea i-a tremurat. Am ştiut că fiul meu nu mai era. Că probabil pierise în clipa în care plecasem din Atlantia şi că ar fi putut ajunge la el doar dacă îi făcuseră ceva lui Malec. I-am aşteptat ani întregi,

fără să-mi pierd speranţa, iar ei mi-au luat până şi asta! Malec a fost tot ce mi-am dorit vreodată, a strigat ea, şi m-am cutremurat când am auzit-o. A tras adânc aer în piept, materialul rochiei întinzându-se. Mi-au luat *totul. Pe fiul* meu. Pe Malec al meu... Şi singura mea fărădelege a fost că am iubit – şi, pe toţi zeii, nu voi mai iubi *niciodată* aşa. Atâta tot. Nimic mai mult. A spintecat văzduhul cu mâna. Ar fi putut opri toate astea oricând. Trebuiau doar să spună adevărul despre mine şi Malec. Că nu eram vampir. Că fusese exilat pe nedrept. Însă atunci ar fi trebuit să mărturisească ce făcuseră *ei.* Să îşi destăinuie minciunile. Să admită că uciseseră *copii,* a rostit ea şuierat, şi am tresărit pentru că... ştiam că aşa făcuseră. Şi ar fi trebuit să înapoieze coroana dacă aşa ar fi vrut Malec. Aşa că bineînţeles că nu au făcut-o. Şi iată-ne aici, a spus ea încet. Toate astea? a zis, ridicându-şi mâinile şi desfăcându-şi larg braţele. Toate astea se întâmplă din pricina lor. Ei au aprins acest foc şi l-au aţâţat, iar acum este de nestăpânit, pentru că focul sunt eu, şi le voi lua totul.

Lor.

Nu Atlantiei.

Nici măcar lor, de fapt, ci *ei.* Eloanei.

Mi-a stat aerul inspirat în gât. Minciunile... Atâtea minciuni îmbibate în sânge. Ambele regate erau de vină pentru acest dezastru.

Ambele Regine.

— Toate astea pentru răzbunare? am şoptit eu. Ai creat acest regat de sânge şi minciuni din răzbunare?

— La început, da, însă acum e mult mai mult de-atât. Acum, nu se mai rezumă la mine, a spus Izbeth şi m-a privit în ochi. Mama mea m-a privit în ochi. Tu aveai să recâştigi totul pentru mine. Te-ai fi căsătorit cu Malik, şi prin tine aş fi pus stăpânire peste Atlantia.

M-am înfiorat.

— De aceea m-ai făcut Fecioara? A existat măcar o altă Fecioară?

— Nu are importanţă, a spus ea, împreunându-şi mâinile. Trebuia să fii protejată. Aşa te puteam proteja până avea să sosească momentul.

— Momentul să mă mărit cu un bărbat pe care l-ai ţinut prizonier câţi ani? am izbucnit eu.

— Arată el a prizonier? a întrebat regina Izbeth, privind spre locul în care stătea Malik, lângă femeia Revenant.

— Ştiu ce i-ai făcut lui Casteel. Nu sunt atât de nesăbuită sau de naivă, încât să cred că nu i-ai făcut la fel şi lui Malik, am spus eu încet, păşind în faţa lui Casteel, de parcă l-aş fi putut apăra cumva de ceea ce tocmai spusesem. Indiferent de ce susţineţi, şi îmi pare rău, zeilor mari, nu pot să cred că spun asta, însă îmi pare rău pentru ce-aţi păţit tu şi fiul tău.

— Care ar fi fost fratele tău, a spus ea, făcând ochii mari.

— *El* e fratele meu, am zis, arătând spre Ian. El e fratele meu, am repetat. A fost greşit ce ţi-au făcut. A fost îngrozitor ce i-au făcut fiului tău.

— Da, a fost, a murmurat ea. Chiar a fost.

— Însă tu nu eşti cu nimic mai bună, am spus eu. Ce le-ai făcut tu copiilor? Celor dăruiţi templelor şi care nu au această trăsătură de Revenant. Dar cei care au murit de boli distrugătoare, cei din care s-au hrănit vampirii pe care tu i-ai creat? Cum rămâne cu fiii şi fiicele născuţi de-al doilea pe care i-aţi făcut să creadă că Ascensiunea le-a fost dată de către zei? Cum rămâne cu cei din Solis, care trăiesc temându-se de zei care nici măcar nu dorm? Care abia le pot purta de grijă familiilor lor, dar sunt forţaţi să-şi dea copiii? Cum rămâne cu Temuţii, *Izbeth*? am întrebat eu. Cum rămâne cu mine? Sunt fiica ta, şi m-ai trimis să

locuiesc cu un bărbat a cărui îndeletnicire preferată era să mă biciuiască şi să mă umilească.
A icnit şi şi-a ridicat bărbia.
— Nu am ştiut. I-aş fi jupuit pielea de pe corp şi l-aş fi lăsat să fie mâncat de viu de ulii dacă aş fi ştiut.
— Nu are importanţă, am strigat eu, şi lacrimi mi-au înceţoşat privirea, pentru că totul... era atât de încurcat. Atât de greşit. Nu îi poţi învinui pe Eloana şi pe Valyn – nici Atlantia de altfel. E vina ta. Doar a ta. Tu te-ai preschimbat în ceea ce eşti acum.
Casteel a înaintat pe lângă mine, forţându-mă să mă dau în spate, până am simţit mâinile lui Kieran pe umeri.
— Cred că putem spune liniştiţi că nu suntem de acord cu condiţiile tale.
— Dar nu deţii cu adevărat autoritatea de-a spune asta, nu-i aşa? a zis regina Izbeth strângând din buze. Ştiu ce este ea. Ea este adevăratul conducător al Atlantiei. Tu eşti doar un accesoriu drăguţ.
— Oh, sunt drăguţ, nu glumă, a comentat Casteel, plecându-şi bărbia. Sunt şi un accesoriu letal. Nu uita asta.
Regina din Sânge a zâmbit dispreţuitoare.
— Nu am uitat. Crede-mă pe cuvânt!
Aproape că m-am chircit, dezgustată de implicaţiile şi de realitatea a ceea... a ceea ce ştiam că-i făcuse mama mea lui Casteel – şi atâtor altor persoane.
— Nu, m-am forţat eu să rostesc. Nu, nu vom fi de acord cu condiţiile tale, nici acum, nici vreodată.
— Nu-ţi va plăcea ce se va întâmpla dacă mă refuzi, a spus ea uşor. Nu o face, Penellaphe! Dă-mi ce vreau şi pune capăt lucrurilor!
— Dacă îţi dau Atlantia, cum va pune asta capăt lucrurilor? am întrebat, sincer curioasă. I-ai opri pe Ascendenţi din a se hrăni cu inocenţi? Ai opri Ritualul? Dacă îţi dau Atlantia, cum va schimba asta ce le-ai făcut?

M-a privit cu ochi întunecaţi.

— Nu o va face, însă nu-ţi permiţi să negociezi, a zis ea, clătinând din cap. Nu pot să cred că mă forţezi să fac asta.

— Nu te forţez să faci nimic.

— Ba da. Regina Izbeth şi-a îndreptat umerii fără să-şi mute privirea de la mine. Ucide-l!

Am tresărit şi m-am întins după Casteel, pentru că sigur despre el era vorba, însă niciun gardian şi niciun cavaler nu s-au îndreptat spre noi. Nici femeia Revenant. Am scrutat încăperea.

Casteel a strigat:

— Nu!

M-am uitat la Ian, şi privirile ni s-au întâlnit. Un cavaler se dusese cu paşi apăsaţi în spatele lui, cu sabia deja scoasă din teacă. Cavalerul s-a mişcat rapid: a fluturat sabia prin aer, spintecând ţesut, muşchi şi os. Curmând o viaţă.

Capitolul patruzeci şi şapte

Timpul a încetinit, şi nu am putut pricepe ce vedeam. Că Ian nu mai era întreg. Şi era atât de mult roşu peste tot: pe jos, pe mine. Că trupul care se prăbuşea şi capul care se rostogolea pe podea erau ale lui. Nu avea sens.

Nici faptul că am văzut-o pe slujnică ridicându-şi mâna şi icnind şocată. Sau cum Prinţul Malik s-a dat un pas în spate, impasibilitatea lui încrezută dispărându-i de pe chipul frumos, în timp ce zidul pe care-l ridicase în jurul sentimentelor lui s-a crăpat suficient încât să-l simt pulsând, nevenindu-i să creadă. Nu am înţeles de ce Tawny a ţipat, dându-se în spate, nici de ce Emil căscase ochii atât de mari sau cât de repede s-a albit la faţă Kieran şi ţipătul tăcut gravat pe trăsăturile Vonettei. Nu am

priceput de ce Naill îşi închisese ochii sau de ce Casteel mă cuprindea cu braţul pe după talie, încercând să mă întoarcă... însă nu puteam fi mişcată. Nu aveam să mă las mişcată. Agonia mi-a sfâşiat inima şi a ros tot în cale până mi-a pătruns în craniu. Mi-au venit în minte imagini cu mine şi cu Ian, fiecare amintire cu el conturându-se rapid.

— L-am iubit. L-am iubit de parcă ar fi fost sânge din sângele meu! a urlat Izbeth, apoi s-a liniştit. Uite ce m-ai făcut să fac!

Totul s-a oprit în loc, şi întregul regat părea să se prăbuşească asupra mea. Mi-am ridicat privirea de la Ian.

Casteel m-a strâns mai tare în braţe.

— Căţea răzbunătoare ce eşti! a mârâit el.

Ochii ei întunecaţi au sclipit de lacrimi, şi s-a cutremurat.

— Nu e vina mea. S-a întors spre mine. Te-am avertizat. Nu ai ascultat.

Şi apoi... Apoi totul s-a accelerat.

Am scos un sunet pe care nu îl mai făcusem niciodată până atunci. Pieptul mi s-a crăpat, şi din el s-a revărsat o furie pură, virgină. Nu mai exista gândire. Nu mai exista înţelegere. Nu aveau să mai fie ultimatumuri. Tot ce conta era că mi-l luase: îl ucisese. Aşa că am lăsat instinctul acela străvechi să preia controlul asupra mea. Ştiam ce să fac cu toată furia şi cu toată durerea.

Mi-am întins braţele, ieşind din strânsoarea lui Casteel, în timp ce valul de energie a ţâşnit din mine în încăpere. Casteel s-a dat în spate, iar Kieran s-a întors. Gardienii regali şi cavalerii s-au repezit spre noi. S-au izbit de Tawny, care rămăsese înmărmurită, cu gura căscată, holbându-se la mine. N-am mai văzut-o în învălmăşeala de oameni, scuturi şi săbii trase ce au înconjurat-o pe Regina din Sânge. Şi am văzut licărul de surprindere de pe chipul lui Izbeth când toate ferestrele acoperite s-au crăpat şi s-

au spulberat. O lumină albă-argintie intensă mi-a înceţoşat vederea şi a prins contur în mintea mea, o plasă densă ce s-a întins din mine când am făcut un pas înainte. I-am eliminat mai întâi pe gardienii regali, spulberându-le scuturile şi săbiile, iar, cu următoarea suflare, pe ei.

Casteel şi-a scos săbiile din teacă în timp ce alţi gardieni au dat năvală în încăpere, însă între mine şi Izbeth nu era nimeni. Trăgând spre mine frica şi furia ce zvâcneau în jurul meu, mi-am adunat ura şi am canalizat-o prin firele ce şiroiau spre ea trosnind. Aveam să dărâm zidurile din jurul minţii ei, aşa cum voisem să fac cu tatăl lui Casteel. De data asta, nu aveam să mă mai opresc. Aveam să-i dezbin mintea, bucată cu bucată, sfărâmându-i fiecare afurisit de os din corp. Lumina albă-argintie a pulsat deasupra ei şi...

Izbeth a râs.

Şi-a dat capul pe spate şi a râs. Mi-am pierdut controlul asupra voinţei mele, iar Casteel s-a întors brusc, privind în sus către Regina din Sânge.

— Nu ai crezut ce ţi-am spus, copilă dragă?

A întins mâna şi a lovit cu unghia-i roşie zidul vibrant de forţă. Lumina s-a intensificat scurt, apoi s-a prăbuşit, preschimbându-se în praf strălucitor.

— A fost mereu una dintre cele mai mari slăbiciuni ale tale, Penellaphe: te îndoieşti de ceea ce vezi cu ochii tăi şi de ceea ce simţi în inima ta. Dacă ai fi crezut cu adevărat ce ţi-am spus, nu ai fi îndrăznit un gest atât de nesăbuit. Ai fi ştiut că suntem zeiţe, şi nu aşa te lupţi cu o zeiţă.

A ridicat o mână. Am simţit degete reci ca gheaţa prinzându-mă de gât, înfigându-se în trahee. Am întins mâna spre ele... spre mâini care nu erau acolo. Un firicel de aer cât lama de subţire mi-a pătruns în gât, şi am făcut ochii mari, şi apoi... nimic. M-am împleticit în spate, zgâriindu-mă pe gât.

— Poppy! a strigat Casteel, lăsând din mână o sabie, şi m-a înşfăcat pe după talie, iar eu m-am holbat la el, mişcându-mi gura, dar nu aveam aer ca să scot cuvintele. Şi-a întors capul spre Regina din Sânge.

— Ce-i faci?

— O învăţ o altă lecţie valoroasă...

Cu coada ochiului, am văzut-o pe Lyra preschimbându-se, i-am auzit veşmintele sfâşiindu-se. S-a întâmplat extrem de rapid. Fusese muritoare, iar în clipa următoare era vârcolac şi...

Izbeth şi-a întors capul spre ea.

Kieran a strigat ca s-o avertizeze, apoi s-au auzit scâncetul ascuţit al Lyrei şi sunete dense, ca şi cum s-ar fi frânt ceva, ca şi cum s-ar fi zdrobit ceva. Am încercat să-mi întorc capul, dar n-am putut. Strânsoarea din jurul gâtului meu s-a înteţit.

— O lecţie care se va înrăutăţi dacă vreun alt vârcolac care mă priveşte de parcă aş fi cina lui mai face un pas spre mine. E valabil şi pentru atlantieni, a spus ea, iar eu am şuierat dureros, şi pielea mi s-a acoperit de sudoare. Îi voi frânge gâtul.

— Opreşte-te! a strigat Casteel. Opreşte-te! Acum!

Mi-am înfipt unghiile în gât, şi o senzaţie de panică mi-a încolţit în piept. Nu puteam respira. M-am zgâriat până la sânge şi am simţit junghiuri de durere în gât.

— Dă-i drumul, a spus Casteel, lăsând din mână şi cealaltă sabie şi apucându-mă de încheietura mâinii. La naiba, dă-i drumul!

— Nu prea cred. Vezi tu, trebuie să înţeleagă aceeaşi lecţie la care te-ai împotrivit şi tu, a spus Izbeth. Nu are de ales. Nu a avut niciodată de ales, şi îmi dau seama că încă îşi imaginează contrariul.

Poate că se potriveşte perfect cu tine şi nu va învăţa niciodată. Fratele tău a fost mult mai înţelegător.

Mă ardeau plămânii, şi am simţit împunsături ascuţite în mâini şi în braţe – şi în picioare. Am văzut pete negre. Am simţit presiune în craniu. Degetele alea ca de gheaţă s-au înfipt în capul meu, în mintea mea. Am simţit o durere spintecătoare, ce a pus stăpânire peste întregul meu corp şi... zeilor mari, asta plănuisem să-i fac eu ei, însă nu fusesem îndeajuns de rapidă, nici nu ştiusem cum se face. Mă simţeam de parcă m-ar fi sfâşiat dinăuntru, împrăştiindu-mi creierul. M-am smucit, împingându-mă în Casteel, şi mi-am apucat strâns tâmplele. M-am răsucit şi mi-am dat seama că respiram doar pentru că puteam *ţipa.*

— Poppy!

Casteel m-a apucat de braţ în timp ce mă strângeam de cap şi îmi sfâşiam părul, căci ghearele alea continuau să sape mai adânc. Ochii i s-au umplut de panică în clipa când din nas şi din urechi a început să-mi curgă ceva cald şi umed.

— Nu. Nu. Nu. M-a tras la piept şi s-a răsucit spre ea. Te rog! Te implor! Opreşte-te! Te rog, fir-ar să fie! *Opreşte-te!* Voi face orice. Vrei Atlantia? A ta e…

— Nu eşti adevăratul moştenitor, l-a întrerupt ea. Nu-mi poţi da ce vreau.

— Nici ea dacă o ucizi, a strigat el în timp ce îmi sângerau *dinţii.* Vrei să o controlezi? Atunci, mă vrei pe mine. Ia-mă! Nu mă voi împotrivi. Jur! Nu o voi face. Doar opreşte-te! *Te rog!*

Vocea i s-a frânt.

Am început să rămân fără simţire pe măsură ce m-am adâncit în durerea sfâşietoare. Abia de le auzeam sau înţelegeam cuvintele, îmi pierdeam până şi abilitatea de a forma... gânduri, dar asta am auzit... L-am auzit pe Casteel implorând şi, prin durerea aceea torenţială, am clătinat din cap. Am luat ţipetele care răcneau prin mine şi toate acele frânturi de gânduri destrămate şi am format din ele un

singur cuvânt, iar şi iar.

— Nu. Nu. Nu, am şoptit şi am ţipat, în timp ce toată lumina din jurul meu s-a stins, pentru că aş fi preferat să fiu moartă. Aş fi preferat să fiu...

— O ucizi. Te rog, a implorat-o Casteel. *Te rog,* opreşte-te!

— Of, tu... Ai fost mereu animăluţul meu preferat. Şi, când se va trezi, va şti cum să te ţină în viaţă, a răspuns ea, iar vocea i-a pălit şi s-a îndepărtat, până n-am mai fost sigură că ce auzeam era real.

— Malik. Ia-ţifratele!

Şi apoi nimic.

Capul îmi bubuia fără încetare, şi am simţit un gust metalic în gură când am deschis ochii. Fragmente de lumină solară pătrundeau printre ramurile groase ale unui ulm.

— Poppy?

Am văzut chipul lui Kieran aplecându-se peste al meu. Capul meu... Stăteam cu capul în poala lui.

— Eşti acolo?

Am înghiţit în sec, tresărind de durere.

— Aşa cred. Am dat să mă ridic. Unde suntem?

— În pădure, chiar lângă Oak Ambler, a răspuns Hisa, în timp ce Kieran m-a ajutat să mă ridic.

Mi-am frecat capul care mă durea şi am mijit ochii. Trăsăturile Hisei erau sobre.

Am continuat să privesc, în timp ce mintea a alungat încet ceaţa. Delano stătea lângă Naill, care îşi ţinea mâna în dreptul inimii. Emil şi Vonetta stăteau îngenuncheaţi lângă... lângă un trup proptit.

— Tawny?

— E vie, a zis Emil, ridicându-şi repede privirea, cu ochii bântuiţi. Dar a fost rănită.

S-a dat la o parte, şi am văzut pata întunecată de pe

rochia-i trandafirie, din jurul umărului.
— Sângerarea s-a oprit, dar...
Vonetta i-a dat la o parte gulerul rochiei, şi am tras aer în piept, tremurat. Venele îi ieşeau în evidenţă sub pielea ei maronie şi frumoasă, groase şi negre.
— Nu ştiu ce e.
M-am ridicat, nesigură. Îmbrăcămintea mi se întărise de la sânge. O parte era al meu, dar cea mai mare parte îi aparţinuse lui Ian.
— O pot ajuta.
— Cred că ar trebui să te aşezi puţin la loc, a spus Kieran, care se ridicase deja lângă mine.
Mi-am apăsat o mână pe cap, am continuat să privesc şi... să caut prin frânturile de amintiri. Mi-am amintit zgomotul de oase frângându-se, zdrobindu-se.
— Lyra?
Kieran a clătinat din cap.
Inima a început să-mi bată cu putere, şi mi-am dus mâna spre gâtul care mă durea. *Izbeth.*
— Unde e Casteel?
Vonetta s-a întors spre Tawny, cu umerii încordaţi... Mult prea încordaţi.
Tăcere.
M-am cutremurat. Zumzetul din piept s-a împins şi a crescut, iar inima, *sufletul*, mi s-a strâns de durere, pentru că ştiam deja. O, zeilor, în adâncul meu, ştiam deja răspunsul. Am tras prea puţin aer în piept şi m-am frânt.
M-am împleticit în cerc. Privirea mea a întâlnit-o pe-a lui Kieran, şi am simţit cum inima mea frântă se crăpa şi mai tare.
— Nu, am şoptit, făcând un pas în spate, apoi spre Tawny. Aveam nevoie să o ajut, dar m-am aplecat în faţă, chircindu-mă.
— Nu. Nu a făcut asta.

— Poppy, a şoptit Kieran. Nu am putut face nimic. Cas... s-a predat. A trebuit să plecăm. Izbeth a spus că Tawny era un dar, un semn de bunăvoinţă din partea ei. A zis că speră că-i vei întoarce această bunăvoinţă.

— *Nu.*

Ochii mi s-au umplut de lacrimi, şi am încercat să mă forţez să merg la Tawny. Am simţit un gol în stomac când m-am îndreptat cu o smucitură şi mi-am privit palma stângă. Însemnul era încă acolo. Mi-am închis mâna şi apoi ochii şi l-am văzut pe Ian... L-am văzut căzând. Am auzit-o *pe ea* râzând. L-am auzit pe el implorând. Nu. Nu. Am apucat părul care mi se desprinsese din coadă şi-am tras de el până mi-am simţit scalpul arzând. L-am auzit în mintea mea pe Casteel spunând: „Eram doar un lucru fără nume”. Asta îi făcuse ea. Asta avea să încerce să facă din nou. Nu. Nu trebuia să se întâmple asta.

— Poppy, a spus Delano, şi-am urât felul în care îmi pronunţa numele, cu câtă blândeţe îl rostea. Am urât mâhnirea ce se revărsa în aerul din jurul lui şi care îmi pătrundea prin piele.

Am scuturat din cap şi m-am întors spre Vonetta.

— O să-l aducem înapoi, a promis Vonetta, dar nu... nu putea făgădui aşa ceva. O vom face, Poppy.

Kieran s-a apropiat de mine, cu mâinile pe lângă corp.

— Uită-te la mine, Poppy!

M-am dat în spate, clătinând din cap. Nu puteam să respir. Nu puteam să trag aer în piept, pentru că îmi pulsa de *eather.* Durerea m-a sfâşiat... Durerea şi frica, pentru că Ian nu mai era, şi ştiam ce avea să se întâmple cu Casteel. Ştiam ce aveau să-i facă... Ştiam ce avea să-i facă *ea,* pentru că ştiam ce le făcuse deja lui Malik şi lui Ian.

„Ian.”

Privirea mi s-a oprit asupra lui Tawny şi...

Mi-am dat capul pe spate şi am ţipat, într-o răbufnire de

furie. L-am văzut pe Ian căzând, iar şi iar. L-am auzit pe Casteel strigând, implorând-o să se oprească, iar şi iar. Un fulger a brăzdat cerul, încălzind aerul. Un bubuit asurzitor de tunete a explodat, zguduind copacii şi împrăştiind păsări în toate direcţiile. Hisa şi gardienii au încremenit. Delano s-a dat în spate, lovindu-se de Naill. Au început să se retragă încet, îndepărtându-se de mine, în timp ce furia mea a umplut văzduhul cu electricitate, stârnind o furtună. Iar în ungherele îndepărtate ale minţii, mi-am dat seama că eu fusesem responsabilă de fiecare dată. Nu zeii stârniseră furtunile. Nu Nyktos. Ploaia de sânge, da, fusese mâna lor, însă asta... asta era opera *mea,* energia violentă se ciocnea de lumea din jurul meu. Eu fusesem de fiecare dată... această putere absolută.

Doar că... nu eram eu însămi.

Nu eram Regina din Carne şi Foc...

Am tras aer în piept şi mi-am răsfirat larg degetele. Eram întruchiparea răzbunării şi a furiei, iar în clipa aceea, eram întocmai fiinţa de care se temeau Alastir şi Nevăzuţii. Eram Aducătoarea de Moarte şi de Distrugere şi aveam să dărâm zidurile cu care încercau să se protejeze. Aveam să le distrug casele, să le pârjolesc pământurile şi să le umplu străzile cu sânge, până nu avea să mai rămână loc în care să fugă sau să se ascundă...

Şi apoi aveam să-i distrug pe toţi.

Fâşii de energie albă-argintie mi-au sfârâit pe piele, în timp ce m-am întors spre marginea pădurii, spre oraş.

— Poppy, te rog... a strigat Vonetta, sărind în faţa mea.

Mi-am întins mâna, şi ea a alunecat prin iarba înaltă. Am înaintat cu paşi apăsaţi, vântul şuierând deasupra mea. Frunzele s-au rupt şi au căzut. Copacii s-au aplecat sub greutatea furiei ce se revărsa din mine, crengile lor izbindu-se de pământ în jurul meu.

— Poppy! Strigătul Vonettei a fost luat de vânt. Nu face

asta!

Am continuat să merg, pământul tremurând sub picioarele mele, închipuindu-mi-i iar şi iar pe Ian prăbuşindu-se şi pe Lyra doborâtă şi auzindu-l la nesfârşit pe Casteel implorând... Implorând-o *pe ea.*

Kieran a ocolit o ramură ce s-a izbit de pământ, împroşcând cu ţărână.

— Ascultă-ne, a strigat el, forţa furiei mele rupându-i hainele. Tu nu...

Am ţipat, împingându-l pe spate. Un alt val de energie a reverberat prin pădure. Copacii din faţa mea s-au fărâmiţat, şi am văzut zidul negru al meterezelor mai mici care înconjurau satul de lângă Oak Ambler. Paznicii m-au văzut înaintând... venind după ei. Câţiva dintre ei şi-au tras săbiile din hematit, iar alţii au dat năvală pe poartă. În mintea mea, pânza argintie s-a aşternut peste zid şi a pătruns în el, găsind fisurile pe care le văzusem pe meterezele mai mari. M-am agăţat de punctele acelea slabe şi am rupt zidul din interior. Piatra a explodat, răpunându-i pe gardieni.

Un nor de praf cenuşiu a umplut aerul, şi au răsunat ţipete de panică, iar eu am zâmbit. Ţipete au spintecat văzduhul, şi am simţit ceva îngrozitor curbându-mi colţurile gurii. Am înaintat cu paşi apăsaţi, lumina albă-argintie sfârâindu-mi printre degete.

Prin praful gros s-a conturat o umbră nemişcată. Era ea. Slujnica. Era singurul lucru nemişcat în fumul, ţipetele şi strigătele de panică din jur. Părul închis la culoare îi atârna într-o împletitură groasă peste un umăr.

— Oamenii aceştia nu au avut nimic de-a face cu ce s-a întâmplat acolo. Sunt nevinovaţi. Opreşte-te! Tânăra a ridicat arcul, deloc tulburată de energia care se aduna şi de fulgere. Nu i-a zvâcnit niciun muşchi în timp ce a ţintit spre mine. Sau o voi opri eu.

Mi-am înclinat capul, închipuindu-mi lumina albă-argintie întinzându-se spre ea...

— Îmi pare rău, a spus ea. Nu funcţionează asupra mea.

Energia a ricoşat din Revenant. Am împins mai tare, însă *eather-ul* s-a retras, sfârâind şi pufăind.

— Mai încearcă! Faţa îi era iluminată de strălucirea albă-argintie. Între timp, ştii ce va funcţiona asupra ta? Piatra de umbre, din care sunt făcute vârfurile săgeţilor mele. Dacă îţi trag una în cap, poate că-ţi vei reveni, însă nu prea curând.

Am respirat sacadat şi am privit fix spre vârful săgeţii. Lumina slabă a soarelui s-a răsfrânt din suprafaţa neagră lucioasă.

— Aşadar, mai spun o dată, a continuat ea, înaintând şi vorbind mai tare. Oamenii aceştia nu au avut nimic de-a face cu ce s-a petrecut. Sunt nevinovaţi. Opreşte-te sau te voi opri eu!

Nevinovaţi.

În spatele ei, oamenii se împrăştiau pe străzile murdare, dând iama spre metereze. Nu luaseră nimic cu ei, în afară de copiii care urlau, cu feţele roşii. Erau simpli muritori, prinşi între Coroana de Sânge şi mine, şi, de unde mă aflam, puteam vedea că poarta oraşului era închisă.

Şi ştiam că Ascendenţii care mai erau înăuntru nu aveau să o deschidă. Ar fi făcut-o deja dacă vreunul dintre ar fi fost ca... Ian. Am tras aer în piept, sacadat, şi m-am uitat la oamenii care se înghesuiau în faţa porţilor meterezelor mai mari şi le-am simţit teama ca o masă pulsândă.

Nu eram ce pretindeau Alastir şi Nevăzuţii că eram.

Nu aveam nimic în comun cu zeităţile de care se temeau.

Şi categoric nu eram ca mama mea, fir-ar să fie!

— Îmi pare rău, a spus slujnica, şi mi-am întors din nou privirea spre ea, cutremurându-mă. Îmi pare sincer rău. L-

am cunoscut pe Ian. Îmi plăcea de el. Nu era ca... o mare parte dintre ceilalţi.

În pofida durerii şi a furiei ce m-a sfâşiat, m-am concentrat asupra ei, deschizându-mi simţurile. Măcar *acea* abilitate mai funcţiona ca înainte, pentru că am ştiut că-i citeam emoţiile. Le simţeam gustul: aroma înţepătoare a incertitudinii şi amărăciunea tristeţii.

— Însă trebuie să pleci. Coroana de Sânge a plecat deja de aici. Nu a mai rămas nimeni dintre cei implicaţi în ce s-a întâmplat.

— În afară de tine, am ripostat eu.

A tresărit uşor.

— Ai avut de ales când ai fost Fecioara?

M-am holbat la slujnică. M-ar fi putut lovi în orice clipă cu o săgeată cu vârf din piatră de umbre, şi mă îndoiam că ar fi ratat, însă nu o făcuse. Stătea între mine şi sătenii din afara oraşului, cei mai săraci dintre locuitorii Solisului. Nu între mine şi Ascendenţi.

Mama mea... Coralena fusese diferită, nu-i aşa? Şi ea fusese o slujnică, un Revenant, dar ne dusese pe mine şi pe Ian departe de Izbeth. Îl iubise pe Leopold. Îmi *aminteam* cum se uitau unul la altul. M-am gândit la mina slujnicei din faţa mea când fusese chemată să dovedească ce era un Revenant, la valul de disperare zadarnică şi apoi la sentimentul de predare ce emanase din ea. Emoţii care îmi erau dureros de familiare. Apoi m-am gândit la cum se purtase prinţul Malik când Izbeth o chemase în faţă. Făcuse un pas în faţă şi apoi păruse să se oprească. M-am întrebat de câte ori fusese folosită ca demonstraţie şi apoi am hotărât că nu-mi păsa.

A trebuit să-mi folosesc fiecare fărâmă de stăpânire de sine, însă am retras energia. Încărcarea statică din aerul din jurul meu s-a estompat. Vântul s-a domolit, iar copacii au încetat să mai geamă în spatele meu.

— Unde îl duce? am întrebat apăsat, făcând un pas înapoi.

Slujnica a mijit ochii la mine.

— Dacă ai de gând să dai drumul săgeţii, ai face bine să ţinteşti cum trebuie, am avertizat-o eu. Nu am nevoie de *eather* ca să mă lupt cu tine. Îmi închipui că e destul de dureros să îţi regenerezi membre tăiate sau capul.

A zâmbit uşor, nervos.

— Nu-ţi face griji, o să ţintesc cum trebuie.

I-am zâmbit la rândul meu.

— Spune-mi unde îl duc. Dacă nu, ai face bine să mă dobori de tot, altminteri mă voi întoarce. Şi te voi ucide.

— Chiar crezi că asta e o ameninţare? Că îmi e frică de moarte? După ce am murit deja de-atâtea ori? A râs, un sunet la fel de sfărâmicios ca zâmbetul ei forţat. Abia aştept să mor de tot.

— Aştepţi cu nerăbdare şi moartea celor pe care încerci să-i protejezi chiar acum? am întrebat eu sfidător, ignorând senzaţia de empatie pe care mi-o stârnea. Pentru că, dacă nu te temi de sfârşitul tău, poate te temi de-al lor.

Nările i-au fremătat.

— Nu sunteţi cu nimic mai buni decât ei.

— Te înşeli. Eu m-am oprit, am spus eu. S-ar fi oprit vreunul dintre ei? Regina ta s-ar fi oprit?

Nu a spus nimic.

— Nu îmi doresc câtuşi de puţin să ucid oameni nevinovaţi. Vreau să-i ajut pe oamenii din Solis, să-i eliberez de Coroana de Sânge. Asta am vrut să facem. Dar regina mi-a ucis fratele şi l-a luat pe singurul care înseamnă totul pentru mine Voi face orice ca să-l recuperez. Oricât de tare mi-ar întina sufletul.

— Atunci, ştii cum să-l recuperezi, a izbucnit ea. Supune-i-te şi cucereşte Atlantia în numele ei!

Am clătinat din cap.

— Deci nu vei face chiar orice pentru el?

— Fiindcă, atunci când va obţine ce-şi doreşte, îl va ucide, am spus eu. Mă va ucide şi pe mine.

— Atunci mă gândesc că ai cam încurcat-o.

— Ba nu, pentru că nu voi îngădui să se întâmple niciunul din aceste două lucruri, am zis eu. O să-i dau ce îşi doreşte, dar nu aşa cum se aşteaptă ea.

Am simţit un licăr de curiozitate din partea slujnicei, dar apoi atenţia i s-a mutat o fracţiune mai la stânga, spre umărul meu.

— Poppy, m-a strigat Kieran încet, în timp ce mai mulţi arcaşi de pe metereze s-au repezit spre posturile lor.

Slujnica a tras aer în piept, superficial.

— Il va duce în capitală. Nu ştiu unde. Nimeni nu ştie unde îşi ţine... animalele de companie.

Un fior de furie mi-a străbătut pielea, aţâţând vibraţia din pieptul meu, iar ea s-a strâmbat dezgustată. A fost un gest scurt. Nu eram sigură că fusese conştientă de el, însă eu îl văzusem.

— Dar nu are importanţă, a continuat ea. Va pune toţi Revenanţii pe care-i are la îndemână să-l păzească. Il va pune *pe el* să-ţi supravegheze Regele, mi-a spus, şi am ştiut că se referea la Prinţ. Nu te vei putea apropia de el. Şi-a coborât arcul, şi umerii i s-au relaxat. Dacă nu cumva poţi aduce focul zeilor cu tine, nu aveţi nicio şansă.

M-a trecut un fior, şi m-am holbat la ea. Focul zeilor? M-a privit în ochi şi a făcut un pas în spate.

— Sunt sigură că ne vom întâlni din nou, a spus ea.

— Ne vom întâlni.

Stăteam pe scaunul de lemn din cabana de vânătoare în care mă dusese Casteel după ce îmi salvase viaţa, riscând atât de mult, şi m-am holbat la pat.

Tawny zăcea întinsă în el, cu faţa prea palidă, cu respiraţia prea superficială. Încercasem să o vindec.

Încercasem o dată când revenisem în pădure. Darul meu prinsese viaţă, şi rana se închisese, însă ea nu se trezise. Încercasem din nou când ne-am oprit pe la jumătatea drumului, după ce încălecasem pe caii pe care-i adusese Hisa. Mi-am aşezat mâinile peste pielea ei prea caldă de cum am ajuns la cabană, însă nu s-a trezit, iar venele acelea întunecate i se întinseseră în sus pe gât.

Trecuserăm direct prin Ţinuturile Pustii şi ajunseserăm la cabana de vânătoare la lăsarea nopţii. Fuseserăm nevoiţi să ne oprim. Toată lumea era obosită, iar Tawny... nu ştiam ce era în neregulă cu ea sau ce anume îi străpunsese trupul de provocase asta... de darul meu nu reuşea decât să-i închidă rana.

Mi-am amintit de săgeata pe care o ţinuse slujnica. Era făurită din piatră de umbre. Mama mea avusese o armă din acelaşi material în noaptea în care Temuţii veniseră la han. Acelaşi tip de armă cu care fuseseră îngropate zeităţile şi pe care le mânuiseră scheletele soldaţi. Nu-mi aminteam să fi văzut ce fel de arme aveau gardienii, îi... nimicisem pe cei care se aflaseră în faţa mea, dar slujnica spusese că m-ar fi doborât pentru o vreme. M-am uitat la Tawny. Să fi fost, oare, piatră de umbre? Oare de aceea darurile mele funcţionaseră doar până într-un anumit punct?

Mi-a coborât privirea spre mână. Am întors-o cu palma în sus şi, în strălucirea luminii lumânărilor, am văzut însemnul marital licărind. Mi-am închis mâna, închizând ochii, ca să alung lacrimile usturătoare.

Nu plânsesem.

Voiam să o fac. Voiam să plâng după Ian. Voiam să plâng după Lyra. Voiam să plâng pentru Tawny, pentru că mă temeam că nu avea să mai deschidă vreodată ochii. Voiam să plâng pentru Casteel, pentru că ştiam cu ce se confrunta şi îmi puteam închipui ce gândea sau simţea,

ştiind că fratele lui nu numai că îl trădase, dar avea şi să devină unul dintre temnicerii lui.

Furia mi se înteţise cu fiecare kilometru străbătut ce ne apropia de Atlantia. Dacă am fi ştiut ce era cu adevărat regina, ne-am fi putut pregăti mai bine. Am fi ştiut că era imposibil să fie Ascendentă. Am fi ştiut că orice era posibil. În schimb, merseserăm la întâlnire schilodiţi de minciuni. Nicio parte din mine nu credea că Eloana nu ştiuse adevărul. Poate chiar şi Valyn. Informaţiile pe care ni le ascunseseră ar fi putut schimba totul.

Pentru că o făcuseră deja.

O bătaie uşoară la uşă m-a adus la realitate. M-am ridicat şi m-am îndreptat cu mişcări rigide spre uşă.

Era Kieran.

— Nu pot dormi. Niciunul dintre noi nu poate.

În spatele lui am văzut mai multe siluete aşezate în jurul unui foc mic. S-a uitat peste umărul meu.

— Cum se simte?

— Încă doarme.

— Ştiu că tu n-ai dormit.

Am clătinat din cap şi am ieşit în aerul răcoros al nopţii, închizând uşa în urma mea. M-am uitat la copacii îndoiţi şi aplecaţi în timp ce m-am îndreptat împreună cu Kieran spre ceilalţi.

Vonetta şi-a ridicat privirea când m-am aşezat lângă ea. Mi-a întins o ploscă, dar am refuzat, clătinând din cap. Îmi cerusem iertare de la ea şi de la Kieran, dar am simţit nevoia să o fac din nou. Am dat să spun ceva.

— Nu, m-a întrerupt ea. Ştiu ce vei spune. Nu e nevoie. Înţeleg. Cu toţii înţelegem.

S-au auzit mai multe murmure de încuviinţare din jurul focului. M-am uitat scurt la Hisa, apoi la Delano şi, în cele din urmă, la Naill.

— E încă în viaţă, am spus eu pe un ton aspru. Nu-l va

ucide. Nu cât timp crede că îl poate folosi ca să mă controleze... Ca să controleze Atlantia.

Au încuviinţat din cap, dar am simţit uşurare din partea lor. Avuseseră nevoie să audă asta. Iar eu avusesem nevoie să o spun.

— Ştie cineva ceva despre piatra de umbre? Asta avea slujnica.

— Am auzit ce-a spus, a zis Kieran.

— Crezi că s-ar putea ca asta să fie cauza rănilor lui Tawny? am întrebat eu.

— Nu ştiu. Hisa şi-a trecut o mână peste cap. E muritoare. N-am mai văzut muritori răniţi de piatra de umbre. Se poate ca o mulţime de vraci din Evaemon şi câţiva dintre înţelepţii mai în vârstă să fi văzut aşa ceva.

M-am gândit la Willa şi apoi la jurnalul ei, şi următoarea răsuflare *m-a durut.*

— Care e planul? a întrebat Emil, în timp ce Vonetta i-a întins plosca. A luat o gură din ea.

Nu prea vorbiserăm pe drumul dinspre Oak Ambler. Nu vorbiserăm despre nimic, dar eu mă gândisem mult... la ce spusese Izbeth, la ce susţinuse până şi ducesa în Capul Spessa şi la ce-mi zisese slujnica.

Chiar dacă o refuzasem pe Izbeth, ea credea în continuare că toate lucrurile se aranjau. Il avea pe Prinţul Atlantiei şi acum îl luase şi pe

Regele ei. Găsise o modalitate prin care să mă controleze şi, în mintea ei, controla prin urmare şi Atlantia. Aşa cum pretinsese ducesa Teerman, aveam să izbutesc în ceea ce regina dăduse greş.

Dar se înşelau.

Mi-am coborât privirea spre mâinile mele, spre însemnul marital. „Ai avut mereu puterea în tine.” Mă gândisem şi la asta. Mi-am amintit unde auzisem prima dată replica. De la femeia cu păr blond-argintiu pe care o văzusem când

fusesem atât de aproape de moarte. Asta îmi spusese şi ea.

„Ai avut mereu puterea în tine.”

Asta îmi spusese şi Nyktos. O parte din mine se întreba dacă femeia pe care o văzusem era consoarta lui, care, în somnul ei, mă contactase fie ca să mă avertizeze, fie ca să mă ajute. Ar fi fost logic dacă o făcuse.

La urma urmei, eram strănepoata ei – dacă era cine credeam eu că era.

Palmele mi s-au strâns pumn. Pieptul îmi vibra de putere – *eather-u*l Regelui Zeilor. Care ar fi trebuit să fie îndeajuns de puternic încât s-o distrugă pe Izbeth, orice naiba ar fi crezut ea că era. Dar nu fusesem pregătită. Nu luptasem ca o zeiţă pentru că nu credeam că eram una.

Însă Casteel crezuse, nu-i aşa? Oare crezuse vreodată că eram o zeitate?

Am expirat greoi.

— Avea dreptate.

Vonetta s-a uitat la mine.

— Cine?

— Regina. Sunt zeiţă, am afirmat eu.

A ridicat din sprâncene şi s-a uitat la Emil şi la Naill.

— Ăă... a şovăit ea.

— Ba nu. Aşteaptă, a zis Kieran ridicându-se. Pricepuse. Dacă ce-a spus e adevărat, iar Malec chiar e unul dintre fiii lui Nyktos şi ai consoartei lui, iar tu eşti nepoata lor, atunci chiar eşti zeiţă, a dat el glas gândurilor mele.

Delano a încuviinţat lent din cap.

— Nu are importanţă ce naiba este Ileana... Izbeth. Eşti nepoata lui Nyktos, a unui zeu Primitiv. *De aceea* spiţa ta e atât de puternică. Eşti zeiţă, nu zeitate.

— Fir-ar! a mormăit Emil, mai luând o gură din băutură, după care Vonetta i-a smuls plosca.

— La asta s-a referit Nyktos, am spus eu, înghiţind în

sec. Nu am avut nevoie de permisiunea lui.

— Ca să ce? a întrebat Naill.

— Ca să-i folosesc gardienii, am spus eu, ştiind că la asta se referise slujnica atunci când vorbise despre focul zeilor. Ca să-i convoc pe dragonini.

Capitolul patruzeci şi opt

Am păşit apăsat prin sălile palatului din Evaemon, cu pantalonii şi tunica încă pătate de praful de pe drum şi de sânge. M-am îndreptat spre atriumul scăldat în lumina soarelui din centru, urmată de Kieran şi de sora lui, încă în înfăţişările de vârcolac. Naill şi Hisa veneau în urma lor, cu mâinile pe săbii. Delano o dusese pe Tawny într-una dintre odăile de deasupra mea şi stătea cu ea. Vracii şi înţelepţii erau chemaţi chiar acum.

Gardieni ai Coroanei s-au înclinat rigid când am trecut pe lângă ei, călcâiele cizmelor mele ţăcănind pe podeaua de gresie la fel de ascuţit ca ghearele vârcolacilor.

Vonetta era ca o minge uriaşă de stres. Nu ştiam dacă era mai îngrijorată că aveam să o distrug pe mama lui Casteel sau din pricina planurilor pe care le discutaserăm la întoarcerea către Evaemon. Eu, pe de altă parte, eram neobişnuit de calmă. Nu eram îngrijorată în privinţa lucrurilor pe care urma să i le spun Eloanei sau a celor pe care aveam să le fac mai departe. Simţeam doar hotărâre şi furie, atât de multă furie, încât mi s-a scurs prin oase şi mi-a acoperit pielea, însă eram calmă. Nu ştiam că se putea simţi o mânie atât de intensă şi, în acelaşi timp, atâta *tăcere.*

Uşile sălii comune erau deschise, iar parfumul de cafea şi de pâine proaspăt coaptă s-a întins spre mine, întorcându-mi stomacul pe dos, în loc să-mi aţâţe foamea.

Eloana nu era singură.

Stătea faţă în faţă cu Lord Sven şi cu Lord Gregori. Câţiva gardieni ai Coroanei stăteau în fundul încăperii, însă toată atenţia mea era îndreptată asupra ei.

Mama lui s-a uitat la mine, apoi în spatele meu, căutând ceva ce nu avea să găsească. Şi a ştiut. În clipa în care nu l-a văzut pe Casteel, i-am simţit agonia ascuţită şi înţepătoare. Şi-a dus o mână tremurândă la piept şi a întins mâna spre spaţiul gol de lângă ea, abia atunci părând să-şi dea seama că soţul ei nu era acolo.

Cei doi înţelepţi s-au ridicat degrabă.

— Maiestate, a spus Sven, plecându-se. A privit spre fraţii vârcolaci, şi i-am simţit îngrijorarea. Sunteţi bine, Maiestate?

Nu, nu eram. Nu aveam să fiu bine până când Casteel nu urma să fie lângă mine şi din Coroana de Sânge nu avea să rămână decât o grămadă de cenuşă. Însă tristeţea şi teama mea au fost înlocuite de furie în timp ce m-am holbat la mama lui Casteel. M-am agăţat de acea furie, lăsând-o să se înfăşoare în jurul zumzetului din piept, umplând spaţiul gol în care îmi bătea inima.

Iar furia aceea avea gust de putere şi de moarte, la fel ca atunci când mă îndreptasem spre Oak Ambler, doar că de data aceasta o controlam.

Cu greu.

— Ştiai. M-am uitat fix la mama lui. Ştiai ce este şi ce *nu este.*

Sângele i s-a scurs rapid de pe chip, şi s-a tras în spate, tresărind.

— Penellaphe...

— Unde e Regele? a întrebat Gregori, făcând un pas înainte.

Vârcolacul a scos un zgomot gutural, în semn de avertisment, şi mi-am întors brusc capul spre el. Cuvintele

mi s-au desprins de pe buze ca nişte pumnale înmuiate în otravă.

— Unde e Regele, *Maiestate?* l-am corectat încet, pe un ton înspăimântător de asemănător cu cel pe care-l folosea Casteel când era cât pe ce să le smulgă oamenilor inima din piept.

Gregori a încremenit.

— Unde e Regele, *Maiestate*, a repetat el, şi i-am simţit iritaţia acidă pe limbă şi antipatia fierbinte pe piele.

Mi-am înclinat capul într-o parte, iar situaţia s-a agravat. Ceva s-a întâmplat atunci, deschizându-se din adânc. Se zgâlţâise de la atâtea minciuni şi apoi se dezlănţuise când Casteel îmi salvase viaţa. Se crăpase, deschizându-se, când stătusem în faţa lui Nyktos şi îi spusesem că nu avea să le facă rău prietenilor mei. Lacătele care îl înfrânaseră fuseseră spulberate când îl văzusem pe Ian căzând şi când mă trezisem şi aflasem că îl răpiseră pe Casteel. Era o trezire cu totul nouă.

Nu eram Fecioara.

Nu eram Prinţesă şi nici măcar Regină.

Eram zeiţă.

Şi mă săturasem *de asta.*

— Nu-ţi prea place de mine, aşa-i? am întrebat încet.

Am simţit un val de şoc rece ca gheaţa străbătându-l, însă l-a mascat repede. Şi-a ridicat bărbia.

— Cred că ştii răspunsul la asta.

— Aşa e. Şi ştii ce? am întrebat eu, cu pielea zbârnâindu-mi în timp ce aerul din jurul meu s-a încărcat cu electricitate. O strălucire albă-argintie mi s-a scurs din piele, limitându-mi vederea periferică, iar Sven s-a îndepărtat de Gregori. În ambele regate, nu mă interesează nici cât negru sub unghie dacă mă placi tu sau orice alt membru al consiliului. Nu schimbă faptul că sunt Regina ta, iar tonul şi modul în care mi te adresezi sunt

extrem de inadecvate. M-am uitat cum s-a îmbujorat şi am zâmbit încordat. Nu doar pentru că sunt Regina ta, ci pentru că sunt nepoata lui Nyktos, iar tu i te adresezi unei zeiţe cu atâta lipsă de respect.

Eloana a icnit, iar eu i-am îngăduit vibraţiei neliniştite din pieptul meu să iasă la suprafaţă. Lumina albă-argintie s-a revărsat prin încăpere, reflectându-se din pereţi şi transformând sticla în diamante strălucitoare. Sven s-a împiedicat de colţul covorului dungat şi s-a prins de marginea unui scaun. Mobilierul şi ferestrele au zăngănit când am înaintat un pas. Din degete îmi picura argint, formând pânze de lumină irizată ce au căzut pe podea, dispărând în piatră, iar lumina aceea frumoasă putea să dea viaţă. Şi putea şi să o ia.

Hisa a fost prima care s-a mişcat, căzând într-un genunchi, cu o mână apăsată în dreptul inimii şi cealaltă sprijinită pe podea. Ceilalţi gardieni i-au urmat exemplul, apoi Sven. Gregori a rămas în picioare, cu ochii mari.

— Pune-mă numai la încercare, am şoptit eu, iar cuvintele au răsunat în toată încăperea.

Gregori s-a cutremurat şi s-a lăsat încet într-un genunchi, plecându-şi capul.

— Îmi pare rău, a spus el, punându-şi o mână pe piept şi cealaltă pe podea. Te rog să mă ierţi!

În ungherele ascunse şi cele mai întunecate ale fiinţei mele dorinţa de-a răbufni era o forţă ademenitoare. Să-mi dezlănţui toată tristeţea şi furia pe care le simţeam şi să le las să-i biciuiască pielea lui Gregori şi să-i rupă fiecare oscior. Aş fi putut... Doar cu un gând, doar prin voinţă. Nu ar mai fi existat şi ar fi fost ultimul care mi-ar fi vorbit astfel.

Izbeth ar face-o.

Dar eu nu eram ea.

Am domolit *eather*-ul şi mi-am tras înapoi puterea,

închizând-o adânc în mine. Strălucirea s-a retras, strecurându-mi-se înapoi în piele.

— Pleacă! i-am poruncit înţeleptului. Acum.

S-a ridicat, împleticindu-se pe lângă mine şi vârcolaci. L-am auzit pe Naill râzând pe înfundate când înţeleptul a trecut degrabă pe lângă el. Mi-am îndreptat privirea spre Sven.

— Ar trebui să pleci şi tu, am spus. Şi gardienii. Plecaţi!

Sven a încuviinţat din cap şi a ieşit din încăpere cu mult mai multă graţie ca predecesorul lui. Câţiva dintre gardienii Coroanei au rămas, evident încă loiali Eloanei sau temându-se pentru ea. M-am întors spre locul în care am văzut că se lăsase pe podea.

Mi-am înăbuşit un zâmbet plin de cruzime când şi-a ridicat privirea spre mine.

— Nu cred că vrei să audă prea mulţi ce am de spus.

A închis ochii, şi pielea de la colţurile lor i s-a zbârcit.

— Ascultaţi-vă Regina, a şoptit ea răguşit. Plecaţi!

Vonetta şi Kieran i-au urmărit pe gardieni. Abia după ce Naill şi Hisa au închis uşa, am spus:

— Poţi să te ridici.

Eloana s-a ridicat, prăbuşindu-se pe divan, privindu-mă cu ochii chihlimbarii strălucitori în timp ce-am înaintat, apucând spătarul unui scaun. L-am târât în faţa ei, frecându-i picioarele de podea.

M-am aşezat încet pe scaun, privind-o drept în ochi, iar Kieran şi Vonetta s-au ghemuit de-o parte şi de alta a mea. Naill şi Hisa au rămas lângă uşă.

— Acum întreabă-mă cu al cui sânge îmi sunt pătate veşmintele.

Eloanei i-au tremurat buzele.

— Cu al cui sânge... Vocea i s-a frânt când s-a uitat la vârcolaci. Cu al cui sânge îţi sunt pătate veşmintele?

— Cu al fratelui meu. Mi-am aşezat palmele pe

genunchi. A fost măcelărit când am refuzat să mă alătur Coroanei de Sânge şi să unesc regatele sub suveranitatea lui Solis. Nici măcar nu şi-a dat seama. A fost decapitat şi nu a făcut nimic ca să merite una ca asta. Nimic. *Ea* a făcut-o pur şi simplu pentru că a putut s-o facă. Mi-am înfipt degetele în genunchi, unde materialul era ţeapăn de la sângele uscat. Acum, întreabă-mă unde este fiul tău.

Ochii i s-au închis încet...

— Nu, am zis eu şi m-am aplecat repede, să nu cumva să închizi ochii. Eu nu i-am închis când am văzut sabia spintecându-i gâtul fratelui meu. Să nu cumva să închizi ochii! Eşti mai puternică de-atât.

A tras aer în piept, apăsat, şi şi-a ţinut ochii deschişi.

— Unde e fiul meu?

— L-a luat ea, m-am forţat eu să rostesc cuvintele, sfâşiindu-mi pielea. Şi ştii de ce? Ştii întocmai de ce îi voia pe fiii *tăi.* Nu doar pentru a crea mai mulţi Ascendenţi. Ci din motive personale.

Buzele i s-au mişcat, însă niciun sunet nu s-a desprins de pe ele.

— Ai ştiut. În tot acest timp, ai ştiut cine era, de fapt, regina Ileana. Furia mi-a încins sângele, mi-a scânteiat de pe piele, în vreme ce Eloana s-a lăsat pe spate câţiva centimetri. Ştiai că e Izbeth şi că nu a fost niciodată vampir.

— Eu...

— Malec i-a dat sângele lui când ai otrăvit-o, am zis eu şi am recuperat din distanţa neînsemnată pe care o pusese între noi. Nu putea crea vampiri cu sângele lui. Izbeth nu a fost niciodată prima Ascendentă.

— La început, nu am ştiut, a zis Eloana. Îţi jur! Habar n-aveam că nu era vampir. Avea ochii negri, la fel ca restul care au fost creaţi după ea...

— Pentru că ochii ei sunt negri, dar nu ca ai

Ascendenţilor, am întrerupt-o eu. Au fost dintotdeauna negri.

— N-am ştiut, a repetat ea şi şi-a încleştat una din mâini în pumn. N-am ştiut până nu l-am găsit pe Malec şi nu l-am îngropat. Atunci, am aflat că Izbeth nu fusese niciodată vampir, că după Ascensiune devenise altceva...

— Ceva asemănător cu el, i-am tăiat-o eu, fără să-mi mai pese dacă spunea sau nu adevărul. Nu are importanţă când ai aflat. Însă contează că ştiai că Ileana este Izbeth şi nu ne-ai spus. Nu ne-ai pregătit pentru faptul că nu aveam de-a face cu un vampir, ci cu ceva mult mai puternic de-atât. De aceea fiul tău nu e cu mine.

— Eu... A clătinat din cap, trăsăturile începând să i se schimonosească. Fiul meu este în viaţă?

— Care din ei?

A făcut ochii mari.

— Ce vrei să spui? a întrebat ea, bâlbâindu-se uşor.

— Întrebi de Malik sau de Casteel? am spus eu. Malik e în viaţă. De fapt, o duce chiar foarte bine, a devenit prieten bun cu Izbeth.

Nu s-a mişcat. Aveam impresia că nici măcar nu mai respira. Aş fi putut să-i dau vestea într-un mod mult mai amabil, dar şi ea ar fi putut să ne spună tot adevărul.

— Nu, a şoptit ea.

— Ba da, am zis eu, încuviinţând din cap, în timp ce vocea lui Izbeth îmi bântuia gândurile. El l-a luat pe Casteel.

O lacrimă i s-a scurs din ochi şi i s-a prelins pe obraz.

— Casteel e în viaţă?

Mi-am ridicat mâna stângă, arătându-i însemnul marital care sclipea.

— Da. Am înghiţit în sec, apăsat. Dar sunt convinsă că înţelegi că asta nu înseamnă prea mult în acest moment.

S-a cutremurat, şi nu ştiam dacă de uşurare sau de

frică. A trecut un moment îndelungat.

— Zeilor mari, a şoptit ea răsuflând sacadat şi acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Umerii i s-au cutremurat.

M-am forţat să mă las pe spate, am aşteptat până şi-a venit în fire... Şi a făcut-o, aşa cum ştiam că avea să facă. A durat câteva minute, însă umerii i s-au liniştit, şi şi-a coborât mâinile de pe faţă. M-a privit cu ochii umflaţi, sticloşi, din spatele genelor îmbibate de lacrimi.

— E vina mea.

— Hai, serios! m-am răstit eu.

Chiar era, cel puţin în parte. Pentru că eu... eu îmi pierdusem controlul. Eu îi oferisem lui Izbeth portiţa de care avusese nevoie.

A tresărit.

— Nu... am vrut ca oamenii să ştie că a câştigat.

Am încremenit. Întreaga-mi făptură a încremenit.

— Poftim?

— A fost vorba despre... egoul meu. Nu există altă modalitate de-a o spune. L-am iubit cândva pe Malec. Credeam că luna şi soarele apun şi răsar odată cu el. Iar ea nu era ca restul femeilor. Şi-a înfipt ghearele în el, şi am ştiut... *am ştiut* că o iubea mai mult decât mă iubea pe mine. Nu am vrut ca oamenii să ştie că, până la urmă, chiar şi cu Malec îngropat, nu doar că ea câştigase, ci şi devenise regină, a recunoscut ea cu voce răguşită. Devenise Coroana din Sânge care ne forţa să rămânem în spatele munţilor Skotos, care se folosea de oamenii noştri pentru a crea monştri şi care mi-a luat... copiii. Nu am vrut ca soţul tău să ştie că femeia care îmi furase primul soţ era cea care îl ţinuse captiv şi pe el, apoi pe fratele lui. În cele din urmă, a câştigat şi... încă reuşeşte să-mi sfâşie familia şi regatul.

De data aceasta, am amuţit eu.

— Mi-era jenă, a continuat ea. Şi nu am... Ştiu că nu este o scuză bună. Pur şi simplu, a devenit ceva despre care nu se vorbea niciodată. O minciună care a devenit realitate după sute de ani. Numai Valyn şi Alastir ştiau adevărul.

Alastir.

Desigur.

— Şi fiul lor? am spus eu. Ce-ai făcut cu fiul lui Izbeth şi al lui Malec? Aţi pus să fie ucis? Alastir a făcut-o?

Şi-a strâns buzele şi şi-a ridicat privirea spre tavan.

— Alastir a făcut-o. A aflat despre copil înaintea mea. Valyn nu ştie despre el.

M-am uitat fix la ea.

— De aceea nu ai vrut să mergi la război? Pentru că ar însemna ca identitatea reală a Ilenei să fie dezvăluită, împreună cu toate celelalte?

— În parte, a recunoscut ea şi s-a şters sub ochi cu podul palmei, dar şi pentru că n-am vrut să mai moară atlantieni şi muritori. Şi-a coborât mâinile tremurânde. Malik este... este bine şi... Şi-a dres glasul. Este cu ea?

— Părea să fie bine şi susţine Coroana de Sânge. E tot ce ştiu, i-am spus eu, afundându-mă mai mult în scaun.

Nu ştiam cât din ceea ce spunea era adevărat acum, însă ştiam că agonia pe care o simţeam dinspre ea nu fusese doar tristeţe. Am recunoscut că agonia se transformase parţial în ruşine, o ruşine pe care o purtase sute de ani cu ea şi avea să o poarte în continuare. Sinceră să fiu, nu ştiam ce aş fi făcut dacă aş fi fost în locul ei. Războiul dintre ea şi Izbeth începuse cu mult înainte de crearea primului vampir şi nu se încheiase niciodată.

— Malec nu era o zeitate.

— Mi-am... dat seama, a zis ea. Adică, am văzut când i-ai arătat lui Gregori ce eşti. Dar nu înţeleg. Malec...

— Te-a minţit, am spus eu, întinzându-mi mâinile pe braţele scaunului. Nu ştiu de ce, însă e unul dintre fiii lui

Nyktos. E zeu.

Surpriza ei n-avea cum să fie prefăcută, aşa că furia mi s-a mai domolit.

— N-am ştiut...

— Ştiu, am zis eu şi mi-am încolăcit degetele în jurul marginilor braţelor. Malec i-a mărturisit lui Izbeth. Ea ştia.

Eloana a tresărit şi a şuierat încet.

— Doare mai tare decât ar trebui.

— Poate că n-ai încetat niciodată să-l iubeşti pe Malec.

— Poate, a şoptit ea, privindu-şi acum poala. Îl iubesc pe Valyn. Îl iubesc nespus de mult şi cu înverşunare. L-am iubit şi pe Malec, deşi nu cred că... am ştiut prea multe despre el. Dar cred că Malec va deţine mereu o parte din inima mea.

Iar partea deţinută de Malec avea să-i aparţină pentru totdeauna, ceea ce era... pur şi simplu trist.

— Izbeth e mama mea, i-am spus eu, şi s-a uitat brusc în ochii mei. Sunt fiica ei şi a lui Malec. Şi m-am căsătorit cu fiul tău.

A pălit din nou.

— A făcut parte din planul ei, am continuat eu, în timp ce Vonetta s-a lăsat pe piciorul meu, să mă căsătoresc cu Malik şi să cuceresc Atlantia. Ţinând cont de spiţa mea şi de faptul că aveam un Prinţ alături, nu s-ar mai putea face absolut nimic. Dar, printr-o întorsătură a sorţii, m-am căsătorit în schimb cu Casteel.

— Deci planul ei a funcţionat, a spus ea cu vocea răguşită.

— Nu, nu a funcţionat, i-am răspuns. Nu voi cuceri Atlantia în numele ei.

— Îi are pe Malik şi pe Casteel, a contracarat ea, pe un ton mai dur. Cum poţi să zici că nu a câştigat?

— Nu-i va ucide. Malik o ajută, iar pe Casteel îl poate folosi împotriva mea, aşa cum i-a folosit pe fiii tăi

împotriva Atlantiei, i-am spus eu.

A strâns din buze.

— Tot nu pricep cum de nu a câştigat.

— Pentru că eu nu sunt tu. Am remarcat tresărirea slabă şi nici măcar nu voiam să mă simt prost pentru că i-o provocasem. Am fost folosită toată viaţa într-un fel sau altul şi nu mă voi mai lăsa folosită. Ştiu ce sunt acum. Ştiu ce înseamnă să fi avut puterea în mine în tot acest timp. Moartea fratelui meu nu a fost în zadar. Nici a Lyrei. Acum, înţeleg.

Eloana s-a încruntat.

— Ce vrei să spui?

— Îi pot convoca pe gardienii lui Nyktos – şi o voi face. Poate că Izbeth îi are pe Revenanţi, pe cavaleri, pe soldaţi şi pe cei care o susţin, am zis eu şi am apucat mai strâns braţele scaunului. Însă eu îi voi avea pe dragonini.

Vizibil tulburată, Eloanei i-a luat câteva clipe până să răspundă.

— Chiar poţi să... îmi pare rău. Sigur că poţi. Eşti zeiţă.

Şi-a netezit rochia cu mâna – un tic nervos, mi-am dat eu seama.

— Dar eşti sigură? Dragoninii sunt o spiţă feroce. Există un motiv pentru care s-au culcat împreună cu Nyktos. Numai el îi poate controla.

— Sunt nepoata lui, am zis eu, dar adevărul era că nu aveam idee cum aveau să răspundă dragoninii. Puteam doar să presupun că vorbele lui Nyktos însemnau că aveau să mă asculte. Şi nu încerc să-i controlez, ci doar am nevoie de ajutorul lor.

A început să înţeleagă.

— Am crezut că tu şi Casteel voiaţi să împiedicaţi războiul. Odată ce îi treziţi pe dragonini, nu se va mai putea.

— Crede că mă poate opri dacă-l ţine captiv pe Casteel.

Însă uneori războiul nu poate fi împiedicat, am spus eu, repetându-i cuvintele, cele pe care ştiam că mi le şoptise înainte consoarta, când intrasem prima dată în Golful lui Saion.

Îmi dădusem seama de asta pe drum înapoi spre Atlantia: nu aveau să mai existe discuţii sau ultimatumuri. Ceea ce avea să vină nu putea fi oprit. Niciodată. Şi, într-un fel, Războiul Celor Doi Regi nu se încheiase niciodată. Fusese doar un armistiţiu încordat, aşa cum spusese Izbeth. Toţi anii în care Casteel încercase să mute piese în culise, să-şi elibereze fratele şi să dobândească teren pentru

Atlantia nu fuseseră irosiţi. Îi oferise Atlantiei timp să dobândească ceea ce nu avusese până atunci.

— Aşa este, a încuviinţat Eloana încet, cu tristeţe. Uneori, nu poate fi împiedicat.

Am aruncat o privire spre locul în care se aflau Hisa şi Naill.

— Poţi, te rog, să le dai de veste reprezentanţilor Coroanei de Sânge că mă voi întâlni cu ei în pădurile de lângă Oak Ambler până la sfârşitul săptămânii viitoare? i-am spus eu Hisei. Asigură-te că înţeleg că ar fi bine ca acela pe care-l vor trimite să fie demn de-o Regină. Că voi vorbi doar cu ea sau cu regele.

Comandantul s-a înclinat, zâmbind.

— Da, Maiestate.

— Un mesaj? a întrebat Eloana. Ce ai de gând?

— Mai întâi, mi-am adus înapoi din Solis prietena, cea despre care credeam că a făcut Ascensiunea. Nu a făcut-o, însă a fost rănită cu ceea ce cred că era piatră de umbre, iar puterile mele nu funcţionează asupra ei. Mi-am trecut palmele peste genunchi. Delano a dus-o pe Tawny într-una din odăi şi a convocat un vraci. Te voi ruga să ai grijă de ea. Este... Am tras adânc aer în piept. A fost prima mea

prietenă.
Eloana a încuviinţat din cap.
— Desigur. Voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să o ajut.
— Mulţumesc! Mi-am dres glasul. Mă duc să fac o baie.
Un duş era... Nu puteam să fac duş fără să mă gândesc la Casteel, iar în clipa de faţă supravieţuiam doar pentru că *nu* mă gândeam la el.
— Mă voi duce în Câmpiile Elizee. La întoarcere, îi voi trimite Reginei din Sânge un mesaj de care numai Casteel ar fi mândru.
— Ştiind de ce ar fi mândru fiul meu, a spus ea, cu vocea mai groasă, îmi pot doar închipui ce fel de mesaj va fi.
Mi-am simţit buzele curbându-se într-un zâmbet încordat şi sălbatic.
— Şi apoi voi încheia ce-ai început cu secole în urmă. Voi returna aceste ţinuturi Atlantiei şi mă voi întoarce cu Regele meu alături.
M-a privit cu ochii aurii.
— Şi dacă vei da greş?
— Nu o voi face.

Capitolul patruzeci şi nouă

Am dormit câteva ore şi am luat câteva guri de mâncare doar pentru că trebuia. Apoi m-am îmbrăcat cu pantaloni şi cu o cămaşă albă simplă care îi aparţinea lui Casteel. Era mult prea mare, dar corsajul negru pe care-l purtam peste cămaşă nu mă lăsa să mă înec în ea.
Aveam garderoba înţesată de tunici şi cămăşi, dar mi-era bine să simt cămaşa lui Casteel pe piele. Şi ultima oară când îl văzusem, îi plăcuse când purtasem corsajul aşa.
M-am oprit lângă pat, şi privirea mi-a rătăcit spre

noptieră, spre căluţul de lemn. Mi s-a strâns inima. M-am dus degrabă spre el şi am luat jucăria în mâini. În cufărul de lângă uşă, am găsit un săculeţ. Am pus calul în el şi am ieşit din dormitor şi apoi din restul încăperilor, în timp ce-mi legam săculeţul în talie.

M-am dus să văd cum se simte Tawny, pe care am găsit-o întocmai cum o lăsasem: adormită şi mult prea liniştită. Venele întunecate îi ajunseseră până la curba bărbiei. Eloana era lângă ea.

— Am chemat-o pe Willa, a spus ea, iar eu am răsuflat dureros. Îl va aduce pe unul dintre cei mai vechi vraci. El va şti cum să o trateze.

— Mulţumesc! am spus eu, răsuflând lent.

A încuviinţat din cap.

— Ai grijă, Penellaphe!

— Întotdeauna, am şoptit eu şi am ieşit din odaie, cu o durere în piept.

Kieran mă aştepta în foaier, apoi ne-am alăturat Hisei în Templul lui Nyktos. De data aceasta, urma să călătorim doar noi doi. Vonetta avea să rămână, căci părinţii lor se îndreptau spre Evaemon împreună cu noua lui soră. Îi spusesem lui Kieran că ar trebui să rămână, însă îi intrase pe o ureche şi îi ieşise pe cealaltă, chiar şi atunci când jucasem cartea cu Regina şi îi trântisem replica cu „sunt zeiţă, ascultă-mă”. A insistat să mă însoţească, pretinzând că niciunul dintre ceilalţi nu avea să-şi amintească pe unde o luasem data trecută. Poate că avea dreptate. Poate că nici el nu putea să doarmă sau să rămână nemişcat, poate că şi gândurile lui săreau de la o posibilitate oribilă la alta. Şi dacă planul meu avea să dea greş? Dacă dragoninii aveau să mă refuze? Dacă *ea* avea să-l rănească pe Casteel? Dacă el avea nevoie să se hrănească? Dacă *eu* aveam nevoie... să mă hrănesc? Ce aveam să fac? Nici măcar nu mă puteam gândi cum ar fi fost să beau sângele

altcuiva. Dacă aveam să-l pierd? Dacă avea să se piardă din nou?

Şi ştiam că nu-i era uşor nici lui Kieran. Înainte, ştiuse cum se simţea Casteel din pricina legăturii. Acum, nu o mai avea. Avea doar aceleaşi întrebări ca mine.

— Kieran? l-am strigat eu în timp ce înaintam prin tunelul îngust.

— Poppy?

Am înghiţit în sec, cu gâtlejul uscat.

— Eşti... eşti bine?

Nu mi-a răspuns imediat, şi mi s-a părut că mâna cu care ţinea torţa i-a tremurat.

— Nu.

Am închis scurt ochii.

— Tu?

— Nu, am şoptit.

După aceea, am străbătut tunelurile subterane vântoase mai mult în tăcere. Nu am glumit, nu am purtat nicio conversaţie. Am trecut de zona parţial prăbuşită cu câteva ore mai repede ca prima oară şi m-am dus în faţa lui când am văzut licărirea de lumină. M-am căznit să urc, apoi am traversat pământul sterp. Croindu-ne drum, m-am asigurat că eu păşesc sub umbra femeilor înaripate. Pământul nu s-a cutremurat. Cei despre care credeam că erau gardienii consoartei au rămas sub picioarele noastre. Oraşul Dalos a sclipit în depărtare în timp ce ne-am îndreptat spre templul din piatră de umbre.

Primul lucru pe care l-am observat a fost că nu era niciun dragonin de piatră adormit.

— Unde e...

— Acolo.

Kieran a încetinit, şi i-am urmărit privirea spre scările templului. Un bărbat cu părul negru cu striaţii argintii stătea în mijlocul lor, îmbrăcat doar cu o pereche de

pantaloni negri.

— Crezi că e Nektas? a întrebat el încet. În înfăţişarea lui de muritor?

— S-ar putea.

Cioburi de diamante s-au zdrobit sub ghetele mele.

— Vârcolacul are dreptate, a zis bărbatul, iar eu am ridicat din sprâncene.

Auzul dragoninului era extraordinar.

— Sunteţi cu câţiva mai puţini ca ultima dată. Nu e un semn prea bun.

Am încremenit şi m-am oprit la câţiva metri de templu.

— Dacă îl căutaţi cumva pe Nyktos, nu aveţi noroc, a continuat Nektas. I s-a alăturat din nou consoartei lui în somn.

— N-am venit ca să-l văd pe Nyktos, am spus eu, privindu-i crestele fine de pe spate.

Arătau ca nişte... solzi.

— Am înţeles. A urmat un moment de tăcere. Aşadar, acum înţelegi puterea pe care o deţii?

Dorindu-mi să aflu cum de ştia despre revelaţia mea, am aruncat o privire spre Kieran. Mi-a răspuns cu o privire care mi-a dat de înţeles că ştia că urma să pun o întrebare destul de irelevantă.

M-am împotrivit imboldului şi am câştigat.

— Da, înţeleg.

Şi-a înclinat capul, dar tot nu s-a uitat la noi.

— Înainte de a vorbi, trebuie să fii sigură, pentru că aceste vorbe nu pot fi revocate. Odată ce vei chema carnea şi focul zeilor, ca să te protejeze şi să-ţi slujească, să te ţină în siguranţă, vor fi turnate din foc şi cioplite în carne.

Mi s-a uscat gura.

— Sunt sigură.

— Ce te face atât de sigură?

— Coroana de Sânge a luat ceva ce-mi aparţine. Mi-a luat totul şi va continua să-mi ia totul.

— Şi? a întrebat el încet. Aşadar, vrei să ne foloseşti ca să le iei totul reprezentanţilor Coroanei de Sânge? Ca să-i distrugi, laolaltă cu oraşele în care se protejează şi pe cei care stau între voi şi ei?

Mi-am apăsat însemnul marital de săculeţul în care se afla căluţul de jucărie.

— Caut *ajutorul* dragoninilor pentru a lupta împotriva Revenanţilor şi a Ascendenţilor, pentru a lupta alături de Atlantia. Nu urmăresc să distrug oraşe sau să-i ucid pe cei prinşi între ei şi mine. În cea mai mare parte, oamenii din Solis sunt nevinovaţi.

— Vrei să lupţi alături de paznicii zeilor, însă nu te aştepţi să cadă oraşe? A râs scurt, răsunător. Nu eşti pregătită pentru război.

— M-ai înţeles greşit, am spus eu cu grijă. Sau m-am exprimat eu greşit. Nu urmăresc astfel de lucruri, dar înţeleg că pot fi necesare. Sunt pregătită de război. Nu aş fi aici dacă nu ar fi aşa. Însă nu intenţionez să îmbib pământul cu sânge şi să las numai ruine în urma mea.

S-a aşternut scurt tăcerea.

— Atunci plănuieşti să iei ce ţi se cuvine şi să suporţi greutatea a două coroane?

Mi-am forţat mâinile să se relaxeze.

— Da.

Şi-a plecat uşor capul.

— Şi ne vei ajuta să aducem înapoi ceea ce trebuia să protejăm? Ceea ce-i va permite consoartei să se trezească?

Kieran mi-a aruncat o privire îngrijorată, şi nu aveam idee despre ce vorbea Nektas sau ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi trezit consoarta. Însă am întrebat:

— Ce trebuie adus înapoi?

— Tatăl tău.

Am dat să spun ceva, dar mi-au trebuit câteva momente ca să pot rosti vreun cuvânt.

— Malec?

— Pe Malec l-am pierdut. L-am pierdut cu mult înainte ca vreunul dintre noi să-şi dea seama.

Ne-a străbătut un val de confuzie atât pe Kieran, cât şi pe mine.

— Nu înţeleg, am spus eu. Malec este...

— Malec nu este tatăl tău, a zis Nektas. Sângele care-ţi curge prin vene este al lui Ires, geamănul lui.

M-a străbătut o undă de şoc, şi m-am holbat la spatele dragoninului. Izbeth... nu confirmase că Malec era tatăl meu... şi vorbise despre Malec la timpul trecut, de parcă ar fi crezut că nu mai era. Zeilor mari, Izbeth nu ştia unde se afla Malec şi...

— Ires a fost ademenit din Câmpiile Elizee cu mult timp în urmă, a spus Nektas. A fost atras în tărâm împreună cu fiica mea, în timp ce dormeam. Nu am reuşit să-l căutăm pe Ires. Nu fără să fim convocaţi, iar el... nu ne-a chemat. Dar ştim că este în viaţă.

Mintea mi-a luat-o la goană şi s-a oprit asupra picturii pe care o văzusem în muzeu reprezentându-l pe Nyktos cu cele două... cele două pisici mari.

— Oh, zeilor...

— Ce e? a întrebat Kieran, privindu-mă.

Am înghiţit în sec, aproape temându-mă să întreb.

— Ires putea să-şi schimbe înfăţişarea?

— El, la fel ca tatăl lui, putea lua alte înfăţişări. În timp ce Nyktos o prefera pe cea a unui lup alb, lui Ires îi plăcea adesea să ia forma unei pisici mari şi gri, la fel ca Malec.

— Fir-ar! a şoptit Kieran.

Am încremenit... şi am avut impresia că îmi picase inima din piept.

— L-am văzut, am rostit eu. Amândoi l-am văzut.

Muşchii spatelui lui Nektas s-au unduit şi s-au flexat.

— Cum?

— A fost... prins şi ţinut într-o cuşcă de aceeaşi persoană care l-a luat pe Casteel, am spus eu. Mă gândisem preţ de o clipă că acea creatură pe care o văzusem în cuşcă fusese Malec, dar, la momentul respectiv, credeam că Malec era o zeitate. Nu fiul lui Nyktos. Şi nu ştiusem că avea un geamăn.

— Regina din Sânge, am scrâşnit eu, clătinându-mă. Spune că e zeiţă pentru că Malec a trecut-o prin Ascensiune.

— Zeiţă? Dragoninul cel antic a râs aspru şi întunecat. Un zeu se naşte, nu este creat. Ea, asemenea Revenanţilor, este o mârşăvie pentru tot ceea ce este zeiesc.

Casteel... avusese dreptate.

Nektas şi-a strâns pumnii.

— Atunci, inamicul tău este cu adevărat un duşman al nostru.

Zguduită de acea revelaţie, mi-am lipit podul palmei de piept.

Cum de reuşise Izbeth să ademenească un zeu? Oare Malec îi împărtăşise ceva?

— Fiica ta? Ştii dacă mai trăieşte?

Nektas nu a răspuns vreme îndelungată.

— Nu ştiu. Era tânără când ne-am dus să dormim. Abia se apropia de maturitate când a trezit-o Ires.

— Cum o cheamă? a întrebat Kieran.

— Jadis.

— E un nume frumos, am spus eu, închizând scurt ochii. Mi-aş fi dorit să nu o fi făcut. L-am văzut pe bărbatul prea slab din spatele gratiilor din oase, trăsăturile lui oglindind haosul din mintea sa. Am văzut ochii mult prea inteligenţi

ai pisicii. Tatăl meu. Şi îl lăsasem acolo. M-am cutremurat.

Nu îmi permiteam... Nu îmi permiteam s-o apuc pe această cale.

Trebuia să nu mă mai gândesc deocamdată la posibilitatea ca Izbeth să ţină un dragonin prizonier pe undeva sau la faptul că ştiam cine era tatăl meu ori la întrebările legate de modul în care se întâlniseră el şi Izbeth. Mă puteam concentra doar asupra lucrurilor pe care le ştiam acum.

Că şi tatăl meu era victima lui Izbeth.

Şi m-am gândit la Malec, îngropat sub Pădurea Sângerie.

— Dacă un zeu Primitiv a fost îngropat, ce se întâmplă cu el?

— Înmormântat folosind oasele zeităţilor? Pur şi simplu, s-ar prăpădi zi de zi, an de an, însă nu ar muri, a răspuns el. Ar exista pur şi simplu într-un loc aflat între agonie şi moarte, viu, însă prins în capcană.

Zeilor mari!

Era şi mai înfiorător decât zeităţile care mureau lent de foame, însă însemna că Malec era încă în viaţă şi că Izbeth îl iubea în continuare.

Pielea lui Nektas se întărise, preschimbându-se în solzi.

— Eşti pregătită, fiică a lui Ires, fiul lui Nyktos şi al consoartei lui?

M-am cutremurat.

— Da.

— Atunci rosteşte cuvintele şi primeşte lucrul pentru care ai venit.

Pielea mă furnica şi pieptul îmi pulsa. Kieran m-a luat de mână.

M-a strâns de ea. O briză uşoară a venit de nicăieri, învolburându-se peste diamante. Mirosul de liliac a ajuns până la mine, apoi i-am auzit vocea printre gânduri, am auzit-o pe consoartă rostind cuvintele pe care le aştepta

Nektas.

— Eu... invoc carnea şi focul zeilor, ca să ne protejeze pe mine şi pe cei dragi mie. Să călărească în rând cu mine şi să stea de pază în spatele meu. Chem spiţa născută din carne şi din foc să se trezească.

Nektas şi-a întors capul într-o parte, albastrul vibrant al irisurilor lui contrastând puternic cu negrul desăvârşit al pupilei verticale.

Pământul s-a cutremurat şi a bubuit scurt. Kieran m-a strâns mai tare de mână, şi am făcut câţiva paşi înapoi. Murdărie şi diamante mici s-au revărsat în văzduh în jurul bazei templului. Bucăţi de cristal au explodat în lateral. Gheare strălucitoare s-au întins din praf, înfigându-se în piatra neagră. O formă mare, tăbăcită, a brăzdat norii de sfărâmături, arcuindu-se în înalt, în timp ce zeci de gheare se agăţau de turn din toate părţile. Au ieşit din pământul de dedesubt, scoţându-şi trupurile solzoase cu aripi din sol. Au urcat pe lateralele celei mai înalte turle, unul după altul, fluturând din cozile lor negre-cenuşii. Primul a ajuns în vârf – solzii lui negri- purpurii au sclipit în lumina soarelui în timp ce îşi scutura ţărâna de pe corp. Şi-a întins gâtul lung, şi în jurul capului i s-au desfăcut zorzoane de spini, apoi şi-a deschis larg gura şi a scos un răcnet asurzitor ce mi-a zguduit oasele.

Nektas s-a întors spre mine.

— Din clipa aceasta până în ultima, îţi aparţin, Regină din Carne şi Foc.

Mi s-a tăiat răsuflarea, şi mă ardea în gât. Am privit fuioare de fum ieşind din nările creaturii negre-purpurii. Şi-a desfăcut fălcile şi a scos din nou un răcnet îngrozitor. Flăcări i s-au revărsat din gură, un val de flăcări albe-argintii. A plonjat de pe turnul de obsidian, ţâşnind în văzduh, desfăcându-şi aripile şi stârnind o rafală de vânt peste sol. Au urlat şi ceilalţi, ţipetele lor ascuţite

preschimbându-se în chemări stridente. Treziţi din somnul lor profund, l-au urmat alte câteva zeci de dragonini, sărind din turn şi luându-şi zborul, unul după altul. Au zburat spre Munţii lui Nyktos şi apoi, în cele din urmă, aveau să-şi ia zborul spre Solis.

Înspre Carsodonia.

Capitolul cincizeci

— Trebuie să te trezeşti curând. Sunt dragonini aici, i-am spus lui Tawny. Dragonini adevăraţi.

Nu s-a trezit, însă întunecimea din venele ei încetase să se mai răspândească. Orice i-ar fi dat tămăduitorul pe care îl adusese Willa funcţiona. Însă o şi schimba.

Buclele ei de un bronz-auriu erau acum de un alb intens. Cumva, părul de culoarea zăpezii o făcea să arate şi mai uimitor.

— Dragoninii sunt frumoşi, am spus eu şi i-am dat la o parte o buclă, chit că uşor... temperamentali. Au dormit foarte mult timp, aşa că presupun că li se îngăduie să fie ursuzi.

— Ursuzi? a zis Kieran, pufnind, surprinzându-mă.

Nu-l auzisem intrând. Fusese cu Vonetta şi petrecuseră timp cu părinţii şi cu noua lor soră. Ştiam ce însemna prezenţa lui aici.

— Mai degrabă, *muşcâcioşi.*

— Ai meritat-o, i-am amintit eu şi am învelit-o pe Tawny. S-a apropiat prea tare de unul în timp ce se odihnea. Era să-şi piardă o mână.

— Mai degrabă, un braţ întreg, a mormăit el.

M-am uitat peste umăr.

— Apropo, nu cred că *muşcăcios* este un cuvânt.

— Nu este? a murmurat Kieran, uitându-se dincolo de

mine, spre Tawny, care stătea întinsă în pat. Arată mai bine.

— Aşa este, am zis eu şi m-am întors spre ea. A sosit timpul?

— Da.

Am mai strâns-o o ultimă dată de mână, apoi i-am aşezat-o pe pat. M-am ridicat şi mi-am netezit ţinuta asemănătoare cu cea pe care o purtasem în Câmpiile Elizee. De data aceasta, corsajul era dintr-o lână mai groasă. Vremea mai rece se aşternuse peste cea mai mare parte din Solis.

— Mă voi întoarce... M-am aplecat şi mi-am lipit buzele de fruntea-i caldă. Mă voi întoarce, îţi promit!

Ne-a luat mai puţin de o jumătate de zi ca să ajungem în cel mai nordic punct al Atlantiei, la zidul care se întindea până la Pilaştrii din Atlantia de lângă oraşul Golful lui Saion. Aici m-am reîntâlnit cu Setti. I-am mângâiat botul şi l-am scărpinat după ureche. Speram că avea să mă ia cu binişorul. Cam duceam lipsă de abilităţi de călărie, iar el, ei bine, fusese botezat cu un motiv după calul de război al zeului războiului.

— Avem vizitatori, a murmurat Kieran.

L-am văzut pe deasupra umărului pe tatăl lui Casteel apropiindu-se de noi, cu pieptul şi umerii acoperiţi de o armură de aur şi de argint, cu coiful vârât sub braţ. Mi s-a strâns stomacul. Il văzusem o singură dată de când mă întorsesem prima dată la Evaemon şi atunci scurt, când trecuserăm unul pe lângă celălalt. Se întorsese apoi numaidecât în partea de nord a regatului.

Vârcolacii s-au agitat în iarbă şi şi-au ridicat capetele pe măsură ce el s-a apropiat. Valyn s-a înclinat, iar vârcolacii s-au întors la puiul lor de somn, sau la visarea lor cu ochii deschişi, sau la orice or fi făcut până atunci.

— Încă ai de gând să trimiţi mesajul? a întrebat Valyn,

aruncând o privire la coroana de pe capul meu.

Nu ştiam ce anume mă făcuse să o port, însă era acolo, şi mi se părea că era bine aşa.

Am încuviinţat din cap.

— Aşa ar face Casteel.

Ştiam că era adevărat.

Valyn a scos un sunet de încuviinţare, şi apoi au trecut câteva momente de tăcere. Am tras adânc aer în piept.

— Îl voi aduce înapoi, i-am promis. Îl vom aduce înapoi împreună. Jur!

A înghiţit în sec şi a încuviinţat din cap, privindu-mă.

— Ştiu că o vei face. A făcut o pauză. Fiul meu este un om foarte norocos că te-a găsit şi că ţi s-a dăruit.

Inima mea rănită i-a simţit cuvintele ca pe o îmbrăţişare, şi m-am blocat când am perceput acceptarea din spatele lor. Mi-a luat un moment până să vorbesc.

— Eu sunt cea norocoasă că am fost găsită de fiul tău şi că am devenit a lui.

Valyn m-a mângâiat pe obraz cu mâna înmănuşată.

— Iar eu şi Eloana suntem şi mai norocoşi să te avem ca noră.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Încă nu plânsesem şi mi-am spus că nu aveam să plâng nici acum. Dacă aş fi început, nu m-aş mai fi putut opri.

— Mulţumesc!

A încuviinţat din cap şi apoi şi-a coborât mâna, cu privirea aţintită asupra peretelui.

— Am să îţi cer o favoare.

I-am cercetat cu atenţie chipul şi mi-am deschis simţurile. Nu a trebuit să caut prea mult ca să simt agonia prin care trecea.

— Ce este?

I-am văzut umerii încordându-i-se sub armura de aur şi oţel.

— Dacă-l vezi pe celălalt fiu al meu înaintea mea, îţi cer doar să-l ucizi cât mai rapid şi mai nedureros.

Am expirat uşor, iar nodul din gât a crescut. Cele trei cuvinte pe care le-am rostit m-au durut.

— Aşa voi face.

— Mulţumesc! Valyn a încuviinţat din cap şi şi-a mutat coiful în cealaltă mână. Vom aştepta să vă întoarceţi la poalele munţilor Skotos, de la culmea Ţinuturilor Pustii până la zidurile Capului Spessa, Maiestate. S-a înclinat şi a plecat.

L-am urmărit cu privirea în timp ce s-a îndreptat spre locul în care se afla calul lui. Aveam să-l văd după ce îmi voi fi trimis mesajul.

— I-a fost greu să-ţi ceară asta, a spus Kieran, deja călare.

— Ştiu. Ţinându-mă de frâiele lui Setti, am încălecat, în timp ce Vonetta a ţâşnit înainte în înfăţişarea ei de vârcolac, alături de Delano.

Câteva zeci de vârcolaci s-au ridicat din locurile în care se odihneau în iarba moale şi deasă şi în razele calde ale soarelui de după-amiază, în timp ce porţile zidului nordic s-au deschis, una după alta. Conduşi de Valyn şi de gardieni, au ieşit în grupuri de câteva sute, armura lor în nuanţe aurii şi argintii strălucind în soarele dimineţii. Sunetul a o mie de copite a răbufnit din piatră şi a răsunat în jurul nostru, în timp ce stindarde au fost înălţate de-a lungul drumului. Mi s-a tăiat răsuflarea când am văzut blazonul atlantian. Săgeata şi sabia se intersectau acum în centru.

Am inspirat brusc, cu ochii înlăcrimaţi, în timp ce stindardele se unduiau în soarele atlantian. Am închis ochii, spunându-mi că avea să le vadă şi Casteel.

S-a auzit un huruit jos, ca un tunet. A urmat o altă chemare, mai stridentă. Am deschis ochii când vârcolacii s-au oprit, ridicându-şi capetele spre cer. Au ciulit urechile.

Am prins mai bine frâiele, în timp ce Setti a ţopăit nervos sub mine când m-am întins şi am atins săculeţul mic de la şold. Am simţit muchiile căluţului de jucărie în palmă. M-am holbat la stindarde, la blazonul care ne reprezenta pe mine şi pe Casteel, în timp ce umbre mari şi înaripate au căzut peste armatele Atlantiei în vreme ce călăreau spre vest.

Patru zile mai târziu, aşteptam în pădurea de lângă Oak Ambler, printre copacii încovoiaţi. Când s-a stins şi ultima rază de soare, iar stelele au prins viaţă pe cerul nopţii, am strecurat căluţul în săculeţ şi m-am ridicat de pe suprafaţa înălţată şi plană a unei stânci pe care mă aşezasem.

— Ar fi trebuit să dormi puţin, a murmurat Delano în timp ce s-a apropiat de mine.

— Am dormit.

Îngrijorarea i se scurgea din toţi porii. Nu minţisem. Nu chiar. Dormisem vreo oră sau cam aşa, apoi mă trezisem şi îmi petrecusem orele cu pricina aşa cum îmi petreceam toate orele în care făceam pauze pentru odihnă sau mâncare.

Exersam luptatul ca zeiţă.

Am ridicat sabia scurtă, am vârât-o în teacă şi am privit în jur, încruntându-mă uşor.

— Unde sunt...

— Dragoninii? a întrebat Delano cu un licăr de amuzament în privire, făcând semn din cap spre locul în care un pâlc de copaci era încă drept şi mândru. Reaver e acolo, într-o confruntare epică cu Kieran.

Am zâmbit slab şi am mijit ochii. Aproape că reuşeam să disting silueta lui Kieran, care stătea jos, pe burtă. La câţiva metri de el, un dragonin relativ mare se scobea cu ghearele între dinţii din faţă. Dragoninul nu era la fel de mare ca Nektas, însă era lung cât cinci cai ca Setti şi lat cât vreo trei.

Reaver era cel care aproape că-l muşcase pe Kieran.

Am ridicat dintr-o sprânceană. Nici măcar nu-l văzusem pe Reaver în înfăţişarea lui de muritor. Nektas, care rămăsese în Câmpiile Elizee, era singurul pe care îl văzusem ceva mai mult timp în înfăţişarea lui de muritor. Aflasem cum îl cheamă pe Reaver doar pentru că un alt dragonin, o femelă pe nume Aurelia, care îşi luase înfăţişarea de muritoare pentru o scurtă perioadă, îmi spusese numele lui. Ea şi încă una erau singurele femele care se treziseră. Aparent, femelele dragonin erau rare.

— A sosit timpul, am strigat eu, încheindu-mi mantia. Amintiţi-vă planul!

Reaver a pufnit şi s-a ridicat, întinzându-şi corpul mare, negru-purpuriu, şi ridicându-şi aripile. M-am îngrijorat puţin că nu avea să urmeze planul stabilit. Kieran s-a ridicat, şi m-am aşteptat să se îndepărteze în grabă de dragonin, însă a reuşit să ţopăie până la mine într-un ritm destul de domol.

M-am întors spre locul în care Vonetta şi ceilalţi vârcolaci aşteptau împreună cu Naill şi cu Emil.

— Să aveţi grijă de voi!

Am simţit din partea lor o hotărâre fermă când m-am întors şi am pornit spre oraş alături de Delano, în înfăţişarea lui de muritor. Dacă lucrurile aveau să iasă aşa cum speram, cei mai mulţi dintre vârcolaci nu aveau să se afle în primejdie. Trosniturile frunzelor uscate îmi dădeau de ştire cât de mult înaintase Kieran, iar zgomotul ramurilor de deasupra îmi dădea de înţeles că Reaver îşi luase zborul.

Lumina lunii pătrundea printre copacii încovoiaţi, şi am privit spre palma stângă. Însemnul marital strălucea încet. Mi-am închis mâna şi am ridicat gluga pelerinei doar cât să-mi ascundă coroana.

Am văzut un şir de făclii printre ramurile înclinate, aşa

că mi-am strecurat mâna dreaptă sub pelerină.

— Îi văd, mi-a spus Delano încet. Sunt circa o duzină.

Mai puţini decât credeam că aveau să fie, ceea ce m-a jignit întru câtva.

Kieran a rămas în urmă în timp ce eu şi Delano ne-am apropiat de marginea pădurii. Puteam vedea un şir de gardieni, mantiile lor estompându-se în noapte, chiar şi în lumina lunii. Cavaleri. Simţurile mele deschise mi-au confirmat, însă mai era cineva, cineva care stătea mai în lateral, înveşmântat în negru. Un bărbat mai tânăr, cu părul închis la culoare. Nu am simţit... nimic de la el, însă nu era goliciunea aceea desăvârşită pe care o emana un Ascendent. Cel care stătea cu braţele încrucişate nu era vampir, şi puteam pune rămăşag că era un Revenant.

Cavalerii s-au mişcat la unison înainte ca eu şi Delano să ieşim dintre copaci, ridicând scuturile cu blazonul regal gravat în metal, îşi ţineau săbiile în lateral. M-am uitat la blazon: un cerc cu o săgeată străpungând centrul. Simboliza infinitul şi puterea, însă mi-am dat seama că eu eram săgeata de pe blazonul atlantian. Nu sabia. Am privit blazonul regal într-o lumină cu totul nouă. Am zâmbit.

— Nu ştiu de ce zâmbeşti, mi-a spus Revenantul. Nu cred că lucrurile au decurs prea bine pentru tine ultima dată când ai fost aici.

Am aruncat o privire scurtă în direcţia lui.

— Sper sincer că nu pe tine te-au trimis să vorbeşti cu mine. Dacă da, te pot asigura că seara asta nu se va termina cu bine pentru voi.

Revenantul a ridicat din sprânceana-i întunecată.

— Auu!

— La o parte, s-a auzit o voce din spatele cavalerilor. O voce pe care nu o mai auzisem de *ani întregi.*

Cavalerii s-au dat la o parte, coborând scuturile, şi atunci am văzut cine se afla în spatele lor.

Părul bălai îi era mai lung decât îmi aminteam, mângâindu-i acum vârfurile urechilor, însă am recunoscut trăsăturile unui bărbat chipeş: fruntea lată, nasul drept, maxilarul pătrăţos şi buzele subţiri pe care rareori le văzusem curbându-se într-un zâmbet. Coroana de rubine sclipea întunecată în lumina lunii.

Mai că nu-mi venea a crede că mă uitam la Regele din Sânge, înveşmântat într-o mantie albă, cu tiv roşu şi negru, cu o cruce stacojie pe piept. Regina îmi răspunsese cererii şi îl trimisese pe rege să se întâlnească cu mine. Un râs mi s-a format în piept atât de repede, încât aproape că a răbufnit din mine, însă apoi mi-am dat seama că era un singur Revenant printre cei câţiva cavaleri care să-l protejeze pe regele Solisului. Coroana de Sânge nu mă considera o ameninţare reală.

Şi, ei bine, acum chiar *mă simţeam* jignită.

— Fecioara, a spus regele Jalara, iar eu m-am crispat. A trecut ceva timp, nu-i aşa?

— Aşa e, am răspuns eu, conştientă de furia tot mai mare ce se simţea dinspre Delano şi dinspre ascunzişul lui Kieran din umbra copacilor. S-au schimbat multe, începând cu faptul că nu mai sunt Fecioara. Mi-am ridicat mâna stângă şi-am tras de gluga mantiei. Dar ştii deja asta.

A căscat uşor ochii.

— Coroana aurită, a murmurat regele Jalara, părând pe cât de uimit ar putea fi un Ascendent, adică o reacţie călduţă în cel mai bun caz. Mâna lui plină de bijuterii a sclipit în lumina lunii şi a strâns tot mai puternic sabia. Măi să fie, Penellaphe, a murmurat el, privind coroana şi păşind înainte. Ia te uită la tine!

Delano şi-a tras sabia, iar trăsăturile i s-au ascuţit letal.

— L te vei adresa cu Regina Penellaphe sau cu Maiestate.

Regele şi-a întors lent capul către vârcolac, ca un şarpe.

— Cine e lângă tine? a întrebat el, adulmecând aerul. Doar un păgân. Un câine prea mare, a zis regele, râzând batjocoritor. Dezgustător.

— Dezgustător? am repetat eu. Cel de lângă mine se trage din spiţa celor care au primit înfăţişare de muritori de la Nyktos însuşi. Cel din stânga ta duhneşte a decădere şi a putrefacţie.

Revenantul s-a încruntat.

— Ba nici vorbă. Şi-a tras de partea din faţă a tunicii. Nepoliticoaso!

— Oh, îmi pare rău, am zis eu şi m-am uitat în sus la Regele din Sânge. Atunci, tu eşti cel care împute aerul?

Am simţit o răbufnire dulceagă de amuzament din partea Revenantului, în timp ce regele Jalara şi-a încleştat maxilarul.

— Ai grijă ce spui, *Fecioară!*

Delano a mârâit gutural, iar eu mi-am ridicat mâna stângă.

Regele Jalara a zâmbit batjocoritor.

— Sau poate nu. Cu fiecare cuvânt pe care-l spui şi care mă irită, mă voi asigura că mă voi răzbuna pe cel pe care îl numeşti soţ.

Fiecare părticică din mine a urlat de furie; a ţipat după sânge şi durere, chiar dacă n-am arătat nicio emoţie şi am ridicat din nou ochii spre Regele din Sânge. Ascendentul care nu fusese niciodată crud cu mine în copilărie. Care doar fusese acolo, în fundal.

— Ştii doar că şederea la noi n-a fost deloc plăcută pentru el. Draga de Ileana aproape l-a convins că ai fost prinsă, în ciuda sacrificiului său. Ţipetele lui de furie au fost ca o serenadă de zile mari.

Am strâns din dinţi.

El a adoptat o mină îngâmfată.

— Ce? Nu ai nimic de spus? Nu întrebi despre

bunăstarea lui? Nu implori? Şi-a înclinat capul. Nicio ameninţare? Mă aşteptam la cel puţin o ameninţare din partea ta după ce am ascultat-o pe Ileana turuind poetic despre...

— Spune-i pe numele ei real, l-am întrerupt eu. Sunt sigură că ştii că e Izbeth.

A mijit ochii.

— Nu mai e Izbeth.

— Şi ce crezi că este? Ileana, zeiţa?

— Tu ce crezi? m-a provocat el.

— Ştiu că un zeu nu poate fi făcut, am spus eu. E doar o mizerie pervertită de amărăciune şi lăcomie.

— Şi atunci, tu ce eşti?

— O zeiţă adevărată, i-am răspuns eu, la fel de categoric precum ar fi făcut-o Casteel.

— Şi totuşi, nu ai putut să o învingi? A râs rece. Poate că te-ai născut din sângele lui Nyktos, dar ştim amândoi ce eşti şi ce vei fi mereu. Fecioara care este o parte frumuseţe şi una dezastru.

Nu am spus nimic. Nu am simţit nimic.

Şi-a plecat bărbia şi s-a apropiat.

— Ar trebui să faci ce îţi cere. E mama ta.

— Şi totuşi, nici că-mi pasă, am zis eu, privindu-l la rândul meu în ochi. Că-ţi vine să crezi sau nu, nu am venit aici ca să petrec timp insultând-o pe Regina din Sânge.

Regele Jalara a inspirat brusc.

— Ai venit ca să te predai? Să te supui?

— Am venit ca să-i trimit un mesaj Reginei din Sânge.

A ridicat din sprâncene atât de repede şi de tare, încât am fost surprinsă că nu i-a căzut de pe cap coroana preţioasă.

— Un mesaj? Am venit până aici, în acest loc părăsit de zei, la marginea Ţinuturilor Pustii, ca să preiau un mesaj de la tine?

Am încuviinţat din cap şi mi-am mişcat mâna dreaptă pe sub mantie, peste abdomen.

— Cred că eşti nebună. Chiar eşti, nu-i aşa? a întrebat regele Jalara, zâmbind grotesc, dezvăluindu-şi colţii. Singurul mesaj pe care îl voi transmite de la tine este unul de supunere.

— Îmi pare rău, m-am exprimat greşit, am zis eu, forţându-mă să râd prosteşte. *Tu* eşti mesajul meu.

— Ce...

Zâmbetul ciudat i-a încremenit. Şi-a aruncat privirea peste umărul meu...

Kieran a ţâşnit din umbră, izbindu-se de el. S-a împleticit, şi buzele i s-au tras în spate, într-un mârâit, când Kieran s-a prins de braţul lui, nelăsându-l să ajungă prea departe. Am scos sabia din pelerină şi m-am răsucit, învârtind-o prin aer sus, cu largheţe.

Doar câteva lucruri din toată viaţa mea au fost la fel de satisfăcătoare ca senzaţia lamei când s-a întâlnit cu carnea regelui Jalara, oasele împotrivindu-se – şi apoi uşurinţa şocantă cu care au cedat. Lama i-a spintecat gâtul şi coloana vertebrală, separându-i capul de corp.

Mi-am ridicat privirea spre cavalerii care încremeniseră, spre Revenantul cu desăvârşire şocat, ţintuiţi fie de vederea capului regelui zburând în direcţia opusă corpului său, fie de vederea celorlalţi vârcolaci care ieşeau ameninţători din întuneric.

Şi apoi am luptat *ca o zeiţă.*

Nu am invocat *eather*-ul. Nu l-am vizualizat. Nu mi-am lăsat timp ca puterea să se adune în mine. Nu aveam nevoie s-o fac, pentru că era mereu acolo. Pur şi simplu, am vrut-o.

Scuturile au explodat primele, apoi săbiile. Gâturile cavalerilor s-au răsucit în lateral, amuţindu-le ţipetele înainte ca măcar să se formeze. Braţele li s-au frânt.

Oasele le-au crăpat în tot corpul. Picioarele li s-au îndoit îndărăt şi apoi i-au sfârtecat din *interior.*

În pâcla de sânge, Revenantul a scos rapid două săbii negre, în formă de semilună. Le ţinea, în timp ce vârcolacii mârâiau şi muşcau.

— Nu va funcţiona la mine.

— Aşa este, nu va funcţiona, am spus eu, şi o adiere de vânt a coborât din văzduh.

Lumina lunii a fost brusc ascunsă.

Revenantul şi-a ridicat privirea.

— Ce mama nai...

Reaver a aterizat în faţa mea, zguduind pământul şi copacii. A fluturat din coadă, printre vârcolaci, apoi şi-a întins capul şi a deschis gura. Un vuiet asurzitor i-a izbucnit din gâtlej şi un fir de fum a plutit deasupra gulerelor de ţepi.

— Dar asta va funcţiona, am încheiat eu, vârându-mi sabia în teacă. Focul zeilor, nu-i aşa? Asta te va ucide.

— Pe toţi afurisiţii de zei, ăsta este...

Revenantul s-a împleticit, împiedicându-se de propriile picioare. Şi-a recăpătat echilibrul chiar în clipa în care coada ţepoasă a lui Reaver i s-a izbit de piept.

„Ei bine, asta nu făcea parte din plan”, m-am gândit eu, privindu-l pe Revenant cum era azvârlit în lateral, izbindu-se de o stâncă. S-a auzit un sunet plin când s-a lovit de ea. A alunecat în genunchi şi s-a aplecat în faţă, sprijinindu-se în mâini şi gemând.

M-am uitat spre Reaver.

— Serios?

A pufnit şi şi-a retras coada, abia ferindu-l pe Kieran. Vârcolacul şi-a aplatizat urechile şi a mârâit.

— Calmează-te, l-am avertizat eu şi am păşit peste coada lui Reaver. Nu e o bătălie pe care să o câştigi.

Poziţia lui Kieran îmi dădea de înţeles că ar vrea să

încerce. M-am apropiat de Revenantul care gemea. A tăcut când am îngenuncheat în faţa lui, strângându-se de piept.

— *Asta* face, în schimb, parte din mesajul pe care vreau să i-l transmiţi reginei tale, i-am spus eu – şi era genul de mesaj pe care l-ar fi trimis Casteel.

Revenantul şi-a ridicat privirea. Din gură îi curgea sânge. Şi-a mutat privirea de la mine doar cât să se uite la ceea ce Delano aşezase la picioarele lui.

Era capul regelui Jalara.

— La dracu'! a gemut Revenantul.

Am apucat coroana de rubine pe care mi-a înmânat-o Delano.

— Vreau să-i duci capul. Spune-i că, acum, coroana lui e la mine. Îmi aparţine. Vreau să-i mulţumeşti că m-a învăţat să lupt ca o zeiţă. Spune-i că asta a fost pentru Ian.

Revenantul m-a privit cu ochi goi.

— Acum vine partea cu adevărat importantă. Trebuie să te asiguri că înţelege că vin după ea. Că îi voi arde pe toţi Revenanţii care se vor pune între noi. Că îi voi doborî pe toţi Ascendenţii care o apără. Că voi răsturna toate castelele în care încearcă să se ascundă. Asigură-te că înţelege că supravieţuirea ei depinde de Casteel. Îi va da drumul, altminteri îi voi distruge toate oraşele *din temelii.* Dacă se mai atinge de el, îl voi distruge pe preţiosul ei Malec – şi, da, o pot face. Ştiu unde să-l găsesc. E în viaţă. Deocamdată. Şi dacă îl ucide pe Casteel? Dacă îl ucide *cineva?* Mi-am înclinat capul şi l-am privit drept în ochi, în timp ce încerca să vadă unde zburase dragoninul. Mă voi asigura că moartea ei va fi lentă şi va dura sute de ani. Poate chiar mii. Ai înţeles?

— Da, a şuierat el.

— Bun.

M-am ridicat atunci, cu coroana de rubine în mână.

— Asigură-te că ştie că sunt Aleasa, Cea Binecuvântată,

şi că port în mine sângele Regelui Zeilor. Sunt *Liessa* vârcolacilor, a doua fiică, adevărata moştenitoare, căreia i se cuvin coroana Atlantiei *şi* a Solisului. Sunt Regina din Carne şi Foc, iar gardienii zeilor călăresc alături de mine. Spune-i Reginei din Sânge să se pregătească pentru război.

Mulţumiri

Mulţumiri lui Liz Berry, lui Jillian Stein şi lui M.J. Rose, care s-au îndrăgostit la fel de mult ca mine de aceste personaje şi de această lume. Le mulţumesc impresarei mele, Kevan Lyon, şi lui Cheile Olson, lui Kim Guidroz, echipei de la Blue Box Press, lui Jenn Watson şi asistentei mele, Stephanie Brown, pentru munca lor asiduă şi pentru sprijinul acordat. Îi mulţumesc din suflet lui Hang Le pentru că a creat coperte atât de frumoase. Le mulţumesc mult de tot lui Jen Fisher, Malissei Coy, lui Stacey Morgan, Lesei, lui J.R. Ward, Laurei Kaye, lui Andrea Joan, lui Sarah Maas, lui Brigid Kemmerer, lui K.A. Tucker, lui Tijan, Vonettei Young, Monei Awad şi multor altora care m-au ajutat să rămân întreagă la minte şi să râd. Îi mulţumesc echipei ARC pentru sprijin şi pentru recenziile sincere şi le mulţumesc tare mult membrilor grupului JLAnders pentru că reprezintă cel mai bun grup de cititori pe care îl poate avea un autor şi celor din Blood and Ash Spoiler Group pentru că au făcut etapa de redactare nespus de distractivă şi pentru că au fost de-a dreptul uimitori.

Nimic din toate acestea nu ar fi posibil fără tine, cititorule. Îţi mulţumesc!